

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WARRIOR
OF THE
DROWNED
EMPIRE

FRANKIE DIANE MALLIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Yazar Hakkında

Frankie Diane Mallis, romantik fantezi Drowned Empire serisinin çok satan yazarıdır. Kitaplar ilk yıllarında Amazon'da Yunan ve Roma Miti alanında en çok satanlar listesinde bir numara olmuş ve daha sonra tarihi fantezi alanında da en çok satanlar listesine girmiştir. Philadelphia'nın dışında yaşamakta ve daha önce ödüllü bir üniversite profesörü olarak görev yapmaktadır. Yazmadığı ya da ders vermediği zamanlarda yoga ve oryantal dans yapıyor ve genellikle glütensiz tatlılar pişiriyor.

Daha fazla bilgi edinmek ve haber bültenine kaydolmak için www.frankiedianemallis.com adresini ziyaret edin. Frankie'yi Instagram'da (@frankiediane) ve TikTok'ta (@frankiedianebooks) takip edin.

Frankie Diane Mallis tarafından

Boğulmuş İmparatorluğun Kızı
Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı
Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi
Boğulmuş İmparatorluğun Savaşçısı
Boğulmuş İmparatorluğun Haini

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN SAVAŞÇISI

FRANKIE DIANE MALLIS

www.hodderscape.co.uk

İlk olarak 2025 yılında Hodderscape
tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır
Hodder & Stoughton Limited'in bir baskısıdır
Bir Hachette UK şirketi

Telif Hakkı© Frankie Diane Mallis 2025

Frankie Diane Mallis'in Eserin Yazarı olarak
tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca
kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kapak görselleri © [Shutterstock.com](https://www.shutterstock.com)

Tüm hakları saklıdır. Bunun hiçbir

parçası

yayımcının önceden yazılı izni olmaksızın
herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir geri alma sisteminde
saklanamaz veya iletilemez, yayımlandığı cilt
veya kapak şeklinden başka bir şekilde ve
sonrakı alıcıya da benzer bir koşul
uygulanmaksızın dolaştırılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal
ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British
Library'den temin edilebilir

Ciltsiz ISBN 978 1 399 73631 2
e-kitap ISBN 978 1 399 73632 9

Hodder & Stoughton Limited
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.hodderscape.co.uk

Babam David Gerald Mallis'in anısına, 29 Eylül 1950-10 Eylül 2024.

Senin sayende nasıl araştırma yapılacağını öğrendim ve senin sayende akademiye, edebiyata ve tarihe olan derin ve köklü sevgimi keşfettim. Antik tarih, dil ve mitoloji çalışmak istediğimi söylediğimde gözünü kırpmadın. Beni her destekledin ve sonra Cornell'deki Klasikler Bölümüne kadar bana eşlik ettin (Enya ile arabada dört buçuk saat geçirdikten sonra). Bu hikâyeyi mümkün kılan temelin bir parçasıydın ve beni şu anda bulunduğum yere getiren ilk basamak taşlarımdan biriydin.

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)

[Yazan Frankie Diane Mallis](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[İLK PARŞÖMEN: VİZYONLAR](#)

[BÖLÜM BİRİ İKİ](#)

[BÖLÜM BÖLÜM](#)

[BÖLÜM BÖLÜM ÜÇ](#)

[DÖRT BEŞ ALTI](#)

[YEDİ SEKİZ BÖLÜM](#)

[BİRİNCİ](#)

[BÖLÜMDOKUZ ON](#)

[ON](#)

ON İKİNCİ BÖLÜM ON ON
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ALTINCI ON
DÖRDÜNCÜ ON BEŞİNCİ
BÖLÜM ON YEDİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ PARŞÖMEN: SEATHORNE

BÖLÜM ONSEKİZ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM İKİ
ONDOKUZ YIRMI BÖLÜM ÜÇ
YIRMI BİR YIRMI YIRMI YIRMI
BÖLÜM DÖRT BÖLÜM YIRMI
BEŞ BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI
DOKUZ OTUZ

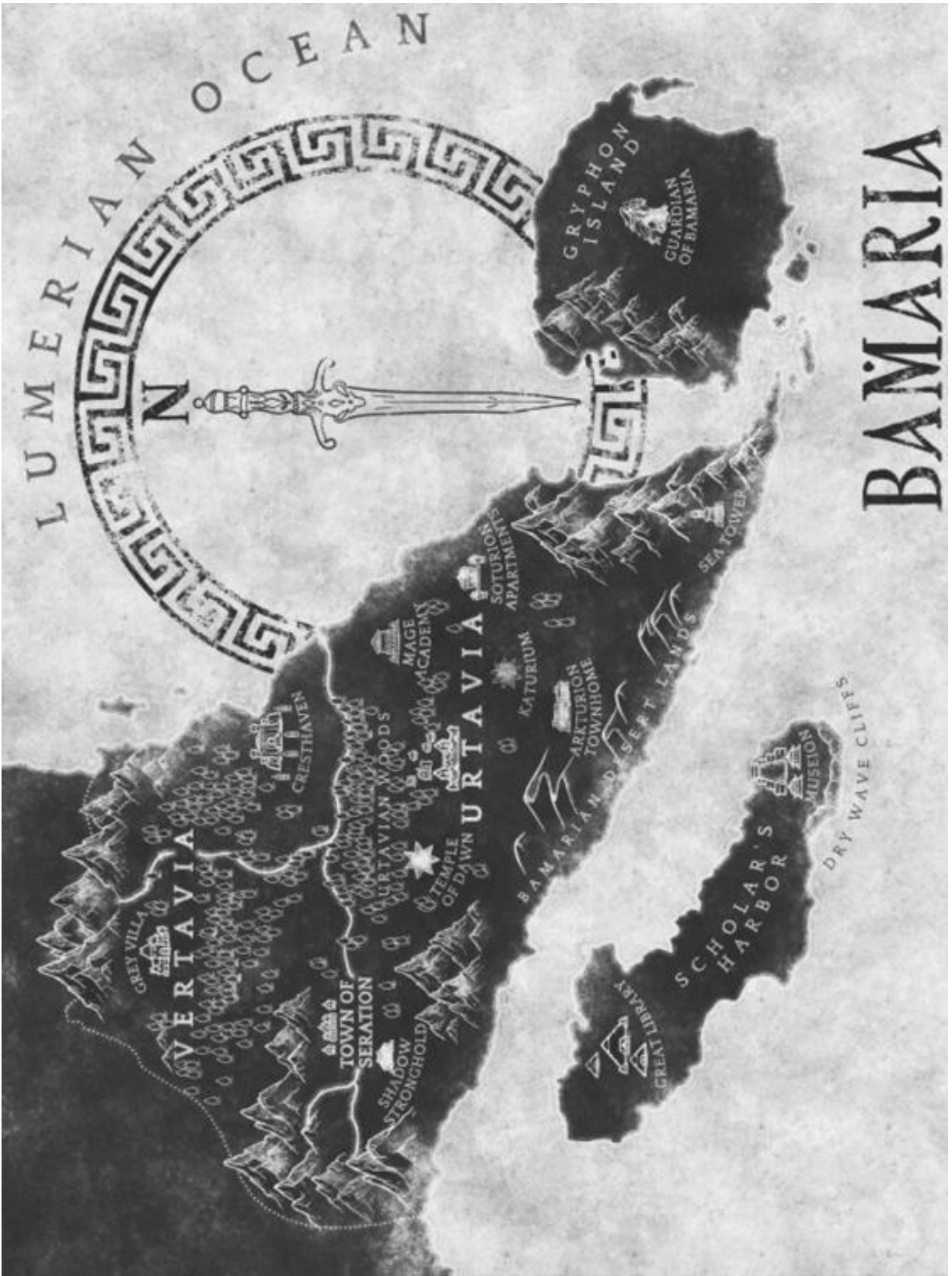
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ

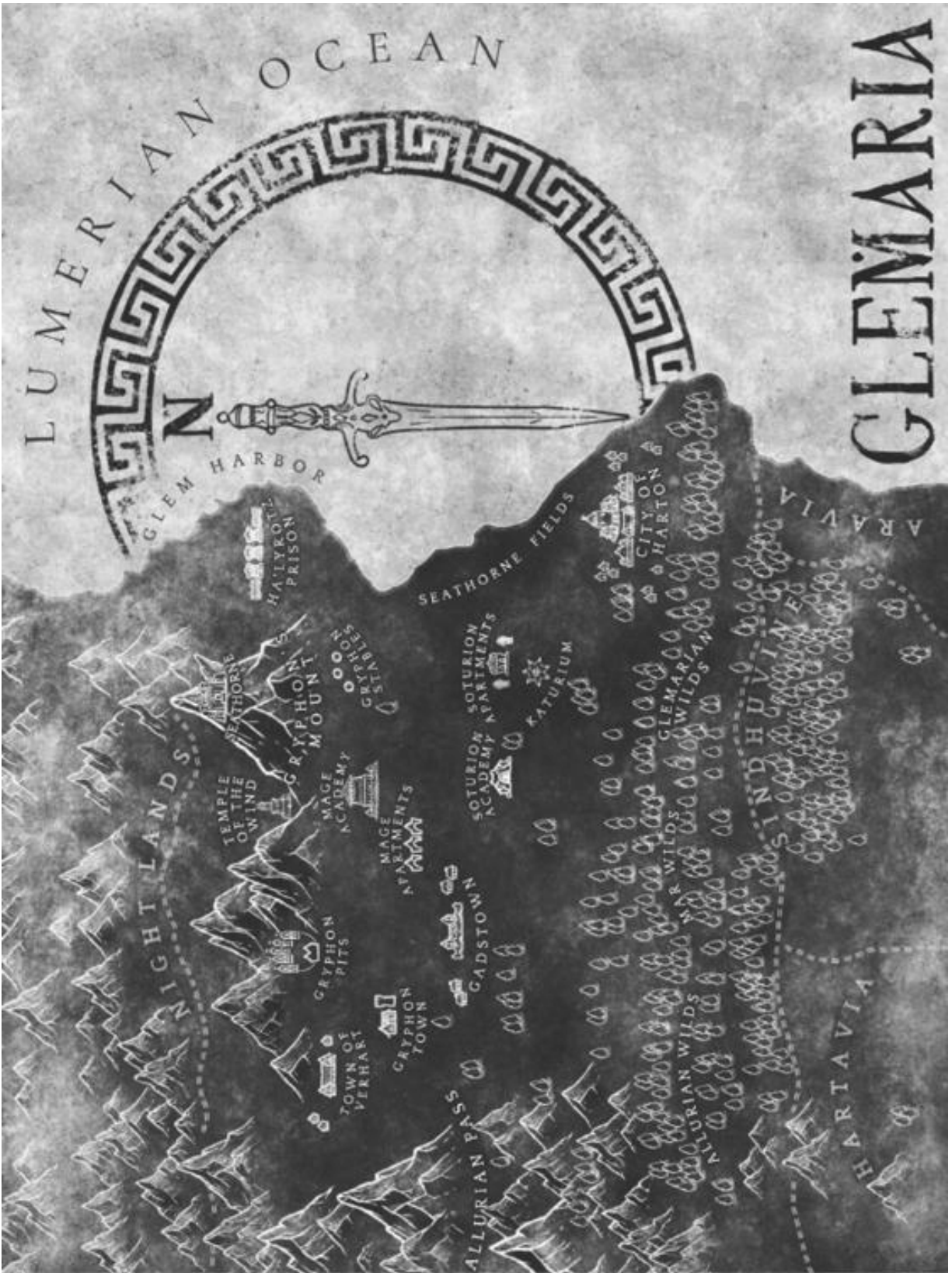
ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN: VALABELLUM

BÖLÜM OTUZ ÜÇ OTUZ
DÖRT OTUZ BEŞ BÖLÜM
OTUZ ALTI OTUZ YEDİ
BÖLÜM OTUZ SEKİZ
BÖLÜM OTUZ DOKUZ
BÖLÜM KIRK BÖLÜM KIRK
BİR BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
KIRK DÖRT BÖLÜM KIRK
BEŞ BÖLÜM KIRK ALTI
BÖLÜM KIRK YEDİ KIRK
SEKİZ BÖLÜM KIRK
DOKUZ

Ek 1: Lumeria İmparatorluğu Ek 2.
Bamarian Konseyi Bamarian Konseyi Ek
3: Unvanlar ve Hitap Biçimleri
Ek 4: Sözlük ve Telaffuz Kılavuzu
Teşekkür

İçerik Uyarısı

Değerli okuyucu, lütfen okumaya başlamadan önce bu kitabın aşağıdaki konuları içerdiğini unutmayın:

- Keder
- kadın düşmanlığı
- ŞİDDET
- cinsel saldırı
- sayfa dışı tecavüze referanslar
- çocukluktaki tacizi/saldırı girişimini anlatıyor.

Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi

Daha önce . . .

Lyriana hâlâ Valyati'de yaşananların travmasını atlatamamıştır: arkadaşı Haleika'nın bir akadime dönüşmesini izlemek zorunda bırakılması, ardından arenada öldürülmesi ve Emartis'in babasını öldürmesine tanık olması. Ve şimdi, Mercurial, ölümsüz Afeya, çırağı, koruması ve aşkı Rhyan ile yeminini bozduktan sonra Lyr'i bir pazarlığa zorlamak için nihayet ihtiyaç duyduğu kozu elde etti. İşleri daha da karmaşık hale getirmek için Lyr, Arianna Teyze'nin gerçek kimliğini keşfettiği gerçeğini saklamak zorundadır: O, Emartis'in lideri ve babasının cinayetinden sorumlu olan kara seraphim'dir.

Imperator, Arianna'yı Arkasva ve Bamaria'nın Yüce Leydisi olarak kutsamak için acele ederken, Lyr ülkesinin isyancıların lideri tarafından ele geçirilmesini çaresizce izler ve tüm bunlar olurken Mercurial ile yaptığı anlaşmanın yan etkileriyle başa çıkmaya çalışır. Onun ruhundan bir parça ve Valalumir'in ışığından bir parça şimdi kalbinin içinde ve onun isteğini yerine getirene kadar onu ona bağlıyor.

Ancak gece sona ermeden Lyr'in en tehlikeli sırrı kız kardeşlerine ve Rhyan'a açıklanır: Lyr, Kızıl Işın'ın Koruyucusu Tanrıça Asherah'reenkarnasyonudur. Rhyan, Lyr'in gerçek kimliğinin, İmparatorluk'ta onun göksel kökenlerini kimin bildiğine bağlı olarak onu daha da büyük bir tehlikeye soktuğunu fark eder. Kuzey İmparatoru olan babasının yıllar önce yaptığı yorumlar, onun Lyr'in geçmiş yaşamından haberdar olduğundan ve onu kontrol etmek için planlar yaptığından şüphelenmesine neden olur.

Bu arada Morgana, yasak büyüsünü daha iyi anlamasına yardımcı olan bir başka zihin okuyan vorakh olan gizli sevgilisiyle buluşur. Arianna'nın ihanetini kaçırdığı için çok üzgündür, ancak Arianna'nın İmparatorluğun en aşağılık ve değerli sırrı sayesinde düşüncelerini saklayabildiğini öğrenir. Lethea'ya götürülmek yerine

Zihin okuyucuları, güçleri ellerinden alınıp düşüncelerini korumaları ve casusluk yapmaları için zengin soylulara satılmak üzere İmparator'a getirilir. Morgana bu bilgiyi Lyr ve Meera'ya asla açıklamamıştır çünkü uzun zamandır, vizyonları olan bir vorakh olan kuzenleri Jules'e de benzer bir şey olduğundan şüphelenmektedir. Morgana, Jules'un hayatta olduğuna ve başkentteki diğer vorakhlar gibi köle olarak tutulduğuna inanmaktadır ve onu bulmaya kararlıdır.

İktidarın Arianna'ya devri tamamlandığında, Lyr Varis unvanının yanı sıra "Majesteleri" şeklindeki resmi hitabını da kaybeder ancak uzun süredir erkek arkadaşı olan Tristan'ın artık kuzeni Naria ile nişanlı olduğunu öğrenmeden önce değil. Statüsü ve Tristan'ın siyasi koruması olmadan Lyr son derece savunmasızdır, özellikle de Güney İmparatoru İmparatorluk genelinde pek çok kişinin onunla evlenmek istediğini ima ederken.

Mercurial kalbine Valalumir'in bir parçasını yerleştirdiğinden beri, Lyr'in göğsü rastgele anlarda ısınmakta ve dayanılmaz bir acıya neden olmaktadır. Bunun normal olup olmadığından emin olamayınca Morgana ve Rhyan'la birlikte Afeyan anlaşmalarını araştırmak için kütüphaneye gider. Parşömenler arasında, Morgana'nın Meera'nın Lyr'in Asherah'ın reenkarnasyonu olduğunu doğrulayan son imgeleminde gördüğü yer olan Glemaria'daki Gryphon Dağı'nın karlı bir dağ zirvesinin görüntüsünü keşfederler. Bu yerin Lyr'in gücüne sahip olmak ve Mercurial ile yaptığı anlaşmayı yerine getirmek için çok önemli olabileceğine inanıyorlar. Rhyan burayı beyaz bir aytaşı seraphim'in bulunduğu yer olarak biliyor.

Kısa süre sonra, Haleika ve Leander'ın kaderleri yüzünden suçluluk duyan Rhyan, akadim avlamak için Elyria'ya gider ve Lyr veda etmek için Tristan'ın karşısına çıkar. Bu arada Morgana başkentten Namtaya adında bir hizmetkârı baştan çıkarır. Namtaya'nın zihninde Jules'u görür ve sonunda Jules'un hayatta olduğunu ve İmparator tarafından esir tutulduğunu teyit eder.

Morgana artık Lyr'in zihnini okuyamadığında, Lyr bunun pazarlığının bir yan etkisi olduğuna inanarak kütüphaneye döner. Ancak yarı Afeyan kütüphaneci Ramia, Lyr'e Mercurial'ın kayıp olduğunu ve onu tehlikeye atabilecek her şeyin

bir Afeyan korkulacak bir şeydir. Lyr'in hâlâ cevaplara ihtiyacı vardır ama annesinin günlüğünü bulur ve Gryphon's Mount'ta Asherah hakkında tekrarlayan bir rüya gördüğünü ortaya çıkarır. Annesi Tanrıça'yı doğurduğunu biliyor gibiydi ve cevaplar için Rhyan'ın babasını ziyaret etti. Glemaria'da ay taşı seraphim'in üzerinde sadece kan, ruh ve anahtarla açılabilen bir kilit olduğunu keşfetti. Lyr bu üçünden ikisine sahip olduğunu fark eder: Asherah'nın ruhuna, zırhı-Asherah'nın göğüs plakası aracılığıyla kurulan kashonim bağlantısı sayesinde Asherah'nın kanına sahiptir. Eksik olan tek şey Rhyan'ın babasının sahip olduğu anahtar. Bu üçüyle birlikte, annesinin içinde olduğundan şüphelendiği şeyi -kırmızı parçayı, Asherah tarafından korunan Kırmızı Işık Işını'nın kalıntılarını ve gücünü- ele geçirecektir.

Lyr ertesi gece Rhyan'ın babası Kuzey İmparatoru ile buluşur ve kılıcının kabzasına gömülü anahtarı bulur. Rhyan'ı tekrar kontrolü altına alması karşılığında anahtarı ona teklif eder. Ancak Rhyan avdan döndüğünde tacizci babasını Lyriana ile görünce öfkeden deliye döner. Lyr, Rhyan'la birlikte ayrılır ve öğrendiği her şeyi ona anlatmadan önce sakinleşmesine yardımcı olur.

Ertesi gece, başkentten gelen tuhaf bir kız Crethaven'da belirir. Kız, oğlu Viktor ile Lyriana arasında bir evlilik anlaşması yapan Güney İmparatoru için çalışıyor gibi görünmektedir. Morgana garip kızın zihnini istila eden bir vorakh olduğunu fark eder. Vorakh'ın ortaya çıkarabileceği sırlardan korkarak Meera ile birlikte dışarı fırlar, ancak akadim tarafından pusuya düşürülürler, vahşice saldırıya uğrarlar ve kaçırlılırlar.

Kız kardeşlerinin kaçırılması tüm ülkeyi alarma geçirince Lyr, güvenliği için Imperator tarafından Gölge Kalesi'ne hapsedilir. Orada bir fidye notu alır. Meera ve Morgana'ya karşılık, Gryphon Dağı seraphim'inin içindeki nesneyi, yani kırmızı parçayı kaçıran kişiye getirmesi gerekmektedir. Ancak anahtar hâlâ Imperator Hart'ın . Lyr pazarlık yapmayı planlar ama Rhyan

anahtarı alarak onun için babasını öldürür. Seyahat vorakhını kullanarak Lyr'i hapisten kaçırır ve kız kardeşlerini kurtarmak için Bamaria'dan kaçarlar.

Lyr ve Rhyan, onları bulmak için gönderilen soturilerden kaçarak kuzeye, Glemaria'ya doğru yola çıkarlar. Ancak Rhyan'ın babası tarafından gönderilen dokuz dev boyutlu nahashim tarafından yakalanırlar. Rhyan, Lyr'i yılanlardan kurtarmak için vorakh'ını kullanır, enerjisi tükenene ve yakalanmaya açık hale gelene kadar ikisini birden fazla yere zıplatır. İçinde bulunduğu tehlikeyi fark eden Lyr, son atlayışında Rhyan'ın elini bırakır ve Rhyan'ın onsuz kaybolmasına neden olur.

Nahaşim'le yalnız kalınca Aşera'yla birlikte kaşonimlerini çağırır ve yılanları yener. Ancak bir tanesi zehrini ona bulaştırıp geçici felce yol açmadan önce değil. İmparator Kormac'ın ülkesi Korterla'da bilincini kaybeden Lyr, vadati taşı aracılığıyla Rhyan'a Ka Kormac'ın soturilerinin onu bulunduğunu bildirir.

Lyriana saatler sonra Korterla'nın kalesi Vrukshire'da Brockton Kormac tarafından bağlanmış bir şekilde uyanır. Brockton, Lyriana'nın şu anda nişanlı olduğu soylu Viktor'un kuzenidir ve Korterla'nın savaş lordu Bastardmaker'ın oğludur. Brockton, Lyr'i sorguya çeker ve Rhyan'la birlikte olma yeminlerini bozmakla kalmayıp Rhyan'ın bir vorakh'ı olduğunu da itiraf ettirmeye çalışır.

Lyr her şeyi inkâr eder, ancak Brockton ve üç adamı onu cinsel saldırıyla tehdit eder. Brockton, Lyr'in kıyafetlerini çıkarır, ancak sadece bir vadati taşı olduğunu değil, aynı zamanda mavi ışıkla dolu olduğunu keşfeder. Rhyan tüm bu süre boyunca onu dinliyordu. Brockton, Rhyan gelmezse Lyr'e tecavüz etmekle tehdit eder. Saniyeler sonra camlar kırılır. Rhyan yatak odasına dalar ve karşılaştığı ilk üç soturiyi öldürür. Bir kılıç isteyen Lyr'i serbest bırakır, Brockton ona dokunduktan sonra kendi intikamını almak istemektedir. Ancak o saldıramadan önce Brockton, Jules'un hayatta olduğunu ve ona bir şey olursa tehlikeye gireceğini açıklar. Lyr onu yine de öldürür ve Rhyan ile birlikte kaleden kaar. Ararlar

Giritanya'da bir hana sığınır. Rhyan travma geçiren Lyr'i yıkayarak ve sararak onu rahatlatmaya çalışır. Çocukken Hartavia'dan bir Senatör tarafından tacize uğradığını itiraf eder ve bunu atlatacağına söz verir. Ancak kuzeye doğru ilerlerken Jules'un hayatta olduğu fikri onlara ağır gelir.

Morgana ve Meera bir mağarada kendilerini esir alan zalim Akadim'lerden kaçmaya çalışırlar. Başarısız olurlar, ancak kanlarının canavarlara zarar verdiğini keşfederler, bu da onları en azından saldırıdan kurtaracaktır.

Kuzeydeki mağaralara ulaşan Rhyan, yedi Muhafız'ı tasvir eden duvar resimlerini ortaya çıkarır. Auriel, Rhyan'ın gözleriyle resmedilmiştir. Resimler Glemaria'daki seraphim'in önemini ortaya çıkarır; bu Asherah'ın mezarıdır. Ek sanat eserleri Moriel'i kral olarak onurlandıran bir mesajı ortaya koyuyor. Bir akadim yuvasına girerler ve saldırıya uğrarlar. Lyr, Rhyan'ın yanında savaşı ama göğüs plakasının artık gibi can yakmadığını keşfeder. Daha da tuhafı, bu akadimler Moriel'e sadakatlerini ilan ederken gümüş tasmalar takmaktadırlar. Lyr ve Rhyan bir dağ uçurumuna kaçarlar ancak Lyr donmuş bir göle atılır. Buz kırılır ve boğulur.

Lyr sıcak bir mağarada uyandığında Rhyan'ı umutsuzca onu canlandırmaya çalışırken bulur. Neredeyse donarak öldükleri için giysilerini çıkarır. Brockton ve Vrukshire'dan dolayı hâlâ travma yaşayan Lyr endişelidir, ancak Rhyan onu yatıştırır ve onunla birlikte pınarlarda vücut ısınıp geri kazanır. Ateşin başında ısınan ve kuruyan Lyr sonunda Rhyan'ı ne kadar derinden sevdiğinden ve ona ne kadar güvendiğinden emin olur. İlk kez seks yaparlar. Vücutları birleştğinde, Lyr'in göğsündeki Valalumir yanar ve Rhyan'ın geçmiş yaşamına dair bir anısı olur. O, Asherah'ın sevgilisi ve Lyr'in ruh eşi olan Auriel'in reenkarnasyonudur. Bu bilgiyle güçlenerek Glemaria sınırlarını ve Asherah'ın mezarını geçerler.

Morgana, Meera'nın yıkanmak için bir pınara götürüldüğü sırada yeni bir mağarada uyanır. İblisler, Kral Moriel'in geleceği konusunda ısrar ederek Morgana'nın da yıkanmasını sağlamaya çalışırlar. Ancak Morgana, Tanrı Moriel'in öldüğünde ısrar ederek bunu reddeder.

Bunu ona yapan, verdiği zararı görmeli ve onu kendisi yıkamalıdır. Moriel ortaya çıkıyor. Morgana'nın gizli aşığı. Onu kaçıran kişi ve Tanrı'nın reenkarnasyonu olduğunu açıklar. Ayrıca Lyriana'nın geri dönen tek Tanrıça olmadığını da bilmektedir. Morgana, Turuncu Işının Koruyucusu Tanrıça Ereşya'nın reenkarnasyonudur. Sevgilisi onunla birlikte İmparatorluğu yok etmeyi planlamaktadır. Ama Morgana bunu duymak istemez. Lyr için endişelenmektedir ve kaçırılmadan önce gördüğü vorakh'ın, Parthenay adında bir büyücünün, İmparator için çalışmadığını, tüm bu süre boyunca sevgilisinin hizmetkârı olduğunu fark eder. Ve şimdi Lyr ve Rhyan'ı Moriel'e götürmek için yola çıkmıştır.

Morgana, Afeya Mercurial'ın Moriel tarafından hapsedildiğini keşfeder. Lyr fidye olan Valalumir'in parçasıyla geldiğinde, kaçmak için onun gücünden yararlanabileceğı konusunda uyarır. Moriel'in kanını akadime bağlayarak gücünü artıran bir kashonim oluşturduğunu ve kendisinin, Meera'nın ve Lyr'in canavarlara karşı sahip olduğu küçük korumayı kıldığını açıklayarak Morgana'yı da özgür kalmaya çağırır.

Lyr ve Rhyan, Rhyan'ın eski en iyi arkadaşı Dario da dahil olmak üzere Gryphon Dağı'nı koruyan soturilerle savaşıır. Tüm parçalar yerli yerindeyken, Lyr mezarın kilidini açmaya çalışır ve başarısız olur. Rhyan mezara dokunduğunda, Auriel'in başka bir anısına dalar. Asherah'nın cansız bedenini dağa taşıdığını ve onun mezarını yaratmak için sihrini kullandığını hatırlar. Mezarı açmanın tek yolu kan, ruh ve anahtardı. Ama Asherah'nın kanıyla değil, Auriel'in kanıyla. Lyr, Asherah'ın göğüs plakasına sahip olduğu ve Asherah, Auriel ile kashonim olduğu için, anahtarla birlikte Auriel'in kanına ve Rhyan'da Auriel'in ruhuna sahipler. Mezar açılır ve Lyr içindeki parçayı ve artık üzerinde adı yazılı olan bir çitayı alır. Sonunda büyü gücüne sahip çıkar ve çıtaya sahip olmasıyla birlikte bir büyücünün büyüsüne ve bir soturiona sahip olur. Fakat onlar kaçamadan, Parthenay

onları yakalar ve Moriel, Morgana ve Meera'nın beklediği Allurian Geçidi'ne götürür.

Moriel geliyor ve şu anki halini gösteriyor: Aemon, Hazır, Bamaria'nın güvendiği Arkturion. Ve dahası, mezarın içindeki kırmızı parça değil, çivit rengi parçaydı.

-Moriel'in kırığı. Kız kardeşlerinin hayatı karşılığında onu talep ediyor. Auriel'in büyüleri nedeniyle parça alınamaz, isteyerek teslim edilmelidir. Kız kardeşlerini kurtarmak istiyorsa Lyr'in başka seçeneği yoktur; ancak Mercurial hapishanesinden kaçarak Aemon'u geçici olarak zayıflatır ve bir kaçış penceresi yaratır.

Rhyan önce baygın Meera'nın mağaradan kaçmasına yardım eder. Lyr için geri döndüğünde, Lyr hem çivit parçasını hem de atlamak için gerekli olan onu tutmakta zorlanmaktadır. Morgana Lyr'e parçayı ona vermesini söyler. Elinde olduğu anda büyüsünü kullanarak koruyucu bir kalkan yaratır, böylece Lyr ona ya da parçaya dokunamaz. Morgana, İmparator tarafından Vorakh'tan alınan iksirler hakkında bildiklerini ve Jules'un hayatta olduğunu açıklar.

Kaçış pencereleri kapanırken Rhyan Lyr'i yakalar ve Morgana olmadan ya da Aemon onlara ulaşmadan önce parçayı almadan yola çıkarlar. Bir gryphon üzerinde uçarlar ve Mercurial sonunda ortaya çıkar. Lyr, sihirli gücünü talep ederek pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiğine inanmaktadır. Ancak Mercurial'a göre Lyr'in işi bitmemiştir; Tanrıça gücünü talep etmesi gerekmektedir ve bunu da yalnızca kırmızı parçayla yapabilir. Daha sonra, sözleşme kalbinin içine yerleştirildiğinden beri göğsünün bazen sıcaktan yanmasının sebebinin, içindeki Valalumir'in diğer Koruyucuları tanıması olduğunu açıklar. Sadece Rhyan, Morgana ve Aemon tarafından dokunulduğunda yanıyordu. Ve Meera'nın da bir reenkarnasyon olduğu ortaya çıktı.

Mercurial onlara hala kırmızı parçayı alarak pazarlıklarını yerine getirmeleri gerektiğini ve özellikle Morgana ona çivit rengi parçayı verip Tanrı gücünün kilidini açtığında Aemon'la savaşmanın tek yolunun bu olacağını söyler. Daha sonra

Ereşya'nın reenkarnasyonu olan Morgana'ya son bir uyarıda bulunur. Ne kadar karşı koyarsa koysun, sonunda parçayı ona verecektir. Ve bunu yaptığında, hepsi tehlikede olacak.

İLK PARŞÖMEN: VİZYONLAR

BİRİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Büyükannemin kristal vazolarının her birinden dökülen yapraklarıyla gümüş çıtçıtılar yemek masasının genişliğini kaplıyordu. Aptalca parlayan çiçekler, çıtırdayan meşale ışıklarının altında çok parlaktı, parıltıları neredeyse beni çevreleyen gümüş zırh kadar yoğundu. Ka Kormac'ın soturileri Gri Villa'nın yemek salonunun her santimini kaplamıştı, yıldız ateşinden çelik kılıçları hazırdu. Daha önce hiç bu kadar çok Korterian kurdu evimize girmemişti. Bamaria'ya da daha önce hiç bu kadar çok girmemişti. Bu gece burada konuşlanmışlardı, huzursuzlardı. Duvarlarımızın ardında tehdit seviyesi düşüktü ve auraları bıkkınlık ve küçümseme kokuyordu. Havaya boğulma noktasına kadar nüfuz .

Ve bu bana lanet olası bir baş ağrısı veriyordu.

Bu gece erken yatmayı planlamıştım. Belki de haftalardır ilk kez uyuyacaktım. Bamaria'nın sakin olması gerekiyordu. Leydi Arianna'nın alelacele kutsama töreni etrafındaki tüm partiler ve kutlamalar sona ermişti. Ve sonunda, benim de katılmam beklenen etkinliklerin finaline gelmiştik.

Ayın başından beri sayısız geçit töreninde yeni Yüce Leydi'mizin arkasında kucakta taşıyıyordum. Yeni Veliahtımız Leydi Naria'nın elini tutarken, değerli bir gösteri atı gibi gösterildim. Tüm bu süre boyunca, o nişan yüzüğünü meraklı izleyicilere gösterirken gururlu ve aşık görünmem gerekiyordu. Büyükannemin seçtiği yüzük. Son birkaç haftadır düzinelerce yeni cübbe giymiştim, hepsi de hesaplarımın dondurulmaması sayesinde bana verilmişti. Ve bana kutsamalar ve toveyah maischa haykırırları atılırken yüzlerce el sıktım. Haftalar boyunca mutluymuşum gibi davrandım.

Bamaryalılar güzel çifti alkışladılar. Onlar öpüşmemizi isterken ben de gözlerimdeki ışıltıyı koruma konusunda uzmanlaştım. Ki bunu her seferinde yaptık.

Kendi elime, şimdi yüzük parmağımı süsleyen altın kordona, ortasına Ka Batavia'nın mührü kazınmış bir yüzüğe baktım - altın serafim kanatlarının üzerinde bir dolunay. İki yıldır takmayı düşündüğüm bir yüzüktü bu. Sadece onu parmağıma takacak kişinin Lyriana olacağını hayal etmiştim. Naria'nın değil.

En azından artık yapılmıştı. Arianna, Bamaria'nın Yüce Leydisi Arkasva Batavia'ydı. Ziyarete gelen diğer Arkasvim'ler kendi ülkelerine ve işlerine çekilerek oradan ayrılmışlardı. Yeminli piçin babası olan Kuzey İmparatoru hemen Glemaria'ya geri dönmüştü. Diğerleri giderken nefesimi tutmuştum.

Imperator Kormac hariç hepsi.

Güney İmparatoru, yeğeninin ani ölüm haberiyle sarsılmasına rağmen ülkesinde kaldı. Soturion Akademimizde çırak olan Brockton Kormac, İmparator'un kardeşi, Bastardmaker olarak bilinen Korteria Arkturion'un oğluydu.

Ailesini ve Ka'yı teselli etmek, yas tutmak, hatta Brockton'ın onuruna düzenlenen anma törenine katılmak yerine, İmparator burada kalış süresini uzatmayı tercih etmişti. Bu gece haber vermeden Köşk'e gelmiş, Bamaria'nın yeni atadığı İkinci ve Atların Efendisi'yle görüşmek istemişti. Büyükanmemle.

Başlık gülünç derecede saçmaydı. Yaşlı kadın hayatında hiçbir hayvana dokunmamıştı, hele bir ata hiç. Ama bu pozisyon için bir gereklilik gibi görünmüyordu. Ve böylece, İmparator'un çağrısı geldiğinde, büyükanmem hiç tereddüt etmeden Majestelerini ve tüm adamlarını içeri davet etti. Sanki yeterince işkence görmemişim.

"Biraz daha şarap?" Arkamdan gizlice yaklaşan bir hizmetçi, ben daha reddedemeden kırmızı şarabı kadehime doldurmaya başlamıştı bile. "Buyurun," dedi büyükanmem.

Kadın parmaklarını şıklatınca hizmetçi koşuşturmaya başladı. Onun yanında, büyükbabam Lord Trajan, yeniden doldurulmasını beklediği fincanını parlatıyordu.

Yeni dökülmüş içkiye baktım, içmek istemiyordum, ama büyükbabamın açık bir şekilde işaret eden öksürüğüyle kadehimi aldım ve bir yudum aldım. Şarap sekti. Tıpkı onun sevdiği gibi.

Her şey zaman onun istediği gibiydi.

"Söylememde bir sakınca yok," dedi Imperator, "ama sizin yeteneklerinizden şüphe etmemin nedenlerini anlayabilirsiniz... anlaşmayı mühürlemek diyelim mi, Lord Tristan?" Sarı saçları geriye doğru taranmıştı, koyu renk gözleri masanın karşısından beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Dirseklerini gümüş masa örtüsüne bastırarak öne doğru eğildi, aurası tenime sert bir fırça gibi değiyordu.

Yumruklarımı kucağımda sıkma dürtüsüne direndim, bunun yerine kendimi şarabımdan bir yudum daha almaya zorladım.

Yutkunarak, "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim, Majesteleri. Dediğiniz gibi 'mühürlenecek' bir anlaşma' yoktu. Ama eğer ima ettiğiniz şeyi anladıysam..." Neredeyse inanamayarak başımı salladım. Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyduk? Bu gece mi? Herkesin içinde? "Flörtümüz başladığında Leydi Lyriana gençti."

Büyükbabamın bir öksürüğü daha yemek salonunda yankılandıktan sonra şarabından bir yudum aldı ve Imperator'a başıyla selam verdi.

Kaşları çatıldı. "Böyle şeyleri konuşmanın kabalık olduğunu biliyorum, özellikle de Leydi Romula gibi saygın birinin önünde, ama söylentiler duydum. Dedikodulara göre iki yıl boyunca," dudakları yukarıya doğru kalktı, "kur yaptığınız halde bu ilişkiyi hiç tamamlayamamışsınız. Ve eğer yanılıyorsam beni düzeltin ama Leydi Lyriana bir süredir genç değil."

Parmaklarım, asamı saran gümüş kınıma sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Tek bir hamleyle onu elime alabilir, büyümü ona yöneltebilirdim. Saniyeler içinde sırt üstü yatar ve merhametime kalırdı.

Ama onun kurtları beni kendi kurtlarına yem ederdi.

Auriel'in lanet belası. Bu gece majesteleri tarafından takip edilmeyi beklemiyordum. Hem de seks hayatımla ilgili ya da bu konudaki eksikliğimle ilgili. Ama çenemi kaldırdım ve söylediğim her kelimeden küçümsememin damlamasına izin verdim. "Öyle bile olsa, sadece evliliklerin tamamlandığını sanıyordum."

"Teknik bir ayrıntı." İmparator güldü. "Oğlumun hanımefendiyle birlikte bunu hemen başaracağından eminim."

Hırıltımı geri çektim.

"Tabii ki onu bulduktan sonra," diye ekledi. "Ve inanın bana, bulunacak ve bana geri getirilecek. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Majesteleri," diye araya girdi büyükanmem, "Ka Grey kendisini bu ülke için bir ahlak timsali olarak görüyor. Belki de biraz eski kafalıyız." Şarabıyla aynı tonda olan dudaklarını birbirine bastırdı. "Ancak torunum Harren'in Koltuğu'nun dengesiz olduğunu kendisi itiraf etmeden çok önce biliyordu. Tristan, Ka'mızın Bamarria'daki geleceğini güvence altına alma ihtimali olmayan biriyle kalıcı bir ittifakı asla riske atmayacaktı. Yüzük teklif etmesine asla izin verilmemesinin sebebi de buydu." Kadehini İmparator'a doğru kaldırdı. "Her halükârda her şey yolunda. Hak sahibi Arkasva Koltuğuna oturdu, kadim kan bağı yeniden tesis edildi. Leydi Lyriana uygun makamında ve Ka'nız onu kabul ettiği için kendini şanslı hissetmeli. Sanırım Tristan'ın leydiye kur yaparken gösterdiği asalet şimdi kendi Veliahtınızın da işine yarayabilir," diye alay etti.

Büyükanmeme ters ters baktım. Yaşlı kadın acımasızdı. Hesaplıydı. Bunu her zaman biliyordum ama orada oturmuş, Lyriana'nın bekâretinin değerini tartışıyordu, sanki bu Imperator'un oğlunun o havalı kızı için bir hediyeymiş gibi? Viktor Kormac için mi? Lyr hakkında ne hissettiğimi biliyordu - kuzeniyle nişanlanmış olmama rağmen hâlâ ne hissettiğimi biliyordu. Bu... bunun için hiçbir kelime yoktu. Tek kelimeyle iğrençti.

İmparator'un dudakları hoşuma gitmeyen bir gülümsemeye kalkık kaldı. Valyati'den beri... Haleika'yı kaybettiğimizden beri

Bu adamda hoşlandığım hiçbir şey yoktu. Onunla aynı odada olmak bile beni geriyordu.

O gece arenada gördüklerim, Haleika'nın öldüğü gece, sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Onu öldürmeye zorlanan Lyriana'nın ve ona yardım etmek zorunda kalan yeminli piçin görüntüsünü düşüncelerimden kovmak zorunda kalmıştım. Zihnimi anılardan uzak tutmalıydım.

Ne gördüğümü biliyordum. Ama suçlunun kim olduğunu da biliyordum. Gösteriyi kimin düzenlediğini biliyordum.

Onu. Lyriana değil. Babası değil. Imperator Kormac ve lanet olası amcası, İmparator Theotis.

"Huzurunuzda bu tür bayağılıklardan bahsettiğim için beni bağışlayın Leydi Romula, ama bunlar hayatın olduğu kadar siyasetin de bir parçası. Endişelerimi anlıyorsunuz. Ülkenizin yeniden yüceltiğini ve istikrara kavuştuğunu görmek isterim. Sadece sizin iyiliğiniz ve Ka Grey'e duyduğum dostluk için değil, Bamaria'da olanlar tüm İmparatorlukta yankılandığı "

"O zaman biz de aynı şeyi dilediğimiz için birleştik," dedi büyükannem ve kadehini bir kez daha kaldırarak bir kez daha kadeh kaldırdı. "Artık Leydi Arianna Arkasva ve Yüce Leydi olduğuna göre, buna sahip olacağız."

"Evet," diye kabul etti İmparator. "Leydi Arianna'nın kutsaması beni çok rahatlatmış. Ama ben henüz emin değilim, bu yüzden buradayım." Koltuğunda kıpırdandı, gözleri karardı ve yırtıcı bir hal aldı, dudakları kurt gibi kıvrıldı. "Sahte bir Arkasva'nın neredeyse yirmi yıl boyunca hüküm sürmesine izin verdikten ve bu yönetimin dağınık ve halka açık bir suikastla sona ermesini izledikten sonra, Bamaria kırılgan olmaya devam ediyor. Ve şimdi, merhum Arkasva'nın üç kızı kayıp mı? Buna benim müstakbel gelinim de dâhil." Aurası alevlendi. "İşler kısa süre içinde güvenli hale gelmezse Emartilerden daha fazlası isyan edecek."

Meera ve Morgana akadim tarafından kaçırıldığından beri endişeden deliye dönmüştüm, zihnim sürekli onların iyiliği için dönüp duruyordu. Lyr de gitmişti, sözde onları arıyordu. Tanrılar. Hepsi ortadan kaybolalı haftalar olmuştu,

Yeminliler de dahil. Ama bir kez olsun, sadece bir kez olsun, kadar acı verse de, söylentilerin doğru olması için dua ettim. Hart'ın onunla birlikte olması ve güvende olması için dua ettim. Hepsinin güvende olması için dua ettim.

Akadim saldırısının ardından Cresthaven'a çağırılmışım ve onları kurtarmak için yeterince çaba gösterilmediği hemen anlaşılmıştı. Gönderilen kuvvetler çok azdı ve acele etmeden hareket etmişlerdi. Lyr, Imperator Kormac tarafından, sözde kendi güvenliği için Gölge Kalesi'ne kapatılmıştı. Ama sadece birkaç saat sonra kaçmıştı. İmkansız olması gereken bir şeydi bu.

Ve sonra, tabii ki, yeminli piçin görev yerinden kaybolduğu bildirilmişti.

O zamandan beri spekülasyonlar artmıştı.

Kaçmış olması mümkündü; rüşvetle kaçmış olması mümkündü. Daha önce bir kez rüşvetle onu neredeyse serbest bıraktırmışım. Ama... Gerçekte ne olduğuna dair bir cevap yoktu. Hiçbir gerçekçi olasılık beni rahatlatmıyordu.

"Sizi temin ederim Majesteleri," dedi büyükannem, "özel dostluğumuzu sürdürmek niyetindeyim. Ve torunum Veliaht ile evlendiğinde ve oğlunuz gelinini bulduğunda, aramızda dostluktan daha fazlası olacak. Bir aile olacağız."

"En gevşek ifadeyle, evet." İmparator başını salladı, gözleri kaşlarını çatmasına tezat oluşturan bir eğlenceyle parlıyordu. "Dostluğumuza her zaman değer verdim. Lord Tristan da buradaki ortak çıkarlarımızın güvence altına alınmasında önemli bir rol oynadı. Adaletle teslim ettiği her vorakh için minnettarız." Bakışları bana kaydı. "Umarım bunu yapmaya devam edersiniz."

"Tabii ki yapacağım." Hep öyle yapardım. Şarabımdan arta kalanları boğazımdan aşağı attım ve kadehimi masaya vurdum. "Arkturion'unuzun en büyük oğlu öldüğüne göre, burada olduğu gibi Korteria'da da istikrarla meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum."

Brockton Kormac'ın öldürüldüğü haberi yayılalı bir hafta olmuştu ama amcası hâlâ buradaydı. Hiçbir keder belirtisi göstermiyordu, en ufak bir üzüntü belirtisi bile yoktu. Eğer bir kalbi olsaydı, şimdiye çoktan gitmiş, Korteria'ya dönmüş olurdu. O zaman ben de kendi kayıplarımın yasını tutardım. Haleika'nın yasını tutmak için.

"Bar Ka Moka," diye ekledim ciddiyetle, düşmanca davranmakla suçlanmamak için. Ekselanslarının Brockton için geleneksel sözleri söylemesini, "ruhu serbest kaldı" demesini bekledim. Askerleri arasında açıkça uyandırdığım huzursuzluğu bastırmak için.

Sadece boş kadehini kaldırdı, bu hareket o kadar talep doluydu ki, bir hizmetçi elinde yeni bir kırmızı şişeyle koşarak yanına geldi. Bir başka hizmetkâr da açılmamış bir beyaz şişeyi onun koltuğuna doğru uzattı, şaraplar aceleyle neredeyse masaya çarpıyordu.

"Geri dönmediğimi mi sanıyorsun?" Kaşları kalktı. "Bu topraklarda hızla ve gerektiğinde sessizce hareket edebilirim. Nerede olduğumu bildiğinizi sanmayın. Ancak, programımı öğrenmeye bu kadar hevesli görüldüğünüze göre, sabah Korteria'ya dönüyorum. Buradaki mutlak kaos olmasaydı daha erken ayrılırdım" dedi.

Haleika'nın ölümüyle yarattığı kaos. Lyr'i zorlamak... zorlamak... Derin bir nefes aldım. Hâlâ çok erkendi, anılar hâlâ çok can yakıcıydı. Bunu düşünemezdim. Görüntülerin zihnimden akıp gitmesine izin veremezdim. Onlar sadece diğerlerini, yıllarca gömmeye çalıştıklarını ortaya çıkarıyordu.

En kötüler.

Kabuslarımdakiler.

"Brockton'ın ölümüyle ilgili soruşturmada yeni bir gelişme var mı?" Ben sordum.

"Kapanmış bir hikayede yeni gelişmelerin ortaya çıkabileceğine inanmıyorum. Kuzeninizin Akadim'e dönüşümü hakkında yeni bir gelişme var mı?" Siyah gözleri yarıklara dönüştü. "Ya da katledilmesi?"

Elim asamın kabzasında gezindi. Kendimi hareketsiz kalmaya zorlamadan önce parmaklarımı esnettim. "Zor ama herkes için önemli bir dersti," dedim dikkatlice. Ve sonra aynı şekilde, ders kafamda tekrar oynadı. Haleika'nın çığlıkları. Korkusunun, acısının sesi. "Şarap!"

İmparator peçetesinin köşesiyle nazikçe ağzını sıvazladı. "Hazırlanmalıyım." Ayağa kalktı ve bir düzine soturi hazır ola geçerek karanlık gözlerini masamıza dikti. "Lord Tristan, eğer yeminli piçin nerede olduğuna dair bir haber size ulaşırsa, babasının isteklerine rağmen, o bizim yetki alanımızda kalacaktır. Kuzey'de işlediği suçlar ne olursa olsun, şu anda Güney'de aranıyor. Diğerleri gibi benim de Leydi Lyriana ile birlikte olduğuna inanmak için sebeplerim var."

"Bulunduğu yer neden bana ulaşsın ki?" diye sordum. "Biz arkadaş değiliz."

"Elbette," dedi İmparator.

"Madem benden yardım istiyorsun, belki bana onun en son nerede olduğunu söyleyebilirsin?" diye sordum. "Böyle bir aramaya nereden başlayabileceğime dair bir ipucu." Kalbim küt küt atıyordu. Bana şimdi söyleyeceği herhangi bir şey beni Lyriana'yı bulmaya götürebilirdi. "Bu bilgi," dedi yavaşça, "kimseyle paylaşılmayacak. Ama, ve iki vardı benekli içindeKorteria. Oldukça yakın bir zamanda."

Lyriana ve Rhyan Korteria'da mıydı? Midem bulandı. Brockton'ın ölümü için mi oradaydılar? İmparator'un sakladığı şey bu muydu? Acaba... Acaba bununla bir ilgileri olabilir miydi? Tanrılar adına.

"Dediğim gibi," diye devam etti Imperator, "bulunduklarında ikisini de bana getirmeniz şart."

Başımı salladım, zihnim dönüyordu, bir şeyler yerine oturuyordu. Bu yüzden hâlâ buradaydı. Barıştan bahsetmek için değil. Ka Grey'le müttefik olmak için değil. Ama beni kişisel avcısı olarak atamak için. Lyriana'yla olan geçmişimi kullanmak için. Onu ve forsworn'ları ona geri getirmek için.

Yıllardır onun peşindeydim ve ilk kez kendimi hasta hissettim.

Ben küçük bir çocukken Villa'yı ziyaret ederdi. O zamanlar onu örnek alırdım. Sık sık vorakhları nasıl yakaladığından, onları nasıl bağlayıp adalet için Lethea'ya gönderdiğinden bahsederdi. Her seferinde Lumeria'nın nasıl daha güvenli hale geldiğini anlatırdı. Her gelişinde bana hikâyemin ve ailemin başına gelenlerin onu nasıl daha da tetikte olmaya ittiğini anlatırdı. Çabalarını iki katına çıkarmak için. Her yeni vorakh tutuklandığında, her biri cezalandırıldığında beni kurtardığını ve ailem için adalet bulduğunu hayal ettiğini söyledi. Ona yardım etmek, öğrenmek istediğimi söylemişim. Ben de vorakhlarla savaşmak istiyordum. Adaletimi istedim. Annemin ve babamın intikamını almak istiyordum. Gülümsedi ve Vahiy Töreni'nden bir gün sonra Korterian'dan kendi Arkbüyücüsü beni eğitmek için geldi. Çok acımasızdı. Neredeyse hiç uyumadım, günde on iki saatten fazla stave'imle pratik yaptım. Bir hafta sonra, şehirdeki ilk vorakh'ımı yakaladım.

Şimdi onu izlerken, İmparator'a artık saygı duymadığımı fark ettim. Sadece tiksinti.

O dışarı çıkarken hepimiz ayağa kalkarak selam verdik, kişisel korumaları da arkasından geliyordu. Son soturion da girişten çıktıktan sonra, özel korumam Bellamy'ye döndüm. Benimle şehirde buluşması için Galen'e haber göndermesini istedim. Uyumayı unut. Tüm bunlardan sonra bir içkiye ihtiyacım vardı. Gerçek bir içkiye.

Ama büyükannem üzerime yürüdü, geceyi neredeyse acı verici bir yavaşlıkla hareket ederek geçirdikten sonra hızı şaşırtıcıydı. Çubuğundan çıkan bir darbe beni kadife bir kanepeye itti.

"Büyükanne?" Oturmak için çabalayarak sordum. Ama onun büyüğü ve derin minderler arasında sürekli geriye düşüyordum.

"Neyin var senin?" diye tısladı.

"Benim neyim var? Onun nesi var? Ne yaptığını biliyorsun! Haleika'nın ölümünde oynadığı rolü! Ve yine de hiçbir şey söylemiyorsun! Buraya elini kolunu sallayarak gelmesine ve bunu bize karşı kullanmasına izin verdin.

Bütün gece! Sebep olduğu acı için onu sorumluluk almaya zorlamıyorsunuz!"

"Oh, hayır mı? Söyle bana. Ona nasıl bir sorumluluk vermemi isterdin?" Başını iki yana salladı. "Valyati'nin sınırlarından o sorumlu değildi. Akadim'in içeri girmesine izin vermedi. Ve en önemlisi Haleika'yı o öldürmedi! Bu hata Arkturion Aemon'a ait. Harren Batavia'da. Ve en önemlisi, kıymetli Lyriana'nın ve kendini bağladığı o yeminli piçin. Akıllı ol, Tristan. Öfkeni doğru yere yönelt. Ve bunu çabuk yap."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey! Haleika ile olan iş bitti. Bitti. Kendimizi o skandaldan olabildiğince iyi bir şekilde ayırdık. Allahın belası bir mucize. Ama sonra, onun hemen ardından, bir başkasına neden oldunuz. Ne cüretle bunun ortaya çıkmasına izin verirsin!"

"Neyin ortaya çıkmasına?" Ben sordum.

"Leydi Lyriana ile hiç yatmadığın gerçeğı."

Tenim ısındı, sözlerine mi yoksa cesaretine mi daha çok şaşırdığımdan emin değildim.

"Bir kere bile!" diye bağırdı.

"Yani? Yani!" Patlamanın eşiğindeydim. "Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

Soğuk bir şekilde güldü. "Kimseyi ilgilendirmez mi? Seni aptal çocuk. Yaptığın her şey herkesi ilgilendirir. Sen Ka Grey'in lordusun! Yoksa unuttun mu? Bizim bir itibarımız var."

"Ün mü?" Tereddüt ettim. "Asilce davrandığım için bir itibar mı? Soyluların ahlaki eğilimlerine uygun yaşadığım için memnun değil misiniz? Bizim benimsediğimizi söylediğiniz ahlak kurallarına?"

"Oğlum!" diye hırladı. "Sevgililerinin yatağında ne yaptığın ya da yapmadığın umurunda değil ve olmayacak. Ama Imperator'un umurunda, dolayısıyla İmparatorluğun da umurunda. Eğer bu ikinizin arasında kalsaydı, hiçbir önemi olmazdı. Ama şimdi? Şimdi zayıf görünüyorsun. Şimdi kararsız görünüyorsun. Adil değilsin. Özellikle de iki yıl sonra. Tanrılar adına, söyle bana."

En azından bununla yattın. Bana Leydi Naria ile yattığını söyle."

"Büyükanne!" Sonunda kendimi ayağa kaldırdım. "Bu pek-"

"Söyle bana," diye tekrar talep etti, sesinde karanlık ve tehlikeli bir şey vardı.

Gözlerimi dikip burun deliklerimi açarken göğsüm kabardı. "Lyriana'yla benim birlikte olmadığımız başka nasıl duyuldu sanıyorsun..." Yumruklarım sıkıldı. "Beklediğimizi..."

Hay sikeyim. Naria'ya hiçbir şey açıklamak istememiştim. Bu onu ilgilendirmezdi. Ama sarhoştuk ve benim... ihtiyacım vardı. Benim için uzun bir süre -çok uzun bir süre- olduğunu sarhoşken itiraf edince parçaları birleştirdi. Çevremizdeki herkese anlattı. Görünüşe göre bu büyükanneimin çevresindeki herkes anlamına da geliyordu. O zamandan beri Naria'ya neredeyse hiç dokunmak istemedim. Tüm bu sevgi gösterileri işkence gibiydi.

"Güzel. Tekrar yap," diye emretti büyükanneim. "Ve yap iyi. Görünüşe göre Leydi Naria konuşmayı seviyor. Bırak konuşsun. Birlikte olduğunuzu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilin. Eylemlerinizin kalıcı sonuçları olacak. Şüphesiz Ka Batavia'ya kan bağıyla bağlı olacağız. Daha önce neredeyse Güç Merkezi'ne olan yakınlığımızı kaybediyorduk. Ve Tanrılar adına, bunu bir daha kaybetmeyeceğiz."

"Neredeyse kayboluyordum?" Başımı salladım. "Arkasva'nın koltuğundan her zaman bir koltuk uzaktaydık. Her zaman Konsey'de."

"Yine de Bamaria hiçbir zaman bir Gri Arkasva tarafından yönetilmedi," diye hırladı. "Julianna," diye tükürdü, "vorakh'ını ortaya çıkardığı anda her şeyin bittiğini anladım. Sadece an meselesiydi. Ve sonra her şeyin ortasında tökezledik. Kuzeninle ilgili durum çok daha kötü olabilirdi. Bu haliyle, umabileceğimiz kadar iyi bir sonuç elde ettik."

Öfke beni ileri itti, auram onunkine karşı itti ve büyüsünü geri çekmeye zorladı. "Sen buna harika bir sonuç mu diyorsun! Haleika öldü!"

"Ve onun ölümü planlarıma engel olmadığı için şanslıyız. Güç Koltuğu her zaman bizim içindi. Değişime şiddetle ihtiyaç var. Ancak, gücün çalınması değil, verilmesi gerektiği gerçeğini göz ardı edecek kadar aptal değilim. Harren bize bunu gösterdi. Ve ancak Naria'nın karnına bir Varis koyduğunuzda," dedi sesi kısık bir şekilde, "ancak o zaman soyumuzun devamını ve başarısını garanti altına almış olursunuz."

Başımı salladım, yüzüzlüğü karşısında cevap veremeyecek kadar afallamıştım.

"Lyriana size haber gönderirse," diye devam etti, "onu getirmek için gereken her yolu kullanacağınızı umuyorum. Yeminlilerle birlikte."

"Neden?" diye sordum. "Neden ona istediğini vermeye bu kadar heveslisin?"

"O adamın senin yanında olmaması tehlikeli bir şey, canım."

Burnumun kenarını sıktım. "Kaybolalı haftalar oldu. Her yerde olabilirler." Ve eğer Korterla'da olsalardı - eğer Brockton öldürüldüğünde orada olsalardı - kesinlikle şimdiye kadar çoktan gitmişlerdi.

"Üzülme," dedi büyükannem, "söylentiye göre İmparator onları ortaya çıkarmak, daha kolay bulunmalarını sağlamak niyetindeymiş."

"Ne demek istiyorsun?" Kemerim aniden çok sıkı geldi, ellerim uyuştı.

"Yani, Tristan, bu görevi sana verdi. Ve sen bunu tamamlayacaksın."

"Nasıl isterseniz." Kelimeleri neredeyse tükürüyordum. "Ben gidiyorum. Ve eğer sizi memnun edecekse gecemi Naria'nın yatağında sonlandıracağımdan emin olabilirsiniz, Büyükanne."

"Tam bir şehit." Tatlı tatlı güldü ve karşımdaki kanepeye oturdu, gözleri çakmak çakmaktı. "Babanı kaybettiğimde her şeyi kaybettiğimi sanmıştım. O canavar yüzünden neredeyse mahvoluyorduk-" Dudakları gerildi, ağzının etrafındaki kırışıklıklar sertleşti. "Ama sen, Tristan, umudu geri getirdin." Kaşlarını çatı. "Sahip olduğum oldukça kırılğan bir şey. Sakın onu kırma."

Cübbemi omuzlarımda düzelttim ve oradan ayrıldım.

Bir saat sonra Galen ile bir barda oturduk. Urtavia, İmparatorluğun dört bir yanından gelmiş, dans eden ve sokaklarda enstrüman çalan Lumeryalılarla doluydu.

Bir şişe viski shot bardağımın üzerinde durana kadar buzlu pencereden dışarı baktım. Sunucumuz şişeyi devirdi ve altın rengi sıvının sıçrayarak benim ve Galen'in bardağını doldurmasını donuk bir şekilde izledim. Sözsüzce içtim, alkol boğazımı .

Valyati'den beri bunu haftada birkaç kez yapıyorduk. Haleika'nın adını zar zor konuşuyorduk. Neredeyse hiçbir şey söylemeden. Sadece birlikte oturuyorduk. İçiyorduk. Yas tutuyorduk.

İkimiz de onu severdik. Ben bir kuzen olarak. O ise daha fazlası olarak. Leander'la olan ilişkisini keşfetmesi acısını dindirmek yerine daha da arttırmıştı.

Dışarıda, yüzü siyah bir seraphim maskesiyle örtülü bir kadın kalabalığın arasından dirsek atarak ilerliyordu. İsyancıların sembolü, Emartis.

Başka bir kadının, bir büyücünün üzerine yürüdü. Saniyeler içinde aralarında bir tartışma başladı. Asalarını çekmişlerdi, auraları penceremizi kaplayan kırağları eritecek kadar ısı yayıyordu, ta ki bir asker bağırarak yaklaşına kadar.

Omuzları sivriltilmiş serafim tüyleri şeklinde altın bir zırh giyiyordu. Ka Batavia'nın zırhı. Son birkaç haftadır giderek daha az gördüğüm bir zırh.

Galen kaşlarını çatarak, soturion'un maskeli büyücüyü sokakta kovalamasını ve onu kolayca yakalamasını izledi.

Ama sonra zırhı gümüş gibi parlayan Ka Kormac'ın bir askeri aralarına girdi. Büyücü tutuklanmanın eşiğindeydi. Şimdi ise açıkça maskesini teslim etmesi ve uzaklaşması söyleniyordu. Sadece bir tokatla gitmekte özgürdü.

Biri altın, diğeri gümüş renginde olan iki soturi hararetli bir anlaşmazlık içindeydi. Birkaç hafta önce, bir büyücü

Emartis maskesi tutuklanıp doğruca Gölge Kalesi'ne götürülebilirdi. Şimdi sadece bir kınama yanılması vardı. O maske birkaç dakika içinde tekrar kalabalığın arasında dolaşmaya başlayacaktı.

Şimdilik, yasaları uygulayacak bir Arkturion yoktu, Turion Brenna'nın kararlarını destekleyecek kimse yoktu. Hazır gitmişti. Ve onun yokluğunda Yüce Leydimiz ve İmparator her şeyi değiştiren isyanı onaylamıştı. Galen'in kara kaşları V şeklinde derinleşti. "Lyr'den haber var mı? Ya da Meera ve Morgana?" diye sordu bir bardak bira doldururken. "Imperator bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım ve Korteria'da gerçekten neler olduğunu düşündüm. Dört soturi ölmüştü. Öldürülmüştü. Ve o da orada olabilirdi.

O iyi miydi?

"Lordum," dedi Bellamy aceleyle, bir eli omzumda. Kulağındaki parlayan vadati taşı maviden beyaza dönüyordu. "Bir... durumumuz var."

Galen aniden ayağa kalktı. "Yardım edeceğim."

Ama ben çoktan ayağa kalkmış, masanın üzerine üç bozuk para bırakmışım. "Bunu ben alırım. Bir sonraki içki benden."

Bir saniye sonra dışarıdaydım, kalabalığı yararak kışlık cüppemi üzerime geçirmiştim. Bellamy ayrıntıları kulağıma mırıldandı ve ben de yeni bir kar yağışı altında koşmaya başladım.

Saçlarım soğuk bir rüzgârla geriye savruldu ve geç saate kadar açık olan birkaç dükkânın yanından geçerek caddeye doğru döndüm. Sokağı tanıdım. Neredeyse son canavarı, Lyr'in doğum gününde vorakh dansçısını yakaladığım yerd. Son aylar şaşırtıcı derecede sessiz geçmişti ve avlanabileceğim pek bir şey yoktu. Kendimi neredeyse bir dövüş için kaşınırken buldum.

Etrafımda oluşan yeni kalabalık, sarhoş ve kavgacı Bamaryalıların bir karışımını içeriyordu. O kadar çok ceset vardı ki vorakh'ı zar zor görebiliyordum. Eğlenenler içkilerini açıkça döküyor, dans ediyor ve kadeh kaldırıyorlardı. Dikkat dağıtıcı unsurlar her yerdedi.

Ama fark etmezdi. İçgüdü haline gelmişti.

Vorakh'larının eşsiz imzasını, buzlarının soğukluğunu takip et. İçimdeki çukuru takip et.

Sonunda Lyr ile olan ilişkiyi yanlış anlamış olabilirim. Büyükanne Ka'mızla ilgili niyetlerini hafife aldım.

Ama bu?

Bunu biliyordum.

Taze bir soğuk hava tenime çarparak burnumu ve yanaklarımı ısırdı. Bamarian kışının soğuğu değil, çok iyi bildiğim garip ve tuhaf bir soğuktu bu. Çocukluğumdan beri kâbuslarıma musallat olan o soğuk. Bir imgelemenden gelen soğuk. Vücudumu sarmış, bir mengene gibi sıkıyordu. Çok yaklaştım. Hem de çok yakın.

Kalabalık bir araya toplanmış, vorakh'ı daha iyi görebilmek için bedenler birbirini itiyordu.

"Kenara çekil!" Ben talep ettim.

Sonunda hedefimi buldum. Bir büyücü. Kadın. Yirmili yaşların ortasında. Koyu renk saçları dağınıktı ve beline kadar dökülüyordu. Mevsime rağmen ne pelerin ne de kollu elbise giyyordu.

"Ben Lord Tristan Grey'im," dedim. Her seferinde söylediğim sözler. Ritüel. Üzerime bir sakinlik çöktü. Odağım daraldı.

Gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı ve aya doğru çılgılık attı.

Çubuğumu kalbine doğrulttum, her zaman yüzeye çıkan öfke ve kızgınlığı hissettim.

Bana doğru döndü; orada olmayan bir düşmana doğru hamle yaparken dizleri bükülmüştü.

"Sadece bir bebek!" diye bağırdı. "Sadece bir bebek mi? Hayır. Hayır. Hayır. Hiç sanmıyorum."

Sadece bir bebek.

Midem çukurlaştı, karnımdaki çukur büyüdüğü kalbim durdu ve dehşete kapıldım, çıtaı tutan elim titremeye başladı.

"Lordum," diye uyardı Bellamy. Kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı, auraları korkunun iğrenç kokusuyla dolmuştu. Eğer ben

onu çabucak yakalamazlarsa, bir çete oluşturacaklardı - vorakh sadece daha değişken hale gelecekti. Ve daha fazla hayat tehlikeye girerdi.

Vorakh'ın boş bakışlarını yakaladım.

"Ben Lord Tristan Grey'im," dedim tekrar, sesimi güçlendirerek. Bu sözleri onlarca kez söylemişim. Her söyleyişimde başarılı olmuşum. Hepsini ele geçirmiş, doğal olmayan güçlerini yenmişim. Hiç başarısız olmadım.

Yanıt olarak çığlık attı.

İlerledim. "Birinci dereceden vorakh, yani imgelem gücüne sahip olmakla suçlanıyorsun. Seni bağlayacağım ve Majesteleri İmparator Kormac'a teslim edeceğim. Ve sonra, adaletle kavuşacaksın."

"Hayır. Sadece bir bebek mi?" Sadece gözlerinin aklı görünüyordu ama vücuduma bir ürperti yayıldı ve beni görebildiğine yemin ettim. "Büyüdün, değil mi?"

"Şimdi," diye tısladı Eric, diğer korumam. "Lordum, indirin onu."

Çıtamı sıkıca kavradım, parmaklarım buz gibiydi.

"Büyüdüğünde pişman olacaksın," diye bağırdı. "Benim gibi onun içini gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!"

Bu kelimeler. Tam olarak bu kelimeler. Kabuslarımdakiler. Anılarımdan. Ama bilmiyordu, bilemezdi. Bu mümkün değildi.

Koyu renk irisleri öne doğru yuvarlandı, yüz ifadesi birden berraklaştı ve gözlerini bana dikti.

Biri arkadan bağırdı, "Tutuklayın onu!" "Lord Tristan!"

"Öldür onu!"

Kalabalıktan gelen çığlıklar çok fazlaydı ve hâkimiyet için savaştıkça daha da yükseliyordu.

Yine de tek duyabildiğim bu kelimelerdi. Benden önce vorakh tarafından söylenenler değil.

Ama diğeri. İlki. Hayatım boyunca peşimi bırakmayan.

Ve bir anda oraya, anılarıma, kâbuslarıma geri döndüm. Vücudum buz kesti.

Kan vardı. Çok fazla kan. Daha önce hiç görmediğim kadar. Bilmiyordum. Anlayamadım. Çünkü daha önce hiç kan görmemiştim. Benim dünyamda hiç acı yoktu. Yaralanma yoktu. Acı yoktu.

Sadece aşk. Rahatlık. Güvenlik.

"Sadece bir bebek mi?" diye bağırdı vorakh. "Lütfen," diye yalvardı annem.

"Lütfen!"

Önümde yere çömelmişti. Aramızda bir duvar vardı. Vorakh görmeden önce beni masanın altındaki küçük dolabın içine itmişti.

Babam onunla dövüşmüştü.

Ama şimdi... kırılmıştı. Çivisini kullanmış, büyü üstüne büyü yapmıştı. Ama yeterli olmamıştı. Vorakh çok güçlüydü. Çok güçlüydü.

Babam yatıyordu. Kolları... bana sarıldığı, beni taşırken çok güçlü olan ve beni tutan kolları... artık vücudunun bir değildi.

"Tristan," diye tısladı annem, şimdi ağlıyordu. Korkmuştu. "Gözlerini kapat. Sessiz ol."

Ama onları kapatamadım. Çatlaktan bakmayı bırakamadım, anlamaya çalışmayı bırakamadım. Gördüğüm görüntüleri yeniden düzenlemeye çalışmaktan vazgeçemedim - babamın kollarını vücuduna geri koymak için. Kanı temizlemek için. Ayağa kalkmasını, asasını tutmasını, konuşmasını ve savaşmasını sağlamak için.

Nefes almasını sağlamak için.

"Gözlerini kapat," diye tekrar bağırdı annem, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuyordum. "Tek kelime etme. Güvende olacaksın."

"Anne?" Sesim titriyordu.

"Şşşt," dedi.

Vorakh ileriye doğru yürüdü, attığı her adımda yer sarsılıyordu.

"Tris-" Annemin ılığı kesildi. Vorakh onu benden uzaklaştırırken tırnakları yere sürtündü.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, kapıdaki küçük yarıktan içeri bakıyordum.

Onu ilk gördüğümde diğer büyücüler gibi görünüyordu. Özellikle uzun boylu değildi. Güçlü bile görünmüyordu. Kırmızı gözleri yoktu. Pençeleri yoktu. Hatta onun güzel olduğunu bile düşünmüştüm. Dudağının sağ köşesinin üzerinde dikkatimi çeken belirgin bir güzellik izi vardı.

Ama bu bana korkmam öğretilen Akadim değildi. Korkunç hikayelerdeki gibi değildi.

Bu Vorakh'tı.

Ve bu çok daha kötüydü. Uzun siyah saçları beline kadar dökülmüştü, teni solgundu. Ve o anda güzelliği soldu. Onunla ilgili her şey gözlerimde ölüm çığlıkları atıyordu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı annem. "Hayır!"

"Kötülüğü doğurdun. Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi ruhunun içini gördüğünde. Onun ne olduğunu ğrendiğinde!"

"Hayır!"

Vorakh ellerini annemin boynuna doladı. "Nerede o? Oğlun nerede?"

"Burada olmaz! Burada olmaz, yemin ederim."

atlamayı duydum. Yırılma sesini duydum. Kanı gördüm. Ve sonunda, sonunda, annemi dinledim. Bana söyleneni yaptım. Gözlerimi kapattım.

Ama bu beni kurtarmaya yetmedi. Duymamı engellemeye yetmedi. Bilmekten. Gerisini hayal gücümle doldurmamı.

Annemin başı yerde yuvarlanıyor, vücudundan uzaklaşıyordu. Yuvarlanıyordu... Yuvarlanıyordu...

Gözlerimi kırpıştırdım, kendimi anılardan uzaklaştırdım, safra ksrdm ve nefes nefese kaldım. Bellamy kolumu kavradı ve kendimi iki dünya arasında, iki zaman çizgisinde sıkışmış hissettim. Aşağı baktım. Ellerim tanıdık geliyordu, büyüktü ve

ama yine de küçük hissettim. Bir çocuğun elleri, zayıf, güçsüz.

"Evet. Sen!" diye bağırdı vorakh; gözleri bana odaklanmıştı. "Başladığın işi bitir. Başlatılan şeyi bitir!" İleri atıldı, bir büyücüyü yere itti ve bir diğerinin yüzüne yumruk attı.

Kan görüntüleri görüşümü doldururken tökezleyerek geri çekildim. Çığlıkları zihnimdeki koruyucu büyüleri, babamın umutsuzca söylediği büyüleri noktalıyordu. Ta ki yapmayana kadar.

Gözlerini kapat, dedi annem. Ve tam o anda, yüzlerce izleyicinin arasında, aktif bir tehdit varken, anılara esir düştüm ve annemin bir zamanlar emrettiği gibi yaptım.

Gözlerimi açmaya çalıştım. Kaçmak için. Şimdi ve burada olmak için. Ama anı zihnimde canlanmaya devam etti, içgüdüsel ve korkunçtu, beni o gecedan beri deneyimlemediğim bir şekilde oraya geri götürdü.

Vorakh çığlık atarak bana doğru koştu. "Yine de seni yakalayacağım!" Gözlerim birden açıldı, bedenim bir şekilde daha soğuktu. Sanki saatler geçmiş gibi kafam karışmıştı. Ama sonra zihnim kendini toparladı ve ileri atıldım, çitayı tutuşumu yeniden ayarladım, parmak eklemlerim sıkılaştıkça beyazlaştı. Vücudumdaki her kas acıyla gerildi.

Titreyerek nefes aldım. Artık bitmişti. Daha fazla düşünce yok. Duygular yok. Daha fazla anı yok.

Artık korku yok.

Kelimeleri söyledim, büyüü zikrettim ve siyah parıltılı ipin asamdan fışkırmasını memnuniyetle izledim. Bileğimi büktüğümde hedefimin etrafına dolandı, bağlarını sıkılaştırdı, ellerini vücuduna doğru itti, bacaklarını birbirine hapsetti, böylece kaçamadı.

Tanrılar adına, bir daha kimse bir vorakhın ellerinde ölmeyecekti. Kimse ailem gibi acı çekmeyecekti. Son canavarı da Lethea'ya göndereceğime yemin ettim.

onları kendim avlardım. Hepsinin soyulduğunu, güçsüz bırakıldığını ve cezalandırıldığını görürdüm.

Vorakh'ın gözleri göz kapaklarının arkasına yuvarlandı, altındaki buz gibi su yoluna yığılırken çığlıkları artık daha çılgıncaydı.

Gümbürtüyü memnuniyetle dinledim. Kalabalık alkışladı. Tehdit sona ermişti.

Ama sonra vorakh gözlerini açtı, aniden akli başına geldi, vücudu bağlarımın altında titriyordu. Görüşünün soğukluğu gitmiş, gücü kesilmişti. Ama beni izlerken hâlâ titriyordum, gözleri bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Vücudunu başka yöne çevirirken burnu kırışarak geri çekildi. "Çok fazla sarı. Çok fazla," diye mırıldandı. "Çok fazla."

Tamamen saçmalık. Vorakh deliliği. Onun saçmalıklarından öğrenerek hırladım. Muhtemelen Lethea'dan daha uzaktaydı.

"Aferin lordum." Bellamy esasını kadının yüzükoyun yatan bedenine doğrulttu ve alkışlar yükselirken onu havaya kaldırdı.

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. O kadar şiddetliydi ki, hasta olacağımı sandım.

Ve her nasılsa hâlâ üşüyordum, hâlâ titriyordum. Dişlerim takırdıyordu ve durmak bilmiyordu. Cübbemin derinliklerine gömülsem de, asamla ısıtıcı bir büyü yapsam da, kış soğuk ve ıslak bir battaniye gibi bedenime yapıştı.

"Lütfen," diye tekrar bağırdı annem. "Hayır!"

"Kötülüğü doğurdun. Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi ruhunun içini gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!" Vorakh çığlık atarak bana doğru koştu. "Yine de seni yakalayacağım!"

Göğsümü tuttum ve görüntüyü atlatmaya çalıştım. Bu yeni bir şeydi.

... yabancı. Hafızanın yeni bir parçası mı? Bu gece kilidini açtığım bir şey mi? Bunu yıllar önce söylediğini hatırlamıyordum, geri dönüşlerimin hiçbirinde de hatırlamıyordum - vorakh'ın bu sözleri söylediğini bir kez bile hatırlamamıştım.

Yine de seni yakalayacağım.

"Tristan? İy misin dostum?" Galen omzumu kavradı. Beni buraya kadar takip ettiğini fark etmemiştim. "Donuyorsun. Bok gibisin." Geri çekildi, neredeyse korkmuş görünüyordu. "İy misin?"

Kaşları çatıldı, koyu renk gözleri bir adım daha atmadan önce beni taradı.

"Tamam!" Homurdandım. Gitmem gerekiyordu. Kalabalıktan, soğuktan, Vorakh'ın kötülüğünden... kendi düşüncelerimden uzaklaşmalıydım.

Lyr'e ihtiyacım vardı. I-

Lanet olsun. Hayır. Lyr olmaz. O gitmişti. Ve benim değildi. Artık değildi, eğer başladıysa bile.

"Gitmem gerek," dedim Galen'a. "Naria'yı görmem gerek."

Galen yine kaşlarını çatı ama başını salladı. "Pekâlâ."

"O halde Cresthaven'a, Lord Tristan," dedi Bellamy. Etrafımda beyaz bir ışık kubbesi oluştu. Artık bu insanlarla ya da onların küçük kutlamalarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Seraphim limanına geri döndüm, geçerken bağırılan tebrikleri ve övgüleri görmezden geldim.

Uçuş boyunca hiç konuşmadan pencereden dışarı baktım. Kale kapılarından ve ön kapılardan geçip Ka Batavia'nın kalesi Cresthaven'ın tanıdık Büyük Salonu'na girdiğimde de sessizliğimi korudum. Burası özellikle son iki yılda pek çok kez geldiğim yerd. Çizmelerim yerde yankılanıyordu. Salonda Ka Batavia'nın önceki Arkasvim'lerini tasvir eden rengârenk sütunlar sıralanmıştı.

Ama merdivenlerde beliren Lyriana'nın rahatlatıcı kıvrımları, omuzlarına dökülen siyah saçları, beni içine çeken keskin ve baştan çıkarıcı ela gözleri yerine, kuzeni Leydi Naria'nın hafif, zayıf vücudu ve soluk sarı saçlarıyla karşılaştım.

Nişanlım.

"Lordum," dedi tatlı bir sesle. "Yola çıktığınızı haber aldım. Imperator'la yemek nasıldı?"

O yemek sanki yıllar önceymiş gibi geldi.

"Bizim... mahrem faaliyetlerimiz hakkında oldukça bilgili görünüyordu, Majesteleri," diye homurdandım. Göğsüm eforla kabardı; buz gibi soğuk ter ensemden aşağı yuvarlandı. "Özellikle sizden önceki faaliyetlerim hakkında bilgi sahibi olduğunu fark ettim."

"Ya da ?" diye sordu.

Yanıt olarak neredeyse hırladım.

Naria güldü. "Özür dilerim. Herkesin bilmesini istememiştim. Sadece... ağızımdan kaçtı."

"Bundan o kadar emin misin?"

"Oh, hadi ama, Tristan. Gerçekten o kadar kızgın mısın?" diye sordu, sesi ağlamaklı ve çocuksuydu.

"Bu ayrıntılar özeldi."

Naria omuz silkti. "Özel ya da değil, yine de buraya beni görmeye geldin." Bir parmağını saçlarının arasında döndürdü, nişan yüzüğü ateş ışığının parıltısını yakaladı.

"Çünkü bu tür faaliyetler hakkında bir şeyler duymaktansa onlara katılmayı tercih ederim."

"Güzel." Dudakları yüzüne yayıldı ve Varis'in kanadına çıkan büyük merdivene doğru bakmadan önce yavaşça gözlerini kırıştırdı. Kalçalarını sallayarak döndü.

Saniyeler içinde yatak odasına ulaştık. Ellerim her yerdeydi, elbisesini kurcalıyor, askılarını kollarından aşağı kaydırıyordum. Elbisesinin eteklerini bacaklarından yukarı çekmeden önce, küçük göğüslerini ittim. Ona çok kızgındım. Ve yine de ...

"Tristan!" diye bağırdı avuçlarım kalçalarının çıplak tenine değdiğinde. "Buz gibisin."

"O zaman ısıt beni," diye .

Asama uzandım ve yatak odasının kapısını kapatmak için bir kilitleme büyüü yaptım. Tam Naria'nın elleri binici pantolonumun içine girip beni serbest bırakırken tıkladı. Çok sertleşmişim ve hazırdım. Lyr için yıllarca bastırılmış şehvet sonunda bir çıkış yolu bulmuştu. Ardından cüppemi ve tuniğimi çıkardım ve Naria'yı duvara doğru kaldırdım, bacakları bana sarıldı.

Bir büyü daha. Sadece bir tane daha. Koruma. Büyükannemin ne dediği umurumda değildi. Bu kadarı yeterliydi. Onu becermek yeterliydi. Nişanlı olmak yeterliydi. Bu gryphon bok gösterisinin üstüne bir de bebek yapmayacaktım. Henüz değil. Onunla olmaz. Diğer tüm seçeneklerim tükenene kadar olmaz.

Aletimin etrafında ince bir bariyer oluştuğunu hissettim ve Naria'nın içine doğru iterken sopamı şifonyerin üzerine vurdum.

Nefes nefese kaldı, yumruğumu duvara vururken topuğu kıcıma saplandı, geri çekildi ve tekrar tekrar içine itti.

Kudurmuştum, arzudan Lethea'dan bile öteydim. Başka hiçbir vorakh dövüşü beni bu kadar şehvet dolu, bu kadar sıcaklığa aç bırakmamıştı.

"Tristan," diye bağırdı. "Tanrılar."

İnledim, şimdi ona tekrar tekrar çarpıyordum, kalçalarım morartıcı bir tempo tutturmuştu.

Çok fazla sarı. Başladığın işi bitir. Yine de seni yakalayacağım. "Tristan," diye inledi Naria. Sonra bağırdı.

"You're-ah!" Titredi. "Buz gibisin. Siktir."

Öyle olduğumu biliyordum. Ama duramadım. Yavaşlayamadım. Nazik olamazdım. Unutana kadar, artık hatırlayamayana kadar Naria'yı becermem gerekiyordu.

Vücudum ısınana kadar.

Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi onun ruhunu gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!

Tekrar ittim ve tekrar. Ama içimi saran ürpertiden kurtulamıyordum. Canavarın sözlerinden kurtulamadım. Görüşü sona erip bana baktığında Vorakh'ın gözlerindeki korkuyu unutamıyordum.

Tam bana doğru.

Vücudum gerildi, çözülmeye hazırdı.

Vorakh'ın yüzü zihnimde parladı. Bu geceki. Ve geçmişimdeki. Birbirlerine karışıyorlardı, yüz hatları değişiyor ve birleşiyordu. Birinde güzellik işareti vardı. Birinde yoktu.

Benim gibi onun ruhunu gördüğünüzde. Onun ne olduğunu öğrendiğinizde...

Sesleri birleştirdi, benimle alay ediyorlardı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, boşalırken yumruğum duvara çarptı. Karnım son bir ürpertiyle neredeyse acı verici bir şekilde sıkıştı ve Naria'yı yere bıraktıktan sonra yatağa doğru tökezledim, vücudum titreyerek asamı tuttum.

Naria yüzünü buruşturdu ama dolabının kapağını açtı ve yedek bir battaniye bulup üzerime attı.

"Ben banyo yapacağım. Sıcak bir tane," dedi ve kapıyı çarptı.

Odasındaki her meşale ve mumu işaret ederek alevleri çağırırken nefesimi havada görerek ilahi söyledim.

Ve ancak o zaman, etrafım ateşle çevriliyken yalnız ve donmak üzereyken, bu geceki soğuğun neden bu kadar rahatsız edici olduğunu anladım. Hatıralar neden bu kadar canlı, bu kadar gerçekti. Sarsılması çok zordu.

Bu bir anı değildi.

Bu soğuğu biliyordum çünkü onu nasıl avlayacağımı biliyordum. Ona sahip olanları nasıl bulacağımı biliyordum. Onu nasıl durduracağımı biliyordum.

Bağırsaklarım şiddetle çalkalandı ve Naria'nın yatağının üzerine eğilerek bu gece içtiğim ve yediğim her şeyi kustum. Öksürdüm, neredeyse safrada boğuluyordum, ter cildimi kaplıyordu. Farkına vardığım şey içime yerleşirken kusmuğum yere yayılmıştı.

Ailemi öldüren Vorakh o son sözleri hiç söylememişti. Seni yakalayacağımı hiç söylememişti. Ama yine de zihnimde çok netti. Sanki oradaymışım gibi. Sanki hala oradaymışım gibi.

Daha önce de anılarımın içinde sıkışıp kalmıştım ama hiç böyle olmamıştı. Asla etrafımı unuttuğum bir noktaya gelmemiştim. Kendimi tehlikeye attığım yerde. Lanet olası bir tehdit karşısında gözlerimi kapattığım yerde.

Ve hafıza hiç değişmemişti, sahip olduğum onca yıl boyunca bir kez bile. Kabuslarıma, rüyalarıma hiç yeni bir şey eklenmemişti.

Hâlâ soğuktan titreyerek dizlerimi göğsüme doğru çektim,
çünkü farkına vardığım şey beni sarsan bir güçle yüzüme çarptı.
Bu gece gördüklerim, hissettiklerim bir anı değildi.
Bu bir hayaldi.

İKİNCİ BÖLÜM

RHYAN

Dağın tepesine yağan kar, beyaz seraphimi kapladı. Taneler o kadar kalın ve ağırdı ki, şimdiden heykelin şeklini bulanıklaştırmaya başlamıştı. Karı temizlemek, heykeli bozulmamış halde tutmak için içimde yarı bir ihtiyaç hissettim. Onu onurlandırmak için. Ona tapmak için. Yine de ne kadar çok karla kaplanırsa o kadar güvende olacağını biliyordum. O kadar çok görünmez olacaktı. Kaybolurdu. Ama sonra, o da kaybolacaktı. Hay sikeyim.

Bunu yapmayacağıma yemin etmiştim. Dağılmayacaktım. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Onun istediği bu değildi. İhtiyacı olan şey. Ona yeterince güçlü olduğuma dair söz vermiştim. İyi olacağıma söz vermiştim. Ama iyi değildim. Asla iyi olamayacaktım; ne bu hayatta, ne de bu bedende. Çünkü o... o...

Çılgılığım sessizdi. Kanımın ve kemiklerimin içinde şiddetli bir kasırğa, serbest bırakılmadan hapsolmuştu.

arkasını göremiyordum. Yeni dökülen gözyaşları ve hiç gibi gelen gözyaşları. Ondan beri değil.. Asherah'tan beri değil...

Asherah.

Göğsüm inip , nefesim sert, kırık dalgalar halinde geliyordu. mezara bastırdım, oyma tıpkı onun çok sevdiği serafim kuşları gibiydi. Soğuk ay taşı, ona doğru nefes aldığımda neredeyse yatıştırıcıydı. Yatıştırıcıydı, ta ki tekrar amacını hatırlayana kadar. Onun içinde yattığını hatırladım. Kederim yeniden başladı, ilk günkü kadar taze ve . Tıpkı birkaç dakika önce onu verdiğimde olduğu gibi.

"Mekara," diye nefes nefese kaldım. "Ruhum senindir." Parmaklarımı kuşun kanadı boyunca, mezarı mühürlediğim yer boyunca gezdirdim. Onun son dinlenme yeri. Parçanın son dinlenme yeri. Yeterince büyü örmüş, yeterince efsun yapmışım.

Hiç kimsenin onu rahatsız edemeyeceğinden adım gibi emindim. Ne bu dünyada ne de bir sonraki dünyada hiç kimse bir daha bu seviyede bir güce ya da bu seviyede bir yıkıma erişemeyecekti. "Rakame." Yukarıdan bir ısı parıltısı geldi.

Geri sıçradım, gözlerim büyüdü, botlarım kar yığnında kaydı.

Onu duyabiliyordum, kafamın içinde tekrar duyabiliyordum. Bana seslenişini duyabiliyordum. Onun berrak ve güzel sesini duyabiliyordum. Tanrım. Tek istediğim buydu. Onu bir kez daha dinlemek. Onu görmek. Ona sarılmak. Ve tüm Tanrılar adına, bir gün bunu yapacaktım. Cennette. Ya da başka bir hayatta. Ya da belki cehennemde. Nerede olduğu önemli değildi. Ne zaman olduğu önemli değildi. Beklemem kadar bekleyecektim. Onu bulmak için nereye giderse gitsin.

Ama önce başladığımız işi bitirmeliydim. Önce onun fedakârlığını onurlandırmalıydim, hayatımı kurtarmak için aldığı riski onurlandırmalıydim. Herkesin hayatını kurtarmak için. Parçaları ayrı tut. Onları gizli tutmak. Bir daha bir araya gelmelerini, yanlış ellere düşmelerini engellemeliydim.

Özellikle de bu. En tehlikeli parça. En karanlık olanı. Çivit rengi.

Kırmızı anahtarı kemerime bastırdım, gözlerim yerine kilitlendiği yivlerdeydi. Acı dolu, hırıltılı bir nefesle seraphime bir kez daha sarıldım, kollarım soğuk, cansız formunu sıkıca sardı. Bu o değildi. Bu hayat değildi. O artık yoktu. Onu hâlâ kollarımda, bedenini bedenime karşı hissedebiliyor olsam bile.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü bir gerçeği biliyordum. Tanrıçalar asla ölmez.

Pek sayılmaz.

Sessiz bir karşılık olarak rüzgâr beni okşadı ve kalbimde bir şey kabardı. Bir aşinalık hissi. Yuva hissi.

Ondan.

"Asherah, seni hâlâ hissediyorum." Elimi kalbimin üzerine koydum, gözlerim sıkıca kapandı. "Seni her yerde hissediyorum." Sesim

kırıldı. "Ben olmalıydım. İlk ben gitmeliydim. Sen değil."

Çok fazla güç, çok fazla ışık almıştı. İçinde herhangi bir ölümlünün sahip olabileceğinden çok daha fazla büyü barındırarak Herhangi bir ölümlünün, onun kadar güçlü birinin bile çok daha fazlasını. Asherah o kadar parlak parlıyordu ki, orijinal formuna döndüğüne yemin edebilirdim. Tam Tanrıça gücüne. Bu beni kurtardı. Her şeyi kurtardı. Ama bedeninin bu düzlemdeki ölümlü formu için çok fazlaydı.

Daha fazla rüzgâr esti, başka bir esinti saçlarımı dalgalandırdı. Nasıl olduğunu söyleyemezdim ama o olduğunu biliyordum. Benim hayal gücüm değildi. Rüzgârı ötelerden Asherah göndermişti. Şu anda bile onun özünü, aurasını hissedebiliyordum. Parlak, sıcak, sevgi dolu. Ateş ve hayat dolu. Hâlâ benimle konuşuyor, bulabildiği herhangi bir yolla benimle birlikte olmak için uzanıyordu.

"Mekara, olduğum gibi benimle kal. Ben Auriel olduğum sürece benimle kal. Sona kadar. Ben olmayana kadar. Ve seni bir sonraki hayatta bulacağım. Ve bir . Bunu tekrar tekrar yapacağım, zamanın sonuna kadar. Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin. Tanımayacağım hiçbir yüzün olamaz. Sevmeyeceğim hiçbir şekle giremezsin. Çünkü seni tanıyorum. Seni ilk gördüğüm anda benim için ne olduğunu biliyordum. Seni her zaman tanıyacağım. Yemin ederim." Yumruğumu kalbime bastırdım. "Me sha, me ka."

Geri çekildim. Vakit gelmişti. Moriel'in çivit rengi parçası sonsuza dek mühürlenecekti. Ondak uzak tutulacak, ölümünde bile sonsuza dek Muhafız ve savaşçı olarak kalacak olan Asherah tarafından korunacaktı.

Tek yapmam gereken onun kırmızı parçasına ve Ereşya'nın turuncu parçasına yakınlaşmaktı. Shiviell'in bir zamanlar koruduğu sarı ışını tutan kristale ne olduğunu bilmiyordum. Biz onun sonunu getirirmeden önce onu saklamıştı - ne kadar zor ve acı verici olsa da. Diğerlerinin nerede da bilmiyordum. Sanırım hepsi Işık Savaşı'nın ardından kaybolmuşlardı, Boğulma'da kaybolmuşlardı. Şimdiye kadar Moriel'in diğer tüm entrikaları yüzünden kaybolmuşlardır.

Aşera onu yok etmişti. Ama ölüyken bile hainlik ediyordu. O ya da hizmetkârlarından biri parçaları bulmaya, Valalumir'i geri getirmeye ve başladıkları işi bitirmeye çalışacaktı.

Ama başarısız olurlar.

Nefesim kesildi, ruhum kederle ağırlaştı, bir adım daha geri attım. Hazır değildim. Asla hazır olamayacaktım, bunun için değil. Ama artık gitme vaktim gelmişti. Bu ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk .

Saçlarımdaki kar tanelerini fırçaladım ve seraphim'in kanatlarının kaybolmaya başlamasını izledim. Bir adım daha attım ve auram ani bir farkındalıkla karıncalanarak donakaldım.

Yalnız değildim.

Karanlıkta mavi bir ten parıltısı ve gölgelerin arasından bakan kediye benzer gözler vardı. Kedi gibi olsa da gözler, uzun boylu bir Lümeryalının kaslı vücuduna bağlı bir şahinin kafasından dışarı bakıyordu.

Ters ters baktım.

Mercurial elini kaldırdı ve avucunun içinde parıldayan ve dönen altın ve kırmızı ışıktan bir yıldız ortaya çıktı.

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu, ışık yok oldu.

Yer aniden sarsıldı ve bir gök gürültüsü ve şimşek, gökyüzünü ikiye bölecek kadar büyük bir güçle patladı.

Gökyüzü değil.. Gözlerim büyüdü. Mezarı kırmıştı.

Seraphim heykeli açılıyordu.

Hayır. Hayır!

"Ne yaptın sen?" Mercurial'ı ararken bağırdım. "Seni hain!"

Ancak verdiği tek yanıt, mezar parçalanmaya devam ederken taşın taşa sürtünme sesiyle çan benzeri bir kahkaha oldu.

"Seni lanetliyorum!" Çığlık attım.

Ama Asherah'nın mezarı açıldığında gülmeye devam etti. "Çoktan yaptın."

"Hayır! Dur!" Ellerimi havaya kaldırdım ama artık bana yabancı geliyorlardı, daha önce hiç görmediğim kadar açık renktheydiler. Lekesizdi, sadece nasırlarla pürüzlendirilmişti. Benim ellerim, ama... değil. Yanık izleri yoktu, düştüğüme dair, ışığın derimi yaktığına dair hiçbir iz yoktu. Gücümü dışarı itmeye, enerji depolarımdan geriye kalanları kullanmaya çalıştım ama benden hiçbir büyü gelmedi. Durgundu. Hâlâ öyle. Bedenimin içinde hapsolmuştu.

Tüm kaslarım gerilerek mezarı kapatmaya, büyümüyü yeniden mühürlemeye çalıştım. "Hayır. Hayır! Mühürle! Mühürle!"

Beyaz seraphim canlandı, artık taş değildi. Arka ayakları üzerinde yükseldi, kanatlarını açtı, keskin ve saldırmaya hazır. Sivri tüylerinden kan damlıyordu. Bu mümkün değildi. Böyle bir şey . Sonra kıpırdandı.

Asherah mezarından kalktı. Yeni ve farklı. Bedeni bu dünyanın artık kaldıramayacağı bir ışıkla .

Göz

kırptım.

Hayır.

Asherah değil.

O artık Asherah değildi. Ve

ben de artık Auriel değildim.

Benim adım Rhyan'dı. Lord Rhyan Hart.

Hayır, bu doğru değildi... Lord değil. Sadece Rhyan.

Ve o... O... "LYR!" Bağırdım.

"LYRIANA!"

Ela gözleri büyüdü, bir saniye önce ateş kırmızısı olan saçları şimdi gecenin karanlığında neredeyse simsiyahtı. "Rhyan!" diye bağırıyordu acı içinde.

Kollarımı açmış ve onu tutmaya hazır bir şekilde ileri atıldım.

"Ne oldu sana böyle? Tanrım, Lyr! Yaralandın mı?" Ben

çalışırken kar zemini kaplamıştı, dağın tepesi saf buzla

kaplıydı. Ama şimdi, hava soğuk kalsa da, buzlar eriyerek kalın derelere dönüşüyordu. Su yükseliyordu yukarıda benim

botlar ve Dizler, akıyor aşağı okyanusun gelgitleri gibi. Yükseliyor ve yükseliyor, daha yüksek ve

daha yüksek. Ta ki bizim bedenler vardı neredeyse tamamen suya batmış, neredeyse boğuluyordu.

"Özür dilerim!" Lyr kekeledi. "Benim hatamdı. Benim hatamdı. Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Daha güçlü olduğumu sanıyordum." Bakışlarını tuttu. "Bunu durdurabileceğimi düşündüm. Ama durduramadım. Geri döndüler. Hepsi." Şimşek çaktı ve gözlerini kapattı. Vücudu suyun altında batıyordu.

"Lyr!" Ona uzandım ama gitmişti.

Arkamdan bir dalga yükseldi ve üzerime çarparak beni de boğdu. Nefes alamıyordum. Batmıştım, bedenim bir şekilde aynı anda hem yükseliyor hem de batıyordu, buz gibi sularda yüzüyor, akıntıya karşı yüzerken bile akıntıya kapılıyordum. Dalgalar, Gryphon Dağı'nın kenarından aşağı düşene kadar hızla ilerliyordu. Çırpındım, tutunacak bir şey aradım, ona ulaşmaya çalıştım. Lyr için. Aşkim için.

Ama şelale beni aldı. Aşağıdaki toprak bana doğru hızla akıyordu ve ben düşüyordum. Düşüyordum. Ölüyordum. Ellerim çırpınıyor, durdurmaya, yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Onu tekrar bulmak için. Düşmekten başka bir şey yapmak için. Boğulmaktan başka bir şey.

Ve sonum geldiğinde bile, savaşmayı bırakamadım, aramayı bırakamadım-

"LYR!" Karanlıkta gözlerim açılırken bağırdım. "Lyr!" Göğsüm kabardı, nefesim soğuk havaya karşı kısa ve acı verici patlamalar halinde geliyordu. "Lyr?" Yanımdaki pelerinin kıvrımlarına körlemesine uzandım ama soğuktu. O gitmişti.

Pelerinimi çıkarıp attım. Üzerime bir battaniye gibi sarılmıştı, tüm vücudum nemli mağaranın buz gibi soğuşundan titriyordu. Kış mevsiminde büyümüş olan benim için bile soğuktu. Kalbim çok sert çarpıyordu ve göğsümü sıkarak Lyr'in boğuluşunu tekrar tekrar zihnimde canlandırdım. Dalgaların onu aldığını görebiliyordum. Beni aldıklarını görebiliyordum. Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum. Bu gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı. Tıpkı diğerleri gibi, ayrı kaldığımızda bana işkence edenler gibi. Onu özlediğimde. Ona ihtiyacım olduğunda.

Ama bu bir yalandı. Çünkü bu? Bu bir rüya değildi. Bir anıydı, en azından öyle başlamıştı. Ruhum neler olduğunu, nasıl sona erdiğimizi hatırladı. Ruhum

asla unutamazdı. O ölmüştü. Asherah ölmüştü. Beni iyileştirmek için. Beni kurtarmak için.

Ama önemli değildi.

Onu kaybetmek yine de sonunda beni mahvetti. Onun parçası olmadığı bir dünyada hayatta kalamazdım.

Ve şimdi, varlığımın her zerresi hatırladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LYRIANA

Yaşıyor. Yaşıyor. Yaşıyor.

Morgana'nın sözleri zihnimde tekrarlanırken mağarada bir ileri bir geri volta attım. Son üç gündür kafamın içinde tekrarlanıp duruyorlardı. Allurian Geçidi'nden kaçtığımızdan beri, bize ihanet ettiğinden beri. Aemon bize ihanet ettiğinden beri. Tüm İmparatorluk bize ihanet ettiğinden beri.

Duvara varmadan önce döndüm, yumruğumu duvara vurma isteğimi zar zor bastırdım. Nefes alışım düzensizdi, yürürken gölgem zayıf fener ışığında titriyordu. Döngümde ilerlemeye devam ettim, tamamen ele geçirilmiştim, duramıyordum, zihnimi yavaşlatamıyordum.

Meera'nın yanından geçtim, hâlâ uyuyordu ve yerde kıvrılmıştı, zayıf bedeni pelerininin içindeydi. Ayrıca benim pijamalarımı giyyordu. Bu mağarada çok az battaniye vardı -Rhyan'ın sürgünü sırasında yaşadığı bir mağara değildi- ama o yavaş yavaş erzak topluyordu. Her gün devriye gezmek ve casusluk yapmak için kırlarda dolaşüyor ve her dönüşünde hayatta kalmak için çaresizce ihtiyaç duyduğumuz eşyaları geri getiriyordu. Başlangıçta yanımızda sadece birkaç eşyamız vardı, Rhyan'ın Bamaria'dan ayrılırken bizim için hazırladığı şeyler. Ama Meera'nın ona verdiklerimden başka hiçbir şeyi yoktu. Neyse ki Rhyan yavaş yavaş giymesi ve ısınması için bir soturion üniforması yapıyordu.

Tekrar döndüm ve onun derme çatma yatağından uzağa giden kısa koridorda volta attım. Bu aynı zamanda beni Rhyan'la benim uyuma alanımız olarak belirlediğimiz küçük köşeye giden geçitten de uzaklaştırıyordu.

Mağaranın sonuna ulaştıktan sonra döndüm ve kendimi yine kız kardeşimin yanında buldum. Durakladım, sadece yeterince uzun

Nefes alışını duymak için, hala burada olduğundan emin olacak kadar uzun süre. Hâlâ hayatta olduğundan. Hala güvende olduğundan.

Jules'un aksine.

Meera'yı uyandırmak istemediğim için bir hayal kırıklığı iniltisini bastırdım ve rotamı tekrar izlemeye başladım. durdum, ileri geri hareket ettim, tekrar ve tekrar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, duramıyordum. Zihnimi yoramıyordum. Son iki yılda gözden kaçırdığım her küçük anı, inandığım her yalanı aceleyle gözden geçirmeye devam ettim.

Ve yüzleşmekten korktuğum her gerçeği.

O piç Brockton Kormac'ı bana saldırdığı için öldürmeden önce Jules'un hayatta olduğunu söylemişti. Ona tecavüz ettiğini söylemişti. Son zamanlarda. Lethea'dan kurtulduğunu söylemişti. Yıllarca hayatta kaldığını. Ve ruhumun bir parçası ona inanmıştı. Beni manipüle etmeye çalıştığını, hayatta kalmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Rhyan üç uşağını öldürmüştü ve sırada Brockton vardı. O anda hepimiz onun ölü sayılacağını biliyorduk. Rhyan, Brockton'ın bana dokunduğu için öleceğine yemin etmişti ve Rhyan asla yeminini bozmazdı. Brockton bunu biliyordu ve ölümünün Rhyan'ın ya da benim elimden gelmesinin bir önemi olmadığını da biliyordu. Çünkü Rhyan yemin ettiği anda, sonucu durdurmak imkansızdı. Ve yine de, açık manipülasyona rağmen ... Ruhumun derinliklerinde bu sözleri sadece söylemediğini anlamıştım. Ama gerçeği tam olarak kabul edemeyecek kadar korkmuştum, sonuçlarından çok korkmuştum, o kapıyı tekrar açmaktan çok korkmuştum. Korkudan.

Umudun.

Ama Morgana bunu söyleyip onayladığında... Tanrılar.

İki lanet yıl! İki yıl boyunca Jules'un öldüğünü sanmıştım. Bu beni neredeyse parçalamıştı. Bu süre içinde bulabildiğim tek teselli, çektiği acıların sona erdiğini bilmektir. Ondan bahsedildiğinde Ha Ka Moka dememize asla izin verilmemiş olsa bile ruhunun özgürlüğüne kavuşmuş olmasıydı. Ondan hiç bahsedilmedi.

Ve hepsi bir yalandı.

Dişlerimi sıktım, gerçek tekrar tekrar yüzüme çarptıkça midemde kaynayan öfke beni hasta ediyordu.

Onu anma, anısına söylenmeyi hak ettiği sözleri söyleme iznimiz hiç olmamıştı. Onun hakkında doğru düzgün konuşamadık bile. Onun için yas tutamadık.

Ama Jules'un ruhu özgür değildi. Huzur içinde değildi.

Ve asla da olmayacaktım. Onu geri alana kadar olmaz. Ona zarar veren herkesin bedelini ödediğinden emin olana kadar. Tam olarak.

İmparator. Imperator. Bastardmaker ...

Brockton çok kolay ölmüştü. Çok çabuk. Bana yaptıklarına rağmen sonrasında onun için ağlamıştım. O gece kendimi suçlu hissettim. Hatta üzgün. İlk canımı aldığım için şoka giriyordum. En azından ilk ölümlü canımı aldığım için.

Ama şimdi? Eğer geri dönebilseydim, onu tekrar öldürürdüm. Ve bunu yavaşça yapardım. Uzun sürerdi. Acı çektirirdim. Onu lime lime ederdim. Ağlayıp zırlayana kadar ona değersiz bir gryphon boku olduğunu hatırlatırdım. Kendini tamamen kaybedene kadar ona işkence edecektim. Bana merhamet için yalvarana kadar, sonunun gelmesi için ağlayana kadar.

Ama o ölmüştü. Ve ben yakın düşmanlarıma odaklanmak zorundaydım.

Aemon, Bamera'nın Arkturion'u, Hazır olarak bilinen savaş lordu. Büyürken amcam, koruyucum olarak gördüğüm adamdı. Ve Lumeria'daki en ölümcül soturiondu: Moriel'in reenkarnasyonu. Bir Tanrı. Ama çok daha kötüydü. Aynı zamanda vorakh'tı. Zihin okuyabiliyordu. Hayatım boyunca zihnimi okumuştı. Düşünce kalıplarımı, en karanlık sırlarımı ve korkularımı, güçlü ve zayıf yönlerimi biliyordu. Beni nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordu. Ve bir şekilde, canavar Akadim'i kontrol edebiliyordu. Kendi gücünü artırmak için onların gücünü çekmenin bir yolunu bulmuştu. Damarlarımda Asherah'ın kanı akmasına rağmen bana dokunmalarına izin vermek. Dünya üzerinde yürüyen en şeytani Tanrı'nın reenkarnasyonuydu,

Yedi orijinal Koruyucudan biri. Ve Tanrıça Asherah'ın en büyük düşmanıydı.

En büyük düşmanım.

Ereşya'nın reenkarnasyonu Morgana, Moriel'in koruduğu Valalumir'in ışığı olan çivit rengi parçayı ona verir vermez, durdurulamaz olacaktı. Arkasında soturion gücünden ve bir akadim ordusundan daha fazlası olacaktı.

Bir Tanrı'nın gücüne sahip olacaktı. Valalumir Muhafızı'nın gücüne.

Ölümsüz Afeya Mercurial'ın sahip olmamı istediği gücün aynısı.

Elimi göğsüme, göğüslerimin arasındaki yıldızın üzerine koydum. Soluk bir altın rengiydi, başka bir Muhafızla karşılaşmadığım ve onun dokunuşu içimde yanan Valalumir'e çok yaklaştığı sürece zar zor fark ediliyordu. Asherah'ın koruduğu kırmızı ışığın bir parçasıydı. Auriel'in Valalumir'i çalıp Dünya'ya düştüğünde onun içine koyduğu ışık.

Ama bu aynı zamanda Mercurial'la yaptığım sözleşmeydi. Ölümsüze bağlanmıştım, Rhyan'la olan ilişkim hakkında sessiz kalması karşılığında onun isteklerini yerine getirmeye zorlanmıştım. Onun bedeli: Gücümü talep edecek, sonra da istediği bir iyiliği yapacaktım. Mercurial yakında bizim için gelecekti. Talimatlar verecek, kırmızı parçayı, gerçek formumu ortaya çıkaracak parçayı almamı isteyecekti. Gerçek gücümü. Parça elimdeyken, Asherah olarak yeniden yaratılacaktım.

Çıtayı avucumda bir aşağı bir yukarı yuvarladım. Benim çıtam. Asherah'ın çıtası. Uzun ve koyu renkli güneş ağacından yapılmıştı, daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Yıldız ateşi elmasları tepesini çevreliyordu. Onu Asherah'nın mezarında bulduktan sonra -benim mezarım- çivit parçasını onu onarmak için kullanmıştım. Ve artık sadece bir soturion değil, aynı zamanda bir büyücüydim.

Ve yakında, bir Tanrıça olacaktım.

Yakında Aemon'la savaşmak zorunda kalacaktım.

Yeniden doğan Moriel'le. Ama Jules... Jules yaşıyordu.

Ruhumdan yayılan, hıçkırıkla çığlık arasında bir şey olan ham ve içgüdüsel bir şeyi geri çektim, sadece neye katlandığını ve hala neye katlanıyor olabileceğini düşündüm.

Yakındaki bir meşaleden çıkan alevler çıtırdıyor, mağaradaki küçük bir kaynaktan şırıltılar geliyor ve sesler duvarlarda yankılanıyordu. Auram alevlendi ve mağaranın soğuşuna rağmen tenim ısındı.

Gözlerimi kapattım ve onu gördüm. Jules'u iki yıldan daha uzun bir süre önce Şafak Tapınağı'ndaki Auriel'in Odası'nın kürsüsünde gördüm. Ebedi alevin vücuduna kırmızı ışık saçtığını gördüm. Çubuğunu ilk ve son kez tutuşunu gördüm. Onu düşürüp vorakh'ına yenik düşmesini izledim - ilk imgelemimi gördüğü gibi.

Hâlâ gözlerindeki korkuyu görebiliyor, aurasındaki dehşeti hissedebiliyordum ve orada nasıl oturup hiçbir şey yapmadığımı hatırladım. Tristan'ın beni tutmasına ve ölmesi gerektiğini, onun bir canavar olduğunu fısıldamasına nasıl izin verdiğimi. Onu kurtaramadım. Ve yıllarca tek başına işkence ve acı çekmesini engelleyemedim.

Kendi vorakhını ortaya çıkardığında Meera'yı benzer bir kaderden zar zor kurtarmıştım.

Birkaç metre ötede yatan en büyük kız kardeşim küçük bir ses çıkardı, sıkıntıyla inliyordu. Gözlerimi açtım ve dönmesini izledim. Vücudu hareketsizleşti ve birkaç saniye içinde nefesi küçük oyuğunun içinde eşitlendi. Nedense bunu Rhyan ve benim bulunduğumuz ateşe daha yakın olmaya tercih ediyordu. Esareti sırasında yaşadığı dehşetin tam boyutlarından emin değildim. Sadece aç olduğuna, rahatsız olduğuna ve akadim'den korktuğuna yemin ediyordu. Rhyan açık kesik ve yara olup olmadığını kontrol etmişti ama zaten oldukça kaba bir şekilde bandajlanmıştı. Ve zayıftı. Çok, çok zayıftı. Onu aç bırakmışlardı. Bunu tersine çevirmek Rhyan'ın son birkaç gündeki ana göreviydi. Gücünü geri kazanması için eve getirdiği yiyecekler işe yarıyordu ama yeterince hızlı değildi.

Karanlıkta pelerinin altına gizlenmiş, derin uykuda olduğu koridora özlemle baktım. Çok yakın, ama çok uzak.

Rhyan. Benim aşkım. En iyi arkadaşım. Ruh eşim.

Tanrım, sadece ona gitmek istedim. Koridordan aşağı koşmak ve pelerinin altına girmek. Kolları beni sararken ona istedim. Uykuya daldığında her zaman yaptığı gibi elinin karnıma doğru uzandığını hissetmek istiyordum. Onun rahatlatıcı ağırlığını etrafımda, , hissetmek istedim. Kokusunu içime çekmek istedim. Ama oraya geri dönemezdim. Artık sihime sahip olduğum için auram duygularımı kontrolsüzce her yere savuruyordu.

Kıpırdanmalarım onu uyandırmadıysa bile enerjimin girdap gibi dönen kargaşası . Ve Rhyan'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Son birkaç haftadır her daha fazla enerji harcıyordu. Sürekli savaşıyor ve vorakh'ını bizi İmparatorluk'tan geçirmek için kullanıyordu. Birkaç hafta içinde yüzlerce mil yol kat etmişti, hem de beni tutarken. Artık onu rahatsız etmeme kesinlikle ihtiyacı yoktu. Aramızda dinlenmeye ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu. Sıcak bir rüzgâr beni itti ve birkaç meşaleyi şiddetli bir şekilde tısladı.

Rüzgar olmadığını anlamam bir saniye sürdü. O bendim. Auram. Duygularım kontrolden çıkmıştı.

Sikeyim.

Mağaranın ağızına doğru koştum, koruyucu koğuşları geçerken ellerim titriyordu. Bir an için büyüler kulaklarımda uğuldadı, güçleriyle titreşti. Korumalar öğrendiğim ilk büyü olmuştu. Elimde asam, yanımda Meera olduğu halde mağaranın çevresinde dolaşmıştım. Bileğimi çevirirken parmaklarımla tam olarak nasıl bir baskı uygulamam gerektiği konusunda bana talimat vermiş, kelimeleri doğru tonlamayla söylememe yardımcı olmuş ve büyümü odaklamıştı. Büyüyü iki kez yaptım. Kısmen pratik yapmak için, kısmen de düşmanlarımızın kapılarımızdan geçmenin yolunu bulamayacaklarına güvenmediğim için.

Dışarıda, Allurian Geçidi'nden aldığımız gryphon beni izlemek için tek gözünü açtı, göğsü inip kalkarken yumuşak hırıltı sesleri çıkarıyordu. Etrafımızı tararken kocaman bir kanadı kaydı ve bir huff ile uykuya geri döndü.

Karla kaplı olmayan birkaç toprak parçasından birine doğru adım attım. Rüzgâr saçlarımın arasından esiyor, yanaklarımı ısıırıyordu. Mağaranın koğuşları uğuldamaya devam ediyordu. Başka ne yapacağımı bilmeden, ayağımın yanındaki bir taşı aldım ve bir çığlık atarak bir ağaca fırlattım, çarpma sesini dinledim. Sonra bir tane daha buldum, bir tane daha. Onları fırlatmaya devam ettim, gözlerimde sıcak yaşlar vardı, bedenim öfkeyle titriyordu.

"Lyr?" Rhyan'ın sesi gömleğimin içinden geldi. Kolyeme taktığım vadati taşından küçük mavi bir ışık yayılıyordu. "Lyr, neredesin?" Sesinde bariz bir endişe vardı.

Bir taş daha aldım, hâlâ cevap veremeyecek kadar öfkeliydim. Karın ayak parmaklarımın arasından kaymasını bile umursamayacak kadar öfkeliydim.

Taşın ışığı soldu. Gözlerim karanlığa alıştı. Bir dakika geçti. Sonra onu yanımda hissettim.

"Ortak mı?" Ay ışığının belli belirsiz ışığında bile yüzünün endişeden solgun olduğunu görebiliyordum.

Titrek bir nefes verdim ve taşı tüm gücümle fırlattım, ağaca çarpma sesini dinlerken burun deliklerim alevlendi.

"O taş seni rahatsız edecek ne gibi korkunç bir suç işledi?" Rhyan ters ters baktı. Ben sessiz kalınca, "Fark etmez. Ben de o taşa kızgınım."

Öfkeyle hırlayarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. O yaşıyor. Yaşıyor. Şu anda acı çekiyor! Ve biz bu lanet mağarada saklanıyoruz!

Yaklaştı, kolları sırtıma dolandı. "Hey şimdi. İyi misin?" diye fısıldadı. "Neden uyanıksın?"

"Yaşıyor," dedim sesim . "Ve yalnız."

"Biliyorum," dedi Rhyan usulca, bir şekilde iki basit kelimeyle bir düzine duyguyu aktarıyordu. "Biliyorum." Bana daha sıkı sarıldı, elini boynuma götürdü, parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Onu geri alacağız. Yemin ederim."

Elinden kurtuldum ve son birkaç gündür yaşadığım korkuyu nihayet dile getirerek başımı salladım. "Nereden biliyorsun? Ya... ya Brockton o ölürse, kızın da öleceğini söylediğinde... Yani, sence...?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Hayır Lyr, bilmiyorum. O pislik sadece yaşamak istiyordu. Başka bir şey değil. İmparatorluk," çenesi gerildi, "Jules'u bir sebepten ötürü hayatta tuttu. Ve bu her ne ise, onunla bir ilgisi yok. Amcasının kim olduğu önemli değil. Eğer İmparator bir şeye karar verdiyse, o kadar. Brockton bir şeyleri değiştirecek kadar önemli değil." Rhyan bana doğru kararsız bir adım attı, ifadesinden emin değildim. Bronz bukleleri uykuyla karışmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı, çene çizgisi tıraşsız geçen bir gün yüzünden kararmıştı. Parmak eklemine yanağıma dokundurdu. "Daha fazlasını öğrenir öğrenmez, nerede olduğundan emin olur olmaz, gidip onu alacağız."

Başımı salladım.

"Ben sadece..." Sesim titriyordu ve auramın yeniden alevlendiğini hissedebiliyordum. Tüm hayatımı başkalarının etkilerini hissederek geçirmiştım, şimdi nihayet kendiminkine sahip olmak çok garipti.

"Ne?" diye sordu.

Boğazım . "Yok bir şey."

Derin bir iç çekti ve beni endişeyle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ayakkabı giymiyorsun."

"Sen de öyle," dedim.

"Evet, doğru ama ben kuzeyliyim ve soğuk havaya alışkınım," dedi abartılı Glemarian aksanıyla, uzun ve dolambaçlı bir ses tonuyla. Etkili olması için göğsünü bile şişirdi. "Taşaklarım sevmiyor," diye güldü, "ama iyi olacaklar." Sonra başını salladı, ifadesi kasvetliydi. "Ya sen?" diye sordu. "Nasıl ısınıyorsun?"

"Auram," dedim. "Beni donmaktan koruyor." Dudağımı ısırđım, ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni uyandırmak istememiştim."

"Uyanmadın. Kendim uyandım," dedi soğukkanlılıkla ama bana söylemediği başka bir şey var gibiydi. Bir şeyler ters gidiyordu. şimdi aurası dönüyordu, tedirgindi, ham duygularla doluydu. Vücudunu saran soğuk, benim içimdeki sıcaklıkla çarpışıyordu. Etrafımıza yorgunca baktı, sağ kaşı uyuyan gryphonumuza doğru kalktı. Sol kaşı hareketsiz kaldı. Babasının ona verdiği yara izi kaşının içinden geçerek yanağında son buluyordu. İtiraf etmese de yüzünün o kısmını zar zor hareket ettirebiliyor ya da kaşının arasından duygularını gösteremiyordu.

"Lyr, içeri gel," dedi.

"Yapamam." Başımlı salladım. "Uyuyamam. Seni rahatsız edeceğim."

"Yapmayacaksın. Yapsan da umurumda değil. Beni rahatsız etmeni istiyorum. Senin yanında uyumayı seviyorum."

Dudağımı ısırđım. "Birimizin uyanık olması muhtemelen en iyisi. Ben nöbet tutacağım."

"Buna gerek yok. Sen ve Meera'nın yaptığı koruma büyülerine gerek yok. Ve kilometrelerce devriye gezdim. İki kez kontrol ettim. Yakınlarda hiçbir tehdit yok. Hiçbiri için yeterli uyarımız olmayacak." Rhyan'ın elleri kollarımda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Dinlenebilirsin. . Bu gece burada olabildiğince güvendeyiz." Alnımdan öptü. "Korkma."

"Korkmuyorum." Sesim titriyordu. "Öfkeliyim."

Kaşlarını çattı, tek kaşı çatıldı. "Öldürmen için daha fazla taş bulmamı ister misin?"

"Rhyan, lütfen. Ben sadece... Ben..." Ellerimi saçlarıma atarak inledim. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. şaka yapmak, alay etmek, beni sakinleştirmek. Boğulmamı engellemek için. Daha önce onlarca kez yaptığı bir şeydi bu. olduğumda bana nasıl ulaşacağını hep biliyor gibiydi. Bu yüzden

sık sık, fırtınada benim çapam haline gelirdi. Ama işe yaramayacaktı. Bu sefer değil. "Ben sadece-"

"Sen nesin, ortak mı? Bana anlatabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Ben sadece.." Boğazım . "Çok. Lanet. Öfkeliyim. Ve kendimle ne yapacağımı ya da bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Taş atmak istedim. Bir şeyleri parçalamak istedim. Biriyle kavga etmek. Sesim kesilene kadar bağırarak. Jules'u bulmanın ve İmparatorluğu dize getirmenin yollarını planlamak. Acı ve şiddet yaratmak istedim. Bana zarar verenleri, ona ve sevdiğim herkese zarar verenleri bulmak için. İmparator'u, İmparator'u, Bastardmaker'ı, Aemon'u, hatta teyzem Arianna'yı bulmak ve hepsini lime lime etmek istiyordum.

Rhyan'ın zümrüt yeşili gözleri benimkileri aradı. "Bırak da bunu anlamana yardım edeyim."

"Yapamazsın." Başımı salladım, gözlerimin arkası yine yanıyordu.

Elimi tuttu, ben öfkeyle önüme bakarken başparmağıyla avucumun içinde küçük daireler çizdi. "Deneyebilirim." Rhyan'ın aurası bir koza gibi etrafımı sarmaya başladı, soğuk sonunda benim içimdeki ateşi boğdu.

"Rhyan, lütfen! Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Ben çok-" Cümlemi bile bitiremedim. Nasıl hissettiğimi anlatacak kelime yoktu. Öfke için. Öfke için. Auram onunla titreşiyor, bedenim titriyordu.

Rhyan uzun bir süre sessiz kaldı, sadece elimi tuttu. Gözlerini bana çevirdiğinde çenesindeki kaslar gerildi, kafasında bir karar vermişti.

"Benimle yatağa gel," dedi Rhyan sonunda.

"Uyumak istemiyorum."

"Uyu demedim," dedi sertçe, sesi alçak ve emrediciydi. "Yatak dedim."

Midem sıkıştı. İçimde kaynayan öfke şimdi karnımın derinliklerinde akan erimiş lavlara dönüşmüş, aşağılara doğru kayıyordu.

"Hadi ama. Burası buz gibi. Auran sıcak olabilir ama vücudun soğuğa daha fazla dayanamaz. Şimdi gidelim. Buna ihtiyacın var. Buna ihtiyacım var." Rhyan parmaklarımızı birbirine geçirdi ama yine de kıpırdamadım. "Ortak." Sesinde bir uyarı vardı. "Bu çırağından gelen bir emirdir. Yatağa. Şimdi." Beni de yanına çekerek geriye doğru yürümeye başladı ama ben topuklarımı yere gömdüm.

"Meera," diye itiraz ettim. Mağarada özel bir bölümümüz vardı, yatak odamız haline gelen kendi küçük köşemiz, ama o kadar uzakta uyumuyordu ve aramızda duvar yoktu.

"Farkındayım." Sağlam kaşı kalktı.

"Yani..." Elimle çaresizce işaret ettim. Allurian Geçidi'nden beri pek havamda değildim. Ama gözlerimizin o özel şekilde buluştuğu, aramızdaki sıcaklığın hissedildiği birkaç dakika içinde hiçbir şey olmamıştı çünkü gerçek bir mahremiyetimiz de yoktu.

"Yani," diye bana doğru adım attı, "bu sadece çok iyi bir kız olman gerektiği anlamına geliyor," sesi alçaldı, "ve ben seni becerirken çok sessiz kal."

Midem kasıldı, gözlerim Rhyan'ın farklı bir ateşle yanan zümrüt rengi gözleriyle buluştu. Tek bir hareketle beni kendine doğru çekti, elleri kıçımdaydı, bacaklarım ona sarılırken beni yukarı kaldırdı. Tanrım. Zaten çok sert ve kalındı, içgüdüsel olarak kalçalarımı ona doğru salladım, nefesinin kesilmesini memnuniyetle dinledim. Boğazından alçak bir ses çıkarırken elleri beni hareketsiz tutmaya çalışarak içime girdi. Sonra bizi içeri götürdü. koğuşlar Mırıldanma ve Yankılanma ile onların koruyucu büyü.

"Hatırladığım kadarıyla sen de pek sessiz sayılmazsın," diye fısıldadım kulak memesini ısırarak. Aleti aramızda seğirdi. "Anlıyorum. Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu. "Kötü fikir."

Karnım çekiştirildi ve bir saniye sonra sırtım derme çatma yatağıma çarptı. Rhyan üzerime gelmeden önce asamı seyahat çantamın üzerine koyacak vaktim bile olmamıştı. Elleri kayıyordu.

Kollarımı yukarı kaldırdı, iterken benimkileri başımın üstünde sabitledi. İç duvarlarım onun içime girmesini beklerken sıkıştı ve kenetlendi. Sonra tekrar yaptı, kalçalarını döndürerek, içimin kontrolümü kaybetmem için ihtiyaç duyduğu baskıyı tam olarak uyguladı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve daha da sert bir şekilde itti, kalçaları ileri geri sallanırken sürekli içime giriyordu. İnledim.

"Ortak," diye fısıldadı başını sallayarak. "Zaten kuralları çiğniyorsun. Şşşt." Dudaklarıyla ağzımı kapattı, dili dikiş yerini yaladı ve öpüşmemizi derinleştirdi.

Nefesim kesildi. "Ne kuralı?" Kalçalarım kalkarken topuklarım yere gömüldü ve onunla buluşmak için yuvarlandı.

Birden üzerime doğru uzandı, yüzüne muzip bir sırıtma yayılırken bedenimi düzleştirdi. "Unutmuşum, ben çırağım ve sen de benim acemimsin. Yani sana öğretmek benim görevim. Kurallar basit. Çıkardığın her gürültüyü keserim. Ama sessiz olursan, seni beceririm. Şimdi benim uslu kızım olup sessiz kalacak mısın?" diye takıldı. "Ya da ..." Uyku tişörtümün - çaldığım kendi tişörtünün- altına uzandı ve göğsümü avuçladı. Zaten ağırdı, başparmağı üzerinde gezinirken meme ucum sertleşti ve beni kıpırdattı. "Yoksa durmam mı gerekecek?"

"Yapmasan iyi edersin," diye tısladım.

"O zaman emir komuta zincirine uysan iyi edersin." Sıkıştırdı ve dudakları tekrar dudaklarımı bulmadan önce nefesim kesildi.

Dili ağzımın içine kaydı, yanağımdan ve çenemden aşağı öpücükler bırakmadan önce benimkine masaj yaptı, neredeyse boynumu ısırdı. Tüm bu süre boyunca göğsümü avuçlamaya devam etti, kollarım başımın üzerinde sıkışıp kalırken kalçaları gıcırıyordu.

Bacaklarımı etrafına doladım, ayak bileklerimi kığına kilitledim, o da gömleğimi yukarı çekmek için beni serbest bıraktı, dudakları çıplak meme ucuma yapıştı. Sonra diğerine geçti. Ağzıyla dudaklarımı sardığında zevk içimde dalgalandı.

Zirvenin etrafında, emmeden önce dilini oynatırken, ilkinin parmaklarının arasında yuvarlamaya devam etti.

Umutsuzca sessiz kalmaya çalışıyordum, ama o devam ettikçe, hisler çok fazla olana kadar, üstesinden gelene kadar inşa etmeye başladı. "Tanrılar!" Kendimi durduramadan önce haykırdım.

Bir anda geri çekildi ve üzerimde asılı kaldı. Vücudunun tek bir parçası bile benimkine değmiyordu. Kıvrandım, umutsuzca onunla tekrar temas kurmaya, daha fazla sürtünme, daha fazla zevk bulmaya çalıştım ama o kendini tuttu. Kolları başımın etrafında demir bir kafes gibiydi.

Uyarmak için dilini şaklattı. "Ortak." Rhyan'ın yüzü Soturion Akademisi'nde beni eğitirken kullandığı sert ifadeye bürünmüştü. Çırak Rhyan'ın soğuk, kayıtsız yüzü. Yine de gözleri her zamanki gibiydi, ıslık ıslık güzeldi ve başını sallarken bile umutsuz bir açlık arzusuyla doluydu. "Kuralları çiğnedin. Artık durmak zorundayım."

Ona ters baktım. "Bunu kastettiğini sanmıyorum."

"Şimdi değil mi?" Sesi tehlikeli derecede alçaktı, her hecenin altında vahşi bir hırıltı yatıyordu. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bacaklarım havaya kalktı, ayaklarım onun etrafında kilitlendi. Onu kollarımın ve bacaklarımın arasına hapsedip sırt üstü çevirdiğimde üzerime yığıldı.

"Bu," dedim nefes nefese ve kalçalarının üzerine oturdum. Tam olmam gereken yere inmiştim, merkezim uyku pantolonunu zorlayan uzunluğunun üzerinde mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

Rhyan'ın zevk iniltileri mağara duvarlarında yankılandı.

Dudaklarım kıvrıldı. "Şimdi kim kuralları çiğniyor?"

Bana bakarken göğsü kabardı, yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Lanet olsun. Artık ne güçlü olduğumu unutup duruyorum." Kalçalarını yukarı yuvarlayarak içime doğru itti ve ben bir iniltiyi bastırdım. "Benim için hazır mısın, ortak?" Rhyan pantolonumun -pantolonunun- bel bandına uzandı.

ve iç çamaşırımı çekiştirerek öne doğru itti. "Bunların altında seni ıslak bulacak mıyım?"

"Neden beni becermiyorsun," diye homurdandım, "ve öğren."

Arzularımla sıırıslıklam olmuştum. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece o içimdeydi. Unutabilmek, başka bir şey hissedebilmek için onun her santimini içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Böylece bu öfke beni tüketmedi.

Homurdanarak pantolonumu kıcımdan aşağı indirdi. Ben çılgınca kemerini çekip kalçalarının altına doğru iterken mağaranın soğuk havası açıkta kalan tenime çarptı. Rhyan'ın horozu serbest kaldı, başı zaten arzusunun kanıtıyla boncuklanmıştı. Elimi etrafına sararak, nemi kalın uzunluğundan aşağı çektim.

"Benim için kalçalarını kaldır, Lyr," diye tısladı.

Onun üzerinde dururken ağırlığımı dizlerime verdim. Hemen pantolonumu ve iç çamaşırımı bir bacağımdan aşağı çekmeye başladı. Yardım etmek için uzandım ve sağ ayağımı dışarı çıkarmayı başardım. Rhyan kalan kumaşı yana doğru itti. Kalçalarımı kavrayıp beni kendisine doğru kaydırırken, seksim onunkıyla aynı hizaya geldi.

"Çok ıslak." Onu uyarılmışlığımla kaplarken dişlerini sıktı.

Öne doğru eğildim ve ağzına doğru inledim, sikinin başı tam göbeğime bastırıyordu. Elim omzunda dururken, diğer elim aramızdaki uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydırırdı. Sonra kalçalarımı daha yukarı kaldırarak bizi hizaladım. Gözlerimiz buluştu ve o içeri, içeri ve içeri kayarken nefesim kesildi.

Alnım onunkine yaslandı, gözlerim kapanırken ter damlaları oluşuyordu. Bir iniltiyi bastırdım, kalçalarım yavaşça onunkilere yerleşti.

Dişlerimi sıktım.

"Lyr? İyi misin?" diye sordu nefes nefese, dudaklarımla kenarını öperken bile hareketsiz kalmak için mücadele ediyordu. "Henüz bu şekilde yapmadık."

Tısladım ama başımı salladım, vücudum alıştıkça kalçalarımı hafifçe oynattım. Neredeyse ilk kez içimdeymiş gibi hissediyordum.

Ama şimdiden beni gerdiğini hissedebiliyordum, bedenim ona nasıl uyum sağlayacağını hatırlıyordu. Doğrudum, ileri geri sallandım ve bir sızlanmayı bastırdım. Onu bu şekilde o kadar çok içime alıyordum ki, her zamankinden daha derine iniyordum ama saniyeler içinde onun üzerinde hareket ediyordum.

"İşte böyle," diye onaylayarak homurdandı. "İşte böyle."

İçime doğru itti, ritmimizi bulurken gözleri benimkilerle kilitlendi, onu sürerken ellerimiz kalçalarımnda kenetlendi, kaçmaya çalışan her iniltiyi geri ısırdı.

Zevk, neredeyse anında karnımın alt kısmında sıkışmaya başladı, onun içimde, bana karşı, altımda hissi eziciydi. Nefes nefese kalmaya başladım, vücudum serbest kalmak için gittikçe daha çaresiz hale geliyordu. Bu çok fazlaydı. Çok iyiydi. Dudağımı ısırdım, bir zevk tepesine ve sonra bir başkasına binerken çaresizce sızlandım.

Çok yaklaşmışım, uçurumun kenarına çok yaklaşmışım.

Sonra Rhyan kollarını sırtıma doladı, beni göğsüne doğru çekti, uyku tişörtüm yukarı kalktı. İçime girmeye başladığında kollarının arasında hareketsiz, çaresizdim, her parçası tam ihtiyacım olan yere dokunuyordu. "Siktir," diye hırladı kulağıma. "Siktir, Lyr."

Başka bir dalga beni ele geçirirken umutsuzca miyavladım.

Ben çılgın atmanın eşiğinde, onun etrafında kenetlenmeye başladığımda bana olan tutuşu sıkılaştı.

"mısın?" diye hırladı. "mısın lan?"

"Evet... Evet!"

"Omzumu ısır," diye emretti.

Öyle yaptım, teninin tuzlu tadıyla inledim, gözlerim geri döndü, ayak parmaklarım kıvrıldı, tüm vücudum kasıldı ve sonra zevkle patladı. Rhyan inledi ve itişlerini yavaşlattı, ben orgazmımın dalgalarını sürerken hala içime itiyordu.

Gözlerim mutluluktan kapandı. Bir saniye sonra, beni sırtüstü çevirdi ve vücudumdan aşağı kaydı, ağzı

Pantolonumdan ve iç çamaşırimdan kalanları sürükleyerek çıkarırken göbeğimi.

"Seni tatmam gerek," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu.

Dili temas ettiği anda haykırdım.

"Shhhh." Uzandı, elini ağzımın üzerine sıkıştırdı ve sonra yavaşça dudaklarını indirdi, seksim çaresizce ve umutsuzca dudaklarına ve diline karşı kıvranıyordu.

İlk orgazmımı zar zor atlatmıştım ve şimdiden bir diğerinin yükseldiğini, zevkin doruğa ulaştığını ve beni tüketmeye hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Ağzımdan anlaşılmaz bir ses çıktı, eli tarafından boğuldu, kendini bana bıraktı, yaladı ve emdi, parmakları içeri ve dışarı kayıyordu.

Tekrar boşalmaya başladığımda tekmeledim, kalçalarım sarsıldı, sırtım yerden kalktı. Bir hırıltıyla avucunu ısırdım. Rahatlamadı, ben titrerken parmakları yüzüme daha yoğun bir şekilde bastırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar üzerime süründü ve pantolonunu dizlerinin altına indirdi. Bacaklarımı yukarı kaldırarak beni hizaladı ve tek bir hamleyle içine girdi. Bu sefer ya da yavaşlama . Gözleri benimkilerle buluştu, vahşiydi ve kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi.

"Siktir." Temposu hızlandı, ritmi beni nefessiz bıraktı. O beni sikerken öylece uzanmaktan, onu izlemekten ve bu haldeyken bile kendimi ne kadar güvende hissettiğimi fark etmekten başka bir şey yapamıyordum. Onu böyle seviyordum. Çok güzeldi. Ham ve kontrolsüz.

Ve benimkini.

Sağlam kaşı aniden kalktı, yüzüne ukala bir sırıtma yayıldı, boynu kırmızıyla kızardı. "Bir tane daha?"

Yine sızlandım. Yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Avucunu bacaklarımın arasına bastırdı, açısını ayarladı ve tekrar gerildiğimi hissettiğimde şok geçirerek haykırmamak için kendimi zor tuttum. Ve sonra...

Rhyan yüzünü boynuma gömüp küfrederken ve hırlarken, titreyip sarsılarak içime dökülürken gözlerim geri yuvarlandı, bacaklarım titriyordu.

Nefesimi içime çektim, parmaklarımı ensesindeki yumuşak buklelere dolayarak onu kendime doğru çekerken zorlukla kendime geldim. Kalbim hâlâ çarpıyordu ama Rhyan'ın ağırlığı benimkinin üzerinde nefis bir his uyandırıyor. Hareket etmesini istemiyordum. Çekip gitmesini bile istemiyordum. Ona bu kadar yakın olmayı seviyordum. İlişkimize eklediğimiz bu yeni samimiyet seviyesini seviyordum.

Onu sevmiştim.

Başını kaldırdı, dudakları benimkini buldu, beni özüme gösterdiğinden çok daha nazik bir şekilde öptü, vücutlarımız birleşmiş halde kalırken parmakları şimdi saçlarıma dolanıyordu. "Sen iyi misin? Seni incittim mi?"

"Öpmedin." Ben de onu öptüm. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yarın biraz ağrıyabilir," dedim göz kırparak ve bacaklarımı tekrar ona doladım.

"Mmmm. Bunun için özür dileyebilirim," diye alay etti.

Gülümsedim. En son özür dilediğinde beni terli, kemiksiz, inleyen bir halde yerde bırakmıştı. Ve ben bunun her saniyesine bayılmışım.

"Ortak," diye mırıldandı keyifle. "Sessiz olmak buraya kadarmış."

Alay ettim. "Umarım kendinden bahsediyorsundur. Çünkü ben kurallara uyuyordum," dedim kibarca.

Kıkırdadı, boynumu öpücüklere boğmadan önce şakacı bir şekilde çenemi ısırıldı. "Sanırım," dedi nabız noktamı öperek, "kuralları tekrar açıklamam gerekecek," dilini oynattı, "kuralları tekrar açıklamam gerekecek."

Ayak parmaklarım onun bakımıyla yeniden kıvrılırken bile güldüm. "Sen benim çırağımsın."

"Bu gece pek iyi değilim, değil mi?" Öptüğü yeri yaladı, sonra kulağımı dişlerinin arasına aldı. "Artık tüm kuralları çiğniyorum."

Bir an sonra onu kendime daha da yaklaştırmaya çalışırken dudakları tekrar benimkileri buldu. Tanıdık çam ve misk kokusu bu şekilde daha da artmıştı. Kalp atış hızım sakinleşmeye başladı, normal sayılmayacak bir seviyeye indi ama artık patlamıyordu. Rhyan'ın aurası titreşiyordu, güçlü bir şekilde

hissediordum. Bu his bana gece yağan yoğun karı ve donmuş zemini parlatan dolunayı hatırlattı. Duygularının hamlığı her yerdeydi ve kalbi hala benimkine karşı doymak bilmez bir şekilde çarpıyordu.

"Seni ne uyandırdı?" Sonunda sordum.

Kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı, dağınık bukleler alnına düşüyordu, dudaklarında bir çatıklık vardı. Yanağını avuçladım, parmağımla yara izini okşadım ve saçlarını geriye doğru ittim. Dokunuşuma doğru eğilerek iç çekti, itiraf etmeden önce bir an sessiz kaldı, "Bir rüya. Rüyamda Auriel olduğumu gördüm."

Sertleştım. "Bir anı mı?" Auriel olarak bildiğim iki anısı vardı. Biri Asherah olduğum zamandı, Boğulma'dan önce sahilde ona doğru yürüyordum. Bir de Asherah'ın mezarında. Mercurial'a daha fazla anısının geri döndüğünü ima etmişti ama bunları henüz benimle paylaşmamıştı.

Baskı yapmak istememiştim. Şimdiye kadar Asherah olduğuma dair anılarım belirsizdi. Kumsalda elime bakmak gibi küçük parıltılardan başka bir şey değildi. Elimde bir kılıçla savaşa koştuğumu görmek gibi. Auriel bana doğru yürüyordu. Ama sadece bu izlenimler bile bana çok ağır gelmişti. Rhyan'ın anıları çok daha canlı, yoğun ve ayrıntılıydı.

Başını salladı, bakışları mesafeliydi. "Mezarda sahip olduğumla aynı."

Sırtını okşadım, gördüklerini sessizce onayladım. Asherah'ın cansız bedenini Gryphon Dağı'nın tepesine taşımış ve onun beyaz seraphim mezarını inşa etmişti.

Rhyan içimde yumuşamaya başladı ve dudaklarının arasından küçük bir ses çıkararak yavaşça kendini dışarı çekti. Yan dönerek bana uzanmadan önce pantolonunu tekrar yukarı kaydırđı. Beni kendine doğru sararken dizini bacaklarımın arasına kaydırđı ve pelerinini bir battaniye gibi üzerimize çekti.

"Mezarı tekrar mühürlediğimi hatırladım." Hafifçe konuştu ama beni sıkıca kavradı, başparmağı tenimi okşuyordu,

Kaşlarının arasında bir endişe çizgisi. "Ve... Ereshya'nın parçasının nerede olduğunu biliyor gibiydim."

"Turuncu parça mı?" Morgana'nın bir zamanlar koruduğu ışığın kalıntıları. Kalbim güm güm attı. "Nerede o?" Valalumir'in yedi kayıp parçası vardı. Onları bin yıldır kimse görmemişti, ta ki geçen geceye kadar. Rhyan, Auriel' çivit rengi parçayı Asherah'la birlikte onun mezarına gömmüş, Moriel'le tekrar bir araya gelmesini engellemeyi ummuştı. Ama şimdi, benim sayemde, tekrar onunla birlikteydi. Diğer altısına gelince, Mercurial kırmızı parçanın nerede saklı olduğunu biliyordu. Ama bu hâlâ diğer beşinin kayıp olduğu ve anlamına geliyordu. Hava'nın moru, Cassarya'nın mavisi, Auriel'in yeşili, Shiviell'in sarısı. Ve Ereşya'nın turuncusu.

Kırmızı parçayı bulmaya o kadar odaklanmıştım ki diğerlerini düşünmemiştim. Nerede olabileceklerini ve onları kimin arıyor olabileceğini. Ben zaten biliyordum. Aemon zaten peşlerinde değilse bile onların peşindeydi. Bu da kulağa ne kadar imkansız gelse de önce onları bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Bin yıl önce başladığımız işi bitirmek zorundaydık. Valalumir'in gücünü geri getirmeli ve kullanmalıydık. O yapmadan önce.

Rhyan derin bir iç çekti. "Ben... yani... aslında Ereşya'nın parçasının şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Auriel biliyordu ama onun düşünceleri -benim düşüncelerim- bilmiyorum." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bilgi rüyada değildi. Sadece, en azından o zamanlar, bu bilgiye sahip olduğunu biliyordum. Belki şimdi anılarımdan daha fazlası geri gelir."

"Yoksa Mercurial bize söyler," dedim acı acı. Benim ve kırmızı parça için planları vardı. Diğer beşine gelince, onların yerini biliyordu ya da en azından nerede olduklarını nasıl bulacağını biliyordu. Afeya her şeyi biliyordu. Mesele sadece bizim bilmemizi isteyip istemediği ve bu bilgi karşılığında bizden başka ne istediği idi. Onu tanıdığım kadarıyla, böyle bir bilgi karşılıksız olarak verilmeyecek, sadece başka bir anlaşmayı güvence altına alması için verilecekti.

Rhyan'ın eli kalçamın üzerinden geçerek karnıma doğru ilerledi. Avucunu göğüslerimin arasına, ölümsüzle olan sözleşmemin mühürlendiği yere bastırdı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hareketsiz."

Mercurial, parladığında bunun Muhafızları tanıyan ışık olduğunu söylemişti. Bana Morgana'nın Ereşya olduğunu söylemişti. Rhyan'ın Auriel, Aemon'un da Moriel olduğunu doğrulamıştı. Ama önce Meera ışığın yanmasına neden olmuştu. Mercuriala göre bu Meera'yı bir Gardiyan yapıyordu. Ama hangisi olduğunu bilmiyorduk. Üç Muhafız, Hava, Cassarya ve Shiviel, bizim için hâlâ bilinmezdi.

Emin olamıyordum ama onun ya Hava ya da Cassarya'nın yeniden doğmuş hali olduğundan şüpheleniyordum. Bu iki Tanrıça Auriel ve Asherah'ın yanında yer almışlardı. Ama Sarı Işının Koruyucusu Shiviel, Işık Savaşında Moriel'in ikincisi olmuştu. Kendi başına korkunç bir canavar haline gelmişti.

Yedi Koruyucunun da yeniden dünyaya gelmiş olması muhtemel görünüyordu. Yoksa neden bu kadar çoğumuz birbirimizi bulmuş olalım? Ama bu diğerlerini Aemon'dan önce bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Şu anda onların ikisine karşı biz üç kişiydik. Ama bir parçaya sahip oldukları için sayıca fazla olmamız bizim lehimize işlemiyordu. Başka bir parça, Valalumir'in başka bir parçası dışında hiçbir şey Aemon'un gücüyle boy ölçüşemezdi. "Mercurial'ın dediğini yapmak zorundayız," dedim avucumu kalbimin üzerine koyarak.

"Siktir et onu," diye homurdandı Rhyan.

"Rhyan, savaşmak için kırmızı parçayı talep etmek zorundayım. Kim olduğum ve Mercurial ile yaptığım anlaşma yüzünden başka seçeneğim yok. Ve Aemon'un diğer parçaların peşine düşmesinin an meselesi olduğunu biliyorsun." Bunu yüksek sesle söylemek gerçeği daha gerçekçi kılıyor gibiydi.

Rhyan elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, parmaklarının nasırlı uçları beni rahatlatıyordu. "İstediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Neyin geldiğini hissedebiliyorum. Ve tüm bu süre boyunca seninle olacağım. Senin yanında savaşıyor. Ama sakın

Bu gece bunun için endişelen." Alnı benimkine yaslandı, dudakları yavaş ve durgun bir öpücük için benimkini buldu. Geri çekildiğinde gözlerindeki endişeyi fark etmemiştim.

"Rhyan?" Kaşlarının arasındaki endişe kırılganlığını düzeltmek için uzanarak sordum. "Ne oldu?"

Başını salladı, elimi dudaklarına götürdü, avucuma bir öpücük kondurdu ve iç çekti. "Tanrım. Bundan nefret ediyorum."

"Ne var? Başka ne sorun var?" diye sordum. Bakışları mesafeliydi, endişe ve acı doluydu. "Rhyan?"

"Babam." Çenesi gerildi. "Seathorne'a döndü." "Ne?"

Başını ciddiyetle sallarken çenesindeki kaslar esnedi. "O gece Gryphon's Mount'ta onu sadece birkaç saatle kaçırdık."

"Ama bu... bu hiç mantıklı değil. Arianna'nın kutsama töreni için Bamaria'da kalması gerekiyor." Umutsuzca başımı salladım. "Bu bir hafta daha sürmez."

Rhyan içini çekti. "Seni üzmem istemedim. Ama Vrukshire'la ilgili haberler Imperator Kormac'a ulaştığında, Arianna'nın kutsama törenini öne aldılar; başka bir huzursuzluk çıkmadan Defne'yi onun başına koydular. O artık Bamaria'nın Arkasva'sı. Bir haftayı aşkın süredir resmiyet kazandı."

Midem bulandı. Arianna'nın Arkasva olduğunu, babamı öldürdükten sonra onun yerini aldığını duymak içimde bir hıçkırığın yükselmesine neden oldu. O benim düşman listemdeydi. Ve incitmeye kararlı olduğum biriydi. Ama öfkemi bastırdım. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. En azından henüz. Ama Rhyan, şu anda burada, gerçekten tehlikedeydi.

Gözlerini aradım. "Eğer baban döndüyse, Glemaria'yı terk etmeliyiz. Burası senin için güvenli değil."

"Hiç olmadı. Elimizden geldiğince çabuk gideceğiz. Ama bir plana ihtiyacımız var, nereye gideceğimizi bulmalıyız. Ve nasıl. Özellikle de ben yapamayacağım için..." kaşlarını çatı, "İkinizi aynı anda tutarak seyahat edemem." Gözlerini kaçırdı, utanmıştı.

Rhyan seyahat ederken asla iki kişiyi aynı anda taşımamıştı. Allurian Geçidi' kaçıığımızda, güvende olmak için beni ve Meera'yı iki sıçrayışta çıkarmıştı. Ama şimdi vorakh'ının sınırları olduğu doğrulanmıştı.

İkimiz de kollarındayken mağaranın sadece birkaç metre ötesine atlamasını denedik. İşe yaramadı. Rhyan ya olduğu yerde kalıyor, efor sarf etmekten alnından terler boşanıyor ya da sadece birimizi alıp diğerini yerde bırakarak atlıyordu. Aynı anda sadece bir kişiyi taşıyabilmek, sadece ikimiz varken sorun olmamıştı. Ama şimdi Meera vardı ve bu sadece seyahat etmeyi kaçış seçeneklerimizden çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda Meera'nın fiziksel olarak bizim gibi bir ülkeyi geçmek için eğitilmediğini de göz önünde bulundurmamız gerekiyordu. Haftalarca aç bırakıldıktan ve terörize edildikten sonra günü geçirmek için ihtiyaç duyduğu güce daha yeni yeni kavuşmuştu - Glemaria'nın vahşi doğasında ve dağlarında karda yürümeyi unuttun. Yorgunluğa yenik düşmeden mağaranın birkaç metre etrafında yürüyebildiği için şanslıydı.

"Ben de uçabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Bu çok riskli. Sürekli devriye gezen ve bizi arayan gryphonlar olacak. Bulabildiği her alanı gözcülerle kaplayacaktır. Bir yolunu buluruz. Her zaman buluruz." Yanağını okşadı ve boğazının altından bir ses çıkardı. "Şimdilik seni temizlememe izin ver. Ve giyinik. Her ne kadar çıplak bedenini bana karşı hissetmeyi sevsem de..." Göz kırptı ve eli kıcıma doğru kayarak sıktı. "Örtünmemen için hava çok soğuk." Ortadan kayboldu, pelerini olduğu yerde yanıma düştü. Bir süre sonra mağaranın kaynağına daldırdığı küçük bir bezle geri döndü. Pelerinin kıvrımlarını geriye doğru çekti, bezi saygılı bir şekilde merkezimin üzerinde gezdirirken gözleri aniden tekrar ısındı ve sonra pantolonumu toplayıp bacaklarımın üzerinden geri kaydırmadan önce beni kurulamak için yeni bir havlu kullandı.

Battaniyenin altında tekrar birlikte olduğumuzda, sırtım önüne bastırılmıştı, eli karnıma uzandı. Karnım

uyurken iddia ettiği nokta. "Mekara," diye fısıldadı bana sokularak. Ruhum senindir.

"Rakame," diye cevap verdim. Senin ruhun benim.

Birkaç dakika sonra nefes alıp vermesi yavaşladı ve bana uyuduğunu söyleyen derin ritmik düzene girdi.

Mağaranın koğuşları arka planda belli belirsiz uğulduyor ve ışık için yerleştirdiğimiz meşaleler çatırdayıp tükürüyordu. Uzakta, mağaranın kaynağı şırıldıyordu.

Arada bir rüzgârın uğultusu duyuluyor, tiz sesler gryphonumuzun alçak hırıltılarına karışıyordu.

Rhyan'ın nefes alışına odaklanmaya çalıştım. Onun ritmine uymaya ve uykusunda ona katılmaya. Ama yapamadım. Çünkü tüm o gürültünün arasında başka bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Bir yılanın tıslaması.

Nahashim.

Gözlerimi kırptırdım, kulaklarımı zorladım. Ses bir daha gelmedi. Gerçekten duymuş muydum yoksa hayal mi görüyordum karar veremiyordum. Meera ve benim yarattığımız koğuşlar da onları dışarıda tutmak içindi. Ama nahashim sonunda her zaman avını bulurdu.

Rhyan'ın babası onu takip edip yakalamaları için dokuz nahaşim gönderdiğinde hepsini öldürdüm. Onu güvende tutmak için bunu tekrar yapardım. Bundan zevk alırdım.

Jules'u kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olduğum gibi. Rhyan'ın göğsü sırtıma doğru yavaş ve eşit nefeslerle inip kalkıyordu. Yorganın içine iyice sokulmuştu, bu yüzden rüya görmeye başladığında kirpikleri boynumun dibinde dalgalanıyordu. Elimi kendi elime sardım, parmaklarım ön kolunu hafifçe okşarken bir yandan da çıtama ve hançerimin ateş ışığındaki parıltısına baktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MORGANA

Sandaletlerimin altın kayışlarıyla süslenmiş narin ayaklarıma baktım. Okyanusun dalgaları hafifçe ayak parmaklarıma vururken, kumsaldaki kumlar ayak parmaklarımin arasından kayıyordu. Çıtamı elime aldığımda güneş batıyordu; gümüş ahşap, içine gömülü bir güneş ağacından gelen en küçük altın iplikle parlıyordu.

Hala bir tane kullanmaya alışmaya çalışıyordum. Artık Yukarı'da dediğimiz gibi, böyle şeylere ihtiyacımız yoktu. Büyümüz, daha doğrusu irademiz, basitçe öyleydi. Ama aşağı atıldığımızdan, Cennet'ten kovulduğumuzdan beri, daha fazla odaklanmaya, zihni yoğunlaştırmak için bir araca, büyüü yönlendirmenin bir yoluna ihtiyaç vardı.

Dalgalar kıyıya çarpıyor, öncekinden çok daha büyük bir şiddetle hücum ediyordu. Ayak parmaklarım ıslanmıştı, sular daha hızlı hareket ediyordu, dalgalar daha yüksekti. Bu his bildiğim her şeyden daha içgüdüsel. Burada her şey daha içgüdüsel. Daha canlı. Daha parlak. Daha gürültülü. Daha sert. Su bacaklarıma doğru ilerleyerek eteklerimin turuncu rengini koyulaştırdı. Kumaşın yapıştığını hissedebiliyordum. Bundan hoşlanmamıştım. Yukarıdaki bir düşünce kumaşı benim için ayarlayabilirdi. Orada böyle bir somutluktan yoksunduk. Ama burada, rahatsız edici kumaşı elimle çıkarmam gerekiyordu, suyun onu hemen bana geri iteceğini biliyordum. Bu dünyanın çoğu böyleydi. Size karşı çalışıyordu. İnatçı. Anlaşılmaz. Sürekli yanlış yöne esen bir rüzgâr. Bu düzlemde hiçbir şey kolay değildi.

"Ereshya?" Moriel'in sesi kafamın içinde netti.

"Su kenarında," diye düşündüm. "Dün sabah beni bulduğun yerde."

Bir saniye sonra kalın, kaslı kolları arkamdan beni sardı.

"Karar verildi," dedi, sesi alçaktı. "Bu iş bitti."

Bu haberi bekliyordum, her ne kadar bir yanımda işin bu noktaya gelmemesini ummuş olsa da. Hatta bir parçam şimdi daha iyi bir sonuç diliyordu.

"Emin misin?" Kollarında dönerek sordum. Gözlerim onun ipeksi siyah saçlarında, karanlık, sonsuz gözlerinde gezindi. Hiç değişmemişlerdi, yukarıdayken sahip oldukları sonsuzluğun yankılarını koruyorlardı. "İşin bu noktaya geldiğine emin misin?" Yüzü . "Eminim."

O konuşurken karanlık atmosferi doldurdu. Gücünü, kuvvetini ve büyüünün enerjisini hâlâ yukarıda hissettiğim kadar kolay hissedebiliyordum. Ama sürgünde kaybettiklerimizin yanında bu küçük bir teselliydi.

"Valalumir'in gücü geri kazanılmalı," dedi. "Bir bütün haline getirilmeli ve daha fazla zayıflamadan orijinal formuna geri döndürülmelidir. Ve biz de yemin ettiğimiz şeyi yapmaya devam etmeliyiz. Işığı korumalıyız." Kolları etrafımda sıkılaştı. "Hâlâ yeminlerimize bağlı değilsek neyiz biz? Ettiğimiz yeminler ebedidir. Diğerlerinin ne yaptığı umurumda değil. Ya da Konsey'in ne dediği. Yeminimizden . Burada bile Işığın Koruyucuları olarak kalacağız."

Kalbim onun bildirisiyle çarptı. Sözleri yankılanırken bile yükseliyordu. Ölümlü olmaktan nefret ediyordum. Bu beden sınırlarından nefret ediyordum. Zihnimi ve ruhumu hapsettiğini, beni bu daralan deri ve kemik hapisanesine sıkıştırdığını, bir zamanlar sonsuz olan şeyi kafeslediğini hissedebiliyordum. Böyle bir şeyi bağlamak yanlış geliyordu.

Ama en kötüsü, öldüğünü hissedebiliyordum. Rasyonel olarak, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Savaşta sağ çıkarsak belki bin yıl bile sürebilirdi ama yine de ölüyordu, ilk halimin yapamayacağı bir şekilde ölüyordu. Bu bilgi kalbimin sanki alamayacağım her nefes için atıyormuş gibi hızla çarpmasına neden oldu. Gelecekte ne kadar uzakta olursa olsun ölüm düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Neredeyse ölüm fikri kadar

öldürölmek. Çünkü artık olabilirdim. Ben ölümlüydüm. O da öyleydi. Ve diğerleri de.

Biri hariç.

Birimiz bize bahşedilenden daha fazla güce sahipti. Bunların hiçbirini hak etmeyen kişi. Buna sebep olan, bizi buraya zorlayan kişi. Yeminini bozarak hepimizi lanetleyen kişi.

"Bu doğru mu?" Geri çekilen güneşin bir parıltısı kendini öne doğru atarken gözlerimi kısarak sordum.

"O aptalın Kırmızı Işık'ın bir parçasını onun içine koyduğu doğru mu?" Elleri kollarımda aşağı yukarı gezindi ve ben tekrar dönerek sırtımı onun göğsüne yasladım. Bu da hâlâ alışmaya çalıştığım bir şeydi. Moriel'in dokunuşundaki tuhaflığın, hayatlarımızı dokunmadan geçirmiş olmamızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığından asla emin . Zihnim böyle bir şeyin yasak doğasının ötesine geçemiyor muydu? Ya da bedenimin yeniliğini ve fizikselliğini kabullenemiyordum. Tenimin verdiği his, bazen acıması ve yanması, bazen de bana dokunduğunda o kadar iyi hissettiriyordu ki minnettarlıktan çılgılık atıp ağlamak istiyordum. Sürekli olarak zevk ve acı, tatmin ve özlem arasında gidip geldiğimi hissediyordum. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Ve yorucuydu.

Bağlardan kurtulmayı özledim, ruhani bedenimin özgürlüğünü özledim. Onun sadeliğini.

"Evet, öyle yaptı," diye homurdandı Moriel. "Işık eterik formunda ölüyordu ve tek başarabildiği onun kalbine bir parça oldu. İhanetiyle Valalumir'i mahvetti, bir zamanlar bütün olan şeyi parçaladı. Auriel bizi yine lanetledi."

"Ama ışığı geri getirmek için," dedim, "Valalumir'i bir kristalden orijinal haline geri getirmek için, şu anda Asherah'nın içinde olan şeyi çıkarmamız gerekmeyecek mi? Bu mümkün mü?"

"Tabii ki öyle." Parmakları kollarıma gömüldü. "Yeni hiçbir şey yaratılmaz. Hiçbir şey tamamen yok olmaz, sadece

Değişti. Ona ne kadar bağlı olsun, içeri giren dışarı çıkmalıdır. Sonunda onu çıkaracağız."

"Ama o ölecek." Kaşlarımı çattım. "lmez mi? Eđer ıkarılırsa?" Boğazım . Onlara ilişkilerini asla çok örmezdim. Ařk fikri, bir ruh eři, mekarım... kulağa hoř geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, hoştan da te. Ama gerçek aşkı ve ruh eşlerini hep saçma bir hikaye olarak dūřünmüřtüm. Hayal edilecek, fantezi ve rüyaların küçük anlarında arzulanan bir şeydi, gerçekleştirilecek bir řey değil. Bunu daha da zorlaştıran řey, Asherah ve benim sayamayacağım kadar uzun yıllar boyunca yakın olduğumuz gerçeğiydi. Kardeř gibiydik. Yine de řu anda yaptığım řeyi yapmakta zorlanıyordum. Onsuz burada olmak. Ona karşı bir taraf seçmiş olmak. Yoldan sapmamak için.

Onun için korktum. lümlölüğünden. Onun ruhu için. Tıpkı kendim için çok korktuğum gibi. Ama Moriel her zaman olduğu gibi benim yanımdaydı. Moriel neler yaşadığımı anlıyordu; neredeyse hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu.

Buna Asherah sebep oldu. Asherah bizi lanetlemişti. Ona ne kadar değer versem de -hatta onu sevsem de- gerçeği biliyordum. Asherah işlediği suçların bedelini demeliydi.

"Sadece bedeni ölecek," dedi Moriel yavaşça, sanki kendisi de lümlölüđü dūřünüyormuř gibi. "Bu âlemdeki tüm bedenlerin eninde sonunda öleceği gibi. Ama ruhu?" Dudaklarını acımasızca birbirine bastırdı. "Bu başka bir hikâye."

Derin bir nefes aldım, ölme fikrini, ölümü tekrar dūřünmeye çalıştım. Yaşayacaklarını. Nasıl şekil değiştireceğini ve bir zamanlar olduğu řeye kıyasla neye dönüşeceğini. Ona duyduğum sevgiye rağmen, bunun bizden daha büyük olduğu gerçeğiyle tekrar uzlaşmaya çalıştım. Bařka bir seçenek yoktu.

"Yani, savaşa gidiyoruz." Kelimeler ağzımda ıslak kum gibiydi.

"Savaşa gidiyoruz." Moriel çenesini omzuma dayadı, elleri karnıma doğru ilerledi, karnımın kıvrımlarına doğru yükseldi.

göğüsler.

Karnım gerginlik ve zevkle gerildi. Onunla her zaman ikisi birden. "Nasıl? Hepsi bize karşı. Ölümlüler bile. Asherah'a ve Auriel'in kurbanına tapıyorlar. Valalumir'in bir hediye olduğunu düşünüyorlar. Onlarla tek başımıza savaşılamayız. Onların desteğiyle olmaz. Asherah'ın gücüyle olmaz. Bir orduya ihtiyacımız var."

"Bir tane var." Moriel'in sözleri suda yankılanıyor gibiydi, avuçları yukarı doğru kayarak aniden hassaslaşan meme uçlarıma sürtündü. Köprücük kemiğimi geçip yüzüme doğru ilerlediler, ta ki gözlerimi kapatana kadar. Nefesimi içime çektim.

Bu zevk uzun süre dokunulmamış olmanın bir sonucu muydu? Yoksa ölümlü bedenimin çalışma şeklinden mi? Başka biri bana dokunsa da böyle hisseder miydim? Yoksa sadece o, onun elleri, onun parmakları mıydı bu tepkiyi yaratan?

"Bak, Ereshya," diye fısıldadı kulağıma. "Sana göstereyim."

Gözlerimi kapattım ve anıların zihnime girmesine izin verdim. Bana gösterdiği görüntü karanlıktı, gecenin ortasında bir sahne. İç görüşümün alışması gerekiyordu ama alıştığında neredeyse nefesim kesiliyordu. Doğruca bir akadimin şeytani, kırmızı gözlerine bakıyordum. Bir canavarın.

Vücudumdaki her içgüdü bana kaçmamı söylüyordu. Kaçmamı. Gerçekten benden önce olmadığını hatırlamak zorundaydım. Moriel'in anısıydı. Nedense bu beni daha güvende hissettirmiyordu.

Kendimi destekledim ve arkama bakıp iblisi baştan aşağı süzdüm. Yanında bir başkası duruyordu ve bir başkası daha. Duyularımı daha da açtım, her şeyi . Bir sıra canavar vardı, akadimlerin hepsi hazırolda duruyordu. Ve onların arkasında, bir başkası. Ve bir başkası.

Nerede olduğumu, gece değil gündüz olduğunu, Moriel'in kollarında güvende olduğumu hatırlamama rağmen göğsüm bir uyarıyla çarpıyordu. Akadim'in kaç sıra halinde toplandığını göremiyordum. Sonsuz gibiydi. Korku bir ok gibi içime saplandı. Çok fazla akadim. Çok fazla canavar.

"Bu senin ordun mu?" Kelimeler boğazımda düğümlendi. Önümde sadece ölümü gördüm. Dehşet ve şiddet. "Moriel, onlar iblis. Valalumir'i çalmaya çalıştılar." Onlar bizim çağırılma sebebimizdi, ailelerimizden koparılıp Muhafız yapılma sebebimizdi. Onu güvende tutmak için sonsuzluk yemini etmemizin sebebi.

Onlardan saklamak için.

Ve eğer söylentiler doğruysa, Auriel ve Asherah'ın düşme nedeni de buydu.

"Şeytan olabilirler," dedi. "Ama daha fazlası da olabilirler. Bir zamanlar bizim mahvoluşumuzdular. Şimdi ise kurtuluşumuz oldular."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır. Bu doğru değil. Onlara karşı binlerce yıl savaştık. Daha da uzun süre. Onlara karşı koymak için varız." "Ettik. Bir zamanlar. Ama artık değil. Artık her şey farklı. Her şey değişti. Artık düşman farklı. Bizi birleştiriyor. Artık birlikte savaşıyoruz." Elleri belime düştü.

Kalbim hala eskisinden daha sert çarpıyordu ve anılarını gözden geçirirken gözlerim tekrar kapandı, olayları farklı görmeye çalıştım, onları onun gibi görmeye çalıştım. İblisleri görmek için... değil. Daha fazlası olarak.

"Aynı fikirde değilsiniz," dedi sonunda.

"Hayır. O ..." Bir şey omurgamda bir uyarı gibi gezindi. "Yanlış hissediyorum."

Aurası karardı ve etrafımda fırtınalar koptuğunu hissedebiliyordum, gök gürültüsünün sesi beni neredeyse sıcratacaktı. Ve enerjisinin Rekorlar Salonu'nu nasıl dolduracağını hatırladım.

"Bu doğru muydu?" diye sordu, "Yüzyıllar boyunca görevimi özenle yerine getirdim, Işığı korudum ama bir başkasının hataları yüzünden sürgün edildim. Başkalarının zayıflıkları yüzünden?" Beni sıkıca kavradı. "Auriel'in Cennet'te ellerini kendine saklayamamakla kalmayıp, korumak için yemin ettiğimiz Işığı çalmak zorunda kalması doğru muydu? buraya getirip mahvetmesi? Yeminimi tuttuğum için kendimi sonsuza dek seni hissetmekten, dokunmaktan ve tatmaktan mahrum bırakmam doğru muydu? Doğru muydu?"

Konsej'in bizi sebepsiz yere aşkın ve zevkin haysiyetinden mahrum bırakması ve sonunda adaletimizi reddetmesi doğru mu?"

Boğazım kurudu. "Hayır."

"Hayır." Sesi sertleşti. "Biz hâlâ Valalumir'in Muhafızlarıyız. Işığın Gözcüleri. Ve düşmüş ve burada yaşamak zorunda kalmış olsak da, biz hâlâ Tanrılarız. Hâlâ yeminimize, sözlerimize sadık kalacağız. Auriel ve Asherah kendilerini unutmuş olabilirler. Konsey var olma amacını unutmuş olabilir. Ama ben unutmadım. Bize yaptıkları yanlışları telafi etmek niyetindeyim. Ne pahasına olursa olsun."

"Her türlü yol mubahtır Akadim?" Sesim titriyordu. "Canavarlarla ittifak yapmak mı? Akılsız canavarlarla mı?"

"Müttefik değil," dedi. "Kontrol etmek."

Kollarına geri döndüm ve kararan gözlerine baktım. Sonsuz bir geceye bakmak gibiydi.

"Kontrol mü?" Ben sordum. "Akadim lidersizdir. Kimseye hesap vermezler, kendi aralarında bile. Rütbeleri yoktur. Yöneticileri yok."

"Artık biliyorlar. Ben onların zihniyim. Ben onların Arkturion'uyum. Önümde eğiliyorlar ve bana Maraak diyorlar."

Kral.

Zihnimde başka bir ışık yandı, onların iradesini kendi iradesine katmak için kullandığı büyüü hatırladım. Bunu nasıl yaptığını anlamamıştım. Ama yaptığını bu bedenin kemiklerine kadar hissedebiliyordum. Bu formun bir gün solup öleceğinden emin olduğum kadar bundan da emindim.

"Onları kontrol edeceğim," dedi. "Onları huylu ve yararlı tutacağım. Onları yok olmaktan koruyacağım. Artık bir amaçları olacak. Bize hizmet edecekler, görevimize hizmet edecekler. İçlerindeki kötülük her ne ise artık işe yaramaz hale gelecek. Yaptıkları iyilik, Işığın restorasyonuna yardımları, bunu yapmak için kullanılan araçları haklı çıkaracak. Bunun üzerine, Ereshya, yemin ederim."

Vücudum titredi. Akadim karşımda olmasa da, onların görüntüsü dehşet vericiydi. Canavarlar çok uzun zaman önce Dünya'daki Lumeria'ya sürgün edilmişti, var olduğumda onların korkutucu çocuk hikayelerinden daha fazlası olduğunu düşünmemiştim. Göksel alemdeki sonra bile tehditlerini anlamamıştım. Şimdi ise fazlasıyla gerçek, keskin ve vahşiydiler. Bu dünyadaki her şey gibi. Moriel'in onlar üzerinde kontrolü olsa bile, onlara güvenmiyordum. Kontrol bozulabilirdi. Kontrol kaybedilebilirdi. Canavarlar kararsızdı.

"Korkma dişi aslanım," dedi. "Sen bir savaşçı ve bir tanrıçasın. Onlardan çok daha güçlüsün ve onların kraliçesi olacaksın. Sana tapacaklar." Saçlarımı geriye doğru çekti, elleri aşağılarda gezinip popomu avuçlarken ağzı boynuma karşı aniden ısındı. "Ben Maraaka."

Kraliçem.

"Benim yanımda hükmet," diye yalvardı. "Benimle birlikte hükmet, Ereşya. Ve yemin ederim, önünde diz çökeceğim."

Nefesimi içime çektim, Moriel'in elleri daha da aşağılara indi, etime saplandı, bana karşı, her dokunuşuna ve her hareketine karşılık veriyor gibi görünen bu bedene karşı kendini daha da zorladı. Zihnim hâlâ anlamıyordu ama bedenim daha fazlasını arzuluyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu. "Dövüşmeye hazır mısınız?"

Sözlerini tartarak bir nefes aldım. "Eğer savaşır ve kazanırsak, Valalumir'i yeniden ihtişama kavuştururuz."

Başını salladı.

"O zaman eve dönebilir miyiz?" diye sordum, kalçalarım ona doğru hareket ediyordu. "Konsey'e yalvarabiliriz. Formlarımızı, statümüzü geri kazanabiliriz." Kalbim yeniden tam anlamıyla bir Tanrıça olma fikriyle yerinden fırladı. Bu bedeni geride bırakma fikri. Ölümlülüğümden kurtulma, ölümden kaçma fikri. Bu düşünceler sadece uyarılmamı arttırdı. Göğsümün içinde umut çiçek açıyordu. "Görevlerimize devam edebiliriz."

"Hayır, kraliçem." Bacağımı kaldırarak kalçasının etrafına sardı ve yeni derinleşen hisler karşısında nefesim kesildi. Onun

Parmakları uyluğuma saplandı ve sürtünme yaratarak itti. "Yalvarmayacağız." İtiş. "Onların değersizliği önünde secde etmeyeceğiz." İtiş. "Bizi sürgün ettiler. Ve onları affetmeyeceğim, unutmayacağım da. Zamanın sonuna kadar." Artık beni çıldırtmaya başlamıştı. "Konsey artık geçerli değil." Sesi derinleşti. "Aldıkları kararlarla bunu defalarca kanıtladılar. Biz burada kalacağız. Burayı yeni diyarımız yapacağız. Yeni cennetimiz."

Dudağımı ısırdım, inlemeye başladım.

"Evet, kraliçem. Evet. Herkese, her şeye hükmedeceğiz. Ve sonra yakında bir gün, onlara hükmedeceğiz." Elbisemin askılarını kenara itti, dili boynumda sıcak sıcak yanıyordu. Elbise düştü, belimde birikti.

İrkilerek uyandım, göğsüm çarpıyordu, vücudum ter içindeydi.

Morgana. Morgana. Morgana! Benim adım Morgana'ydı. Leydi Morgana Batavia. Daha önce Arkasva'nın varisi, Bamarina'nın Yüce Lordu. Öldürülen bir babanın kızı. Teyzem tarafından öldürüldü.

Morgana Batavia. Ben buydum. Bu benim adımdı. Değil... Değil...

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, siyah teller alnıma yapışmıştı. Allurian Geçidi'nin mağaralarında yankılanan bir damlama sesi, altımda yumuşak çarşaf ve battaniyeler ve taş koridorlarda esen nemli kış havasında bir ürperti vardı. Yakınlarda tüküren bir ateş çıtırdıyordu.

Ama tüm bunların ötesinde, hâlâ Lümerya Okyanusu'nun kaban dalgalarını duyuyordum. Hâlâ kadim bir güneşin sıcaklığını artık sahip olmadığım tenimde hissediyordum, tıpkı kadim bir Tanrı'nın dudaklarının boynumu öpüp emdiğini, yanımda çivit renkli bir kristal parıldarken kadim bir isim fısıldadığını hissettiğim gibi.

Ereshya. Öpüyordu-

Morgana! Ben Morgana'ydım, Lumerian İmparatorluğu'nun güneyinde doğdum. Bamaria ülkesinde büyüdüm. Cresthaven'da yaşadım. Yirmi bir yaşındaydım. İki kız kardeşim vardı. Biri büyük, diğeri küçük. Meera. Lyriana. Taparcasına sevdiğim bir kuzenim vardı. Jules. Dayanamadığım bir diğeri. Naria. Ben bir büyücüydüm. Öğrenciydim. Bir soyluydum. Ve bir leydiydim.

Ben gerçektim. Gerçektim. Ve yaşıyordum. Ölümlüydüm. Bir Tanrıça değil. Gardiyan değil. Morgana. Morgana! Ereşya değil. Ereşya değil.

Hayır. Ereshya.

Nefes nefese kaldım, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki acıyordu. Uzaktan bir akadim homurdandı ve ben hâlâ okyanusun gelgitleri altında batmaya mahkûm o kumsalın görüntülerini görerek gözlerimi ovuşturdum.

Ellerime baktığımda, alışık olduğumdan daha büyük, uzun parmaklar, vücudumda daha koyu bir ten, bu hayatta elde ettiğimden daha bronz bir ten gördüm. Morgana'nın elleri değil. Bunlar ...

Onları yorganın altına soktum ve nefes almaya çalıştım, hâlâ çaresizce çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Tanrım, bundan bıkmıştım. Her şeyden. Günlerime musallat olan nemli, karanlık koridorlardan. Bitmek bilmeyen Glemarian kışından. Şıra ve sülfür kokusundan. Her saat gelen bitmek bilmeyen damlama seslerinden. En kötüsü de, geceleri mağaralarda dolaşan canavarların homurtularından bıkmıştım.

Karanlık bir gölge zihnimi doldurdu. Sakin. Sakin. Bu sadece geçici bir durum. Yakında kendi sarayına sahip olacaksın, diye düşündü Aemon. İmparatorluğun en iyisi. İmparatorun hayal her şeyden daha güzel.

Dümdüz önüme baktım ve yüzümü buruşturarak düşüncelerimin etrafında oniks bir duvar, onun girmesini engelleyen karanlık bir labirent hayal etmeye odaklandım.

Ama büyüünün bana bir dokunuşuyla duvar yıkıldı. Sadece sahip olduğum Valalumir parçasının yakınında olduğu için gücü her saat endişe verici bir şekilde artıyordu. Benim gücümü de güçlendirmiş olmalıydı,

ama nasıl kullanacağımı henüz çözememiştim. Bunun yerine, Aemon'un onun büyüünden daha derin bir şekilde yararlandığını hissedebiliyordum. Gücünü, her nefeste oksijen alır gibi kolayca hortumluyordu.

Eşikten adımını attığında gölgeler odamı kararttı, aurası içimi kıpırdatan bir şeyle, sonsuz ve ebedi yıldızlı bir gecenin anılarıyla ağırlaştı.

Benimle gelebilirsin, diye düşündü. Eğer istersen.

Arkturion zırhı ve peleriniyle onu sık sık gördüğüm gibi giyinmiş bir halde yatağımın kenarında oturuyordu. Omuzlarının üzerinde kıvrılan altın seraphim tüyleri mükemmel bir şekilde parlatılmış ve keskinleştirilmişti. Kırmızı pelerini bile yepyeni görünüyordu. Bir yıldan uzun bir süredir onu hep bu haliyle görmezden gelmiştim. Bu benim eşim değildi. Onun diğer versiyonuydu. Her zaman beklediğim, karanlıkta gördüğüm, benim huzurumda zırhını çıkaran. Başka biri, gizli biri olmasına izin verdiğim kişi.

"Beni henüz affetmedin," dedi. "Ve seni anlıyorum. Ama hâlâ aynı tarafta olduğumuzu hatırlamanı istiyorum." Başını eğdi, gözleri bedenimde bir aşağı bir yukarı gezinirken içimde bir ürperti bıraktı. Bu gözler hem onun, hem sevgilimin, hem de Moriel'in gözleriydi. "Benimle gel," diye yalvardı. "Temiz havayı solu, başının üstünde gökyüzünü, teninde güneşi hisset. O kadar nefret ettiğin bu mağarayı terk et. Bu senin için iyi olacak."

Yine de cevap vermeyi reddettim, zihnimi boş tutmaya, zihinsel duvarlarımı yeniden inşa etmeye çalıştım.

"Kedicik," diye uyardı, "İnatçılığın sana hizmet etmiyor. Beni dışarıda tutmaya çalışarak sadece kendini yıpratacaksın. Gücüne ihtiyacın var."

"Kesin şunu!" diye bağırdım. "Zihnimi işgal etmeyi bırak! Bana öyle demeyi kes! Kes şunu! Sadece dur!"

"Hmmmm. İşte buradasın." Dudakları baştan çıkarıcı ve uğursuz bir şekilde kıvrıldı. "Söyle bana. Sana kedicik dememi istemiyorsan ne dememi istersin? Sana Ereşya desem nasıl olur?"

Kalbim daha hızlı atıyordu ve ruhumun içinde bir şey evet cevabını vermek istiyordu. İsme sahip çıkmak, onunla birlikte gelen her şeye sahip çıkmak istiyordu. Onun sevgisini, benim gücümü, bir Tanrıça'nın gücünü ve yönetimini. Bir Gardiyan'ın. Yaşadığım anılar bile - Morgana olarak yaşadıklarımın daha yeni ve gerçek gibi gelenler - onlar da evet cevabını vermemi istiyordu. Ereşya olmak istiyorlardı. Bedenim onun bedenini mükemmel bir şekilde hatırlıyordu ve ruhum onun dudaklarından başka bir isim duymak istiyordu. Eski bir isim. Benim ilk adım.

Ama başımı salladım.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" dedi. "Kim olduğunu hatırlıyorsun."

"Yani?" Tersledim. "Öyleyse ne olmuş? Ne fark eder ki?" Seçimimi yaptığımdan beri üç gece geçmişti. Kız kardeşlerime ihanet ettiğimden ve Lyr'den çivit parçasını aldığımdan beri. Bir zamanlar onun olmasına rağmen henüz Aemon'a teslim etmemiştim. Moriel olarak koruduğu Çivit Işını'ndan geriye kalan tek şey buydu. Aldatmacamdan her ne kadar memnun olsa da, bunu onun için yapmamıştım. Onun ne olduğunu çok iyi biliyordum, tehlikeli olduğunu biliyordum. Sırf istediğini elde etmek için beni ve kız kardeşlerimi büyük bir tehlikenin içine sürüklemişti. Bizi oyununda piyon olmaya zorlamış, sonra işkence ettirmiş ve neredeyse bizi ve korumalarımızı öldürtüyordu. Bunun için onu affetmeye hiç niyetim yoktu. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Benim de ona istediğini vermek gibi bir niyetim yoktu. "Geçmiş anılarınızın geri dönmesi önemli," dedi. "O bilgi, o anılar zararsız değildir. Bir şeyleri değiştirirler, sizi değiştirirler. Kim olduğunuzu, kim olduğunuzu hatırladığınızda, gerçeğinizi hatırlarsınız. Ve bu olduğunda, bir daha asla eskisi gibi olamazsın." Ereshya, bu ismi zihnime mırıldanarak söyledi ve kollarımdan aşağı ürperti yayılmasına neden oldu.

"Hayır," dedim, yatağın üzerindeki Valalumir parçasına dikkatle bakarak. Onun yanında uyumaya alışmıştım. Auriel tarafından korunması için lanetlendiğinden beri gereksizdi. Onu öyle yapmıştı ki

Moriel ya da bir başkası tarafından bir daha asla alınamazdı. Ve ihanetimin sayesinde, Lyr onu bana verdiği için, o benimdi. Ben ona teslim edene kadar.

Eğer ona teslim olursam.

Aemon o ilk günden beri benden sadece bir kez hakkımdan feragat etmemi istemişti. Reddetmiştim, patlamasını ve tüm gücü ve büyüyle bana saldırmasını bekliyordum. Ya da daha kötüsü, akadimine onun yerine bana saldırmasını emretmesini. Buna hazırdım. Ama o sakinliğini korumuş ve sanki son derece mantıklı davranıyormuşum gibi başını sallamıştı.

Reddetmem üzerine "Nasıl isterseniz," dedi. Sonra bir akadim ile uzun uzun konuşmak için benden uzaklaştı. Bunu özellikle fark etmiştim çünkü diğerlerinden farklıydı. Teninde aynı solgunluk, dudaklarını kesen aynı dişler ve canavarların parlayan kırmızı gözleri vardı. Ama onunla diğerleri arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu. Bir şekilde diğerlerinden daha az şeytani görünüyordu. Daha kısıydı, elleri pençeliydi, ama neredeyse incekti ve yüzündeki bir şey açıklayamadığım bir şekilde ölümlülüğünü koruyordu. Zeki ve uyanık , sanki canlı olmakla akadim olmak arasında bir yerdeydi.

O günün ve gecenin geri kalanında ikinci bir parça talebi için bekledim, Mercurial gelip son bir kez hata yaptığım için benimle alay ettikten sonra bekledim.

Ama Aemon bir daha sormadı. Parçayı benden başka bir yolla almaya da çalışmadı. Yalnız bırakıldım, düzenli yemekler ve özel banyolarla bakıldım.

Valalumir'in saf çivit ışığından yapılmış kristal, uykuya daldığımda bıraktığım yerde, yanımda parıldıyordu.

Onun gücünü , değil mi Ereşya? diye düşündü.

Benim parmaklar kıvrılmış. "Benim isim o Morgana. I am Ereshya değil."

"İkiniz de öylesiniz." "Ben-"

"! Onu sadece hatırlamıyorsun. Onun gibi olmayı hayal ediyorsun." Sesi baştan çıkarıcıydı.

Sustum. Bu bir sır değildi ama yine de onun bunu yüksek sesle söylediğini duyunca kendimi tamamen çıplak hissettim.

"Gel artık," dedi. "Aklından geçenleri uzun zamandır biliyorum, benden saklanamazsın. Asla saklanamadın. O zamanlar bile. Yatak arkadaşın olarak parçayla uyumak, hatırlayan parçalarına seslenecek. İçindeki Ereshya'yı uyandıracak. Bunu biliyorum çünkü beni de zamanda geriye götürüyor. Sence sadece sen miydin? Değildi. Ben de oradaydım. Ben de hissettim. Bacağın kalçama sarılmıştı. Okyanus ayaklarımıza dolanırken ellerim kışının üzerinde kayıyordu. Dilim teninin tuzunu yalıyor, iniltilerin boğazının derinliklerinde. Göğüs uçların göğsümde sertleşmişti. Benim için çok ıslaktın-"

"Bu bir rüyaydı!" Bağırdım.

"Evet, bir rüya." Gözleri parladı. "Ama aynı zamanda bir anı."

"Peki ya hatırlarsam? Morgana olduğumu unutup tekrar Ereşya olursam, sence bunun bir önemi var mı? Böyle bir şey olursa, bunu sana sunacağımı ve uysallaşacağımı mı sanıyorsun? Sana tekrar güvenebileceğimi mi?"

"O zamanlar da bu kadar esnek değildin. Bana tekrar güvenmeye gelince? Güveneceksin," dedi basitçe. "Sen ve ben binlerce yıl öncesine gidiyoruz. Yaşamlar bizi birbirimize bağladı. Ama kendimi sana kanıtlayacağım. Ve yakında. Sadece Morgana olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmekle kalmayacaksın.

Ereşya olmanın ne demek olduğunu da öğreneceksin. Artık beni sadece Aemon ya da o olarak tanımayacaksınız. Ama olarak

Moriel, senin Kral. Senin Eş. Daha fazla .

anıların şimdi gelecek. Daha canlı, daha detaylı.

Morgana'nın nerede bittiğini ve Ereşya'nın nerede başladığını bilmeyene kadar daha hızlı gelecekler. Zaman zaman hangi hayatı yaşadığınızı unutacaksınız. Yakında, Morgana'nın bir anı gibi hissettiğin bir parçan olacağı günler ve geceler olacak."

İçimi bir korku kapladı. Tanrım. Bunu istememiştim. Ama onun bakışlarıyla karşılaştığımda içimde bir şeyler yumuşadı. "Senin için de böyle mi?"

Beni dikkatle izledi. "Bazen. Moriel olarak geçmiş yaşamımı hatırlamadığım bir zaman hiç olmadı. Yıllarca hayatlar arasında yaşıyormuşum gibi hissettim, burada ve şimdi hayatımın anlarını kaybettim, geçmişe ışınlandığımda yönümü şaşırdım. Her yıl daha fazla anı canlandı, ruhumu daha da uyandırdı." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bazen en yoğun anılar ben senin içindeyken geliyordu."

Başımı salladım. "Yapma."

"Sonunda ne fark eder ki? Ben neysem oyum. Kendimi bir hayattan diğerine ayırmak zorunda değilim. Hiçbir zaman yeni bir şey yaratılmaz. Ne de yok edilir, sadece değişir. Her şey sürekli, sonsuz bir döngüden ibaret. Hiç bitmeyen. Bir Tanrı gibi."

Bunun ne anlama geldiğini, onun serbest bırakabileceği gücü gerçekten anlamaya başladığımda boğazım tekrar sıkıldı, nabzım çarpmaya başladı.

güç.

"Bana güvenin," dedi, "geçmiş sadece o zamanlar önemli değildi, şimdi de önemli, hatta eskisinden çok daha önemli. Başladığım işi aktif olarak bitirmeyeceğim bir zaman asla olmadı. Bu savaşın devam etmeyeceği bir zaman çizelgesi ya da şans hiç olmadı. Ruhum bunu o zaman da biliyordu, şimdi de biliyor. Asırlar önce kehanet edilmişti. Bu savaş kaçınılmazdı."

Başımı salladım. "Bütün kehanetler gerçekleşmez. Ve unutuyorsun, bu benim savaşım değil."

"değil mi?" Aurası titreşiyor gibiydi, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Öyle olmadığını düşünüyorsan aptalsın."

"Ben değilim. Ve değil," dedim daha ısrarla. "Biz artık onlar değiliz. Anlamıyor musunuz? Anılar anıdır, geçmişte kalmıştır. Konu dışı. Ait oldukları yerde kalabilirler. Hiçbir şey bizi olanları yeniden yaşamaya zorlamıyor! Bunun savaşmak zorunda olmadığınız bir savaş olduğunu kabul edin." Çünkü bu benim katlanamayacağım bir savaştı. Kız kardeşimi düşmanım haline getirecek bir savaş.

"Öyle değil mi?" diye alay etti. "Yoksa tüm öğrendiklerimizi unuttun mu? Vorakh'ınla yakalansaydın İmparatorluk'un sana ne yapacağını unuttun mu? Ya da Meera'yı? Jules'a zaten ne yaptıklarını unuttun mu?" Sesi yükseldi. "Ona hâlâ ne yapıyorlar!"

İrkildim.

"Söyle bana," diye sordu, "Bamaria'yı kaç gece aradın, cevaplar için bulabildiğin herkesi becerdin? Bana yalan söyleyemezsin. Onu özgür bırakmak istediğini biliyorum, tıpkı benim istediğim gibi. Tıpkı her Vorakh'ın İmparatorluğun köleliğinden kurtulmasını istediğim gibi. Yoksa istediğin bu değil mi? Uğruna her şeyini feda ettiğin şey değil mi?"

Gözlerimi kapattım, göğsüm sıkışmıştı. Ne yaptığımı bilmeden önce her şeyi feda etmiştim. Gerçek bedelini bilmeden önce. "Bunu hala istiyorum." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Ama benimle kavga etmeyeceksin," dedi açıkça.

"İmparatorlukla savaşmak istiyorum. İmparatorla. İmparatorlarla. Türümüzü köleleştiren sistemi yıkmak istiyorum." İçimde bir şeyler yanmaya başladı. "Jules'u benden alan insanlara zarar vermek istiyorum. Ailemi mahvedenlere. Ama bu değil. Planladığını bildiğim diğer savaş değil. Kız kardeşlerime karşı gelmek. Valalumir'in daha fazla parçasının peşinden gitmek. Yüzyıllar önce bitmiş bir savaşı yeniden başlatmak için. İstemediğim savaş "

"Ve siz bin yıllık bir İmparatorluğu arkamızda tam güçten daha az bir şeyle yıkabileceğimizi mi düşünüyorsunuz? Parçaların gücü olmadan mı? Tüm Valalumir'in gücü olmadan? Kim olduğunu hatırlamanı istiyorum-şu anda gerçekten kim olduğunu. Nasıl bir araya geldiğimizi hatırla. Aynı şeyleri istediğimizi hatırla. Aynı hedeflere sahip olduğumuzu. Senin hoşuna gitmeyen yollardan gitmiş olsam bile, bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu hatırla. Birlikte çalışmamız gerekiyordu."

Alay ettim. "O daha önceydi. Senin Moriel olduğunu öğrenmeden önceydi. Bana ve aileme ihanet etmeden önce." Bunun peşini bırakamazdım. Onu affedemedim. Çünkü affedersem... kendimi kaybederdim.

"Gerçeği bir an önce değil, bu bilgiyi duymayı kaldıracıebileceğin bir zamanda öğrendin. Her şeyin olduğu gibi devam etmesini, dünyanın hareketsiz kalmasını, ailenizin ve Ka'nın köleleştirilmesini ya da daha kötüsünü istemiyorsanız, benimle çalışmaktan başka seçeneğiniz yok. Bu senin kendi istek ve ihtiyaçlarından daha büyük bir mesele. Sana göstermeye, öğretmeye çalıştım. Seni hazırlamaya çalıştım. Bu kez çok ayrıcalıklı büyüdün ve hazır olduğundan emin olmak benim görevimdi."

"Hazır mısın?" Tükürdüm. "Bana işkence ettin!"

"Ve yine de," dedi, "sonunda doğru seçimi yaptın. Kız kardeşlerine ihanet ettin. Benim parçamı sakladın. Çünkü biliyordun. Bunun yapılması gerektiğini biliyordun. İşinin onlarla değil benimle olması gerektiğini biliyordun. Ve bunu itiraf etmekten çok korkuyorsun. Haklı olduğumdan korkuyorsun. Tam olarak kim olduğunu itiraf etmekten korkuyorsun."

Bir yalancı. Bir Tanrıça. İstedığımı elde etmek için her şeyi yapabilecek biri. Sevdiklerimi korumak için her şeyi yaparım, bunun için onlara zarar vermem gerekse bile. Çünkü elimdeki tek seçenek buydu.

Bu dünyadaki en güçlü kuvveti alt etmek için daha da büyük bir güce ihtiyacımız vardı. Onların bilmediği bir silaha ihtiyacımız vardı. Kontrol edemeyecekleri bir silaha.

Ve bu mağaranın karanlığında ne kadar uzun süre kalırsam, hala karşı çıkıyor olsam bile oynamam gereken rolü o kadar çok fark ettim. Çünkü sonuçta benimle ilgili basit bir gerçek vardı. Çok uzun zamandır kaçtığım bir gerçek.

Jules gibi sıcak ve arkadaş canlısı değildim. Meera gibi zarif ve terbiyeli değildim. Ve Lyr gibi oyunu oynayacak, her yarayı saracak, acıya rağmen gülümseyecek ve doğru zaman gelene kadar yarım bir hayatı sürdürecektik kadar sabırlı değildim.

Ben farklı doğmuştum.

Yok etmek için yaratılmıştım.

Ve bunu bilmek, onlar gibi olmadığımı bilmek? Yutulması en zor gerçek buydu. Kız kardeşlerimi kaybetmekten daha zordu. Ne yaptığımı anladığında Lyr'in yüzündeki ihanet ifadesinden daha zordu. Ve Meera'nın yüzündeki

Beni olduğum gibi gördüğünde, ondan vazgeçmem gerektiğini, onu bir daha asla gremeyebileceğimi anladığımda. Ona İmparatorlukla savaşabileceğimizi söyledim, bir yolu olduğunu söyledim. Bir yolunu bulabileceğimizi. Aemon'un ihanetine rağmen onunla birlikte çalışabileceğimizi. Ona Lyr'in anlamayacağını ama onun anlayabileceğini söyledim.

Ama yapmadı. Meera buna karşıydı. Kaçmak, eve gitmek istiyordu. nce Bamaria'da işleri yoluna koymak için.

İmparatorluğun tepesinde bir değişiklik yapmazsak Bamaria'da olanların bir önemi olmayacağını ona nasıl aıklayabilirdim? Bize baskı uygulayan sistem yok edilmezse bunun asla bir önemi olmayacağını?

Belki daha iyi açıklamaya çalışabilirdim, belki de bunu yapmak istememiştim. Belki de Aemon'dan intikamımı almak için onu göndermek istemiştim. Ama olan olmuştu. Taraflar belirlenmişti. Ve o zamandan beri, Meera'nın yanımda olmadığı her saniye - hayatımda ilk kez ondan uzak kalmıştım- acı veriyordu.

Aemon battanilerimden geriye kalanları yere itti, eli bacağımdan yukarı kaydı. Bir an için rüyamdaki sıcaklık geri geldi, dokunuşunun zevk verdiği, huzur getirdiği bilgisiyle karnımda birikti. Bu tanıdıktı, beni daha önce sayısız kez kendinden geçirmişti.

Ama dokunuşunu reddederek tekme attım.

"Seçim sizin," dedi. "Ben bugün gidiyorum. Yapmam gereken bir şey var. Eğer şimdi benimle çalışmak istemiyorsan, öyle olsun. Sana düşünmen için bu zamanı veriyorum. Ama bunu akıllıca kullanmalısın. Birkaç gün içinde size döneceğim ve bir cevap bekleyeceğim."

"Beni yalnız bırakıyorsun. Burada mı? Onlarla mı?" diye sordum, aniden paniğe kapılmıştım. Günlerdir akadimlerin arasında yürüyordum - kahretsin, kaırıldığımdan beri haftalardır onlarla birlikteydim. şimdiye kadar bana zarar vermeyeceklerini biliyordum. Ama yine de beni korkutuyorlardı. Daha küçük, daha insana benzer olanı bile. "Beni de mi kilitleyeceksin?"

"Hayır. Bu senin makamına yakışmaz. Akadim ile yalnız kalmaktan korkma. Sen onların kraliçesisin. Onların maraaka'sı. Sana tapıyorlar. Senin için savaşacaklar. Senin için ölürlər."

Titrek bir nefes aldım. Akadim'in bana tapmasını istemiyordum. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ama yine de... onlarla tek başıma kalmaktan korkuyordum.

"Yalnız olmayacaksın," dedi düşüncelerimi okuyarak. "Parthenay sana eşlik edecek."

Parthenay, beni kandıran o sürtük Vorakh. Beni ve Meera'yı tuzağa düşürüp Akadim'in bizi almasına izin veren. Lyr ve Rhyan'ı yakalayan da oydu, onları buraya getiren de. Her şeyi mahveden oydu.

"Şirket mi?" Alay ettim. "Daha çok bekçi köpeğime benziyor."

"O ikisi de. Kaçınılmaz olanı uzatıyorsun. Ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi."

Önüme baktım. Her şeyden nefret ediyordum. Zamanda geri gidebilmeyi diledim, hiçbirimizin Vorakh olmadığı zamanlara. Jules kaçırılmadan önce, gölgeli bir adam zihnime fısıldamadan ve yatağıma girmeden önce.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Başkente."

Dondum kaldım. "Numeria'ya mı? Orada ne yapıyorsun?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve bir süre bekledikten sonra, "Bir vorakhı serbest bırakıyorum. Çok ama çok uzun zamandır elime geçirmeye çalıştığım bir tanesini."

"Jules?" Kalbim küt küt atarken sordum.

Kaşları çatıldı. "Henüz değil." "Parça sende olmadığı için mi?"

"Çünkü zamanı değil ve benim başka önceliklerim var. Bir şey yaklaşıyor. Ve eğer başarılı olacaksak, mümkün olduğunca hazırlıklı olmalıyız. Cephaneliğimden vizyonları olan bir Lumerian'ı aldın. Bu yüzden eve bir tane getireceğim. Geleceğin ipuçlarını görme konusunda kız kardeşinden çok daha gelişmiş birini."

"Bir hayatım mı?" diye sordum. Onlar gizlenmiş olanlardı, İmparator'un hizmetinde gizlenmiş vorakhlardı.

Aemon başını
salladı. "Neden
şimdi?"

Gözleri parçanın üzerine düştü. "Beni güçlendirdi. Bunun için yeterli."

"Jules'u serbest bırakamaz mısın?" Sesimin bu kadar umutsuz ve umutlu olmasından nefret ederek sordum. Bu istek karşısında titriyordum. "Lütfen?"

"Hepsini serbest bırakacağım. Her birini. Size daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Vorakh'ın acı çekmesine izin vermem. Ama benim bile sınırlarım var, ben bile istediğimizi elde etmek için onların oyunlarını oynamak zorundayım - en azından, parça olmadan kaldığım sürece zorundayım."

Nabzım güm güm atıyordu. Ne yaptığını biliyordum. Beni manipüle ediyor, yıpratıyordu. Teslim olamazdım... buna izin veremezdim. Henüz izin veremezdim.

Dudakları zihnimi okuyarak çekiştirdi. "Jules'u Numeria'dan uzaklaştıracamız, onlarla kalamaz. Ama henüz değil. Sadece bir kişi için gücüm var. Fikrini değiştirmezsen, bana istediğimi vermeye istekli değilsen, o zaman gidiyorum."

Neredeyse evet demek istiyordum. Jules'u serbest bırakmak anlamına geliyorsa. Ve eğer ben de orada olursam... belki onu kız kardeşlerimi avlamaktan vazgeçirebilirdim.

Tabii beni avlamıyorlarsa. Boğazım düğümlendi ve kendime bu adamın beni kaçırdığını, en korkunç koşullarda esir tuttuğunu hatırlattım. Ona istediğini vermeyecektim. Bedeli Jules olsa bile.

"Ya sen yokken kaçmaya çalışırsam?" diye sordum. "Jules'un peşinden tek başıma mı gideyim? Ben bir Muhafızım. Bir vorakh. Ve senin aksine, bende parça var."

"Ve başarısız olacaksın. Tek başına güç yeterli olmayacaktır - tarif ettiğiniz türden bir güç değil. Sonunda onları serbest bırakmayı daha da zorlaştıracaksın." Parmaklarını büktü. "Ama şunu bil Morgana. Eğer bana karşı çalışırsan, akadimlerimi

kız kardeşlerinizi avlayın. Auriel'in şu anki halini de."

"Bunu zaten yaptın," diye dişlerimi sıktım.

"Avlanmaları ve bütün olarak tutulmaları için emir gönderdim. Zararı yok. Ama önüme bu halde getirilmelerine ihtiyacım yok. Canlı olmalarını da tercih etmem. Bu size gösterdiğim bir nezaket. Akadim'e onları zincire vurup getirmesini söyleyebilirim. Terk edilmiş olarak. Onları akadim olarak geri . Ya da kolsuz ve bacaksız gövdeler olarak size sunabilirim."

"Hayır," dedim, kendi auramın yoğunlaştığını hissederek onunkini geri ittim. "Onlara zarar veremezsin."

"Yine de parçayı teslim etmeyeceksin. Onları Jules'a tercih ediyorsun."

"Bana seçim yaptırıyorsun!"

"İmparatorluk sizi yaratıyor!" diye bağırdı. "Sadece henüz bunu göremiyorsun. Sana hiçbir şey yaptırıramam."

"Hayır mı? O zaman ben buraya nasıl geldim?" Hırladım. "Sana yemin ederim, eğer onlara zarar verirsen, parçayı bir daha asla göremezsin!" Kristali ellerime aldım, ona sayısız gecelerde yaptığım gibi parmağımı yavaşça, duyusal bir şekilde uzunluğundan aşağı kaydırdım. Kristali önünde döndürerek onunla alay ettim. "Bunu sana karşı kullanmam ne kadar sürer sence?"

Burun delikleri alevlendi, gözleri ellerimin arasındaki hareketi takip ederken oda karanlığa gömüldü. Kristal ısınmaya başladı, daha parlak parlıyordu. Onu tanıyordu, Moriel'i tanıyordu.

Ama hala benimdi. Ben aksini söyleyene kadar hâlâ bana aitti. Ve bu düşünceyle birlikte parıltısı söndü ve Aemon her ne büyüye kapılmışsa ondan kurtuldu. "Gördün mü?" Alay ettim. "Bana nasıl cevap verdiğini görüyor musun?"

Eli boğazıma dolandı, parmakları sıkıyordu. "Seni bekleyeceğim," dedi. "Bir süre için. Ama gözüm kız kardeşlerinde ve Rhyan'da. Şimdilik güvendeler." Daha sert sıktı. "En azından benden güvende. Ama onlar benim düşmanım -ve senin- ta ki onlar başka türlü karar verene dek. Sen

Şimdi sonsuzlukta bir anı hatırlıyorum ama aramızda binlerce yıllık savaş ve nefret var." Aemon beni tutuşunu bıraktı ve çenemi kaldırdı. "Yalnız kalırsan Parthenay ile konuş."

Ayağa kalktı, bana baktı, gözleri yanımdaki kristale kaydı. Aurası yoğunlaştı. Kararıyor, tehdit ediyordu.

Kara gözleri parladı ve sonra döndü, beni bir kez daha yalnız bıraktı, canavarların korkunç hırıltıları duvarlarda yankılanıyordu. Sadece çivit renginin soluk ışığı bana eşlik ediyordu.

Parçayı tekrar çevirdim, gücünün ellerimde titreştiğini ve nabız gibi attığını hissettim.

Gücü da artacaktı. Bunu durduramazdım. Ama benim gücüm de artacaktı.

Gözlerimi kapattım, parçanın büyüsunü hissettim, gücünü hissettim, benim olduğunu hayal ettim. Ne yapacağımı bildiğimi, onu kullanacak güce sahip olduğumu hayal ettim.

İçimde bir şey kıpırdadı, bir büyü şoku.

Yanlış seçim yaptın, Ereshya. Tekrar. Mercurial'ın kahkahası zihnimde bir çan gibi çınladı.

Parçaya daha sıkı tutunarak odamın eşiğinden geçen bir akadime baktım; parçanın ışığıyla karışan soluk teni onu neredeyse mavi gösteriyordu.

Bunu göreceğiz, Mercurial. Göreceğiz.

Canavar homurdandı, kırmızı gözleri her hareketimi izliyordu.

"Defol," diye bağırdım, kalbim öfkeyle çarpıyordu. Akadim korku içinde kaçıştı ve benim gözlerim büyüdü. Bir kez daha yalnızdım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Meera kaşlarını çattı. "Yavaşça, Lyr. Bu hafif bir hareket. Çok fazla güce ihtiyacın yok. Bunun gibi." Elindeki asayla büyüü tekrar gösterdi.

Derin bir nefes aldım ve kelimeleri tekrarlardım, bileğim tıpkı onunki gibi dönüyordu. Yavaşça. "Ani petrova lyla." Güç içime aktı, bedenim aniden onunla canlandı. Üzerimde yanan meşale ve mağaradaki diğer tüm ateşler, her bir alev yok olana kadar gölgelerin içine çekildi. Karanlığa gömülürken sönmekte olan kohlardan dumanlar tıslıyordu.

"," dedi Meera mutlulukla.

"Yine," dedim, gözlerim hâlâ mağaranın karanlığına alışmaya çalışıyordu. Asasını kemerinde yeniden kılıfına soktuğunu duyabiliyordum. "Lyr, mükemmel büyüler yapıyorsun. Gerçekten mükemmel. Sadece bileklerini biraz yumuşatman gerekiyor."

"Lütfen," dedim. "Tekrar."

Meera içini çekti ama ışık büyüsünü yaptı. Saniyeler içinde mağara meşaleleri alevlendi, ateşler çatırdadı ve tükürdü. Gözlerimi yeniden ayarlarken gözlerimi kıstım. Meera karşımda duruyordu, yüzünde biraz sinirli ama yine de zarif bir ifade vardı. Artık bu mağarada yaşadığımız tam bir haftayı geride bırakmıştık. Meera'nın yanaklarına renk gelmişti ve düzenli olarak dinlenip yemek yediği için gücü büyük ölçüde artmıştı. Rhyan'ın devriyeden sonra eve getirdiği sebzelerle farklı çorbalar ve yahniler yapmaya bile başlamıştı, bazı tarifler diğerlerinden daha başarılıydı.

Daha fazla yiyecek toplamak Rhyan'ın tam da şu anda bulunduğu yerd. Glemaria'da günlük devriyesini yapıyor, görevdeki soturilerin programlarını ezberliyordu. Rotalarını ve düzenlerini takip etmiş ve Glemaria'da var olan küçük delikleri keşfetmişti.

Her saat başı nöbet değişimi. Devriye konusunda çok titizdi, her şeyi not alıyordu. Bu yardımcı oluyordu ama aynı zamanda beni endişelendiriyordu. Kendini yorgunluk noktasına kadar zorluyor, dönüşünde sık sık bayılıyordu.

Onu giderek daha fazla özlediğimi fark ettim. Keşke gün içinde daha fazla birlikte olabilseydik. Geceleri de... Ama başka seçeneğimiz yoktu. Glemaria'dan ayrılırken hata yapamazdık. Ne babası sınırların içindeyken ne de bizi avlamak için gönderdiği ek lejyonla. Rhyan'ın tahminine göre, yüzlerce soturi ondan iz bulmak için kırsal bölgeyi tarıyordu. Ve benden.

Babasının nahaşimlerinin sürekli arazide gezindiğinden bahsetmiyorum bile. Mağaranın duvarlarından geçemediklerini öğrenmiştik, onu doğrudan görmedikleri sürece geçemezlerdi, bu yüzden görünmemeye dikkat ediyordu, her ayrıldığında mağaranın içinden ve koşuşlarımızdan çok atlıyordu. Bu kadar yorgun olmasının bir nedeni de buydu. Ne zaman gitse kalbim çılginca çarpardı. Rhyan'ın gücüne ve vorakh'ına güveniyordum. Ama İmparatorluk'ta saklandığımız diğer ülkelerin aksine, buradaki insanlar Rhyan'ı tanıyordu. Onun Veliaht olarak büyümesini izlemişlerdi, soturiler onun yanında eğitim görmüş, onunla birlikte savaşmıştı. Özellikle de yara iziyle fazlasıyla tanınabilirdi. Daha önce yaptığı gibi pelerininin kapüşonunu yukarı çekmesi yeterli olmayacaktı.

Onunla birlikte dışarı çıkma olasılığımı, hatta o dinlenebilsin diye devriyeyi benim devralmam fikrini tartışmıştık. Ama beni taşıyarak sürekli atlamak onu gereksiz yere yoracaktı. Kırsal bölgeyi en iyi o biliyordu, soturilerin kullandığı rotaları biliyordu. Kaybolmasam bile benim aynı mesafeyi kat etmem fiziksel olarak imkânsızdı. Ve eğer kapüşonum güneşte kafamdan uçarsa, saçlarım kıpkırmızı olur ve kimliğimi ele verirdi. Bu yüzden o dışarıdayken ben Meera'yla kaldım. Soturion eğitimimi sürdürmeye, her zaman öğrenmek istediğim büyüü çalışmaya ve onun çorbalarını test etmeye odaklandım.

"Hâlâ pratik yapmak istiyorum," dedim asayı elimde yuvarlayarak. "Büyünün mükemmel olması gerekiyor."

"Neden?" Meera sordu.

"Neden olmasın?"

Meera başını salladı, aurasında ani bir kızgınlık parlaması oldu. "Sen Büyücülük Akademisi'nde değilsin, Lyr. Kimse sana not vermiyor. Kimse seni göremiyor bile. O halde iyiden de fazlasını yaparken bu mükemmellik takıntın neden?"

"İşleri doğru yapmayı severim," dedim. "Her zaman ."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve gözlerini tavana dikti. "O zaman bir molaya ihtiyacım var."

"Sadece beni izle?" Yalvardım. "Oturup dinlenebilirsin. Ben başka büyüler çalışacağım. Herhangi bir notun olursa bana haber ver."

"Bir notum var." Elini kalçasına koydu. "Biraz ara ver."

"Yapamam." Elim çitanın etrafında sıkılaştı.

"Rhyan için endişeleniyor musun?" diye sordu.

Sertçe nefes vererek başımı salladım. Meera o gittiğinde ruh halimin nasıl değiştiğini fark etmişti. Mağaranın ağzını endişeyle nasıl izlediğimi, onun dönüşünü nasıl beklediğimi. "Ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Dikkatimi dağıtmak için değil. Pratik yapmam gerekiyor. Hazır olmam lazım."

Meera kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne için?" Sesinde keskin bir emir vardı; bir zamanlar Varis Vekili, geleceğin Yüce Leydi'si ve Bamaria'nın Arkasva'sı olan kızın ani bir dirilişi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Biliyor musun? Yapmak zorunda olduğum her şey için," dedim. "Hâlâ Mercurial'a bağlıyım. Ve yüzleşmek zorunda kalacağım-" Bir iniltiyi bastırdım. "Bir noktada Morgana ve Aemon ile yüzleş. Ve-"

"Ve sen de Jules'u kurtaracaksın," dedi Meera kesin bir ifadeyle.

Kalbim küt küt atarken gözlerim onunkilere kilitlendi. "Öyle olduğumu biliyorsun. Yapmak zorundayım."

Meera güldü, sesi neşesizdi. "mısın? Sen mi?"

Gözlerimi kısmıştım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sürekli ben diyorsun, biz değil. Bunu gerçekten tek başına yaptığını mı?"

"I ..." Dudağımı ısırđım. Bu konuşmadan kaçınmaya çalışıyordum. "Meer, düşünüyordum da. Belki de eve gitsen daha iyi olur."

Aurası fırtınalı ve bir şekilde bana saldırdı. "Ne?"

"Beni dinle. Rhyan ve benim yasal olarak zaman kazanmamız gerekiyor. Herkes Bamaria'dan ayrıldığımızı ve birlikte olduğumuzu biliyor. Yalnız olduğumuzu. Dedikodular olduğunu biliyorum ve kim bilir ne kadar çarpıtıldılar." İçimi çektim. "Kaçarken nasıl bir risk aldığımızı biliyorduk. Ama şimdi Rhyan teknik olarak izinsiz olarak yok ve ben... ben onunla birlikteyim. Ve kashonimiz yüzünden bu bizi tehlikeye sokuyor. Eğer yakalanırsak, yemin ettiğimiz ortaya çıkabilir. Seni eve getirmek, yapılması gerekeni yaptığımızı göstermek, hikayemize güvenilirlik kazandırır."

"Hepsi bu kadar mı? Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun? Bu lanet olası gryphon boku, Lyr!"

"Hayır, değil!" Bağırdım. "Bu doğru! Meera, her şeyi riske attık!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Meera bağırdı. "Beni bulmak için riske attığın ve feda ettiğin her şeyin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Son iki yıldır feda ettiğin her şeyi unuttuğumu mu sanıyorsun?" Sesi yükseldi.

Yanaklarım kızardı. "Yapmadığını biliyorum. Bu... tek sebep bu değil. Aynı zamanda stratejik."

"Stratejik mi?" Bana yaklaşırken gözleri kızarmıştı, aurası keskinleşiyordu.

"Evet! Bamaria'da neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Arianna'nın peşinde olduğunu. Orada gözlere ihtiyacımız var. Kalan müttefiklerimizle bağlantı kurmalıyız. Bunu yapabilecek en iyi kişi sensin." "Siktir et onu! Arianna'nın da canı cehennemde. Daha önce ben de öyle düşünmüş olabilirim. Ama şu anda hak iddia edemeyeceğimiz bir koltukta kimin oturduğundan daha önemli şeyler oluyor."

"Biliyorum," dedim şaşkınlıkla. Meera kaçırılmadan önce nadiren lanet okurdu.

"Öyle mi?" Kadın ters ters baktı. "Çünkü benim en büyük kardeş olduğumu unutmuş görünüyorsun. Liderlik için yetiştirildiğimi. Sen son iki yılını beni koruyarak geçirmiş olabilirsin ama ben tüm hayatımı seni koruyarak geçirdim. Vorakh'ın bana ne yaptığını biliyorum. Unutamam. Ve ödediğin bedeli de biliyorum. Ve Jules. Bununla yaşamak zorundayım. Her gün." Sesi kırıldı. "Ama sen? Sen çocukken bildiğinden çok daha fazlasından kurtuldun. Uzun toplantılar, her gün karşılaştığımız ölüm tehditleri. Yoksa neden Jules'a bu kadar yakın oldun sanıyorsun? Dikkatini dağıtacak bir şey olsun diye."

"Dur!"

Meera başını salladı. "Dokuzuncu yaş günümde, hükmedeceğim gün için geri sayım başlamıştı. Jules'u kaybettiğimiz gece, sadece gücümü ve unvanımı elde etmeyecektim. Babamın tahttan çekildiğini duyuracaktık. Vorakh'ım ortaya çıktığı anda her şey değişti." Burun delikleri alevlendi. "Şu anda Arkasva Defnesi'ni takıyor olmalıydım. Onu iki yıldır takıyor olmalıydım. Ve belki de taksaydım, babam hâlâ hayatta olurdu."

Gözlerimin arkası yanıyordu. Keder, onu kaybetmenin acısı hâlâ çok tazeydi. Çok hamdı. Ve ikimizin de bununla başa çıkmak için hiç zamanı olmamıştı. İşlemek, hatta kederimizi paylaşmak için. Bazen, anılar üzerime çökene kadar onun öldüğünü bile unutuyordum. O anlarda, onun ölümünü tekrar görmek gibiydi.

Başımı salladım. "Meera. Hayır. Bunu bilemezsin. Olanlar senin suçun değildi."

"Öyle değil mi? Jules'a olanlar yüzünden ne kadar suçlu hissettiğini biliyorum. Sana nasıl eziyet ettiğini biliyorum. Seni nasıl parçaladığını izlemek zorunda kaldım. Yine de bir şekilde benim için ne kadar kötü olduğunu göremedin. O gece seçildiğimi bilmek. Korunuyordum. Beni kurtaran tek şey bir bıçağın kenarından daha büyük olmayan bir çizgiydi. Taşıdığım suçluluğu anlıyor musun? Orada oturuyordum. Tam şurada. Ne olduğunu biliyor musun?"

? O kişinin ben olabileceğimi bilmek? Hep ben mi olsaydım diye merak etmek? Ve şimdi beni hiçbir şey yapmamam işin eve mi göndermek istiyorsun? Daha önce olduğu gibi. Jules'u kaybettiğimiz geceyi binlerce kez yaşadım," diye ağladı. "Elimi uzatıp ona dokunabilirdim ama yapmadım. Ve hemen ardından... Hâlâ tam unvanımı talep etmek istiyordum. Babama karşı çıkmak, onun geri getirilmesini talep etmek istedim. Onu kurtarmak işin bir komplo listem vardı, rüşvetler hazırđı, bu görev işin güvendiğim soturi isimleri vardı. Bastardmaker'ın onu götürmesini izlerken, onu kurtarmak işin planlar yapıyordum. Onu kurtarmak işin planlar yapıyordum. Ta ki yapamayana kadar. Hiçbir şey yapamayıncaya kadar, çünkü imgelemler bana çok eziyet ediyordu -sadece asla hkmedemeyeceğimi değil, aynı zamanda büyüyen isyanı yatıştırmak işin yapılan her planın benim yüzümden artık işe yaramaz olduğunu biliyordum. Bir gecede, artık seni koruyamayacak kadar aciz olduğum gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım. Her zaman yaptığım gibi. Her zaman koruyacağıma yemin ettiğim gibi. Daha da kötüsü, benimle ilgilenmek zorundaydın."

"Meera." Sesim atallaştı. ne doğru bir adım atıp elini tuttum.

Burun delikleri alevlenerek elimden çekip aldı. "Yapma."

"zr dilerim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seni görmedim. Haklısın. Grmeliydim. Özür dilerim."

"zgnsn. Ne olmuş yani? Ne fark eder ki?" Omuz silkti. "Dur tahmin edeyim. Hâlâ beni Bamaria'ya geri göndermek, Rhyan'ı koruyabilmek işin yolundan uzak tutmak mı istiyorsun?"

"Ve seni koruyacağım," diye bağırdım. "Meera! Seni uyurken izlemek işin gecenin bir yarısı uyanıyorum. Hâlâ burada olduğundan emin olmak işin."

"Tabii ki hâlâ buradayım," diye tersledi. "Ben Morgana değilim." Onun adını duyunca irkildim. Onun hakkında neredeyse hiç konuşmamış, adını yüksek sesle söylememize bile izin vermemiştik. Aramızda bir dans gibiydi, onun ihanetini onaylama isteksizliği. "Ama Meera, sen de-" Kollarımı göğsümde birleştirdim, gözlerim düşmesine izin vermediğim yaşlarla doldu.

"Ne? Ben neyim?" Aurası karardı. "Devam et. Söyle." "Sen... Meera, lütfen," diye yalvardım. "Sadece... güvende olmanı istiyorum."

"Ve sen benim olamayacağımı mı düşünüyorsun? Vorakh olduğum için mi? Yük olduğum için mi? Yoksa çok zayıf ve kırılgan olduğumu düşündüğün için mi? Geceleri onunla konuşmalarınızı duyamayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Sustum.

Meera yüzünü buruşturdu. "Ablan olarak seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Varis olarak da. Arianna'yı bir sonraki Arkasva'mız olarak seçerek çuvalladığımı biliyorum."

"Ama yapmadın. Bir kere bile! Kimse Arianna'yı bilmiyordu, Morgana bile. Zihin okuyabiliyordu ve bunu bilmiyordu! Hepimizi kandırdı!"

"Yine de fark etmez. Çünkü gerçek yüzünün her yerinde. Ben güçlü bir büyücüyüm, hükmetmek için eğitildim, Büyücülük Akademisi'nin en iyilerinden biriyim. Ve henüz anılarım olmasa bile, bir Gardiyan olduğumu biliyorum. Bunu ruhumda hissediyorum. Ama yine de yeterli olmadığımı düşünüyorsun."

Gözlerim onunkileri aradı, söyleyecek doğru şeyi arıyordu. Açıklamanın doğru yolu. "Hayır. Hayır, ben-"

"Gryphon boku. Sadece-" Meera başını salladı. "Unut gitsin." Bana sırtını dönüp hışımla mağarasına gitti ama asasını kaldırmadan önce değil. Mağarada kalan tüm ışıklar yok oldu. Karanlık bedenimi boğarken gözlerime duman doldu. "Al bakalım," diye seslendi, sesi acıydı. "Bununla pratik yap."

"Meera!"

Ama o sessizdi. Gözyaşlarımın daha fazla kaydığını hissedebiliyordum. Mağaranın havası boğucuydu, duvarlar birbirine çok yakındı. Artık orada kapana kısılmak istemiyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Uzaklaşmalıydım. Mağaranın ağzından sızan zayıf ışığı takip ettim, dışarı adım attığımda koruma koğuşlarının uğultusunu duydum.

Asamı kalçamda kınına soktum. Rhyan gezintilerinden birinde benim için bir büyücü kını almıştı. Bana Glemarian zırhını hatırlatan yumuşak, siyah bir deriydi. Ön tarafına Ka Hart'ın simgesi olan gümüş gryphon kanatlarının üzerine bir güneş dikilmişti. İçine altınla "L.B." yazılmıştı. Zırhı satın aldığı anda satıcıdan benim için kişiselleştirmesini istemişti. Beni gülümsetmek istediğini söyleyerek utangaçça bana vermişti. Üzerinde.

Derin bir nefes aldım ve ısınmak için Valya'nın Yüz Sekiz duruşunu yapmaya hazırlandım. Kollarımı başımın üzerine uzatıp gerindim, sonra öne doğru eğildim, avuçlarım karlı zemine kolayca değiyordu. Baldırlarım artık aylar önce antrenmana başladığım zamanki gibi yanmıyordu. Ama şimdi gerinirken bacaklarımda daha fazla rahatlık hissediyordum. Daha fazla enerji. Ellerimi aşağı doğru bastırdım, esneme daha da derinleşirken dirseklerim büküldü. Yavaşça nefes alıp vererek zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Ayağa kalktım, kollarım gökyüzüne doğru uzandı ve hareketlerimi tekrarlayarak tekrar eğildim. Etrafımdaki havada ani bir değişim oldu, kemiklerime kadar sızan doğal olmayan bir soğuk. Yine de dışarıda rüzgâr yoktu. Ağaçlar hareketsizdi. Dişlerim gıcırdadı ve dönüp ufku taradım. Hiçbir şey yoktu. Ve sonra anladım. Soğuk mağaranın içinden geliyordu.

Meera.

"Ani petrova vala!" diye bağırdığımda Meera'nın çığlığı koğuşların uğultusunu delip geçerken asamı çıkarıp hızla geri döndüm. Taş duvarlarda ışıklar parladı, meşaleler canlandı. "Meera!"

Oyuğunun içinde kıvrılmıştı, vücudu pelerininin içinde keskin açılarla bükülüyordu. Birkaç dakika önce şırıl şırıl akan pınar şimdi donmuştu, buz çatırdıyor ve patlıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Hayır!"

"Meera! Meera, her şey yolunda! Ben buradayım." Daha hızlı koştum, son birkaç adımda dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru uzandım.

Beni hissederek hissetmez yeniden çırpındı, benimle savaşılmaya çalıştı. Ama ben hazırdım. Onu alt ettim, sırtını yere bastırdım, kafasına dikkat ederek onu battaniye yatağına geri ittim.

"Meera," diye bağırdım, "geri dön. Bana geri dön."

İki elimle yüzünü tuttum, alnımı onun kine bastırdım ve her zaman yaptığım şeyi yaptım. Her zaman işe yarayan, başka hiçbir şey işe yaramadığında her zaman yardımcı olan şeyi: yüzümü görmek, sesimi duymak, ona olabildiğince yakın olmak. Morgana ve babam ona asla yardım edemezdi ama ben edebilirdim. Her zaman yardım edebilirdim.

Burnundan kan fışkırdı, dudaklarına sıçrarken vücudu titriyordu.

Tutuşumu sıkılaştırdım, avuçlarım yanaklarına bastırdım.

Dokunduğumuz yerde bir ışık parladı, aramızda parlak ve altın rengi. Birden göğsümün içinde bir sıcaklık hissettim. Endişeyle aşağı baktım ve ışığın benden geldiğini fark ettim. Kalbimdeki yıldızdan. Ama dikkatimi Meera'dan ayırmak bir hataydı. Başımı çevirir çevirmez geriye doğru fırlatıldım. Meera tarafından değil, başka bir yabancı güç tarafından.

"Lyr?" Meera benden birkaç adım ötede doğrulup oturdu. Tamamen uyanık ve akli başındaydı; gözleri, nöbetlerinden birinde hiç olmadığı kadar bana dikilmişti. İmgelemleri sırasında bana baktığında beni görmediğini, sadece zihnindekileri gördüğünü biliyordum. Ama şimdi bana baktığında, bakışlarındaki tanıma hissini görebiliyordum.

Ve hissettiği korkuyu anlayabiliyordum. Benim için hissettiği korkuyu.

"Lyr!" Meera bağırdı. Odadaki soğuk, geldiği gibi hızla yok olmuş gibiydi. Görüşü şimdiye kadarki en kısa görüşüydü - sadece saniyeler.

Ağzımdan aşağı ılık ve ıslak bir şey damlarken titreyerek ayağa kalktım. Yüzüme doğru uzandım ve

Elimi , parmaklarımın kanla kaplandığını görünce neredeyse bayılacaktım.

Ama Meera'nın kanı değildi. Bana dokunmamıştı bile. Benim kanımdı. Burnum kanıyordu.

Vücudumu derin bir güçsüzlük hissi kapladı. Dizlerim büküldü ve yere yığıldım. Mağaranın taş duvarları ve Meera'nın formu gözden kaybolana kadar bulanıklaştı.

Sarsıldım, karnım sanki yolculuk etmişim gibi çekiştiriyordu ama dizlerim hâlâ altımdaki soğuk zemine basılı duruyordu. Her uzvum titreyene kadar damarlarımdan buz aktı.

"Meera?" Bağırdım. "Meera, ne oldu? ?" Umutsuzca dinledim. Ama cevap vermedi. Cevap verse bile onu duyamıyordum. Onu göremiyordum bile. Çünkü artık mağarada değildim.

Kanım dondu, korku beni ele geçirdi. Kesinlikle dışarıdaydım. Ve kesinlikle Glemaria'da değildim. Hava haftalardır hissettiğim her şeyden çok daha nemli ve sıcaktı. Bu hiç mantıklı değildi. Dizlerimin üzerindeydim ama şimdi ayaktaydım. Evimizdeki Katurium'un iki katı büyüklüğünde bir arenanın ortasındaydım. Sıra sıra beyaz taş koltuklar üst üste dizilmişti.

Sınırsız bir siyah gökyüzünü boydan boya kaplayarak karanlığı ve geceyi getirirken soluk bir hilal belirdi. Hilal, tam ve parlak bir şekilde durana kadar bütün bir ay boyunca evreler geçirerek ilerledi. Arenanın kenarından gelen keskin bir patlama sesi, yüzlerce meşalenin üzerinde alevler canlanırken tekrar tekrar patladı.

Döndüm ve koltukların boş beyaz bir tuvalden, heyecan içinde bağırıp çağıran binlerce Lumeryalı ile dolu bir stadyuma dönüştüğünü gördüm. Herkesin elinde ortasında altın bir Valalumir olan mor bir bayrak vardı; İmparator'un mührü. İmparatorluğun başkenti Numeria'da, İmparator'un arenasının merkezindeydim. Burası Nutavian

Katurium. İmparatorluğun savaş lordu Blade'in evi. Ve İmparator Theotis-İmparator Kormac'ın amcası.

Üç gümüş kapı belirdi. Daha önce bir kez gördüğüm kapılar; Haleika'yı bir terk edilmiş olarak hapsetmek için kullanılanlarla aynı kapılar. Sadece serbest bırakıldığında, akadim'e dönüşümünü tamamlamadan birkaç dakika önce açılmışlardı.

Kapılar açılmaya başladığında kendimi destekledim, ayaklarım genişledi, kaslarım gerildi. Yavaşça kılıcıma uzandım ama elim çıplak bir kalçaya sürtündü. Kılıcım gitmişti, hançerim ve sopam da öyle. Tek bir kılıç bile kalmamıştı, bir kın bile.

Gök gürültüsünü andıran bir uluma, kurt hırıltısına dönüşmeden önce arenayı yardı. İki uluma daha onun çağrısına cevap verdi.

Geri çekildim, ellerim titriyordu.

Kapıların arkasından üç gümüş kurt çıktı, hepsi de devasa boyutlardaydı. Her bir kurdun boyu en az bir metreydi, dişleri damlıyordu ve gözleri kıpkırmızıydı.

Geriye doğru sendeleyip çaresizce sahip olmadığım bir silaha uzandığımda seyirciler kana susamış bir şekilde kükredi. Zırhım gitmişti, Asherah'nın göğüs plakası bile kayıptı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve umutsuzca kendimi savunabileceğim bir şey aramaya başladım. Ama hiçbir şey yoktu, sadece ucsuz bucaksız bir toprak alan.

Kurtlar hırlayarak ve dişlerini gıcırdatarak saldırmaya başladı. Ayağa fırladım ve başka ne yapacağımı bilmeden döndüm. Koşmaya başladım. Ellerim yanlarımda pompalanıyor, ayaklarım neredeyse uçuyordu.

Menekşe rengi bir kapı belirdiğinde neredeyse arenanın diğer tarafındaydım.

Daha hızlı koştum. Kapıya ulaşmalı ve içeri girmeliydim. Güvenli bir yere. Kurtlar hızlandıkça seyirciler alkışladı ve tezahürat yaptı. Ama en hızlı halimde bile, daha önce sadece hayalini kurduğum bir tempoda koşarken bile çok yavaş hareket ediyordum. Kurtların sıcak nefesi boynuma çarpıyordu.

Kapı açıldığında neredeyse varmıştım. Kalbim durdu, vücudum dondu, dehşet beni felç etti.

Yetişkin bir aslan ortaya çıkmadan önce eşiği bir gölge doldurdu.

Aslan kükredi, arka pençelerinin üzerinde zarifçe yükselirken gözleri üzerimdeydi, yeleleri ateş gibi parlak ve kırmızı akıyordu. Kükreyip saldırmadan önce arenayı değerlendirerek hırladı ve ofladı, doğruca bana doğru koştu.

Tam çığlık attığım sırada yerde parlayan bir şey gözüme çarptı. Eski moda bronz bir kalkan belirdi. Yuvarlaktı, üzerinde parlayan bir taş vardı ve yanan bir güneş oymasının içine yerleştirilmişti. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, içimde sıcak bir şeyler büyüyordu.

Kalkanı tuttum ve aslan ileri atıldı. Kendimi destekledim, ellerim metalin etrafında sıkılaştı, kurtlar arkamda ulurken çarpışmaya hazırlandım. Ama tam devrilmeyi beklerken, aslan başımın üzerinden sıçradı ve üzerimde yükseldi. Aslan kurtların açık ağızlarına çarparken döndüm ve çığlık attım.

Tüm arena durmuş gibiydi ve kalkan ayaklarımın dibine düştü. Gümbürtüsünün sesi kulaklarımda çınlayarak yankılandı. Ve aniden, korkutucu bir şekilde başka bir şey olduğunun farkına vardım. Artık kimse aslana ya da kurtlara bakmıyordu. Dikkatleri arenada dans eden ani bir ışık gösterisine çekilmişti. Çivit mavisi ve turuncu. Göğsümdeki ateş alevlendi.

Aslan inledi, vücudu gerilmişti, karnı açıktaydı. Kurtlardan ikisi aslanın pençelerini ağızlarında tutuyor, dişleri etini deliyordu. Zıt yönlere doğru çektikçe çenelerinden kan sızıyor, aslanın bacaklarını daha da geriyor, her adımda vücudunu parçalıyorlardı.

"Lyr! LYR!"

Sustum. Ruhumun içinde bir şey çığlık attı. O ses... "LYR!"

Jules!

Jules kafamın içindeydi. Jules adımı söylüyordu. Çığlık atıyordu. Tanrım, onun sesi! Yıllardır duymamıştım. Anılarımda bile sesi, konuşma şekli solmaya başlamıştı. Ama bu oydu. Onun sesini dünyanın sonunda bile tanıyabilirdim.

Etrafımda döndüm, gözlerim çaresizlikle arıyordu ama nereye bakarsam bakayım onu bulamıyordum. Sadece aslan vardı, ikiye bölünmüştü, yüzü dayanılmaz bir acıyla doluydu, yelesi çok ateşli ve kırmızıydı, vahşi dalgalar halinde akıyordu.

Tanıdık dalgalar.

Kalbim durdu.

Batavia kırmızısı. Aslanın yelesi Batavia kırmızısıydı.

İşkence sırasında bile asil bir sükûnetle sakinleşti. Gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarımı tuttu. Ve daha önce görmediğim bir şeyi gördüm. Gözleri insandı, uyanıktı ve zekiydi. Ve bu kez, gözlerindeki tanımayı gördüm, bilmeyi hissettim, korkunç gerçeğin üzerime yıkıldığını hissettim.

"LYR!" Jules tekrar bağırdı, ses yürek parçalayıcı bir şekilde yenilmişti. Aslanın yüzü düştü.

Üçüncü kurt, aslanın kafasını ısırmadan önce ağzı açık bir şekilde arkadan sıçradı.

"HAYIR!" Çığlık attım! "HAYIR! JULES!"

"LYR!" Meera'nın sesi arenada çınladı.

Ama ona cevap veremedim. Onu bulamadım. Sadece aslanın öldüğünü görebiliyordum. Jules'un öldüğünü görebiliyordum. Sadece sesindeki korku ve dehşeti, umudunu aniden bulup kaybetmesini duyabiliyordum. Kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum çünkü çok geç kalmıştım. Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Çünkü onu kaybetmiştim.

Tekrar.

Görüntü soldu, arena kayboldu ve ben mağaraya geri döndüm, nefes nefese kalmıştım, titriyordum. Meera önümde çömelmiş, ela gözlerini kocaman açmıştı. Üşüyordum. Çok, çok üşüyordum. Her yerim titriyor ve sarsılıyordu.

"I ..." Göğsüm kabardı, hareketsiz kalamadım. "I ..." Dişlerim takırdıyordu. Görüntüler hala zihnimde tazeydi, dönüp duruyordu.

Kafamın patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar acı verici bir şekilde etrafta dolaştım.

"LYR!" Rhyan mağaranın öbür endişe dolu bir sesle bağırdı. Devriyeden dönmüştü.

Cevap vermek, onlara ne olduğunu, ne gördüğümü anlatmak istedim. Ne öğrendiğimi, ne bildiğimi. Ayağa kalkmaya çalıştım. Ama dengemi kaybettim. Sonra yere yığıldım, vücudum düşüyordu.

Çılgınca bir çığlık duydum ve arkama sıcak ve sağlam bir şey yerleşti. Çam ve misk kokusu duyularımı doldurdu, bir auradan gelen serin hava bedenimi bir battaniye gibi sardı. Kısa bir an için güvende olduğumu, tutulduğumu hissettim. Ama sonra bilincimi kaybederken başım geriye düştü.

ALTINCI BÖLÜM

RHYAN

Lyr'i kollarıma aldım ve koşmaya başladım, kalbim neredeyse göğsümde atıyordu. Saniyeler içinde mağaradaki köşemize ulaştım, Meera da arkamdan geliyordu.

"Ateşi yakabilir misin?" Acilen sordum. Lyr'in teni çok soğuktu. Kollarımda buz gibi hissediyordum. Vücudunu daha önce sadece bir kez böyle hissetmiştim. Bir akadem onu donmuş bir göle attığında ve o da içine düştüğünde.

Meera'nın asası bölümümüzün ısınmasını sağlayan küçük alevleri işaret etti. Saniyeler içinde ateşler alevlendi, alevler tabanındaki taşların ötesini yaladı. Hava ısınmaya başladığında mağara aydınlandı ve duvarlara dans eden gölgeler düşürdü. Ama yeterli değildi. İhtiyacı olan şey için yeterli değildi.

Lyr'i yatağıma yatırdım ve aceleyle onu ve battaniyeleri ateşe yaklaştırdım. Sonra yanına diz çöküp pelerinimi çıkardım ve omuzlarına sardım. Bileğini parmaklarımın arasına alıp nabzını kontrol ettim. Normaldi.

Kulağımı göğsüne dayadım. Kalp atışları iyiydi. Nefes alıyordu. Ve burnunun kanaması durmuştu. Kollarını sıvadım, ellerim kayıyor ve arıyordu ama kollarında herhangi bir yara yoktu. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için kemerini çözdüm ve tuniğini geri ittim. Karnında kesik ya da çürük yoktu.

Meera gözden kayboldu ve ben endişeyle tuniğini göğüslerinin üzerinden ittim. Valalumir yıldızı vardiyasının bağları arasında soluk bir altın ışıkla parlıyordu.

Kahretsin.

Mercurial onu kandırıp anlaşılmaya ikna ettiğinden beri, sözde sözleşme ona işkence ediyordu. Başka bir Gardiyanla ilk kez karşılaştığında parladığını ve ısındığını biliyorduk,

IşığI koruyan Tanrı ve Tanrıçaların başka bir reenkarnasyonuyla yeniden bir araya geldiğinde. O ilk gece çıplak tenine dokunduğumda neredeyse onu içten dışa yakıyordu. Ereşya'nın reenkarnasyonu olan Morgana da ışığın yanmasına neden olmuştu. Gerçi bunu gerçekleştiren ilk kişi Meera . Reenkarne olmuş Muhafızlardan dördünün kimlikleri bu şekilde ortaya çıkmıştı. Bildiğimiz kadarıyla Lyr Asherah, ben Auriel, Morgana Ereshya ve Aemon da Moriel'di. Meera'nın kim olduğundan hâlâ emin değildik; bu da üç Koruyucunun kimliğinin belirlenemediği ve iki reenkarnasyonun daha dışarıda bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

Yanma ve parlama sadece bir Muhafız onunla ilk kez temas ettiğinde gerçekleşiyor gibiydi, Mercurial'ın açıklaması buydu. Ama yine de ona tam olarak güvenmiyordum, bize bilmemiz gereken her şeyi anlattığına inanmıyordum. Çünkü benimle ilk temas ettiğinde sadece parlamakla kalmamıştı. İlk kez seks yaptığımızda kalbindeki ışık tekrar parladı. Bunun ne kadar yakın olduğumuzdan, ne kadar samimi olduğumuzdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Bu bir haftadan uzun bir süre önceydi. O şekilde birlikte olduğumuz diğer iki seferde, baharda yine aynı gece ve birkaç gece önce burada, bu mağarada, böyle bir şey olmamıştı.

Tuniğini aşağı çekerek, pelerinimi ve battaniyelerimi omuzlarına kadar çektim, endişeyle saçlarını alnından ittim. Öyle görünüyordu ki... Siktir. Hayal görmüş gibi görünüyordu. Ama Lyr Vorakh değildi, olamazdı.

Tanrılar. Lütfen, hayır. O olmasın.

Meera elinde küçük nemli bir havluyla döndü, yüzü endişeyle buruşmuştu. Yatağın diğer tarafına oturdu ve kız kardeşinin yüzüne hafifçe dokunarak kanı sildi. Onu daha yakından incelediğimde Meera'nın burnunun da kanlı olduğunu fark ettim.

"Ne oldu böyle?" Güneş yaprakları için kemerimi açarak sordum.

"Bilmiyorum," dedi Meera. "Bir şeyler görüyordum... bir hayal. Sonra birdenbire görmez oldum. Sanki-" Keskin bir ses çıkardı. "Sanki Lyr onu benden aldı."

Gözlerimi kırptım. "Lyr senden mi aldı? Görünüşe göre o da yeni almış."

Meera havluyu ters çevirdi ve temiz tarafıyla Lyr'in üzerindeki kanı yıkamaya devam etti.

"Tam olarak değil. Bir imgelem gördü," dedi Meera ve yüzümdeki ifadeyi görünce ekledi, "Ama..." Derin bir nefes aldı, gözleri endişeyle ileri geri hareket ediyordu. "Bu Lethea'dan daha uzak bir ses olacak, o yüzden beni dinlemelisin. Benim de ilk aklıma gelen buydu. Ama onun bir vorakh'ı olduğuna inanmıyorum."

Ama tüm kız kardeşlerinde vardı, Jules'da bile. Lyr'de de olması mantıklıydı.

Hay sikeyim. Tanrım, bunu onun için istemiyordum. Uğraşması gereken yeterince şey vardı. Buna ihtiyacı yoktu. Tanıdığım, değer verdiğim ve vorakhı olan herkes bu yüzden çok acı çekmişti. Lyr'in de acı çekmesine dayanamazdım.

Ama sonra Meera'nın sözleri kafama dank . "Ne demek istiyorsun? Olmadığını düşündüren ne?"

"Çünkü o benimdi. Bir imgelem görüyordum. En azından görmeye başlamıştım. Bu yaşadıklarımın hiçbirine benzemiyordu." Meera sertçe yutkundu, havluyu bir kenara bıraktı, gözleri endişeyle Lyr'in üzerinde geziniyordu. "Ne zaman başıma gelse, ne zaman bir şey yaşasam-" Dudağını ısırды ve vücudunu rahatsız bir şekilde kaydırды.

"Ne oldu? Ne oldu?" Dürttüm.

Meera derin bir nefes aldı. "Bir imgelem gördüğümde, etrafımı ve tüm zaman duygumu kaybediyorum. Bir imgelemin ne kadar sürdüğünü söyleyemem. Asla. Bana hep saatler sürmüş gibi gelir. Ama çoğu sadece birkaç dakika sürüyor."

Başımı salladım, bunun biraz farkındaydım. Lyr son birkaç yılını Meera'nın gördüğü her görüyü titizlikle kaydederek geçirmişti.

"Tamam," dedim yavaşça, sözlerini özümseyerek. "Yani bu seferki saatler gibi gelmedi mi?"

"Hayır," dedi Meera, sesi sertti. "Bu seferki gerçek saniyeler gibiydi. Her zamanki gibi soğğun üzerime çöktüğünü hissettim. Mağarayı görmeyi ya da Lyr'in sesini duymayı bıraktım, tüm olağan belirtiler. Ve sonra içindeydim," diye omuz silktili, "bir arenadaydım. İmparator'un mührü her yerdeydi. Ve sonra her şey bitti. Uyandığımda Lyr üstümdeydi. Ama sonra değildi. Bir güç onu geri itti. Yanına gittim, vücudu soğuktu, gözleri," başını salladı, "beni göremiyordu. Bir imgelem görüyordu. Buna hiç şüphe yok."

"Demek vorakh'ı var," dedim yenik düşerek.

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü görüşüm durduğu kendimi sıcak hissettim."

Kaşlarımı çattım. "Bittiği için mi?"

"Hayır," dedi Meera. "Tanrılar. Bunu iyi açıklayamıyorum. Bir imgelem bittikten sonra asla ısınamıyorum. Lyr'in şu an hissettiği gibi mi? Bu her gerçekleştiğinde saatlerce böyle hissediyorum. Sadece birkaç dakika oldu. Vücut ısıma normale döndü bile."

İçimi çektim. "Belki de bu sefer görüşün çok kısa olduğu içindir?"

"Hayır." Meera Lyr'in koluna hafifçe dokundu, kolunun altında zaman kayıtlarını gizleyen kol manşetini taktığı yer vardı. "Ne kadar kısa oldukları önemli değil. Soğuk hep aynı kalıyor. Her seferinde." Gözleri benimkilerle buluştu, yalvarırcasına. "Bu sefer hariç."

Kaşlarımı çattım. Mantığı mantıklıydı, en azından öyle olmasını istiyordum ama yine de daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Lyr'in vorakh olduğu fikrini reddetmek için yeterli bilgiye sahip değilmışiz gibi geliyordu. "Vorakh'ınızı Vahiy Töreni'nde mi açıkladınız?" Ben sordum.

"Evet. Jules da öyle," dedi huzursuzca. "Ve Morgs. Değil mi?"

Çenem sıkıştı. Babam resmi Vahiy Töreni'nden aylar önce Doğum Bağımı gizlice çıkarmıştı. Ama vorakh oradaydı, özgür olduğum anda ifade edilmeye hazır ve patlamaya hazırdı. Bu işe kesinlikle bulaşmak istemiyordum.

Meera ile olan hikâyeyi anlattım ama başımı salladım. "Lyr büyüsunü talep ettiğinde ben de oradaydım. O zamanlar vorakh yoktu ama bilemiyorum. Sıradan bir vahiy değildi. Kendisiyle ilgili bazı anıları vardı..." Dudaklarımı birbirine bastırdım, sözümü bitiremedim.

Göğsüm ağrıyordu. Auriel olduğumu hatırladığımdan beri, "Asherah "ı hayatım boyunca söylediğim gibi söyleyemiyordum. Çünkü artık benim için sadece bir isim değildi. Onun adı bana daha fazlası gibi geliyordu. Lyr'e duyduğum tüm sevginin altında Asherah'a duyduğum sevgi vardı, Lyriana olmadan önce ona duyduğum sevgi. Şimdi onu hissedebiliyordum, kalbimde nabız gibi atıyordu. Sevginin, özlemin ve kalp kırıklığının katmanları. Onun ruhuna tekrar tekrar aşık olmanın, onunla ilk kez karşılaşmanın ve onu tanımanın ömürleri. Onu tanımak. Diğer yaşamları henüz hatırlamıyordum ama onları hissedebiliyordum, nabızlarının damarlarımda bir alt akıntı gibi aktığını, bizi birbirimize bağladığını hissedebiliyordum.

Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Boğazımı temizledim. "Gücünü ilan ettiği gece Aşera olduğunu hatırladı," dedim. "Ama bu bir imgelem değildi. Bir anıydı. Yine de bu onun bir vorakh'ı olmadığı anlamına gelmez."

Meera düşünceli görünüyordu. "Doğum Bağları kaldırıldıktan sonra pek çok Lumeryalinin vorakh geliştirdiğini biliyorum. Ama Lyr için böyle bir durum olduğunu sanmıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bulacağız."

"Yapacağımızı biliyorum." Boğazımın altından gelen bir hayal kırıklığı hırıltısını bastırmaya çalıştım. "Ama gözlerini açtığında tüm bunlar hakkında çok daha iyi hissedeceğim."

"Yapacak. Yapmak zorunda."

Başımı salladım ve Lyr'in elini okşamaya devam ettim.

Meera boğazıyla yumuşak bir ses çıkardı. "Biliyor musun, dokunuşu gerçekten işe yarayan, bana gerçekten yardım eden tek kişi o," dedi hüzünle. "Morgana ne zaman denese-" Gözlerini kaçırdı, aurası ani bir kederle titriyordu. "Lyr'in iyileştirici bir dokunuşu olduğunu hep söyledik. Ama bu sefer,

gerçekten yaptı. Görme sadece durmadı. Tüm semptomlarım da ortadan kalktı." Sanki inanmıyormuş gibi başını salladı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Uzaktan bile olsa iyileştiğimi hissetmem saatler alıyor. Tekrar sıcak hissetmek saatler alıyor."

İyileştirici bir dokunuş mu?

Sözleri aklıma yerleştikçe zihnimin arkasında bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Tam olarak belirleyemediğim, hatta tam olarak hatırlayamadığım bir anı. Bu hayattan mı yoksa Auriel'in hayatından mı olduğunu tam olarak çözemiyordum. Son zamanlarda her şeyin birbirine karıştığını hissettiğim anlar oldu. Zaman çizelgelerim karışmıştı.

"Ya imgelemi senden almadıysa?" Yavaşça sordum, fikrim henüz oluşmamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya seni iyileştirdiyse?" Çocukken annemin bana ezberlettiği Valya'nın satırlarını gözden geçirmeye başladım. "Canturiel öyle güzel ve yiğit bir ışık yarattı ki, gece gündüz parlıyordu. Ona Valalumir adını verdi. İçinde gökkuşağının her rengi görülebiliyordu, Cennet'in saklayabileceği her şeyden daha parlaktı."

Meera kaşlarını çatı.

Devam ettim, "Ne dokunanı yaktı ne de bakanı kör etti. Öyle güzeldi ki, güneş daha az adil hissettirirdi... ısı verirdi ama yakmazdı... sevgiyi ve kişinin iradesini geri kazandırırdu"

"Zarar görenlerden zararı kaldırdı ve hastaları sağlığına kavuşturdu," diye bitirdi Meera. Gözleri genişledi. "Lyr'in içinde Valalumir'in bir parçası var artık."

Başımı salladım, geçen geceki rüyam geri döndüğünde kalbim küt küt atıyordu. Asherah ölmüştü. Asherah kendini feda etmiş, Auriel'i iyileştirmişti. Son savaştan sonra beni iyileştirmişti. "Ben geldiğimde göğsündeki yıldız parlıyordu. Ya... ya sana dokunduğunda seni imgeleminden kurtardıysa?" diye sordum.

"Tanrılar adına. Bu harika olurdu ama şuna baksana." Meera çılgınca başını salladı. "Eğer haklıysan, basitçe iyileştiğini sanmıyorum. İyileşebileceği bir şekilde değil."

acıyı yok edemez. O şeyin enerjisi öylece yok olamaz. Var olan her şey hâlâ var," dedi yavaşça. "Valya'ya göre, var olacak hiçbir şey zaten yaratılmamıştır. Yani, vizyon ve semptomları ortadan kalkmadı. Hala ifade edilmeleri gerekiyordu, vizyonun hala görülmesi gerekiyordu. Bu yüzden beni iyileştirmek için bunu kendi üzerine aldı."

Midem bulandı. Bana hep aynı felsefeler öğretilmişti. Yeni hiçbir şey yaratılmamıştı. Hiçbir şey yok edilemezdi. Ama iyileşme şekli, bunu üstlenmesi... Henüz tüm ayrıntıları tam olarak hatırlamıyordum ama bu daha önce olanlara çok yakın hissettirmeye başlamıştı. Asherah başkalarının acılarını üstlenmiş, ölümlü bedeninin kaldıramayacağı kadar büyük bir güç ve ışık taşımıştı. Auriel'i iyileştirmiş, onun yaralarını kendi içine çekmişti. Ve ölüyordu. Dudağımı ısırdım, gözlerimin arkası yanıyordu. Çünkü Meera haklıydı -Valya'ya, hocalarıma ve okuduğum parşömenlere göre- var olan her şey her zaman var olacaktı.

Tanrıçalar asla ölmez. Mercurial ona böyle söylemişti. Ve eğer haklıysak, o zaman Lyr vorakh değildi... ama şu anda öyle de olabilirdi. Çünkü sanki öyleymiş gibi büyük acılar çekiyordu.

Meera öne doğru eğildi, battaniyeleri Lyr'in ayaklarının etrafına doladı ve daha fazla vücut ısı kaybetmediğinden emin oldu.

"Bunu düşünmeliydim," dedim.

Ama Meera beni başından savdı. "Gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun Rhyen. Onunla nasıl ilgilendiğini görüyorum. Bunu gerçekten takdir ettiğimi bilmelisin."

Boğazım . "Teşekkürler."

Battaniyeleri işaret etti. "Lyr bunu benim için hep yapardı. Ve her zaman yardımcı oldu."

Başımı salladım, onu yanıma daha da sıkı yatırdım.

"Ona göz kulak olduğun için çok şanslı," dedi Meera.

Lyr'in göğsünün battaniyenin altında alçalmasını izlerken kaşlarımı çattım, kalbim ağırlaştı. "Şanslı olan benim."

Meera karşılık olarak gülümsedi, sonra bakışları kız kardeşine döndüğünde yüzü düştü.

"Biliyor musun, ben de burada olmana sevindim," dedim sessizce. Geçen hafta aramızda geçici bir dostluk oluşmuştu. Bizi bir araya getirenin içinde bulunduğumuz durumdan başka bir şey olmadığının bilincinde olan bir arkadaşlık. Ama arkadaşlık yine de tomurcuklanıyordu.

Lyr'in parmakları nihayet seğirip benimkilere doğru hareket edene kadar endişem artarak dakikalar geçti. Yavaşça gözlerini açtı. Tuttuğum nefesi bıraktım ve elini sıktım, yüzümü görebilmesi için daha yakına eğildim. "Hey, ortak," dedim, sesim duygusallıktan boğuk çıkmıştı. "Uyanmışsın."

Lyr hızla gözlerini kırptırdı, güzel ela gözleri önce beni sonra da yanındaki Meera'yı gördü. "Ne zamandır baygındım?"

O da elimi sıktı, sanki kendi gücünü sınıyormuş gibi. Elimi daha önce yüzlerce kez sıkmıştı. Ama hiç bu kadar kuvvetle, bu kadar güçle sıkmamıştı. Neredeyse acı vericiydi. Büyüsü geri geldiği için henüz kendi gücünü bilmiyordu. Ama önemli değildi. Elimi istediği kadar sert sıkabilirdi. İsterse kırsın, umurumda değildi. Bunu hissettiğim için mutluydum. Bu onun iyi olduğu anlamına geliyordu. Az önce olanlardan daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

"Çok uzun değil. Sadece birkaç dakika," dedi Meera, sesi titreyerek. "Lyr? İyi misin?"

"Sanırım öyle," dedi Lyr, sesi titreyerek. "Sanırım ben..." Yanakları kızardı.

"Bir imgelem mi gördün?" Meera teklif etti.

Dudaklarını birbirine bastırarak başka tarafa baktı. Paniği artıyordu, vorakh olmaktan korkuyordu. "Evet. Bu şu anlama mı geliyor - Tanrılar aşkına, ben-"

"Hayır," dedim çabucak, onu rahatlatmak istiyordum. "En azından senin vorakh olduğunu düşünmüyoruz. Sen dinlenirken parçaları bir araya getiriyorduk. Meera senin onun imgelemine aldığını düşünüyor."

Lyr başladı. Hemen elimi belini desteklemek için hareket ettirdim ve titrediğini hissettim.

"Hâlâ soğuk mu?" diye sordum. "Donuyorum."

"Benimle otur," dedim, ateşe yaklaştım ve onu kucağıma çektim. Pelerinimi ikimizin etrafına çektim. Lyr'in daha fazla vücut ısısına ihtiyacı vardı ama Meera'nın önünde soyunmanın pek de hoş karşılanacağı izlenimini edinmemiştim. Onu bacaklarımın arasına yerleştirerek kulağına fısıldadım, "Pelerini önünde kapalı tut." Öyle yaptı ve ben de bu fırsattan yararlanarak ellerimi gömleğinin içine soktum, kollarımı ona doladım ve olabildiğince ten tene temas etmesini sağladım. Bana karşı eridi, nefesinin altında iç geçirdi.

"Bu daha iyi," dedi. "Şimdi bana Meera'nın imgelemine tam olarak nasıl aldığımı anlat."

"Öncelikle," dedi Meera, "sen olduğundan bile emin değiliz. İçindeki Valalumir'in ışığı olduğunu düşünüyoruz. İyileştirme gücüne sahip."

Lyr bana karşı sertleşti. "Ve bunun seni iyileştirdiğini mi düşünüyorsun?" "Tamamen değil. Sadece bu , ama evet, öyle düşünüyorum. Rhyan da öyle düşünüyor. En iyi tahminimiz, ışığın iyileştirici özelliklerinin onu kendi üzerine almanı sağladığı yönünde. Sen bana dokunduktan sonra görüşüm anında durdu ve ısınmışım. Ondan sonra hiç ısınmadım. Bunu biliyorsun."

"Doğru," dedi Lyr yavaşça. "Ve ben hâlâ üşüyorum. Ama senden değil. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Titredi. "Ya da ben öyle sanıyordum. Tanrım. Meera, soğuğunu daha önce de hissetmişim ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Sana hep böyle mi hissettiriyordu?" Sesi titriyordu. Meera ciddiyle gülümsedi.

Lyr'in son birkaç yıldır sadece Meera'nın yanında olmaktan ne kadar soğuduğunu merak ettim ve içimde öfkenin kaynadığını hissettim. O kadar uzun zamandır bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmıştı ki. Kendi başına sarmak zorunda kaldığı yaraları ilk elden görmüştüm. Yaşadıklarının başka bir acı katmanı daha olduğunu fark etmemiştim. "Sorun değil," dedi Meera. "Her seferinde ne beklemem gerektiğini biliyorum. En azından genellikle biliyorum."

"Ama en son imgelem gördüğünde ışık benim içimdeydi," dedi Lyr. "Ve o zaman seni iyileştirmedim ya da imgelemimi üstlenmedim."

"Işık oradaydı," dedim, "ama senin büyüün orada değildi. Belki de bu onu harekete geçirdi."

"Olabilir. Tamam," dedi Lyr. Zihninin her zaman yaptığı gibi sözlerimizi kabul etmeye, rasyonalize etmeye ve arkasındaki mantığı bulmaya başladığını görebiliyordum. "Diyelim ki açıklaması bu." Kucağımda kaydı. "Gördüğümün senin imgelemenin olduğunu nereden bileceğiz? Benim görmediğimi?"

"Peki, gördüğün şey bu muydu?" Meera sordu. "İmparator'un mührüyle dolu bir arena mı?"

Lyr başını salladı. "Evet." Sesi sessizdi. Çok sessizdi.

"Ne oldu, Lyr?" Ben sordum. "Başka ne gördün?"

Derin bir nefes aldı ve bir an düşündükten sonra, "Nutavian Katurium'daydım. Başkentte. Arenada beni kovalayan üç kurt vardı."

Gerildim, kanım kaynıyordu. "Ka Kormac?" Öfkemi tamamen gizleyemeyerek hırladım.

"Hayır. Gerçek kurtlar." Lyr durdu, kolumdaki eli aniden sıkılaştı. "Ama... Tanrılar." Tekrar hareketlendi, tedirgindi. "İmgelemlerin her zaman semboliktir, Meera? Değil mi? Sanırım onlar buydu. Üç kurt. Bastardmaker, Imperator... ve İmparator."

Meera endişeli görünüyordu. "Başka ne oldu, Lyr?"

"Beni öldüreceklerini sandım. Silahım yoktu, sadece bulduğum eski bir kalkan vardı." Durakladı. "Birdenbire ortaya çıktı. Antik görünümlü, yuvarlak ve bronzdu. Tarlada öylece duruyordu."

İçimde bir şey kıpırdadı. Bir anı. Ellerimde bir kalkanın hayaletini hissettim. Büyük, ağır. Ve ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, düşünce kayboldu.

"Ben de kaçtım ve sonra..." Omuzları ve ben de onu kendime daha da yakınlaştırarak sarıldım. "Arenaya bir aslan girdi. Kurtların peşinden gitti, saldırmaya çalıştı. Ama onu yakaladılar." Titriyordu. "Onlar... onlar aslanı parçaladılar."

Ellerimi yanlarında aşığı yukarı gezdirdim. Aurası şimdi sıkıntı ve kederle titreşiyordu.

"Bir aslan mı?" diye sordum. "Eğer kurtlar Ka Kormac ise, o zaman aslan kimi temsil ediyor? Armalarında aslan olan Kavim tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Lyr. "Aslan bir Ka'yı temsil etmiyordu." "O zaman neyi?" diye sordum.

"Ne değil. Kim." Lyr ürperdi. "Aslanın gözlerini tanıdım." Meera'ya baktı. Sonra titreyen küçük bir sesle sordu: "Saçlarını hatırlıyor musun? Biz küçükken ona aslan yelesi derdim. Hayalimde kızıldı. Batavia kırmızısı. Auriel'in Odası'ndaki ebedi alevin onu nasıl aydınlattığını hatırlıyor musun? Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun? Az önceki halini? O anda saçları aslanın elindeydi. Ve iki yıl sonra ilk kez kafamın içinde onun sesini duydum."

Meera'nın gözleri onunkileri aradı, haykırmadan önce hızla ileri geri sıçradı.

"Tanrılar aşkına," dedim, bulmaca benim için de yerine oturmuştu.

"Aslan Jules'tu." Lyr'in sesi kesildi. "O başkentte. Bundan hiç şüphem yok. Ve parçalara ayrılıyor."

Morgana'nın vorakh nedeniyle tutuklanan Lumerialıların oraya götürölüp köleleştirildiğini ortaya çıkarmasından sonra bundan şüphelenmiştik. İmparator ve Lumeria'nın en seçkin soyluları güçlerini hortumluyor ve kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Onun başkentte, İmparator'a yakın bir yerde tutulduğunu tahmin ediyorduk. Ama bu, bir sonraki hamlemizi yapmak için ihtiyacımız olan onay gibi hissettirdi.

"Başka bir şey daha var," dedi Lyr. "Seyircilerdeki herkesi korkutan iki ışık vardı. Biri çivit mavisiydi. Diğeri turuncuydu."

"Moriel ve Ereshya," dedim. Aemon ve Morgana. İşte bu mükemmeldi.

Lyr başını salladı. "Jules'un da peşindeler."

YEDİNCİ BÖLÜM

RHYAN

Meera'nın yüzü sertleşti, gözleri Lyr'in üzerindeydi, yüz ifadesinde sanki bir kavga bekliyormuş gibi bir cüret vardı. "Eğer Jules başkentteyse, o zaman oraya gidiyoruz. Hepimiz," dedi Meera işaret ederek. Bakışları bana kaydı, itiraz etmem için bana meydan okuyordu.

Bamaria'nın eski Varis Vekili'yle etkileşimlerimin çoğu geçen yıl, imgelemler yüzünden zayıf düştüğü zamanlarda olmuştu. Ama daha önce olduğu kişinin parıltısını görebiliyordum. Arkasva ve Yüce Leydi olabilecek Meera.

Lyr'in kendi aurası hâlâ zayıf hissediliyordu ama sanki buna karşılık olarak teninden ani bir ısı patlaması yükseldi.

"Evet, hepimiz gidiyoruz," dedi Lyr ve kucağımda döndü, bakışları yoğunlaşmıştı. "Artık orada olduğundan eminiz. Onu geri getireceğiz."

"Yapacağız, yemin ederim," diye söz verdim. "Ve eğer Aemon da oraya gidiyorsa, belki Moriel'i indiririz." Sözlerimde saklayamadığım bir şiddet vardı. O piçin Lyr'i kırbaçladığını gördüğümünden beri ona bakmaya bile tahammül edemiyordum. Ve artık gerçeği bildiğime, onun şeytan olduğunu bildiğime göre, ona olan nefretim artmıştı.

"Bir plana ihtiyacımız var. Yarın Glemaria'dan ayrılmalıyız. İlk iş olarak," dedi Lyr. "Güneye, başkente giden bir yol açmalıyız. Sonra da içeri girmenin bir yolunu bulacağız."

Boğazım düğümlendi ama Lyr öne doğru eğilip ayakta durmaya çalışınca onu bıraktım, kollarım iki yanıma düştü. Beklediğimden daha sağlam duruyordu ama eline uzandığımda soğuk hâlâ tenine yapışmıştı.

"Lyr, bekle," dedim. "Glemaria'yı öylece bırakamayız."

Ela gözleri öfkeyle parladı, altın rengi benekler eridi. "Ne demek istiyorsun? Biz de bunu tartışıyorduk."

günler. Yapmak zorundayız. Neredeyse iki buçuk yıl oldu. Ve beklediğimiz her saniye, ona işkence edilen bir saniye daha demek."

Lyr'in gözlerindeki kararlılığı ve ateşi görmüştüm, şokun etkisi geçtiği anda saplantı haline gelmişti. Kuzenini kurtarmasına hiçbir şey engel olamayacaktı. Hiçbir şey beni de aynı şeyi yapmaktan alıkoyamazdı. Lyriana için her şeyi yapardım. Onun için cehennem ateşlerinde sürünürdüm. Ama bu bundan daha fazlasıydı. Jules benim de arkadaşımdı. Ona da değer veriyordum. Kimsemin olmadığı bir zamanda yanımda olmuştu. Ayrıca onu oradan çıkarmalıydim. Onu korumam gerekiyordu.

Ve yapardım da.

Ama Lyr'in hayatı pahasına değil. Jules'u tanısaydım, o da bunu istemezdi. O da en az benim kadar Lyriana'ya karşı korumacıydı.

Elini sıktım, auramı geri çekmeye hâlâ dikkat ediyordum. "Ortak," dedim usulca. "Elimden gelse şu anda onu almaya giderdim. Saraya gider, onu bulana kadar her odaya atlar, ona elini sürmüş herkesi öldürürdüm." Sesim sözlerimin gerçekliğiyle yükseldi, öfkem derimin yüzeyinin altında kaynıyordu. "Ama bu o kadar basit olmayacak. Onu koruyan Saray'ın koşuşlarından ve İmparator'un soturilerinden çok daha fazlası olacak. Özellikle de şimdi. İkinize de bu sabah duyduğum bir şeyi söylemem gerekiyor. Sanırım imgelemenizle ilgili."

Lyr'in gözleri büyüdü, bana dönmeden önce Meera'ya hızlı bir bakış attı.

Ayağa kalktım. "İmparator şu anda hasar kontrolü yapmaya çalışıyor. ..." Bu konuyu açmaktan nefret ederek öksürdüm. "Brockton'ın ölümü, ikinizin de kayıp olması, Morgana ve... yani ben... insanlar konuşuyor. Halkın algısı İmparator Kormac'ın Güney üzerinde kontrolü olmadığı yönünde. Imperator'un başarısızlıkları, tüm akadim saldırıları ve güvenli olmayan güç transferleri arasında söylentiler yayılıyor ve siyasi protestolar veriyor. Hatta isyan. Ve bu giderek

Aemon'un günlerdir Lumeria ile temas kurmadığı biliniyor. Bu da İmparator'un liderlik için yanlış adamı seçmiş gibi görünmesine neden oluyor. Anladığım kadarıyla, babam bu hikayelerin yayılmasını sağlıyor. Onu tanıyorsam, isyanların bazılarını açıkça finanse etmese bile teşvik ediyor. Sivil huzursuzluktan hoşlanır, özellikle de şiddeti bir rakibinin üzerine yıkabilirse. İmparator, Imperator Kormac ortalığı temizlerken herkesin dikkatini dağıtmayı planlıyor," dedim.

"O bizi bulmaya çalışırken demek istiyorsun," dedi Lyr, gözleri benimkilerle buluşarak. "Beni bulmaya çalışırken."

"O da var." Bu düşünce karşısında parmaklarım şiddetle büküldü. Imperator Kormac'ın onu ele geçirme fikri. Onu, doğurduğu o gryphon boklu oğluyla evlendirme fikri.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Yorgun bir şekilde başımı salladım. "Bir ay içinde, kışın sonunda, İmparator Aşera'nın Bayram Günü için bir Valabellum'a ev sahipliği yapacak."

Meera gözlerini kıstı. "Ne? Valabellum mu? Ama onlar... onlar-"

"Barbarca mı?" Ben teklif ettim. "Eski moda mı?" Güldüm, sesi acımasızdı. "Babam da burada bir akadim saldırısından sonra benzer bir şey yapmıştı. Oldukça dikkat dağıtıcı olduğu kanıtlandı." Ve bir trajedi. Beni yemin etmekten vazgeçiren olay buydu. O günü düşününce bile kanımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Babanın elinde bir Valabellum mu vardı?" Lyr sordu.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirirken boğazım düğümlendi. Hâlâ hikâyenin tamamını bilmiyordu. "Başka bir şey. Bir Alissedari. Dövüş gryphon sırtında gerçekleşiyor. Bitirmek için sadece bir kişinin ölmesi gerekiyor." Ani bir mide bulantısı patlamasını bastırdım. O güne dair anılar, olaydan bu yana geçen bir yıl içinde hiç olmadığı kadar içgüdüsel oldu. Glemarian sınırını geçtiğimizden beri beni rahatsız ediyorlardı. O gün, havadaki çam kokusuna, hissettiğim soğuk esintilere ve bir gryphon'un her kükreyişine işlenmişti. Lyr'in elini sıktım, yüzleşmek üzere olduğumuz şeyin

bir şekilde daha kötü. "Bir Alissedari buna kıyasla çok uysal. Bu olayın merhametli olduğunu düşüneneğim hiç aklıma gelmezdi."

Birden kendimi Lyr'e karşı daha önce hissetmediğim bir şekilde tamamen çıplak ve savunmasız hissettim. Sanki bana ne olduğunu görebiliyordu. Ve daha da kötüsü, yaptığım korkunç şeyleri görebiliyordu. Başarısız olduğum tüm yolları görebiliyordu. Ona her şeyi anlatmalıyım. Bilmeyi hak ediyordu. Ama yine de bunun beni farklı görmesine neden olmasından korkuyordum.

"Emin misiniz?" diye dikkatle sordu. "İmparator gerçekten de tam bir Valabellum'a ev sahipliği yapıyor mu?"

"Evet. Bugün devriye gezdiğim her yerde herkes bunu konuşuyordu. Dövüşler için şimdiden soturi topluyorlar ve rolleri belirliyorlar."

"Döküm mü?" Lyr tiksintiyle sordu. "Lumerians bunun için seçmelere mi katılıyor?"

Acımasızca başımı salladım.

Valabellum, Işık Savaşı'nın yeniden canlandırılmasıydı, aynı anda hem gerçek bir soturion dövüşü hem de bir tiyatro oyunuydu. Arena boyunca düzinelerce savaş sahnelenirdi. Ancak sadece alıştırma niteliğindeki habibellum'dan farklı olarak bu ölümüne bir dövüştü. Son etkinlikte yedi soturi yedi Muhafız rolünü üstlendi. Asherah, Auriel, Cassarya, Hava, Ereshya, Shiviel ve Moriel. Öncesinde herkes ölebilirdi ve birçoğu da öldü. Her dövüş Valya'da anlatılan ve sayısız Lumeryalının öldüğü savaşlardan birini temsil ediyordu. Savaşta kural yoktu, sınır yoktu ve pek çok kişi gece karanlığında ölme riskiyle karşı karşıyaydı. Ancak hepsinin üzerinde garanti edilen bir ölüm vardı.

Son dövüşte, Moriel'i oynayan kişinin ölmesi bekleniyordu. Tarihsel olarak, bunun onurlu bir rol olduğu düşünülürdü. Değerli bir fedakarlık.

Bu, Lumeria Matavia'nın ilk günlerine, Tanrıların hâlâ istedikleri zaman yeryüzüne inebildikleri günlere bir geri çağrıydı. O zamanlar ölmek büyük bir mesele değildi, bedenler dökülebilir ve sonra istenildiği zaman yeniden canlandırılabilirdi. Öldürmek bir gösteri, acımasızlık ve şok edici olurdu. Ama nihayetinde anlamsız, çünkü

Ölümler ertesi gün yeni bir bedende yeniden ortaya çıkıyordu. En azından bir süre böyle oldu. Yeterince zaman geçtikten sonra, Valalumir'in yaratıldığı sıralarda, ölümler yapışmaya başladı. Ve Cennet'e dönmeyi planlayanlar sıkışıp kaldılar, yaşlanana kadar ölümlü formlarında yaşadılar. Ölenler ölü kaldı, ruhları kayboldu, ta ki bir başkası olarak yeniden doğana kadar - geçmiş yaşamlarına dair hiçbir anıları olmadan. Asherah ve Auriel sürgün edildiğinde, çoğu Lumeryalı çoktan kapana kısılmıştı.

"Arenada ölmesi gerekenler şüphesiz dikkatle belirlenecektir," dedim. "İmparator ve seçkinlerinin daha oyunları duyurmadan kurbanlarını seçmiş olmalarını beklerdim." Moriel'in rolü ceza olarak verilecekti. Bazı Arkasvalılar seçtikleri düşmanın böyle bir şekilde öldürüldüğünü görmek için çok para ödeyebilir.

Lyr'in yüzü düştü. "Bu, İmparatorluğun dört bir yanından Lumeria'lıların Numeria'ya seyahat edeceği anlamına geliyor. Buna İmperatörler de dahil."

"Her yerde soturi varlığı artacak," dedim, "ve birçoğu yüzlerimizi tanıyor. Bu sadece Saray'a ulaşmamızı zorlaştırmakla kalmayacak, içeri girmemizi de neredeyse imkânsız hale getirecek," dedim. "Ve Jules'u bulsam bile ..."

Lyr sertçe yutkundu. "Onu kendin çıkarmak zorunda kalacaksın." Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Her ne kadar denemiş olsam da aynı anda iki kişiyi birden taşıyamazdım.

"Yine de yaklaşmamız gerekiyor. Bölgeyi bir an önce öğrenmemiz gerekiyor," dedi Lyr. "İçeride ve dışarıda. Orada çalışan ve yaşayan herkesin programını bilmeliyiz. Sarayın planlarına da bir şekilde erişmemiz gerekecek. Jules'u tam olarak nerede tuttuklarını öğrenmeliyiz."

Meera başını salladı. "Bunun gibi planlar halka açık olmayacak."

"Öyle değil," dedi Lyr. "Ama bazıları Büyük Kütüphane'deki koruma odalarında saklanıyordu."

"Bamaria söz konusu değil," dedim. "Ama Glemaria Kütüphanesi'nde kopyaları var. Nerede saklandıklarını biliyorum. Güncel olmayabilirler ya da her sırrı açıklamayabilirler. Ama bu da bir başlangıç." "Gidelim o zaman," dedi Lyr, sesi neredeyse umut doluydu. "Beni oraya götürebilir misin? Şimdi mi?"

"Yapamayız," dedim. "Şu anda olmaz. Lyr, yaptığın iyileştirmeden sonra hâlâ iyileşmedin. Donuyorsun. Vücut ısınız normale dönene kadar sizi hiçbir yere götürmüyorum. Ve kesinlikle dinlenene kadar bu mağaradan çıkmana izin vermeyeceğim. Şimdi uzan."

Alay etti. "Şu anda ciddi misin? Bunu yapamam. Yapmayacağım. Artık nerede olduğundan emin olduğuma göre mi? Sadece bir ayımız olduğunu bildiğime göre?" Sesi yükseldi. "Morgana ve Aemon orada olacaklar. Ve eğer onlardan daha hızlı olmazsak, onu asla geri alamayabiliriz."

Tıpkı Asherah gibi.

Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda geldi. Ani bir hatıranın kilidi açıldı. Tanrıçam ateşli ve inatçıydı, hataya karşı koruyucuydu. Ve sevdikleri için kendini feda etmekte çok hızlıydı. Benim için. Auriel için.

Hay sikeyim. Lyr'in son iki yıldır yaptığı tek şey bu değil miydi? Meera'ya tek başına bakarken, onu iyileştirirken ve korurken, imgelem üstüne imgelem görürken kesiklerini ve çürüklerini saklıyordu. Sonra Morgana'yla da ilgilenmişti. Herkes için her şey olmaya çalışırken eğitimin ilk birkaç haftasında neredeyse hiç uyumamıştı.

Auriel'e ruh eşini kaybettiren de aynı kişilik özelliği idi.

İmgelemimde ve rüyamda hatırladığım keder ve üzüntü şimdi içimde nabız gibi atıyordu. Kayıp çok eskiydi ama aniden çok taze ve yakın hissettirdi. Asherah'ın kaybını hissedebiliyordum ve tam o anda sanki Lyr'i kaybediyormuşum gibi geldi. Bu bir uyarı gibiydi. Dikkate alacağım bir uyarı. Bir daha ona bir şey olmasına asla izin vermeyecektim.

"Jules'u kurtarmaya gidiyoruz," dedim ısrarla. Lyr kollarını kendine sardı, yüzü ıstırap doluydu, gözleri

benimkiyle buluşmayı reddediyor. "Lyr. Hey! Bana bak. Bak. Ortak, bana bak. Biziz!"

Baktı ama başını salladı. "Gerçekten mi? Ortak mı?" diye tükürdü.

"Evet. Me sha, me ka, Lyriana." Yumruğumu kalbime bastırdım ve avucumu göğsüme önce iki kez kalbime vurdum. "Yapacağız. Ama bunu doğru yapmazsak onu asla geri alamayacağız." Sesim kastettiğimden daha sertti. Lyr'in burun delikleri alevlendi. "Peki hangi yolun doğru olduğuna karar verecek kişinin sen olduğunu kim söyledi? Yetki sende mi? Benim çırağım olduğun için mi? Ama unutuyorsun, artık kendi sihriime sahibim. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Savaşabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun."

"Şu anda yapamazsın!" Tısladım.

"Sadece kütüphaneye gittiğin için mi?" diye bağırdı. "Tanrılar, Rhyan." Aurası kızgınlıkla kırıldı. "Aslında burada yetkili sen değilsin." Sesi alçaldı. "Şu anda senin yatağında değilim."

"Lanet olsun, Lyr! Ben hala senin çırağınım!"

"Ama benim Arkturion'um değil!" diye tükürdü. "Ben senin lejyonunun bir parçası olmak için kaydolmadım!"

"Siktiğim şey bu değil." Bir adım geri çekildim ve durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemeden önce hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Lyr, beni dinle. Lütfen beni dinle. Sadece bir kütüphaneye gitmiyoruz. Burası Bamaria değil ve biz de artık Varis değiliz. İmparatorluğun iki ucundan da Soturi peşimizde. Her şeye hazır olmalıyız, savaşmaya hazır olmalıyız. İçeri gir, ihtiyacımız olanı bul ve çık. Bu bir kütüphane ziyareti değil. Bu bir savaş. Ve her şey ters gidebilir."

"Lyr, Rhyan haklı," dedi Meera usulca.

Kız kardeşine bakan Lyriana'nın gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. sessiz bir şeyler geçti. "Lyr?" Ben sordum.

Aurası karardı, yüzü büküldü, öfkeden kalp kırıklığına çok benzeyen bir şeye dönüştü. "Benim gördüğümü sen görmedin," dedi sessizce. "Aslan... Jules..."

Gözlerindeki dehşet, sesi... " Gözleri yaşardı. "Onu bu şekilde bırakamayız."

Kendine yaklaşıyordu. O bakışı biliyordum. Panik atağa çok yakındı. Nefes almayı unutuyordu.

"Lyr." Onun alanına girdim ve onu kollarıma çektim, ellerimi sırtında aşağı yukarı ovuşturdum, onun için yavaşça nefes aldım. Bana izin vermesi, geri çekilmemesi iyiye işaretti. Bunlar onun en kötü zamanlarıydı - yardım etmeme bile izin vermediği zamanlar. Basit bir teselli için bile onu ikna etmek zorunda kaldığım zamanlardı. Şu anda bana o kadar kızgındı ki, izin vereceğinden emin değildim. Ama Tanrılara şükür, izin verdi. Başının tepesini öptüm. "Hayatım üzerine yemin ederim, onu geri alacağız. Tamam mı? Bana güveniyorsun, değil mi?"

Nefesini sertçe verdi, sonra kollarını bana doladı ve başını sallayarak yüzünü göğsüme gömdü. "Seviyorum."

"Ben de size güveniyorum. Başaracağız. Ama bir planla. Riskler çok yüksek. Eğer başkente giriyorsak, hata yapamayız. İkinci bir şansımız olmayacak. Jules da öyle. Onun iyiliği için bu işi doğru yapmalıyız."

Yanıt olarak kolları bana sıkıca sarıldı.

Ve derin bir nefes aldım. "Yine de bu mağarayı bu gecedan önce terk etmeliyiz," dedim. "Babamın adamları gün batımına kadar bu kayalıklara ulaşacak ve saydığım asker sayısına karşı koşulları test etmemeyi tercih ederim."

"Nereye gidiyoruz?" Meera sordu.

"Bildiğim başka bir mağara daha var. Doğru köylerinin dışında, bir dağ kümesinin . Ve kütüphaneye yakın. Bu sabah etrafı kolaçan ettim ve boştu. Daha doğuda, bu iyi bir şey. Keşfettiğim sotriler batıdan geliyordu. Oraya vardığımızda, ayrılmamız gerektiğinde sınıra oldukça hızlı bir şekilde ulaşabileceğiz." Bu da atlamam gereken daha az mesafe olduğu anlamına geliyordu. Yaptığımız her harekette dikkat etmem gereken bir şeydi bu. Şimdi seyahat etmek, mesafeyi üç kez kat etmek anlamına geliyordu. Bir kez Meera'yı taşımak, bir kez Lyr için geri dönmek ve sonra üçüncü bir yolculuk,

onu yanımda taşımak. Bu beni kabul etmek istediğimden çok daha fazla yıpratmaya başlamıştı.

"Bu gece seyahat ettikten ve ben dinlendikten sonra kütüphaneye gideceğiz," dedi Lyr.

Küçük bir tebessüm ettim. "Etraf temiz olduğu sürece gideceğiz. Planları ve yardımcı olabilecek diğer her şeyi arayacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Meera. "Biraz sebze getirdiğini gördüm. Gitmeden önce herkesin yemesi için biraz güveç yapacağım. Ve Lyr," gözleri kız kardeşinin üzerindeydi, "dinlen." Meera'nın ifadesi sertleşti ve dönüp bizi yalnız bıraktı.

"Ne kadar erken gidebiliriz?" Lyr sordu, gözleri benimkileri arıyordu.

Elimi tuniğinin arkasından ensesine doğru kaydurdım. Hâlâ soğuktu. Parmaklarım baskı noktalarına bastırıyor, gergin kasları sıkıyor ve yoğuruyordu.

"Gitmiyoruz," dedim kararlılıkla. "Gerçekten dinlenmediğiniz sürece olmaz."

Elimden kurtuldu. "Tanrılar, Rhyan! Buna sen karar veremezsin. Burada eşit durumdayız. Ortağız, unuttun mu? Bu lanet olası emir komuta zinciri değil!"

"Lyr," diye homurdandım. Tanrım, bunu daha yeni konuşmuştuk. "Auriel'in lanet olası belası." Donup kaldım. Göğsüm sıkıştı. Bunu şimdi söylemek tuhaf hissettiriyordu.

Lyr'in rengi soldu. "Aslında , değil mi?" Titrek bir kahkaha attı, yüzüne gergin ve son derece hüznü bir gülümseme yayıldı.

"Hayır. Hayır. Kastettiğim bu değildi. Biz ortağız. Ve sen de çok güçlüsün. Mesele bu değil. Tamam mı? Ben sadece... lütfen dinlen. Benimle birlikte. Benim için yap. Çünkü..." Yutkundum, onun önünde bile zayıflığımı itiraf etmekte hâlâ zorlanıyordum. "Çünkü buna ihtiyacım var."

Gözleri benimkileri aradı ve kaşlarını çatarak yüzümü incelemesini izledim. Sonunda başıyla onayladı.

Belki de fark ettiğimden daha kötü görünüyordum. Önemli değildi. Kabul etmişti. Şimdi rahatlamış bir şekilde iç çekebilirdim.

Kollarımda tekrar güvendedeydi. Onun yüzünün kanla kaplı olduğunu görmek beni kendi yorgunluğumdan uzaklaştırmıştı. Ama şimdi her şey yavaşladığına göre, ne kadar etkilendiğimi hissedebiliyordum, iliklerime kadar hissediyordum. Umutsuzca gözlerimi kapatmaya ihtiyacım vardı. Ve bunu yaptığımda, kavga ediyor olsak bile, Lyr'in bedeninin benimkine sarılmasını istiyordum.

Dizlerinin arkasına uzandım ve onu kollarıma alarak ikimizi de yatağıma geri götürdüm. Onu yatırdıktan sonra battaniye yığınının dikkatlice ateşten uzaklaştırdım. Sonra arkasına geçip pelerinimi üzerimize çektim. Kollarımla onu alttan ve üstten sararak kendime doğru çektim, bacaklarımız birbirine dolandı.

Nefesi yavaşlamaya başladı, omuzları nazikçe yükselip alçalıyordu. Tekrar gömleğinin altına uzandım, elimi karnında gezdirdim, teninin ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkardım. Sonunda nasıl da ısınmaya başlamıştı. Yumuşak bir memnuniyet sesi çıkardı ve bana daha da sokuldu.

"Seninle kavga etmekten nefret ediyorum,"

diye mırıldandı. "Ben de nefret ediyorum,"

diye fısıldadım. "Özür dilerim." "Ben de."

Aklımdaki diğer soruyu sormaya cesaret ettiğimde küt küt atmaya başladı. "Lyr? Bana bir söz verir misin?"

"Ne?" Elini gizlice benimkinin üzerine koydu ve üstünün altında tuttu.

"Bu yeni iyileşme yeteneği ile ..." Bir anda her şey kafama dank edince gözlerim yanmaya başladı. Şu anda yapabildiği şey inanılmazdı. Mucizevi. Yine de onun gibi sevdiklerine bu kadar değer veren biri için hiçbir şey daha tehlikeli olamazdı. Bir başkası için canını vermekten çekinmeyen biri için. Geçmiş yaşamında tam da bunu yaparken ölmüş biri.

Bu beni çok korkuttu. Asherah ile kashonim'ini çağırdığı iki seferde de bu onu tüketmişti. Peki ya bu? Bu, dünyevi düzleme bile dayanamayan göksel bir güç olan Valalumir ile doğrudan bir bağlantıydı. Valalumir var olan en güçlü ışıktı ama

Burada kristal formundaydı ve bir istisna dışında parçalara ayrılmıştı. Lyr'in içinde, onun inanılmaz derecede ölümlü bedeninde yanan Kızıl Işın'ın bir dilimi.

Tanrım, onun içine uzanmak, o lanet sözleşmeyi fırlatıp atmak, onu kendime sarmak ve asla bırakmamak istedim. Onu güvende tutmak istedim. Onu sıcak tutmak. Sonsuza kadar. Ama bununla yetinmek zorundaydım. Sadece onu bana tutmak. Ve sormak. Yalvarmak.

"Rhyan?" dedi, sesi ağırdı, zaten yaklaşmakta olan uykuyla kaplanmıştı.

"Bana bir söz ver," dedim. "Dikkatli olacağına söz ver. İyileştirme konusunda kendini fazla zorlamayacaksın. Onu idareli kullan. Sadece çok mecbur kalırsan. Hepsi bu kadar. Tek istediğim buydu."

Cevap vermedi.

"Ortak mı?" Dedim.

Ama çoktan uykuya dalmıştı, nefes alış veriş yavaşlamıştı, derin ve düzgündü. Öne doğru eğildim, aniden kendi enerjimin geri geldiğini hissettim. Gözlerim düşmüştü ama şimdi bir anda tamamen uyanmıştım. Sanki yorgunluğum alınmıştı. İyileşmiş gibiydim.

Tuniğinin altından küçük bir altın parıltı yayıldı. Kahretsin. Midem döndü, suçluluk ve endişe içimde savaştı.

Başımı eğdim ve onun nefes alışını dinledim, ateşlerin yanışını izlerken kalbim çarpıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Bamaria'da karlar erimişti ama ben hâlâ üşüyordum. Olayın üzerinden bir hafta geçmişti ama o gece hissettiğim soğuk hâlâ kemiklerime işliyordu. Ne kadar ateş yakarsam yakayım, karnımı ne kadar alkol yakarsa yaksın, onu hissediyordum. Anıyı hissettim, zihnimde görmeyi engelleyemediğim görüntülerin peşimi bırakmadığını hissettim.

"Yine de seni yakalayacağım."

Gözlerimi hızla kırptırdım ve kendime bunun gerçek olmadığını hatırlattım. Her şeyin bittiğini. Yapmam gereken bir görevim vardı. Başrol oynayacağım bir gösteri. O anda Katurium'un ortasında durdum, gümüş kemerim sabah güneşinin altında parlıyordu. Naria elimi tutarken stadyum Lumerialılarla doluydu, alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Birlikte yürümüştük, ıslıl ıslıl parlıyorduk. Ve şimdi burada durduğumuza göre, bedenlerimiz hareketsizdi, kalabalık huzursuzlaşıyordu. İki yıl boyunca Lyr'e açıkça kur yaptıktan sonra, artık hayatımın o kısmının gerçekten bittiğini kanıtlamam gerekiyordu. Bizi haftalarca birlikte gördükten ve yaşadığımız tüm siyasi çalkantılardan sonra bile, onları eskiden olduğu gibi eğlendirmek hâlâ benim işimdi. Onları daha fazla eğlendirmek.

Yemin ederim, eğer performanslar için ödüller olsaydı, hepsini kazanırdım.

Ancak kalabalığın bağırışları daha da arttı ve memnuniyetsizliklerini açıkça ortaya koydu.

"Öpüşmeliyiz," dedi Naria. "Bunu istiyorlar."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ama her zamanki gibi yapmam gerekeni yaptım. Rolümü oynadım, onu kendime çektim, bir elim kışında gezinirken diğeri çenesini kavradı ve onu öptüm. İlk başta yumuşakça, tatlı bir şefkat gösterisi. Sonra kalabalığın hoşuna bildiğim şekilde derinleştirdim. Bir anda tezahüratlar patladı ve ben

Onu gerçekten sevseydim bu anın nasıl bir his olacağını hayal etmek için. Eğer bir parçam bile umursasaydı.

Eğer Lyr'i öpüyor olsaydım...

Bir dizi kapı açıldı. Göğsümde ani bir panik patlaması oldu. Bunlar Haleika'nın değişmeden önce içinden geçtiği yolların aynısıydı. Lyr ile yüzleşmeden önce

... Onu görmemize, veda etmemize izin verilmemişti. Tecritte tutuluyordu. Sonra onu bir kutuya koydular. Lanet bir kutuya. Onu en son böyle canlı görmüştüm. Ve bunu her düşündüğümde, onun bir tabutun içinde yattığını, yalnız ve korkmuş olduğunu, sevgilisinin öldüğünü, o lanet kapılardan geçerken döndüğünü ve mahkum olduğunu bildiğini düşündüğümde... Kusmak istedim.

Naria elimi sıktı. "Sorunun ne senin?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, zihnimin berraklaşmasını diledim ve gözlerim kuruyana kadar gözlerimi kırptım. "Bir şey yok. Sadece yorgunum."

"Biraz daha sakın görün. Yoksa insanlar konuşur."

"Onlara konuşacak daha az şey verseydiniz belki insanlar konuşmazdı" diye çıkıştım.

"Son kız arkadaşının frijit olması benim suçum değil."

Elini fırlatıp attım. "O frijit değildi! Ve o senin lanet olası kuzenin."

"Yani?"

"O yüzden biraz saygı gösterin. Ona ve bana. Bunu bilmiyor olabilirsin ama bir ilişkide sevişmekten daha fazlası vardır! O benim için bir şey ifade ediyordu. Hâlâ da öyle." Senden daha fazla, demek istedim ama dilimi ısırdım.

"Bazen tam bir pislik olabiliyorsun." Gözleri kısıldı, aurası kızgınlıkla alevlendi. Elimini tekrar tuttu, sanki birbirimizle dalga geçiyormuşuz gibi davranıyordu. Genişçe gülümseyerek alnında duran altın diademi dikkatle okşadı.

Müjdecinin sesi, Bamaria'nın Yüce Leydisi Arkasva Arianna Batavia'nın girişini duyuruyordu. Stadyumdan alkış sesleri yükseldi, ama yanımda Naria'nın ruh halini hissettim

değişti. Aura'sındaki kızgınlık, annesinin çöpü tarlada taşınırken yerini korkuya bıraktı. Bana doğru büzüldü, elimi aniden sıkıca kavradı. Annesinin yanında olmak onu uysal gördüğüm tek andı.

Arianna Arkasva olmadan önce bunu fark etmemiştim ama değişim ani olmuştu ve bunu inkâr etmek mümkün değildi. Arianna kızından korkuyordu. Nedenini bilmiyordum.

Belki de Bamaria bu yeni rejim altında harika olur. Kim ki? Bildiğim tek şey, Arianna koltuğuna oturduğundan beri onun varlığından rahatsızlık duyduğumdu. Nedenini tam olarak kestiremiyordum. Ama Naria'nın giderek artan tedirginliğini görmek, yeni Yüce Leydi'mizde bir tuhaflık olduğunu düşünmeme neden oldu.

Tezahüratlar daha da arttı. Sadece Ka Batavia'nın zırhını giyen bir avuç soturi kasvetli kaldı. Bakışları arenanın zeminine, tam da Harren Batavia'nın düştüğü yere kaydı. Boğazım düğümlendi; ben de o anıyı düşünmeme izin vermemiştim. Gerçi başkaları da bunu düşünüyor olmalıydı. Arianna'nın bu kadar yakın bir zamanda burada halkın karşısına çıkmaya cesaret edeceğine inanmıyordum, ne de kendisini bu olaylarla ilişkilendirmeye cesaret edebilirdi. Hele ki Harren Batavia'yı öldürmekle suçlananlar onun destekçileriymen. Ama Katurium, Valabellum duruşmalarına ev sahipliği yapmak için uygun olan tek yerdi. İşte buradaydık.

Altı büyücünün üzerinde süzülen Arianna'nın altın arabası arenanın ortasında durdu. Büyücüler geri çekildi, araba alçalırken sopalarını doğrulttular ve Arianna dışarı çıktı. Dizlerimizi büktük, özenli bir şekilde ve reverans yaptık.

"Bamaria vatandaşları hoş geldiniz! Valabellum duruşmalarımıza hoş geldiniz. Kalkın."

Alkışlar kesildiğinde, aurası titreşerek Naria ve benim aramda durdu. Ellerimizi tuttu ve sanki bir savaşın galipleriymişiz gibi yukarı kaldırdı.

"Kızım, Veliahtınız ve büyük vorakh avcısı Lord Tristan Grey'in İmparatorluğun büyük etkinliğinden bir hafta sonra evleneceklerini duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum." Bunu daha fazla alkış izledi. Daha fazla tezahürat.

Titredim. Hazır değildim. Naria'ya bağlanmaya değil. Kimseye bağlanmaya değil.

Özellikle de yeni sırrımla. Tabii eğer öyleyse. Hâlâ kendimi imgelemi hayal ettiğime, bunun bir tesadüf olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Nefret ettiğim, avladığım şeye dönüşmediğime.

"Yüzünün hali ne böyle?" Naria sordu.

Arianna'ya bakarak, "Hiçbir şey," diye alay ettim.

Arianna alkışladı. "Duruşmalar kısa süre içinde başlayacak. Ama önce size haber getirmeliyim." Dramatik bir şekilde durakladı. "Bildiğiniz gibi, birkaç hafta önce akadim topraklarımıza girdi ve Leydi Meera Batavia ile Leydi Morgana'yı kaçırdı. O gece Leydi Lyriana güvenli bir yere götürüldü ama kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Şimdi onun Soturion Rhyan Hart tarafından kaçırıldığına inanmak için sebeplerimiz var. Pervasız eylemleri için adalete teslim edilmeli. Üç yeğenimin de güvenli ve hızlı bir şekilde geri dönmesi için bir ödül teklif ediliyor. Ve bir zamanlar yeminli olan Soturion'un yakalanması için bir ödül belirlenmiştir. Bilinsin ki, bundan böyle Soturion Rhyan Hart Güney'deki siyasi dokunulmazlığını kaybetmiştir. Bugün, onun soturion unvanını elinden alıyorum. Onu yeminli ilan ediyorum."

Aniden yükselen öfkeli bağırışlar, keşke Bellamy'nin ses kesici büyü teklifini kabul etseydim dedirtti. Forsworn olarak adlandırılanlara karşı nefret ve önyargı çok derindi. Sanırım iki akadim öldürmüş olması, buradaki herkesi daha büyük bir trajediden korumuş olması önemli değildi. Hay sikeyim. Adamdan nefret ediyordum ama yaptığı iyiliği ben bile görebiliyordum.

Yutkundum.

Bilselerdi bana bu kadar çabuk düşman olurlar mıydı? Eğer vorakh'ım açığa çıkarsa, diğerlerinden kaçını yakaladığımın, kaçını sokaklardan uzaklaştırdığımın bir önemi kalır mıydı?

Yine de seni yakalayacağım.

Arianna sözlerine şöyle devam etti: "Bu korkunç olaylardan önce, bir başka mutlu olayı duyuracaktık: Leydi Lyriana'nın Korteria'nın Veliahtı, büyük İmparatorumuzun oğlu, İmparatorun büyük yeğeni ile nişanlanması. Lord Viktor Kormac." Kalabalık bu sözleri alkışlayarak geleneksel düğün tebriklerini haykırdı.

"Tüm kalbimle inanıyorum ki," diye devam etti Arianna, "yeğenlerim hayatta. Ve bulunacaklar. O zaman bir değil, iki düğün kutlayacağız."

Naria inledi. "Hayatta bile olmayabilir ama yine de dikkatleri benim kutlamamdan çekiyor." Beni kendine doğru çekerek kulağıma fısıldadı, "İki düğünle, onunla değil benimle evlendiğini hatırlasan iyi edersin."

"Güven bana Naria," dedim yanağından öperek. "Onun için asla kafan karışmayacak."

Gözleri seğirdi, az önce bir hakaretle bulunup bulunmadığını anlayamadı. "Hepinizin bildiği gibi," diye seslendi Arianna, "büyük Arkturion'umuz Aemon Melvik, Hazır, yorulmak bilmeden İmparatorluk'ta yeğenlerimi arıyor."

Bu da seyircilerin bir dakika boyunca "Hazır!" diye bağırmasına neden oldu.

"Ama onun yokluğunda, bizi artan tehditlere karşı koruyacak bir Arkturion'umuz yok. Sessizliği endişe verici olsa da, Hazır'ın yerini almayacağım," dedi Arianna, sesi sertleşerek. "Çünkü onun yeri doldurulamaz. Onun bir an önce dönmesi için dua ediyorum. Ama o gün gelene kadar güvende olmalıyız. Sizi korumak benim görevim. Bu nedenle yeni bir savaş lordu seçtim."

Kapılar tekrar açıldı. Arkturion Waryn Kormac ortaya çıktı, hantal vücudu kırmızı peleriniyle kaplıydı, sırtına bir kurdun cansız postu bağlanmıştı. İleriye doğru yürüdü ve her adımda kurdun kafasının acayip bir şekilde zıplamasına neden oldu.

Bastardmaker.

Bu kez seyirciler sessiz kaldı, ta ki bir dizi yuhalama ve küfür duyulana kadar.

Hiçbir uyarı olmaksızın, gümüşle bezenmiş soturiler tribünlerden yükselerek protestocu gruplara doğru koşmaya başladı. Bastardmaker'ı küçümsediklerini dile getiren herkes yakalanıp koridorlarda sürüklenirken, bağırışlar dehşet çığlıklarına dönüştü. Kurtlar, itiraz edenleri yumruklayıp tekmeleyerek boyun eğdirirken birer birer yere düştüler.

Gözlerimi kaçırdım, şiddeti izleyemedim. Neler oluyordu? Ne zamandan beri insanları sadece fikir ayrılıklarını dile getirdikleri için alıp götürüyorlardı?

Bellamy ve Eric safları sıklaştırdı, benim ve Naria'nın etrafında aniden bir koruma kubbesi oluştu. Ama buna gerek yoktu, çünkü Arianna gölgelerin arasında duran iki düzine soturiyi ortaya çıkardı.

Arianna, "Ka Kormac ve Korteria ile devam eden ortaklığımız hepimizi güvende tutmak için çok önemli," dedi.

Alayımı zar zor gizledim.

Ortaklık mı? Yoksa meslek mi?

Yıllardır Ka Kormac'ın soturileri, tamamen silahlı olarak sokaklarımızda sayıları giderek artıyordu. Hiçbir soturinin kendi ülkesi dışında silahlanmasına izin verilmiyordu. Bamaria'daki Ka Kormac soturileri hariç. Biz her zaman istisna olmuştuk.

Lyr bu konuda her zaman üzgündü ve ben de onun endişelerini paylaşıırken, sayıların tekrar azalacağını düşünmüştüm. Ama şimdi? Bastardmaker'ın yönetimi altındaydık. Yabancı bir Arkturion tarafından yönetiliyorduk. Hazır dönene kadar - Arianna'nın izin verdiğini varsayarsak. Ne de olsa, onun Yüce Leydi olmasını engelleyen oydu; Emartis'in ilk isyanını durduran ve lideri Tarek'i öldüren Hazır'dı. Arianna'nın kocasını öldüren oydu. Naria'nın babasını.

Birdenbire Katurium'dan ayrılmaktan başka bir şey istemedim.

Bastardmaker Arianna'nın önünde eğildi ve elini öptü, sonra bana ve Naria'ya sarıldı ve nişanımızı kutladı. Tekrar.

Yeterince yaklaşınca beni kenara çekti. Ve tek hatırlayabildiğim, bu adamın Lyr'i Vahiy gecesi tapınaktan sürüklerken o kadar da dikkatli olmadığıydı. Kaba ellerini onun üzerinde görmek... O zamandan beri onu yumruklamak istemiştim.

"Lord Tristan," diye . "Size bir mesajım var. Kardeşimden."

Imperator.

"Elbette," dedim.

"Sana isteğini hatırlatmak istiyor. Yeminli piçi ona getirmeni söylüyor." Gözleri kötölükle parladı. "Yoksa."

"?" Ben sordum.

Homurdandı. "Sadece yap. Valabellum'u bekleme. Büyükanne bir mektup gönderildi. Avına başlamak için yarın başkente gideceksin. Yeminliyi bul ve onu Imperator'a getir."

"Peki ya Leydi Lyriana?" Ben sordum.

Sırıttı. "Onu düşün yatağına götüreceksin."

Safraı geri yutarken boğazım sıkıldı. "Emrettiğı gibi."

"Güzel."

"Bu arada, kaybınız için üzgünüm," dedim, bu işin peşini bırakamıyordum. Oğlu ölmüştü... ya da söylentiler doğruysa oğulları. Ve yas tutuyor olmalıydı, üzgün olmalıydı. Bir şeyler hissetmesi gerekirdi. Benim hissettiğim gibi.

Baktım, bekledim. Onda biraz duygu görmeye, hayatım boyunca takip ettiğim bu adamların da insan olduğunu anlamaya ihtiyacım vardı. Bunca yıldır onlarla müttelik olmakta haklı olduğumu bilmem gerekiyordu. Bamarı ya da Lyr için endişelenmeme gerek yoktu. Üzerimizde tam bir güce sahip olan bu soturilerin -ki güçlerinin artmasına yardım etmiştim, büyükanne onların gücünü finanse etmişti- iyi bir şey için çalıştıklarına dair bir kanıt ihtiyacım vardı. Ülkemi satmadığımı bilmem gerekiyordu.

"Brockton çok güçlü bir savaşçıydı," dedim. "Bar Ka Moka."

Bastardmaker omzumu acıyla sıktı. Morarmıştı. Gözlerim yaşardı.

"Yeminlileri ve Leydi Lyriana'yı getirin," tek cevabı buydu. Sonra beni geri itti. Tökezledim, Bellamy tarafından son anda yakalandım.

Seyircilerden gelen bir başka protesto çığlığı bastırıldı ve iki büyücü sürüklenerek götürüldü.

"Oh," dedi Bastardmaker her zamanki gibi sakın bir sesle, "eğer dışarıda başka vorakh bulursan," beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve ensemde boncuk boncuk terler belirdi, "ne yapacağını biliyorsun."

"Tabii ki."

Gözleri içimi delip geçti ve kendimi baygın hissettim. Biliyor muydu? Üzerimde görebiliyor muydu? Kokusunu alıyor muydu? Aurama yapışmış bir soğukluk kalıntısı var mıydı? Gözlerini kaçırdı ve ben neredeyse rahat bir nefes alacaktım, ta ki bakışları Naria'ya düşene kadar. Naria'nın tamamına. Ellerim yumruk oldu. Ama bir an sonra stadyumdaki yerlerimizi almak üzere sahadan çıkarıldık. Bir dizi kapı, denemelerde dövüşen yarışmacıların sıralandığı bir salona açıldı.

Daha önce pek çok soturi ile etkileşime girmediğim için başımı dik tuttum.

Ama sonra tanıdık bir ses bağırdı, "Tristan! Hey!"

Galen'i altın üniformasını giymiş, kılıcı parlayan ve keskin bir halde görünce donakaldım.

Etrafımdakilerden uzaklaşarak kolunu tuttum. "Lanet olsun, Galen. Bunu yapacağını bana söylememiştin."

"Yeni karar verdim."

"O zaman kararını ver," diye tısladım. "Valabellum'a atılırsan seni öldürebilirler."

Çenesi sertleşmişti. "Riski biliyorum."

"O zaman kes şunu. Onun yerine bizimle oturun. Sizi koltuklarımıza götürecek bir eskort ayarlayabilirim."

Başını salladı, "Kazanacağım," dedi. "Yapabileceğimi biliyorum." Parmak eklemlerini kırdı. "Niyetim içeriyi görmek

Başkent. Valabellum'da savaşmak için. Ve İmparator'un gözlerinin içine bakmaya niyetliyim."

Haleika'nın intikamını almak için.

"Olanları değiştirmeyecek," dedim. "Onu geri getirmeyecek."

"Böyle bir niyetim yok." Gözleri yarıklara dönüştü, arenaya bakıyordu, güneş kaslarını parlatıyordu, aurası öfke ve intikamla titreşiyordu.

O kazanacaktı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ve bu onu öldürtecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

LYRIANA

Güneş ufuktaki ağaçların altına doğru alçalırken, Rhyan'ın son birkaç gündür topladığı ek malzemelerin yanı sıra yetersiz eşyalarımızı da topladık. Gökyüzü yanık bir turuncuya bürünmüş, yerini kışın yaklaşan karanlığına bırakmıştı.

Oldukça uzun ve derin bir uykudan uyandıktan sonra hepimiz Rhyan'ın Meera'yı önce yeni yerimize götürmesine karar vermiştik. Sadece gitmek için uygun zamanı bekliyorduk. Meera'yı yerleştirdikten ve enerjisini geri kazanmak için biraz zaman ayırdıktan sonra benim için geri dönecekti. Dünyadaki en iyi plan değildi ama tek plandı. İkimiz de ayrı kalmaktan hoşlanmıyorduk ama soturi beni bulursa onlarla tek başıma mücadele etme şansımın Meera'dan çok daha yüksek biliyorduk.

Rhyan'ın içerideki son taramasını tamamlamasını beklerken onunla birlikte mağaranın dışında durdum. Meera artık bir soturion gibi giyinmişti. Kukuletası yukarıdayken çam ağaçlarının arasına mükemmel bir şekilde karışmıştı. Kavgamızdan beri ilk kez yalnız kalmıştık.

Birbirimize baktık, konuşmadık. Sonunda,

"Daha önce olanlar için özür dilerim."

dedim. Gözlerini kaçırdı. "Olmalısın."

"Meer."

Elimi tuttu, rüzgâr örgüsünün arasından esiyordu. "Benim hakkımda yanılıyorsun."

"Biliyorum! Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Seninle barışmaya çalışıyorum."

Nefes nefese bana baktı. "Seni duyuyorum. Sadece... sana inanmıyorum."

Ben de onun elini sıktım. "Sen zayıf değilsin Meera. Bunu bildiğimi biliyorsun. Gücünüzü ve dayanıklılığınızı benim hiç göstermek zorunda olmadığım şekillerde gösterdiniz. Sen ..." Bu geleceğin ondan, hepimizden alındığını düşünürken gözlerimin arkası . "Harika bir Yüce Leydi ve Arkasva olurdun."

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi, gözlerini bariz bir şüphe gölgeliyordu. "Teşekkür ederim."

"Ben sadece... Seni korumaya alıştım."

"Benim de seni korumam gerekiyor. Eğer bana izin verirsen."

"Biliyorsun," dedim, sesim titriyordu. Ve o zaman bunu hissedebildim. Uzun zaman önce aramızda bir şeyler kopmuştu. Ne zaman olduğundan bile emin değildim. Ve ne bu kavgayla ne de bu konuşmayla düzelmmişti. Ama bu bir başlangıç gibiydi. Meera daha kararlı hale , defne takması gereken Meera gibi. Belki de anılarının kilidini açtığımızda, hangi Gardiyan olduğunu bulduğumuzda, şu an olduğundan daha da güçlü olacaktı.

Gözleri ufku tarıyor, açıklığımızı çevreleyen çam ağaçlarına çarpan rüzgârı takip ediyordu. "Seni bırakmaktan nefret ediyorum. Dikkatli olacağına söz ver," dedi.

"Söz veriyorum. Sadece kısa bir süre için. İyi olacağım. Nasıl dövüşüleceğini biliyorum."

Rhyan o sırada dışarı çıktı, tüm eşyaları omuzlarına asılı bir çantadaydı. Soturion kemerinde hançeri ve iki kılıcı vardı. Üçüncü bir kılıç da sırtına bağlanmıştı. Soturion pelerininin kapüşonunu yukarı çekti, sol gözündeki yara izi karardı. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Meera'ya.

"Hazır." Bana daha sıkı sarıldı ve sonra geri çekildi.

Rhyan yanıma gelerek elimi tuttu, gözleri titiz bir dikkatle üzerimde geziniyordu. Soturion pelerinimi kapüşonum yukarıda olacak şekilde giymiştim ve zırhım pelerininin altında gizliydi. Bamaria'dan ayrıldığımızdan beri kimliklerimizi daha da gizlemek için ikimiz de zırhlarımızı pelerinlerimizin altına giymeye başlamıştık. Kemerimde hançerim, kılıcım, birkaç küçük bıçağım ve şimdi de asam vardı.

"Ortak." Çenemi avucunun içine aldı, eli yanımdan aşağıya, kalçamın yanından geçerken yüzümü onu öpmek için yukarı kaldırdı. Parmakları silahlarımın üzerinde gezindi, kabzalarına saygıyla dokunduktan sonra asamı tutan deri doğru ilerledi. "En kısa zamanda senin için geri döneceğim. Bela beklemiyorum. Ama bunlarla tereddüt etme. Kendini savunman gerekirse önce saldır, sonra düşün."

Kalçama uzanırken Rhyan'ın çenesindeki kaslar çalıştı, parmakları sanki bir dokunuşa daha ihtiyacı varmış gibi etime gömüldü. Sıktıkça göğsü inip kalkıyordu, sanki bırakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Bakışları benimkileri tuttu, nefesi derinleşti. Sonra beni serbest bıraktı.

"Ve onunla kal." Rhyan hayvana doğru yürüdü ve gagasını okşadı. "Tovayah," dedi usulca. "Tovayah. Onu güvende tut."

Gryphon'un gözleri bana dikildi, sonra geri döndü ama yerinden kıpırdamadı. Rhyan beni kendine çekip ağzımın kenarından öpmeden önce tekrar elimi okşadı. Boynuma doğru nefes aldı, kulağıma fısıldamadan önce içine çekti, "Senin için geri geleceğim, tam bu noktaya." Sesi alçaldı, güzel kaşlarını kaldırdı. "O yüzden iyi bir kız ol ve döndüğümde burada ol." Kapüşonlu gözlerinde bariz bir arzu vardı. Ama kaygıyla da doluydular. Geri çekildi, kollarını Meera'ya uzatmadan önce gözlerini benden ayırmadı.

"İkiniz de dikkatli olun," dedim.

"Orada görüşürüz, Lyr," dedi Meera.

Onunla sessizce iletişim kurmaya çalıştım, indiklerinde Rhyan'ı yakalaması gerekebileceğini hatırlattım. Bana başıyla onay verdi.

Adam sessizce konuştu ve kadın gözlerini kapattı, elleri adamın kollarını sıkıca kavradı. Zümrüt gözleri son bir kez benimkilere kilitlendi, beni esir aldı. Ve sonra gittiler.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Rhyan en son Meera ile seyahat edip beni terk ettiğinde, Morgana

bize ihanet etmişti. Artık Allurian Geçidi'ni göremeyecek kadar doğudaydık. Ufukta karla kaplı dağlardan başka bir şey yoktu. Ama Morgana'nın hâlâ orada olup olmadığını, ne yaptığını, kararından pişman olup olmadığını merak ederek onlara baktım. Ama en çok, her şeyden sonra, onun iyi olup olmadığını merak ettim.

Muhtemelen bunu düşünmek aptalcaydı. Bildiğim kadarıyla, o ve Aemon çoktan başkente doğru yola çıkmışlardı. Jules'un peşinden gitmek için. Ya da Valalumir'in daha fazla parçasının.

Aemon kim olduğunu her zaman bildiğini ve Moriel'le olan bağının her zaman farkında olduğunu söylemişti. Başka neler bildiğini, hangi sırları ortaya çıkardığını ve sakladığını düşünmek beni hasta ediyordu. Keşke onun oyunlarında nerede durduğumuza ya da savaşmak için neye ihtiyacımız olduğunu öğrenmede ne kadar geride olduğumuza dair bir fikrim olsaydı.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Ama rahatlayamadım. Konut ürkütücü bir şekilde sessizleşmeye başladı ve bu ülkede ilk kez gerçekten yalnız olduğumu, vahşi doğasında tek başıma olduğumu fark ettim. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturdum.

Gryphon inleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Ağırlığını kaydırdı ve başını elime doğru iterek yana doğru salladı. Çenesine uzandım ama elimi tekrar itti, yaklaştı ve alnını gösterdi.

"İstediğin bu mu?" Başının üst kısmını okşadım. Vücudunu titreten mutlu bir hırlama sesi çıkardı. Tatmin olmuş gibi görünerek ayağa kalktı ve tüylerini silkeleyerek kürkünde biriken kar tanelerini üzerime savurdu.

"Gerçekten mi? Ben senin başını okşama taleplerine boyun eğiyorum ve sen de bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

Ama sonra garip bir his omurgamda gezinmeye başladı.

Gryphon durdu, kanatları vücuduna doğru çekildi, duruşu yine savunmaya geçti. Elim sessizce kalçama götürdüğümde başını öne arkaya sallayarak beni izledi ve

parmaklarımı kılıcımın kabzasına doladım. Nefesimi tuttum, kulaklarım gerildi.

Bir dal kırıldı.

Gryphon hırladı.

Bir an geçti, sonra bir an daha.

Duymadan önce hissettim. Yere doğru hafif bir gümbürtü. Kuru, gevrek kar ince bir buz tabakasıyla kaplıydı ve bir şey tıslayarak üzerinden geçerken çatırdamaya başladı.

Nahashim.

Geçen gece duyduğumun aynısı. Eğer mağaranın içine doğru koşarsam, beni takip edecek ve kapana kısılacaktım. Rhyan'ın dışarıda beklememi istemesinin nedeni buydu; kaçmak için bir yolum olduğundan emin olmak, köşeye sıkışmaktan kaçınmak için.

Kılıcımı geri çektim. Yılanın sesi gittikçe yükseliyor, yaklaşıyordu. Sol elimle hançerimi kınından çıkardım, ayaklarımı genişlettim, dizlerim büküldü. Ve iki elimde silahlarla bekledim.

Bir ağacın arkasında küçük bir gölge dans etti, ardından nahaşim öne doğru kayd, siyah pulları kalan ışıktaki parlıyordu. Yılan gerinerek tüm boyunu ortaya çıkardı, başı sadece belime ulaşıyordu.

Hançerimle saldırmak için hamle yaptım. Ama yılan kaçarken ıskaladım.

Tekrar ilerlerken, bıçaklarımı indirerek onu yanlış bir güvenlik hissine çekmeye çalıştım. Vücudu dalgalanırken siyah gözleri merakla onu izliyordu. İleri doğru bir adım daha attım ve tekrar vurdum. Bıçağım ağaca çarptı ve bir parça kabuk koptu.

Ağacın gövdesinin etrafından dolanıp mağaradan uzaklaştım. Yılan hareketsiz kaldı. Saldırdım. Ve ıskaladım.

Yılan yine sürünerek geri döndü ve benimle alay etti.

Gryphon bir kükremeyeyle arka ayakları üzerinde yükseldi. Ön ayakları kızgınlıkla tekmeliyor, keskin pençeleri havayı yarıyordu.

"Şşşt," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Sorun . Tovayah. Sadece küçük bir nahaşim." Ama gryphon sakinleşmedi. "Şşşt," diye tekrar denedim. Hay sikeyim. Şimdi tek ihtiyacım olan gryphon'un Imperator Hart'ın soturi'sini burada olduğum konusunda uyuracak kadar ses çıkarmasıydı. "Tovayah," dedim sesimi alçaltarak, Rhyan'inkini taklit etmeye çalışarak. Gryphon'un pençeleri yere çarptı ve ben de yılanı döndüm.

Ağız kırıldı ve zehir damlayan dişleri ortaya çıktı. Kolum karıncalandı, geçen sefer dişi tarafından bıçaklandığımda hissettiğim duyguyu ve yaklaşan felci hatırladım. Ama derin bir nefes alarak ileri atıldım, hançerimi kaldırdım. Nahaşim bir anda geri çekildi, parlayan pulları karın üzerinde tekrar süzüldü.

Bir dal daha kırıldı. Ve sonra bir tane daha.

Sustum.

Küçük titreşimler yerdeki gevşemiş buz parçalarını sarstı ve nahaşim hiçbir uyarıda bulunmadan sarmal kuyruğunun üzerinde dönerek ilerlemeye başladı. Kılıcımı sapladım, ucu boğazına nişan almıştı. Ama ulaşamayacağım bir yere yuvarlandı. Tıslamalar yere doğru uğulduyordu, ses artık her yönden geliyordu.

İkinci bir nahaşim sürünerek ilerledi, sonra bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü. Birkaç saniye içinde etrafımda düzinelerce vardı, hepsi küçüktü ama yine de zehirli ve bir o kadar da tehlikeliydiler. Özellikle de bu sayıdayken.

Dikkatlice geri çekildim, kalbim küt küt atıyordu. İlerlemeye devam ettikçe pullu vücutları dalgalanıyor, tıslamaları alçak, vahşi hırıltılara dönüşene kadar gittikçe yükseliyordu. Yılanlar dişlerini gösterdikçe silahımı daha sıkı kavradım. Kapana kısılmıştım.

Çılgınca bir sonraki hamleme karar vermeye çalıştım. Ama şiddetli bir kükreme patlak verdi ve gryphon başımın üzerinden atlarken eğildim. Pençeleri önüme çarparken kar ve buz patladı. Çılgık çılgıla bir kükremeye nahaşimlere saldırdı, bacaklarındaki güçlü kaslar dalgalanıyordu. Pençeleri en yakınındakilerin bedenlerini kolayca yararak onları bir kenara fırlattı.

Bazı yılanlar geri çekilmeye başladı ama çoğu açık ağızlarından zehir damlayarak gryphon'a doğru kasıtlı bir şekilde süzülüyordu.

Dikkatlerinin dağılmasını kendi avantajıma kullanarak ileri atıldım, kılıcım ulaşabildiğim her yılanın karnını yardı. Bedenleri bir kar setinin yanında hareketsiz kalmadan önce seğirerek ve sarsılarak parçalara ayrıldı. Gryphon kükredi, öyle ani döndü ki kuyruğu beni kenara savurdu. Benimle yüzleşecek kadar uzun süre kendini dengeledi. Ama onun ötesinde, daha fazla nahashim'in geldiğini görebiliyordum; daha büyük olanları, beni etkisiz hale getirip Imperator'a geri götürebilecek türden. Gryphon bir başka sızlanmayla başını elime doğru itti ve karnını ayaklarımın dibinde düzleştirdi. Kuyruğu tedirginlikle seğirirken baktım ve kükremeye son bulan bir ciyaklama çıkardı.

Gryphon'a ayağa kalkması, ısırılmadan önce dövüşmesi için bağırarak üzüyordum. Ama sonra hırladı, kuyruğu çılgınca hareket ediyordu. Ne yapmam gerektiğini anladım.

Tüylerinden tutarak sırtına tırmandım. Pençelerinin üzerinde yükseldiğinde, kanatlarını çırparken ön pençelerini tekmelediğinde ve havalanırken saçlarımı yüzüme savurduğunda daha yeni tutunmuştum. Çok hızlı hareket ediyorduk, doğrucu yılan ve ağaç yığınının doğru koşuyorduk. Yerden havalandık ve ben gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim hızla çarpıyordu. Onun hızı karşısında şok olmuş bir halde kaymaya başladım. Ne bu kadar hızlı uçmaya ne de eysersiz at sürmeye alıştım. Kahretsin, gryphonlara binmeye hiç alışık değildim! Seraphim'e hiç benzemiyorlardı. Kanatlarını çırpı ve daha da hızlı uçtu, yer benden daha uzağa düştü.

"Kahretsin! Kahretsin!" O dikey yükselişini sürdürürken ben de tutunma yeteneğimi kaybediyor, kayıyordum. Ama sonra vücudu düzeldi, dümdüz uzandı ve ben de kürkünün üzerine yığıldım, ağaçların üzerinde yükselirken tüm vücudum soğuktan ve korkudan titriyordu.

Rhyan'a olanları anlatmak zorundaydım, ona geri dönmemesini söylemeliydim.

Vadati taşını zırhımın içinden çıkarmaya çalışırken buzlu rüzgâr burnumu ve yanaklarımı ısırdı, parmaklarımı yaladı. Ama metalin etrafında manevra yapamıyor ve gryphonu tutmaya devam edemiyordum. Bir elimle tutuşumu sıkılaştırarak kemerimi gevşettim ve soturion pelerininin kıvrımlarının serbest kalmasına izin verdim. Sonra tuniğimin altına uzandım ve boynumdaki zinciri kopardım. "Rhyan!" Taşa doğru çığlık attım. "RHYAN!"

"Lyr?" diye cevap verdi hemen. "var?" Rüzgâr o kadar güçlüydü ki onu zar zor duyabiliyordum.

"Sakin geri gelme!" Bağırdım.

"Ne? Neden?" Taş daha fazla mavi ışıkla aydınlandı. "Lyr? Neredesin? Ne oldu?"

"Nahashim! Mağaraya saldırdılar." "Siktir," dedi.

"Yaralandın mı?"

"Hayır!"

"Tamam o zaman ben-"

"Hayır!" Bağırdım. "Yapma. Ben güvendeyim.

Uçuyorum." "Sen... sen uçuyor musun?"

Gryphon'la mı?"

"Evet, evet," dedim paniğimi belli etmemeye çalışarak. "Şimdi bana yardım et. Bana ne yapacağımı söyle."

Gryphon çığlık attı ve çevresel görüşüme bir şey uçarken korumayı başardığım tüm vücut ısısı benden emildi. Çığlık attım. Bir nahashim yanımızda uçuyordu. Lanet olası yılanın kanatları çıkmıştı.

Hay sikeyim! Bu şeyler avlarını bulmak için ne gerekiyorsa yapabiliyorlardı. Birkaç metre arkamızdaydı ama rüzgara karşı hareket eden küçük bedenine rağmen çok hızlı bir şekilde bize yetişiyordu.

"Lyr? Lyr! Ne oldu?" Elimdeki taş taze mavi bir ışıkla aydınlandı. "İyi misin?"

"Lyr!" Meera'nın sesi. "Lyr, cevap ver! Şimdi!"

"Nahashim," dedim nefes nefese. Zar zor nefes alabiliyordum. "Uçabiliyor!"

Rhyan'ın ağzından bir dizi anlaşılmasız küfür çıktı ve gryphon hızlandı. Etrafıma odaklanmakta zorlanıyordum. Altımdaki ağaçlar sadece

Karla kaplı koyu yeşil çamlardan oluşan bir bulanıklık. Ancak güneş ufkun altına düşmeye devam ederken her şey hızla karanlığa gömülüyordu. Gryphon'u nasıl yönlendireceğim ya da nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ne yapacağım ben?" Bağırdım.

Rhyan, "Gryphon'un kafasına yaklaş," diye emretti. "Git. Şimdi!"

Karlı rüzgâr yüzüme doğru esmeye başladı ama emrettiği gibi yaptım, öne doğru ilerlerken kalçalarım gryphonun kalın omurgasını sıkıyordu. "Tamam," diye bağırdım. "Şimdi ne olacak?"

Nahashim'in kanatları çok ince ve tel tel görünüyordu, yılan derisinden daha fazla değildi. Ama öyle bir şiddetle kanat çırpıyordu ki, kısa sürede yanımızda olacaktı.

"Lyr," dedi Rhyan. "Nerede olduğunu bilmem gerek. Çevrenizle ilgili açıklamalara ihtiyacım var. Yer işaretleri. Detaylar. Belirli bir şey. Bana söyleyebileceğin her şey."

"Yapamıyorum. Her şey bulanık. Ağaçlar. Dağlar. Bilmiyorum. Hangi yöne uçtuğumuzu bile bilmiyorum. Her şey aynı görünüyor."

"Mağaradan fazla uzaklaşmayın. Düz bir dağ zirvesi görüyor musun? Kör bir üçgen şeklinde bir tepe arayın. Oradan çok uzakta olmamalısın."

"Rhyan, hiçbir şey göremiyorum," diye homurdandım. "Çok hızlı hareket ediyoruz. Hava çok karanlık." Pelerinim çırpındıkça beni boğmaya başlıyordu, kumaş rüzgârda etrafımda dönüyordu.

"Gryphon'a 'sandar' de."

Yavaş. Nahashim'e baktım. Yavaşlarsak bizi yakalayacaktı. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Sandar," diye bağırdım.

"Sandar."

"Yavaşladı mı?"

"HAYIR!"

"Tekrar dene. Kafasının arkasını ovala!" Rhyan ısrar etti.

Ağızımdan nefes alarak, göğsüm kabararak yaptım. "Sandar!" İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra gryphon'un kanatları, her iki yanımdaki yelkenler gibi vücudunun uzunluğunca aşağıya doğru süzüldü ve durdular. Gryphon

ciyakladı ve yukarı doğru aç yaptık. "Kahretsin!" Daha yükseğe, ağaçlardan daha uzağa, havanın çok daha soğuk olduğu bir yere çıkıyorduk. Ama o daha yavaş uçuyordu.

Nahashim'in bize ulaşabileceği kadar yavaş. Gryphon aniden panikleyip kanatlarını çırtığında bir şeyin farkına varmış gibiydi. Hızını artırarak tekrar aşağı doğru eğildi. Kalbim durdu ve bağırdım.

"Lyr, nefes al. Nefes al. Bakmanı istiyorum. Dağın zirvesini bulmanı istiyorum. Düz. Üçgen. Çok büyük. , söz veriyorum, karanlıkta bile."

Titrek bir nefes aldım ve etrafı araştırdım. Ama hiçbir şey görmedim.

"Lyr, görüyor musun?" Rhyan sordu.

"Henüz değil." Ağaçların oluşturduğu bulanıklığı taradım, kendimi odaklanmaya, altından akan gölgeli görüntüleri anlamlandırmaya zorladım.

"Lanet olsun. Lyr, bir şey görüyor musun? Herhangi bir tanımlayıcı? Hadi ama. Bana bir şey söylemeni istiyorum, gördüğün herhangi bir şey, böylece sana gelebilirim."

Umutsuzca, gözyaşlarımın eşiğinde baktım. Sonra uzakta, yaklaştıkça çamların üzerinde bir düzlük, Rhyan'ın tarifine uygun bir dağ gördüm.

"Üçgeni görüyorum!" Bağırdım.

"Güzel! Taşı gryphon'un kafasına tut ve dayan. Tamam mı? Seni almaya geliyorum."

Emirlerini sorgulamadım. Taşı havaya kaldırdım, Rhyan'ın Yüksek Lümerce komutlar veren sesini belli belirsiz duyuyordum.

Gryphon döndü ve başını tekrar okşadım, nahashim'in hızlanıp hemen arkamızdaki rüzgârda tıslamasını izledim.

Biz yaklaştıkça dağın zirvesi daha da büyüyor gibiydi ve gryphon'un gövdesi aç yaparak yükseliyor, vücudu yavaşlıyordu. Aşağıya baktım ve yeşil pelerinli bir soturion'un gölgeli figürünü seçebildim.

Rhyan. Dağın tepesindeydi.

Taştan daha fazla bağırış geldi ve aniden düştük. Kalbim boğazımda çığlık attım. Düşüyorduk. Ama bu sadece gryphonların iniş şekliydi.

Hem de çok hızlı.

Öne doğru eğildim, tepe giderek yaklaşırken tutunmaya çalıştım. Kendimi kaza yapmayacağımıza ikna etmeye çalışırken nefesim kesildi. İyi olacağımıza. İyi olmak zorundaydık.

Ama tekrar aşağı baktığımda Rhyan gitmişti.

Çığlık atamadan sırtıma bir şey çarptı. Sıcak bir el belimi kavradı, beni zırhlı bir göğse kilitledi ve çam ve misk kokusu duyularımı doldurdu.

Rhyan gryphon'a atlamıştı.

"Ben buradayım, Lyr. Yanındayım. Yanındayım," dedi ısrarla ve beni kendine daha da sıkı çekti. "İyi iş çıkardın." Sesi nefes nefese geliyordu, göğsü sırtıma çarpıyordu. "Gerçekten iyiydin! Seninle gurur duyuyorum, ortak. Şimdi dayan."

Rahatlayarak ona yaslandım, kaslarım aniden jöle gibi işe yaramaz hale geldi.

İnişe başlamadan önce gryphon'u zirveyi geçip güneş ağaçlarının üzerinde süzölmeye yönlendirdi.

"Neredeyse geldik," dedi Rhyan. "Meera'yla mağarada buluşacağız."

Tekrar düşmeye başladığımızda kalbim boğazıma düğümlendi ama Rhyan beni sabit tutmaya devam etti.

"Ortak," dedi, hâlâ kulağıma karşı nefes nefese. "Artık iyisin. Zor kısım bitti." Bir eli gryphon'un kafasına uzandı ve inişin katlanılabilir hissettirmesine yetecek kadar yavaşladık.

Yere dokunduğumuzda gryphon hırladı, kar etrafımızda toz gibi patlarken daha fazla pul kalın, sabit kümeler halinde düştü.

Rhyan hemen attan indi ve ben onu çok daha az zarafetle takip ederken bana bir el uzattı. Botlarım yere değdiğinde

Garip bir açıyla Rhyan'ın kollarına düştüm. Beni hemen kendine doğru çekti.

"Şşşt. Shhhh," dedi. "Sakin ol."

Göğsüm kabardı, nefesim hızlı hızlı geliyordu. "Sana bir şey söylemem gerek," dedim titreyerek, botlarım kara batarken. Bakışlarını karşılayabilecek kadar geri çekildim. "Gryphon sırtında uçmayı gerçekten sevmiyorum."

Rhyan'ın çenesi alaycı bir şaşkınlıkla düştü. "Lyr!" diye azarladı, sonra sesini alçalttı, "Gryphon'un önünde olmaz! Onun duygularını inciteceksin."

Sonra nahaşım düştü. Vücudu sıkılmış bir sarmal halinde, bizden sadece birkaç metre uzağı düştü.

Rhyan kılıcını çekerken anında ciddileşerek hırladı. "Mağaraya gir. Meera ile bekle."

Kara yılan kendini açarak çılgınca tısladı ve dişlerini gösterdi. Az önce büyüttüğü kanatları karın içinde küle dönüştü.

Rhyan kılıcını savurdu, kılıcı soğuk havayı delerken şarkı söylüyordu. Yılan dans etti, süründü ve vücudunu kaydırarak uzaklaştı. Rhyan ilerledi.

"Yapma!" Bağırdım. "Beni bir yuvaya götürmeden ve etrafım sarılmadan önce bana da böyle yapmıştı."

"Lyr, bizi gördü. Babama rapor verecek. Öylece gitmesine izin veremeyiz."

"Eğer bu bir tuzaksa yapabiliriz!" Ben bağırdım. "İçeri girelim, mağarayı koruyacağız. Temizlendiğinde, tekrar hareket edeceğiz."

Ama Rhyan durgunlaştı, duruşu yırtıcı bir hal alırken bakışları odaklandı. Yılan kayarak uzaklaşmaya devam ederken aurasından gelen taze soğuk enerji etrafımda dönüyordu.

"Rhyan, hadi ama. Bu hoşuma gitmiyor. Yanlış bir şeyler var. Bunu sen de biliyorsun. Nahashim geri çekilmez," dedim.

"Onların da kanatlarının çıkmaması gerekiyor," diye mırıldandı. Başımı salladım. "Bizi buraya kadar takip etmek için neden kanatlansınlar ki-"

Bana keskin bir bakış attı, çenesi gerildi.

"I-" Kaşlarını çattı. "Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sadece..." Gözleri hızla ileri geri hareket etti. "Burada bekle." Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Mağaranın ötesindeki çevreyi taramam gerekiyor."

"Rhyan!"

Ama omzumu sıktı. "Lyr, beni dinle. Sadece bir dakika sürecek. Kendi başımın çaresine bakabilirim. İçeri gir ve Meera'yı kontrol et." Çenesi sıkıştı. "Bunu yapmalıyım ve senin güvende ve gözden uzak olmana ihtiyacım var. Git." Geri çekildi, pelerini ağaçların arasına karıştı ve gölgelerin arasında yürürken görülmesini zorlaştırdı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Neden diğer yılanlardan hiçbiri uçma yeteneğine sahip değildi?

Çünkü öyle olması gerekmiyordu.

Tuzak onlardı. Yılan bizi almak için gönderilmemişti. Bulduklarını rapor edebilmek için yerimizi bulmakla görevlendirilmişti, böylece kime cevap verdiyse gelip bizi bulabilecekti. Ve saldırmayı bırakmıştı çünkü onu gönderen kişi yakınımızdaydı.

"Rhyan!" Vadati'ye doğru bağırdım. "Rhyan, hemen geri dön!"

Mavi ışık kristali doldurdu. "Lyr, sorun yok. Yakında geri döneceğim. Berbat durumdayım!"

"Rhyan? Rhyan, ne oldu?" Taş

beyazlaştı.

"Rhyan, cevap ver bana. Rhyan!" Lanet olsun. Kar yığınlarının ve devrilmiş dalların üzerinden atlayarak onun gittiği yöne koşmaya başladım.

Çevreyi kontrol ettiğini söyledi, ben de mağaranın etrafını dolaşan bir yol bulmaya çalışarak dönmeye başladım. Ama aramaya devam ettiğimde, ondan hiçbir iz yoktu.

Yılanları gönderen kişi yakınlardaysa diye onun adını bağırarak istemedim. Onun yerine, "Ortak?" diye bağırdım. Ortak!" diye bağırdım.

Daha uzağa, daha hızlı koştum, ağaçların arasına girip çıktım, gözlerim geniş ve arıyordu.

"Ortak mı?" Bağırdım.

Sonra vadati mavi ışıkla doldu. "Lyriana!" Rhyan'ın sesi bağırdı.

"Rhyan! Tanrım! İyi misin?" Onu bulmak için dalları iterek ilerledim. O kadar karanlıktı ki nereye gittiğimi zar zor görebiliyordum. "Neredesin? Yaralandın mı?"

"Ben gayet iyiyim. Olduğun yerde kal. Kimıldama. Ben sana geleceğim."

Ağaçların arasındaki boşluklarda ondan bir iz ararken dudağımı ısırarak durakladım. Nahaşım'i düşündükçe midem bulanmaya başladı. Ama birkaç saniye içinde karda çıtırdayan botların sesini duyabildim.

Bir çam kümesinin arkasından çıkan Rhyan'ın tanıdık sureti görüldü. Hızlanmış bir tempoyla ilerledi. Yaralanmamıştı. Yakalanmamıştı.

Hızla ilerledim, içimi bir rahatlama kapladı. "Tanrım. Beni korkuttun!"

"Korkmana gerek yok. Ben buradayım." Kıpırdamadan durdu, ona ulaşmama ve kendimi onun kucağına atmama izin verdi. Bir an için sersemlemiş gibiydi, vücudu kaskatı kesilmişti ve benimkine karşı boyun eğmiyordu. Ama sonra yavaşça kolları beni sardı, elleri sırtımı sıvazladı.

"Gitmemiz gerek," dedim. "Yılan yakınlardaki birine haber veriyor."

"Her şeyi ," dedi.

Yanlış bir şeyler vardı. Sesi ona aitti ama konuşma şekli bana tuhaf geliyordu. Sesi çok resmiydi, her zamanki kıvılcımından tamamen yoksundu. Benimle konuştuğu neredeyse her kelimeye kattığı o olağan ilginin algılayamıyordum. Daha da garibi, kaskatı kesilmişti, bana sarılmıyordu bile. Ben hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunurken, o beceriksizce omuzlarımı okşuyordu. Gryphon'dayken, sanki bedenlerimizi birleştirmeye çalışıyormuş gibi beni kendine doğru bastırmıştı. Şimdi ise aramızdaki mesafeyi yeterince koruyamıyor gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve anladım. Kokusu tamamen yanlıştı. Temiz. Çam. Ama... yabancı.

Geri çekildim, gözlerinin içine baktım ve yüzünde herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. Ama hava hâlâ çok karanlıktı, onu net olarak göremiyordum.

"Rhyan? Her şey mi?"

Gözleri ay ışığında benimkilerle buluştu ama... sanki bir yabancıyı görüyormuşum gibi hissettim. Rhyan'ın gözlerinde tanıdık bir şey yoktu. Bunu açıklayamazdım. Her zamanki gibi zümrüt rengindeydiler ama ona ait değillerdi. Onun sıcaklığından yoksundular. Onun kıvılcımı. Sevgisi yoktu.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Aptalca davranıyordum. Hava henüz kararmıştı ve uçuşumdan dolayı hâlâ tedirgindim.

Sol yanağına doğru uzanan yara izi - babasının ona verdiği, benim de yüzlerce kez izini sürdüğüm yara izi - gitmişti. Oradaki deri tamamen pürüzsüz ve bozulmamıştı. Ve daha genç görüldüğünü fark ettim. Daha yumuşak. Üç yıl önce tanıştığım Rhyan gibi. Onu ilk kez bu yıl doğum günümde Urtavia'da gördüğümü anımsadım. Öpüştüğümüz yazdan beri nasıl değiştiğini not etmişim. Nasıl daha yaşlı, daha yorgun, daha sert görüldüğünü. Ve yaralı. Şimdi, sanki bunların hiçbiri olmamış gibiydi. Sanki zamanda geri gitmişti. "Yara izin." Yüzüne uzandım, parmaklarım yaranın olduğu yerde gezindi. İrkildi.

"Geçti."

"LYR!" Rhyan çığlık attı. Ama ağzı hareket etmemişti, sesi arkamdan geliyordu.

Başımı çevirdim.

"O ben değilim! Lyr! Kaç!"

Karşımdaki Rhyan'la tekrar yüzleştim ve zırhını ilk kez görerek geriye sıçradım. Göğsünde Ka Hart'ın mührü ile süslenmiş eski Glemarian göğüs plakası vardı. Kashonimimizi işaretleyen mühür gitmişti. Ve onu pelerininin dışında, olması gerektiği gibi takıyordu. Kaçtığımızdan beri bizimkini giydiğimiz şekilde değil.

Ağzım bağırmak için açıldı ama Rhyan bana doğru hamle yaptı, eli boynumdaydı ve bir sopa göğsüme doğrultulmuştu. Siyah ip sarıldı, öne doğru fırladı ve etrafımı sardı. Beni bağladı. Göğsüm sıkışmıştı. Tıpkı Tristan'ın beni bağladığı zamanki gibiydi. Hissettiğim panik geri geldi. O zamanlar ona güvenmiştim, onu sevmiştim ve o beni incitmişti.

Ama... ama Rhyan'ın asası yoktu. O bir büyücü değildi. Ve ne olursa olsun, Rhyan hiçbir koşulda bana zarar vermez ya da böyle bir şey yapmazdı.

"Ona dokunma!" diye bağırdı.

"Ona dokunma," diye alaycı bir ses geldi, kalın Glemarian aksanıyla. Daha önce de duymuştum. "Tanrılar adına, Rhyan. Çok fazla talep var."

Dario ağaçların gölgesinden çıkıp Rhyan'ı öne doğru çekti. Gerçek Rhyan. Hâlâ yara izi olan, hâlâ kashonimimizi gösteren zırhı giyen, açık pelerininin dışarı bakan Rhyan. İple bağlanmıştı, kurtulmak için çırpınırken boynu kıpkırmızıydı.

Başımı salladım. "Nedir bu?"

Karşımdaki izsiz "Rhyan "a bakarak asanın ucunu vücudunda bir aşağı bir yukarı salladı. Başının üstündeki altın kahverengi bukleler düzleşti ve koyu kumral bukleler halinde uzadı. Yeşil soturion pelerini ve siyah derisi yerini bir büyücünün mavi cübbesine bıraktı. Önümde bir yabancı duruyordu, güzelliğinde bir tür zalim sertlik barındıran biri. Gözleri koyu renkliydi, teni çoğu kuzeyli gibi solgundu. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken, kaşları büyük, gryphon benzeri burnunun üzerinde birleşiyordu.

Zihnimin arkasında bir şey kıpırdanmaya başladı; Rhyan bana en iyi arkadaşlarından birini tarif etmişti. Gryphon'a benzeyen birini.

"Kim... kimsin sen?" diye sordum.

"Rhyan'ın size benden bahsetmediğini görüyorum. Ben kimim ya da sihir konusunda sahip olduğum özel yetenekler." Rhyan'a baktı, rüzgâr koyu kumral saçlarını dalgalandırıyordu.

Kaşları hâlâ birbirine çarpıktı. "Sanırım biraz aşağılandım."
Bakışlarını bana çevirdi ve çok alçak sesle, alaycı bir jestle eğildi.
"Size kendimi tanıtmama izin verin leydim. Artık doğru unvanınız
bu, değil mi? Hanımefendi mi? Majesteleri değil." "Evet," diye
homurdandım.

Çenesini eğdi. "Rhyan'ın eski bir dostuyum. Lord Aiden
DeKassas, hizmetinizdeyim," dedi. "Glemaria'nın Casuslar
Ustası'nın resmi çırağıyım. Ve ikiniz de sorgulanmak için
aranıyorsunuz. Sizi Glemaria'nın Yüce Lordu, İmparator Hart
Hazretleri'nin huzuruna çıkarmak benim görevim."

ONUNCU BÖLÜM

LYRIANA

Aiden. Bu Aiden'dı. Şimdi hatırladım. Rhyan çocukken evcil bir gryphon istemişti. Bana ona Aiden adını vereceğini söylemişti. Ama sonra gerçek bir Aiden'la tanışmış, o da en iyi arkadaşlarından biri olmuş ve evcil hayvan arzusu yok olmuş. Şimdi büyücü Aiden ve arkadaşı ikimizi de bağlamışlardı, Rhyan'ın diğer en iyi arkadaşı Dario ise bize ölümcül bir şekilde bakıyordu.

Rhyan homurdanarak ve bağırarak iplere karşı mücadele etti. "Aiden. Aiden lütfen, beni dinle. Bunu yapma!" diye yalvardı.

Aiden'in ağzı gerildi, yüz ifadesi acı doluydu ama Dario alaycı bir ifadeyle, "Sanırım bunu yapacağız," dedi.

"İkinize de bir açıklama borçluyum. Borçlu olduğumu biliyorum. Ama gitmemize izin vermelisiniz. Neler olduğunu bilmiyorsunuz," dedi Rhyan, sesi çaresizdi.

"Komik bir şey bu. Bunu asla bilemeyiz," dedi Dario. "Haydi, Aiden."

İpe karşı mücadele etmeye başlamıştım bile, onu koparmaya çalışıyordum. Rhyan bunu daha önce yapmıştı ve şimdi soturion gücüm vardı. Hiç olmadığım kadar güçlüydüm. Ama kaslarım gerildikçe ve sahip olduğum her şeyi kullanarak bağlarıma karşı koydukça, ipler beni daha keskin bir şekilde kesiyordu. Bu imkânsızdı. Aiden etrafımdaki ipleri mengene gibi . Ve ne kadar mücadele edersem edeyim bir santim bile gevşemelerine izin vermeyerek dikkatini onlara odaklamıştı. Daha önce de bağlanmıştım ama hiç böyle, gücüm yerindeyken bağlanmamıştım. Ve bir anda bunun ne kadar eziyet verici olduğunu anladım. Tristan beni Imperator Kormac'ın emriyle bağladığında canım yanmıştı. İpler tenime karşı çok sıcaktı, ama en çok dehşete düşmüştüm ne olduğunu

oluyor. Durumun kendisi, bağlamadan dolayı hissettiğim acıdan çok daha korkunçtu.

Ama bu sefer çok daha kötüydü. Acı içindeydim. Ama Rhyan? Tanrım! Rhyan babasının zalimliği yüzünden aylarca böyle yaşamıştı. Sırf beni korumak için aylarını böyle geçirmişti.

"En azından onu serbest bırakın!" diye bağırdım. Artık ona ne yaptıklarını, ona karşı nasıl kullanıldıklarını tam olarak anlayabildiğim için onu iplerin içinde görmeye dayanamıyordum. Bunlar onun kendi kişisel işkence türüydü. "Onun yerine beni alın. Karşı koymayacağım, yemin ederim."

"Hayır," diye hırladı Rhyan. "Hayır! Senin kavgan benimle. Benimle hesaplaş. Cevap vermem gereken çok şey var. İkinize de. Ve cevap vereceğim. Yemin ederim. İstedğin benim. Babamın istediği benim. Onu değil."

Dario güldü. "Kavgalarımız mı? Şu anda aramızda olanlardan böyle mi bahsediyorsun? Kavga mı? Ne kadar kibar bir kelime seçimi. Ama yine de eski veliahtımızın tatlı dilinden başka ne bekleyebilirdim ki?" Başını iki yana salladı. "Ama bir konuda haklısın dostum." Dario'nun aksanı derinleşti, o çok güzel bulduğum tonu keskinleşerek her hecede vahşi bir tehdide dönüştü. "Cevap vermem gereken çok şey var. Hem de çok. Ve güven bana. Bu cevapların her birini senden aynı şekilde alacağız."

"Dario!" Bağırdım. "Sana yalvarıyorum. Sen onun arkadaşydın. Bunu ona yapma."

"Lyr," dedi Rhyan, sesinde bir uyarı vardı. Ama bunun onu ne kadar incittiğini, gözlerindeki acıyı ve paniği görebiliyordum.

"Öyleydi, sanırım önemli olan kelime bu leydim." Dario burnunu kaşıdı. "Geçmiş zaman."

Rhyan gözlerini sıkıca kapattı, yüzü acıyla buruşmuştu.

Dario'yu ikna etmekten vazgeçtim. "Aiden," diye yalvardım. Daha çekingen, muhtemelen daha akli başında görünüyordu. "Lütfen."

"Ne yazık ki isteğinizi yerine getiremeyeceğim." Aiden resmi bir şekilde konuşuyordu, aksanı neredeyse hiç yoktu. Rhyan'ın duygularını kontrol edemediği anlar hariç, sık sık sakladığı gibi onun da tonu bastırılmıştı. Daha önce bana dokunduğunda da hissettiğim bir durgunluk vardı onda.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Aiden, "Rhyan'ın gizlice kaçma gibi küçük bir eğilimi var. Ve giderken de sevdiğiniz insanları öldürüyor." Sesi sertleşti. "Sizi de serbest bırakmayacağız leydim. Belki de beni yanlış anladınız. Tekrar açıklayacağım. Ve yavaşça. İkiniz de Majesteleri İmparator Hart'ın huzuruna çıkarılacaksınız."

"Evet," dedi Dario. "Bu kadar yeter." Kararmaya başlayan ormanın etrafına baktı. Ağaçlar kilometrelerce uzanıyordu. Ve biz de tam ortasındaydık, savunmasız ve korunmasız. Dario ve Aiden arasında konuşulmayan bir şey geçti. "Ekselanslarına ne söyleyeceğinizi düşünmek için zamanınız olacak. Bu gece güvenli geçiş için çok uzaktayız, özellikle de iki tutsakla. Son zamanlarda akadim hakkında çok fazla rapor var. Gece için bir siper bulacağız."

Rhyan'la gözlerimi kilitledim. Sığınağa ulaştığımızda bir plan oluşturabilir ve kurtulmanın bir yolunu bulabilirdik. Beni dikkatle izledi, çene kasları gerilmişti, ifadesi okunamıyordu.

"Gidelim o zaman," dedi Aiden. "Yakınlarda bir mağaranın girişini gördüm."

"Rhyan," diye fısıldadım. Meera'nın dönmemizi beklediği yer olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Açılan gözleri bunu doğrular gibiydi.

Kahretsin.

"Eğer enenizi kapatmazsanız Leydi Lyriana, Aiden'a ağzınızı bağlatacığım," diye tersledi Dario.

Ters ters baktım ama başımı salladım. Bağlarımın üstüne bir de tıkaç takılması isteyeceğim son şeydi.

"Gelin o zaman leydim," dedi Aiden resmiyetle. Önden yürüdü ve ipi çekti. Başka seçeneğim yoktu.

takip ederek, küçük, garip adımlar atarak -bağlamalarla yapabildiğim tek şey buydu.

Yürüdükçe gökyüzü kararıyor, tek ışık kaynağımız olan ayın ve parıldayan yıldızların soluk ışıltısı kayboluyordu. Ama sonra küçük bir alev belirdi, çatırdıyor ve tükürüyordu, Aiden'in önünde süzülüyordu. Böyle bir ışık üretebilmesi, bunu sadece büyüyle yapabilmesi ve sürdürebilmesi için gülünç derecede başarılı bir büyücü olması gerekirdi. Ki bunu tahmin etmeliydim. Rhyan'ı taklit etmesi neredeyse mükemmeldi. Bu onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyordu.

Ve Rhyan'a göre Dario son derece gaddar bir soturiondu. Daha azını beklememeliydim. Bu adamlar Rhyan yeminli olmadan önce onunla sadece arkadaş değillerdi, Glemaria'nın seçkinlerinin bir parçasıydılar. Tüm İmparatorluk'un olmasa bile ülkenin en iyi savaşçılarından bazıları.

Aiden döndü ve bizi küçük bir açıklığa doğru götürdü. Gözlerimi önümden ayırmıyor, zemini dikkatle izliyor, kazara gevşek bir taşa ya da çubuğa takılmadığımdan emin oluyordum, ta ki başka bir تنها ağaç kümesine açılan bir koruluğa gelene kadar. Onun ötesinde küçük, yuvarlak bir açıklık ve Rhyan'ın Meera'yı getirdiği mağara vardı. Yukarı baktım ve gryphonumuzun yukarıda tembel daireler çizerek uçtuğunu gördüm.

"Devriye mi?" Aiden gryphon'un uçuş rotasını izleyerek sordu. "Seathorne'a geçmek için kullanabilir miyiz?"

Nefesimi tuttum.

"Vahşi," dedi Dario, küçümseyerek. "Artık evcilleştirmek için çok fazla çaba gerekiyor." Yavaşça ufka baktı ve titredi. "Hadi içeri girelim."

Kalan adımları da atarak mağaranın girişinden sorunsuzca geçtik. Bu kötüye işaretli. Meera'nın korumaları yerindeyse içeri giremememiz . Bu da demek oluyordu ki onları henüz yerleştirmemişti, benim ve Rhyan'ın dönmesini bekliyordu.

Aiden bizi içeri götürürken Dario görkemli bir şekilde, "Bu gece için kalacak yeriniz," dedi. "Bu tür bir yer olduğundan emin değilim

alışkın olduğunuz yaşam tarzına uygun bir şey, leydim. Ama ne yazık ki, aslında umurumda değil."

Etrafımızı inceledim. Son mağaramızdan daha küçüktü. Ve yakın zamanda sönmüş bir alevin havasında belirgin bir duman vardı. Ama Meera hiçbir yerde yoktu. Ne ondan ne de eşyalarımızdan bir iz vardı.

Aiden duvara oturmama yardım etti ve mağaranın diğer ucunda Dario, Rhyan'ı yere itti. Bağlamak üzereydim ama Rhyan kendini oturacak bir yere getirdi, başını taş duvara yasladı, gözleri kapalıydı.

Dışarıda bir kurt uludu ve kar yağdı, rüzgâr mağaranın içinden içeri doğru esiyordu. Aiden alanın ortasına doğru ilerlerken gözleri benim üzerimdeydi, ateşini aktarabilmek için çitasını kullanarak kütükler ve dallar çıkarıyordu.

Birkaç odun parçası ayaklarının dibine yuvarlandı, ardından da düzgünce birbirine bağlanmış bir yığın çubuk geldi. Uçları kömürleşmiş, dumanın keskin kokusu hâlâ üzerlerine sinmişti.

Aiden eğilip parmaklarını küllere sürterken gözlerim Rhyan'ınkilerle buluştu, endişe doluydu.

"Hâlâ sıcak," dedi ve elindeki alevi yığının üzerine bıraktı. Sürdürdüğü ateş canlandı, eskisinden iki kat daha büyüktü, alevler her yöne sıçırıyordu. "Görünüşe göre misafirimiz var."

"Koğuşları kapatın," dedi Dario. "Kimse girmesin. Kimse çıkmasın." "Aiden işaret ederken gözlerini benden ve Rhyan'dan ayırmıyordu. onun stave at ve

Giriş ve gerçekleştirildi koruma büyüğü.

Meera dışarıdaysa içeri girmenin yolunu asla bulamazdı ve vadati olmadan onunla iletişime geçemezdim. Yalnız kalacaktı, üşüyecekti, korkacaktı. Tehlikede.

Nefes almayı hatırlamaya çalıştım. Nefes alıp vermeyi. Aiden önümde çömelmiş, keskin gözleriyle beni değerlendiriyordu. "Bu süreci hızlandıralım. Sadece mi varsınız? Yoksa Dario arkada birini mi bulacak?"

"Hayır," dedim, nabzım titriyordu. "Yapmayacak."

"Yalan söylüyorsun." Aiden başını eğerek yüzünü daha da yaklaştırdı.

"Ben değilim."

"Bana gerçeği söylersen daha kolay olur." Kalbimi işaret etti. "Aksi takdirde, bunu zor yoldan yapabiliriz. Seni konuşturabilirim."

Rhyan koltuğunda şiddetle kıpırdandı, nefesinin altında bir hırıltı vardı. Ama Dario bir elinde eşyalarımız, diğer elinde Meera ile mağaranın derinliklerinden geri döndüğünde yapmak üzere olduğu tehditler sustu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

"Peki bu?" Dario Meera'yı geçitten çekip çıkarırken Aiden'in sesi sıkılmış gibiydi.

Piç kurusu. İkisi de bunca zamandır Meera'nın burada olduğunu biliyor muydu?

"Ben Leydi Meera Batavia. Varis-" Ağzını kapattı. "Ben Arkasva'nın yeğeniyim, Bamaría'nın Yüce Leydisi." Aiden onu bağlarken, Dario Meera'yı öne doğru sürükledi.

İplerin sıcaklığı tenine değdiğinde gözlerinde bir acı titreşimi oldu, ama bunun dışında her zamanki sessiz zarafetiyle bağlanmayı kabul etti.

", değil mi?" Dario sordu. "Akadim tarafından kaçırıldın mı?"

"Öyleydim," dedi Meera, çenesini kaldırarak.

"Ve sen hayatta kaldın?" Dario'nun kaşları çatıldı.

Meera kendine bakıyormuş gibi yaptı. "Açıkça."

Güldü. "Ya diğer kız kardeşin? Leydi Morgana? O da orada saklanmıyor, değil mi? Kaya kılığına mı giriyor?"

"Sanırım cevabı zaten biliyorsun," dedi Meera, sesi keskindi.

"Evet, ama bunu senden duymak isterim." Göz kırptı. "Biraz güven oluşturmamı, birlikte olduğumuz süre boyunca sana daha az zor anlar yaşatmamı sağlar."

"Bundan şüpheliyim." Meera'nın yüzü sertleşti. "Kız kardeşim orada değil."

"Nerede o?" Dario talep etti.

Meera'nın burun delikleri alevlendi. "Bizi esir alanlardan henüz kurtarılmadık." Dario'yu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Bizi daha önce esir alanlardan." diye düzeltti.

"Peki bu tutsaklar seni tam olarak nerede tutuyorlardı?" Aiden sordu. Meera'nın etrafında döndü ve Meera'nın gözleri onun hareketlerini takip ederek çitasını izledi. "Kaçtıktan sonra seni Kuzey'e kadar getiren neydi? Glemaria'da ne yapıyorsun?"

Meera bakışlarını kaldırdı. "Akadim beni Allurian Geçidi'nde esir tuttu."

Aiden kaşlarını çatı. "Orası ülkenin diğer tarafı."

"Belki de bu yüzden bölgenizi işgal eden canavar ordusunu kaçırdınız," diye tersledim. "İmparatorunuzun hiçbir şey yapmadığı bir akadim sorunuz var."

Aiden'in gözleri Rhyan'ınkilere kaydı. Büyücü kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Glemarian sınır devriyesi hakkında bu kadar çok şey bildiğini sanana da bakın. Büyük olasılıkla akadim dağın ötesinde, büyülü olmayan alemde yapıldı," dedi Dario. "Kuzey'deki canavarların çoğu oradan geliyor."

"Bu bir sınır sayılmaz mı?" Meera sordu. Dario'nun burun delikleri alevlendi.

Allurian Geçidi İmparatorluğun batı ucundaydı. Aemon kesinlikle insan diyarına giriyor ve oradaki insanları ordusuna katmak için götürüyordu. Mantıklı olan tek şey buydu. Son zamanlarda akadim faaliyetlerine dair raporlar artmıştı ama bu raporlar elindeki sayıları yansıtmıyordu. Bu kadar çok insan düzenli olarak kayboluyor olsaydı bunu duyardık. Şimdi Allurian Geçidi'ni seçmesi, çivit parçasına yakınlığının ötesinde bir anlam ifade ediyordu. Gölgelelerin içine sızıp canavar ordusunu kurması için kolay bir yerdi.

"Sorularınıza cevap verdim," dedi Meera. "Bir büyücü olduğum için silahım olmadığını açıkça görebilirsiniz. Umarım beni serbest bırakmaya niyetlisinizdir. Çektiğim çileden kurtulmak için Bamaria'ya geri dönmeye hazırlanıyordum. Teyzem Arkasva Batavia ve Majesteleri İmparator Kormac beni kurtarmak için soturi gönderdi. Beni eve getirmeleri için. Leydi Lyriana ve Soturion Rhyan bu görevin bir parçasıydı. Bu sabah

Güneye. Yolumuza devam etmemize izin verirseniz, Yüce Leydim gibi ben de çok memnun olurum."

Dario kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudaklarının kenarını kaldırdı. "İlginç. Son duyduğumuza göre Soturion Rhyan, Ka Batavia'daki görevini terk ettiği için İmparator Kormac tarafından aranıyormuş. Ayrıca Kuzey'de işlediği bir dizi suçtan dolayı İmparator Hart tarafından da arandığını söylemeye gerek bile yok. Listelenemeyecek kadar çok."

"Peki ya Leydi Lyriana?" Meera meydan okudu. "O tek bir suç bile işlemedi. Tek yaptığı kız kardeşini kurtarmaktı. O benim koruyucum ve refakatçim." Gözleri yumuşadı.

"Sürgün bölgesinde bir yeminliye yardım etti. Ayrıca sorgulanmak üzere aranıyor," dedi Dario.

"Esir tutulduğum yerde!" Meera bağırdı. "Rhyan Güney'den gelen Akadim'le savaşmak için bir görevdeydi, bu ona dokunulmazlık mı sağlıyor?"

"Hmm." Dario omuz silkti. "Hayır, öyle değil. Her iki İmparator da onun... işlerine ilgi duyuyor gibi görünüyor." Koyu renk gözleri bana kaydı. "Ve kız kardeşinin."

Rhyan nefesini içine çekti, çenesi gerildi.

Dario bunu fark etti. "İlginç. Ne yazık ki, İmparator'umun emirlerini yerine getirmeli ve onları onun huzuruna çıkarmalıyım," dedi. "Eğer dediğin kadar masumlarsa, endişelenecek bir şey yok. Gerçi ikisinin de Gryphon Dağı'nda Ekselansları'nın soturisine saldırdığını düşünürsek, belki de endişelenmeleri gerekir."

"Peki ya ben?" Meera sordu. "Sorgulanmak için aranıyor muyum?" Dario'nun gözleri kısıldı. "Onlara yardım ettiğini tespit ettiğimiz herkesi getirmemiz emredildi."

Aiden, Meera'nın önünde durmuş, tüm bu durumdan rahatsız olmuş görünüyordu.

Aniden ileri atıldı. Elleri bağlıydı ama Aiden'in sopasıyla aynı hizadaydı.

"Hayır!" Dario bağırdı ve Meera ona ulaşmadan hemen önce Aiden'i kenara itti. Çok yaklaşmıştı.

Aiden dişlerini sıkarak tısladı, parmakları güneş ve ay tahtasının üzerinde sıkılaştı. "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşündün mü?"

"Denemeye değer," dedi Meera, Dario omuzlarını kavrayıp onu Rhyan'ın yanındaki duvara oturturken.

"Bu aptal oyunları bırakabilir miyiz?" Dario gözlerini devirdi. "Bütün bunlar hiç ihtiyacım olmayan bir baş ağrısı."

"Bunlara alışık olduğumu duymuştum!" Rhyan'ın Dario'yu sık sık antrenman için yataktan kalkamayacak kadar sarhoş olarak tanımladığını hatırlayarak tersledim. "Özellikle de sabahları."

Başı, kucağına bakmakta olan Rhyan'a döndüğünde dudaklarından şaşkın bir kahkaha döküldü. "Ben de Moriel'e." Dario hançerini çıkarıp havaya savurdu, kabzasını yakalayıp tekrar fırlattı. "Elbette. Sana içkimi sevdiğimi söyledi. Bazı mevcut arkadaşların aksine gerçek eğlenceden hoşlandığımı. Ama sana gerçek bir şey söyledi mi? Sana hiç turnuvadan bahsetti mi? Kazanmak zorunda olduğu Alissedari'den? Bir Alissedari nasıl kazanılır bilirsin, değil mi?"

Rhyan'ın yüzü düştü, tüm rengi soldu.

Daha önce de öldürdüm... Kaçarken kendi insanlarımı. Arkadaşlarımdan birini çıplak ellerimle öldürdüm. Arkadaşımı.

Bir keresinde çaresizlik içinde bana söylediği sözler, onu kabuslarından birinden uyandırdığım ilk sefer.

Rhyan şimdi gözlerinde yaşlarla önüne bakıyordu.

"Bak, yüzünün her yerinden belli oluyor," diye alay etti Dario, aksanı hâlâ ağırdı. "O bilmiyor. Öldürecek zamanımız var. Yatmadan önce bir masala ne dersin?"

Rhyan'ın dudakları titriyor, göğsü kabarıyordu.

"Kes şunu," dedim. "Kes şunu."

"Neden? Bunları bilmek istemiyor musun? Bilmelisin, özellikle de onun bizim hakkımızdaki hikâyelerini dinleyeceksen. Bizimkilerden birini de dinleyebilirsin." Dario sanki sahnedeymiş gibi ellerini çırpı. "Alissedari'nin hikâyesini dinleme zamanı."

"Dario, lütfen," dedim tekrar. "Bunu şimdi yapma."

"Hayır mı? Hayır. Bence şu an mükemmel," diye Dario. "Bir zamanlar Garrett adında bir çocuk varmış. Garrett." Durakladı, ismin havada asılı kalmasına, duvarlarda yankılanmasına izin verdi. "Size hiç bu isimden bahsetti mi leydim?"

Çenemi kaldırdım, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Rhyan bir kez Garrett'tan bahsetmişti. Sadece bir kez. Uyuduğumu sandığı zaman. Kendimi boşlukta hissettim.

"Hayır mı?" Dario kaşlarını kaldırdı. "Garrett, Rhyan'ın en iyi arkadaşlarından biriydi. Tıpkı bizim eskiden olduğumuz gibi. Babası Rhyan'la birlikte Glemarian Konseyi'nde görev yapıyordu. Öldürülmeden önce benim babamın yaptığı gibi." Durakladı, ölümcül görünüyordu. "Garrett bir soturion'du -aslında oldukça iyiydi- bir gün Arkturion olabilirdi. Rhyan'la birlikte eğitim gördü. En azından Alissedari'ye kadar. Sen Güney'densin," dedi, sanki bu benim zekama bir hakaretmiş gibi. "Daha önce açıklamam gerekirdi. Ama belki bilmiyorsundur diye söylüyorum, Alissedari gryphon üzerinde yapılan bir turnuvadır-"

"Ne olduğunu biliyorum," diye homurdandım.

Dario ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Oh, öğrenmiş. O zaman bunun nasıl sona ereceğini biliyor olmalısın, çünkü kazananın iki yoldan biriyle yaratıldığını zaten biliyorsun. Ya ayakta kalan son kişi olurlar ya da ilk öldüren. Tahmin et sevgili dostumuz hangi şekilde kazandı? Devam edin leydim. Tahmin edin bakalım."

Arkadaşlarımdan birini çıplak ellerimle öldürdüm. Arkadaşımı.

"Birlikte çalışacaklarına söz vermişlerdi," dedi Aiden, aniden kontrolü ele alarak. "Birbirlerini korumak için. Gryphon'larını aldıktan sonra aynı anda stadyuma vardılar. Birlikte." Şimdi gözyaşlarını tutamıyordu. "İyi olacaklarını düşündük. Güvende olacaklarını. Rhyan'ın asla-" Göğsü kabardı, boynu kızardı. "Ama sonra Rhyan kazanmak zorunda kaldı. Artık kaybedemezdi, değil mi? Hayır. Garrett'ı öldürdü. Gözümüzün önünde öldürdü. Bütün ülkenin gözü önünde." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, yanakları kızarmış ve benek benek olmuştu.

Rhyan'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Onu sen öldürdün." Aiden boğuk, kırık bir fısıltıyla konuştu. "Onu sen öldürdün. En iyi arkadaşımızı. Benim aşkımı."

Tanrılar adına. Bu yüzden aurasında çok fazla keder hissedebiliyordum. Dario'nun sahip olduğundan çok daha fazla öfke.

Rhyan bana hiç söylememişti. Çok fazla acı çekiyordu. Konuşamayacak kadar acı çekiyordu. Arkadaşını öldürdüğünü itiraf ettiği zamanı hatırladım. Kâbusları o kadar korkunçtu ki, aurası bir kar fırtınası başlatmıştı - neredeyse bizi donduracak bir kar fırtınası. Ama bu bile onun için çok fazlaydı. Gerisini itiraf edememişti. Herhangi bir detay verememişti.

Aiden dizlerinin üzerine çöktü. Rhyan açıkça ağlıyordu. Bir an için Aiden'in kederine kapıldım. Aşkını kaybetmeyi hayal bile edemezdim. Dayanamazdım. Rhyan'ın incinmesi fikri bile beni öfkeliendiriyordu. Ama onu tamamen kaybetmek... Bu düşüncayı bir kenara ittim.

Tanrılar. Korkunç bir hikâyeydi, özellikle de anlatılış şekli. Rhyan'ı babası gibi soğukkanlı bir katil, bir canavar gibi göstermişlerdi.

Ama Rhyan'ı tanıyordum. Hiç şüphesiz o gün daha fazlası olduğunu biliyordum. Her ne kadar imkânsız görünse de, Garrett'ı doğru olanı yapmaya çalıştığı için öldürmüştü. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı ve sonra yanlış giden her küçük şey için, hatta kendi kontrolü dışında olan şeyler için bile kendini hırpalar dururdu. Garrett'ın ölümünün ona ne yaptığını hayal bile edemezdim. Hâlâ ne yaptığını.

Gidip ona sarılmak, onu kucaklamak, rahatlatmak için kollarım ağrıyordu. Sonunda gerçeği itiraf ederken onu dinlemek için. Ama Aiden hareketsiz kaldı ve tekrar ayağa kalktı. Aurasındaki ve tavrındaki her şey sert ve ihtiyatlıydı.

Rhyan çaresiz görünerek başını salladı. "Sana söylemek istedim, Aiden. Pek çok kez. Kahretsin. Üzgün olduğumu söylemek yeterli değil ama elimdeki tek kelime bu ve bunu daha önce söylemeliydim. Ama ben... ben üzgünüm. Bildiğinden daha fazla. Onu düşünüyorum... Garrett'ı düşünüyorum..." Onun sesi

Sustu, fısıltıdan daha yüksek sesle konuşamayacak kadar duyguluydu. "Her gün. Her lanet gün," diye mırıldandı. "Ama... bilmediğin şeyler var. Şeyler..."

"Biliyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Ve her gün onu mu düşünüyorsun? Umarım düşünüyorsundur. Çünkü ben düşünüyorum. Başka ne düşünüyorum biliyor musun?" Aiden, Rhyan'ın önünde tekrar çömelerek sordu. "Sen onu öldürdükten sonra nasıl görüldüğünü değil. Ya da kollarında cansız yatışını. Hep birlikte olduğumuz o son gece aklımdan çıkmıyor. Burnunun kırıldığı gün. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Rhyan'ın gözleri büyüdü ve yavaşça başını salladı.

"Tamir ettim! Seni iyileştirdim! Garrett başucunda otururken kemiklerini onardım. O zaman bunu planlıyor muydun? Kazanmak için arkadaşını feda etmeye mi karar verdin? Bunun Dario değil de Garrett olacağını hep planladın mı? Seni durdurmaması için babandan turnuvada Dario ve Garrett'i ayırmasını istedin mi?"

Rhyan bir nefes çekti, gözleri sulu ve uzaktı, anılarında kaybolmuştu. Sonra başı öne düştü, omuzları titriyordu. Çok çaresiz görünüyordu. Çaresizce ona doğru yaklaşılmaya çalıştı. En azından parmaklarını onunkilere değdirmek, elimden gelen teselliği sunmak için. Ama Dario bana öyle bir baktı ki donup kaldım.

"Seninle ilgilendim. Onunla, hayatımın aşkıyla son günümde başucundaydım," dedi Aiden, sesi alçaktı. "Sonra ellerini onun boynuna dolamanı izledim. Ve bir yıl boyunca, tam bir yıl boyunca tek istediğim bunu yapmaktı!" Elini çantasının üzerine koydu ve sonra-

"Hayır! Yapma!" Çığlık attım.

Korkunç bir çığırda sesi duyuldu ve ardından Rhyan acı dolu bir çığlık attı. Aiden burnunu kırmıştı.

"Rhyan!" Bağırđım.

"Siktir!" Rhyan'ın başı taşa çarparak geriye düştü. Omuzları titrerken göğsü kabardı, kasları iplere karşı acıyla gerildi. Sonra yavaşça başını kaldırdı.

Başını öne eğdi. Gözlerinde yaşlar vardı, parmakları iki yanında çaresizce seğirirken burnundan serbestçe kan fışkırıyordu.

"Kesin şunu!" Bağırđım. "Dokunma ona!"

"Yoksa ne olur leydim?" Aiden geri adım attı, elleri titriyordu, aurası öfke ve kederin bariz işaret fişeklerinin hâkimiyet için savaştığı vahşi bir hal almıştı.

"Sen iyi misin?" Rhyan'a sordum, sesim titriyordu.

Dario alay etti. "Sen de Moriel'e. O bunu hak etti." "Siktir git!" Rhyan'ın yanına gitmek için mücadele ederek bağırđım. "cehenneme mi?" Dario elini kalbinin üzerine koydu. "sanmıyorum. En azından bu gece. Ve ben olsam bu durum hakkında yorum yapmaktan kaçınırdım. Çünkü o geceyle ilgili anlayamayacağın bir ayrıntı . Senin orada bile olmadığını bir gece!"

"Şu anda ne olduğu umurumda bile değil," diye homurdandım. "Tek bildiğim onun yaralı olduğu!" Aiden'a ters ters baktım. "Ve ona zarar veren de senin arkadaşın."

"Lyr." Rhyan'ın gözleri kan çanağına dönmüştü, başını uyarırcasına sallarken ağzı acıyla gerilmişti. "Yapma. Yapma. Her şey yolunda. İyi olacağım." Birden gözleri büyüdü, arkama baktı. "Siktir!" Bağırırken gerildi, sesi emir ve uyarı doluydu. "DARIO!"

Mağarada alçak bir hırıltı yankılandı. Başımı çevirdim, midem dehşet içinde dönüyordu; büyüye karşı tamamen dirençli bir akadim, Aiden'ın korumalarının arasından geçip gidiyordu.

Canavar o kadar uzundu ki, başının tepesi neredeyse tavana değiyordu. Tamamen çıplaktı, boynunda sadece gümüş bir tasma vardı. Bu tasmaları daha önce de görmüştük. Onu efendisine bağlıyor ve bir tür çarpık kaşonim içinde güçlerini paylaşmalarını sağlıyordu. Bu bize tesadüfen rastlayan herhangi bir akadim değildi. Bu Aemon'un canavarlarından biriydi.

Moriel'inkilerden biri.

Dario duvardan bir meşale kaptı ve onu yakmak için alevlere doğru koştu. Sonra kılıcını çekti, siyah bukleleri ateş ışığında parlıyordu.

"Aiden," diye bağırdı Rhyan, dudaklarına dökülen kanı tükürerek. "Aiden. Çöz beni! Çözmelisin! Çöz beni, hemen! Aiden!"

Ama Aiden donup kalmıştı, aurası korkuyla doluydu ve arkadaşının akadime yaklaşmasını şaşkın bir dehşetle izliyordu. Çubuğunu kavradı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Yüzü, akadimi ilk kez yakından gördüğümde benim de yüzümde beliren dehşet ifadesiyle solmuştu. Rhyan ve Dario dövüş konusunda ne kadar tecrübeli olsalar da Aiden bir büyücüydü, savaşçı değil. Bu muhtemelen bir akadime en yaklaştığı andı. Hatta belki de kendi gözleriyle gördüğü ilk akadimdi.

"Aiden!" Bağırdım, tüm vücudum titriyordu. "Bizi çözmelisin! Yoksa öleceğiz!"

Akadim hırladı ve keskin pençelerini Dario'nun göğsüne geçirdi. Dario, canavarın tırnaklarının zırhını sıyrmasına yetecek kadar geri çekildi. Dario bir çığlık atarak elindeki meşaleyi akadimin kafasına doğru fırlattı ama canavar meşaleyi savurarak alevleri bana doğru geri gönderdi.

"Lyr!" Rhyan çığlık attı.

Meşale yanımdaki duvara çarptı, ateş gevşek dalları tutuşturdu. Dallar anında parladı, alevler bacağımı yaladı. Kahretsin! Kahretsin, yanacaktım. Çizmelerimi başka yöne çevirerek kendimi yeniden konumlandırımdım ve ayağımın altından duman yükselene kadar alevlerin üzerinde tepinerek tekme .

"AIDEN!" Rhyan kükredi, sanki beni daha fazla tehlikeden çekip kurtarabilecekmiş gibi vücudunu benimkine doğru kaydırıldı. "Aiden! Bizi çöz." Sesi panikle doluydu. Kasları neredeyse patlayacak kadar gerilmişti, parmakları benimkilere dokunuyordu. "ŞİMDİ!"

Dario akadime doğru koşarken bağırdı. Ama akadim onu yakaladı, havaya kaldırdı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara fırlattı. Vadati taşı başının yanında paramparça oldu.

Mağarada bir hırıltı daha yankılandı, bu seferki daha yüksek ve daha derindi. Vücudu birincisinden daha kalın ve kaslı olan ikinci bir akadim içeri girmişti, üzerinde aynı

boynunda gümüş tasma. Aemon'un askerlerinden biri daha.

Bunlar yeni bir türdü. Akadim'le ilk savaştığımda, Asherah'ın göğüs plakası tarafından korunuyordum. Onun kanı onlar için işkence gibiydi, çünkü o bir Muhafızdı. Büyüm yokken beni kurtarmıştı. Ama şimdi Aemon'a hizmet eden ölümsüzler damarlarında onun kanını, yeniden bedenlenmiş bir Tanrı'nın kanını taşıyorlardı. Artık bana dokunabilirlerdi. Rhyan ve Meera gibi.

Ve daha da kötüsü, içimdeki Valalumir'i harekete geçirme potansiyelleri vardı. Aemon'un kanı, bir Gardiyan'ın kanı bunu yapabiliirdi.

Kesinlikle kurtulmamız gerekiyordu.

"Aiden, yap şunu. Bırak onları," diye emretti Dario sonunda, kendini dizlerinin üzerine çekerek. Pantolonu botlarının üstünden dizlerine kadar yırtılmıştı ve alnından kan damlıyordu, yüzü is içindeydi. Yüzünü buruşturarak tekrar ayağa kalktı ve kılıcının kabzasını ellerinin arasında yeniden konumlandırdı. "Şimdi!"

Aiden hızla göz kırptı, sonra asasıyla beni işaret etti. Bir ışık patlaması oldu ve sonunda iplerin bedenimden düştüğünü, büyümün ve gücümün uzuvlarıma geri geldiğini hissettim. Suyun altındaymışım da yüzeye yeni çıkmışım ve tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Ayağa fırladım, Aiden Rhyan ve Meera'nın bağlarını çözerken hemen zırhımı ve silahlarımı attıkları köşeye koştum.

Biz kılıçlarımızı savururken büyücünün gözleri aramızda dolaştı, bedenlerimiz savaşmak için gerilmişti. Yardım edecekmiş gibi bir adım öne çıktı ama ben önce Meera'yı ve sopamı yerden arkamdan ittim. Akadim kükrerken Aiden'ın göğsü kabardı, elleri iki yanında titriyordu.

"Aiden," dedi Rhyan sert bir sesle. "Aiden, beni dinle. Leydi Meera'yı arka tarafa götürmeni ve tehdit sona erene kadar saklanmanı istiyorum." Arkadaşının bakışlarını tuttu ona daha önce birçok kez bana verdiği güveni sundu.

ihtiyacı vardı. "Tamam mı? Bunu yapabilirsin. Sen güçlüsün. Onu güvende tut."

Aiden'in boğazı düğümlendi ama beni şaşırtarak başını salladı, gözleri parlıyordu. "Hayatım üzerine." Avucunu düzleştirmeden önce yumruğunu kalbine iki kez bastırdı. Meera elini tutup güven verici bir şekilde sıktı ve o da başını salladı. Diğer elini Meera'nın dirseğine koydu, onunla birlikte gölgelerin içinde kaybolmadan önce gözleri benimkilerle buluştu.

Kılıcımı iki elimle tuttum, gözlerim Rhyan'ınkilerle buluştu. Dario ilk akadime doğru koştu, zıpladı ve koluna vurdu.

Rhyan bir an için yanağını benimkine bastırdı, ikimizin de ihtiyacı olan kısa bir güven verici dokunuştı bu. Sonra sesi kulağımda kısıldı, kırık burnu yüzünden gerilmişti. "Sağ kanadına saldırın. Ben sola gideceğim. Derinden saldırın. Geri çekilmek yok."

Boğazım düğümlendi ama kılıcımı daha sıkı kavrayarak başımı salladım. Rhyan'ın dudakları geriye kıvrıldı, vücudu olağanüstü bir şekilde hareketsizdi, saldırmaya hazırdı. Ben sağa doğru kaçtım. O sola koştu. Akadim'in gözleri üzerimde parladı, devasa, kaslı bir kolun ucundaki pençesi çırpınıyordu. Sıçradım ve kılıcımı vücuduna doğru savurdum. Bıçak derisine çarptı ve darbe kabzadan geçerek kollarımdaki sinirlere kadar yankılandı. Kılıcın geri sıçrama eğilimine direndim ve yavaşça kaba deriyi delerek kalın kas kordonlarına ulaştım. Dişlerimi sıkarak ittim, tutuşumu kaybetmeden olabildiğince zorladım. Ayaklarım yere değdiğinde kolundan kan fışkırdı, kılıcım hâlâ elimdeydi.

Akadim hırladı ve ben tekrar saldıramadan Rhyan ikinci sıçrayışını yaptı, kılıcının ucu aşağıya doğru kavis çizdi. Canavarın kolu omzundan sarkıyordu, düşmesini engelleyen bir tendondan daha azdı.

Dizlerinin üzerine çöktü, kopan kolu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarparken acı içinde inledi.

Rhyan kılıcını tekrar hazırladı. Ama sonra kan donduran bir çığlık mağaranın içinde çınladı. İlk akadim Dario'yu boynundan tutarak havaya kaldırmış ve onu boğmuştu. Dario tekmeledi

Çaresizlik içinde hançerini akadimin koluna sapladı ama işe yaramadı. Akadim daha sert sıkarak Dario'nun zırhını göğsünden ayırdı. Kalbine ulaşmak için onu soyuyordu.

Ruhunu yemek için. Onu terk etmek için.

"HAYIR!" Rhyan kükredi.

"Git!" diye bağırdım. Yüzündeki acıyı, hem beni hem de arkadaşını korumak için savaşılan ihtiyaçlarını görebiliyordum.

Rhyan bana sertçe baktı, gözleri

değerlendiriyordu. "Sadece lanet bir ip," dedim.

"Git!"

Ben kendimi ileri atarken o Dario'ya doğru koştu. Bu akadimi tek başıma öldürebilirdim.

Canavar sallanıyor, kopan omzundan serbestçe kan akıyordu. Dizlerimi büktüm ve zıpladım, hiç olmadığı kadar yükseğe kaldırdım. Ve bir hamleyle kılıcımı kalbine sapladım. Uludu, kalan kolu kabzayı kavramak için çabalıyordu. Dişlerimi sıkarak, kılıcımın göğsündeki sert ve kalın kas bariyeriyle buluştuğunu hissedene kadar ittim ve ittim. Çizmelerim uyluklarına değdi ve kılıcı daha da içeri iterek canavarın kas ve kemiklerini geçmeye zorladım.

Mağaranın diğer tarafında Rhyan'ı akadimin sırtına atlarken yakaladım. Kolunu arkadan boynuna doladı ve kılıcını çekti. Rhyan bıçağı sırtına sapladı. Bıçak akadimin göğsünün ön kısmından kadar homurdandı. Dario pençelerinden kurtulup keskin bir gümbürtüyle yere düştü.

Önümdeki akadimden geriye sıçradım, bıçağım hâlâ göğsüne saplıydı. Rhyan, Dario'ya yoldan çekilmesi için bağırdı ama o sadece yerde yatıyordu.

"Dario!" diye bağırdı.

Göğsü inip kalkıyordu - yaşıyordu - ama onun dışında hareket etmiyordu.

Dev sallandı ve öne doğru devrildi. Düşmeye başladığında gözleri kararmıştı, bıçağın ucu tam Dario'nun yattığı yere saplanmıştı.

Rhyan bağırdırken geri çektim. "DARIO!"

Akadim düştü. Dario kazığa oturtulacaktı. Rhyan hayvanın sırtından atladı, ayakları yere değmeden ileri atılıp kollarını arkadaşına doladı. Kılıç ve canavar mağaranın zeminine çarparken, bacakları birbirine dolanarak yana doğru yuvarlandılar.

Tekrar ileri atıldım. Canavarım hâlâ hayattaydı ve kılıcım göğsündeydi. Onu çıkarıp tekrar saldırmam gerekiyordu.

"Maraak Moriel," diye hırladı, yakası ateş ışığında parlıyordu.

Kral Moriel. Aemon.

Kılıcımın kabzasını kavrayıp ellerimi savururken sıırttı. Geriye düştüm.

Akadim kükreyerek, çürümüş nefesine karışmış kanı yüzüme tükürdü. Kırmızı gözleri yarıklara kadar daraldı, kılıcımı göğsünün derinliklerine doğru iterken ağzından dişleri çıktı, benimle alay ediyordu, kalbini ıskaladığımı bildiğimden emin olmak istiyordu.

Bir sonraki hamleme hazırlanırken göğsüm kabardı. "Maraaka Ereshya," dedi dudaklarını yalayarak.

Kraliçe Ereshya. Morgana...

Tökezleyerek geri döndüm.

Gözlerim yandı. Aemon'un ihaneti bir şeydi. Ama Morgana'nınki? Bu mümkün müydü? Sadece parçayı almakla kalmamış, bu canavarlar tarafından kendisine tapılıyor da olabilir miydi? Onlara hükmediyor olabilir miydi? Onlara komuta ediyor muydu?

Hayır, hayır. Yapamazdı. Yapamazdı.

Ama öyleydi.

"Başarısız oldun," diye hırladı. "Kılıcını kaybettin. Artık beni öldüremezsin." "Bundan o kadar emin olma," dedim hançerimi kınından çıkararak. Adım ateş ışığında çeliğin üzerinde parladı.

Akadim silahımın büyüklüğüyle alay ederek güldü. Ama bir saniye sonra kendimi ileri fırlattım. O korurken

hançerimi eline sapladım.

Akadim çığlık atarak kollarını savurdu ve bana kılıcımı göğsünden çıkarmak için ihtiyacım olan birkaç saniyeyi verdi. Tekrar vurdum. Ve bu sefer kalbi ıskalamadım.

Akadim'in gözleri irileşip karardığında hayvani bir ses duvarlarda yankılandı. Öne doğru devrilmeden önce birkaç acı dolu saniye boyunca hareketsiz, askıda kalmış gibi görünüyordu, ben kenara çekilirken kılıcım altındaki zemine çarptı.

Mağaranın öbür ucunda Rhyan hâlâ Dario'yu kollarında tutuyor, şoktan titriyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, sanki boğulduktan sonra hâlâ nefes almaya çalışıyormuş gibiydi. Ama Rhyan'ın şişkin, karanlık ve şişmiş gözleri benim üzerimdeydi, bana yukarıdan aşağıya bakıyor, yaralanmadığımı değerlendiriyordu. Güvende olduğumu.

Bir kolunu kaldırdı, avucunu bana doğru uzattı ve ben de koşarak dizlerimin üzerine çöküp ona sarıldım. Kollarım nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi sıkıca sarıldı ve bir saniyeliğine kendimi ona bıraktım, yüzüm boynunun sıcaklığına gömüldü.

Rhyan beni kendine doğru çekti, eli sırtımda sabit bir varlık gibi duruyordu ve beni bir şekilde daha yakına çekiyordu. Başımı kaldırdım, alınlarımız birbirine değdi ve o da rahat bir nefes aldı. Geri çekilmeden önce dudakları usulca alnıma değdi, gözleri benimkilerle buluştuğunda ağırlaşmıştı. "Lyr," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Yüzümü tekrar boynuna gömdüm, nefes almaya çalışıyordum. Kokusunu içime çekmek, hayatta olduğunu hissetmek için. Bir şekilde, yine hayatta kaldığımızı bilmenin keyfini çıkarmak için. "Sen mi?" Onu sıkarak sordum.

"Sadece burnum," dedi kabaca, parmakları ense mi sıkıyordu.

Dario yere oturmak için kendini kaydırırken birkaç derin nefes aldı.

"Nefes almalısın Dario," dedi Rhyan. "Beni duyuyor musun? Bir şeyin yok. Hayatta kaldın. Bir nefes al." Rhyan ona doğru uzandı, ama soturion onun bu hareketini görmezden gelerek

kendi, bazı söylenmemiş konuşma oluyor
Aralarında.

Dario'nun kaşları çatıldı ama başını salladı.

"Çevrede devriye gezmeliyiz," dedi Rhyan. "Bakalım daha fazlası geliyor mu? Sen iyi misin?"

Yüzü acıyla buruşmuştu ama Dario başını sertçe salladı.

Aiden ve Meera. ortaya çıktığı gelen ve karanlık .
yüzleri solgun.

Meera beni görür görmez Aiden'ın yanından kollarıma koştu.

"Lyr," diye bağırdı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Hepimiz öyleyiz."

Ölü akadimlere tiksintiyle baktı, gözleri yakalarında takılı kaldı.

"Onları Aemon gönderdi." Sesi sessizdi, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı.

Başımı salladım, gözlerimin arkası yanıyordu. Sadece Aemon değil. Morgana. Ama henüz bunu söylemeye cesaret edemiyordum. Meera'yı zaten olduğundan daha fazla incitmek için.

Maraaka Ereshya.

"Gidelim," dedi Dario. "Rhyan ve ben çevre güvenliğini sağlayacağız. Lyriana, Aiden ve Meera'yı korumanı istiyorum."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Kalbim gümbür gümbür atarken Rhyan ve Dario'nun kılıçlarını kavrayıp dışarı çıkmalarını, vücutlarının yağın karın içinde kaybolmasını izledim.

Aiden ve Meera'nın önünde durdum, vücudum gerilmişti ve kulaklarım tetikteydi. Rhyan ve Dario mağaranın ağzından içeri dalmadan önce bir dakika geçti, göğüsleri kabarmış, gözleri vahşi.

"Lanet olsun!" Dario kükredi, eğildi, nefesini tutarken elleri dizlerine çarptı.

Rhyan yüzünü buruşturarak saçlarını geriye attı, yüzü kıpkırmızıydı. "Dışarıda bir düzine var. Ve daha fazlası geliyor. Her taraftan kuşatılmış durumdayız."

Meera sallandı. "Bizi geri getirmeye çalışıyorlar."

"Ya da bizi öldürün." Meera'nın eline uzandım, Aiden'in Dario ve Rhyan'a dönmesini izledim, yüzü kül rengindeydi.

"Belki de," dedi Meera sessizce, "Belki de bizi almalarına izin verdik. Onlar... daha önce bize zarar vermediler. Morgana yapmaz-"

"HAYIR!" Bağırdım.

"Kapana kısıldık o zaman." Aiden paniklemeye hazır görünüyordu.

Rhyan dışarıya baktı ve göğsündeki kayışı düzeltti. "Hayır, değiliz. Hepimize yetecek kadar büyük bir gryphonumuz var." Aksanı kabaydı, alıştırmaya yaptığı o gösterişli soylu havası tamamen kaybolmuştu. Dario ve Aiden'in arasına baktı. "Bana otuz saniye ver. Onu bulabilirim. Bizi dışarı çıkaracağım."

Dario alay etti. "Doğru. Sanki buradan öylece çıkıp gitmene izin vereceğiz."

"Ciddi misin lan sen?" Rhyan tükürdü. "Geri döneceğimi biliyorsun!"

Dario'nun yüzü kızardı, kaşları çatıldı.

"Lanet olası hayatım üzerine yemin ederim!" Rhyan başını salladı. "Me sha, me ka. Bu konuyu Gryphon'da tartışırız. Sonra kolumu kırmak istersen, buyur kır. Ama Tanrılar adına, bu gece burada kimsenin ölmesine izin vermeyeceğim."

Mağaranın dışından bir kükreme duyuldu. Bir başkası cevap verdi. Akadim yaklaşıyordu.

Rhyan önümde durmak için acele etti, nefesi kesilmişti. Omuzlarına uzandım, parmaklarım zırhının derisine baskı yapıyordu. Yeşil gözleri ışıkla parlayarak benimkilerin üzerine düştü. Bana bakışında çaresiz bir şeyler vardı. Sanki yüzümü ezberliyordu.

"Geri geleceksin," dedim nefes nefese.

Çenesi gerildi. "Senin için her zaman geri geleceğim." Boynuma uzandı, parmakları usulca tenime değdi. Sonra taktığım zinciri kavradığını hissettim, eli berrak, beyaz vadati taşına doğru kaydı. Onu avucuma bastırdı ve bana doğru eğildi, nefesi kulağıma değdi.

"Hazır ol," diye emretti. Bu artık bir çırağın sesiydi ve bana emir komuta zincirini takip etmemi emrediyordu. "Gryphon içeri sığmaz. Mağaranın ağızına doğru savaşıcağım, olabildiğince yaklaşacağım. Seni çağırıldığımda gel."

Başımı salladım. "Dikkatli ol."

Yumruğunu göğsüne bastırdı, parmak eklemleri benimkilere değdi. "Mekara.

"Rakame," diye fısıldadım. Boğazım kelimeler için çok daralmıştı.

Ve sonra kayboldu, figürü mağaranın ötesindeki karanlık tarafından yutuldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Kalbim küt küt atarken mağaranın ağzında yuvarlanan kar tanelerine baktım. Rhyan artık görünmüyordu.

"Siktir!" Dario yumruğunu duvara vurdu. "Siktir!"

"Geri dönecek," dedim boğazım düğümlenerek. Bir akadim hayatımı sona erdirebilirdi. Ve Rhyan'ın etrafı onlarla çevriliydi. Vorakh ya da değil, o ölümsüz değildi. Şu anki bedeniyle değil.

"Yapacak," diye fısıldadı Meera. "O güçlüdür."

Başımı salladım, titremesini önlemek için dudağımı ısırdım ama endişe vücudumun her santimini ele geçirdi.

"İşte," dedi Aiden, bana bir fener uzatarak.

Tırnaklarım avucuma batacak kadar sıkıca kavradım. Şimdi göğsümün üzerinde asılı duran vadatiye baktım, berrak ve hareketsizdi. Ve saniyeler geçtikçe öyle kaldı.

Bütün bir dakika geçti ve gitti, içimde hastalıklı bir his kabardı. Vadati hâlâ sessizdi.

"Daha yakına gitmeliyiz," dedi Dario, gözleri taştaydı. Kılıcını kaldırırken yüzü kararlılıkla doldu ve çenesini Aiden'a doğru salladı. "Hazır ol, orada ne olduğunu bilmiyoruz." Gözleri benimkilerle buluştu ve içgüdüsel olarak adım attık, omuz omuza, kılıçlarımız havada ve halkımızı korumaya hazırды.

"kal," diye emrettim Meera'ya. "Ne olursa olsun."

Nefesimi tutmaya başladım, elim terden neredeyse meşalenin uzunluğundan aşağı kayıyordu. Sonra kükremeye son bulan tanıdık bir ciyıklama, akadim'in hırıltılarını bastırdı.

Gryphon.

"Lyriana!" Vadati'den yayılan mavi ışık zırhıma çarparak mağarayı doldurdu.

"Rhyan," diye bağırdım, elim kılıcımın kabzasında sıkışmıştı. Dario'ya döndüm. "Geliyoruz."

"Hayır. Bekle!" Rhyan kükredi, savaş sesleri, homurtular ve hırıltılar taşı dolduruyordu.

"Rhyan?" Ben sordum.

"Himai!" Tam da karla dolu bir rüzgâr mağaranın içine doğru eserken emretti. Alçak bir hırıltı duvarlarda yankılandı ve girişi karanlık bir gölge doldurdu. Akadim kükremeye başladığında uzanmış pençeleri bize doğru uzanıyordu, gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu. Çok büyüktü. Akadimler arasında bile bir devdi. Kalbine ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Kollarını kesebileceğimden bile emin değildim.

İleri atıldı ve Meera çığlık attı. Kılıcımı kaldırdım, ellerim titriyordu ve Meera'yı arkama ittim. Vurmak için nişan aldım ama kılıcım derisinden sekti. Ve kırımın üstüne düştüm.

Meera'nın kolları arkamdan beni sardı ve ayağa kalkıp kılıcıma uzanırken beni kaldırdı.

Akadim kükredi, dişleri gıcırdıyor, pençeleri neredeyse Meera ve benim durduğumuz yere ulaşıyordu. Sonra durdu ve hareketsiz kaldı, bir şey kalbini parçaladığında gözleri dehşetle açıldı.

Bir gaga.

Gryphon akadimi arkadan kazığa oturtmuştu. Kırmızı ışık gözlerini terk ederken, kan karnından aşağı akıyordu.

Geriye doğru sıçrayıp Meera'yı kenara çektim, tam da iblisin bedeni cansız bir şekilde yere düşerken. Gryphon'un gagası açılıp kapandı, kanı silkeledi, sonra bir kez daha başını okşamak ister gibi beklentiyle bana baktı.

"Aferin oğlum," diye bağırdım, sesim çok yüksekti. "Aferin oğlum. Tovayah." Sonra herkesi ileri çağırdım. "Gidin."

Ama başka bir akadim bize doğru geliyordu. Ve bu daha da büyüktü, dev kafası mağaranın tavanını sıyrıyordu. Kılıcıma uzandım, Dario'nun canavara doğru koştuğunu uzaktan fark ettim - ta ki kafası yuvarlanana ve Aemon'un gümüş tasmalarından biri yerde dönene kadar.

Devin bedeni yere yığıldığı anda Rhyan'çizmeleri arkasından yere değdi. Dizleri bükülmüştü.

Kılıcını taş zemine dayadı. Ayağa kalkıp kılıcını kemerine yerleştirmeden önce omuzları yükselip alçaldı.

"," diye kükredi. "Geliyorlar!"

Rhyan bana doğru koşmaya başlamıştı bile, alnını alnıma bastırıyor, kollarını arkamda sıkıyordu. Sonra döndü, yüzü savaş için sertleşmişti ve geri koşmaya başladı. Dario Aiden'ı dışarı çekerken Meera ve ben de peşinden koştuk.

Gryphon mağaradan geri çekilmişti ve akadim her taraftan saldırmaya başlamıştı bile. Çığlık atarken pençelerini savuruyordu. Dario bir eliyle Aiden'ı sırtına çekerken, diğer eliyle bir akadimi bıçakladı.

Biz dışarı çıkarken gryphon arka ayakları üzerinde yükseldi. Mucizevi bir şekilde, açık bir yolumuz vardı ve ona ulaşmadan önce sadece birkaç metre koşmamız gerekiyordu. Rhyan arkasına baktı. Tam o sırada bir akadim aramıza girdi. Meera'yı geriye ittim ve duruşumu genişlettim. Bu hayattayken bir kadındı. Bir soturion. Pozisyonu benimkini mükemmel bir şekilde yansıtıyor, eğitimini gözler önüne seriyordu. Kırmızı gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, dişleri dolgun dudaklarından çıkmıştı. Yana doğru çalım attım ama hareketsiz kaldı, hamlemi çoktan tahmin etmişti. Yine de yaptım. Meşalemi yüzüne doğru fırlattım. Alevlerden ancak bir santim uzaklaşmıştı ki Rhyan onu zıplayarak tekmeledi ve olduğu yere itti. Alevler anında parladı, acı içinde çığlık atıp kollarını çırparken vücuduna yayıldı.

Dondum kaldım. O anda ölümlü gibi görünüyordu. Sadece ölümlü. Ve korkmuş.

Acı çığlıkları, soturion eğitiminin hayaletleri... Bana Haleika'yı hatırlattı.

Gözlerim Rhyan'ınkilerle buluştu ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Arenayı, dehşeti hatırlıyordu. Hâlâ çok net görebiliyordum. Haleika'nın son anlarını hâlâ duyabiliyordum.

"Lyr," diye bağırdı Meera, beni geri çekerek.

Göğsüm kabararak Meera'nın elini elime aldım ve koşmaya başladım. O lanet olası gryphon'a biniyorduk ve buradan gidiyorduk. Onu kollarımın arasına alarak

Gryphon'un uzanmış kanadı. Tüylerine uzanarak bedenini yukarı kaldırdı.

Dario gryphon'un karşı tarafından çığlık attı. Akadim gemiye tırmanıyordu.

Rhyan ortadan kayboldu ve gryphonun sırtında yeniden belirdi, tam zamanında Meera'nın kollarından tutup onu yolun geri kalanında yukarı çekti. Dario ve Aiden'a hızlı bir bakış attıktan sonra tekrar sıçradı ve vücudu benimkinin arkasında yeniden belirdi. Belime uzandı ve başını arkama yasladı. Karnım çekildi ve gryphon'un sırtındaki tüy ve kürk içine yüzüstü düştüm.

"Dayan," diye emretti Rhyan. Gryphon çılgına dönmüştü, her taraftan gelen saldırılardan kaçınarak kesiyor ve hareket ediyordu.

Dario'nun bir akadimi öldürdüğünü gördüm ama daha şimdiden, Aiden geri kaçarken kanattan tırmanan bir başkasıyla karşı karşıyaydı. "Git. Hemen!" Rhyan bağırdı. "Vra. Mahara."

Gryphon'un pençeleri kükreyip bir kez daha arka ayaklarının üzerine kalkmadan önce öne düştü. Bir kanadını havaya kaldırarak acı içinde kükredi, bronz tüylerinden kan damlıyordu.

"!" Rhyan bağırdı.

Bir akadim bedenini yukarı fırlatarak tam yanıma düştü. Çığlık attım, tam o sırada Meera vücudunu öne doğru kaydırıp, botu yüzüne sertçe çarptı ve geriye düştü.

"Kahretsin." Gözlerim büyüdü. Daha da güçlenmişti.

Bir saniye sonra hareket ediyorduk. Rhyan kendini Dario'nun yanına atarken onu kendime doğru çektim. Birlikte akadimin kafasını kestiler ve kalıntılarını kanadından tekmelediler.

"Mahara," diye emretti Rhyan.

Şimdi iki kanat da havadaydı, gryphon'un gövdesi tehlikeli bir şekilde geriye doğru eğilmişti ve sonra koşuyorduk, akadim'den kaçuyorduk ve havaya yükseliyorduk, daha yükseğe uçuyorduk.

"Buraya, yanıma gel," diye fısıldadı Rhyan kulağıma, kolları etrafımda dönüyordu.

Kollarında döndüm, mucizevi bir şekilde zarar görmemiş olan Meera'ya hızlıca bir göz attım. Sonra Rhyan'ın yaralarını taramaya başladım. Pantolonunda ve tuniğinde birkaç kesik ve yırtık vardı ama kan çoktan kurumuş, yaralar çoktan kapanmıştı. En kötü yara yüzündeydi.

"Burnun." Kaşlarımı çattım ve buklelerini alnından nazikçe ittim. İrkildi ve sonra dokunuşumla iç çekti, başı elime doğru itildi.

"Sorun yok," dedi ama konuşurken dişlerini gıcırdatıyordu.

Büyük olasılıkla savaşın adrenalini sırasında acıyı görmezden gelebiliyordu ama şimdi tüm yaralarını aynı anda hissettiğinden emindim.

Yavaşça elimi indirmeye başladım, parmaklarım alnının şişmiş derisine süründü. Gözleri kapandı ve uzun, acı dolu bir nefesle dokunuşuma karşı titredi.

Burnunun köprüsüne ulaştım ve elim durdu, kalbim çarpıyor ve göğsüm ısınıyordu.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum, sadece yapabileceğimi biliyordum. Ve bir anda elimde yayılan ısıyı hissettim. Valalumir'in ışığı zırhımın altından parlayıp avucumu aydınlatırken göğsümün ısındığını hissedebiliyordum.

Rhyan'ın gözleri dehşetle açıldı ve bileğimi tutup çekti. "Lyr, hayır!"

"Ne?" Göğsümün içindeki ışık söndü. "Neden?" "Yapma," dedi gözleri büyüyerek. "Beni iyileştirme." "Sorun yok," dedim. "Bunu yapabilirim."

"Ama bunu yapmanı istemiyorum," diye homurdandı ve aniden benden uzaklaştı.

"Rhyan!" Endişeyle etrafımıza bakındım ama Dario ve Aiden duyamayacak kadar uzaktaydı, başlarını birbirlerine eğmiş derin bir tartışma içindeydiler. "İyileşmen gerek. Biz... bundan sonra neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

"Aynen öyle." Her iki bileğimi de ellerinin arasına aldı, dokunuşu nazikti ama kurtulmak için mücadele etmemi gerektirecek kadar da sertti. "Sorun yok. Kendi kendine iyileşecektir."

"Ama daha hızlı iyileşebilir. Ya bu gece tekrar dövüşmek zorunda kalırsak?"

"O zaman dövüşürüz! Lyr, işte tam da bu yüzden sana izin vermeyeceğim! Bunu yaparsan, bu acıyı üstlenirsin. Ve bu seni zayıflatacak. Bunu riske atmamın imkanı yok."

"Ama şu anda seni zayıflatıyor!" Dedim.

"Hayır, değil." Ağzı gerildi, gözlerinin altı koyu mor gölgelerle kaplandı. "Az önce kaç akadim öldürdüğümü gördün. Bu acıyı çekmeni istemiyorum. Tamam mı? Bana yemin et! Beni iyileştirmeyeceğine yemin et."

Gözlerini aradım, tutuşundan kurtuldum. Bana izin verdi ama ellerimi kucağımda tuttum. "Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum."

"Ben de seni görmeye dayanamıyorum!" Elimi kendi elinin içine aldı. "Bununla başa çıkabilirim," dedim. "Yeterince güçlüyüm."

Rhyan başını salladı. "Hayır. Bunu yapmaları gerekiyordu, bu benim sorumluluğum. Senin değil."

"Ama-"

"Lyr, dur. Lütfen. Duramazsın."

"Rhyan!"

"Lyr, beni dinle. Daha önce yatağa gittiğimizde ..." Gözlerini sıkıca kapattı, yüz ifadesi perişandı. "Beni iyileştirdin. Yorgunluğumu aldın."

Çenem düştü. "I ..." Kollarında yatarken göğsümün ısındığını . Ama bunun sadece dokunuşunun bir kalıntısı, onun bir Gardiyan olduğunu hatırlatan bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Özür dilerim," dedi. "Sana daha önce söylemeliydim. Bu yüzden bu kadar uzun uyudun. Tamam mı? İşte bu yüzden. Bugün iki kez iyileştin ve ikisi de seni yıprattı. Lyr, bu konuda henüz yeterince bilgimiz yok. Seni nasıl etkileyeceğini öğrenene kadar tekrar kullanmanı istemiyorum. Ve şu anda, bundan sonra ne olursa olsun savaşmaya hazır olmanı istiyorum."

"Ve savaşmaya hazır olmanı istiyorum," dedim. Yavaşça nefes verdi. "Öyleyim."

İndiğimizde onu iyileştirmeme izin vermesi için bir uzlaşma talep etmek üzereydim ve dinlenmek için zamanımız olduğunu biliyordum. Fakat

Gökyüzünde ani bir ışık parlaması oldu ve gryphon çığlık attı, vücudu şiddetle uzaklaştı. Rhyan kolunu bana dolayarak beni vücuduna doğru çekerken elim Meera'ya doğru uzandı.

"O da ne?" Meera sordu.

Rhyan'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Ben Aemon."

Geriye baktım, ashvan atı Aditi'nin altında parlayan mavi ışıkları gördüm. Aemon'un kırmızı Arkturion pelerini arkasından uçup gitti.

"Ne oluyor lan?" Dario bağırdı. "Kim o?"

"Glemarian değil," dedi Aiden, gözleri Aemon'un her hareketini izliyordu.

Aemon'un aurası genişliyor, şiddetli ölümcül özü bize doğru uzanıyordu.

Gözlerim, öne doğru eğilmiş, vücudu onu görmek için zorlanan Meera'ninkilerle buluştu. Ne aradığını sormama gerek yoktu. Çünkü ben de onu bir an olsun görmek istiyordum.

Morgana.

Yine de ondan hiçbir iz yoktu ve hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı karar veremedim.

Maraaka Ereshya.

"Onun burada ne işi var?" Dişlerimi sıktım.

Meera'nın kaşları çatıldı. "Dinliyor."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Hay sikeyim. Tabii ki öyleydi. Yaptığı şey buydu. Bamaria'bizi manipüle edebiliyor, istediği her şeye doğru itebiliyordu. Nasıl tepki vereceğimizi biliyordu, her seferinde düşüncelerimizi tam olarak biliyordu. Çünkü her şeyi dinliyordu.

Şüphesiz, neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. Numeria'ya gideceğimizi, Jules'u kurtaracağımızı biliyordu. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bunu bize karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktı. "Bu iyiye işaret," dedi Rhyan sessizce. "Saldırmıyor. Burada olduğunu ve buna gerek olmadığını gösterdi."

"Yani, bir mesaj mı gönderiyor?" Ben sordum. "Akadim'in onun olduğunu mu?" Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, zihnimde yakalarını görüyordum. "Bunu zaten biliyorduk."

Rhyan başını salladı. "Yine de sıçtı batırdı. Çünkü bize göstermek istemediğini düşündüğüm bir şey gösterdi. Onu son gördüğümüzden daha güçlü değil. Morgana ona henüz parçayı vermedi."

Rahatlayarak ürperdim, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Morgana'nın Moriel'in tüm gücünü geri getirmediğini duymaya. Ama bu gerçekten bizim tarafımızda olduğu için miydi?

Maraaka Ereshya.

Yoksa kendisi için mi saklıyordu?

"Sence öğrenecek miyiz?" Meera sordu. "Parçayı aldığı anda mı?"

"Sanırım yapacağız," dedi Rhyan. "Bence bunu isteyecektir." "Neler oluyor?" Aiden araya girdi.

Dario'nun gözleri üçümüzün üzerinde kısıldı. "Bilmiyorum. Ama şimdi gitti. Bunu rapor edeceğiz." Kemerine uzandı ama sonra vadatisinin kavgada parçalandığını hatırlayınca küfretti.

Aiden'in gözleri bize dikildi. "Bunu daha fazla araştırmalıyız," dedi.

Ama Rhyan öne doğru oturdu ve "Şu anda bunun bir önemi yok. Asıl soru, akadim hakkındaki uyarıyı nasıl yayacağınız."

"Akadim raporları Arkturion Kane'e gidiyor," dedi Dario karanlık bir sesle. "Kane mi?" Rhyan'ın rengi soldu. Kane, Rhyan'ın babasının evlenmemi istediği adamdı. Bastardmaker'ı medeni göstermesi gereken Arkturion. Rhyan sırf onu benden uzak tutmak için babasının ona işkence etmesine izin vermişti.

"Evet, Kane," diye tersledi Dario. Rhyan'a küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Onu hatırlıyorsun."

Rhyan'ın ağzı gerildi. "Dario, beni dinle. Seathorne'a gidemeyiz. Gidemeyiz işte. Kaçtığımızı söyle, savaştığımızı ve seni alt ettiğimizi söyle."

"Peki bunu neden yapayım?" Dario çenesini bize doğru salladı. Aiden cevap olarak başını salladı.

Ben sinyali anlayamayacak kadar yavaşım. Ama Meera değildi. Ayağa fırladı, gryphon'un bedeni altımızda kayarken yana doğru yalpaladı, sopası dışarıda ve sivri uçluydu. Aiden daha hızlıydı. Asasından çıkan siyah ipler, onunkinden yayılan ışığın önüne geçti. Saniyeler içinde onu bağladı. Rhyan koruyucu bir şekilde önüme atıldı, vücudu görüşümü engelliyordu. Aiden onu yine de bağladı, sonra beni de bağladı.

İpler temas ettiği anda tenim kaşındı ve göğsüm sıkıştı.

"Belki de yanlış anladınız," dedi Dario. "Biz her zaman Seathorne'a gidiyorduk."

Kalbim sıkıştı. "Neden? Neden plana sadık kalıyorsun? Rhyan az önce senin için savaştı, seninle birlikte! Seni korudu! Bunun bir anlamı yok mu?"

"Birlikte savaştığımızı mı? Tıpkı eski günlerdeki gibi?" Dario tükürdü. "Burada ne olduğunu sanıyordunuz leydim? mı? Her şeyin daha iyi olduğunu mu? Lanet olası bir tehdidi durdurduk. Başka bir şey değil. Rhyan görevini yaptı, en azından bunu yapabilirdi. Şimdi bunu rapor edeceğiz. Sonra da ben görevimi yapıp seni İmparatorumun huzuruna çıkaracağım."

"O olmasaydı öldürdün," dedim dişlerimi sıkarak. "Sen yapamazken Rhyan senin akadimini öldürdü. Sen orada şokta yatarken sana sarıldı! Ona borçlusun. O senin hayatını kurtardı. Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!"

Dario sıırttı. "Evet. Ama önce seninkini kurtardık, seni iplerden kurtardık."

"Bizi ipler!" Bağırdım.

Rhyan sadece başını salladı. "Lyr. Yapma."

Rhyan ve Dario'nun arasına girmeye çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm. Beni Imperator Hart'ın huzuruna çıkarabilirdi. Umurumda değildi. Ama Rhyan'ı çaresiz kaldığı ve işkence gördüğü yere götürmeden önce lanetlenmeyi göze almıştım. "Yaptığı hiçbir şeyin önemi yok mu? O senin arkadaşındı ve bu arada

Bu gece öyle davrandı ama o hâlâ senin arkadaşın. Roller tersine dönseydi bunu sana asla yapmazdı."

"Roller tersine dönseydi Garrett hayatta olurdu! Babam hayatta olurdu. Benimle bu oyunu oynamak istemezsin." Dario'nun gözleri karardı.

"Getirin o zaman beni," dedi Rhyan sakince. "Suçlarımın hesabını vermeme izin verin. İhtiyacınız olan buysa adaleti sağlamama izin verin." Gözleri Aiden'in üzerine düştü. "Ama ikiniz de Kane'in ne olduğunu biliyorsunuz. Neler yapabileceğini. Lütfen. Lyriana ve Meera'yı bu işe karıştırmayın. Onlar masum. Size yalvarıyorum."

Dario'nun aurasında bir şeyler yükseldi ve kalbim neredeyse yerinden . Dinliyordu. Rhyan ona ulaşıyordu.

Değişir gibi olduğu kadar hızlı bir şekilde aurası tekrar karardı, öfkeli ve hiddetli bir şeyle titreşmeye başladı. "Kane'e rapor vereceğiz." Elini kılıcının kabzasına dayayarak ilerledi. "Tehdidi babama da bildirebilirdik. Barış Efendisi, hatırladın mı? Ama onu da öldürdünüz."

Geldiğini hissedebiliyordum. Dario saldıracaktı.

"Eğer ona dokunursan-" diye hırladım.

"Ne yapacaksın?" Omuzlarımdan tutup beni kolayca kenara itti ve diz çökmüş Rhyan'ın üzerinde durdu.

Rüzgâr uğuldadı ve ben umutsuzca geri dönmeye çalıştım. Savaşmak için bir yol bulmaya. Aiden durmuş, bir şahin dikkatiyle değiş tokuşu izliyordu. Meera bağırmaya başladı, ben de yalvarıp yakarıyordum. Ama Dario caydırılmazdı.

"Aiden kendininkini aldı. Ben de benimkini istiyorum. Suçlarının hesabını vereceğine söz vermiştin. Öyleyse başlayalım. Kolunu kırabileceğimi söylemiştin." Diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Sen bağliırken işe yaramayacak."

Nefesim kesildi, kalbim panikle çarpmaya başladı. Sırada ne olduğunu biliyordum. Rhyan'ın yüzünün solmasından, nefesinin kesilmesinden o da biliyordu. Dario elini hançerinin kabzasına doladı, bıçağın parıltısı ay ışığına takıldı. "Burunlar iki kez kırılmaz, değil mi? Öyle değil mi?"

Çıtırtı sesi korkunçtu. Rhyan baygın düşerken çığlık attım. Meera ve ben ona doğru koşuyorduk, dizlerimizin üzerinde beceriksizce sürünüyorduk, kollarımız bağlıydı, gücümüz tükenmişti.

"Seni piç," diye bağırdım. "Seni lanet olası gryphon boku piç!" Parmaklarım kaşınıyordu, Rhyan'a dokunmak, yatıştırmak, iyileştirmek için yanıp tutuşuyordum. Gözleri şişip kapanmıştı, burnundan yine taze kan akıyordu. Gryphon yer değiştirdi ve Rhyan yumuşak bir şekilde homurdanarak bana doğru yuvarlandı.

"Düşecek," dedim sonunda. "Bunu Imperator'una nasıl açıklayacaksın? Sanırım senden onu canlı olarak geri getirmeni istedi?"

"Başını kucağına koy, elini serbest bırak," diye emretti Dario Aiden'a, bakışları mesafeliydi. "Tut onu o zaman. Düşmesini engelle."

Onu yumruklamak istedim. Ama gözlerinde bir pişmanlık parıltısı da gördüm. Umarım bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

"Vra," diye emretti Dario gryphon'a. "Saldırıyı rapor etmek için en yakın karakolda duracağız. Sonra da doğruca Imperator'a gideceğiz."

Rhyan'ın kanlı buklelerini alnından fırçaladım, elimin ısınmasını, kalbimin parlamasını diledim. Onu iyileştirmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Dokunduğumda kaşları çatıldı. Ama hiç sıcaklık gelmedi. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Sadece orada oturup onu tutmaya çalışabilirdim. Onu güvende tutmak ve gün doğumuna kadar dinlenmesine izin vermek. Babasıyla yüzleşene kadar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MORGANA

"Merhaba, kedicik."

Yatak odamın kapısının kapanma sesini duyduğumda boğazım kurudu. Sürgü yerine kayıyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu, alnımda ve boynumda ter damlaları , birden bir hata yaptığımdan korktum.

Odamda benimle birlikte bir yabancı vardı. Sırrımı bilen bir yabancı. Göremediğim bir yabancı.

"Şşşt," dedi. "Korkma. Sana söyledim, sana yardım etmeye geldim."

"Bana erkeklerin yalan söylediğini de söyledin." "Peki ben sana hiç yalan söyledim mi?"

Güçlü olmaya çalışıyordum. Acıdan, vorakh'ımdan hissettiğim kıyametten ağlamamaya çalışıyordum. Ama şimdi biri buradaydı, biri benimle konuşuyor, beni teskin ediyordu, kötü niyetli olsalar bile, gardımın düşmesi, kırılanlığımın su yüzüne çıkması için yeterliydi. Çok uzun saatler boyunca güçlü gibi davranmıştım. Artık bunu yapamazdım. Yıkıldım, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. Sadece yalnız olmadığım için. Çünkü bir yardım hayaleti gelmişti.

Çok aptalcaydı.

"Hayır, kedicik. Artık gözyaşı yok. Acını . Yemin ederim."

Yaklaştı, yüzü ve şekli gölgelerin arasında gizlenmişti. Bir el uzandı ve yanağımı kavradı, nasırlı başparmağı tenimi okşadı.

Burnumu çektim. "Nasıl? Nasıl durdurabilirim? Bu gürültüyü nasıl durdurabilirim?" Kafamda hâlâ bir sürü düşünce vardı, çarpıyor, istila ediyordu. Nöbetçi bir nöbetçi. Aşvan'da uçan bir soturion. Kalenin duvarını koruyan bir başkası. Herkesin zihni durmadan sızlanıyordu. Ve yüksek sesle.

"Bunun gibi," diye düşündü.

Bana doğru eğildi ve ben de elimi uzatıp metale dokundum. Zırh. Bir Soturion. Kollarım titreyerek omzuna uzandım. Benden uzun boyluydu ve temas ettiğimde kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Bedenim bir başkasının dokunuşundan masum olabilirdi ama zihnim değildi. Ne biliyordum. Sırada ne olduğunu biliyordum.

"Bunu daha önce hiç yapmadın," dedi, düşüncelerimi o anda duyduğunu bildiğim bir şekilde değil. Ama sanki uzun zamandır biliyormuş gibi.

"Hayır," diye onayladım.

"Sana göstereceğim. Öğreteceğim. O zaman bana ihtiyacın kalmayacak. Bunu istediğin zaman, istediğin kişiyle, ihtiyaç duyduğun her an ."

Eğildi, nefesi yanağıma değdi ve sonra dudakları dudaklarıma değdi. Yumuşak ve dolgundu ve tüylerimi diken diken etti. İç çektim. Ve bunu tekrar yaptı, sonra ağzını benimkine bastırdı, iki eliyle yüzümü kavradı, başparmağı yanağıma okşarken gözyaşlarımı sildi.

Ben de onu öptüm, hissi hoşuma gitmişti. Sonra cesaretimi toplayıp alt dudağını ısırdım.

Uzun süre bu şekilde kaldık, sırayla yavaşça birbirimizi öptük, nefeslerim hızlandıkça ve bedenlerimiz birbirine yaklaştıkça keşfettik.

Kalbim çarpmaya devam etti, gittikçe daha yüksek sesle, önce bir uyarıyla. Sonra heyecanla. İhtiyaç. Korku. Ve sonra ... arzu.

Aniden ağzı benimkine karşı daha çılgınca hareket etti ve elleri daha aşağılarda dolaşarak kıcımlı sıklıkla ve beni içine çekti. Aramızda hâlâ var olan boşluğu ortadan kaldırdı ve bacaklarımla arasına bastırarak ereksiyonunun fazlasıyla farkındaydım. Bir iniltiyi bastırdım. Daha önce hiç gerçekten hissetmemiştim. Kasıtlı olarak değil. Ve asla... orada. Tepki olarak nabzımın attığını hissedebiliyordum.

"Devam et," dedi girerek. "Zevkini al. Kullan beni."

Birden ne yapacağımı bilemez bir halde donakaldım.

"Ne yapacağını biliyorsun," diye mırıldandı. "Geceleri kendini tatmin ettiğini duydum. Birçok kez."

Yanaklarım kızardı. Kendimi çekmeye başladım. "Hayır."

"Kedicik. Beni kullanabilirsin, ellerini kullandığın gibi kullan beni." Zihnimdeki sesi birden daha derin, daha boğuk bir hal aldı, "Kullanmanı istiyorum."

Hiçbir şey göremediğim halde gözlerimi kapattım. O beni göremese bile.

"Beni mi gözetledin? Ben ..."

"Hayır. Bu gücün bir tehlikesi. Şimdi tüm duyduklarından kendini alıkoyabilir misin?"

Kendimi geri . Haklıydı, ama yine de...

"Utanmana gerek yok. Bunu her yaptığında çok sevdim."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirdi ve kalçalarımı döndürmeye başladım, oradaki sıcaklık daha da arttıkça bir nefes emdim. Sırtımı dikleştirdim, kalçalarım dalgalanıyor, onu tekrar tekrar arıyordum.

"Güzel kedicik." Ellerini boynuma doladı, omuzlarıma doğru ilerlerken tenimi okşadı, elbisemin askılarını aşağı çekti ve sonunda çıplak göğüslerimi avuçladı. Ellerinde ağırlaşıyorlardı, başparmakları ben haykırana kadar meme uçlarımda geziniyordu.

Ve ancak o zaman seslerin sustuğunu fark ettim. Hala oradaydılar. Başım hala ağrıyor, hala çarpıyordu. Ama daha azdı. Sesler zayıftı. Uzaktı.

"Gördün mü?" diye sordu ve yanağımdan öptü. Cevap olarak sadece nefes alabildim.

"Daha fazlasına ihtiyacın var. Gel."

Kollarını dizlerimin altından geçirdi ve beni yatağa taşıdı, sürünmeden önce beni sırtüstü yatırdı. Zırhının duyabiliyordum. Metal yere çarpıyor, kayışlar çözülüyordu. Ağzı bir meme ucuna takılana kadar serin hava tenime çarptı.

Sonra elbisemin eteklerini kaldırıyor, etekleri belimden yukarı çekiyor ve iç çamaşırlarımı yavaşça çıkarıyordu.

Elini tekrar bacağımdan yukarı kaydırırken hiçbir şey söylemedi, parmakları merkezimin üzerinde gezindi ve ilk kez oraya dokundu. Parmakları bir daire çizerek hareket etti, ta ki ben nefes nefese kalana ve o içime girene kadar. sıkıldım, aniden korktum.

"Şşşt," diye tekrar düşündü. "Hissetmiyor musun? Huzuru hisset. Sessizliği hissetmiyor musun?"

"Evet," diye düşündüm.

"Güzel." Beni öpmeye geri döndü, parmakları içime girip çıkmaya başlarken dudaklarıma karşı inledi. Zevk, yalnız olduğumda olduğu gibi artmaya başlamıştı. Ve kendimi durduramadan, kalçalarım elinin her hamlesini karşılamak için sallandı.

"Daha hızlı mı istiyorsun?" diye düşündü.

"Evet." İnledim, verdiğim cevap karşısında şok olmuştum. Ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım. "Tanrılar, evet." İstediyimi yaptı, bana daha fazlasını verdi, tam olarak istediğim yere, ihtiyacım olan yere verdi. Ve sonra kontrolümü kaybediyordum. Zevk, ham ve vahşi, uzuvlarımdan ateşlendi. Beni rahatsız eden sesler daha da sessizleşti. Kafamın içinde saatlerdir hissetmediğim bir sessizlik vardı.

Dili ağzıma girdi, ben boşalırken çığlıklarımı yuttu, vücudum parmaklarının etrafında titriyordu.

Beni bacaklarımdan arasından kabaca kavradığında, sonra iki parmağını tekrar içeri kaydırduğunda, üçüncüsünü eklemeyi önce beni yavaşça gerdiğinde, serbest bırakılmaktan zar zor inmiştim. "Morgana, sırada ne olduğunu biliyorsun."

"Ne?" diye sordum. Cevabı bildiğim halde sordum. Yine de duymaya ihtiyacım vardı.

"Seni becereceğim," diye fısıldadı.

Kemerinin çözüldüğünü ve pantolonunun aşağı kaydığını duyduğumda tekrar gerilerek ona sarıldım. sürünerek beni daha da açtığında bacaklarım titredi. Bacaklarındaki yumuşak tüyleri tenimin pürüzsüzlüğüne karşı hissedebiliyordum.

"Bekle. Bilmiyorum. Emin değilim," diye düşündüm aceleyle. Hâlâ yüzünü görmemiştim. Hâlâ adını bilmiyordum. Ya da bir hata yapıp yapmadığımı. Buraya nasıl gelmişim? Lumeria'da ne

ne yapıyordum ki? Bu bir yabancıydı. Bu bugün olmasını beklediğim son şeydi.

"Sorun yok. Acını dindireceğim, hatırladın mı? Kalan tüm acıyı alacağım."

Orgazmımın etkisi azalmaya başlamıştı ve vorakh'ımın işkencesinin çoktan geri döndüğünü hissedebiliyordum. Baş ağrım yavaş ve sabit vuruşlarla yeniden şiddetleniyordu. Cresthaven'da hâlâ uyanık olan herkesin anlamsız düşünceleri kafatasımın içine giriyordu.

Yaptığım şeyden korktuğum için zihnim allak bullak olmuştu. Onun kim olabileceğinden korkuyordum. Beklemem gerekip gerekmediğini, bunun daha özel, daha anlamlı olması gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Sadece... daha fazla. Ve yine de... Ne fark ederdi ki? Bunu yapmak , değil mi? Ve acının bitmesini istiyordum. Onun kim olduğu kimin umurundaydı? Bunun nasıl olduğu kimin umurundaydı? Yeter ki olsun, yeter ki sessizlik gelsin.

"Tamam," diye düşündüm ve yüzümü kaldırarak karanlıkta dudaklarını aradım.

" girdiğimde," diye düşündü, "her şey farklı olacak. Bu şekilde iletişim kuramayacağız. Bir şey istiyorsan, bir şeye ihtiyacın varsa... bana söylemek zorunda . Yüksek sesle."

"Düşüncelerimi okumayacak mısın?"

"Mesele de bu zaten. Bütün mesele bu." Merkezimi okşadı.

"Bana adını söyleyecek misin?" diye sordum.

Başını salladı, "Hazır mısın?" Gülüyor gibiydi. "Gürültüyü durdurmaya hazır mısın?"

Kabaca yutkunarak başımı salladım. "Hazır."

Dudaklarıma sırttı ve kendini girişime hizaladı, uzunluğunu göbeğimde nazikçe yukarı ve aşağı sürttü. Nefesim kesildi, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve sonra aniden içeri itti.

Bağırdım.

"Siktir," diye homurdandı. "Çok sıkıydın."

Zar zor nefes alabiliyordum. Ağzım açıldı. Aynı anda o kadar çok şey vardı ki. Ve o her yerdeydi, tüm duyularımı dolduruyordu. Tüm farkındalığımı. Onu tenimin her santimetresinde hissedebiliyordum. Beni kaplıyordu, içimdeydi, benim bir parçam olmuştu. Aurası bizi sarmıştı, ölümün gücü gibi hissettiren güçlü bir gölge.

Ama Tanrı'nın lanetlediği bir mucize gibi sonuna kadar içeri girdiğinde, zihnim sessizleşti. Sesler kesilmişti. Baş ağrım geçmişti.

Tanrılar adına. Doğruyu söylemişti.

Hareketsizdi, boyutuna alışmama izin veriyordu. Canım yanmıştı. Ama... saatlerdir hissettiğim diğer acı daha kötüydü. Ve o gitmişti. Daha önce zihnim hiç bu kadar sessiz, düşüncelerim hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Başımı sallayarak onu hareket etmeye teşvik ettim. İçeri girip çıkarken kalçaları geriye doğru yuvarlandı. Bunu ne kadar çok yaparsa, o kadar iyi hissetmeye başladım. Vücudum onu daha çok karşıladı, içimi dolduran kalınlığa uyum sağlamak için gerildi.

İçime doğru sallandı, geri çekilmeden ve tekrar itmeden önce daha derine kayarken bir eli bacağıma uzandı.

"Bu nasıl bir his?" diye sordu şefkatle yüzüme uzanarak. Saçlarımı geriye doğru itti. "Sen ?"

"Güzel," diye inledim. "Bu iyi."

"Emin misin? İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, sesinde benim için beklediğimden daha fazla endişe vardı. Daha önce sahip olduğu baştan çıkarıcı sestten çok farklıydı. Sanki ciddi gibiydi, sanki önemsiyordu.

Ben cevap veremedim, bir külvan penceresinin önünden hızla geçti ve parlayan mavi ışığını sevgilimin yüzünü aydınlatmaya yetecek kadar geride bıraktı. Sadece bir saniyeliğine.

Olay anını gördü. Onu tanıdığım anda kasları gerildi ve hareketsiz kaldı.

Uzun siyah saçları siyah ipek gibi omuzlarına dökülüyordu ve gözleri saf çivit rengindeydi.

"Moriel?" Dedim, kalbim küt küt atıyordu.

"Ereshya," dedi ve beni öptü.

Bir nefesle uyandım. Vücudum aşırı ısınmıştı. Ben Morgana'ydım. Ben Morgana'ydım. Ereşya değil. Ama o rüya... Rüya değildi, tam olarak değil. Aemon'la geçirdiğim ilk geceye dair hatırladığım buydu, neredeyse. Sonuna kadar.

"İlginç," dedi Parthenay, sesi küçümseyiciydi. Yatak odamın kapısına benzeyen kaba yontulmuş taşa yaslandı. "Tam da her şey yoluna girmeden önce uyandın."

"Defol git," dedim nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "Ama hepimizi çok eğlendirdin."

Başımı çevirdiğimde boğazım kurudu. Yarım düzine akadim odamdaydı, çevresel görüşümün gölgelerine gizlenmişlerdi. Hepsi yere diz çökmüştü, bazıları ellerini bacaklarının arasına götürmüş, kırmızı, aç gözlerle beni izliyorlardı. İçlerinde şehvet vardı, korkunç bir şehvet. Ama aynı zamanda korku. Benden korkuyorlardı. Ve hürmet.

Artık onların kraliçesiydim. Hiç istemediğim bir unvan. Özellikle de onların üzerinde.

"Ne yapıyorsun?" Sesimin titremesini, zayıflık göstermesini engellemeye çalışarak sordum. "Buraya kimsenin girmemesi gerekiyor."

Parthenay masum bir ifadeyle, "Biz çekildik," dedi.

"Gryphon-bok! Mahremiyetimi ihlal etmen, hepsini buraya sürükleyebileceğin anlamına gelmiyor."

"İnan bana," diye kıkırdadı, "görmedim. Yine de, onların aksine, gördüğün şeyi ön sıradan izledim. Biliyor musun, bir kral tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Bir Tanrı tarafından. Şimdi bana gösterdin. Hem de iki kez. Ama onlar? Senin çağrınla geldiler. Senden sızan arzuyu hissettiler." Nefret dolu aptal yüzü sahte bir tutkuya dönüştü. "Oh," diye haykırdı, bir eli göğsündeydi. "Ah, Moriel." "Maraak," diye bağırdı bir akadim.

Yataktan öfkeyle kalktım, nabzım çok hızlı atıyordu. Onlara her geçen gün daha da alışıyordum. Alışmak zorundaydım. Ama her sabah yeni bir şok yaşıyordum, tıpkı tutsaklığım sırasında olduğu gibi. Beni kendilerinden saymaları önemli değildi.

Kraliçe, Aemon bana zarar vermeyeceklerine yemin etmişti. Onlar nefret dolu, korkunç, ruhsuz şeylerdi.

Bir adım öne çıktım. "Çıkın dışarı. . Hemen!"

Akadim ayağa kalktı ve önümde eğildi. "Maraaka," dedi her biri odamdan çıkarken, yüzleri asıktı. En sonda diğerlerinden daha küçük üç iblis vardı. Görünüşleri daha ölümlüydü. Gözleri kırmızıydı, parmakları pençeliydi, boyunları onları Aemon'a bağlayan gümüş kelepçelerle süslenmişti. İçlerindeki gücü, kuvveti ve şiddeti neredeyse hissedebiliyordum. Zekâlarıyla kusursuz bir şekilde karışmıştı. Ama yine de canavarlardı.

Ve bana zarar vermeyeceklerini bildiğim halde. Bana kraliçe dediklerini bilsem de, hepsinin beni bu kadar istekle dinlemesini, bu kadar uysal olmalarını beklemiyordum.

"Neden? Neden bunu beklemiyorsun?" diye sordu Parthenay. "Maraak Moriel seni kraliçe ilan etti. Bağlılıklarını her gün gösteriyorlar."

"Tarihte saygı görmeyen ya da itaat edilmeyen pek çok kraliçe tanıyorum. Unvan tek başına sizi koruyan bir şey değildir, hele akadim'e karşı hiç değildir."

"Seni koruyor," dedi, sesinde bir kıskançlık notası vardı. "Senin adına avlanıyorlar."

Alay ettim. "Peki ben onlardan benim için avlanmalarını istedim mi?"

İlgisiz bir şekilde omuz silkti. "Olmayabilir. Ama parça sende."

"Bakıcılığını yaptığın parça mı?" Ben sordum.

Yatağında onunla uyuyan sensin, diye düşündü.

Paranoyaksın. Bunu senden alamayacağımı biliyorsun.

O zaman neden gölgeni kapıma düşürdün diye düşündüm. Gitmediğimden emin olmak için burada olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Sırıttı, zihni aniden sessizleşti.

Aklında başka bir şey vardı, benden saklamaya çalıştığı bir şey.

Başımı salladım, düşüncelerini ondan öğrenmeye çalıştım. Ama sırlarını koruyan kendi oniks duvarıyla karşı karşıyaydım.

Günlerdir benimle alay ediyordu. Buraya geliyor ya da beni Lethea'dan uzağa götürmek için saatlerce aklımdan düşünceler geçiriyordu. Düşüncelerimle ve korkularımla alay etti. Aemon'la olan ilişkim yüzünden beni tedirgin etmeye çalıştı. Ya da herkesin ona taktığı isimle Kral Moriel. Yemeklerimi o yapar, her gece banyomu o yaptırırdı. Her zaman küçümseyici bir sözle. İlk başta kıskançlık olduğunu düşündüm, Aemon benim değildi. Ama ondan daha çok benim.

Ve sonra kendi muhakeme yeteneğimi gölgeleyip gölgelemediğimi merak ettim. Ona olan güvensizliğim beni paranoyak yapmış olabilir miydi? Onu kaçırılmamla ilişkilendirdim. Lyr ve Rhyan'ı yakalamasıyla. Ama Yavaşça, I oldu başlangıç için farkına varmak o oldu sadece bir dikkat dağıtma. Beni şaşırtmak, gerçekte neyi koruduğunu anlamamı engellemek için elinden geleni yapıyordu.

Ben değil.

Parça değil.

Ama onu kullanma yeteneğim. Aemon yokken günlerdir kullanmaya çalıştığım yeteneğim.

Gözleri kısıldı, düşüncelerimi açıkça okuyordu. Hışımla odadan çıktı.

Onu son gördüğümünden beri bunu çözmeye kararlıyım. Kristalin büyüsünün kaynağına yaklaşırken, parçayı tutuyor, Ereşya'yla ilgili anılarımı uzak tutmaya çalışıyordum. Ne yaptığımdan emin değildim. Ama her geçen gün kristalin kadim büyüsünün daha fazla farkına vardığımı, ona dokunduğumda içimde daha fazla kıvılcım hissettiğimi biliyordum. Eğer Parthenay ve Aemon bunu yapabileceğim konusunda endişelendilerse, bu tek bir anlama geliyordu. Yapabileceğim anlamına geliyordu.

Bu yakın olduğum anlamına geliyordu.

Aemon'un kristal üzerinde hak iddia edip etmemesi, ona hesap vermek isteyip istememesi önemli değildi. Çünkü artık bana hesap verebileceğini biliyordum.

Ellerimde ağırlığını hissederek yataktan kaldırdım ve gözlerimi kaçırarak baktım. Parça parlamaya başladı. Çivit rengi ışık odayı doldurdu ve tenimi Mercurial kadar mavi olana kadar renklendirdi. Gözlerimi kapattım.

Ben Ereşya'yım, diye düşündüm. Valalumir'in Muhafızı. Kırk Dörtler Konseyi'nin hizmetkârı. Turuncu Işının Tanrıçası.

Gözlerimi açtım. Ellerimdeki kristal ısınmaya, parlamaya başladı ve uyandığımda hissettiğim yorgunluk gitmişti. Acıkmıştım, kahvaltı talep etmek üzereydim. Ama şimdi, yemeğe ihtiyaç duymadan doymuştum. Parmaklarımın arasından daha da fazla ışık dökülüyor, taş duvarlara canlı bir renk denizi yayılıyordu. Kolumu kaldırarak, parçayı tek elimle bir asa gibi tuttum. Sanki gerçekten kraliçeymişim gibi. Büyük ve ağırdı ve onu tutmak için her zaman iki ele ihtiyaç duymuştum. Şimdi tek el yetiyordu. Kendimi daha güçlü hissettim. Güçlü.

Bir Tanrıça gibi.

Ereşya gibi.

Odamdan çıktım ve ana salona girdim. Aemon'un Taht Odası. Benim taht odam. Allurian Geçidi'nin geniş bir alanında bir taht ve başka pek bir şey yoktu ama tonlarca akadim etrafta dolaşıyordu. Hepsi de kendi kashonim'ini oluşturan, onlara verdiği gümüş yakayı takıyordu.

Ya bunu ben yapsaydım? Ya onları kendime bağlasaydım? Göğsüm sıkıştı. Hayır.

Yine de yanlış görünüyordu. Sanki çok ileri gitmişim gibi. Kız kardeşlerimin anlamadığını, onlara ihanet ettiğimi düşündüklerini biliyordum. Ama ben Aemon gibi değildim. Bir canavar değildim. Olmak da istemedim. Belki de o kadar ileri gitmeme gerek yoktu, kanımı akadim ile karıştırmama gerek yoktu. Sadece onlara hükmedebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. İstedığimi elde edebileceğimi kanıtlamalıydim.

Onları kontrol edebilirsem, İmparatorluğu yıkacak kadar uzun süre kontrol edebilirsem, Jules'u kurtarabilirdim. Kız kardeşlerime geri dönmenin yolunu bulabilirim. Aileme.

Parthenay yanımdan geçti, tenimde parlayan parçaya bakınca gözleri büyüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne cüretle bana böyle gayri resmi bir şekilde hitap edersin," dedim.

"Yetkiyi bana bıraktı," dedi Parthenay. "Sana nasıl istersem öyle hitap ederim."

"Ve beni kraliçe olarak bıraktı." Zihnindeki "dur" haykırışını duymazdan gelerek ondan uzaklaştım.

Akadim'in yüze yakını odadaydı ve hepsi dağınıktı. Bazıları yemek yiyordu. Bazıları sevişiyordu. Hatta biri ağlayan çaresiz bir kızı sürükleyerek getirmişti. İnsanmış. Aurası yoktu. Büyülü olmayan topraklardan gelmişti.

Bunu günlerdir yapıyorlardı. Lumerian sınırının ötesindeki geçitten gizlice çıkıp ziyafet çekiyorlardı. Kurbanlarının yarısı parçalara ayrılmış, her yönden bir yemek haline getirilmişti. Diğer yarısı ise akadim'e dönüştürülmüştü. Bunlar tasmaları olmayanlardı.

"Akadim!" Bağırdım. "Ani Maraaka Ereshya."

Donup kaldılar, yavaşça dönüp bana baktılar ve dikkatle dinlediler. Odamda dizlerinin üzerine çökmüş olanları tanıdım.

Parthenay'in gözleri büyüdü. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz," diye tısladı.

"Sanırım ne yaptığımı tam olarak biliyorum." Sonra parçayı kaldırdım. Parıltısı odayı aydınlattı, ışıklar gri taşların üzerinde dans etti. Mağara, kristalden gelen derin çivit rengi sularla dolmuş gibi görünüyordu. Derin, karanlık bir ışıktı ama yine de gözlerini saklayan ve acı içinde tıslayan akadim için fazla parlaktı.

"Teka!" diye emrettim. "Teka el me. Teka el ra Maraaka." Kraliçelerinin önünde diz çökmeleri emri, havada binlerce komut olana kadar her duvardan yankılanıyor gibiydi. Benim sesim. Ereşya'nın sesi. Yankılar arasındaki farkı artık ayırt edemiyordum.

Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra hepsi birden emrettiğim şeyi yaptı, pençelerini açıp başlarını eğerek dizlerinin üzerine çöküp yalvardılar. Hatta bazıları yüzlerini yere dayadı.

Beni dinledikleri için hayrete düşmekten kendimi alamadım. Ama bundan da öte, yaptığım şeyden korkuyordum. Emrettiğim şeyden. Hatırladım... Ereşya olduğumu hatırladım. Moriel'in yaptığı şeyden korktuğumu hatırladım.

Aynı şekilde. Henüz rüya görmemiştim ama zihnimin gözünde önümdeki canavarları görebildiğim kadar net görebiliyordum, binlerce kişi dizlerinin üzerine çöküp onun adını haykırıyordu.

Şimdi ... benimkine kandılar.

Moriel hâlâ sana hükmedebilir, diye düşündü Parthenay. Sen onun için ikincisin. Döndüğünde seni cezalandırmayacağını düşünecek kadar cüretkâr olma.

Yapacak mı? Kraliçesini cezalandıracak mı? Tekrar yatağına aldığı Tanrıça'yı cezalandıracak mı? Hayattan sonra hayat mı?

Parthenay'ın ağzı gerildi, burun delikleri açıldı.

Yoksa seni cezalandıracak mı? Düşündüm. Valalumir'in parçasına sahip olan ve ona hükmeden benim. Bir başkasını ele geçirebilen benim. Gözlerimi ona diktim. Ve hatırlasan iyi olur, ben kimsenin ikincisi değilim. Seni cezalandırmayacağını düşünecek kadar cesursun. Ya da benim cezalandırmayacağımı. Ve hareketsizliğinde meydan okumaya devam ettiğinde, düşüncelerinin etrafına ani bir duvar ördüğünde, zorlayarak gözlerimi daralttım. Parthenay? Zihnimde mırıldandım. İnanıyorum, dedim Teka.

İrkildi, yüzü şaşkınlığını ele veriyordu. Dudakları öfkeyle kıvrılmış, yanağındaki altın Valalumir dövmesi -bir zamanlar hizmet ettiği İmparator'un mührü- çivit rengine dönmüştü.

Parçayı ona doğrulttum, hala onu bu kadar kolay tutabilecek güce sahip olduğuma hayret ediyordum. Ve sonra indirdim.

Parthenay dizlerinin üzerine çöktü.

"Hizmetinizdeyiz majesteleri," diye dişlerini sıktı Parthenay. "Size nasıl hizmet edebiliriz?"

"Şu kız," diye bağırdım, içeri sürükledikleri kızı göstererek. "Bırakın onu. O benim yeni hizmetçim olacak. Ve hizmetçilerime dokunulmayacak."

Etrafını saran Akadim'den toplu bir homurtu yükseldi. Emirden duydukları memnuniyetsizliği ve onun korkusunu hissedebiliyordum. Sarışındı, soluk benizliydi.

Cilt. Güzel mavi gözler. Daha önce hiç böyle dehşetler görmemiş gözler. En azından onu daha fazlasını görmekten kurtarabilirdim. "Gel," dedim bir kolumu ona doğru uzatarak.

Titreyerek, gözleri sanki her an vurulacakmış gibi odanın içinde çılgınca dolaşırken, yırtık pırtık giysiler içinde tökezleyerek ilerledi.

Sen de daha iyi değilsin, diye düşündü Parthenay. Hâlâ onlara hükmediyorsun. Kendi var. Yemek yemek zorundalar.

Ben ne dersem onu yapmak zorundalar! Tersledim. Sonra yüksek sesle, korkunç sarayıma baktım. "Kahvaltımı odamda yapacağım. Tek başıma. Onun da yemeğe ihtiyacı olacak." Parthenay'e ters ters bakarak kızın elini tuttum. Sonra da arkama bakmadan oradan ayrıldım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYRIANA

Çam ağaçları ve Glemaria'nın ufukları hâlâ gecenin siyah gölgelerine bürünmüştü ama karla kaplı dağların tepeleri gün doğumunun kırmızı-turuncu ışığı altında yeni yeni parlamaya başlamıştı. Gryphon's Mount'a baktım, tüm vücudum ağrıyor ve sızlıyordu. Hâlâ uçuyorduk. Bütün geceyi uyanık geçirmiştım.

Rhyan'ın hareketsiz başı kucağımda yatıyordu, iki kez kırılmış burnundan zor ve gürültülü nefes alıyordu. İki gözü de morarmıştı ve sol gözünün üstündeki iltihaplı kesik kabuk bağlamaya başlamıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Bukleleri yumuşaktı ama bütün gece okşadığım için dalgalar halinde uzamıştı. Valalumir'in büyüünün bir kısmının bağlarımdan kurtulmasını umuyordum ama büyüm içimde sıkışıp kalmıştı.

Yanımızda Meera oturuyordu, bağlı vücudu kaskatı kesilmişti ve Aiden'in yaktığı ateşlerden biri aramızda süzülüyordu. Bütün gece donmamızı engellemişti. Mağaradan kaçtıktan kısa bir süre sonra bir karakola varmıştık. Üç nöbetçi gryphon'un etrafını sarmış, Aiden ve Dario rahatlamak ve raporlarını vermek için içeri girerken kılıçlarını bize doğrultmuşlardı.

Ama tekrar havalandıktan sonra hiç durmadık. Saatler önce varmış olmayı umuyordum. Ama akadim saldırısı gryphon'un kanatlarını yaralamıştı ve uçuşumuz yavaş ve zahmetli olmuştu.

Midemdeki ani bir düşüş bana söyledi ve dağın üzerinde yükselen Seathorne'un gri kuleleri görüldü. Elimi Rhyan'ın göğsüne kaydurdım, parmaklarım kılıç kemerinin kayışını kavradı, umutsuzca onu yakın tutmaya çalıştım. Ve kendimi paniklemekten alıkoymak için. Rhyan'ın ortaya çıkmasıyla

Imperator Hart'ın kalesinden çıkıntı yapan kuleler, kaçmak için kalan tüm umutları yok etti.

Gryphon'un pençeleri avluya çarpıp Seathorne'un taş gezinti yolunu net bir şekilde görmemi sağlayana kadar gözlerimi kapattım, rüzgâr yüzüme kar üflüyordu.

Rhyan çarpmanın etkisiyle kıpırdandı.

"Lyr?" diye mırıldandı, tek gözü zar zor açılmıştı. "Selam," dedim gülümsemeye çalışarak.

Oturmak için mücadele etti ve iki gözünü de zorla açtı. Berbat görünüyordu ve itiraf etmek istediğinden çok daha fazla acı çektiğini biliyordum. Parmakları, kollarını saran çapraz iplerin altında iki yanında kıpırdandı; çenesi sertleşmiş, yüz ifadesi tamamen tetikteydi.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri çoktan önümüzde uzanan sahneyi tarıyordu.

Başımı salladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Benim için endişelenme," dedi hışımla, sonra önümüzde duran kulelere bakarak sustu. Dario ve Aiden'ı izlerken ağzı gerildi, çenesindeki kaslar seğirdi. Gryphon'un omuzlarında birbirlerine sokulmuş, temkinli bir şekilde bize bakıyorlardı. Aiden'ın eli asasının üzerindeydi ve ucu bize doğru dönüktü. Ama fısıltılarımızı duyamayacak kadar uzaktaydılar.

"Lanet olsun. Zamanımız yok," dedi aceleyle. "İyi dinle. Babama güvenemezsin. Senden ne isterse istesin, reddetmelisin. Ne tür bir anlaşma yapmaya çalışırsa çalışsın, Lyr bana yemin et, kabul etmeyeceksin."

Dudağımı ısırdım. Babasını son gördüğümde beni bir pazarlığa zorlamaya çalışmıştı. Asherah'nın mezarının anahtarına, büyü gücümün anahtarına karşılık, Rhyan'ı tekrar otoritesi altına almak için buraya, ona gelmemi istemişti. Ve benden Arkturion Kane ile evlenmemi istedi. Imperator Hart'ın teklifini reddettiğimde neredeyse elimi kıracaktı.

Şimdi buradaydık, tam da onun istediği gibi.

Savaşmak bir seçenek olamazdı. En azından adil bir şekilde. Bu savaş siyasi ve yasal konularla dolu olacaktı. Ben hala

Ka Batavia'nın soylu bir kadını. Ama bu, babamın katili koltuğunda otururken olduğundan daha az değerliydi. Diğer tek siyasi avantajım Viktor Kormac'la -İmparator Kormac'ın Varis Vekili- zorla nişanlanmış olmamdı. İmparator'un kanunen büyük yeğeni olmama sadece bir tören kalmıştı. Imperator Hart buna müdahale edemezdi. Ama bunu kendi lehime kullanabilmemin tek yolu kendimi İmparator Kormac'a teslim etmek olurdu.

O zaman Viktor'la evlenirdim.

Cesedimi çiğnemedim.

"Lyr, lütfen," diye yalvardı Rhyan. "Bana yemin et. Babamla pazarlık yapmak, Afeya'yla pazarlık yapmaktan daha kötüdür. Sen ..." Boğazı düğümlendi. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. Bizi ayıracak ve sana zarar verecek. Bu sadece fiziksel olmayacak. Bulabildiği her mühimmatla peşine düşecek." İç çekti. "Beni ve Meera'yı sana karşı kullanacak."

Başımı salladım. Bunu zaten biliyordum. "Başka seçeneğim olmayabilir. Hayatın tehlikedeysen ne yapmam gerekiyor?"

"Seni korumama izin ver. Ve Meera'yı korumama. Seni güvende tutacak kişi ben olayım. Unutma, daha önce kaçtım. Bunu tekrar yapacağım ve ikinizin de benimle olduğundan emin olacağım. İkinizi de çıkaracağım, yemin ederim çıkaracağım, bu yapacağım son şey olsa bile."

"Hayır," dedim. "Böyle konuşma. Birlikte kalacağız. Birlikte gideriz."

Rhyan başını salladı, parmakları avucumda dans ediyordu. "Birlikte kalacağız."

Dario ve Aiden konuşmayı bırakıp gryphon'dan inmeye başladılar ve etrafımızı saran soturilerin artan varlığına işaret ettiler.

"Ona hiçbir şey itiraf etme, tamam mı? Gryphon'un Dağı'nda olduğumuzu biliyor - mezarda olduğumuzu biliyor -ario bizi rapor etmiş olacak. Ama o zamandan beri olan diğer her şey -artık büyü yapabildiğin ve yapabildiğin de dâhil-" Gözleri kalbime kayd, ağzı sıkılaştı. "Bilemez."

Başımı salladım, gözlerim Dario'ya kaydı.

"O..." Rhyan bir sonraki söyleyeceği şey için acı çekmiş görünüyordu. "Sana sadece zarar vermekle kalmayacak. Bundan zevk de alacak. Güç gösterme. Uysal ol. Ne kadar büyük bir tehdit görürse, seni kırmak için o kadar çok çalışacaktır."

Başımı salladım. "Benim Asherah olduğumu zaten bilmiyor mu?"

Rhyan'ın gözleri yavaşça kapandı ve irkildi. Babası bu sözleri doğrudan söylememiştir ama Rhyan'a bir keresinde kontrol edilmesi gereken tehlikeli bir güce sahip olduğumu söylemişti. Eğer bunu biliyorsa, Rhyan'ın Auriel olduğunu da biliyor olma ihtimali neydi? Onu bunca yıl hayatta tutmasının, geri istemesinin gerçek sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordum. "Bildiklerine yardım edemeyiz," dedi Rhyan. "Ama kesinlikle onaylama teklif etmeyeceğiz. Ona daha fazla bir şey de vermeyeceğiz."

Başımı salladım.

"Hey!" Dario bağırdı. "Yeter."

Dario'ya ters ters bakarken ağzımı kapatmaya özen gösterdim.

Koyu renk buklelerini yüzünden çekip deri bir kayışla arkadan bağlayarak alay etti. Avluda yürüyen botların yankısı duyuldu ve kendimi hazırladım.

Ama bir soturionun beni yere yatıran vahşi elleri yerine, Glemarian aksanıyla kalın, kaba, yaşlı bir ses bağırdı. "Rhyan? Lord Rhyan? Sen misin?"

Rhyan durdu, yaşlı adama bakmak için döndüğünde yüzü öncekinden daha da solgundu. Kirli gri bir tulum giymişti ve nöbet tutan soturi duvarını dümdüz geçmişti. Elinde çiğ et kokusu sinmiş büyük bir kova vardı.

"Artem," diye homurdandı Rhyan.

"Ne oldu?" Artem başını salladı. "Geri gelmemen gerekiyordu," dedi sessizce.

"Artem," diye azarladı Dario. "Seni gryphon'la ilgilenmen için gönderdik, çene çalman için değil. Daha çok erken."

"Evet, belki de varış için farklı bir zaman seçmelisin," diye tersledi. "Lord Dario." Çenesini indirdi ve dizini tokatladı. Gryphon'un başına doğru ilerleyerek, kovaşını yere bırakmadan önce ona iyi bir çocuk olduğunu söyleyerek mırıldandı. "Zavallı hayvan," diye mırıldandı, eli yaralı kanatlardan birinin üzerinde nazikçe duruyordu. "Ona ne oldu?" diye usulca sorarken gözleri Rhyan'ın üzerindeydi.

Gryphon kendini yere bıraktı ve hevesle kahvaltısına saldırdı.

"Akadim," dedi Dario, gryphon'un ipini bir çapaya bağlarken.

"Yaralanmış," dedi Artem, gözleri hâlâ Rhyan'ın üzerindeydi ve sempati doluydu.

"Gryphon öyle," dedi Dario işaret ederek. "Bu yüzden seni çağırdılar."

Yaşlı adamı izleyen Rhyan'ın nefesi kesik kesik çıkıyordu.

"Onu tanıyor musun?" Rhyan'a sessizce sordum.

Boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Ahır ustası," diye mırıldandı. "Bana gryphonlarla nasıl çalışılacağını öğretti -tüm hayvanlarla."

Artem gryphon'un yüzüne döndü ve yatıştırıcı bir eli gagasında gezdirdi. Rhyan'ın kaybettiği her şeyi fark ettiğimde içimi bir hüznün dalgası kapladı. Evini, ailesini ve Ka'yı, arkadaşlarını, öğretmenlerini.

Nöbetçiler bizi gryphon'dan yere başladığında düşüncelerimi bastırdım.

"Hey," diye bağırdı Rhyan. "O bağlı, senin için bir tehdit değil."

"Siktir git." Beni kavrayan soturion kolumu daha da sıktı.

Gözlerim yandı ama başımı dik tuttum. "İçeri," diye emretti Aiden.

Siyah deri zırhlı Soturi'lerin hepsi gövdelerinde gümüş gryphon taşıyordu. Birbirimizden hızla ayrıldık ve gezinti yolundan Seathorne'un ön salonuna doğru yürüdük.

İç duvarlar da en az dışarısı kadar sade ve mütevazı görünömlüydü. Salon sadece ölçek olarak büyüktü, tavanları birkaç kat yüksekliğindeydi, yapısal yükseklikleriyle korkutucuydu, muhtemelen orijinal olarak gryphonlar için boyutlandırılmıştı.

Salonun derinliklerine doğru ilerlediğimizde, Seathorne'un duvarlarını kaplayan daha fazla gryphon resmi ve heykeli buldum. Soturi bizi her ikisi de gerçek boyutlarda ve görkemli iki gümüş heykelin arasına itti.

"Duvara karşı," diye alay etti bir soturion, Meera'yı geriye iterek. Her birimizi üç adam koruyordu -hepsinin yanında Ka Hart'tan bir düzine soturi daha vardı, hançerlerini çıkarmış hazır bekliyorlardı.

"Benim adım Leydi Meera Batavia," dedi Meera, sesi bir Varis Vekili'nin etkisiyle doluydu. "Bu kötü muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadım. Derhal Ekselansları ile bir görüşme talep ediyorum."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdandı onu kaçıran kişi. "O zaman elimi çöz," dedi Meera. "Beni bu halde görmekten hoşnut olmayacaktır."

"Onu dinlemeyin," dedi Dario. "Üçü de Majesteleri tarafından aranıyor."

Meera tekrar ağzını açtı ama soturionu omuzlarını tutunca hemen susturuldu.

Önümdeki adam, "Artık seninle uğraşmak yok," dedi ve ben bir yanıt veremedenden yanağımı taş duvara çarptı.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Rhyan homurdandı. İçgüdüsel olarak bana doğru hareketlendi ama koruması tüm vücudunu geri çekti.

"Hayır! O yaralı," dedim. "Yüzünü göremiyor musun? Elleri bağlı! İtmene gerek yok."

"Seni susturmak için kendimi içine sokmak üzereyim." Sert bir el boynumu kavradı, beni döndürdü ve yüzümü duvara yasladı. Taş yanağıma . Başka bir el vücudumda gezindi ve kalbim güm güm atarak gerildim. Kemerimin tokasının açıldığını ve göğsümün etrafındaki ani hafifliği duyabiliyordum.

zırhım bağlarımın arasından çözülürken omuzlarımda.

Hayır. Hayır.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve her bir tokenin kopuşunu ve ardından gelen her bir kapanışın çözülüşünü duydum. Her biri yankılanıyor gibiydi. Parça parça zırhım, kemerim, kılıcım, hançerim ve bıçaklarım yere düştü.

Güçsüz bir şekilde yanağımı soğuk taşa bastırdım ve tüm bedenimin titremesini engellemeye çalıştım. Ama elimde değildi. Vrukshire'ı hatırlamadan duramıyordum. İplere doğru gerildim, dışarı çıkmak için çaresizce çabaladım.

Sonra beni esir alan kişi elini kalçama vurdu ve ben donakaldım, gözlerim yaşardı. Kıyafetlerim dışında vücudumdan çıkarabileceği başka bir şey yoktu. Beni çoktan tehdit etmişti. Kalbim çarparak bekledim. Gittikçe yaklaştı. Birden kalçam dokunuşunun altında ısındı, parmakları beni uygun bir şekilde sıktı.

Nefesim kesildi.

Kızını sikeceğiz. Sen buraya gelene kadar yapacağız.

Hayır! Hayır! Hayır!

"Ortak."

Gözlerimi açtığımda Rhyan'ın yüzünü benimkinden birkaç santim ötede, duvara çarpmış, kılıçları ayaklarının dibine saçılmış halde buldum. Vrukshire'da değildim. Brockton, Brett, Geoffrey ya da Trey tarafından tuzağa düşürülmemiştim. Burada hiç kurt yoktu.

Ama özgür değildik. Yakın bile değildik.

"Nefes al," diye mırıldandı Rhyan. "Nefes al."

Gözleriyle buluştum. Tam geriye doğru çekilirken nefesimi içime çektim. Silahsız ve zırhsız bir halde Rhyan ve Meera'nın yanında Seathorne'un koridorlarında sürüklendim.

Imperator Hart'ın oturma odasına.

Sonunda bir dizi çift kapının önünde durduğumuzda midemde bir korku oluştu. Bir gryphon

Kanatlarını açmış bir şekilde tahtaya oyulmuştu. Haberci olduğunu tahmin ettiğim bir nöbetçi ortada duruyordu ve varışımızla birlikte kenara çekilerek isimlerimizi ve unvanlarımızı paylaşan Dario ile sessizce konuştu. Habercinin gözleri Rhyan'ın dövülmüş yüzünü taradı, dudakları yumruklamak istediğim kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü.

Ama Rhyan fark etmemişti. Kaybolmuş görünüyordu, gözleri sanki oraya en son ne zaman girdiğini hayal ediyormuş gibi dalgındı. Sonra dikkat kesildi, bakışları bana odaklandı.

Daha önce fark etmediğim bir soturion aniden gölgelerin arasından çıkıp Rhyan'a sırtarak baktı. "Tekrar hoş geldiniz majesteleri," diye alay etti.

Rhyan boğazından kısık bir sesle hırladı, çenesi gerildi, sonra aniden soldu ve bana döndü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Lyr, özür dilerim."

Başımı salladım.

Kapılar açıldı ve müjdeci isimlerimizi anons ederken kasırga benzeri bir güçle güçlendirilmiş bir aura salona aktı. Ve sonra, İmparator Hart'ın Oturma Odası'na girdik.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Imperator Hart'ın Oturma Odası soğuk, steril ve sade bir şekilde dekore edilmişti, alanı doldurmak için basit ahşaptan yapılmış sıralardan biraz daha fazlası vardı. Bana salonu hatırlattı. Mücevherlerle ya da süslü bir şeyle bezenmemiştir. Büyük ve geniş olması dışında bir İmparator'un kalesine yakışmıyordu. Hem gerçek hem de oyulmuş gryphonlar kalenin girişinde Ka Hart'ın gücünün sembolü olarak vurgulanmıştı. Bu odanın da aynı şeyi ifade ettiğini düşünmüştüm. Her biri Ka Hart'ın gümüş mührüyle süslenmiş yeşil duvar halıları dışında duvarlar çıplaktı. Odanın düzeni ve sadeliği dikkatimi ileriye çekmeye zorladı ve işte o zaman dekorun gerçek amacını anladım. Tek ilgi odağını kürsü ve koltuk haline getirmek, herkesin dikkatini kürsü sahibinin üzerine çekmek.

Imperator Hart.

Koyu renk sakalı özenle kesilmişti, gözleri eğleniyor, ondan beklediğim acımasızlıkla dans ediyordu. Arkasva'nın altın defnesini ve onu İmparator olarak işaretleyen altın kenarlıklı siyah pelerini giymişti. Kılıcının kabzası, soturion kemerinin kayışlarındaki Valalumir'ler gibi parlıyordu. Dışarıda yeniden kar yağmaya başlarken güneş soluk kalmıştı ama meşale ışıkları onu parlatıyor, gücünün her süsünü vurguluyordu.

Süs eşyaları arasında tek bir şey eksikti: Asherah'nın mezarının kırmızı anahtarı. Rhyan'ın çaldığı anahtar.

Imperator'a yaklaştıkça nabzım daha da sert atmaya başladı. Dekor eksikliğinin ötesinde, oda doğal olmayan bir şekilde boştu. Hiç soylu yoktu. Imperator Hart'ın kişisel korumaları bile . Bu da tek bir anlama geliyordu.

-Tanık istemedi.

Kalbim daha sert atıyor, öfkem ve korkum içimde kaynamaya ve iltihaplanmaya başlıyordu.

Rhyan yanımda yürüyordu, adımları bana ayak uyduruyordu ama kürsünün dibine geldiğimizde ve hava babasının gücüyle yoğunlaştığında muhafızlarımızın önüne geçti. Elleri iki yanında kenetlenmiş, vücudu benim ve Meera'nın önünde koruyucu bir şekilde eğilmişti. Babasının gözleri bu hareketi fark etti ama ikisi de alçak sesle eğilen Aiden ve Dario'ya başıyla selam verirken hemen görmezden geldi.

"Lord Aiden." Emperor Hart'ın sesi derindi. "Lord Dario. Ayağa kalk." Sonra gözlerini küçümseyerek ekledi: "Bağların eğilmeyi ve reverans yapmayı zorlaştırmasını anlıyorum. Ama bu sizi bu tür formalitelerden muaf tutmaz." Öksürdü, öne doğru eğildi, Meera ve ben reverans yapmaya çalışırken gözleri kısıldı. Ancak Rhyan dik durmaya devam etti. Ama İmparator Rhyan'ı görmezden geldi. Onun yerine Aiden ve Dario'ya kürsünün dibinde kendisine katılmalarını işaret etti.

Sırtları dik bir şekilde öne çıktılar ve hep bir ağızdan "Majesteleri" dediler.

Emperor Hart'ın dudakları alaycı olmayan bir gülümsemeye dönüştü. "Pervasız, zayıf bir yeminli ve güçsüz bir kızı yakalamanın bu kadar çaba gerektireceğini tahmin etmemiştim. Yine de, ikiniz de hizmetlerinizin karşılığını alacaksınız." Daha da öne eğildi, nefret dolu gözleri beni baştan aşağı süzmeden önce benimkileri buldu. "Seathorne'a hoş geldiniz, Leydi Lyriana. Buraya yolunuzu düşürdüğünüzü görmekten memnun oldum. Görünüşe göre sizi ağırlama teklifimi kabul etmişsiniz. Bu iyi bir şey. Bamaria'da sizinle istediğim kadar vakit geçiremedim. Sanırım konuşacak daha önemli şeylerimiz vardı. Ama dansımız, hatırladığım kadarıyla," bakışları Rhyan'a kaydı, "oldukça kaba bir şekilde yarıda kesildi. Görüşümü engelliyorsun Rhyan. Kenara çekil."

Rhyan ağırlığını ayaklarının arasında kaydırды, bu tedirginliğinin tek işaretiydi ama önümde durmaya devam etti. İmparator parmaklarını şıklattı. Birden Dario ortaya çıktı.

Rhyan'ın yanına gidip homurdanarak onu itti ve beni doğrudan Imperator Hart'ın göz hizasında bıraktı.

Rhyan'ın elleri yumruk olmuş, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuşken nefesimi içime çektim.

"Şimdi leydim," diye devam etti Imperator Hart, "dediğim gibi, sizinle daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Artık bunu başarabiliriz."

"Birlikte gereğinden fazla zaman geçirdiğimizi sanıyordum," dedim, sesime olabildiğince tatlılık katarak, ama nefretimin alt tonunu ben bile duyabiliyordum. "Seni eksik bıraktığımdan haberim yoktu."

Boğazının altından eğlence ile küçümseme arasında bir ses çıkardı. "Kibar cazibeniz tam da hatırladığım gibi leydim. Ancak," parmaklarını koltuğa vurdu, "şunu da hatırlatmama izin verin, her ne kadar burada olmak istemeseniz de, yüzünüzdeki asık surattan açıkça anlaşıldığı üzere, umurumda değil. Şu anda Bamaria'da değil, Seathorne'da olduğunuzu hatırlamanız davanıza büyük ölçüde yardımcı olacaktır. Böyle bir küstahlık ölmüş babanız tarafından hoş görülmüş olabilir ama bana 'Ekselansları' diye hitap edeceksiniz. Her konuştuğunuzda."

Odadaki duvar halılarına göz gezdirdim. "İnanın bana, sadece dekor bile nerede olduğumu hatırlatmaya yeter. Majesteleri," diye neredeyse tükürüyordum.

"Tutuşunuzun nasıl olduğunu sorabilir miyim?" Sesi rahatlığıyla tedirgin ediciydi. Sanki sözlerini anlayamıyormuşum ya da neyi kastettiğini hatırlayamıyormuşum gibi elini kaldırıyor ve parmaklarını uzatıyordu. "Geçen seferden bu yana gelişme var mı?" diye sordu.

Arianna'nın balosunda neden olduğu acıyı içgüdüsel olarak hatırlayarak parmaklarım rahatsız edici bir şekilde büküldü. Lanet olası piç. Şu anda sahip olduğum güç hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu o anda boğazlayabilirdim.

Ama Rhyan bana döndü, yüz ifadesinde hızlı bir uyarı vardı, başı titriyordu.

Ellerimi iki yanımda gevşettim.

"Belki de değil?" diye sordu babası.

Çenemi indirdim, içim kaynıyordu. Ama o çoktan dikkatini Meera'ya vermişti.

"Sizi görmeyi beklemiyordum Leydi Meera. Sağ salim dönmeniz için dua ettim. Şu an karşımda durmanız bir mucize. Sorabilir miyim?" Kaşları eğlenerek kalktı. "Nasıl oldu da sizi esir alanlardan canlı olarak kaçabildiniz? Ve... ruhunuz hâlâ sapasağlam?" Sakalını sıvazladı. "Anladığım kadarıyla akadim esir aldığıında, esir alınanlar uzun süre esir kalmıyor. Özgürlüğe kavuştukları için de değil."

Gerildim ve Rhyan'ın bedeninin hâlâ yanımda olduğunu hissettim. Tehlikeli bir bölgeye giriyorduk.

"Dualarınız için teşekkür ederim, Majesteleri." Meera gülümsedi, Bamaria'da daha önce binlerce kez kullandığını duyduğum bir sesle konuşuyordu - Veliaht'ın pratik, sakın sesi. Ama şimdi sanki Arkasva'yımış gibi sözlerinin arkasında bir güç vardı. "Burada olduğumun kanıtı olarak en etkili olduklarını kanıtladılar. Sorunuza cevap vermek gerekirse, itiraf etmeliyim ki tutsaklığımın büyük bir kısmında bilincim yerinde değildi. Tanık olabileceğim pek çok dehşetten beni kurtarmak başlı başına bir mucize. Benim için bir plan yapıldığına inanıyorum, gecikmeye neden olan ve neyse ki gerçekleşmeyen bir plan. Önce ben kurtarıldım."

"A plan. I see. And were you spared of all their

...

Şiddet mi?" Dudakları sorunun etrafında kıvrıldı.

Meera'nın gözleri kısıldı. "Evet, Majesteleri." Sanki bu bir kanıtmış gibi vücuduna baktı. "Kesiklerim ve çürüklerim vardı. Yetersiz beslendim ve günlerce korkunç koşullarda ve sefalet içinde bırakıldım. Ama kalıcı bir fiziksel zarar görmedim. Tanrılara şükürler olsun."

"Gerçekten mi? Sana başka bir şey yapmadılar mı?" Gözleri parlıyordu. "Daha yakın bir şiddet yok mu?"

"Ekselansları?" Meera sordu, sesi aniden yükselmişti. "Sana tecavüz ettiler mi?" diye sordu açık açık.

Meera'nın ağızı açık kaldı. Yumruk yemiş gibi hissettim. Aurasından yayılan bu kadar bariz bir heyecanla bu kadar kaba bir şekilde sorması. Dario bile gücenmiş görünüyordu. "Eee?" Imperator Hart artık sabırsızlanarak sordu.

"Yapmadılar," dedi Meera, sesi öfkeyle titreyerek.

Başını yana eğdi, kızın cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi yapma zahmetine bile girmede. "Rahatladım. Peki ya kız kardeşiniz? Leydi Morgana mı? Gördüğüm kadarıyla burada sizinle birlikte değil. Esaret altında olduğunu mu varsaymalıyım? Ya da... daha kötüsü?"

Derin bir nefes aldım, en azından almaya çalıştım. Ancak Meera, Imperator Hart'ın bakışları altında soğukkanlılığını koruyor gibi görünüyordu.

Meera başını salladı. "Kız kardeşimi son gördüğümde o da benden daha fazla acı çekmemişti. Benzer koşullarda olsak da birbirimizden ayrı tutulduk." Sesi sertleşti. "Soturion Rhyan ve Leydi Lyriana onu kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar ve beni kurtardıkları için kendilerine verilen tüm onuru hak ediyorlar. Ama onların çabalarına rağmen onu kurtaramadık. Henüz kurtaramadık. Morgana daha büyük bir güvenlik altında tutuluyordu. Durumunun stabil kalması için dua ediyorum ve mümkün olan en kısa sürede kurtarılması için daha da derinden dua ediyorum."

"Ben de Tanrılara dua ediyorum." Sırıttı. "Onların lütfunu bulduğunuz için şanslısınız. Bir Tanrı'nın ya da Tanrıça'nın neden birinin hayatını kurtarıırken diğerini kurtarmadığını kim söyleyebilir?" Gözleri beni delip geçti. "Elbette, İmparator Kormac'ın soturileri ve Ready'nin komutasındaki lejyonlar yakında başarıya ulaşacak. En azından ben öyle umuyorum. Ama şimdilik evinizden oldukça uzaktasınız. Yanılıyorsam düzeltin leydim ama kaçırılmanız Cresthaven'dan oldu, değil mi? Nasıl oldu da Glemaria'ya geldiniz?" Arkasına yaslandı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Gördüğünüz gibi, bu topraklarda oğlum ve kız kardeşiniz tarafından bir suç işlendi. Ve bilmem gerek, siz de orada mıydınız? Mülkümde yaptıkları hırsızlıkta? Yoksa tüm bu kaçırılma olayı, özenle hazırlanmış bir oyun muydu? Gelip benden çalmaları için bir bahane miydi?"

Meera'nın dudakları gerildi. "Ben orada değildim ve herhangi bir suç işlendiğinden de haberim yok. Kaçırılmamın bir hile olduğuna dair suçlamanıza gelince?" Alay etti, kırıncılığını ifade etti ve bir şekilde sorusunun gülünçlüğünü ilettili. "Sizi temin ederim ki öyle değildi. Cresthaven'dan vahşice kaçırıldım, korumalarımız bizi savunurken düştü. Tanıklık edeceklerini biliyorum. Beni esir alanlar tarafından Glemaria'ya getirildim."

Imperator Hart başını salladı. "Yine de akadim ile yaptığınız uzun yolculuktan sağ çıktınız. Ne kalıcı bir zararla ne de daha yakın şiddet biçimleriyle. Beni bağışlayın ama bu iblisler için alışılmadık bir davranış. Hikayeniz... şey... neredeyse inanılmaz."

"Gerçek bu," dedi Meera.

"Elbette. Ama bu soruları sormalıyım ki davanızı Konseyime sunabileyim. Şimdi kurtarılmamız, hangi gündü?"

"I ..." Meera tereddüt etti. Kurtarılmasının, bahsettiği "suçtan" sadece saatler sonra gerçekleştiğini çok iyi biliyordu. "Özür dilerim, Majesteleri. Hangi gün kurtarıldım? Sadece birkaç gün oldu," dedi ve bunu nasıl oynayacağından emin olmadığını biliyordum. "Bağışlayın beni. Çektiğim çile yüzünden kafam karıştı."

"Belki hatırlamana yardımcı olabilirim," dedi nazikçe. "Bir hafta önce kurtarıldın. Tam olarak bir hafta bir gün önce."

Sertleştirdim. O biliyordu. Bunca zamandır biliyordu. Nahashim başından beri casusluk yapıyordu. Tanrım. Günlerce yakalanmadan kaçmamız bir mucize miydi, yoksa bunca zamandır bizi yemliyor muydu? Bizi arayan yüzlerce soturi vardı. Nerede olduğumuzu biliyorsa neden? Tabii bizi bulmamaları gerekiyordu.

"Yardımcı oldu mu Leydi Meera?" Burnu kırıştı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Şimdi hatırlıyor musun?"

"Evet. Bir hafta ve bir gün oldu."

Imperator Hart sakalını sıvazladı. "Yani, kaçırılmanızdan, terör ve açlık çilenizden ve

Henüz gerçekleşmemiş karanlık bir akadim planının bilgisine sahipsin - hala esaret altında olan sevgili kız kardeşinin de dahil olduğu bir plan - sen...?" Omuz silkti, kaşlarını çatı. "Anlamama yardım edin leydim. Çünkü ben sizin yerinizde olsaydım, doğruca buraya, emrinde lejyonları olan bir İmparator'un yanına gelirdim. Kız kardeşimin kurtarılması ve geri dönmesi için Soturi'den yardım isterdim. Ülkemi ve Ka'yı hayatta ve güvende olduğum gerçeğinden haberdar ederdim. Yaralandıktan ve açlıktan öldükten sonra barınak, tıbbi yardım ve beslenme arardım. Burada sağlayabileceğim her şeyi. Soylu bir kadın olarak sahip olmanız gereken her şey. Ama yine de..." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bunların hiçbirini yapmadın."

"Güçsüzdüm," dedi Meera. Sakin kalmaya çalışırken çırpındığını görebiliyordum. "Dediğim gibi, açlıktan ölüyordum. İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve-"

"Suçlu kız kardeşin ve benim yeminli oğlumla saklanmak için mi?" "Dinlenmek için. Onlar beni kurtardı," dedi Meera meydan okurcasına. "Onların sayesinde hayattayım. Beni sağlığıma kavuşturdular."

"Mağaralarda mı? Çalıntı yiyeceklerle mi? Çalıntı giysilerle mi?" Gözleri Meera'nın soturion pelerinde tiksintiyle bir aşağı bir yukarı gezindi. "Kulağa daha çok seni rehin tutuyorlarmış gibi geliyor."

"Hayır," diye bağırdı Meera.

Imperator Hart alay etti. "O zaman onlara yardım ediyordunuz. İki suçlunun soturimden kaçmasına yardım ediyorsun. Hangisi, Leydi Meera? Onlarla işbirliği mi yapıyorsunuz, yoksa hâlâ benim müdahalemi gerektiren bir tür esaret altında mısınız?"

"İkisi de değil." Meera çenesini kaldırdı. "Ben Ka Batavia'nın bir soylusuyum. Arkasva'nın ve Yüce Leydi'nin yeğeniyim. Binlerce soturi şu anda beni arıyor, hepsi de İmparator Kormac'ın emri altında Güney'de."

"Ama siz Kuzey'desiniz leydim. Güney'de değil." Imperator Hart gözlerini kısarak burnunun ucuyla baktı. "Bu kadar değerli kaynakların sakladığınız gibi boşa gitmesine izin vermenize şaşırdım. Olabilecek kaynaklar

Leydi Morgana'yı kurtarmak için kullanılır. Tabii bir sebepten dolayı onun kurtarılmasını istemiyorsanız?"

Göğsüm sıkıştı.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Meera, sesi öfkeyle titreyerek sordu.

Imperator Hart başını salladı. "Ben sadece bu alışılmadık durumu anlamaya çalışıyorum. Bu arada teyzenizin iktidara yükselişini tebrik ederim. Ne yazık ki onun kutsama törenini kaçırdınız."

Dramatik bir şekilde içini çekti, seçeneklerini tartıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana salladı. Rhyan'ın burun delikleri alevlendi ve daha önce de birçok kez böyle bir karar verme sürecinden geçmek zorunda kaldığını hayal ettim.

Sonunda Imperator Hart doğruldu, gözleri biz odaya girmeden çok önce verdiğine emin olduğum bir kararla dans ediyordu.

"Pekâlâ, kararımı verdim." Meera'ya bir adım öne çıkmasını işaret etti.

"Majesteleri," dedi, onun emirlerini yerine getirerek.

"Sözünüze güveneceğim, Leydi Meera. Şüphelenilen tüm suçlardan masum olduğunuza inanacağım. Açıkçası, herhangi bir suç işlemek için çok zayıfsınız. Ayrıca seyahat edemeyecek travma geçirmiş görünüyorsunuz. Tutsaklığınızdan sonra yaptığınız seçimler bana henüz iyi olmadığını söylüyor. Hangi günde olduğumuzu bile kavrayamıyorsun. Ya da suçluların elinde olup olmadığınızı. Dinlenmeye, tıbbi bakıma ve ilgiye ihtiyacınız var. Imperator Kormac ve Arkasva Batavia'ya burada olduğunuzu bildireceğim. Sonra da Seathorne'da benim en özel misafirim olarak keyfime göre kalacaksınız."

"I ..." Meera itiraz etmeye başladı ama Rhyan onunla göz göze geldi ve dikkatle başını salladı. "Majesteleri," dedi dikkatle, "iyileşmem için bana bir alan sağladığınız için teşekkür ederim. İyileştiğimde refakatçilerimle birlikte eve döneceğim."

"Önce size biraz görev vermemiz gerekecek," dedi. "Doğru zaman geldiğinde."

"Sorabilir miyim, Majesteleri?" dedim boğazım düğümlenerek, "İmparator Kormac bizi evde isterse ne olacak? Ya da Arkasva Batavia tarafından geri çağırılırsak? Ne de olsa hâlâ Bamarianın tebaasıyız ve Güney ile Ka Kormac'ın yetkisi altında kalmaya devam edeceğiz."

"Müstakbel kayınpederin için mi endişeleniyorsun?" Imperator Hart güldü. Sonra gözleri parladı. "Kuzey topraklarındayken Kuzey'in yargı yetkisi altındasın. Seni tutmak için her türlü hakka sahibim. İzinsiz girme ve hırsızlık suçlamalarını boş verin. İkinizi çok daha ağır bir şeyle suçlamak için fazlasıyla gerekçem var. Kutsal Soturion yemininizi bozmakla."

Kalbim durdu.

"Rhyan'ın Ka Kormac altında herhangi bir hakkı olduğunu iddia etmeye çalışmadan önce şunu bilmelisin ki sen bir mağarada saklanıp adaletimden kaçarken ve halkımdan çalarken teyzen onun siyasi dokunulmazlığını kaldırdı. Artık ülkenizden sığınma talep etme hakkı yok. Dahası, şu anda akadim ile işbirliği yaptığından ve seni kaçırdığından şüpheleniliyor."

"Ne? Bu çok saçma! Bu-"

"!" diye hırladı. "demeyi unuttunuz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve meydan okurcasına baktım. Lanet olası piç. Derin bir nefes aldım. "Kendi unvanının sana bu kadar çok tekrarlanmasına ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Başını öne eğdi. "Şimdi dikkatli ol. Beni eğlendiriyor olsan da, sana olan sabrım giderek azalıyor. Karşılığında tatlı bir şey sunmadığın sürece iyiliğimi kazanamayacaksın."

Rhyan'ın omuzları sertleşti, yüzü soldu.

"Ve inan bana kızım," diye devam etti babası. "Sonundan önce benim iyiliğime ihtiyacın olacak."

Parmaklarım sıkıştı ama sessiz kaldım. Bedenim hareketsizdi.

"Buradan ayrılmak istediğinizi düşündüğünüzü biliyorum," dedi, "ama ben olsam bunu bir düşünürdüm. Evdeki müttefikleriniz sizin gibi değil

Unutmayın. Hazır'ın ortadan kaybolmasından bu yana başınızda yeni bir Arkturion var."

"Yeni bir Arkturion mu?" Ben sordum.

Gözleri parladı. "Arkturion Waryn Kormac artık Bamarian lejyonlarına liderlik ediyor."

Bastardmaker. Lanet Bastardmaker.

"Ve eski nişanlın ya da duyduğuma göre... yoldaşın," diye sırtı, "seni yakalayıp Kormac'ın huzuruna çıkarma emri aldı."

Tristan mı? Tristan peşimizden mi gönderilmişti?

"Şimdi konuşmam gereken başka konular var. Leydi Meera, tıbbi kanada götürölüp yaralanma durumunuz kontrol edilecek. Muayene edileceksiniz. İçiniz ve dışınız. Özellikle de herhangi bir kara leke izi var mı diye. Terk edilmediğinden emin olmalıyım. Lord Aiden, lütfen bayana eşlik edin. Onu gözünüzün önünden ayırmayın."

"Hayır! O nereye giderse, ben de oraya giderim!" Panik

içinde bağırdım. "Lyr," diye tısladı Rhyan.

"Lütfen," dedim. "Ben onun eskortuyum!"

"Şüpheli suçlular soylulara eşlik edemez." Görevden almak için elini salladı.

Aiden onun kolunu tutup asasını ona doğrulttuğunda gözlerimin arkası yandı.

"Meera!" Bağırdım.

Gözlerinde kararlı bir ifadeyle bana baktı ve başını salladı. Aiden'in onu kürsüden uzaklaştırmasına izin vermeden önce, "Sorun yok," dedi.

Ama kapılar onlar ulaşamadan açıldı. Ve müjdecinin gölgesi eşiği doldurarak şöyle bağırdı: "Huzurlarınızda Leydi Hart, Ekselansları Arkasva Hart'ın eşi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru."

Sustum. Leydi Hart mı? Imperator Hart yeniden mi evlenmişti? Ne zaman? Bakışlarım hemen ona kaydı, kalbim küt küt atmaya başladı. Rhyan'ın gözleri kızarmıştı ve yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade vardı.

"Biliyor muydun?" Ağzımı açtım.

Çenesi sıkıştı ve başını salladı, gözleri kısılmıştı, elleri iki yanında titriyordu.

"Oğlum size yeni bir üvey annesi olduğunu söylemedi mi?" Imperator Hart aramızdaki konuşmayı dikkatle izleyerek sordu.

"Lyr," diye fısıldadı Rhyan, hâlâ bana zar zor bakıyordu. "Özür dilerim," dedi, sesi o kadar kısıktı ki sadece duyabiliyordum. "Çok üzgünüm."

Kaşlarımı çattım ve omzumun üzerinden baktım. Meera ve Aiden gözden kaybolur kaybolmaz Leydi Hart kapının önünde belirdi ve zarif bir adımla öne çıktı.

Üç şey bir anda netleşti. Birincisi, Leydi Hart İmparator için çok gençti. Rhyan'ın üvey annesi benden daha yaşlı görünmüyordu.

İkincisi, inanılmaz derecede güzeldi. İri koyu renk gözleri ve gümüş bir taçla geriye çekilmiş parlak kahverengi saçları vardı. Cildi çoğu kuzeyli gibi solgundu ama yanakları ve dudakları belirgin bir şekilde pembeydi. Sıcaklık ve zekâ hissi veren bir güzelliği vardı.

Ve üçüncüsü, hamileliği inanılmaz derecede ilerlemişti. Oturma Odası'na girdi, yavaşça, neredeyse acı verecek kadar yavaş yürüyordu, sık sık yüzünü buruşturuyordu, eli şişmiş karnının etrafına koruyucu bir şekilde sarılmıştı.

Rhyan'ın omuzları sarsıldı ve izlerken dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. Sonunda kürsüye ulaştığında Rhyan'ın babası ayağa kalktı ve ona yardım etti. Nefes nefese kalmıştı, koridordaki uzun yürüyüşten dolayı bitkin düşmüştü. Ama ona bir sandalye ya da yaslanabileceği bir şey vermek yerine onu tek başına ayakta bıraktı ve koltuğuna dönüp bacaklarını iki yana açarak arkasına yaslandı.

Odada bizimle birlikte kalan tek soturion olan Dario, sanki ona yardım etmek istiyormuş gibi ileri atıldı. Ama sonra durdu, sanki kendini hatırlamış gibi geri adım attı.

Leydi Hart'ın gözleri neredeyse bir anda Rhyan'ın kilere kaydı ve uzun süre ona . Yüzünde okuyamadığım bir duygu dalgası parladı. Aralarında konuşulmayan bir şey geçti.

Rhyan için kim olmuştu? Bir arkadaş mı? Sınıf arkadaşı mı? Yaşına bakılırsa bu mümkün görünüyordu. Kızın ona bakışından tanıdıktan daha fazlası oldukları anlaşılıyordu. Babasıyla evlendiğini bildiği de açıktı. Ama bana hiç söylememişti. Neden söylememişti? Ve neden sürekli özür diliyordu?

Imperator Hart sıırttı. "Lütfen kendinizi eşim Leydi Kenna'ya takdim edin."

Yutkundum, ismi tanıyamamıştım, kalbim güm güm atıyordu. "Leydi Lyriana Batavia," dedim. "Reverans yapardım majesteleri ama şu anda biraz meşgulüm."

Kenna'nın gözleri parladı, benimle Rhyan'ın arasına baktı, sanki aramızda ne olduğunu görmüş gibiydi. Gülümsedi. Garip bir şekilde samimi hissettiren bir gülümsemeydi ama sonra yüzü asaletin nötr ifadesini taşıdı. "Sizinle tanışmak güzel, Leydi Lyriana." Kocasının aksine, yumuşak bir Glemarian tınısıyla konuşuyordu. Demek burada doğmuştu.

"Karım," dedi, "Ka Gadayyan'dan Arkturion Kane'in en büyük kızı. Pek çok kişinin Hazır'dan daha güçlü olduğunu iddia ettiği bir savaş lordu. Çok eski bir soydan geliyor. Tıpkı sizin gibi leydim."

Bir İmparator için ne kadar uygun," dedim.

Ona tekrar daha dikkatli baktım. Kane'in kızı. Lanet olsun. Tehlikeli miydi? Rhyan bu yüzden mi üzgündü? Bu yüzden mi ondan hiç bahsetmemişti?

"Senin bildiğinden çok daha uygun, Lyriana," diye devam etti Imperator Hart, sesi ismimin gayri resmi kullanımının üzerinde yuvarlanarak. "Leydi Kenna bir süredir Ka Hart için işaretlenmişti. Oğlum sana söylemedi mi? Bir zamanlar neredeyse yakın ailemden başka biriyle nişanlanıyordu."

"Yakın aileniz mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Leydi Kenna'nın boynunda kırmızı bir leke belirdi ama zihnim İmparator'un ne demek istediğini çözmeye çalışırken neredeyse cüretkâr bir cesaretle bana baktı. Ölen karısından başka yakın akrabası yoktu. Ve Rhyan.

Ve Rhyan.

Kalbim sıkıştı. Rhyan'ın yüzü soluklaşırken Kenna yanımdan baktı.

"Bilmiyor muydunuz?" Imperator Hart sordu, gözleri şimdi zevkle parlıyordu. "Yemin edene kadar Leydi Kenna Rhyan'ın sevgilisiydi."

ON ALTINCI BÖLÜM

LYRIANA

Sevgilisi. Sevgilisi. Leydi Kenna Rhyan'ın .

Merhaba, sevgilim.

Mide bulantısı içimin derinliklerinde fırl fırl dönüyordu. Göğsüm sıkışıyor, karnıma yumruk yemiş gibi hırıltılı bir his yayılıyordu. Nefesimi tutamadım. Gözlerimin arkası ağlamak istiyormuşum gibi yanıyordu. Ama o anda kusmayı daha çok istedim.

Varis adayı olarak kur yaptığını biliyordum. Birçok kez kur yaptığını biliyordum. Benden önce başkaları da olmuştu. Elbette vardı. Ama ... önemli birini hayal etmemiştim. Yüz yüze geleceğim birini hayal etmemiştim. Onun geçmişinin bir parçası olan kadınlar için daha önce hissettiğim kıskançlık patlamaları, onların anonimliği tarafından çabucak bastırılmıştı. Hiçbirinden ismen ya da ayrıntılı olarak bahsedilmemesi gerçeği. Çünkü bunlar geçmişte kalmıştı. Çünkü önemi yoktu. Çünkü o benimdi.

Belki de bu hiçbir şeydi. Önemsiz biriydi. Imperator Hart'ın aramıza girmek için kullandığı biriydi. Ama içim çalkalanmaya devam ediyordu ve o anda, o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki Rhyan'a bakmak fiziksel olarak acı veriyordu.

"Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, Leydi Lyriana," dedi Imperator Hart, "oğlumun size Leydi Kenna'dan bahsetmediğini tahmin ediyorum."

Gözlerimi yavaşça kırdım, yüzüm gergindi. Nefes almaya, sakin kalmaya çalıştım. Bu bir manipölasyondur. Başka bir şey değildi. Imperator Hart'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye güvenilemezdi. Bunu biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum. Ve Rhyan'a bu dünyadaki her şeyden daha çok güveniyordum. Herhangi bir sonuca varmadan önce onunla konuşacaktım. Bu midemi ağrıtırıyor olsa bile. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ve her ne kadar

Boğazım düğümlenmişti, omuzlarımı dikleştirdim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Mutlu bir sürpriz," dedim. "Tebrikler, Majesteleri. Tovayah maischa, mutlu haberleriniz için. Size de Leydi Kenna." Gözlerim karnına kaydı.

Imperator Hart kaşlarını çattı, cevabımdan hoşnut değildi. Lanet olası piç kurusu.

Rhyan'ın göğsü kabardı, bakışları babasından bana doğru gidip gelirken gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu babası Kenna'ya. Sesi yumuşamış, neredeyse mide bulandırıcı bir tatlılığa dönüşmüştü. "Evlenmeden öncesini mi, aşkım?" Aurası karardı ve gözleri kısıldı. "Kaç ay oldu? Hmmm?"

"Kaç ay?" Kenna şaşkın görünüyordu. "Neyin ayları, Majesteleri?"

"Kaç aydır," diye homurdandı, "oğlum seni beceriyordu?"

İçimden kaçan nefesi tutamadım. Dario da tutamadı.

"Ekselansları." Kenna gözlerini hızla kırptırdı, eli koruyucu bir şekilde karnının üzerinde gezindi. "Böyle bir şeyi zar zor hatırlıyorum. Çok uzak bir anı. Artık sizin karınızım ve benim için önemli olan tek şey bu. Bir de senin çocuğunu taşıyor olmam." Gülümsedi ama gözlerindeki korku çok açıktı.

"Basit bir soru. Kaç ay oldu?" diye tekrar sordu, sesi sert ve yüksekti, boş odada çınlıyordu. Midem bulandı ve kusmak istedim. Bunun benim hatam olduğunu biliyordum. İsteddiği şekilde karşılık vermemiştim, yeterince incinmiş gibi davranmamıştım. Ama Tanrılar adına, cevabı bilmek istemiyordum. Bunu duymak istemiyordum.

Kenna'nın göğsü kabardı, gözleri endişeyle büyüdü. Rhyan'ın çenesi gerildi, boynu kızardı.

"Seni ne kadar süre becerdiğini söyle." Koluna uzandı ve parmaklarını şiddetle koluna doladı.

Ellerim kenetlendi.

Dario, "Majesteleri," diye söze başladı ama İmparator Hart'ın keskin bir bakışı ve aurasının sivri bir patlamasıyla Dario geri çekildi ve yere baktı.

Kenna dudaklarını birbirine bastırdı ama İmparator'un eli, Kenna bir çığlık atana kadar onun kolunu sıkarak büktü.

"Dur!" Bağırdım. Ama o sadece Kenna'yı kendine doğru çekti.

"Yedi!" Rhyan öne doğru bir adım atarak bağırdı. "Yedi ay oldu."

Rhyan'a bakarken gözlerim yaşardı. Bana döndü, yüzü kıpkırmızıydı, çenesi sıkılmıştı. Yedi ay. Bu bizim birlikte olduğumuzdan daha uzun bir süreydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra gözlerinde ölümle babasına baktı. "Tatmin oldun mu? Karnının büyüklüğünden anladığım kadarıyla beni geride bırakmışsın."

Tanrım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Bu lanet iplerden kurtulmam gerekiyordu. Parmaklarımı birbirine kenetledim. Ağlamamak için tek yapabildiğim buydu. Ama yine de gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Imperator Hart'ın fark ettiği bir şeyi fark ettim. Rhyan da fark etmişti. Yüzü gerildi ve düştü. Çok kötü hissettiğini biliyordum. Ama yine de ona bakamadım. Kenna'yı sonunda serbest bırakmış olan İmparator Hart'ın yüzüne de bakamazdım.

Zaten morarmış olduğundan emin olduğum koluna uzanmaya başladı. Ama sonra doğruldu, elleri yanında, omuzları geriye itilmişti. Asil eğitimi tekrar devreye girdi ve dikkatle pencereden dışarı baktı.

Imperator Hart sakalını sıvazladı. "Utanmana gerek yok, aşkım. Geçmişte kaldı," dedi nazikçe. "Sadece ilk kez bir araya geldiğimiz için sana hatırlatmam gerektiğini düşündüm. Rhyan benim tutsağım. Ve senin üvey oğlundan başka bir şey değil."

Kenna'nın gözleri öfkeyle parladı, boynu kızardı. "Onun suçlu statüsünün gayet farkındayım. Benim odaklandığım tek şey oğlum, yakında burada olacak olan. Ve sizin üzerinizde, Majesteleri." Dikkatli ve resmi konuşuyordu ama hâlâ o Glemarian tınısıyla.

"Güzel," dedi babası. Ama hâlâ tedirgin görünüyordu. Güç göstermemem gerekiyordu. Bunu unutmamalıyım. Ne kadar çok güç gösterirsem, beni o kadar çok incitmeye çalışacaktı.

Hepsi onun için bir oyundu. Oynamak zorunda olduğum bir oyun. Yüzümün düşmesine, bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Ama sonra bir tane daha düştü. Ve bir tane daha. Ve duramadım.

Kahretsin.

"Lyr," diye fısıldadı Rhyan.

Ama başımı salladım. Ona bakamazdım, şimdi olmazdı. Ne babasının ne de onun önünde... onun önünde.

"Şimdi, size bazı sorularım var leydim." Imperator Hart sırttı, benden bir tepki aldığı için mutlu olduğu belliydi. "Bamaria'ya girdiğimde kılıcımın üzerinde kırmızı bir mücevher vardı. Kadim ve paha biçilemez. Onu sana teklif ettim. Ama sen beni reddettin. Ve pazarlık etmek yerine, beni soyması için bir hırsız gönderdin."

Çenem titreyerek önüme baktım. Ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan emin değildim. Sözlerini inkar edemezdim. Ama onlarla aynı fikirde de değildim.

"Ve sonra ikiniz buraya geldiniz, soturime saldırdınız ve mücevheri eski bir eseri açmak için kullandınız."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Rhyan sordu. "Hatırladığım kadarıyla soturinizi bayıltmıştık." Gözleri Dario'ya kaydı.

"Hmmm." Imperator Hart'ın sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Öyle yaptınız. Aslında ikiniz o gece nöbet tutan tüm nöbetçileri bayılttınız."

"Son baktığımda," dedi Rhyan, "bilinçsiz bir soturion tanıklık edemezdi. Kabul ediyorum, mücevheri senden çaldım ve Gryphon'un Dağı'na tırmandık. Ama hepsi bu kadar. Belki de sadece manzara için gelmişizdir."

"Bana yalan söylemek bir hatadır. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Beyaz Seraphim'e girmeye hakkın yoktu. Ah-" elini kaldırdı, "Bölmek yok. Sen açtın. Ve içinde ne varsa aldın." Aurası titriyordu. "Nerede o?"

"Hiçbir şey almadık," dedi Rhyan. "Etrafında büyü vardı, eski bir büyü. Alevler yaratıyordu. Hepsi bu kadar. Hiçbir şey almadık."

"Şimdi de bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu babası, sesi ölümcül derecede alçaktı. "Görüyorsun, nöbetçilerin yanı sıra dağda bazı gözlerim vardı. Onlar her şeyi gördüler. Ve gördüklerini bana fısıldadılar."

Tanrılar adına. O gece de orada Nahashim vardı. Bizi götürmek için değil, casusluk yapmak için. Hay sikeyim. Hassiktir! Mezarı açtığımızı biliyordu, parçayı aldığımızı biliyordu. Bu da demek oluyor ki bende büyü olduğunu biliyordu.

Son birkaç günün bulmacası bir araya gelmeye başladı. Bütün hafta boyunca peşimizde olan soturiler, Rhyan'ı bulmak için gönderdiği ve sürekli yaklaşan ama yeterince yaklaşılamayan lejyon. Mağaramızın dışında sinsice dolaşan ve ona Meera'nın tam olarak hangi gün kurtarıldığını söyleyen nahashim. Bunların hiçbiri bizi yakalamak için değildi. Bizi izlediğini anlamamızı sağlamıştı çünkü bizi güdüyor, istediği yere itiyordu. Haklıydım. Mağaradaki nahaşim bir tuzaktı, bizi sadece herhangi bir soturiye değil, bizi bulmasını istediği adamlara götürüyordu. Güvendiği adamlara.

Aiden ve Dario.

Imperator Hart el çırpı ve kapı açıldı. "Soturion Baynan Gadayyan," diye duyurdu müjdecisi.

Bir soturion, yeşil kumaşla kaplı uzun bir tahta tepsi taşıyarak içeri girdi. Yaklaştıkça onun Rhyan'ı dışarıda rahatsız eden, onunla alay eden soturion olduğunu anladım. Saçları kahverengi ve parlaktı, teni solgundu... tabii ki Gadayyan'a benziyordu. Gadayyan. Kenna'yla akrabaydı. Kane'le.

"Tüm etkileri bunlar mı? Eksik bir şey yok mu?" Imperator Hart sordu.

"Üzerlerindeki her şey burada, Majesteleri," dedi Baynan. "Size söz veriyorum."

İmparator Dario'ya dikkatle baktı. "Her şeyi aldın mı? Bütün eşyalarını mı?"

"Evet, öyle yaptık, Majesteleri, yemin ederim."

Sustum. Ne aradığını biliyordum. Asherah'ın mezarının anahtarı. Valalumir'in parçası.

"Al şunu," diye emretti Imperator Hart. Dario bir adım öne çıkarak tepsiyi aldı ve Kenna'ya sundu.

Soturion Baynan odadan çıkarken hareketsiz bir şekilde beklemek zorunda kaldık ve sonra İmparator Hart örtüyü kaldırarak soturisinin bizden aldığı tüm zırh ve silahları ortaya çıkardı. Rhyan'ın bana aldığı, içinde baş harflerim olan asa tutucu da buna dahildi. Ve asam.

Onu eline aldı, koyu renkli güneş ağacı karışımını döndürdü. Oraya koşup onu alma isteğime direndim. Yüzyıllar boyunca benim olmuştu, ömürler boyunca. Gücümün ve sihrimin kaynağı, benden esirgenen güç.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, vermeyi reddedeceğimi bildiği bir cevabı beklerken gözleri geniş ve alaycıydı. Sessiz kaldığımda, "İyi. Umurumda değil." dedi. Tepsinin üzerine fırlattı. Asherah'nın mezarının anahtarını, kırmızı mücevheri aldı ve kemerindeki keseye yerleştirdi. "Sizin için kullanacağım bir şey var leydim, bunu özel olarak konuşacağız."

"Ona ihtiyacın yok," dedi Rhyan. "Beni istiyorsun. Onu bırakırsan bana sahip olabilirsin."

"Dario." Imperator Hart el salladı. "Onu zapt edin."

Dario, "O... o zaten bağlı, Majesteleri," diye itiraz etti.

"Ayakları mı?" Imperator Hart tersledi. "Vahşi bir hayvan gibi. Şimdi onu geride tutun."

Dario'nun bıçağı boynuna dayanınca Rhyan dişlerini göstererek kükredi. "İplerini koparacağımdan korkuyorsun. Bu ilk kez olmazdı."

"Evet. Ama şimdi bunu yapamayız, değil mi?" Imperator Hart bana döndü. "Bir oyun oynamak ister misin, Lyriana? Burada bir misafir olarak değerini kanıtlamak için? Ve Rhyan'ı daha fazla zarardan kurtarmak için?"

"Misafir mi, Ekselansları? Bir suçlu olduğumu sanıyordum."

Omuz silkti. "Kesinlikle biriyle yatmışsındır." Sertleştım.

"Rhyan ait olduğu yere, zindanlara gidecek. Ama sen, Lyriana, burada yer üstünde kalmak, misafir odalarında uyumak için bir fırsatın var. İsteyeceğini düşündüğüm bir şey. Çünkü kız kardeşini tekrar görebilmenin tek yolu bu."

Nefesimi sertçe verdim. "Ne yapmalıyım?"

"Bana doğruyu söyle. Heykelden başka bir şey daha aldın. Nerede o?"

Parça. Ensemde boncuk boncuk terler oluştu. "Bilmiyorum. Çalındı," dedim. "Bende değil."

"Başka birinin var," dedi. Başımı salladım, titriyordum.

"Kim? Cevap ver ve bana aptalı oynama."

"Bilmiyorum," dedim. "Yemin ederim." Ve doğruyu söylüyordum. Çok iyi bir fikrim vardı. Ama dürüstçe söyleyebilirim ki, parçanın Morgana'nın mı yoksa Aemon'un mu elinde olduğunu bilmiyordum. "Belki birisi zihnindeki bilgiyi bulmana yardım edebilir?" Omzunun üzerinden baktı.

"Arkturion?"

"Hayır!" Rhyan bağırdı. Dudaklarını geri çekerek ileri atılmaya çalıştı ama Dario bıçağı boynuna saplayarak onu engelledi.

"Dario, kes şunu. Ona zarar verme!" Bağırdım.

Rhyan göğsü kabarak öfkeleni. "Seni hain piç!" Dario homurdandı, "En azından ben bir katil değilim."

"Siktir git," dedi Rhyan, sesi alçak ve yenilmişti.

Kürsünün arkasındaki kapı açıldı ve uzun boylu, heybetli bir figür ortaya çıktı.

Arkturion Kane.

Bir şekilde aynı anda hem tam olarak hayal ettiğim gibiydi hem de çok çok daha kötüydü. Kalın ve kaslı, Bastardmaker'ın büyük boy, solgun bir versiyonu gibiydi, aynı şehvetli gülümsemeye sahipti, sadece daha köşeliydi. Yüzü dikdörtgen şeklindeydi, gövdesi de öyle. Saçları bir zamanlar aynı renkte olabilecek kahverengi ve gri karışımıydı.

Kenna'ninki gibi. Glemarian derileri parıl parıl parlıyordu ve kırmızı Arkturion pelerini yeni ütülenmişti.

Imperator Hart'ın önünde eğildi ve bana dönüp sırtımdan önce kızına hızlı ama küçümseyici bir bakış attı.

"Leydi Lyriana, sonunda karşılaştık." Sert sesinde bir parça eğlence vardı. "Hakkınızda çok şey duydum." Yüzünün her açısı keskin ve acımasız, iri kaslarından başka bir şeyi olmayan bana doğru yürüdü. Ama bana ulaşmadan önce bakışları Rhyan'ın üzerine düştü ve güldü. "Daha tam bir sabah bile olmadı ve şimdiden burnunu mu kırdın?" Elini yumruk yaptı, neredeyse devasa boyuttaydı. Tek bir yumrukla verebileceği zararı hayal bile edemezdin.

Rhyan'ın babası, "Görünüşe göre kendine engel olamıyor," dedi. "Şimdi, leydim. Sizi daha rahat ettirmemize ne dersiniz? Sonra Arkturion'un sorularına cevap verebilirsiniz. Kenna, bağlarını çöz."

"Ne?" Kekeledim ve gözlerim Kenna'ninkilerle buluştu. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Ama başını salladı ve soluk güneş ve ay ağacının geleneksel bir karışımı olan çitasını çıkardı. Nefesinin altında sessizce zikrederken, iplerin tutuşunun zayıfladığını ve yok olduğunu hissettim. Saatler sonra ilk kez hareket edebildim, kollarımı esnetebildim ve gücümün içimde yükseldiğini hissettim.

"Bu bir iyi niyet gösterisiydi," dedi Imperator Hart.

"Lyr," diye tısladı Rhyan. "Ona güvenme."

"Ağzını da bağlamak zorunda mıyız?" diye sordu babası. "Dario-oğlumdan bir kelime daha ..." Tehdidini bitirmedi, sadece kaşlarını indirdi. Bu kadarı yeterliydi.

"Şimdi, bunu zor yoldan yapabiliriz ya da ..." Imperator Hart'ın gözleri karardı. "Parça kimde?"

Cevap vermeyi reddettim. Çünkü gücüm yine benimdi ve Asherah'ın göğüs plakası görüş alanımdaydı. Zihnimde bir plan oluşmaya başladı.

"Benim topraklarımdan bir kristal çaldın. Kimin elinde?" Imperator Hart sordu. "Ve sizi uyarıyorum, zamanınız tükeniyor."

barışçıl bir şekilde cevap verin."

Arkturion Kane etrafımda daireler çizdi, vücudu o kadar yakındı ki pelerini kıyafetlerime değdi, nefesi saçlarımı okşadı.

İlahi söylemeye başladım. "Ani petrova kashonim, me ka el lyrotz, dhame ra shukroya." Terliyordum, vücudum ısınmaya başlamıştı bile. "Aniam anam. Chayate me el ra shukroya. Ani petrova kashonim."

"Moriel'de ne yapıyorsun?" Kane havladı. "Kaşoniminiz bağlı."

Ama değildi. İstedğim o değildi.

Derin bir nefes aldım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Her zaman işe yaramazdı. Onu daha önce de çağırmıştım ama cevap alamamıştım. Ama bu sefer hissettim, vücudumda bir güç dalgası oluştu. Saçlarım yüzümden geriye doğru savruldu. Tenim önce kırmızı sonra altın renginde parladı. Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım ama sanki yeni uyanmış gibi hissediyordum. Vücudumun her santimi güçlü, enerjik ve saldırmaya hazır hissediyordu.

Düşünmek için durmadım. Koştum. Gözlerim eşyalarımdaydı.

"LYR!" Rhyan çığlık attı ve ardından Dario bağırsaklarına dirsek atınca acı içinde homurdandı.

Kürsüye dokundum, silahlarımız elimizin altındaydı. Kenna'nın boynuna bir bıçak saplarsam Rhyan'ın bağlarını çözmeye zorlanırdı. Bana atlamadan önce tek gereken buydu. Buradan siktir olup gidiyorduk. Sonra da Meera'yı alacaktık.

Parmaklarım hançerimin kabzasına dokundu. Ama sonra sert bir el arkamdan boynumu kavradı ve geriye çekilip yere kapaklandım. Kane kalçalarımı kavradı ve beni ters çevirerek sırtımı yere çarptı, başım kürsüye çarpmaktan sadece birkaç santim uzaktaydı.

Kane üzerimde gezinirken gözlerimde yıldızlar gördüm, gözleri şiddet doluydu. Ama o bana tekrar dokunamadan ben tekme attım, botum karnına öyle bir vurdu ki geriye doğru düştü.

Yuvarlanmaya başlamıştım ki aniden tüm vücudu üzerime geldi.

Çığlık attım.

Rhyan kükrüyordu, Kenna bile durması için bağırdı.

Kollarıma uzanarak beni aşağı doğru iterken çaresizce tekmeledim. Bir elimi serbest bıraktım ve yumruk yaptım. Rhyan'a ne yaptığını ve bana ne yapmaya çalışacağını bildiğimden, içimdeki her şeyle burnuna bir yumruk attım.

Korkunç bir çığırda sesi duyuldu ve kan fışkırırken çığlık attı.

"Seni kaltak," diye hırladı Kane.

Bir dizini bacaklarımın arasına soktu, iki eliyle boynuma sarıldı ve beni boğdu.

Ama ben çoktan gözbebeklerine uzanmış, onları oymaya hazırlanmıştım.

Birden vücudum tutuldu. Göğsüm ısındı. Yanıyordum. İçimdeki her şey yanıyor, ısınıyor ve aydınlanıyordu. Asherah'ın gücünü hissedemiyordum. Başka bir şey onu bastırmış, aramıza girmişti. Tuniğimin altında altın bir ışık parlıyordu.

"Bu ne lan!" Kane beni serbest bıraktı ama karşı koyamadım.

Çığlık atıyordum. Vücudum alevler içindeydi. Yanıyordum, alevler içindeydim. Dayanamadım. Bu çok fazlaydı. Çok acı vericiydi.

"Lanet olası Tanrılar adına," dedi Imperator Hart.

Kane'in gözleri ışığın kaynağını arıyordu. Tuniğime uzandı ve ortasından yırtarak açtı.

Hayır! Hayır!

"LYR!" Rhyan çığlık attı. Dario'nun ayaklarının dibine düşmüş, dizleri yere çarpmıştı. Hâlâ bağlıydı, hâlâ bağlıydı. Gözleri boştu, elleri Asherah'nın mezarına düştüğü zamanki gibi açılıp kapanıyordu. Auriel'i hatırladığı zamanki gibi.

Ve sonra neler olduğunu çok geç fark ettim. Göğsümdeki Valalumir'in tutuşmasını tetikleyen şey neydi? Kane'in dokunuşu.

Kane bir Gardiyan'dı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

RHYAN

"LYR!" Çığlık attım. Dario'nun bıçağı boynuma saplanıyordu. Ama umurumda değildi. Çünkü Kane Lyr'in üstündeydi, gömleği ve kalbi yanıyordu. Tüm tanrıların üzerine yemin ettim. Ona zarar vermeyecekti. Ona dokunmayacaktı!

Vücudumdaki her kas geriliyor, savaşıyordu. Sahip olduğum her şeyi, içimdeki son güç deposunu kullanıyordum. Ve sonunda, onu duydum. Lanet iplerin ilk yırtılma sesini. Sonra bir tane daha oldu. Ve bir tane daha.

"LYR!" Tekrar çığlık attım ama bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Görüşüm bulanıklaştı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Babamın oturma odasıındaydım. Cehennemde. Ve Lyr... Lyr oradaydı. Lyr'in bana ihtiyacı vardı.

Ve sonra o gitti. Ve diğer her şey de öyle. Uzaklaşıyordum, kontrolümü kaybediyordum. Gerçeklik duygumu kaybediyordum. -Bu hayatın.

Hayır!

Hayır!

Hayır!

Hayır!

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. Kane önümdeydi. Ama... Kane değildi. Savaşırken antik görünümlü bir zırh giymişti. Boynunda sarı bir kristal asılıydı. Kılıcını havaya kaldırdı. Bu öldürücü bir darbeydi. Ama o kılıcını indirirken ben kaçtım. Vücudumdaki her kas acı çekiyordu. Kanıyordum, yaralanmıştım. Daha da fazlası. Ölüyordum.

Düştüğüm yanmış ve yara bere içindeki ellerime baktım. Kılıcımı zar zor tutabiliyordum. Çok güçsüzdüm.

"Çok yavaşsın, Auriel. Her zaman çok yavaş," diye alay etti.

Kılıcımı kavradım ve terleyen ellerimden kaymaması için mücadele ettim. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Ve vücudumu dikleştirmek, dik durmak için elimde kalan her şeyi kullandım. Bir vuruş daha... Sadece bir taneye daha ihtiyacım vardı.

Ama tam o anda yalnız olmadığımı fark ettim. Asherah taş bir sütunun arkasından beni izliyordu, kızıl saçları meşale ışığında parlıyordu. Gözleri ateşle doluydu, sopasını çekmişti. Onu gördüğümde neredeyse bayılacaktım.

Gelmişti. Beni bulmuştu. Bakışları benimkilerle buluştu, beni tuttu, sabitledi ve sonra başını salladı. Büyüsünün mavi ışığı parladı, ardından kırmızı bir parıltı geldi. Asherah'nın kırmızısı, hâlâ sahip olduğu Valalumir'in ışığı. Bir savaş çılgılığıyla ileri atıldı ve sopası kayboldu, yerini yıldız ateşinden kılıcı aldı.

Shiviel gafil avlandığı için tökezleyerek geri çekildi.

Parmaklarımı kabza boyunca yeniden ayarladım, sonunda kavramam sıkılaştı ve birlikte Asherah ve ben bıçaklarımızı Shiviel'in vücuduna sapladık, zırhını keserek onu ikiye böldük.

Bedenim geriye doğru savruldu ve Asherah çığlık attı.

Seathorne'a, babamın Oturma Odası'na geri döndüm. Kürsüde duruyordu, yüzünde bir zafer ifadesi vardı.

Lyr yerde baygın yatıyordu, tüniği Arkturion Kane denen piç tarafından yırtılmıştı. Kalbindeki Valalumir'in altın ışığı yeni yeni solmaya başlamıştı. Ve onun üzerinde gezinen, nefret dolu yüzüyle Sarı Işığın Koruyucusu'ydu. Reenkarne olmuş Tanrı.

Kane, Shiviel'di.

İKİNCİ PARŞÖMEN: SEATHORNE

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Naria'nın yatağında yuvarlandım, güneş pencerelerinden içeri süzülürken zar zor uyandım. Kapı gürültüyle çalındı. Soturion Markan içeri girdi. Gözleri tanıdık bir öfkeyle benimkilerle buluştu. Kel muhafız Lyr'i bebekliğinden beri korumuş, tüm kur yapma sürecimiz boyunca onun gölgesinde saklanmıştı. Burada, onun evinde, onun kanadında, onun muhafızıyla birlikte olmak ama onunla birlikte olmamak çok garip hissettiriyordu.

Onun yerine, yanımda çıplak yatan Naria'ydı. Uyku horultularıyla Naria. Son günlerde, Naria'nın boşalırken çıkardığı teatral iniltiler, Lyr'in sessiz iç çekişleriyle ilgili anılarımın yerini almıştı. Sanki Naria, Arianna'nın iktidara yükselişiyle birlikte Lyr'in hayatını ele geçirmişti. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Bunların hiçbirisi benim istediğim şeyler değildi. Ben bir teminattım, büyükannemin uygun gördüğü şekilde tahtada hareket ettirilecek bir oyun parçasıydım.

"Ne?" Naria kolunu gözlerinin üzerine atarak inledi. "Ne oldu?"

"Majesteleri," dedi Markan. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Rahatsız o zaman." Başının üzerine bir yastık çekerek yuvarlandı.

"Arkturion Waryn tarafından bir görüşme talebinde bulunmak üzere gönderildim," dedi Markan. "Sizinle, Lord Tristan."

Dik oturdum, battaniyeyi öyle sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. "Ne zaman?" diye sordum.

"Sizi hemen görmek istiyor."

Lanet olsun. Bastardmaker'la yüzleşmek için henüz çok erkendi. "Onunla nerede buluşacağım?"

"Kendisi ana salonda kahvaltı yapıyor. Sizin için bir yemek sipariş edildi bile."

İnleyerek yataktan kaydım. Rhyan ve Lyr'i avlamak için İmparator'un emrini yerine getirmek üzere bugün Numeria'ya gitmem bekleniyordu.

Ama valizimi hazırlamamıştım. Hazırlanmaya bile başlamamıştım. Onun yerine geceyi Galen'i Valabellum'a gitmemesi için ikna etmeye çalışarak geçirmiştim. Lanet olası aptal denemeleri kazanmıştı. Yarısı Ka Kormac olan bir düzine kişiyle birlikte bizzat Bastardmaker tarafından zafer tacı giydirilmişti. Valabellum'daki rolünü belirleyecek olan bir sonraki turnuvalara katılmak üzere bir hafta içinde başkente gidecekti. Bu da Asherah'ın Bayram Günü ölüp ölmeyeceğine ya da kesinlikle ölüp ölmeyeceğine karar verecekti.

Aptal.

"Ne istiyor?" Naria yastığını yere atarak sordu. Doğrulup battaniyenin beline kadar düşmesine izin verdi, çıplaklığı sabah güneşinde tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

Arkamı döndüm ve dolabı açtım. "Biliyor musun," dedim. "Bugün gitmem gerekiyor."

Yataktan sürünerek çıktı ve arkamda durdu.

Yeni bir havlu seti çıkarıp şifonyerin üzerine serdim ve makyaj aynasında ona gözüm takıldı. Kollarını arkamdan bana doladı, çıplak göğüsleri sırtıma bastırdı.

"Gitmek zorunda olmamalısın," dedi. "Anlamıyorum. Seni neden gönderiyorlar ki?"

Başımı salladım. Güzel soru amına koyayım. "İmparator'un güvenilir bir sırdaşıyım," dedim kayıtsızca. "Ve Lyr'i tanıyorum." "Yani? Ben de onu tanıyorum."

Onu tuttuğu yerden çektim. "Hazırlanmam gerek."

Naria başını salladı. "Ama sen bir vorakh avcısısın. Seni neden Lyriana ve Rhyan'ın peşine göndersinler ki..." Omuz silkti, burnunu buruşturdu. "Hayır. Bu çok aptalca."

Donup kaldım. Bu mümkün müydü? Lyr değil. Onda büyü yoktu. Lethea'dan gelen Denetçi tarafından test edilmişti. Ama Rhyan... Onu Gölge Kalesi'nden nasıl çıkarmıştı? Nasıl

Ben başarısız olduğumda o bunu yapmış mıydı? Bu soru haftalardır kafamı kurcalıyordu. Vorakh olması mümkün müydü? Seyahat edebiliyor muydu?

Daha önce onlardan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Böyle birinin ne kadar tehlikeli olabileceğini hayal bile edemezdim. Elbette Lyr böyle birinin Bamaria'da serbest kalmasına, bana ve imparatorluğa bildirilmeden gitmesine izin vermezdi.

Ama sonra gerçek bir anda kafama dank etti. Evet, öyle olacaktı.

Son birkaç yıldır Jules'tan bahsettiği tüm zamanları hatırladım. Konu her açıldığında gözlerindeki acıyı, ben avlandıktan sonra nasıl korkmuş görüldüğünü.

Jules onun kuzeniydi. Bu üzüntüyü anlayabilirdim. Ama sonunda bir canavara dönüşmüştü. Ve bunu asla affedebileceğimi sanmıyordum.

En azından Haleika'ya kadar. O da bir canavara dönüşmüştü. Ama bu onu kuzenim olarak görmemi engellemedi. Ona olan sevgimi durdurmamıştı. İçten içe onu öldürmemelerini dilememi engellememişti. Onu hayatta tutabilirdik. Bir tedavi bulabilir, yaşaması için herhangi bir şey yapabilirdik. Bu sonu hak etmemişti. Hiçbiri onun hatası değildi.

Aynadaki yansıma baktım.

Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi onun ruhunu gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!

Bu beni ne yapıyordu? Ben de bir canavar mıydım? Benim vor-no'ma ne kadar vardı. Hayır. Düşüncemi tamamlamadım. Kelimeyi bile düşünemedim. Çünkü bu doğru olamazdı. Vahiy Törenimi yapmıştım. Tapınakta asama layık olduğumu kanıtlamıştım. Yıllardır canavarları avlayan bendim. Lethea'ya ait değildim. Vorakh'ı Lethea'ya gönderen bendim. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek düşüncelerimden sıyrıldım. Doğru olsa bile, her şey yoluna girecekti. Sadece neler olduğunu öğrenene kadar kontrol altında tutmam gerekiyordu. Saklı tutmalıyım.

"Sadece kal," dedi Naria. "Yakında hepimiz başkente gideceğiz. Eğer birlikte seyahat etmiyorsanız garip görünecek.

bize."

"Nişanlandığımıza inanmaları için yeterince insanın önünde kuru seks yapmadık mı?"

"Kimsenin bir şeye inanmasına ihtiyacımız yok. Biz nişanlıyız, Tristan. Mesele de bu zaten. Ama insanlar yine de daha az hoş şeyler hakkında konuşacaklar. Konuşulmasını istemediğimiz şeyler. Burada her şeyin ne kadar huzursuz olduğunu biliyorsun."

O haklıydı. Duruşmalardan sonra daha da fazla tutuklama olmuştu. Ka Kormac'ın soturileri dün gece her yerdeydi, yeni Arkturion'umuzun duyurulmasından hoşnutsuz görünen herkesi tutukluyorlardı. Kafamı her kaldırdığımda, başka bir büyücü ya da soturion, soturilerimizle birlikte çalışan büyücüler tarafından bağlanarak sürükleniyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Harren'in suikastından sonra çok fazla tutuklama olduğunu sanıyordum. Ama bu sayılar, son birkaç gün içinde Gölge Kalesi'ne getirildiğini tahmin ettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Daha da kötüsü, Ka Kormac'tan o kadar çok soturi gelmişti ki barınacak yerimizin kalmadığını bildiriyorlardı. Bamaryalılardan artık soturileri kabul etmeleri, onlara evlerinde oda vermeleri isteniyordu. Bu istek kesinlikle daha fazla isyana yol açacaktı.

Ama bundan bahsetmememiz gerekiyordu. Naria'ya omuz silktim. "Yüce kulağı sende. Seyahat planlarım üzerinde son sözü söyleyecek o. Öyle değil mi? Devam edin. İsteklerini ona bildir."

"Bu ne anlama geliyor?" Naria sordu.

Etrafımda döndüm. "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun." Şehrin her yerinde siyah serafimler boyanıyordu. Kurtlarla birlikte. Ve kimse bu konuda bir şey yapmıyordu. Onun yerine herkes tutuklanıyordu.

"Hayır," dedi Naria. "Bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Gerçekten mi? Ülkeyi kim yönetiyor, Naria? Bamaria için kararları kim veriyor? Annen mi? Yoksa yeni Arkturion'umuz mu? Ya da belki Imperator Kormac?"

Naria kızardı. "Tabii ki annem."

"Harika." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O zaman ona git. Ona kalmam gerektiğini söyle. Ona senin çöp arabanla seyahat etmemi ve kuzeye, Valabellum'a giderken halka el sallamamı söyle. Girdiğimiz her büyük şehirde bir gösteri düzenleyebiliriz, böylece kimse Emartis'ten, protestolardan ya da şu anda sınırlarımızda kaç tane lanet askerin silahlı olduğundan bahsetmez. Belki de yatağımızı camdan yapılmış bir odanın içine koymalıyız - hepsinin seni becermemi izlemesine izin vermeliyiz. Bu konuşmayı istediğin yöne çeker mi?" Perdeleri geri çektim ve çıplak vücudunu işaret ettim. "Hemen şimdi Cresthaven'ın nöbetçileriyle başlayabiliriz. Eminim birkaç kurt da gösteriyi izleyecektir."

Yanıt gelmedi. Naria sadece dudağını ısırdı, gözleri odanın içinde hızla bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sonra perdeleri çarparak kapattı ve kollarını kendine doladı. "Boş ver. Seni lanet olası pislik."

Derin bir nefes aldım ve tam da onun bana seslendiği gibi hissederek geçici olarak omzuna uzandım. "Özür dilerim."

Gözlerini devirdi.

"Öyleyim," dedim. Ama ısırmadı. Hâlâ kendi içine kapanmaya devam ediyordu. "Öyle demek istemedim... Söylediklerimi unut. Sana kızgın değilim. Sen iyi misin?"

Gözleri yukarı fırladı, dudağı öfkeyle kıvrıldı. "Gerçekten mi? Nişanlım çoğu zaman bana katlanamıyormuş gibi davranıyor ve sonra da en acımasız şeyleri söylüyor. Eski kız arkadaşının peşine düşebilmek için beni yalnız bırakıyor. Kuzenimi. Ve şimdi İmparatorluğu tek başıma, annemle birlikte geçmek zorundayım. Tabii ki iyi değilim."

"Özür dilerim," dedim.

"Lütfen," dedi. "Ben aptal değilim. Burada ne yaptığımı farkındayım. Ve aslında nasıl hissettiğini biliyorum. Ama ben-" Kabaca yutkundu.

"Sen ne?"

"Sanırım başkente tek başıma gitmem gerekecek. Belki şu cam odalardan birini alır ve kendimi beceririm. Yapabilirim."

kendi başıma daha iyi bir iş . Orada görüşürüz."

"Naria," dedim ama arkasını dönmüş, ipek bornozuna uzanıyordu. "Naria?" Hemen önüne atıldım, iki omzuna birden uzandım ve gözlerinin içine baktım. Ama o başını sallayarak aşağı baktı.

Yıllar önce gerçek bir flört yaşamıştık. Benden uzun süredir hoşlandığının farkındaydım ama bunu hiç ciddiye almamıştım. Diğer soyluların yanı sıra Viktor Kormac'a da açıkça kur yapmıştı. Bu ondan gördüğüm ilk gerçek duygu gösterisiydi. Yatağında geçirdiğim onca geceye rağmen, ilk kez herhangi bir düzeyde kırılganlık ya da yakınlık hissetmiştim.

Naria omuz silkerek elimden kurtuldu. "Altın zincirlerimi nasıl kullanacağımı seçtiğim için beni yargılayamazsın. Ben de seni seninkiler için hiç yargılamadım."

"Haklısın." Naria'nın gözleri daralırken ben öne doğru belli belirsiz bir adım attım. "Benim için bir soruya cevap verebilir misin?" diye sordum. "Dürüstçe mi?"

Kıpırdamadan durdu, beni dikkatle izliyordu, aurasında karanlık bir şey titreşiyordu. "Duruma göre değişir," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Açık mı?"

"Dürüst olmak gerekirse."

"Annenden korkuyor musun?" diye sordum.

Yanıt olarak neredeyse havladı. "Dürüstçe cevaplamamı istediğin şey bu mu?"

"Evet."

Aurası etrafımda dönüyordu, gözleri daralırken ağır bir gölgeden başka bir şey değildi. "Benden istediğin şey, Tristan," dedi, sesi artık kısılmıştı, "ihanettir. Git düşünüy al."

Ama orada durmuş, kalbim çarparak onu izliyordum. "Değişiyorsun," dedim sessizce. "Onun yanındayken."

"Sen de öyle," diye alay etti. "Büyükannenin etrafında."

"Biliyorum."

"O zaman cevabını aldın." Naria başını salladı. "Bunu bana bir daha asla sorma. Ve umurundaymış gibi davranma."

Benim hakkımda bir şey bilmiyorsun. Ben aptal değilim. Bunun ne olduğunu biliyorum. Ve bunu kendi yöntemimle karşılamayı seçiyorum."

"I ..." Kaşlarımı çattım ve sertçe nefes verdim. "Senin incindiğini görmek istemiyorum. Ve bana inansen da inanmasan da seni önemsiyorum. Her ne kadar bunu kolaylaştırmasan da."

"Dediğim gibi. Benim seçimim. Tatmin oldunuz mu? Bastardmaker seni bekliyor."

"İsteklerinize uyacağım. Sana bir daha sormayacağım," dedim ve onu elimden bıraktım. "Başkentte görüşürüz." "Her neyse." Bornozunun bağlarını sıktı ve balkon kapısını açtı. Dışarısı hâlâ çok soğuktu ama güneşin sıcaklığı geri gelmişti.

"Yine de benimle konuşmak istersen," dedim. "Ben buradayım."

Naria cevap olarak kapıyı çarptı. Havlularımı aldım ve duşa girdim.

Suyu akıttıktan ve sıcaklığı istediğim seviyeye getirdikten sonra spreyin altına girdim ve gözlerimi kapatıp neler olup bittiğini tekrar anlamaya çalıştım. Hatta saçlarımı iki kez yıkadım, sadece kaçınılmaz olanı uzatmaya çalışıyordum. Ama tam ılık suyu kapatmak üzereyken sıcaklık düştü. Duş üzerime buz gibi soğuk su dökmeye başladığında içim içimi yedi.

Şok içinde çığlık attım ve sonra gitmiştim.

Hayır! Hayır! Duştaydım. Cresthaven'daydım. Ben Lord Tristan Grey'dim. Bir yetişkindim. Bir büyücüydüm. Çocuk değildim. Böyle bir şey olmuyordu. Ve ben ... ben ... değildim.

Minik ellerime baktım. Ellerime, çocukken nasıl göründüklerine. Resim yapıyordum. Her resim aynıydı. Gökkuşağının her rengi. Sadece ben renkleri kağıdın üzerine serpiştiriyordum. Tekrar ve tekrar. Yatak odamın duvarlarında gökkuşağı resimlerinden oluşan bir galeri asılıydı. "Tristan?" diye sordu babam asasını çevirerek. "Şimdi ne çiziyorsun, dostum?"

"Renkler," dedim, sesim genç ve küçüktü. "Sadece renkler."

Kıkırdadı. "En sevdiğin renk hangisi?"

"Bilmiyorum." Ama farklı renkler, sadece sarı kalana kadar soluyor gibiydi. Belki de cevap buydu.

Ama ben babama söyleyemeden iki kılıç belirdi. Odanın ortasında süzülüyorlardı, sonra alana sığamayacak kadar büyüyüp genişlediler. Duvarları kesip biçtiler. Onlar babamı ve resimlerimi kesmeden önce Villa parçalanıyordu.

Ona uzandım ama babam gitmişti.

İşte o zaman hatırladım. O ölmüştü. Parçalara ayrılmıştı. Annem de öyle.

Bir kutunun içindeydim. Tamamen karanlık. Nefes alamıyordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu.

Birden kapak açıldı ve ışık doldu. Yukarı baktım, gözlerim alışırken hızla kırıştırdım. Ve kendimi gördüm. Bir yetişkindim, şu anda olduğum yaşıyordum. Öfkeden kuduruyordum, boynum kıpkırmızı olmuştu, auramda şiddetli ve öfkeli bir şey ateşleniyordu.

Tekrar göz kırptım ve sonra kendim oldum, Tristan oldum. Kutunun dışında duruyordum. Ama içeriye baktığımda, orada hapsolmuş olanın çocuk halim olmadığını görebiliyordum.

Vorakh'tı. Ailemi öldüren büyücü.

Ayağa kalktı, histerik bir şekilde gülüyordu, uzun uzuvları dışarı çıkıyordu.

Geri çekildim, asama uzandım, kelimeleri söylemeye hazırdım. Ritüeli. Ama asam gitmişti.

Uzun siyah saçlarını çılgınca geriye savurdu, sonra koyu renk gözleriyle bana baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi, güzellik işareti dudaklarının sağ köşesinde belirginleşti. Gözlerim ona odaklandı, sanki beni paniklemekten alıkoyacak bir çapaydı.

"Büyümüşsün," diye kıkırdadı. "Ruhunun içini gördüm. Ve kim olduğunu biliyorum. Benden kaçamazsın. Seni yine de yakalayacağım."

Bağırmaya çalıştım. Ona öldüğünü söylemek için. Cehennemde çürüyor. Ama sesim işe yaramadı ve o sadece daha yüksek sesle güldü ve

Daha yüksek sesle.

Çığlıklar vardı, yüzlerce ses acı dolu bir dehşet içinde haykırıyordu.

Sonra bir ışık parlaması gördüm. Turuncu. İndigo.

Tüm vücudum titreyerek su tükürdüm.

Cam kapı açıldı ve Naria bana baktı. "Ben Moriel'e," dedi. "Kriz geçirdiğini sanıyordum."

"BEN-BEN..." Dişlerim takırdıyordu. Çok, çok üşüyordum. Zar zor konuşabiliyordum.

"Orada uyuya mı kaldın? Yarım saat oldu. Bastardmaker odama haberciler gönderip duruyor." "Sen ..." Sikeyim. Siktir! Hareket edemeyecek kadar üşümüştüm. Tüm vücudum ağrıyordu. Bu bana nasıl oluyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu ne anlama geliyordu?

"Ne yapabilir miyim?" Naria sordu.

"Suyu kapat," dedim. "Havlu mu?"

Başını salladı ama öne doğru eğilip spreyi kapattı, sonra da bana bir havlu fırlattı.

"Teşekkürler," dedim.

Naria'nın gözleri kısıldı ve hayatında ikinci kez gerçek bir duygu göstermiş gibi göründü. "İyi değilsin. Belki de bu toplantı yerine seni şifacılarla götürmeliyiz."

"HAYIR!" Bağırdım. "Hayır!" Beni oraya götürürlerse, risk altında olurum. olduğunu anlayacaklardı. Ne olduğumu bileceklerdi. Beni ele verirlerdi. Beni Lethea'ya gönderirlerdi.

Diğerlerine yaptığım gibi.

Belki de hak ettiğim buydu.

Naria iç çekti. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Bastardmaker'a kısa süre içinde aşağıda olacağımı söyle."

"Bir sonraki haberciye haber veririm."

Fayanslara yaslandım ve gözlerimi kapattım, bedenim titriyordu, Vorakh'ın yüzü zihnimde gülüyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LYRIANA

İnledim, gözlerimi açtığımda tüm vücudum ağrıyordu. Valalumir'in ateşi hâlâ canlı bir anı gibi tenimde titreşiyordu. Göğsümü tuttum, nefesim kesildi, sonra elimi tuniğimde gezdirdim. Artık yırtık değildi. Ortasından geçen gümüş bir iplik, parçaları düzgün ve eşit dikişlerle bir arada tutuyordu.

Acıya rağmen derin bir nefes almaya ve yönümü bulmaya çalıştım. Başım yumuşak bir yastığa yaslanmıştı ve kalın, yün battaniyeler vücudumu örtüyordu. Gerçek bir yataktaydım. Haftalardır uyuduğum ilk yataktı. En son ne zaman bir yatakta uyandığımı ya da en son ne zaman Rhyan olmadan, yalnız uyandığımı hatırlayamıyordum. Bamaría'dan ayrıldığımızdan beri yanımdan hiç ayrılmazdı, zaman bedenime sarılır, kolları beni sıkıca sarardı.

Birkaç metre ötede küçük bir ateş yanıyordu. Gerçek bir şöminede yanan bir ateş, bir mağaranın gevşek taşlarının içine gelişigüzel inşa edilmiş bir ateş değil. Yatağın arkasında perdeleri açık, buzlu pencereler vardı. Gece çökmüştü. Karlı kulelerden sarkan meşaleler camda yansıyor, ötelerden bir gryphon hırlıyor, uzanmış kanatlarıyla dağlık ufukta uçuyordu.

kalbim küt küt atıyordu. Burası zindan değildi. Ama bir yatak odasıydı. Yüksek rütbeli bir soylunun yatak odası.

Gözlerimi kırıştıtararak ve paniğin eşiğinde, etrafımı, etrafımdaki boşluğun hissini ve kokusunu aldım. İşte o zaman buranın Rhyan'ın odası olduğunu hiç şüphesiz anladım. Büyüdüğü yatak odası.

"İyi misiniz Leydi Lyriana?" Kenna şöminenin ötesindeki bir koltukta oturuyordu. Rahatsız, sert ve yorgun görünüyordu. Belli ki nöbet tutuyordu.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Öfkemi sesimden uzak tutamayarak sordum. Sonra ekledim, "Majesteleri."

"Evet, öyleydin," dedi usulca. "Tuniğini senin için tamir ettim. Sen uyurken bir dikiş büyüü kullandım. Umarım sakıncası yoktur."

Seathorne'da gömleğim yırtılmış bir halde baygın taşındığımı fark ettiğimde yanaklarım yandı. Açıkta. Tekrar. Rhyan'ın babasının önünde, Kane ve Dario'nun önünde. Ve Kenna'nın. Gümüş ipliğe baktım. Ama tek görebildiğim Kane'in elleriydi, kumaşı yırttığını görebiliyordum ve tek hatırlayabildiğim dehşet ve aşağılanma hissinin üzerime çöktüğü, kalbimde yanan ateşin acısıydı.

Ama onunla karşılaşmanın dehşeti bir yana, bir de sakladığım küçük bir bilgi vardı. O bir Muhafızdı. Lanet olası bir Muhafız. Sadece Hava, Cassarya ve Shiviell'in kimlikleri bilinmiyordu. Anlatılanlara göre, Shiviell üçü arasında Moriel ile güçlerini birleştiren tek kişiydi. Tıpkı Moriel ve Ereşya gibi o da Auriel ve Aşera'ya sırt çevirmişti. Ve eğer tahmin etmem gerekirse, buna para yatırırdım: Kane, Shiviell'in reenkarnasyonuydu. Moriel'den daha korkunç olduğu söylenen tek Tanrı. Ve Glemaria'nın lejyonlarının başındaydı.

"Sana göz kulak oluyordum," dedi Kenna. "Imperator Hart kalmamı istedi, bir kadın arkadaş isteyeceğini söyledi. Baygın olduğun zamanlar için endişelenmene gerek yok. Burada hiç rahatsız edilmedin. Yemin ederim."

Yatağa -Rhyan'ın yatağına- baktım ve birden neden burada olduğumu fark ettim. Ne iyilik olsun diye ne de İmparator Hart'ın "misafiri" olduğum için. Zalimliğin eşsiz bir biçimi olarak buradaydım. Benden önce Rhyan'ın bir sevgilisi olduğunu hatırlatmak için. Yedi ay boyunca. Yedi lanet ay. Onunla benim birlikte olduğumuzdan çok daha uzun bir süre. Ve şimdi, onunla kapana kısılmıştım.

Tanrım. Onu her yerde hissedebiliyordum. Sakin, yatıştırıcı renkler perdelerden koltuk minderlerine kadar her köşeyi doldurmuştu. Yastıkların ve yatak örtülerinin yumuşak kumaşlarında da vardı.

Mobilyalarının koyu renkli ahşabına karşı çok fazla sessiz yeşil. Her şey temiz ve düzenliydi, tıpkı evindeki eşyaları muhafaza ettiği gibi. Katurium'daki eğitim odamızda alıştırma silahlarımızı düzenleme şekli. Hatta bir şekilde mağarada yaşamayı bir amaca yönelikmiş gibi göstermeyi başarmıştı. Rhyan'ın hayaleti odanın her köşesine kazınmıştı. Yatak da dahil. Uyuduğu yer.

Kenna ile.

Boğazım acıyla kurudu ve bir anda hayal gücüm beni terk etti. Onu zihnimde görebiliyordum, gerektiği gibi görebiliyordum. Karnı dümdüz, vücudu zayıf ve kıvrak.

-Her yönden benimkinin tam tersi. Rhyan'ı çıplak görebiliyordum. Kontrolünü kaybettiğinde çıkardığı sesleri duyabiliyor, kalçalarının özel hareketlerini, öpüşme şeklini, içime girdiğinde gözlerinin benimkilere kilitlenişini hissedebiliyordum. Tanrım. Bu bilgi özeldi. Mahremdi. Ona aitti. Benim. Bizim. Aramızda taşıdığımız bir sır.

Ama bu Kenna'nın da bildiği bir sırdı.

Bu yatakta, tam yattığım yerde, yedi ay boyunca gözleri onunkilerle kilitlenmişti.

İmparator'un beni hapishaneye kapatması daha nazik bir davranış olurdu. Ama o bana zarar vermek, beni kırmak istedi. Ve bunu unutmamam gerekiyordu. Eğer isterse bunu fiziksel olarak da yapabilirdi ve yakında yapacağından hiç şüphem yoktu. Ama duygusal işkence onun uzmanlık alanıydı, zihinsel savaş yoluyla mücadele. Aşağılama onun cephaneliğinde en az kılıcı kadar keskin bir araçtı.

Beni etkilemesine izin veremezdim, özellikle de bu kadar önemsiz bir şey yüzünden. Onun bir geçmişi olduğunu hep biliyordum, tıpkı benim bildiğim gibi. Ve bunun bir önemi yoktu. Aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sadece hazırlıksız yakalanmıştım. Ama Rhyan'ın benden bu kadar büyük bir şey sakladığını bilmek endişe vericiydi. Ayrıca bana Garrett'tan da bahsetmemişti. Neden? Benden başka ne saklıyordu?

Yastıkları ittim ve yorganı üstümden attım, bacaklarımı yana salladım, ayaklarım yumuşak zemine değdi.

Bu yataktan başka bir şey, içinde kimin yattığından başka bir şey düşünmeye çalışırken halı.

Bir köşede, bir dizi eski ağırlık ve birkaç kör talim kılıcı buldum. Rhyan'ın eski silahları. Üstlerinde Glemarian çam ağaçlarının üzerinde süzülen bir gryphon resmi vardı. Gözyaşlarımı kırıştırdım ve aynadaki yansımamı yakaladım. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve saçlarım dağınıktı, kıvrıkcık ve yabaniydi, dalgaların yarısı gevşek örgümden dışarı çıkmıştı. Kenna'nın gibi parlaklık yoktu. Kendimi hiç görmediğim kadar solgun görünüyordum.

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz leydim?" Kenna sordu.

"Seathorne'da mı? Yoksa Rhyan'ın yatak odasını mı kastettiniz? Çünkü evet, söyleyebilirim."

Kenna başıyla onayladı. "Susamış olmalısın." Bir gıcırdama sesi duydum ve döndüğümde onun sandalyeden kalkmaya çalışarak Rhyan'ın masasına doğru ilerlediğini gördüm. Eski bir mürekkep kavanozu ve birkaç karalama kalemi köşede düzgünce duruyordu. Ayrıca bir sürahi su ve birkaç bardak vardı.

"Yapma," diye dudak büktüm ve yataktan kalktım. "Kendi suyumu kendim bulabilirim."

"Kim olduğuma kızdığın için mi?" diye meydan okudu, aksanı derinleşmişti. "Yoksa bana güvenmediğin için mi?"

Ters ters baktım. "Sana güvenebileceğimi sanıyorsan Lethea'dan bile daha uzaktasın." İçim kıpır kıpır oldu. "Sen varken nasıl güvenebilirim ki?" "Lütfen." Başını sertçe salladı. "Bunun için üzülme. O çok uzun zaman önce bitti."

O ve Rhyan arasında. Yanaklarım yandı. "İmparator'la evli olduğunu söyleyecektim."

Kenna'nın yüzü soldu. "Doğru. Şey, bu... devam eden bir mesele."

"Az önce babanın burnunu kırdığımı da unutmayalım."

Sürahiyi masadan kaptım, iki bardağı suyla doldururken ona bakmayı reddettim. Yardım etmek için elini uzattı ama ben dökmeye devam ettim, gözlerim sıvının her bardağa düşüşündeydi, bardaklardan yansıyan ışığı izliyordum.

Ateşi. Göz ucuyla elini indirdiğini ve geri adım attığını gördüm.

O kadar güzeldi ki. Onu ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Ama burada, Imperator'dan uzakta, bu daha da açıktı. Yüzündeki zekâ ve nezaketin, ondan hoşlanmamı sağlamasının bir yardımı olmamıştı. Rhyan'ın neden sevdiğini anlamamı sağladı. Kahverengi gözlerinde bir kıvılcım ve aurasında, sarayda tanışmış olsaydık beni kendisine çekecek bir şey vardı. Ama ona güvenip güvenemeyeceğim tamamen farklı bir konuydu.

"Demek istediğim," dedim, "bu kadar hamileyken beni beklemene gerek yok. Otur."

Kaşlarını çattı. "Bayılan ben değilim."

"İkimizin arasında, sanırım ben daha hareketli bir sabah geçirdim." Sürahiye Rhyan'ın masasına çarptım ve bir bardağı ona doğru kaydardım.

"Teşekkür ederim," dedi. "Kız kardeşim nerede?" diye sordum.

Kenna bir yudum aldı, kahverengi gözleri dikkatle beni izliyordu. "Tıbbi bölümden kendi misafir odasına taşındı. Buradan çok uzak olmayan bir koridorda. Dario haber gönderdi. Aiden'la birlikte ona göz kulak oluyor."

"Oh, bu beni çok daha iyi hissettirdi," diye tersledim, sesimdeki küçümsemeyi gizlemeye bile çalışmadan.

"Öyle olmalı," dedi Kenna. "Buradaki herkes güvenilir değil. Ama ona zarar vermezler."

Gözlerimi devirdim ve alay ettim. "Bizi bağladılar. Bizi orada neredeyse öldürüyorlardı, sonra da Rhyan'ın burnunu kırdılar. Bu arada iki kez," dedim. "Ve şimdi de onların yüzünden burada tutsak kaldık. Onlara pek güvenilir diyemem."

Kenna içini çekti. "Bunu duydum ve Rhyan'ın yüzünün durumunu aşağıda gördüm," dedi diplomatik bir tavırla. "Ama önemli olduğunda onlara güvenebilirsiniz. Ben onları dost olarak görüyorum, eğlence olsun diye zarar vermezler, karşı koyamayacak kadar çaresiz olanlara da zarar vermezler."

"Karşı koymak için çaresiz mi? Burnunu kırdılar!" Bağırdım. "Elleri bağlıyken! Karşı koymak için çaresiz olmak nasıl bir şey? Akadim saldırdığında bizi bağlarımızdan kurtarmak için zar zor güvenebildiler. Ve bana hatırlatın ama bu sabah kocanızın lanet olası emirleri üzerine bağlı ve çaresiz Rhyan'ı tutan kişinin Dario olduğuna eminim. Arkadaşlar," diye alay ettim.

Kenna kaşlarını çattı. "Nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama birlikte uzun bir geçmişleri ve burada birçok görevleri var. Yerine getirmeleri gereken yeminler. Daha fazlasını söyleyemem ama içten içe Rhyan'ı sevdiklerini söylediğimde bana inanmalısın."

Neredeyse gülecektim. "Öyle mi? Bunu göstermek için çok tuhaf bir yöntemleri var," dedim, duygularımın sesimin titremesine neden olmasını engelleyemeyerek. "Sen de aynısın."

Kenna şimdi doğrudan bana bakıyordu, yüzünde bir tür künt açıklık vardı.

"Aralarında senin burada olmadığın çok şey oldu. Onları kendi başlarına çözmeleri için bıraktırdım." Kenna suyunu içmeyi bitirdi ve cevap vermeden önce neredeyse meydan okurcasına yutkundu. "Diğerlerine gelince, hepimizin İmparator'a karşı bir görevi var. Ben de onlar gibi yapabileceklerim ve yapamayacaklarım konusunda sınırlıyım. Korumam gereken kendi halkım var. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Senden bunu istediğimi hatırlamıyorum."

"Bakın, konumumun etrafıma yerleştirdiği zincirlere rağmen, size bana güvenebileceğinizi söylemeye çalışıyorum."

"Bu mu yani?" Neredeyse gülecektim.

"Leydi Lyriana, size yemin ederim ki niyetim Rhyan'ı korumak. Tıpkı sizinki gibi. Bunu ne kadar çabuk anlarsanız, sizin için de onun için de o kadar iyi olur. Artık İmparator'un yuvasındasın. Müttefiklere ihtiyacın var. Hedeflerimiz aynı."

"Gerçekten mi? Şimdi nerede o zaman?" Ben sordum. "Senin kocasının onunla işi bitti mi?"

Kenna irkildi. "O hapiste. Ha'Lyrotz'da."

Onu daha önce de orada tutmuşlardı. Boğazım düğümlendi. "Bir şifacı tarafından görüldü mü?"

Kenna'nın yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Ağlamamak için dudağımı ısırđım. Eğer Kane lanet bir Muhafız olmasaydı, dokunuşu beni etkisiz hale getirmeseydi, başarabilirdik. Silahlara çok yaklaştım. Rhyan'ın bağıını çözene kadar Kenna'nın boynuna bıçak dayayabilirdim. Sonra ben eşyalarımızı alırken o bana doğru atlayabilirdi ve biz de gitmiş olurduk.

Kenna'nın bakışlarını tuttum. "Eğer amaçlarımız uyuşuyorsa o zaman doğru konuş. Aşağıda iyi mi?"

Kenna başını salladı. "Hayır. Onu dışarı çıkarmalıyız."

"Anahtarın sende olduğunu sanmıyorum?" Alaycı bir tavırla sordum. "Vardı," dedi sessizce. "Bir keresinde."

"Ne demek bir kez?" diye sordum.

Şezlonga çekildi, dikkatlice yerine oturdu ve yeşil elbisesini karnındaki şişkinlik üzerinde yeniden ayarladı.

"Onu geçen sefer serbest bırakmıştım," dedi. "Annesi öldükten sonra yeminli olarak adlandırıldığında, anahtarı korumasına getirdim. Hapishaneden kısmen bu şekilde kaçtı." "Onu serbest mi bıraktın?"

Başını salladı. "Ben yardım ettim. Rhyan bilmese de o sırada babasıyla nişanlıydım. Bu konuda gerçekten söz hakkım yoktu." Sesi sertleşti. "İmparator'un nişanlısı olarak konumumu erişim sağlamak için kullandım. Gerisini Soturion Bowen, Rhyan'ın eski koruması Bar Ka Moka halletti." "Bowen öldü mü?" Söylediğı kelimelerin farkına vararak sordum. "Ruhu serbest bırakıldı."

Kenna'nın yüzü . "Rhyan'ın kaçmasına yardım ederken öldü."

Gözlerimi kapattım. Bu şekilde öldüğünü bilmiyordum. Rhyan'ın bana hiç söylemediğı başka bir şeydi bu. Gerçi Bowen'dan da hiç bahsetmemişti.

"Hangi rolü oynadığını biliyor mu?" Kenna'ya dikkatlice sordum. "Kocan mı?"

Kenna başının üst kısmını koltuğun arkasına yasladı ve inledi. "Lütfen... ondan bu şekilde bahsetmesek olmaz mı?" Sonra tekrar bana baktı. "Ve evet, o gece Rhyan kaçarken öğrendi. Buna göre cezalandırıldım. Muhtemelen bugün yaptığı şeyi yapmak için beni oraya bu yüzden sürükledi."

"Bunun beni incitmek için olduğunu düşünmüştüm."

"Oh, öyleydi. Rhyan da öyle. Babası bir taşla iki kuş vurmaya bayılır. Ya da bizim durumumuzda üç." Hüzünle gülümsedi ve başka tarafa baktı.

Kenna ortaya çıktığı andan beri aşikâr olan şeyi görmeye başlamıştım. Imperator Hart, Rhyan'ın annesine zarar verdiği gibi ona da zarar veriyordu. Bu durum ona güvenmek istememe neden oluyordu ama aynı zamanda güvenemememin de sebebiydi. "Zavallı Rhyan," dedi. "Sana ulaşamadığında, seni kurtaramadığında yüzündeki ifade... O odada olmak onun için bir işkence olmalı. Her şey orada oldu, biliyorsun. Annesinin öldüğü yer." Konuşurken ağlamaklı hali daha da artmış, gözleri sulanmıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oturma Odası'nda mı?"

Kenna üzüntüyle başını salladı. "Tam olarak senin durduğun yerde. Ben de oradaydım." Bakışlarımla buluştu. "Imperator'un ona ne yaptığını gördüm."

Kenna öne doğru oturdu. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Ve seni anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Ama ben senin düşmanın değilim. Ve sana olanlar için üzgünüm. Imperator ve babam tarafından sana yapılan muamele için."

"Haklısın," dedim. "Sözünün ötesinde sana güvenmek için hiçbir nedenim yok. Güvenmek istiyorum ama anlamadığım şey, İmparator Hart'ın potansiyel bir müttefikini neden benimle yalnız bıraktığı?" "Seni, sana zarar vereceğini düşündüğü biriyle yalnız bıraktı. Onunla daha önce , değil mi? Nasıl çalıştığını gördün? Bu yüzden burada olmam için bana güveniyor. Ben Rhyan'ın sevgilisiydim. Hatırladın mı?" Gözlerini devirdi. "Bunun ötesini görmedi, başka ne olabileceğimi görmedi ya da düşünmedi - ya da senin bunu aşma ihtimalini."

Bir kütük kayarken ateş çıkırdadı. Arkamı döndüm, nefes almaya çalışırken bir bardak suyum bitirdim. Düşünmeye çalışıyordum. Sırada ne olduğuna hazırlanmam gerekiyordu. Meera ve Rhyan'a nasıl yardım edeceğimi bulmalıyım. Seathorne'dan nasıl kaçacağımı. Sadece hayatlarımız tehlikede değildi, aynı zamanda Jules'a ulaşmak için sadece bir ayımız vardı. Başkente sızmak için lanet bir ay. Ve şimdi Aemon nereye gittiğimizi biliyordu.

Ya Kenna sadece beni üzme için gönderilmediyse? Ama bana ihanet etmek için?

Pencereden dışarı bakıp gökyüzünün ne kadar karanlık olduğunu fark ettim. Hâlâ yağan karla birlikte ufukta neredeyse hiç meşale görünmüyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Neredeyse yedi," dedi Kenna.

Bütün gün baygındım. On iki saat. Rhyan on iki saat boyunca yalnız ve hapsedilmişti. Meera on iki saattir tecritteydi. Ve on iki saat daha Jules başkentteydi ve onu kurtarmak için hiçbir planım yoktu. "İmparator Hart sizinle akşam yemeği yemek istedi. Başka soruları da var. Toplantı için giyinmenize yardım etmem istendi. Bir saat içinde sizi çağırarak. Kıyafetleriniz . Size duşu göstereyim ve elbiselerinizi giymenize yardım edeyim."

Sertleştin.

"Bağlar," dedi, "Bamaria'da bağlamaya alışık olduklarınızdan değil. Eğer istersen sana yardım edebilirim."

"Lanet olası kocanın seçtiği bir elbiseyi giymeyeceğim," dedim. Rahatsızlığım bir yana, Rhyan'ın eski sevgilisi tarafından oyuncak bebek gibi giydirilmeyecektim.

"Leydi Lyriana," dedi sesi yalvarırcasına.

Ama ben cevap kapıya şiddetli bir vuruş oldu. Kenna dondu kaldı, gözleri büyüdü. Aurasındaki değişim hissediliyordu. Korku ve endişe doluydu. Sanki aniden nefes almayı zorlaştıran bir irtifaya çok hızlı yükselmişim gibi hissettim.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," dedi hızla, koruyucu bir şekilde önüne geçerek.

Kapı çarparak açıldı ve Kane içeri girdi, kırmızı Arkturion pelerini her adımda sallanıyordu, dirsekleri bükülmüş, elleri yumruk olmuştu. Aurası bir anda odayı doldurdu ve Kenna'nın tüm hislerini bastırdı. Şiddetli ve öfkeliydi. Ve güçlüydü. Artık onun kim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu bir Tanrı'nın reenkarnasyonuydu. Shiviell'in. Glemaria'nın savaş lordu.

Tuniğimi yırtan adam.

Bu sabah burnunu kırdığım adam.

Zalim yüzünü incelerken boğazım kurudu. Yaptığım şeyden sonra tamamen iyileşmişti. Gözlerinin altında renk yoktu, hiçbir yerinde şişlik belirtisi yoktu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken, ağzının bir köşesi orantısız bir küçümsemeyle kıvrıldı.

"Sonunda uyandığını duyduğumu sandım," diye homurdandı.

Kenna babasına başıyla onay verdi, Kane Rhyan'ın yatak odasına doğru ilerlerken beni arkasında tutmak için vücudunu eğdi. "Evet, baba. Az önce uyandı. Majesteleriyle akşam yemeği için onu hazırlamak üzereyiz."

"Hazırlanıyor gibi görünmüyorsun," dedi.

"Sadece biraz suya ihtiyacı vardı. Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Bu küçük sürtük bana yumruk atmasaydı kendimi daha iyi hissetmek zorunda kalmazdım."

"Baba," dedi Kenna, "bunu geçmişte bırakalım."

"Ya da belki de ona borcumu ödemeliyim," dedi, sesi alçaktı.

"Ona dokunmayacağıma söz verdim. En azından şimdilik. Ama Rhyan zindanlarda yapayalnız."

Ellerim yumruk şeklinde büküldü. Daha önce hiç yeni tanıştığım birine bu kadar şiddetli bir şekilde zarar vermek istememiştim. Yine de, bazı açılardan, onu sonsuza dek tanıdığımı sanıyordum.

"Düşünüyordum da," dedi, "Rhyan'ın burnu zaten kırık. Belki sağ gözüne de sol gözüne uygun bir yara izi yapmalıyım." "Ona dokunmayacaksın," diye hırladım.

"Yoksa ne yaparsın? Hiçbir şey, çünkü çok zayıf olduğunu biliyorsun. Bir dokunuşumla yere yığıldın. Süslü büyücü ışığın bile seni kurtaramazdı."

Süslü büyücü ışığı mı? Göz kırptım. Valalumir. Gerçek kimliğini doğrulayan şey. Ne olduğunu bilmiyordu, bir Tanrı olduğunu bilmiyordu. Ve bilmeyecekti de. Bu tür bir bilgiye sahip olmak onun için tehlikeli olabilirdi. Ama Imperator Hart'ın bildiğine dair içimde bir his vardı. Herkesin gerçek kimliğini biliyor ya da en azından şüpheleniyorsa hiç şaşırmazdım. Ve bir anda, Kenna'yla evliliğinin Rhyan'a zarar vermekten çok, reenkarne olmuş bir Gardiyan'ı kontrol etmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim.

Kane'in gözleri parladı. "Giyin hadi. Ekselansları beklemek istemiyor ve sen de gryphon boku kokuyorsun. Şimdi yapacağın şey şu. Duşa gireceksin ve kendini uzun uzun fırçalayacaksın. Sonra da sana giymen söylenen elbiseyi giyeceksin. Şikâyet yok." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kız kardeşinin odasının anahtarı bende."

Nefes almayı bıraktım. Vücudum uyuşmuştu.

"Hazır olacak," dedi Kenna. "Lütfen. Duşa girmesine yardım edeyim. Kocama kısa süre sonra onu göreceğimi söyleyin."

Kane'in kaşları çatıldı, köşeli yüzü tedirginlikle buruştu, sonra ofladı ve arkasını döndü. "Bir saat."

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Nefesim kesildi, neredeyse düşüyordum, ellerim masaya çarptı. Beni yakalayan Kenna oldu, elini sırtıma koyarak beni sabitledi.

"Her şey . Derin bir nefes al," dedi Kenna yumuşak bir sesle. "Kız kardeşin için üzülme. Onun burada olduğu tüm kalede biliniyor. Yakında bütün İmparatorluk öğrenecek, hatırladın mı? Herkesin bunu bilmesini istiyor. Bunu Güney İmparatoru'nun başına kakacak. Sırf bu yüzden ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Başımı salladım, gözlerimin arkası yanıyordu. "Bunu bilemezsin."

"İstiyorum." Sertçe yutkunarak başka tarafa baktı. "Hikayeler yayılabilsin diye etrafta dolaştırılacak."

Ağlamak istedim. Hayatta tutulacaktı. Ama bu onu kimsenin göremediği yaralardan korumayacaktı. Kıyafetlerle gizlenmiş olanlardan. İçinde taşıyacağı yaralardan.

"Güçlü ol," dedi Kenna. "Seathorne'un bir misafiri olarak bazı korumalara sahip."

"Misafir mi?" Sesim titriyordu. "Dürüst ol. Rehine de."

"Ekselansları söz konusu olduğunda bu kelimeler birbirinin yerine kullanılabilir. Şimdi lütfen, size gerçekten yardım etmek istiyorum."

Masaya döndü, su bardağını doldurdu ve bana getirdi.

Ondan aldım, minnettarım.

"Bana hâlâ güveniyor musun?" diye sordu.

Aurasını araştırdım. Hiçbir şeyi ters gelmiyordu. Mantıklı biriydi, bu her zaman takdir ettiğim bir şeydi. Oturma Odası'nda benim lehime konuşmuş ve az önce beni Kane'den korumuştı.

Omuz silktim. "Başlıyor olabilirim. İsteksizce. Biraz."

Gülümsedi. "Hiç olmamasındansa 'isteksizce' olmasını tercih ederim."

Başımı salladım. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Neden olmayayım ki?" Kenna sordu.

Cevap olarak sadece bakabildim. "Ben öldürülmüş bir Arkasva'nın gözden düşmüş kızıyım. Rhyan'ı hiç gelmemesi gereken bir yere geri getirdim. Ayrıca Glemarian Konseyi'nin düşmanıyım. En yakın iki arkadaşın tarafından hor görüldüm. Sadece kocan değil, öz baban tarafından da hor görülüyorum. Ve... şey, sana karşı pek de iyi davranmadım."

"Sorun değil. İlk izlenimlere fazla önem vermem." Ama şakasına gülümsemediğimde içini çekti ve "Burada çok büyük bir risk alıyorum. Sana güvenmeyi seçerek her şeyi riske atıyorum. Ama yapıyorum. Çünkü doğru kararı verdiğimi bilmek için ihtiyacım olan tek bir tavsiye var.

Doğru seçim; ortak noktamız olan tek kişinin güvenine sahipsin."
"Rhyan."

Kaşları onaylarcasına kalktı. "İç," dedi.

Fark ettiğimden daha fazla susamıştım. Ve düşünemedim, "Ona aşık mısın?" diye sordum. Onlar için endişelenmiyordum. Ya da geçmişleri. Bir saniye bile. Rhyan benimdi, aşkımdı, ruh eşimdi. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama ona güveneceksem, gerçeği bilmek zorundaydım.

"Hayır," dedi. "Hiçbir zaman da olmadım. O da bana hiç aşık olmadı. Birlikte olduğumuz zamanlarda bile sana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordu." Üzüntüyle gülümsedi.

İlk kez seks yapmadan önce bana yaptığı itirafı düşündüm. Beni her zaman nasıl sevdiğini. Yıllar önce bana nasıl aşık olduğunu. Ama Kenna'nın var olduğunu ve yakın zamanda birlikte olduklarını duyunca, zihnimde en küçük şüpheler bile şekillenmeye başlamıştı. Şimdi bizim hakkımızda değil ama belki de daha önce nasıl hissettiği hakkında. Büyük iddialarının doğruluğu hakkında.

"Hiçbir zaman doğrudan söylemedi," diye devam etti Kenna, "ama yıllar önce Bamaria'yı ziyaret ettiğinde bir şeyler olduğunu anladım."

Yaz Gündönümü gecesini düşününce gözlerim doldu. İlk dansımızı, el ele tutuşmamızı ve ormana gizlice girişimizi. Güneş ağacına yaslanışımızı, Rhyan'ın nefesinin dudaklarıma değişimini, yumuşayışını ve sonunda bana karşı savunmasız kalışını, karanlıkta fısıldadığı sırları.

Seni öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?

"Öpüştük," dedim ve birden ona olan özlemim ezici bir ağırlık gibi hissettirdi.

"Bundan daha fazlası oldu," dedi Kenna. "Geri döndüğünde farklıydı. Aşık olmuştu. Bir yıl boyunca başka bir kıza bakmadığını biliyor muydun?" Kenna onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. "Arkadaşları bu yüzden ona çok kızdı ama ben neler olduğunu anladım. Sonra, kısa bir süre sonra, başka bir şey oldu. O değişti. Bir süre

Sessizdi ama babası... şey... kur yapmaya devam edeceğini bildirmişti." Sesi gergindi.

"Kur yapmak" deyişini beğenmedim, sanki burada başka bir anlama geliyormuş gibi.

"Kısa bir süre sonra," diye devam etti Kenna, "babam Hartavia Senatörü ile benim aramda bir evlilik sözleşmesi yapılması için görüşmeler yapıyordu."

"Hartavia?" Zihnim dönmeye başladı. "Senatör mü?" Neredeyse bağıracaktım.

"Onu tanıyor musun?" Kenna karanlık bir sesle sordu.

Tam olarak kimden bahsettiğini biliyordum. Rhyan'ı çocukken taciz eden adamdı. Lanet olası bir canavardı.

Başımı salladım. "Bazı şeyler duydum."

Kenna dudağını ısırıldı. "Beni korkuttu. Ve o gece... Rhyan'a gittim. Neler olduğunu bilmiyordu, sadece konuşacak bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu söyledi, ama... bir şey diğerine yol açtı ve bu da görüşmeleri sona erdirdi. Aramızdaki aşk değildi. Onu sevmediğimi biliyordum, bu şekilde değil. Kalbi alınmıştı." Başıyla beni işaret etti. "Ama ilişki beni kurtardı... bir süreliğine. Babalarımız bizim bir çift olma ihtimalimizden hoşlandılar ve" diye içini çekti, "politik bir açıklama olarak. Rhyan'ın saraydaki tüm entrikalardan uzaklaşmasını sağladı. Artık babasının önünde caka sattığı kadınlarla yüzleşmek zorunda değildi. Ama sonuçta biz gerçekten sadece arkadaştık - birbirimiz için can simidi olan arkadaşlar."

"Tamam," dedim yavaşça. "Ama sen..." göğsüm sıkıştı, "sen ve o?" Yatağı işaret ettim.

"Evet," dedi açık açık.

Dudağımı ısırdım.

"Biliyor musun, rüya gördüğünde, kimsenin duymayacağını sandığında, uykusunda senin adını söylerdi. Bunca zaman sonra hala sen olduğunu böyle anladım."

Göğsümde bir şey kalktı. "Bunların hiçbiri seni rahatsız etmedi mi?" diye sordum.

Kenna gülümsedi ve başını salladı. "Onun kalbini biliyordum ve asla üzerinde hak iddia etmek gibi bir planım yoktu. Biz sadece ..." Onun

O anda gözleri doldu ama gözyaşlarını geri kııptı. "Biz sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk Glemaria."

Buradaki erkeklerin nasıl olduğunu biliyordum. Kadınlara nasıl davrandıklarını biliyordum. Babasının annesine nasıl davrandığını, Kenna'ya gözümün önünde nasıl davranıldığını. Ve Rhyan'a nasıl davrandıklarını da çok iyi biliyordum. Imperator Hart bana zarar vermek istiyordu. Başkalarının da aynısını yapmasını beklerdi. Kenna güvenimi kazanmak ve bana ihanet etmek istese bile asla böyle bir şey yapmazdı. Bu kadar özverili, bu kadar anlayışlı bir şey. Bu onun doğasında yoktu. Bu beni ona tamamen inandırdı.

"Onu son gördüğümde," diye devam etti, "her zaman aradığı aşkı bulacağına dair ona söz verdirdim. Sana. Bulduğu için mutluyum. O gece onu kurtarmak için çok şeyi riske attım. Çünkü onun için daha iyisini istedim." Uzaklara baktı, aurasında bir şeyler değişti, sonra sakinleşti. "Özgür bırakılması gerekiyordu. Glemaria için. Ve böylece... işte buradayız."

Sertçe yutkundum, kendime rağmen Kenna'dan hoşlanmaya başlamıştım. "Sana inanıyorum. Ve sana güvenmek istiyorum."

"Bana ister güven ister güvenme, zamanımız kalmadı. Hazırlanmakla başlayalım" dedi.

"I ..." Bana karşı dürüst davranmıştı. "Giyinmek için yardımını kabul edeceğim. Ama bilmen gereken bir şey var. İnsanların kıyafetlerime dokunmasını zor buluyorum. İhtiyacım var..." Dudağımı ısırdım, "Ne yaptığını bilmem gerek. Hiçbir şeyi yırtmayacağını ya da çıkarmayacağını bilmem gerekiyor... çıkaracağını düşündüğümde değil ama... ben sadece," yanaklarım kızardı, " de buna ihtiyacım var."

Kenna başını yana eğdi, gözleri yumuşadı. "Sana söz veriyorum. Sana duşu göstereceğim. Sonra söz veriyorum, sana sadece kıyafet ekleyeceğim. Rahat edebilmen için elimden geldiğince ne yaptığım konusunda seni bilgilendireceğim." Ağzı gerildi. "Ama bir saat içinde akşam yemeği için düzgün giyinmezseniz, Rhyan'ın bu küstahlığın bedelini ödemeyeceğine söz veremem. Ve onun olduğundan daha fazla incinmesine izin vermeyeceğim. Anlaştık mı?"

Sorusunun ağırlığını hissederek Kenna'yı bir aşağı bir yukarı süzdüm. Mesele giyinmek değil, müttefik olup olmayacağımızdı. Başımı salladım.

"Anlaştık," dedim ve adım öne çıkarak elini elime aldım. "Bana yardım et."

YİRMİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Bir süre sonra, Kenna elbisemi bağlamayı bitirirken Rhyan'ın yatak odasındaki aynanın önünde durdum. Onunkine çok benziyordu. Glemarian yeşili rengine, parmak uçlarımdan taşan boğucu uzunlukta kolları ve bele doğru genişleyen son derece dar bir korsajı vardı. Kalçalarımın altında harekete ya da evimizdeki gibi serinletici bir esintiye izin veren yırtmaçlar yoktu, bunun yerine sıcaklık katmak için eteklerin içine ekstra katmanlar yerleştirilmişti.

Kollar kollarıma o kadar dar geliyordu ki altın kol manşetini elbisenin dışına taşımıştım. Ve her şeyin üstüne Kenna'nın izniyle yeni Glemarian saç modelim eklenmişti. Duşta saçlarımı yıkadım, haftalardır hiç olmadığım kadar temiz hissettiğimi itiraf etmeliyim. Sonra Kenna esasını kullanarak dalgalarımı kurutmak için ısı çağırdı. Ön kısımlarımın bir kısmını geriye doğru çekerek saçımın geri kalanına karışan Glemarian tarzı bir örgü haline getirdi. Çok güzeldi. Ama bana hiç benzemiyordu.

Sanırım amaç da buydu. Imperator Hart'ın olmamı istediği kişi olmam gerekiyordu. Ve buna ne kadar dayanabilirsem, o kadar dayanacaktım. Ama sadece Rhyan ve Meera'yı çıkarmak için.

Kapı yüksek sesle çalındı ve bir soturion içeri girdi.

"," dedi Kenna'nın önünde eğilerek.

Sanki bana hitap ediyormuş gibi başımı çevirdim, sonra donup kaldım. Artık o unvana sahip olmadığımı bir kez daha unutmuştum.

"Leydi Lyriana," diye homurdandı bir an sonra, "beni takip edeceksiniz."

"Bir dakika, Soturion." Kenna gevşek saçlarımı omzumdan çekti ve yakınıma eğilerek kulağıma fısıldadı. "Onun yaptıklarından etkilenmemiş gibi davranma. Gururunu bir kenara bırakmalısın. Seni buraya cezalandırmak için gönderdi. O istiyor ki

tepki verir. İŖe yaramadığını düşünürse, istediğini elde edemezse daha kötüsünü yapar." Gözleri dikkatle aynanın yansımasındaki yatağı kaydı. Cezamın bir hatırlatıcısı. Rhyan'ın eski sevgilisiyle aynı odada kalmaya zorlanmamın.

Karnımda düğümler oluşuyordu ama gözlerim onunkilerle buluştu ve ne demek istediğini anladım.

Rhyan'ın bana verdiği tavsiyenin aynısıydı.

Kenna elimi tuttu ve sıktı, sonra geri çekildi, yüz ifadesi asaletin kayıtsızlığıyla nötrdü. Boğazım kurudu, her biri bana sert bir bakış atan beş soturi tarafından çevrelenerek dışarı çıktım. Soturiler hızlı adımlarla yürüyorlardı, normalde benim de onlara ayak uydurmam kolay olurdu. Ama yatakta geçirdiğim saatlerden sonra bacaklarım kaskatı kesilmişti ve tenimdeki ürpertinin kalenin taşlarından sızan soğukluktan mı yoksa İmparator Hart'ı bir kez daha göreceğimi bilmekten mi kaynaklandığından emin değildim.

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama özel bir merdiven setine götürülmek değildi ve kulelere çıkan üst katlardan birine götürülmekti. Bana akşam yemeğı söylendiğinde, ana kattaki yemek salonlarına doğru gideceğimizi sanmıştım. Herkesin içinde olacağımızı ve diğerlerinin gözlerinden biraz olsun korunabileceğimi düşünmüştüm. Ama tecrit edilmiş ve yalnızdım. Merdivenler başımı döndürecek kadar kıvrıldıkça, daireler çizerek yükseldikçe endişem de artıyordu.

Ortasında zümrüt yeşili bir gryphon oyması olan gümüş bir kapının önünde durduk. Bir soturion kapıyı çaldı ve sonra beni anons etti.

Koridorların ve Oturma Odası'nın kasvetini deneyimledikten sonra, şaşırtıcı derecede özenli bir yemek odasına getirildiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu. Ortadaki beyaz mermer masayı gümüş tabaklar kaplıyordu. Yüzlerce kristal tavandan yıldızlar gibi parlayarak sarkıyordu. Her birinin içindeki ışıkları sürdürmek için gereken büyü miktarı muazzam olmalıydı ve en az bir düzine büyücünün işi olmalıydı. Her yerde

Baktığımda daha fazla ayrıntı fark ettim. Özenle işlenmiş kadife halılar ve değerli metallerin içinde gryphon oymaları. Her köşede parıldayan değerli taşlar.

Sanırım zenginlik sadece İmparator'un özel odası için ayrılmıştı. Ve sadece İmparator'a.

O ve onunla birlikte yemeğe davet ettiği diğer kişiler.

Odanın içinde nöbet tutan soturion beş nöbetçiyi selamladı ve sonra hepsi birden dışarı çıkıp kapıyı kapatıp kilitlediler.

Kahretsin. Yalnızdım. Muhafız yok, müttefik yok ve çıkış yolu da yok. Kapıya doğru koştum ve çabalarımın boşuna olduğunu bilmeme rağmen açmaya çalıştım. Ama kapı kolu sanki sihirli bir şekilde mühürlenmiş gibiydi. Oturma Odası'nda hiç tanık yoktu. Ama en azından Rhyan vardı. Kenna bile beni rahatlatmıştı. Ya şimdi? Imperator Hart'la tamamen yalnız ve çaresiz olacaktım.

Oturmalı mıyım yoksa ayakta mı durmalıyım emin olmadan masaya doğru yürüdüm. Kule uğuldamaya başladı, zemin sallanıyordu. Nefes nefese kaldım, bir sandalyeye uzandım, kulenin tüm yapısının düşmek üzere olmasından korkuyordum. Ama sonra sarsıntı durdu ve odanın karşı tarafındaki bir kapı açıldı. Imperator görüldü. Zemini hafifçe sallanan bir dolaba benzeyen bir şeyin içinde duruyordu. Gözlerim büyüdü. "Buna asansör deniyor. Daha önce hiç görmedin mi?" diye sordu. Derin bir nefes alarak omuzlarımı geriye ittim ve ellerimin yanımda sabit kalmasını diledim. "Ben gördüm. Büyük Kütüphane'de de benzer bir şey var - hareket eden bir zemin var, sizi piramidin alt katlarına götürüyor. Ama sizinkine benzemiyor." Sadece birkaç kez girmiştım. Kütüphanenin katları arasında zemini aşağı yukarı hareket ettirmek için bir büyücü gerekiyordu.

"Hmmm, doğru. Bahsettiğinizi görmüştüm. Yıllar önceki küçük turunuzda. Bu farklı bir şey. Sınırın ötesinde popüler olan bir insan icadı. İpe dayanıyor. Belki de buldukları en ilginç şey. Orada, aşağıya yerleştirilmiş adamlar var.

Asansörü yukarı aşağı hareket ettirmek için halat. Ama burada büyücüler bunu sihirleriyle yapabiliyorlar. Bu sayede kulelerden kolaylıkla inip çıkabiliyorum. Ne de olsa, bu bitmek bilmeyen yorucu merdivenler, özellikle de yapacak daha önemli işleriniz olduğunda çok can sıkıcı olabiliyor." Bana dikkatle baktı. "Yine de sizin için çok fazla değillerdi leydim. Artık büyü gücünüze sahip çıktığınıza göre?"

Nefesimi içime çektim. "İyiydiler," dedim.

"Güzel. Bunu gizli tutacağız. Sahip olduğun gücü kimsenin bilmesine gerek yok. Hmm?"

Başımı salladım.

"Ya senin odan?" diye sordu, sesi sahte bir tatlılık ve endişeyle doluydu. "En güzel odalarımızdan biri tabii ki. Yatak istediğiniz kadar rahat mıydı?"

Nabzımın yükseldiğini hissedebiliyordum. Karşılık vermeye, savunmaya geçmeye hazırdım. Ama Imperator Hart asla beklediğiniz gibi tepki vermezdi. Ben de Rhyan'ın -ve Kenna'nın-tavsiyesine uydum. Rhyan'ın yatağında uyandığımda Kenna'nın kim olduğunu öğrendiğimde içimi saran kıskançlık ve incinmişliği gerçekten hissetmek için kendime izin vererek yere baktım. Rhyan'ın bana hiç bahsetmediği uzun süreli bir sevgilisi olduğunu öğrendiğimde içimi kaplayan belirsizliği hissetmeme izin verdim. Onun vücudunu tanıdığı bilgisi. Sadece benimle değil, onunla da yakınlaştığı bilgisi. Tam da bu odada. Uyuduğum yatakta. Yedi ay boyunca. Hay sikeyim. Üzölmek için çok uğraşmama gerek yoktu.

Imperator'a dönüp baktım ve sertçe yutkundum. "Onun gibi kokuyor," dedim, sesim titriyordu. Doğruyu söylemiştim.

"Aynı onun gibi kokuyordu. Dayanabiliyor musun?" diye sordu sempatik bir şekilde. Sanki bu işte gibi. Sanki ikimizden biri ihanete uğramıştı. Bu durumda tek hatalı olan oydu, her şeyi çarpıtıyor ve bizi kendi zevki için manipüle ediyordu.

Başımı salladım. "Hayır. Belki orada kalmaya devam edekseksem," dedim kibarca, "çarşaf lar değıştirilebilir.

kokusu kalmadan."

Sırıttı ve başını salladı. Güzel. Eğer bu raundu kazandığını düşünüyorsa, peşini bırakacaktı.

"Elbette leydim. Taze çarşaf lar size sunulacak," dedi, sesi birdenbire büyüleyici bir hal aldı. "Sanırım onları ıslatmak için biraz Bamarian sabunu bile temin edebiliriz. Akşam yemeğinde bana katıldığınız için teşekkür ederim. Buyurun oturun."

Herhangi bir emri yerine getirmeye isteksiz bir şekilde masaya baktım. "Neden bir refakatçim yok?"

"Sana söyleyeceklerim var. Başka kimsenin bilmemesi gereken şeyler. Otur," diye emretti, masanın etrafında yürüdü ve sandalyemi çekti.

Gözlerimi ondan ayırmıyor, herhangi bir gizli tehlikeye ya da hileye karşı tetikte olmaya, oyununu o kazanmadan tahmin etmeye çalışıyordum. Ama teklif edilen koltuğa oturmaktan başka yapacak bir şey göremiyordum.

"Aç mısın?" diye sordu, beni masaya doğru iterek. Sonra karşıma oturdu ve peçetesini özenle açıp kucağına koydu. Gözlerini bana dikmiş, dudaklarını sakalının arkasında sıkıca birbirine bastırmış, benim de aynısını yapmamı bekliyordu.

Peçetemi açtım.

"Bu rengi sende çok beğendim," dedi beni dikkatle süzerek. "Ve bu tarz bir elbise. Şaşırtıcı derecede yakışıyor. Her zaman bu şekilde giyinmelisin. Bamarian'da olduğundan çok daha düzgün görünüyorsun." Parmağını havada döndürdü. "Bu şekilde, erkeklerin hayal gücüne küçük bir şey bırakıyorsun."

"Erkeklerin hayal gücü olmamasını tercih ederim," dedim. "Ne giymeyi seçersen seçeyim."

Güldü. "Biz burada işleri biraz farklı yaparız. Alışman gereken bir şey."

"bu neden olabilir?"

"Bir süre daha burada kalacaksın. Alışsan iyi olur."

Cehenneme kadar yolum var. Ama tatlı tatlı gülümsedim. "Imperator'um bundan hoşlanmayacak."

"Hayır," diye kabul etti ve bana bir kadeh şarap doldurmak için öne doğru eğildi. "Gelmeyecek. Ama sanırım burada kalmanın en iyi seçenek olduğunu sen de kabul edeceksin. Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"Hiç yaptım mı?" Ben sordum.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu, sesi hiç duymadığım kadar yüksekti. Kule tekrar sallandı.

"Her zaman bir seçeneğiniz vardır leydim. İyi seçenekler olduklarını söyleyemem ama varlar. Neden yemeğinizin üstünü açmıyorsunuz? Acıkmış olmalısınız."

Gözlerimi ondan, kara sakalından ayırmadım, ona güvenmiyordum ve nefret dolu aurasının fazlasıyla farkındaydım. Bu kadar küçük bir alanda içgüdüsel bir his uyandırıyor. Ama ileri uzandım ve kapağı kaldırdım.

Karanlık bir şey tabağın üzerinde hareket ettiğinde tabağı daha yeni açmıştım. Vücudum sarsıldı ve çığlık attım. "Siktir!" Kapağı odanın diğer ucuna fırlattım, sandalyemi o kadar hızlı geri ittim ki neredeyse düşüyordum.

Yemek tabağımın ortasından sürünerek çıkan siyah bir nahaşım vardı; kanatlanıp beni göklerde kovalayan yılanın ta kendisiydi. Beni buraya getiren yılan.

"Korkma," diye mırıldandı İmperator. "Seni ısırmayacak. Ben istemediğim sürece."

Yılanın yanına yaklaşmak istemediğim için hareketsiz kaldım. İmperator Hart kolunu masanın üzerine uzatırken susturucu bir ses çıkardı. Yılan deri manşetinin üzerinden kayarak dirseğine doğru ilerledi.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu, dudakları bir kavis çizerek.

"Sanırım dün gece tanıştık. En azından ben onu ilk kez dün gece gördüm," dedim nefesimi kontrol altına almaya çalışarak. "Uçabildiklerini fark etmemiştim."

Kıkırdadı. "Efendilerinin emirlerini yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapabilirler. Hatta... seyahat bile. Ama sen bunu biliyorsun." Masadan uzaktaki pozisyonuma baktı. "Sandalyeni çek. Şimdi."

İsteksizce itaat ettim.

"Dün gece ilk karşılaşmanız değildi," dedi. Yılanın parlak siyah pulları, vücudu Imperator'un deri zırhına kazınmış gryphon'un üzerine yerleşirken gerildi ve geri çekildi. "İlk seferinde o kadar küçüktü ki," diye durakladı, masanın kenarının altındaki kemerini sıvazlayarak, "tam buraya, cebime sığmıştı. Hatırlıyor musun?"

Bamaria'daki dansımız sırasında beni dokunmaya zorladığı nahaşim. Göğsüm sıkıştı.

"O gece onu özellikle senin kokunu takip etmesi için eğittim." Tüylerim diken diken oldu. Yıkanmak istedim, kokumu ve odada bulunduğuma dair tüm işaretleri silmek istedim. O gece balodaki hareketleri, elimi yılana dokunmaya zorlaması yeterince sinsi hissettirmişti. Ama ya bu? Lanet olsun.

" zamandan beri büyüdü," dedim dişlerimi sıkarak.

"Öyle. Güzel bir şekilde. Ve büyümeye devam edecek. Oldukça şanslı, sence de öyle değil mi? Bebeklikten beri besleyip büyüttüğüm tüm yetişkin nahaşim'ler öldürüldü. Senin tarafından. Dokuzunu da. Korteria'da."

Nefesim kesildi. Hepsini Korteria'da öldürmüştüm. Brockton'ı öldürdüğüm gün. Ama o bunu bilemezdi. Bu imkansızdı. Rhyan'dan başka kimse bunu bilemezdi.

"Ben... Ben neyi kastettiğinizi bilmiyorum," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Ne dokuz nahaşiminiz olduğunu ne de onların öldürüldüğünü biliyordum. Korteria'da hiç bulunmadık."

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Nabzımın derime çarptığını ve içimden fırlamak olduğunu hissedebiliyordum.

"Oldukça iyisin. İyi bir oyuncusun. Yine de, gözlerinde bazı şeyler var. Hiç bu kadar inandırıcı olmamışlardı. Çok dürüstler." Sırıttı ve dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Hadi bir oyun oynayalım, olur mu? Bir olasılık oyunu. Sana inanmayı seçebilirim. Belki de nahaşim aniden Brockton Kormac ve arkadaşları gibi birbirleriyle savaşma ihtiyacı hissetti. Ya da," diye yükseltti

Oturduğu yerden kalkarken sesinin her hecesinden öfke fişkırıyordu. "Belki de Korteria'da Brockton da dahil olmak üzere dört kurt tarafından görüldün. Belki de seni tam da nahaşimlerimin cesetlerinin bulunduğu yerde görmüşlerdir. Belki de öldürdüğün gün evcil hayvanlarımı öldürdüğünü gördüler. Belki de." Imperator Hart'ın aurası karardı. "Şimdi neden bahsettiğimi anlıyor musun?" diye sordu.

Kalbimin güm güm attığını duyduğuma yemin edebilirim. Kanım artık kulaklarımda zonkluyordu. Kabaca yutkundum.

"Kaybınız için üzgünüm, Majesteleri. Tıpkı Soturis'in ölümünü öğrendiğimde üzüldüğüm gibi. Ka Kormac için korkunç bir trajediydi. Yeğenin ve soturisinin üç üyesinin kaybından dolayı İmparator Kormac'ın acısını paylaşıyorum."

Imperator Hart masanın karşısında gözlerini kırpmadan bana baktı. Göz temasını kaybetmeden şarap kadehine uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Nahaşim'i öldürdükten sonra kurtlar sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Nasıl bir şey yapabilirler ki? Korteria'ya hiç girmedik. Sana söylediğim gibi," diye yalan söyledim. Ama hâlâ hissedebiliyordum. Beni soyduklarında havanın tenime vuruşunu hissedebiliyordum. Gözleri çıplak tenimdeyken damarlarımda dolaşan utanç ve korkuyu hissedebiliyordum. Vadati taşı aracılığıyla Rhyan'a söyledikleri tehditleri hatırlayın. Brockton'ın göğsümü kavrayan elinin verdiği o iğrenç hissi.

... kızını sikeceğiz. Sen buraya gelene kadar yapacağız.

Imperator Hart cevap vermedi, sadece gözlerindeki karanlık bakışla bana baktı ve devam etmem gerektiğini, açıklamaya devam etmem gerektiğini söyledi.

Devam ettim, "Bamaria'dan ayrılırken tek bir amacım vardı: kız kardeşlerimi bulmak. Elyrian sınırından doğu geçidini kullanarak kuzeye yöneldik." Bir gerçek. "Ka Kormac'ın topraklarına hiç yaklaşmadık." Bir yalan. Bizi oraya onun lanet olası nahaşimi götürdü. "Bu iddiaların hiçbirine cevap veremem."

Imperator Hart yüksek sesle iç çekti. "Utanç verici. Tanıklar aksini söylüyor. Yalan söylüyorsunuz Leydi Lyriana. Yalan söylediğinizi adım gibi biliyorum. Nahaşım sizi Korteria'ya kadar takip etti, orada Brockton tarafından yakalandınız ve sorgulanmak üzere Vrukshire'a getirildiniz. Imperator Kormac'ın kendisi bana nahaşım cesetlerinin varlığını rapor etti."

"O... yılanları size o mu bildirdi?" Suçlu yerine ilgili görünmeye çalışarak sordum.

"Oh evet. Ve çok daha fazlası. Görünüşe göre Brockton seni tüm gün boyunca bağlı tutmuş. Gece çöktükten bir süre sonra yatak odasından çığlıklar ve cam kırılma sesleri geldi. Bastardmaker'ın oğlunun bazı şeylere karşı iştahı vardı. Yemeklerini korumak için kapısında özel kilitler vardı. Kaynaklarıma göre, hizmetkârlar kapıyı açtıklarında üç ölü kurt bulmuşlar."

Üç mü? Kalbim durdu. Üç mü? Hayır. Hayır. Hayır. Üç değil. Dört tane vardı.

"Sanırım isimleri Geoffrey, Trey ve Brett'ti. Hepsi ölmüş. Ve sonra neredeyse ölü bir Brockton buldular."

Neredeyse ölmüş mü? Tanrılar adına. Kalbini bıçaklamıştım. Kılıcın içeri girdiğini hissettim; bıçağımın kasları iterken verdiği mide bulandırıcı hissi hissettim.

Gözlerindeki hayatı kendi gözlerimle görmüştüm. Yaptığım şey yüzünden hasta olmuştum, sonra yeterince yapmadığım için hasta olmuştum ve şimdi ... Kahretsin! Lethea'dan daha uzakta hissediyordum. Ellerim sandalyemin kenarını kavradı, bir şeylere tutunmak, nefes almaya devam etmek, bedenimde kalmak için çaresizce çırpınıyordum. "Biz..." Boğazım düğümlendi. "Yolculuklarımız sırasında öldüğünü duyduk." Brockton bunca zamandır hayatta mıydı? Tanrılar adına. Nefes alamıyordum.

"Tabii ki vefat etti," dedi Imperator küçümseyerek.

Göğsümü tutma isteğime karşı koydum. Nefes nefese kalmanın eşiğindeydim.

Nahashim, Emperor Hart'ın omuzlarından diğer koluna doğru kayarak başını yüzüne doğru uzattı.

"Ona ölümcül bir yara verdin," dedi. "Ne yazık ki senin için, elinin verdiği ölüm sözü anlık değildi. Hayatta kaldı. Kapının açılmasına yetecek kadar uzun bir süre, onu bulan zavallı aptala senin adını söyleyecek kadar uzun bir süre. Onur duymalısın. Ölmeden önceki son sözleri 'Lyriana Batavia' oldu. Kaç kişi bunu kendisi için iddia edebilir?"

"O..." Bir nefes daha aldım, kalbimin çarpıntısından zar zor duyabiliyordum. "Beni onu öldürmekle mi suçladı?" Sesimi masum ve şaşkın çıkarmaya çalıştım ama kalbimin atışları şiddetlenerek artıyordu.

"Brockton bir aptaldı. Seninle o sapkın oyunlarını oynayabileceğini ve kimsenin bunu bilmeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Ama hizmetkârlar konuşur. Hiçbiri seni gerçekten görmemiş olsa bile, hepsi bütün gün orada olduğunu biliyordu. Sadece oğlumun sizi kurtarmaya geldiğini bildiklerini varsayabilirim. Yaraların tarifine bakılırsa, ilk üç cinayetten onun sorumlu olduğunu tahmin ediyorum. Sadece tecrübesiz bir soturion rakibini hala nefes alırken bırakır. Her zaman, her zaman işini bitir, küçük avcı." Sırıttı. "Oğlumun pek çok hatası var ama nasıl can alınacağını kesinlikle biliyor. Onu bunu yaparken gördüm. Meraktan soruyorum, geri çekilmesine ne sebep oldu? İyi eğitilmiş bir katil olan onu duraklatacak ve son öldürmeyi sana bıraktıracak ne olmuş olabilir?"

Eğer beni öldürürsen, onu nasıl becerdiğimi sana anlatamam.

Tüylerim diken diken oldu.

"Bana söyleyebilirsiniz, Leydi Lyriana." Babasının sesi yumuşadı. "Bir şey mi oldu? Bu bir intikam mıydı? Sana dokundu mu? Başka bir şey mi?" Gözleri yarıklara dönüştü, Meera'yı sorgularken duyduğu heyecanla parlıyordu. "Seni becermeye çalıştı mı?"

"Tecavüz demek istiyorsun!" Tükürdüm.

Emperor Hart güldü ve nahashim tısladı. "Ah. İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

Sikeyim. Lanet olsun! Bu adamın benim için kurduğu tuzaklara nasıl düşüyordum? Sonunda şarabıma uzandım ve bir yudum aldım. Sertçe yutkundum ama bardağı boşaltana kadar içmeye devam ettim.

"Sana tecavüz etti mi? Yoksa oğlum onu durduracak kadar hızlı mıydı?"

"Sana ne ki?" Dedim, sesim kısılmıştı. Bardağıımı masaya çarptım. "Rhyan onu durdurdu. Artık bir önemi yok. Çünkü söylediklerinin hiçbirinin önemi yok. Brockton'ın arkadaşlarının ellerinde öldüğüne dair resmi hikâye tüm İmparatorluk'a duyuruldu. Ka'sı tarafından kabul edildi. Kendi imparatoru ve imparatoru tarafından. Aktif bir soruşturma yok, benim tutuklanmam için bir çağrı yok, Rhyan'ın tutuklanması için de bir çağrı yok - en azından bu konuda."

"Tutuklanman için çağrı yok mu?" diye alay etti. "Lord Tristan sadece Rhyan'ın peşinde değil. Seni de avlıyor. Bütün bunları hâlâ anlamadın mı? Yaptıklarının yanına kâr kalacağını mı sandın? Kurtulamadın. İmparator Kormac'ın ellerinde sizi bekleyen kader hayal edebileceğinizden çok daha korkunç olacak. İşte bu yüzden leydim, halka açık bir çağrı yapılmadı. Ve neden olmayacağı. Brockton cinayetinin her bir tanığı konuştu ve ifadesini verdi. Peki şimdi nerede olduklarını biliyor musunuz?"

Görüşüm değişti. "Vrukshire'da mı?"

"Artık değil." Sırıttı. "Her biri idam edildi."

"İnfaz mı?" Bütün o hizmetkarlar öldü mü? Benim yüzümden mi? "Kim tarafından?"

Bana acıyarak baktı. " kim? Imperator Kormac."

"Ama ona hizmet ettiler." Zihnim dönüyordu, bunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum, tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildim. Sadece boku . Biliyorlardı ve daha kötü bir şey geliyordu. "Imperator Kormac eve geldi ve araştırmasını yaptı. Nahaşim'i biliyordu, kimi aradıklarını biliyordu. O gördü

Soturi'sindeki yaralar. Hangi adamın oğlumun, hangisinin senin elinden öldüğünü biliyor. Biliyorsun, bu onu oldukça aşağıladı. Brockton için güçsüz bir kız tarafından alt edilmekten daha büyük umutları vardı. Her halükarda, öğrenmesi gereken her şeyi tek bir sabahta öğrendi. Sonra da kanıtların içini boşalttı."

Titredim. "Neden?"

"Tanık yok, suç yok, en azından İmparator Kormac'a göre. Ama ben olsam bu ifşaat karşısında çok da rahatlamazdım. Aklanmadınız."

Yüzümde öyle bir ifade olmadığını biliyordum ama devam etmesi için başımı salladım, kendimi ters ters bakmaktan zor alıkoydum.

"Sizi temin ederim ki intikamını çok istiyor. Hem kendisi hem de Bastardmaker. Ne de olsa bıçağını sapladığın kişi onun oğlu ve varisiydi. Kurtlar sürü yaratıklarıdır. Sadık ve intikamcıdırlar. Ve aç. Dişlerini size geçirene kadar rahat etmezler, tatmin olana kadar sizi ısırır ve parçalarlar. Belki de oğlum izlerken."

Gözlerim büyüdü, ellerim titriyordu.

Imperator Hart kıkırdadı. "Oh, buna bayılırlar. Kormac seni bulmak istiyor ve işlediğin suçları gizli tutmak istiyor. Bunun nedeni hakkında endişelenmelisin. Seni kolayca hapse gönderebilir, cinayetten idam edebilir. Elbette bunu yapmanın yasal yolu bu." Omuz silkti. "Ona bir anlık tatmin sunabilecek bir seçenek. Ya da..."

Yılan tekrar tısladı ve rüzgâr uğuldarken tepemizdeki kristallerin ışıkları parıldadı ve kuleden gelen bir başka gümbürtü midemi bulandırdı.

"Yoksa?" Ben sordum.

"Ya da seni yasaların üstünde tutabilir ve kendi çıkarları için kullanabilir. Kanını, soyunu kullanır," dudakları döndü, "rahminden bahsetmiyorum bile. Bamaria üzerindeki hak iddiasını meşrulaştırmak için mükemmel bir yol. Sanırım hepimiz, Lord Viktor için uysal bir gelin olarak onun için yaşarken, ölüyken olduğundan çok daha faydalı olduğuna biliyoruz. Seni gelini olarak alarak

ülkenizi ele geçirmeye çalıştığını iddia ediyor. Kendisine ait olmayan bir şeyi ilk kez almıyor. İmparator'un Blade'e Ka Azria'nın son çocuğunu öldürttüğünü düşünün. Onlar gittikten sonra ne oldu? İmparator Kormac onların yerine kuklaları Ka Elys'i koydu."

Ka Azria... Vorakh'ı sakladığı için öldürülen Elyria'nın yönetici Ka'sı. Tanrılar tarafından.

Kanım dondu, gözlerim Rhyan'ın babasına kilitlendi. Yıllardır topladığım yapboz parçaları şimdi bir geliyordu. Sınırımızı paylaşan tek Lümer ülkesi Elyria'nın yönetici Ka'sını ortadan kaldıran Imperator, Bamaria'ya girmek için açık bir yol yaratmıştı. Hayatım boyunca bunu kullandılar. Kolayca giriyor, her seferinde daha fazla asker getiriyorlardı. Ve Ka Elys asla yollarına çıkmadı, silahlı bir lejyonun girişine asla meydan okumadı. Ka Kormac'ın soturisi zaten İmparator'un desteğine sahipti. Imperator Kormac'ın tüm güney sınırını kontrol etmesi uzun sürmeyecekti. Korteria, Elyria ve Bamaria tamamen onun egemenliği altında olacaktı.

Kusmak istedim. Bunca zamandır gözümün önündeydi. Ka Azria başkalarını gizlenen vorakh konusunda uyaran bir ibret hikâyesi değildi.

Ka Kormac'ın İmparatorluğu kontrol etme arayışında ikincil hasar olmuşlardı.

Imperator Hart yavaşça göz kırptı. "O halde durumun ciddiyetini anlıyorsunuz. İmparator Theotis bu dünya için fazla uzun değil. Ve eğer işler bu şekilde devam ederse, sadece İmparator Avery Kormac, Arkasva ve Korteria'nın Yüce Lordu ile karşı karşıya kalmayacaksınız. Tüm Lumeria'nın hükümdarı Majesteleri İmparator Avery Kormac'ın önünde diz çökeceksiniz."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir şekilde sakinleşmeye çalıştım. Tanrılar. İmparatorumuz, İmparator olabilmek için sahip olduğu aşırı güçle yeterince korkunçtu...

Ama hayır. Tahta çıkmasına izin verilemezdi. İmparator başka bir Ka'dan seçilecekti. Bu da

yasal emsal. Her zaman böyle yapılırdı. Arka arkaya iki İmparator aynı Ka'dan ya da aynı ülkeden görev yapamazdı. Kanun böyleydi.

Ama... Siktir. Fark etmezdi. İmparator'un yasaları ne kadar iyi uyguladığını ilk elden biliyordum. Emsallere ya da geleneklere ne kadar az saygı duyduğunu biliyordum. Kontrol ettiği kişilerden ne kadar az direnç gördüğünü. Artık İmparator kadar iyiydi. Ve hiçbir şey değişmezse, hep öyle kalacaktı. O ve onun soyu hayatlarımızı sonsuza dek yönetecekti.

Sustum, gözlerim kısıldı. "Bağlılık yemini eden tek kişi ben olmayacağım. Eğer bu gerçekleşirse, o artık senin eşin olmayacak. O senin de İmparatorun olur. Siz de diz çökmüş olursunuz, Majesteleri."

Imperator Hart cevap olarak şarap kadehini kaldırdı, dudakları yukarı kalkıktı. Acımasızca kadeh kaldırdı. "O halde sorunumu görüyorsunuz. Kendimi beceriksiz mevkidaşımın önünde eğilirken bulmak için Kuzey İmparatoru olmadım. Şimdi, bildiklerimizi göz önünde bulundurursak, ilerlemek için iki seçeneğim var."

Şarabından uzun bir yudum aldıktan sonra arkasına yaslandı, başının üstündeki Arkasva'nın altın Defne'sini yeniden ayarladı ve kadehimi doldurdu. İçmem için eliyle işaret etti ama hareket edemedim.

Bir an için kadehime baktı ama sonra omuz silkti ve parmaklarını pelerininin altın kenarlarında omzuna tam oturmasını sağladı. "Buradaki ilk seçeneğim Kormac'ın hikâyesine uymak. Brockton ve küçük kurtlarının talihsiz sonlarına yol açan büyük ve kötü bir kavga ettiklerini varsaymak. Nahashim Korteria'da değilmiş gibi davranabilirim. Sen ve oğlumun da orada olmadığını farz et. Bu en olası seçenek gibi görünüyor - Seathorne'a gelişinizin Majesteleri'nin kulağına şimdiye kadar ulaşmış olmasını bekliyorum."

Elbette vardı. Herkesin beni bulduğunu bilmesini istiyordu. Meera'yı kurtardığını.

"İmparator Kormac'ın her zaman istediği gibi seni kontrol etmesine izin verebilirim. İddiasını onurlandırabilir ve seni oğlunun gelini olarak Korteria'ya gönderebilirim. Seni doğurmasına izin veririm."

Ve  m r boyu tutsak olurdum. Viktor ve Ka'sının kölesi.  şkence ve daha kötüsü. Rhyan'ı bir daha asla göremeyecektim. Jules'u asla  zg r bırakamazdım. Bamaria mahvolurdu.

Sanırım ikimiz de birinci seçeneği beğenmediğimiz konusunda hemfikiriz," dedi.

"Sanırım onun beni kontrol etmesini istemediğin konusunda anlaşabiliriz," diye hırladım. "Ne de onun senden üstün olmasını istiyorsun. İkinci seçenek?"

Yavaşça gülümsedi. "Gerçeği ortaya çıkarabilirim. Herkes senin bir katil olduğunu bilsin. Bana itiraf ettiğini söylemek kolay olurdu. Nahaşım ile anılarını zihninden çekip almak. Seni İmparatorluk Konseyi'nde yargılabılır, oğlumla birlikte hapse attırabiliriz. Hatta ikiniz de alenen soyulabilirsiniz. En azından oğlum öyle olur. O zaman Ka Kormac'ın  şlediğiniz suçlar için Bamaria ile savaşmaktan başka çaresi kalmayacağından şüpheleniyorum; şu anda bir Arkturion'unuz olmadığı için savaşı kazanacaktır. Sence Bamaria'nın düşmesi ne kadar sürer? Saatler mi? Günler mi? Bamaria'nın  şgal edilmiş bir ülkeden fethedilmiş bir ülkeye dönüşmesi uzun sürmez."

Kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Ama ben de sizin gibi bu seçeneği destekleme eğiliminde değilim." İmparator ayağa kalktı, tam arkamda durana kadar masanın yanında yavaşça yürüdü. Kule tekrar sarsıldı. Rüzgâr çılgınca uğuldadı ve kristaller sallanarak  ışklarının titremesine neden oldu. Ensemde aşağı doğru nefes alırken başımın döndüğünü hissettim.

Imperator Hart daha da yaklaştı, vücut ısısı ve aurası benimkine değdi. Kulağımın dibinden bir tıslama sesi geçti ve ardından sıcak ve yapışkan bir şey köprücük kemiğimin üzerinde kaymaya başladı.

Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Sen ve ben, bir anlaşmaya varmamızın zamanı geldi," diye mırıldandı. "    nc  bir olasılık bulma zamanı. İstediğim şeyler var. Ve yapabileceğim şeyler. Sende de aynısı var. İnanıyorum ki

karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaya varabiliriz, sen ve ben. Asherah."

Nefes alıp vermeye odaklandım. "Seninle çalışmayı kabul edeceğimi sana düşündüren nedir bilmiyorum."

"Kendinizin, oğlumun ve ülkenizin kaderi sizi etkilemeye yetmiyor mu? İstedğin kadar cesurmuşsun gibi davran. Ama bu Nahashim'i bedeninde ya da zihninde istediğini sanmıyorum. Lethea'dan gelen Denetçi'nin sana ne yaptığını biliyorum. Kunda'nın bana tüm detaylarıyla göstermesini sağladım."

Nahashim göğüslerimin arasına kaydı, dili elbisemin üst kısmının altından sokuldu.

Tanrılar adına...

"Bundan çok daha küçük örnekler kullanırdı. Bu büyüklükte bir nahashim'in canını çok yakacağını tahmin ediyorum. Ama benim sözümle içine girecek ve seni Brockton Kormac cinayetinden ele vermek için ihtiyacım olan her anıyı çıkaracak. Ve sonra, oğlumun sana ait tüm anılarını çıkaracağım. Kız kardeşinin vorakh-oh evet, onu da biliyorum. Kapılarımdan içeri kimlerin girmesine izin verdiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? Sahip olduğun her sırrı tüm İmparatorluğun görmesi için ortaya çıkarabilirim. Ve sana ve senin gibilere verilebilecek her türlü cezayla yüzleşmeni sağlayabilirim. Ya da? Nahashim'i geri çağırabilirim ve sen ve ben şartları konuşabiliriz."

Elini omzuma bastırdı, parmakları acı verecek kadar etime battı, avucu yemin edebilirim ki kemiğime dokunana kadar bastırdı. Çenem titredi ve bedenim acıya uyum sağlamaya çalışırken nefesim kesildi. Ama yapamadım. Yapamadım. Sihrimle bile. Ve o da bunu biliyordu. Gözleri gözlerimi tutarken yer değiştirdi, önümde durdu. Basınç arttı.

Yılan kucağıma doğru kaydı, başı benimkiyle aynı hizaya geldi, dilini dışarı çıkararak gözlerime doğru fırladı. Oradan girmişlerdi, göz kapaklarından. O korkunç hissi, acıyı ve göz kapaklarımdaki

İhlal. Başını geriye attı ve sonra saldırdı. Gözlerimi kapattım ve dilinin göz kapağıma doğru kaydığını hissettim.

"Onu geri ara," dedim, boğazım .

Yumuşak bir ısıklık sesi çıkardı ve yılanın omzuma ve koluna doğru kaydığını hissettim. Beni bıraktı ve ancak yerine döndüğünü duyduğumda gözlerimi açtım. Tüm vücudum titriyordu.

"Aferin kızıma," dedi.

"Yani, İmparator Kormac'ın tehditlerini bir şekilde ortadan kaldırıyorsunuz ve sonra ne oluyor? Onun yerine sana hizmet etmek zorunda mı kalacağım?" Hâlâ boynunda asılı duran nahaşimin tıslamasını duymazdan gelmeye çalışarak sordum.

"Bir bakıma. Seni Ka'mın güvenliği altına alacağım. Brockton'ın ölümünden duyduğum üzüntüyü kamuoyuna açıklayacağım ve bunun dostlarının eliyle gerçekleşmiş olmasından duyduğum üzüntüyü dile getireceğim. Ve oğluma resmi bir af çıkararak yeminli statüsünü iptal edeceğim, böylece Glemaria'da tehdit altında olmadan kalabilecek. Ayrıca onun ve sizin Leydi Meera'yı kurtardığınızı, ikiniz arasında kaşonimi ihlal eden bir ilişki olmadığını duyuracağım. Yasal ve siyasi olarak, İmparator Kormac ikinize de bir daha asla dokunamayacak."

Başımı salladım. "Hâlâ onun oğluyla evlenmem gerekiyor. Sırf bunun için bile beni istemeye geleceğinden eminim."

"Düğün olmayacak. İkiniz arasında olmayacak. Buna da son verebilirim."

En çok ihtiyaç duyduğumuz şey buydu. Ama ne pahasına?

Başımı salladım. "Rhyan bunu asla kabul etmez."

"Rhyan'la pazarlık yapmıyorum, değil mi?"

"Kabul edeceğimi nereden çıkardın? Bunu isteyeceğimi mi? Onu böyle bir kadere mahkum edeceğimi mi? Sadece bir İmparator'un hapisanesini bir başkasıyla takas etmiş olurum."

"Bu şekilde görmek sizin seçiminiz. Ama ben size daha fazlasını sunmaya hazırım. Çok daha büyük bir ödül." Daha yakına eğildi, vücudu üzerimde belirdi, avizeden gelen ışığı engelledi

Yukarıda. "Çok arzuladığını bildiğim bir şey. Bana hizmet etmeyi ve Ka'larımından biri olmayı kabul ediyorsun. Ben de tam olarak istediğin şeyi elde etmene yardım edeceğim."

"Ne istiyorum? Buradan gitmek istiyorum. Rhyan'ın annesine olanlarla ilgili gerçeği söylemeni, onun yeminli ismini kaldırmanı ve sonra onu ve Meera'yı serbest bırakmanı istiyorum. Sence bana özgürlüğümüzün ötesinde verebileceğin bir şey var mı? Güvenliğimizin ötesinde?"

"Biliyorum var." Gözleri parlıyordu. "Çünkü İmparator'un sarayında kimi kilit altında tuttuğunu biliyorum." Bakışlarını tutarak yavaşça gülümsedi. "Leydi Julianna."

İçimdeki rüzgarı dışarı atmış gibi hissettim. Jules.

Ne bilmem, ne söylemem gerektiğini hatırlamaya çalışarak başımı salladım. "Ama o... o..." "Canlı mı? Rol yapmayı bırakabilirsin, Lyriana. Haberdar edildiğini biliyorum." Nahaşım'ın başının üst kısmını okşadı. "Bana söyledi."

Imperator Hart öne doğru eğildi ve başka bir gümüş tepsinin kapağını kaldırdı. Bunda da yiyecek yoktu. Onun yerine, sıkıca sarılmış bir düzine parşömen vardı. Mektuplar. İmparator Hart en üstten bir tane aldı ve ellerime tutuşturdu.

"et. Oku."

Parşömeni yavaşça açtım ve nefes nefese kaldım.

Kuzey'deki en sevdiğim arkadaşşıma -aynı zamanda Kuzey'deki tek arkadaşşıma (bu arada bu seni daha az sevdiğim yapmaz)-

Geçen gün kafamın içinde Jules'un sesini duymanın şoku başka bir şeydi. Ama onun el yazısıyla tekrar yüz yüze gelmek başka bir şeydi. İfadelerini, kendine özgü cümle kuruluşlarını okumak. Bunu kimin yazdığını dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Kalbim bunun gerçekliği karşısında acıdı. Onun hafifliği, bir zamanlar sahip olduğu neşe. Mektubun tarihi Auriel'in bayram günüydü. İki yıl önce. Benim doğum günüm. Vahiy Töreni'nin olduğu gece. Kaçırıldığı gece.

Bunu okuduğunuzda, büyük olasılıkla sıkı soturion eğitiminize geri dönmüş olacaksınız.

Jules, Rhyan'la yazışmaya devam etmişti. Bamaria'da olduğu son gece ona mektup yazmıştı.

"Bunu nereden buldun?" Kalbim küt küt atarken sordum.

"Bir kopya," dedi. "Bütün mektuplarını geldiği gibi kopyaladık. Ne yazık ki orijinalleri yok oldu. Oğlum, sonuncusu olan bu mektubu aldıktan sonra öfkeyle diğerlerini yaktı. Sonunu sizin için spoiler vereceğim ama o gece sizi ve Lord Grey'i öğrendi." Kıkırdadı. "Kesinlikle yıkılmıştı."

Gözlerim mektubun sonuna doğru kaydı.

Siyah ve beyazın karışık renklerinden oluşan pek de favori olmayan lordunuz sonunda romantik niyetini belli etti. Henüz bana söylemeye gelmedi, ama yakında söyleyeceğini umuyorum- artık birlikteler. Resmi olarak.

Bence bu onun için iyi bir şey olacak.

Göğsüm sıkıştı. Tristan'ı ilk öptüğüm geceyi. Törenden önce onunla buluşmak için koştüğümü, olanları heyecanlı ve sessiz bir fısıltıyla ona anlattığımı hatırlıyorum.

Ve bunca zamandır Rhyan biliyordu. Tanrılar. Kendimden Moriel'e. Kenna, Rhyan'ın bir yıl boyunca hiçbir kıza bakmadığını söyledi. Ve sonra bir şey oldu... Bu mektup. Bu mektup oldu.

O biliyordu. O gece biliyordu. Bir yıl beni bekledikten sonra hayatına devam etmeye çalışmıştı. Auriel'in lanet belası.

"Teyzenin kutsama törenine giderken Numeria'da kısa bir süre durdum," dedi babası. "Küçük dostumuzu buraya getirdim. İmparatorluk Sarayı'nda imparatorların özel ayrıcalıkları vardır. Bazı odalara girebiliyoruz, binanın planının kopyalarını ve planları koruma ayrıcalığına sahibiz. Valabellum'a gidip Leydi Julianna'yı kurtarma girişiminde bulunacak olursanız ihtiyacınız olabilecek şeyler."

Keskin bir tıslama sesi çıkardı ve nahaşim aniden masanın karşısına geçip gözlerimin içine bakmaya başladı. Kararmış göz küreleri mavi ışıkla doldu, ta ki tek görebildiğim mavi renk olana kadar.

Oda yok oldu. Ve aniden, koridorda sürünerek ilerliyor, nahaşimin gördüklerini görüyordum.

Siyah ve beyaz mermer altımda parlıyordu, siyah pullu yansıma sanki bir aynanın üzerinde kayıyormuşum gibi netti. Bir kapının altından kaydım, pürüzlü ahşabın sırtımda kaydığını, zeminin karnıma karşı soğuk olduğunu hissettim. Sonra bir diğerinin, bir diğerinin altından kayarak bir odaya girdim. Küçük, yuvarlak, birden fazla kapısı olan bir oda. Ortada tek kişilik bir yatak. Jules üzerinde yatıyordu. Teni hafifçe bronzlaşmıştı, onu son gördüğümde daha solgundu. Kollarında ve kalçalarında izler vardı: çürükler, çok kabaca kavranmaktan kaynaklanan türden.

Gözlerim doldu.

Eskisinden daha zayıftı, üzerinde uzun siyah bir elbise vardı; elbisenin yırtmaçları kalçalarının üst kısmına kadar uzanıyordu ve omuzlarından göbeğine kadar uzanan V kısmı vücudunun büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Elbise açık olmasına rağmen boldu. Elbise üzerinde çok büyük duruyordu, sanki bir zamanlar içini ama artık doldurmuyordu. Etek ucundaki bazı iplikler çözülüyordu. Yılanı fark etti ve doğrulup oturdu. Ama gözlerinde korku yoktu, sadece yorgun ve boyun eğmiş bir donukluk vardı. Kahverengi saçları bir aslan yelesi gibi omuzlarına dökülüyordu.

İmgelem sona erdi.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve ellerim kenetlendi. Çok zayıftı, çok solgundu. O çürükler. Ve gözleri... Ölmemişti. Ama çok uzakta da değildi. Kaybedecek zamanım yoktu.

"Sanırım artık hepimiz bildiklerimizi açıkça konuşabiliriz," dedi Imperator Hart. Nahaşimini aldı ve şarabından bir yudum daha alarak karşımdaki koltuğuna döndü. "Lethea'da bir vorakhın gücünün elinden alınması İmparatorluğun sattığı en büyük yalanlardan biriydi. İktidardakiler biliyor ki

Daha iyi. Chayatim, yani pelerinliler olarak hizmet etmek üzere İmparatorun Sarayına götürülürler. İmparator'un en saygın hizmetkarları. Onun casusları. Onun için Lumeria'ya göz kulak olanlar onlar. Leydi Julianna iki yılını onun kişisel kölesi olarak geçirdi. Hayatını mahveden adama içgörüler ve vizyonlar sunuyor." Dudakları kıvrıldı. "Sağladığını duyduğum diğer hizmetler arasında."

Titriyordum. Silahlarım yanımda olsaydı, ölmüş olurdu. Sonuçlarını siktir et. Bu eziyete, bu kedere daha fazla katlanamazdım. Ama hayır. Hayır. Hayır. Nefes almam gerekiyordu. Sakinleşmeye, kendimi kontrol etmeye ihtiyacım vardı.

Rhyan'ın burada olduğunu ve bana aklımı başıma toplamamı söylediğini hayal etmeye çalıştım. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapmamı, bizi buradan çıkarmamı, istediğim sonuca odaklanmamı söylüyordu. Sonunu gör.

Ortak. Nefes al... Nefes ver.. Tuttum seni. Her şey yolunda. Yanındayım.

Zihnimde onun sesini duyunca bir nefes aldım.

"Peki sizin planınız ne, Majesteleri? Hizmetkârınız olmayı, her istediğinizi yapmayı kabul edeceğim ve siz de onu benim için kurtaracaksınız öyle mi?" İnanamayarak sordum. "Kalbinizdeki iyilikten dolayı mı?"

"Kalbimin iyiliği," diye alay etti. "İstersen öyle de. Ama hayır. Eğer karşılığında benim için bir şey yaparsan, bunu bir iyilik olarak yapacağım. Başkentten istediğim bir şey var. Sadece senin alabileceğine inandığım bir şey. Onu almanız için size ve oğluma gereken her şeyi sağlayacağım. Sarayın planlarını, Nutavian Katurium'un tam planını. Anahtarlara, Soturis'in program bilgisine ve emrinize amade bir grup paralı askere erişiminiz olacak. Planlamada size yardımcı olmaları için en güvendiğim iki adamımı şahsen görevlendireceğim. Hatta İmparator'un muhafızlarından hangilerinin bana sadık olduğu sırrını da sana vereceğim. Bunu elde etmek için ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Senin hırsızın olmamı mı istiyorsun?"

"Eğer bu şekilde ifade etmek istiyorsanız, evet. Şimdi, anlaştık mı?"

Zihnim dönüyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Jules'u önümde sallandıracak kadar çok istediği şey neydi?

"Ne çalışıyorum ben?"

Yavaşladı ve elini cebine atarak küçük bir bez torba çıkardı ve bana uzattı. "Seninle paylaştıklarım hakkında kimseyle konuşmayacağını bilmem gerekiyor." Keseyi açmam için bana işaret etti.

Yaptım. Bir tutam saçtı. Küllü kahverengi ve ince. Meera'nın. Akadim tarafından kaçırıldıktan sonra Aemon bana benzer bir şey bırakmıştı.

"Bunu nasıl aldın?" Ben sordum.

"Sence nasıl?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kane'de odasının anahtarı vardı. "Onu tehdit ediyorsun."

"Onu teminat olarak kullanıyorum. Bunu onayladığım kişiler dışında birine açıklarsan-" Parmaklarıyla bir kesme hareketi yaptı. "Anlaştık mı?"

Yutkundum. "Anlaştık."

"Aradığım şey Büyük Salon'da, tahtın üzerinde asılı ve gece gündüz İmparator'un nöbetçileri tarafından korunuyor. Ancak Valabellum sırasında törenle arenaya getirilir. Yoksa neden İmparator'un kulağına etkinliğe ev sahipliği yapmasını fısıldadım sanıyorsunuz?" Kendinden memnun bir şekilde sırttı. "Bu da el değiştirdiği, daha savunmasız olduğu bir zaman olduğu anlamına geliyor. İşte bunu çalacaksın. Etkinliğe hazırlanmanız için size önümüzdeki bir ay boyunca özgürlüğünüzü hediye edeceğim. Seathorne'un çatısı altında, hırsızlık için ihtiyacınız olan her şeye erişiminiz olacak. Bunu yapmayı kabul edersen, ihtiyacın olan her şeyi sana veririm. Bunu bir sır olarak saklayacaksın ve Meera yaşayacak."

"Bunu senin için çalmayı kabul edersem Jules'u kurtaracak mısın?" Hala ona inanmayarak sordum. Bilmediğim neydi? Beni ve sevdiklerimi tamamen köşeye sıkıştırmışken neden bana istediğim bir şeyi teklif etsin ki? Jules'un sözü olmadan da bu hırsızlığı talep edebilirdi.

Başını salladı, ama zihnim yarışmaya devam etti. O da mı Jules'un peşindeydi? Rhyan'ın babası hakkında bildiklerime göre, anlaşmalarında kan yeminini tercih ederdi. Ama Rhyan onunkini bozmuştu. Belki de onlara güvenemeyeceğimizden endişeleniyordu. Eğer onları bozacağımızı düşünüyorsa, o zaman onları bize vermek ölüm fermanıydı. Bizi canlı istediğinde işe yaramazdık. Tanrıların ve Tanrıçaların kontrolünü istiyordu. Ama bizi burada hapsedebilirdi. Ve eğer teminata ihtiyacı olursa, sevdiğim birini tehdit etmek isterse, Meera elindeydi. İsteddiği bu nesne de neydi?

Tanrım. Rhyan'a ihtiyacım vardı. Bunu onunla konuşmam gerekiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Sonra ona ne olacak? Kayıp olduğunu fark etmeyecekler mi?" Ben sordum.

"Yapacaklar. Eninde sonunda. Bir yem bırakacağım. Yeni bir isme ihtiyacı olacak. Belki yeni bir yüz. Sorun değil. Aiden'la tanıştın. Neler yapabildiğini gördün."

"Peki ya Rhyan?" dedim dikkatle. "Sanırım bunu yapmak için onun özel becerilerine ihtiyacım olacak."

"Yapacaksın. Sarayın içinde olmaz. Elbette böyle bir şeyi engellemek için koğuşları var. Onun gibi diğerlerinden hortumlanan büyü'nün güvenlik için paha biçilmez olduğu kanıtlandı. Ama duvarların dışında? Evet, ben Jules'u serbest bıraktıktan sonra onu götürmesi için ona ihtiyacımız olacak." "O zaman en iyi şifacınız tarafından görülmeli ve hapisten çıkarılmalı. Bu gece. Yoksa anlaşma yok. Bağlarını çözecek ve onu görmeme izin vereceksin."

"Bağlarını çözecek misin? Ve onu görmene izin mi vereyim? Hmmm. Kulağa harika geliyor. Senin için." Dilini gıdıkladı. "Peki ya ikiniz yalnız kaldığınızda ve oğlumun bağı çözüldüğünde ne olacak? Ortadan mı kaybolacaksınız? Tıpkı daha önce istediğin gibi mi? Yüzündeki kalın harflerle yazılmış planı göremediğimi mi sanıyorsun?"

"Gitmeyiz. Meera olmadan olmaz," dedim. "Onu benden ayırdın, bir sebepten ötürü koruma altına aldın. Ve tüm İmparatorluğun bunu bilmesini sağladın."

O burada. Sanırım beni Seathorne'a kilitlediğini zaten biliyorsun."

"Biliyorum. Ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Diğer yandan oğlum? O düşüncesiz. Dik kafalı. Ona güvenmediğim için beni affedin. Ama size bu gece ne teklif edeceğimi söyleyeyim. O iyileşecek-"

"En iyi şifacılarınız tarafından!"

Imperator Hart başını salladı. "En iyi şifacılarım tarafından. Hapishane hücrelerinden serbest bırakılacak ve görevlerini anlatabilmeniz için sizinle özel bir toplantıya kadar kendisine eşlik edilecek. Ama o toplantıya bağlı olacak. Ya da toplantı olmayacak. İşbirliğini kazanmak için ona bazı şeyleri açıklamalısınız. Yarınki olaylar sırasında, davranışının işinizi yaptığınızı kanıtladığını hissedersen, o zaman ve ancak o zaman iplerini çıkarabilir. Ama bu size bağlı. Ve ne kadar ikna edici olduğunuza."

Tanrılar. Ya bağlanacaktı, kendi kişisel cehennemi olacaktı ya da babasının yönetimi altında yaşamayı kabul edecekti ki bu da onun için eşit derecede işkence olacaktı. Eğer Rhyan'ı bu işe karıştırmazsam, bu bana Meera'ya mal olacaktı. Ve eğer yaparsam, bu bana Rhyan'a mal olabilirdi. Neyi seçersem seçeyim, birileri incinecekti. Her seçim ihanet gibi geliyordu.

Ama ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalsaydı, ipleri istemeyeceğine inanmak zorundaydım. Bana, Meera'ya ve Jules'a yardım etmek için oynayacaktı. Bu gece ne yemin edersem edeyim sonsuza dek burada kalmayacaktık. Bir yolunu bulacaktık.

"Rhyan iyileşip özgürlüğüne kavuştuğunda ve beni görme şansı bulduğunda bağları çözülecek," dedim tekrar. "Ve Meera'ya hiçbir zarar gelmeyecek. Odasının anahtarı sadece muhafızlarında var. Kane'in değil."

"Kane Arkturion'dur. İsteddiği anahtara sahip olabilir."

"Bir tanesi hariç!"

Başını iki yana salladı. "Bu pazarlıkta sunabileceğin hiçbir şey yok. Ama sana söz veriyorum, ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Belli olacak bir zarar yok. Giymek zorunda kalacağı karmaşık Glemarian elbiselerinin altında gizlenemeyecek bir zarar yok.

"Sizin için oldukça kabul edilebilir şartları olan bir sözleşme hazırladım." Başka bir gümüş tabağın kapağını kaldırdı ve bana bir tomar uzattı.

Çözdüğümde bu sözleşmenin sadece İmparator ve benim aramdaki hükümleri içerdiğini gördüm.

"İstediğim eşyayı çalacaksın," dedi, noktaları okuyarak. "Rhyan'ı ve görevlerini tamamlamak için ihtiyacın olan diğer kaynakları alabilirsin. Valabellum'a kadar Seathorne'da kalmalısın. Bu süre zarfında soturion eğitimine de devam edeceksin ama kimse senin büyü olduğunu bilmeyecek. Bu şekilde kalmanı istiyorum. Ve Rhyan'ı varis olarak yeniden göreve getireceğim. Artık yeminli olmayacak."

"Tekrar veliaht mı olacak?" Ben sordum.

Diliyle onaylamayan bir ses çıkardı. "Tanrılar, hayır. Bu onur bir sonraki oğluma ait. Ama Rhyan bir kez daha varis olabilir. Eski banka hesaplarına erişimine bile izin verebilirim."

"Nasıl? Kendi adamlarına onun annesini öldürdüğüne yemin ettirdin. Kendi gözleriyle gördüklerine dair." Onun, yani İmparator Hart'ın gerçek katil olduğunu söylemeden önce dilimi ısırdım. "Bırak da bu detaylar için o ve ben endişelenelim."

"Şimdi, onun gibi senin de itibarın iade edilmeli. İlişkiniz hakkındaki söylentileri bastırmalıyız. Bu iş, Korteria'da masum olduğunuzu iddia ettiğim ve Viktor Kormac'la olan nişanlılığınızı sona erdirdiğim anda başlayacak."

Başımı salladım. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Kendin söyledin, ben onun için çok değerliyim. Bir noktada gelip beni talep edecektir. Ka'sıyla olan nişanımın önce geldiği gerçeğiyle seninle savaşıyor. Bununla Bamaria'ya misilleme yapamayabilir ama İmparator onun tarafındayken benim için onunla savaşa girmek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Düşündüğünüzden daha kolay," dedi. "Nişanı hiçbir zaman alenen kabul etmedin. Ve o bile zaten nişanlı olan bir soyluyu evliliğe zorlayamaz." Göz kırptı.

Midem bulandı. Kim olduğunu sormama gerek yoktu. Yıllardır deniyordu, bebekliğimden beri deniyordu. Arkturion Kane ile nişanlanacaktım. Shiviell'in reenkarnasyonu.

Hangi kaderin daha kötü olduğuna karar veremedim. Kane ile evlenmek mi? Yoksa Viktor'la evlilik mi?

Midemin bulandığını hissettim. "Bu nesneyi size getirdikten sonra ne olacak? Hizmetinizden kurtulacak mıyız?"

"Serbest mi bırakıldı?" Kıkırdadı. "Burada, şu anda karşı karşıya olduğun diğer seçeneklerden çok daha iyi bir hayat bulacaksın. Seni güvende tutmak ve Julianna'yı saklamaya devam etmek için bana ihtiyacın olacak." Rhyan daha önce de kaçmıştı. Yine kaçabilirdi. Ve ben hâlâ Mercurial ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmek zorundaydım. Kırmızı parçayı bulmalıydım. Onu ele geçirmeli ve gücünü kullanmalıydım. Bunun ne zaman ve nasıl konusunda pek açık sözlü değildi. Ama bir şeyi biliyordum, olacaktı.

Masaya, Jules'un Rhyan'a gönderdiği mektubun kenarına baktım. İmzasının altına şöyle yazmıştı:

Evet! Evet! Her şey mümkün.

Bunu her zaman söylerdi. Ama o kadar uzun zaman olmuştu ki unutmuştum.

Sertçe yutkundum ve Imperator'a baktım. "Ya bu nesneyi sizin için çalmayı başar?"

"Yapma," diye emretti ve kemerinden hançeri çıkarıp bana uzattı. "İmzanız ve kanınızdan bir damla."

"Kan yemini mi?" Ben sordum.

"Sanırım ikimiz de oğlum gibi senin de bir tanesini kırma riskinin çok yüksek olduğunu biliyoruz."

O zaman sorun neydi?

Sözleşmenin geri kalanını okudum, tutarsızlıklar ve gizli hükümler olup olmadığını araştırdım. Bahsettiği her şeyi söylüyordu. Ancak en altta bir madde daha vardı - şeyi çalmayı başaramazsam ne olacaktı. Fiyat

Jules'du. O bir iyi niyet gösterisi değildi, motivasyon için önümde sallandırılacak bir havuç da değildi. O son teminattı. Hizaya girmezsem Meera ölecekti. Görevi bitirmezsem Jules ölecekti. Ne olursa olsun onu Saray'dan uzaklaştıracaktı. Bizim başarımız onun oradan ölü ya da diri çıkmasını belirleyecekti.

"Tam olarak ne yapıyorum?" diye sordum. "Bana hala söylemedin. Bilmediğim sürece imzalamam."

"Mezara izinsiz girdiğinde benim için çok değerli olan bir şeyi kaybettin." Kırmızı mücevheri çıkardı.

-aytaşı seraphim'in anahtarı- ve avucunun içinde yuvarlanmasına izin verdi. "Bana borçlusun. Karşılığında bana bir şey getirmeni istiyorum. Devam et," diye mırıldandı nahaşime. "Göster ona."

Yılan başını kaldırdı, bakışları benimkilerin üzerindeydi. Kıpırdamadım ve bir kez daha mavi ışık görüşümü doldurdu.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük odanın ortasında altın bir taht oturuyordu. Yerden bile anlaşılamayacak kadar yüksek bir tavana uzanan düzinelerce beyaz mermer sütun vardı. Koltuğun iki yanında İmparator'un iki düzine soturisi oturuyordu ve her birinin yanağında altın bir Valalumir dövmesi vardı.

Yılanın gözlerinden tahtın üstüne baktım, gözlerim duvarda yukarı ve yukarı gezindi. Tavandan inen mor duvar halılarının arasına bronzdan yapılmış eski moda bir kalkan monte edilmişti. Yuvarlaktı ve kızgın altın bir güneşle süslenmişti. Ortasında da turuncu bir kristal vardı.

Nefesimi tuttum. Meera'nın imgeleminde bulduğum kalkanın aynısıydı, benim imgelemimde. Arenada gördüğüm kalkan. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzüldü ve kristalden çıkan ışık patlayarak tüm salonu parlak, güzel turuncu bir ışıkla doldurdu.

Kalbim çarpıyordu, içimdeki Valalumir kendi hızlı ritmiyle atıyordu, sıcaklık göğsüme yayılmadan önce, gittikçe daha da sıcaklaşıyordu. Eğer elbisem daha aşağıdan kesilseydi, Mercurial'ın benimle yaptığı pazarlığın izlerinin canlandığını görebilirdi.

Ve sonra anladım.

Bu herhangi bir kalkan değildi. Bu Ereşya'nındı. Aemon ve Morgana'nın neden Valabellum'da olduklarını biliyordum.

Morgana çivit parçasını henüz Aemon'a teslim etmediyse, geçmiş yaşamında koruduğu parçayı ele geçirdikten sonra teslim edecekti.

Ve bu gerçekleştiğinde, ikisi de Tanrı ve Tanrıça güçlerini kullanabileceklerdi. Durdurulamaz olacaktı. Bamaría'yı kimin fethettiği ya da kimin imparator ilan edildiği önemli olmayacaktı.

Bir kez Moriel'in terörünün hükümdarlığı altında olacaktık.

Bunu kabul , Valalumir'bir parçasını bir zorbaya vermiş olacağım. Bir Tanrı'yı savaş lordu olarak kullanan bir zorbaya. İmparatorun tahtında gözü olan bir zorbaya. Ama bunu Morgana ve Aemon'dan saklayacaktım. Jules'u kurtarabilirsek ve kaçmanın bir yolunu bulabilirsek, kırmızı parçanın peşinden gidebiliriz, savaşmanın bir yolunu bulabiliriz.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Meera zarar görmeyecek. Rhyan iyileşti ve hapisanelerinizden kurtuldu," dedim. "Ve bağları çözüldü."

Tek yanıtı "İmzala" oldu.

Sözleşmeye ve bana uzattığı bıçağa baktım. Sırada mürekkebi olmayan bir karalama kalemi vardı. Adımı kanla imzalıyordum. Tanrım. Bu bir kan yemini değildi.

Daha kötüydü.

Kan sözleşmesi imzalamak eski bir uygulamaydı. Bu beni İmparator Hart'a bağlayacak, o yakınımdayken emirlerine uymaya zorlayacaktı. Bir kan yemini gibi, imzaladığım şeye, verdiği her talebe veya emre bağlı olacaktım. Her isteğini yerine getirmeye zorlanacaktım. Onun kölesi olacaktım. Kanımın onu hissedebileceği kadar yakınımda olduğu her an özgür iradem yok olacaktı.

Ama başka bir çıkış yolu yoktu. Bize bir şans veren başka bir seçenek yoktu. Bu bizi Jules'a götürdü.

Her şey mümkün.

Gözlerimi kapattım ve bıçağı derime bastırdım, kanımın sesi parşömene sıçrarken . Sonra karalama kalemimi aldım. Ve imzaladım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RHYAN

Tir tir titriyordum. Beni bıraktıkları hücre lanet olası bir buz kutusuydu. Bağlı olmamın, etrafımı saran iplerin yakıcı olmasının bir önemi yoktu. Burada ısı bile veremedikleri için onlar bile işe yaramıyordu. Ha'Lyrotz'daki zindanın mutlak derinliklerine götürülmüştüm. Burası babamın beni daha önce hapsettiği yer değildi. Son seferinde, korumam Bowen'ın bana sorunsuzca ulaşabileceği bir yere yerleştirilmiştim. Bana yara izimi verdiği gece neredeyse gözümü kaybettikten sonra şifacıların bana ulaşabileceği bir yere. Babamın bana zorla kan yemini ettirdiği gece.

Annemi öldürdüğü gece.

Oturma Odası'nda olmuştu. Tam da Lyriana'ya işkence ettiği yerde. Şimdi düşününce... Tanrım, onu öldürebilirdim.

İpleri koparmak için mücadeleme devam ettim. Saatler geçmişti. Yorulmuş, acıkmış ve susamıştım. Ama Lyr için duyduğum endişeyle devam ettim. Başka kimseyi kaybetmemeye kararlıydım. Özellikle de onu.

Adımlarımı hızlandırdım, ancak hücre o kadar küçüktü ki duvara çarpmadan önce ancak birkaç adım atabildim. Bu kadar az alan terlememi ya da vücut ısıyı korumamı zorlaştırıyordu. Ve eğer kurtulacaksam ısıya, enerjiye ihtiyacım vardı.

Koridorda titreyen küçük bir ateş, görebilmem için en loş ışığı sunuyordu. Alevlerin yaladığı belli belirsiz sesler ve yakındaki bir borudan gelen tutarsız su damlaları dışında, koridorların dış labirenti boyunca sessizlik hakimdi. Zindanların alt katlarında o kadar uzaktaydım ki, yakınlarda hiç muhafız bile yoktu.

Bu bilgiden ne çıkaracağımı bilmiyordum. Babam bile kaçışından şüphe ediyordu. Ya da gidemeyeceğimi, gitmeyeceğimi biliyordu. Ne Lyriana ne de Meera olmadan.

Tanrım. Lanet olsun. Lütfen, lütfen iyi olsunlar. Lyr iyi olsun.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir kez daha duvara çarparak döndüm. Üç duvarımın her biri kaba taştan yapılmıştı ama yeterince keskin değildi. Keşke beni bağlayan ipleri kesebilselerdi. Ama saatlerce onlara sürtündükten sonra bile, ipler ancak zayıflamaya başlamıştı.

Omzumu duvara vurdum ve döndüm. Karanlık yeniden başlamadan önce parmaklıkların ötesinde bir ışık patladı, tıpkı donmuş uzuvlarımda ani bir ısı parıltısının yükseldiği gibi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandı bir kedi sesi. "Tam burada, nefret ettiğin yerde."

Mercurial parmaklıklarımın ötesindeki koridorun karanlığından çıktı.

Mavi Afeya her zamanki gibi neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece mavi dizlerine kadar bağlanmış ışıltılı sandaletler ve gümüş bir peştamal vardı. Vücudundaki dövmelerin her birinin ortasında küçük elmaslar parıltıyordu. Belli ki buranın her santimetrekaresine nüfuz eden dondurucu soğuğun etkilerini hissetmiyordu.

Zihnim parladı. Kane'in Shiviell olarak anısı, ardından da bin yıl önce Gryphon Dağı'ndaki Mercurial anım.

"Artık şahin kafası yok mu?" diye sordum. "Senin için oldukça ilginç bir görünüm."

"Hatırladın mı? Büyüleyiciydi, değil mi? Bir kuş kafasına sahip olmanın modasının geçmesi ne yazık. En azından Gece Toprakları'nın dışında." Mercurial dilini şaklattı. "Ama şu haline bak, en son moda bağlamaları giyiyorsun. İğrenç. O iplerin hepsi yırtık pırtık ve yırtık." Bir kaşını kaldırdı. "Pek iyi görünmüyorsunuz lordum."

"Lord değil mi demek istiyorsun?" diye sordum. "Yoksa sonunda bana Auriel olarak mı hitap ediyorsun?"

Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde başını salladı. "Sen bir zamanlar Auriel'din. Gözlerinin arkasından dışarı bakıyor. Arada sırada onu görüyorum. Bazen beni gördüğünü düşünüyorum." Mercurial ürperdi. "Ama sen aynı değilsin. Tam olarak değil. Paylaşılan kişiliklerin ve yaşamların ruhlar arasında yer değiştirmesi açıklayacak vaktim olan bir konu değil. Her halükârda, sana olmadığın bir şeymişsin gibi hitap etmeye cüret edemem. Unvanlarınızın statüsü, geçerliliği ve geçerliliği ile çok meşgul görünüyorsunuz. Ama yakında tam olarak ne demek istediğimi anlayacaksınız, Lord Rhyan, Arkasva'nın Varisi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru."

Eski unvanım. En azından çoğunu. Daha önce Varis Vekili idim. Afeyan'a yukarıdan aşağıya baktım, sözlerinin zihnimde neredeyse bir şarkı gibi yankılandığını duydum. Taşımak zorunda bırakıldığım unvan. Nefret ettiğim unvan.

Lord Rhyan.

"Hayır." Başımı salladım. "Bu mümkün değil. Yeminli kalmaya devam edeceğim."

"O kadar emin misin?" Omuzlarını silkti. "Ya bir kez daha Varis olsaydın?"

İçimi bir batma hissi kemirmeye başladı. "Nasıl? Ne oldu?"

"Lyriana oldu," dedi Mercurial.

Sustum. Eğer Lyr bir şekilde unvanımı geri aldıysa, bu babama karşılığında bir şey verdiği anlamına geliyordu. Hayatını tehlikeye atacak bir şey. Babam hiçbir şeyi karşılıksız vermezdi.

Gözlerim kısıldı. "Varis Görünür değil," diye sordum, sanki bir fark yaratacakmış gibi açıklayarak. "Sadece Varis."

"Bir hata yaptığımı mı düşünüyorsunuz?" Alınmış gibi yaptı. "Benden konuyla ilgili bilgi isteyebilirsiniz. Ama bunun size pahalıya mal olacağını biliyorsunuz."

Öfkeyle baktım. Sormayacağımı çok iyi biliyordu.

Başını çevirip arkasına bakarken borudan su damlamaya devam etti. Parmaklarım bileğimdeki bir ipliğe takıldı ve elime kramplar girerek çekiştirmeye başladım.

"Durumunuzdaki değişikliğin haberi şu anda size doğru geliyor. Ama oh," diye somurtarak parmaklıklara yaklaştı. Menekşe rengi gözleri yüzümü yoğun bir şekilde incelemeye devam ederken kalçaları her adımda sinsice sallanıyordu. "Şu burnuna bir bak."

"Bu konuda bir şey yapmayı planlamıyorsanız lütfen bundan bahsetmekten kaçının."

Dudakları kıvrıldı. "Benim de bunu yapmama gerek yok. Yolda başka biri var."

"Lyr değil," dedim, sesim duygusallıkla boğulmuştu.

"Hayır." Başını onaylamaz bir tavırla yana eğdi, menekşe rengi gözleri öfkeyle parladı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Omzuna kirli bir su damlası düştü ve tiksintiyle tısladı.

"Artık iyileşebilir," dedim sesimi alçaltarak. "Ya da içindeki ışık iyileştirebilir. Ama bu ona zarar veriyor, iyileştirdiği kişilerin acısını üzerine alıyor. Ve bu onu tükenmiş bırakıyor. Gücsüz bırakıyor." Ellerim kenetlendi.

Mercurial siyah kaşlarını kaldırdı, sonra bağlarımdan gevşek bir iplik kopardı ve yere attı. "Farkındayım."

"Biliyor muydun? Tabii ki biliyordun. Hep biliyor muydun? Işığı onun içine koymanın bunu yapacağını biliyor muydun?" Hırladım.

"Ben mi? Sizdiniz lordum. Bencilliğiniz, hırsızlığınız, seçimleriniz bizi buraya getirdi, hepimizi buraya getirdi. Cennetteki o kader gününde seçim yapan sendin. Bu dünyada hayatta kalması asla mümkün olmayan bir ışığı çalmaya karar veren sendin. Ve düşmeyi, kırılmasına izin vermeyi, bir imparatorluğu boğan bir savaşı başlatmayı seçen de sendin." Bir ışık yanıp söndü ve sonra benimle birlikte hücrenin içindeydi, neredeyse kalan her santimlik alanı kaplarken yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Artık Auriel olmayabilirsin. Ama sen

Hâlâ birçok yönden öyleyiz ve Valalumir'i onun kalbine koyan ve ruhuyla birleştiren sizdiniz lordum. Ben sadece onu geri verdim."

"Peki Asherah'ın göğüs plakasını çalmaya kim karar verdi?" Çenemi sıkarak sordum. "O gün bitmesi gerekiyordu. Öldüğü gün. Her şeyi doğru yaptım. Mezarını mühürledim, parçaların saklı ve kilitli olduğundan emin oldum. Sen arkamdan çevirmeseydin, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Hiçbiri! O yüzden bizi buraya getiren benmişim gibi davranma."

"Ve sen de neden bahsettiğin hakkında bir fikrin varmış gibi davranmamalısın! Sen Auriel değilsin, henüz değilsin," diye bağırdı Mercurial. "Lyriana'nın şu anda baban tarafından hapsedilmesinin sebebi sensin, tıpkı eski sevgilinin onun çocuğunu taşımasının sebebi olduğun gibi." Başını salladı, dudağı kıvrıldı. "Ve tatlı Kenna'nın seni kurtarmak için feda ettiği onca şeyden sonra..."

"Siktir ."

"Oh, lordum, zaten yaptınız. Beni bu ölümsüzlükle lanetleyerek." Tavan boyunca yıldızlar belirdi, bir görünüp bir kayboluyor, ışıklarıyla beni kör ediyor ve sonra görüşümde lekeler oluşana kadar beni tamamen karanlıkta bırakıyorlardı. "Beni hırsızlıkla mı suçluyorsun? Peki Canturiel'in ışığını geri verdin mi? Yüzyıllarca süren yaşamın boyunca onu düzeltmek için gerçek bir çaba gösterdin mi?" Güldü. "Hiç sanmıyorum. Size daha önce de söyledim. İkiniz de başladığınız şeyi bırakıp gidemezsiniz. Ne kadar uzun zaman önce olduğu önemli değil. Nasıl bir hayat yaşadığınızın. Artık sana Rhyen denmesi umurumda değil. Sana katil denmesi. Hain. Imperator'un oğlu. Ortak. Aşık. Lord ya da değil. Sen benim için her zaman Auriel olacaksın. Valalumir'in Hırsız. Yeminli Gardiyan."

Dişlerimi sıktım, en küçük bir yırtılma hissedene kadar vücudum iplere doğru bastırdı. "Buraya sadece benimle alay etmeye mi geldin? Yoksa gerçekten bana faydalı bir şey söylemek için mi buradasın?"

"Hatırladığım Tanrıça'ya olan borcumu hatırlatmak için geldim. Eğer Leydi Lyriana

kırmızı parçayı ortaya çıkarma arayışında, bedelini ödeyecek. Ve duyduğuma göre fiyatlarım oldukça fahişmiş."

"Şey," diye alay ettim, kollarımdaki kasları tekrar esneterek, "yolumuza devam etmek isteriz. Zıpla dediğinde zıplamak. Git dediğin yere gitmek. Ama şu anda elim kolum bağlı. Onun da öyle. Bu konuyu babamla konuşmanız gerekecek."

Mercurial güldü, sesi eski çanlar gibi rahatsız ediciydi. "Elbette, İmparator Hart'ın çalışma odasına kadar dans edip sohbet etmeme izin verin. Kendisi zarafeti ve mantığıyla tanınır. Onu ikna edebil eminim, özellikle de Lyriana ile yaptığı pazarlıktan sonra." Sırıttı. "Artık böyle bir şansımız yok. Biz burada senin kötü seçimlerinin uzun listesini tartışırken, onun eline gerçek bir Muhafız tespit aracı verdiğin için içtenlikle teşekkür ederim!" Bağırды, öfkesi hücrenin her santimetresine nüfuz ediyordu. "Şimdi Auriel, Shiviell, Asherah ve Cassarya'yı parmağının ucunda oynatıyor. Ve bunu çok iyi biliyor."

"Cassarya?" Kalbim küt küt atarken söyledim. "Meera mı? Leydi Meera, Cassarya'dır." Bunun doğruluğunu kalbimde hissettim. Elbette öyleydi. Cassarya hikayelerde gözlemci olarak bilinen, her zaman en büyük gözlerle görünen, gören, vizyonları en güçlü olan Tanrıça'ydı.

Mercurial gözlerini devirdi. "Yeterince uzun sürdü."

"Biraz meşguldük." Nefesimi sertçe verdim. Ama bir anda yedi Muhafız reenkarnasyonundan altısı tespit edilmişti. "Geriye sadece Hava'yı bulmak kaldı."

Mercurial başını iki yana salladı. "Onu çoktan buldun."

"Öyle mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir kez. Diğerleri şimdi onun peşinde. Buradan hemen ayrılmanız akıllıca olur. Tek bir adamın yönetimi altında çok fazla Muhafız olması iyi değildir - her Muhafız kimliklerinin farkında olmasa bile."

Yani Kane'in gerçek kökeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Babamın böyle bir bilgiyi saklaması ne kadar da hoş.

Mercurial kaşlarını kaldırdı. "Ve baban bu şekilde kalmasını istiyor. Bu dünyada bu kadar güce sahip olması gereken tek bir adam bile yok."

"Sanki o gücü kendin için kullanmıyorsun," diye hırladım.

"Ben insan değilim. Ben Afeya'yım."

"Her ne olursa olsun, şu anda tam olarak ayrılamam." Kalçalarımın altında bağlı olan avularımı uzattım. "Buraya beni, Lyriana'yı ya da Meera'yı serbest bırakmak için gelmedin. Öyle olsaydın şimdiye kadar bunu yapardın."

"Bravo. Tümdengelim becerileriniz kesinlikle sınırsız lordum. Çok etkileyici. Ama haklısınız." Gözleri yarıklara dönüştü. "Benim büyüm hâlâ bağlı. Afeya'nın laneti ve hepsi." Omzunda var olmayan bir kir lekesini silkeledi. "Etrafta dolaşıp herkese bedava iyilik teklif edemem. Para ödemedikleri sürece olmaz."

"Dur tahmin edeyim. Bana bir anlaşma teklif etmek için mi buradasın?" diye sordum. "Bence bu durumda, bir anlaşma yapman akıllıca olur."

"Peki ne ?" Ama hemen başımı salladım. "Hayır. Bunu kendimiz zeceğiz."

"Nasıl istersen öyle olsun." Omuz silkti ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Tehlike sandığınızdan daha büyük lordum. Leydi Lyriana ile konuşmak isterdim ama şu anda ona ulaşamıyorum. ıkarlarımın borlarımda yattığından emin olabilirsiniz. Pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesini istiyorum."

"Yine de beni ziyarete geldin." şişmiş gözlerimin arasından onu dikkatle izledim. "Başka bir şey var. Bize sylemediğin bir şey." Kaşlarımı attım. "Ve büyü yeteneklerin hakkında yalan söylüyorsun. Biri tarafından talep edilmediği sürece büyü yapamaman gerekiyor. Afeyan büyüsü sadece istek üzerine çalışır. Lyr ilk habibellumundan sonra bileği için sana hiç para ödemedi. İyileşmek de istemedi. Sen bunu bedavaya yaptın."

Afeya'nın gözleri kısıldı, dudakları acımasızca yukarı doğru kıvrıldı. "Özgür değil. Hem de hiç. Bunun için para ödendi. Başka biri tarafından," dedi sinsice.

"Birisi başka arıyor onu ayak bileği iyileştin mi?" I kuşkuyla sordu. "Başka biri bunu biliyordu ve istedi mi?" Mercurial geri adım attı, aurası aniden karanlıklaştı ve etrafındaki bir kalkan gibi kalınlaştı.

"Kim?" Ellerimi yumruk yaparak sordum. "Kim!"

"Bu bir soru, lordum."

"Tabii ki öyle." İçimde bir şeyler değişti. Lyriana'yı koruma ihtiyacı hislerimin önüne geçiyordu. "Devam et, Mercurial. Fiyatın nedir? Onun iyileşmesini kim istedi? Kim onun bu göreve bağlanmasını istiyor? Gerçekten kime hizmet ediyorsun?"

"Bu soruyu sorduğunuzda kaybedecek çok şeyiniz var. Dikkatli ol. Bu bilgi benim bile ticaretini yapmaya cesaret edebileceğim türden bir bilgi değil."

Bir adım öne çıktım. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Az önce iş için açtınız. Ama bunun için değil?" Bir şeyin peşindeydim. Mercurial anlaşmaları reddetmezdi. Ve iyilik de teklif etmezdi. Bunca zamandır bizimle taşak geçiyordu ve bunu başkası adına yapıyordu. "Fiyat ne kadar?" Tekrar sordum.

"Fiyatı yok. Bu satılık değil." Sesi karardı. "Bana bir daha sorma," diye tısladı. "Bin yıl önce yaptıkların Shivieli'ye bugüne kadar bile zayıf düşürdüğü için mutlu ol. Sayenizde aranızda vorakh'ı olmayan ya da Lyriana gibi bir vorakh'a erişimi olmayan tek kişi o. Aksi takdirde..." Dilini gıdıkladı. "Uzun zaman önce ölmüş olurdun. Artık baban bile onu kontrol edemezdi."

Uyarı karşısında kalbim güm güm attı. Hala ne olduğunu anlamamıştım ya da tam olarak hatırlamıyordum. İmgelem, ben yukarıdayken çok kısa bir süre için gelmişti. Lyr çok korkmuştu ve çok acı çekiyordu. Ama Auriel olduğumu hatırlıyordum ve Asherah beni ölümün eşiğinden kurtarmıştı. Birlikte Shivieli öldürmüştük.

"Pek sayılmaz," dedi Mercurial aklımdan geçenleri okuyarak. "Ona yaptığın çok daha tehlikeli bir şeydi. Sonunda Asherah'ın hayatına mal oldu. Kesinlikle senin hayatına da mal olmalıydı."

"Ne yaptım ben?" Auriel olduğuma dair anılarım geri geliyordu ama yeterince hızlı ya da tam değildi. Bildiklerimin çoğu hâlâ seyrek, puslu ve belirsizdi.

Mercurial dudak büktü. "Bu başka bir soru." Gözleri kısıldı.

"Beni iyileştirdi. Auriel'i iyileştirdi, ona her ne yaptıysak..." dedim.

"Asherah Rakashonim'i alarak seni iyileştirdi. Tıpkı Lyriana'nın seni daha önce aynı yöntemle iyileştirdiği gibi. Ama o yeterince güçlü değildi. O zaman da değildi. Ve kesinlikle şimdi de değil."

"Rakashonim?" Dedim ki. "Senin kashonim'in." Çeviriyi kafamda evirip çevirdim, sonra da Yüksek Lümeryan'ı. Kelime zihnimin gerisinde yankılanıyor gibiydi. Tanıdık geliyordu ama yine de çıkaramıyordum. Bu terimi daha önce hiç duymamıştım. En azından... bu hayatta. "Şimdi değil derken neyi kastediyorsun?"

Mercurial başını salladı. "Bu bir soru. Ve bugün cevaplayacağım bir soru değil lordum. Ben sadece nezaketen Lyriana'nın zamanının tükenmekte olduğunu hatırlatmak için buradayım. Ve dolayısıyla sizin de zamanınız tükeniyor. Moriel çivit parçasını almaya her geçen gün daha da yaklaşıyor. Ereşya'nın da kendininkini bulmasına az kaldı. Üzerine yerleştirdiğiniz büyüye rağmen, yaptığınız her eylem ve Lyriana'nın yaptığı her seçim onu ona götürüyor." Başını iki yana salladı. "Eğer onları ele geçirirlerse bu ikisinin yaratacağı yıkım tehdidini hayal edebiliyor musun? Eğer karşı koymadan kalırlarsa? Eğer geri kalanını da ele geçirirlerse?" Gözleri karardı. "Bunu daha önce bir kez yaşadın. Ama Asherah hayatta kalamadı."

Göğsüm sıkıştı, onu kaybetmenin içgüdüsel anısı rüyamdan günler sonra bile beni rahatsız ediyordu. Ve şimdi, onu tekrar kaybetme korkusu, Lyr'i kaybetme korkusu göğsümde sürekli bir ağrıya dönüşmüştü.

"Bu Rakashonim," dedim. "İyileşmek için kullandığı şey bu mu? Asherah'ı çağırırken bundan mı yararlanıyor? Vorakh ile bir ilgisi var mı? Shiviell'in vorakh'ı olmayan ya da ona erişimi olmayan tek kişi olduğunu söylemiştin, peki bu Lyr için ne anlama geliyor?"

Başını iki yana salladı. "Benden yeterince çektin, eski dostum. İkinizin de buradan gitmesi gerekiyor. Dikkatiniz dağılıyor. Onun oyunlarına düşüyorsun. Yine! Benim hatırlı Tanrıçam istediğini alabilir. Ama babandan kaçmalı, gelip beni bulmalı, diğerleri onlarınkini bulmadan önce kırmızı parçayı ele geçirmeli. Çok yakındalar ve yaklaşan savaşta kullanacak bir parçanız yoksa yanınızda kaç Muhafız olduğunun bir önemi kalmayacak."

Tavanda parıldayan Valalumir yıldızları, salondaki meşale taze bir hayatla tıslarken aniden söndü.

"Nasıl?" Umutsuzca sordum. "Buradan nasıl çıkacağız? Kırmızı parçaya nasıl ulaşacağız?"

Koridorun sonundaki kapı gıcırdayarak açıldı.

"Lanet olsun! Ona bu görevi sen verdin! Ondan taleplerinizi karşılamasını bekliyorsunuz. Bize bir şey ver!" Öfkelendim.

"Git buradan," diye tısladı Mercurial. Vücudu parıldamaya başlayana kadar boynunu yılan gibi hareketlerle bir o yana bir bu yana uzattı. Sonra ortadan kayboldu, ben onu durdurmak için ileri atılırken sise dönüştü.

"Mercurial!" Bağırdım. Ama Afeya gitmişti.

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Botlar yerde biriken su birikintilerinin arasından sıçradı. Ses daha da yükseldi, botlar daha da yaklaştı ve korkum artmaya başladı.

Göğsümü şişirdim, nefesimin altında homurdandım, ittim ve savaştım. İpleri daha fazla koparmak, kurtulmak için çaresizdim.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," dedi babam parmaklıkların arasından bakarak. Soğuk ve acımasız aurası etrafımı sarmıştı. "Burnun kırık, gücün ve bedeninin bağlı. Arkasva'nın varisi ve Imperator'a hiç yakışmıyor."

Yani, doğrudu. Görevime geri dönmüştüm. "Nerede o?"

"Bu geceden itibaren Glemarian Konseyi'nden resmi bir af aldığınızı bilmek sizi mutlu edecektir. Artık yemin etmiş sayılmayacaksınız. Kamuoyunda benim varisim olarak tanınacaksınız. Bundan böyle Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Varisi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru olarak bilineceksin. Bir zamanlar sahip olduğun Varis Görünür ünvanı diğer oğluma, yeni küçük kardeşine geçecek."

İnanamayarak başımı salladım. Unvanım. Kardeşim. Kenna'nın bebeği.

"Güney İmparatoru tarafından suçlandığınız diğer tüm suçlar, izinsiz devamsızlığınız da dahil olmak üzere değiştirilecektir. Ayrıca Lyriana'yı kaçırdığınız yönündeki iddialara da son vereceğiz. İkiniz arasındaki ilişkiye dair aşağılık ve iğrenç söylentilere gelince, bunlar artık geçersizdir ve artık endişe konusu olmamalıdır."

"Lyriana'ya ne yaptın?" Dişlerimi sıktım. Ama o beni görmezden geldi, sanki orada değilmişim gibi devam etti. "Artık yeminli olmadığına göre, bir Varis olarak görevlerine ve akademideki günlük soturion eğitimine devam edeceksin. Sen bir çırak olacaksın. Lyriana yakın gözetim altında olsa da senin çömezim olarak kalacak. Kimse onun sihrini bilmeyecek, sanki hiç sihri yokmuş gibi devam edecek. En azından bu tanıdık gelmeli." Göz kırptı. "Sınıfta olmadığın zamanlarda, daha önce olduğu gibi Saray'da bekleniyor olacaksın."

"Hiçbir şey olmamış gibi mi? Lethea'dan daha mı uzaktasın? Glemaria'daki herkes ne yapacak?" Bağırdım. "Beni kabul edecekler mi? İmparatorlarının sözlerini ve son bir yıldır sahip oldukları tüm inançları görmezden gelmeye mi karar verecekler? Benim bir katil olduğuma yemin etmiştin. Bunu unutmalarını mı bekliyorsun? Kendi özel muhafızının benim suçlarım üzerine yemin ettiğini unutmalarını mı? Arkmage'ınızın ifadesini aldığınızı ve ardından Kenna'dan zorla ifade aldığınızı? Bunları Kuzey'deki her Arkasva ile paylaştınız."

"Annenizin öldürüldüğü geceyle ilgili yeni ve ikna edici kanıtlar ortaya çıktı."

"Yeni kanıt!" Tükürdüm. "Lütfen söyleyin, Peder. Bu yeni kanıt gerçek mi? Teslim olacak mısın?"

"Baba mı? Majesteleri demek istiyorsun," diye hırladı. "Dikkatli ol, ihanetten bahsetmek istemezsin." Boğazını temizledi. "Şık görünmene ihtiyacım var. Yarın Oturma Odası'nda özel bir oturum yapacağız. Burnunu düzeltmesi için birini gönderiyorum. Ayrıca yıkanman," dudağı tiksintiyle kıvrıldı, "ve tıraş olman gerekecek. Sana yeni bir Glemarian kürkü verilecek, üzerinde Ka Hart'ın uygun mührü olan bir tane. Artık o giydiğin gryphon bokundan yok. Artık bizim için savaşıyorsun."

"Nerede o?" diye sordum. Konsey toplantısının bu saçmalığı umurumda değildi. Unvanlarım ya da suçlarımı silmek için uydurduğu Lethea'dan daha uzak hikâyesi de umurumda değildi. "Lyriana'ya ne yaptın?"

İç çekti. "Kış bittiğinde yirmi üç yaşında olacaksın. Bekârlıktan vazgeçmek için olgun bir yaş." Kaşlarını çatı. "Bence yeterince kur yaptın. Geçen seferkinin tekrarlanmasına gerek yok."

Göğsüm sıkıştı. Geçen sefer...

Parmaklarını sakalının altında birleştirdi. "Glemaria halkının seninle birlikte biraz istikrar görmesi iyi olur, özellikle de gezintilerinden sonra."

Öfkelendim. "Sürgün için ne kadar kibar bir terim."

"Rhyan," dedi, aurası titreşiyordu, bir şekilde daha ağırdı, ağırlığı üzerime çöküyordu. "Bu gece seni eğlendirdim. Ama yakında sabrım tükenecek. Ve sen bunu istemezsin. Lyriana iyileşmen için o kadar güzel yalvardıktan sonra olmaz. Şimdi, en önemlisi, senin ve onun hakkındaki söylentileri bastırmalıyız. Soturion soyundan biriyle yatmanın cezasını biliyorsun. Bu yüzden nişanlandığınızı duyuracağız."

"Kesinlikle olmaz! Daha önce terk ettim," diye tehdit ettim. "Tekrar yapmayacağımı mı sanıyorsun? Bir yolunu bulamayacağımı mı? Lyriana ve Meera'yı yanımda götürmekten çekinmeyeceğimi mi?"

"Sizinle gelmeyi reddetmelerine şaşırabilirsiniz, ne de olsa daha önce Kenna'yı sizinle gelmeye ikna etmekte pek başarılı değildiniz, değil mi? Ya da Aiden'ı veya Dario'yu. Ya da," kaşlarını çattı, "zavallı Garrett."

"Sakin onun adını ağzına alma!" Ellerim kenetlendi.

Babam sırttı. "Gitmeyeceksin. Çünkü o gitmeyecek. Gördüğünüz gibi Lyriana durumun önemini anlıyor. Bana sadece sesiyle değil, kanıyla da bu işin yürümesi için pek çok şey dair söz verdi."

Hayır, hayır.

"O akıllı bir kız," dedi. "Onu güvende tutabileceğimi biliyor. Onu Ka Kormac'tan uzak tut. Ona zarar verirler. Vereceklerini biliyorsun. Onları gördün, değil mi?" Dudağı kıvrıldı. "Brockton Kormac'ın ona dokunduğunu gördün."

"Bu konuda ne biliyor olabilirsin ki?"

"Her şeyi," dedi. "Üç kurdu öldürdüğünü biliyorum. İntikamını almak için yanlış bir girişimde bulunarak birini canlı bıraktığını biliyorum."

Çenem gerildi, kanım çok uzun zamandır taşıdığım öfkeyle kaynadı.

"O gece korkunç bir hata yaptın," dedi. "Brockton'ı kendin öldürmeliydin. Ama seçimini yaptın ve sonuçları bunlar. Kurtlar biliyor. Ve bu bilgi onun Güney'e dönmeye zorlanabileceği anlamına geliyor. Imperator Kormac ona sahip çıkacak. Ve onun yetiştirildiğinden emin olacak, sözümü unutma." Sırttı. "Sadece bir kez olmayacak. Hepsi tarafından yetiştirilecek, tekrar ve tekrar. Ve babasının kim olduğu onlar için önemli olmayacak. Lord Viktor. Bastardmaker. Imperator Kormac'ın kendisi." Omuz silkti. "Karnındaki tohum kurt olduğu sürece. Bunun ona olduğunu görmek ister misin? Onu paylaştıklarını görmek? Ona dokunmalarını? Ona zarar vermelerini?" Dudağı kıvrıldı. "İstedğini sanmıyorum."

"Sanki senin ona yapacağın daha iyi bir şeymiş gibi!"

"Lyriana öyle düşündü. İsteklerimi ve arzularımı açıkça belirttim. Onu güvende tutma teklifimi kendi isteğiyle kabul etti."

Kormac'tan." Bir parşömen parçasını kaldırıp dibine kadar çözdü. Koyu kırmızı mürekkeple Lyriana'nın imzası vardı.

Hayır.

Mürekkep

değil.

Kan.

Tökezleyerek geri çekildim, omzum duvara çarptı. Kız onundu. Ona sahipti. Ve şimdi, bunca yıldan sonra, beni tek bir yemin etmeye zorlamadan, bana sahipti.

"Gel bakalım." Dilini şaklattı. "Bu mümkün olan en iyi sonuç. Ben de sizin gibi onu güvende tutma arzusundayım."

"Onu kendine saklamak istiyorsun!" Kaslarım gerilerek bağırdım. Vücudumdaki her bir şey özgür kalmak için çırpınıyordu. Kaçmak için. Onu öldürmek ve Lyr'in yaptığı her türlü anlaşılmaya son vermek için.

"Eğer bu doğru olsaydı, neden onu bir başkasıyla nişanlayayım ki?"

Kalbim sıkıştı. Zaten biliyordum.

"Hayır! Kane olmaz! Onun ne olduğunu biliyorsun!"

"Biliyorum." Gözleri karardı. "Ve her ne halt biliyorsan, kendine saklasan iyi edersin."

Reenkarne olmuş bir Tanrı olduğu gerçeği.

Nefesim daha hızlı gelmeye başladı. Kaslarım yanıyordu. Her santimim titriyor, sarsılıyor, geriliyordu. Neredeyse oraya varmışım. Babam alay ederken, beni sınırın ötesine itmek için ihtiyacım olan öfkeyi bana verdiğini fark etmemişti. Her fiziksel sınırlamanın ötesine ulaşmak için.

Lanet olası iplerini yırttım ve ayaklarıma düştüğünü hissettim.

Bir anda parmaklıklara ulaştım ve elimi içeri ittim. Parmaklarım boynuna dolandı ve olabildiğince sert bir şekilde sıktım.

"Rhyan," diye uyardı öksürmeden önce, gözleri şişmişti. "İşleri daha da kötüleştiriyorsun. Kendin için. Lyriana için." Parmakları elimi pençeledi ama elimi sımsıkı kavradım.

Daha sert sıktım. Lethea'dan daha uzaktaydım. İçimdeki öfke nefes alan canlı bir şey gibi hissediyordum. Bir canavar.

Derimi ve kaslarımı yırtıyor, beni içten içe parçalıyordu. Artık kendim değildim. Adımı zar zor hatırlayabiliyordum, sadece bu öfke, bu kızgınlık, bu ona zarar verme ihtiyacı. Onu yok etmek. Bedenini yok etmek. Ruhunu yok etmek.

Sonuçlar küçük geliyordu, bunun neden yanlış olduğunu zar zor hatırlayabiliyordum ya da durmak için tek bir zorlayıcı neden düşünemiyordum. Hayatını o anda, tam orada sonlandırmamam için bir neden.

Sonra karnıma şiddetli bir ağrı saplandı. Parmaklarını çektiğinde fark etmemiştim. Kılıfından çıkarılan metalin sesini duymamıştım.

Hırıldadım ve tökezleyerek karyolanın üzerine düştüm; karnıma saplanmış hançere dehşet içinde bakarken bacaklarım metal karyola çerçevesine çarptı.

"Şu yaptığına bak," diye hırladı babam. "Seni aptal, geri zekâlı."

Gözlerim büyüdü, kollarım titredi. Çok fazla kan vardı. Daha önce hiç olmadığı kadar fazla. Tüm vücudum titrerken nefes almakla öksürmek arasında bir yerde kaldım.

Babam boynuna uzandı, boğazını ovuşturdu ve acı içinde tısladı. "Şifacılar şu anda sana doğru geliyorlar. Kan kaybından ölmeyi tercih etmezsen, beklerken onu bırakırım." Kan parmaklarımın arasından kayıp bacaklarımdan aşağı damlayana kadar ellerimi kapladı.

"Yarın mahkemeye çıkacaksın. Seçtiğim gelinin nişanına evet diyecek ve bundan mutluymuş gibi davranacaksın," diye bağırdı. "Özellikle de Lyriana'nın Arkturion Kane ile nişanlandığı açıklandığında. İkiniz arasında bir özlem dolu bakış, bir elin çok uzun tutulması, yeni gelininize tamamen aşık olmadığınızı gösteren tek bir lanet an ve tüm bunlar ortadan kalkar. Lyriana'nın senin için pazarlık ettiği her şey sona erecek. Ve senin küstahlığının bedelini ödeyecek. Sana söz veriyorum, çektiği acılar hayal bile edemeyeceğin boyutlara ulaşacak. Tabii dediklerimi aynen yapmazsan."

Üzerime bir şey geliyordu. Karnım ikiye ayrılmıştı. Acı içindeydim. Vücudumun her santimi işkenceye uğramış gibi hissediyordu. Ama bir şekilde ayaktaydım, çünkü başka bir güç beni ele geçiriyordu - benden daha büyük bir şey, daha büyük bir şey. Kadim ve Tanrısal bir şeydi. Bir güç vizyonunun anısı.

Ve sonra ayağa kalktım, ağırlığımı ayaklarımda hissediyordum, bedenim neredeyse bir yabancınkine gibiydi. Parmaklıklara doğru ilerledim, yarı acı ve korkudan çıldırmış bir halde, yarı da henüz anlamadığım bir sihir ve kararlılık tarafından oraya götürülüyordum.

"Sana bir mesajım var," dedim, sesim yabancı, daha alçak, daha yüksek. Güç dolu.

Babamın çenesi seğirdi, gözleri büyüdü.

"Eğer ona zarar verirsen, saçının bir teline bile zarar verirsen, senin için güvenli hiçbir yer olmayacak. Saklanabileceğin hiçbir yer. Bu hayatta değil. Bir sonraki hayatta da. Seni sonsuzluğun derinliklerine kadar avlayacağım. Gazabımdan uzak bir hayat yaşayamayacaksın. Korkudan başka bir şey bilmeyene kadar avlayacağım ve içine doğduğun her hayatı acı verici bir yavaşlıkla alacağım. Acınız o kadar dayanılmaz olana kadar, varlığınız sona erecek. Me sha, me ka."

O sırada babamın gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ve bir an için titrediğine yemin edebilirdim, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Bir anda gücün beni terk ettiğini, bedenimin tükendiğini hissettim. Bu beni ikinci kez bu şekilde bıçaklayışydı. İlki Bamaria'da onunla yüzleştiğimde, Asherah'ın mezarının anahtarını çaldığımda olmuştu. Belli ki geçen seferkini telafi etmek istiyordu.

"Dikkatli ol," dedi, "böyle sözler veriyorsun. Kaç canın kaldığını sen bile bilmiyorsun, Auriel." Omuzları kamburlaşmıştı ve dik dik bakarken nefesi ağırlaşmıştı.

Dişlerimi sıkarak yatağa geri düştüm. "Nereden biliyorsun?"

Geri çekildi, ateş ışığında yüzü asıktı. "Sen daha anne karnındayken bir vorakh bana söyledi."

"Bir imgelemde mi
görüldüm?" "Birçok kez."
"Kim tarafından?" Ben sordum.
Kıkırdadı. "Annen."

BÖLÜM YIRMI İKİ

LYRIANA

Şöminede çıtırdayan alevlere baktım. Yeşil yün bir şal omuzlarıma sıkıca sarılmıştı. Hâlâ resmi Glemarian elbisemin içindeydım; İmparator Hart'ın seçtiği elbisenin. Kenna'nın bağcıklarını bağladığı elbise. Dar ve daraltıcıydı, çok fazla kumaş vardı. Elbiseyle ilgili her şey, korsajdaki kemerler, kalın etek katmanları, Seathorne'un kendisi kadar bir hapishane gibi hissettiriyordu.

Ateşler yükseldi, sıcaklık kalın, sıcak dalgalar halinde bana doğru yayıldı. Ama titrememi durduramıyordum. Imperator Hart'ın söylediği her şeyi tekrar etmeyi durduramadım, nahashim'in cildime doğru kaydığını, üzerimde süründüğünü hissetmeyi durduramadım. Altımda.

İçime girmekle tehdit ediyor.

Penceremin buzlu camına kar düşerken rüzgâr uludu ve yakındaki bir gryphon öfkeyle ciyakladı. Camın ötesinde, küçük meşaleler ufuktaki dağları aydınlatıyordu.

Birdenbire kapı şiddetle çalındı ama cevap vermek istemeyerek hareketsiz kaldım. Cevap vermeye ya da hareket etmeye isteksizdim. Saatler önce Rhyan'la bir görüşme sözü almıştım. İşkence gördükten sonra, Imperator Hart'ın sözleşmesini imzalamaya zorlandıktan sonra bir mola sözü verilmişti. Ama bunun yerine, pencereden tırmanmadığımdan emin olmak isteyen Lord Dario'nun ziyaretine ya da başka bir anlamsız kaçış girişimine maruz kalmıştım. Kısa bir süre sonra, bana bakmak ve yüzümün detaylarını öğrenmek için içeriye yarım düzine soturi soktuğu başka bir ziyaretini ağırladım. Aynı şey çeyrek saat sonra da oldu. Ve ondan yarım saat sonra.

Daha iyi bir tutsak olabilmek için, yüz hatlarımın ve şeklimin daha iyi olması için, bana bakılmasından ve gözlerin üzerimde olmasından bıkmıştım.

vücut ezberlenebilir. Fark edilebilir. Ve eğer gerekirse, yakalanabilir.

Ama en kötüsü, en aşağılayıcı ve katlanılması en zor olanı, dövmemi fark edebilmek için sırayla elbisemin kolunu kaldırmalarıydı. Sadece kolumda olduğunu biliyordum. Mahrem bir şey değildi. Ama Vrukshire'dan sonra çıplak kalmaya dayanamıyordum. Görülmeye bile zor dayanıyordum. Rhyan tarafından bile. En azından başlarda. Beni rahatsız eden çıplaklık değil, giysilerime dokunulması ve onlarla oynanmasıydı; kendi giysilerim üzerinde bile güçsüz ve kontrolsüz olma hissiydi. İfşa edilme ve çaresiz kalma korkusu. Neredeyse birkaç kez paniğe kapılmış, bakışlarımı pencereden dışarı zorlamış, derin derin nefes alırken dikkatle kar yağışını izlemiştim.

Bu da yetmezmiş gibi, Dario ateşin saçlarımı kızıla çevirip çevirmeyeceğini görmeye çalıştı. O sabah Seathorne'a indiğimizde güneşin üzerimdeki etkisini görmüştü. Bu konuda sessiz kalmıştı ama saçlarımın güneşle dönüştüğüne dair söylentiler tüm Glemaria'yı sarmıştı ve soturilerin gün ışığında bana benzeyen ama kahverengi yerine parlak kırmızı saçlı birini gördüklerinde onun ben olduğumu çok iyi bilmelerini istiyordu. Ve eğer beni her iki saç rengiyle de görürlerse, izlenecek ve rapor edilecektim. Ve eğer kaçmaya çalışırsam, zaptedilecektim.

Kapı tekrar çalındı, bu kez daha sert, daha acil. "Leydi Lyriana," diye bağırdı Dario hoyratça.

Kapı açıldı. Gözlerimi sıkarak . Hayır. Hayır. Artık yok. Omuzlarım titredi ve kolumun kenarını sıkıştırdım, elimin etrafındaki kumaşın kapanmasını sıkılaştırdım ... "Lyr!"

Dondum kaldım.

Rhyan'ın acılı sesi . Dario'nun değil. "Lyr," dedi tekrar.

"Benim."

Kapı kapandı ve duyduklarımı inanmaya cesaret edemeyerek yavaşça döndüm. Imperator'un

Hart sözünü tutmuştu. Aslında yakalandığımızdan beri bir şey yolunda gitmişti.

Sonra Rhyan'ın eski yatak odasında durduğunu gördüm. Yalnızdık.

"Rhyan," diye soluk soluğa adını söyledim, gözlerim yaşlıydı.

"Lyr," diye ağladı.

Ve sonra ikimiz de birbirimize doğru koşuyorduk, koşuyorduk, koşuyorduk, aramızdaki boşluğu yok etmek için çaresizce, birbirimizin kucağını bulmaya ihtiyaç duyuyorduk.

"Ortak," dedi, elleri sırtımdaydı ve beni kendine doğru çekiyordu. Yüzünü omzumun kıvrımına gömdü ve beni içine çekti, bir eli omurgamdan yukarı kayarak enseme kavradı, parmakları saçlarımda dolaştı. "Yaralandın mı?" diye sordu derin nefesler alarak.

Kollarımı sırtına dolayarak onu kendime olabildiğince sıkı sararken anlaşılmaz bir ses çıkardım. Sonra rahatlayarak hıçkırdım. "Sen buradasın."

"Ben buradayım. Buradayım," dedi, sesi kısık ve çaresizdi. "Tanrım, özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Ben de." Başımı salladım. "Burada olduğumuz için üzgünüm, sana bunu yaşattığım için üzgünüm." Suçluluk duygusu saatlerdir içimi kemiriyordu. "Mağarada daha hızlı olmalıydım, daha hızlı düşünmeliydim."

"Lyr, hayır. Şşşt, hayır," diye mırıldandı. "Bu senin hatan değil. Bunların hiçbirisi değil. Tamam mı? Hayattayız. Önemli olan tek şey bu. Meera'yı gördün mü?"

"Hayır ama yakınlarda bir odada olduğunu ve Aiden tarafından izlendiğini duydum."

"Tamam. Tamam," dedi tekrar, neredeyse güven vermiş gibi, bir eli enseme tekrar kavramadan önce sırtımı aşağı yukarı ovuşturdu.

Şalın omuzlarımdan düşmesine izin verdim, Rhyan'ın kucaklamasının sıcaklığının tadını çıkarmaktan memnundum. Onu daha da sıkıyor, bedenini benimkiyle birleştirmeye çalışıyordum. Aramızda boşluk olmasın, bedenlerimiz için bir son ya da başlangıç olmasın, hiçbir ayırım olmasın istedim. I

Parmaklarımı saçlarına doladım, sevdiğim yumuşak bukleleri bulmaya çalıştım ama onu son gördüğümünden beri saçları kesilmişti.

Elbette babası onu temizletirdi. Yüzümü boynuna gömdüm.

Bir an geçti, kalplerimiz kendi aralarında konuşur gibi çarpıyordu, birbirimize sarıldığımızda odadaki tek ses boğuk nefes alışlarımızdı.

Bilincimi kaybedene, yaşadığımız günü unutana, nerede olduğumuzu unutana, tutsak olduğumuzu unutana kadar orada ona sarılarak kalmaktan ve onun tarafından tutulmaktan kadar memnun olsam da gözlerimi açtım. Zaman bize tanınmayan bir lükstü. Kenna beni çoktan uyarmıştı. Imperator Hart bu duvarların içinde beni izlemek için nahashim'i kullanacaktı. Onlar gelmeden önce sadece Rhyan'la gerçekten konuşabilirdim. Ondan sonra hiçbir şey gizli kalmayacaktı. Kaçmadığımız sürece.

Ve bu... bu artık bir seçenek değildi.

Geri çekildim ve dökülmemiş gözyaşlarıyla kızarmış ve nemli gözlerine baktım. Temiz kokuyordu, kendisi gibi, çam ve misk gibi. Çenesindeki ve yanaklarındaki kıllar tıraş edilmişti, burnu artık kırık değildi. En azından... iyileşmiş görünüyordu. Cildi pürüzsüzdü ve gözlerinin altındaki deri hâlâ koyu olsa da açık teninin genel rengi eşit ve sağlıklı görünüyordu.

Rhyan ellerini kollarımdan aşağı kaydırды, gözleri endişeden çılgına dönmüş bir halde beni inceliyordu. "Sana zarar verdi," dedi, aksanı o kadar kalındı ki kelimeleri birbirine karıştı. Elbisemi omuzlarımdan çekiştirdi, parmakları tenimi itip dürtüyordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Lyr." Gözleri benimkilere parladı. Bana inanmamıştı. "Çok endişelendim." Elbisemi daha da aşağı itti. "Sana ne yaptı?"

Başımı sallayarak, "Burnu kırılan ben değilim" dedim.

"Ama Kane-" dedi ısrarla.

"Burnunu ben kırdım," dedim.

"Peki ya sonra?" diye sordu. "Gücünü kullandıktan sonra mı?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Diğer zamanlardaki gibiydi. Bayılmışım." Rhyan'ın sol yanağından kaşına kadar uzanan yara izini nazikçe okşadım. Parmağımı burnunun köprüsünden aşağı doğru kaydırduğımda rahatlayarak iç çekti. Herhangi bir acı ya da rahatsızlık belirtisi olup olmadığına baktım. "İyileşti," diye fısıldadım, yarı yarıya Aiden'in başka bir büyüğü tarafından kandırılmayı bekliyordum. "Gerçekten mi?"

Gözlerini kapattı, burun delikleri genişledi, elleri kalçalarını bulup sıkarken çenesi gerildi. "İyileşti."

"Sana zarar verdiler mi?" Ben sordum.

Rhyan bir süre sessiz kaldı, rüzgâr pencerelerde uğulduyordu, sonunda sesi donuklaşarak, "Kırık kemikleri onarmak... her zaman acıtır. Ve bağlı olduğunuzda yavaş yavaş olur." Uzun bir nefes verdi. "Burası en son böyle bir şey olduğunda bulunduğum yerle aynı." Yatak odasına dikkatle bakarak yutkundum. "Tanrım. Buradan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Yüzünü aşağı çektim, alnından öptüm, sonra kendi alnıma bastırdım ve yanaklarını okşadım. "Sana başka bir şey yaptılar mı? Babana?"

Göğsü bir an için ağır bir şekilde inip kalktı. Sonra cevap vermek yerine dudakları benimkileri buldu ve öpüşmeye başladık, dili çoktan benimkileri arıyordu, elleri kıcımdaydı, beni kendine doğru çekiyordu.

"Rhyan," diye nefes nefese kaldım.

Ne olduğunu anlamadan beni geriye, yatağına doğru götürüyordu.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı, dudakları yanağımdan kulağıma doğru kayıyordu. "Sana dokunduğu için onu öldüreceğim. Seni incittiği için."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Aynı öfke içimde yanıyordu. Bunun için zamanımız yoktu. Konuşmamız gerekiyordu. Ama ona tekrar dokunmanın, onu bana karşı çok katı ve sert hissetmenin, onu iyileşmiş ve canlı hissetmenin çılgınlığını durduramıyordum. Ayrılmak üzere olduğumuzu biliyordum ve ne kadar süre ayrı kalacağımızı bilmiyordum. Onu daha yakına çektim.

Kemerine uzandım, tokasını çekiştirdim ve ellerimi zırhının derisinin altına, tuniğinin içine kaydırdım, parmaklarım karnını sıyırdı. Teni soğuktu. Ellerimi daha derine ittim, gövdesini daha fazla keşfettim.

Acı dolu bir çığlık atarken karın kasları gerildi.

Geri adım attım. "Ne oluyor lan? Yaralanmışsın!" Yeni soturion pelerininin yeni ütölenmiş malzemesinin altından zırhının tokalarına uzanmaya başlamıştım bile. O zaman giydiğı her şeyin yepyeni olduğunu fark ettim. Metal üzerine siyah deri, malzeme parlıyordu. Hiçbir aşınma ya da savaş izi yoktu.

Geleneksel Glemarian zırhıydı, gövdesine Ka Hart'ın mührü kazınmıştı. Ka Batavia için seraphim ya da ay yok. Kashonimimizi temsil eden bir mühür yok. Bağımızı. Bundan nefret ettim. Çıkarmak istiyordum ve ne olduğunu görebilmek için çıkarmam gerekiyordu. Böylece düzeltebilirdim.

Avuç içim ısınmaya başlamıştı bile, Valalumir'in ışığı kalbimin içinden parlıyordu. Ateşi, yanmayı memnuniyetle karşıladım, eğer bu onun iyi olacağı anlamına geliyorsa.

"Siktir! Hayır!" Rhyan aniden geri adım attı, gözlerinde alarm vardı. "Lyr, lütfen. Yapma!"

Sesim karardı ve auramın öfkeyle alevlendiğini, etrafımda küçük korların kıvılcımlandığını hissedebiliyordum. "Rhyan, ne oldu? Bana anlatmak zorundasın."

Bana doğru geri adım attı ve ellerimi ellerinin arasına alarak tekrar ona uzanmamı engelledi. "Babam..." göğsü kabarırken midesi bulanacakmış gibi ağzını açtı, "o... beni bıçakladı."

Hemen ona karşı mücadele etmeye, ellerimi serbest bırakmaya, ona dokunmaya, onu incelemeye çalışıyordum. Her ne oluyorsa geri almak ve düzeltmek için.

Ama başını hararetle sallayarak bana daha sıkı sarıldı. "İyileşti. İyiyim, yemin ederim. Bunu daha önce de yapmıştı, hatırladın mı? Sadece... ağrım var."

"Eğer sadece ağrın varsa, neden sana dokunamıyorum? Neden izin vermiyorsun?"

"Çünkü..." Çenesi gerilirken göğsü hızla inip kalkıyordu. "Çünkü ben hâlâ iyileşiyorum ve senin bunu üstlenmeni istemiyorum! Çünkü bu önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi? Rhyan, seni bıçakladı!"

"Biliyorum!" diye kükredi. "Bunu yaptığında ben de oradaydım! Sabaha iyileşmiş olurum. Ben çabuk iyileşirim. Sadece bağlar yüzünden biraz uzun sürüyor, o kadar, söz veriyorum. Bunu hissetmeni istemiyorum, daha fazla zayıflamanı istemiyorum. Tamam mı?" Sesi çatladı, gözleri yaşardı. "Ortak, bu konuda taviz vermeyeceğim. Peki ya sen? Bana gerçeği söyle. Ne oldu?"

Burnumu çektim. "Pazarlık yaptık."

Sertçe nefes verdi. Rhyan bana, bu iş için onun Baba birçok zamanlar. Bu oldu asla a basit bir konuşma. Elimi tuttu ve parmaklarımız iç içe geçti. "Bana senin adını kanla gösterdi. O gryphon pisliği Moriel piçi. Tanrılar üzerine yemin ederim. Bizi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkaracağım. Neyi kabul , seni neyi imzalamaya zorladıysa, umurumda değil. Hiçbir önemi yok. Yeterince güçlenir güçsizi buradan götüreceğim. Seni ve Meera'yı. Yemin ederim."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Yapamazsın." Başparmağımı avucuna sürttüm. "Bizi hiçbir yere götüremezsin. Elin kolun bağlı. Ve bağları kaldırmasının tek yolu, benim kabul ettiğim her şeyi kabul etmen. Anlaşma bu. Ona itaatini kanıtlamak zorundasın. Onu buna inandır, yoksa seni cezalandırmaya devam edecek."

Dudakları büküldü ve neredeyse düşüncelerini görebiliyor, cezalandırılmasının umurunda olmadığını söylediğini duyabiliyordum.

"Hayır," dedim. "Seni bağlı görmek istemiyorum. İyileşeceksen bağlanamazsın. Ve ikimizin de asla özgür olma şansı olmayacak. Birlikte oynamak zorundasın."

"Tamam. Tamamdır. Kabul ediyorum," dedi çabucak. "Oyunu oynayacağım, emirlerine uyacağım. Mükemmel bir Varis, mükemmel bir soturion, mükemmel-" sertçe yutkundu. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Ve bağlar çözüldüğünde, gidiyoruz!"

"Hayır!" Ben bağırdım. "Gidemeyiz."

Gözleri benimkileri aradı, ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. "Ne demek hayır? Lyr, burada kalamayız! Seathorne, babam nefes aldığı sürece bir ölüm tuzağıdır."

"Yani hayır. Gitmiyoruz. Kaçmıyoruz," dedim. "Valabellum'a kadar olmaz."

"Valabellum" mu? Bir ay içinde! O zamana kadar size ne tür bir zarar verebileceğini biliyor musunuz? Bize?" Rhyan'ın nefesi hızla geldi, göğsü hızla inip kalkarken yüzü öfke ve şaşkınlığın karışımıyla buruştu, tek kaşı aşağı indi. "Lyr. Eğer burada kalırsak, Kane'le evlenirsin! Bunu anlıyor musun? Onun kim olduğunu biliyor musun? Gördün mü? Çünkü sana dokunduğunda, Valalumir tekrar parladığında, başka bir anı yaşadım. Onu gördüm ve hatırladım. O lanet olası Shivieli!"

Gerçeği zaten biliyor olmama rağmen ürperdim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hissettim."

Başını salladı, hareketleri çılgıncaydı. ". Sana zarar vermesine izin veremem. Sadece Kane iken bile yeterince kötüydü. Her zaman bir kabus oldu. Ama kahretsin." Dizleri aniden büküldü, parmakları şiddetle saçlarının arasından geçerek doğruldu.

"Tanrım! Yıllarımı bunu engellemeye çalışarak geçirdim. Bunu durdurmak için. Seni korumak için-" Sesi titriyordu. "Biliyorum. Yaptığını biliyorum ama şimdi yapamazsın. Henüz yapamazsın. O kadar basit değil."

"Evet, öyle," diye . "Her ne yemin , onu bozmanın bir yolunu bulacağız."

Yenilgiyle başımı sallayarak, "Sana söylemem gereken bir şey daha var," dedim.

"Ne?" Sesi yenilmiş gibiydi.

Derin bir nefes aldım, yatağa geri çektim ve yanına oturdum. Sonra ona babasının kulesinde olan her şeyi anlattım. Ona Vrukshire'dan ve Imperator Kormac'ın yaptığı görüşmelerden bahsettim. Ona o gece orada olduğumuzu bildiklerini, Brockton ve diğerlerini öldürdüğümüzü bildiklerini söyledim. O gece orada olmamalarının tek sebebi

Bamaria üzerinde hak iddia etmek için beni kullanmaktı. Babası, nahashim'i kullanarak benim üzerimden geçmek ve ikimizi de İmparatorluğun çok daha kötü suçlar olarak göreceği şeylerden dolayı ele vermekle tehdit etti. Viktor Kormac'la evlenmemi engellemenin tek yolu, İmparator Kormac'ın bir lejyonla gelip beni almasını engellemenin tek yolu, başka biriyle evlenmemdi.

Rhyan başını salladı, çene kasları çalışıyordu. Paylaştığım bazı ayrıntıları zaten bildiğini ya da gözlerinin kararmasından bunları bir araya getirmeye yakın olduğunu görebiliyordum.

"Tamam," dedi, Kormac'ın bu işteki rolünü açıklamayı bitirdiğimde. "Ama ortak, bunlar Imperator oyunları. Bizim değil. İstedüğimizi elde etmek için onun hizmetkârı olmak zorunda değiliz. Kaçacağız," dedi ısrarla. "Seni Kormac'tan ve babamdan koruyacağım, yemin ederim. Valyati'den beri seninle birlikte gitmeye hazırım. Plan değişmedi..."

Kaçma planı. Tüm bunları unutmak ve İmparatorluğu arkamda bırakmak. Rhyan önce İmparator'un arenadaki sınavından sağ çıkamazsam beni tehlikeden uzaklaştıracağına söz vermişti. Sonra da Arianna'nın düşmanım olduğunu öğrendiğinde.

"Plan değişmek zorunda," dedim. "Bunu biliyorsun. Gitmeyeceğimi biliyorsun. Özellikle de pazarlıkta daha fazlası olduğu için." Gözyaşları yüzümden aşağı döküldü. "Konu Jules."

Rhyan'ın gözleri büyüdü, beni dikkatle izliyordu. "Jules mu?" "Onun hayatta olduğunu biliyor. Bana söyledi."

"Tabii ki öyle yaptı." Rhyan tiksintiyle başını salladı. "Bunca zaman boyunca bunu kendine sakladı."

"Onu geri almamıza yardım edeceğine söz verdi."

"İmdat" mı? Yardım edin! Babam! Kendini duyuyor musun?" Rhyan yataktan fırladı ve bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Tanrı aşkına, Lyriana! Mesele gerçekten bu mu? Jules!" Tek kaşını indirdi, çenesindeki kaslar çalıştı. Sonra önüme geldi, dizlerinin üzerine çöktü. Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Onu kurtarmana yardım etmeyecek. Onu kurtaramayacak! O aciz biri. Onu kurtaracağımıza yemin ettim."

Geri döndüm ve ciddiymdim. Bana bir bak. Sana ettiğim yemini hiç bozmadım. Bir kere bile! Lyr, lütfen. Bana hâlâ güvendiğini söyle."

Ellerini sıktım. "Tabii ki istiyorum."

"O zaman babamın tıpkı Brockton gibi seninle dalga geçtiğini söylediğimde bana güven."

"Ama Brockton değildi," diye bağırdım. "Mesele de bu zaten! Sonunda doğruyu söylüyordu. Jules konusunda haklıydı. Ve baban bana kanıt gösterdi - onun tam olarak nerede olduğunu biliyor. Ona ulaşmayı başardı. Nahashim onu Saray'da görmüş."

"Yani?" diye kükredi. "Auriel'in lanet olası belası! Yılanlarının ne gördüğü önemli değil. Zaten bilmediğimiz, kendi başımıza anlamadığımız bir şey değil. Tek yaptığı bizi ona bağlamak ve tehlikeye atmak! Bunu size göstermek manipülasyondan başka bir şey değildi."

"Manipülasyon mu?" Sesim buz gibiydi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu oyunda yeni olduğumu mu? Ne yaptığını çok iyi biliyordum! Ve onun ne olduğunu da biliyorum. Bu gerçekleri değiştirmez. Kızımın büyük bir tehlike altında olduğunu değiştirmez."

"Evet, öyle, bu her şeyi değiştirir. Çünkü kendini ona bağlamak seni tehlikeye atar. Ve benim senin güvende olmana ihtiyacım var!" dedi.

"Jules'un güvende olmasını istiyorum," diye hıçkırdım.

Ellerimi bıraktı ve yatağa doğru ilerledi. Yanımda otururken şilte eğildi. Ama şimdi uzaktaydı. Şömineye doğru bakarken vücudu artık benimkine dokunmuyordu. "Dur tahmin edeyim. Eğer istediği her şeyi kabul etmezsen Jules'u öldüreceğini söyledi." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzü başka tarafa dönüktü. "Blöf yapıyordu. O çok güçlü, kendi iyiliği için fazla güçlü. Ama," diye homurdandı, "İmparator Kormac'tan sonra ikinci sırada. Her zaman öyleydi. Eğer Jules İmparator Theotis'in elindeyse, bu onu bir Kormac piyonu yapar ve sana şu kadarını söyleyebilirim: Kormac sürünün dışındakilerle paylaşmaz. Babamın ona erişimi yok."

"Tıpkı Brockton'ın ona erişemediği gibi mi?" Ben haykırdım. "Tıpkı Brockton'ın ona tecavüz etmediği gibi mi? Yeterince önemli olmadığı için mi? Sadece o yaptı. Ve babanın ona erişimi var. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyor. Kendi gözlerimle gördüm. Yılanları ona ulaşabilir. Ve emir altında neler yapabileceklerini çok iyi biliyorsun. casusları var, para verdiği muhafızlar. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ve Aiden'i kullanarak içeri girdikten sonra onu gizleyebilir."

Uzun bir an geçti, çenesindeki kaslar titriyordu, sonra başını salladı. "Tamam, iyi," dedi, sesi alçaktı. "Ona ulaşabileceğini söyle. İddia ettiği tüm erişimlere sahip olduğunu söyle. Neden bekledi? Neden onu daha önce almadı? Ve neden Lumeria'da sana yardım etmeyi teklif etsin ki?" Ellerini kaldırdı, avuç içleri soru sorar gibi havaya kalkmıştı. "Sana boyun eğdirmek için onu tehdit mi etti? Bunu anlıyorum. Ama neden seni Kormac'tan korumaktan başka bir şey teklif etsin ki?"

"Çünkü başka bir açığa ihtiyacı vardı. Bana kendin söyledin, tehditlerini artırıyor - otoritesi başarısız olduğunda ya da acı yeterli olmadığında yeni yollar buluyor. Bize şantaj yapmaktan daha fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. Parmaklıklar ardında olmadığınız sürece sizinle bağları olmadan savaşamayacağını biliyor." Huzursuzca karnına baktım. "Ve aşağıda neler yapabileceğimi gördü, çağırabildiğim gücü gördü - Asherah ile sahip olduğum kashonim."

Rhyan kaskatı kesildi. "Keşke bunu hiç görmeseydi."

"Ama öyle. Bunu kendi avantajımıza kullanmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. İçten içe rekabet edemeyeceği bir güce sahip biliyor. Kontrol etmek istediği bir güç. Yıllar önce bildiğini sana söyledi. Bana kendi tarafında var, burada olmak için bir nedenim olmalı. Neredeyse Oturma Odası'ndan kaçıyordum. Neredeyse seni serbest bıraktırıyordum. Ve o da bunu biliyordu."

"Biliyordu," dedi sessizce. "Lyr, sana ne teklif edeceğini çok iyi biliyordu."

"Çünkü lanet yılanı mağaralarda bizi gözetliyordu. Jules'un peşinden gittiğimizi, Saray'a sızmamız gerektiğini biliyordu."

"O halde çivit parçasının tam olarak nerede olduğunu ve kimin elinde olduğunu biliyor olmalı. Amacı buydu, değil mi? Ele geçirmek, gücünü kullanmak. Bizi kontrol etmenin ötesinde önceliğinin bu olmaması mantıklı değil." İç çekti, sesi umutsuzdu. "Kahretsin, Lyr! Yaptığımız her hareket sadece Jules'u kurtarmak için olamaz!"

"Neden olmasın? Bana söz verdin! Yemin ettin. Asla yeminini bozmayacağına yemin ettin!"

"Şimdi bir tanesini kırmayacağım!" diye bağırarak ayağa kalktı. Tekrar volta atmaya başladı, elleri hayal kırıklığı içinde saçlarını karıştırıyordu. "Tanrılar. Bak, Lyr, lütfen. Sen lanet olası bir savaşçısın ve çok da zekisin, buna şüphe yok. Ama şimdi beni dinlemene de ihtiyacım var. Çünkü babamı herkesten daha iyi tanıyorum. Jules'u kurtarmayı o kadar çok istiyorsun ki, bunu görebilen, hissedebilen herkesin seni manipüle etmesini kolaylaştırıyorsun."

"Oh." Ben de ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu kadar kolay mı manipüle ediliyorum? Bir görüntü yüzünden boyun eğip diz mi çöktüm? Yaptığım onca şeyden, yaşadığımız onca şeyden sonra? Böyle mi düşünüyorsun? Bu sadece Jules'la ilgili ve bu gece sana söylediğim diğer her şey değil mi?" Uzaklaştım, tekrar şöminenin önünde durdum, tekrar üşüdüm.

Bir an sonra sırtımda bir sıcaklık hissettim. Rhyan kollarını arkamdan bana dolamıştı. Beni kendine sararken kıpırdamadım, yumuşamadım, elleri karnımda sıcacıktı. Nefesini boynumda hissedebiliyordum, göğsü bana doğru inip kalkıyordu.

"Ortak. Özür dilerim. "

Cevap vermedim.

"Affet beni," dedi sesi kısık bir şekilde. " demek istememiştim."

"Evet, yaptın," diye tısladım.

"Lyr. Lyr, konuş benimle. Lütfen." Ateş tükürüp çatırdarken ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. "Ortak?"

Rüzgâr uğuldadı ve gözlerimin yaşardığını hissettim. Birdenbire aramızdaki diğer şeyi hatırladım. Onun yatağının farkındaydım. Kiminle paylaştığının farkındaydım. Kendime engel olamayarak arkama baktım, sonra bakışlarımı tekrar ateşe yönelttim.

"Tanrılar," dedi. "Eskiden burada benimle olmanı hayal ederdim. Yıllar boyunca pek çok kez. Ama bu şekilde değil."

"Lütfen," dedim, sesim titriyordu. "Yapma."

"Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" Rhyan sordu, o kadar sessizdi ki ilk başta onu duyduğumdan emin olamadım. "Kenna için."

Nefesim kesildi. "Bunu bana nasıl sorarsın?" Ama küçük bir parçam öyle olup olmadığımı, bu yüzden mi bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğimi merak etti. Karmaşık hissettiriyordu, sanki çok fazla açıklama gerektiriyordu. Ama belki de bir parçam, başına gelecekleri bilmenin acısını hafifletmek için onunla savaşıyordu. Bir aylık hapis. Ayrılık. Başarısız olma ihtimali, her şeyi kaybetme ihtimali. Birbirimizi kaybetme ihtimali.

"Seni cezalandırmalı mıyım?" Kalbim küt küt atarken sordum.

"İstersen yapabilirsin," dedi. "Gerekirse beni cezalandır. Ne istersen yap. Seni böyle gafil avlamasına asla izin vermemeliydim. Sana ondan bahsetmeliydim."

"Söylemeliydin," dedim, gözlerimin arkası yanıyordu. "Neden bana söylemedin?"

İç çekti. "Çünkü o zaman sana olan diğer her şeyi anlatmak zorunda kalırdım. Garrett'a yaptıklarımı. Anneme ne olduğunu. Bowen'a. Dario'nun babasına. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Çok acı vericiydi, hâlâ da öyle. Lyr, sırlarım var. Kimseye söylemediğim sırlar. Sen hariç. Sadece... hepsini değil, henüz değil. Ama sana yemin ederim, sana her şeyi anlatacağım. Çünkü sen benim her şeyimi görebileceğine güvendiğim tek kişisin. Sana göstermekten hâlâ ölesiye korkuyor olsam bile." Beni kendine doğru bastırdı, elleri karnıma yaslandı, burnu boynumu sıyırdı.

Ben yumuşadım. "Korkmana gerek yok. Benim yüzümden değil." Her ne kadar ondan her şeyi dinlemek istesem ve hikâyesini anlatması gerektiğini bilsem de, bu gece bunun zamanı değildi. Yüzleşmemiz gereken daha büyük sorunlarımız vardı.

Rhyan bunu da hissetmiş gibi içini çekti. "Biliyorum. Ama doğru zaman geldiğinde, yemin ederim. Artık sır olmayacak." Boynumu öptü. "Lütfen. Mekara. Kavgaya etmek isteyeceğim son kişi sensin. Özellikle de burada, özellikle de şimdi. Ben senin tarafındayım. Ama korkuyorum. Buraya geri dönmek..." Göğsü bana doğru inip kalktı. "Orası cehennem. Her şeyimi kaybettiğim, savaşmak için en güçsüz olduğum yer. Ve daha da kötüsü senin de burada kapana kısıldığını bilmek. Ben sadece-" Dudakları tenime değdi. "Babamla çalışarak bizim için güvenli bir yol göremiyorum."

Ona yaslandım. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, bunu bu şekilde yapmamız gerektiğine gerçekten inanıyorum. Rhyan, bana güvenmeni istiyorum. Planıma güven. Sebeplerime güven."

Masasının üzerinde duran eski bir saatin sesi aniden çok yüksek çıkmaya başladı. Her saniye, camın içine bir çakıl taşı düşüyor ve çınlayarak kırılıyordu. Tekrar ve tekrar. Her biri, bunu onunla çözmek için son şansımı yiyip bitiriyordu. Aramızda kalan zamanda.

"Bir şey daha var," dedim, geriye uzandım, elimi yanağına dayadım. "Özür dilerim, bir gecede halledilecek çok şey var. Ama zamanımız azalıyor. Babanın nahaşimi yakında burada olacak."

Beni daha yakın tuttu. "Lyriana, senin içgüdülerine güveniyorum. Anlamaya çalıştığım onunki. Jules'u kurtarmak için sana yardım ediyorsa, bu senin için değil. Çünkü kendi sebepleri var, onu kendisi için istiyor."

Başımı salladım. "O bir bonus ve teminat. Ben onun asıl istediği şeyin peşine düşerken yüzümden sallanan bir havuç. Saraydan bir şey istiyor ve bize ihtiyacımız olan her şeyi verecek - planlar, muhafızların programları, anahtarlarına erişim. Paralı askerler öneriyor."

bizim adımıza savaşacak. Ve eşyayı ona gtrebilirse, Jules'u alacak."

"Ona ne getireyim?" Rhyan sesini alçaltarak sordu.

"İmparatorun Tahtı'nın üzerinde asılı bir kalkan." Gözlerim onunkileri aradı. "Rhyan, Meera'nın imgeleminde gördüğümün aynısı. Ortasında turuncu bir kristal vardı ve onu nahaşım aracılığıyla gördüğümde," elimi kalbimin üzerine koydum, "Valalumir tekrar aydınlandı."

Gözleri büyüdü. "Ereşya'nın parçası!"

Başımı salladım. "Sanırım Aemon ve Morgana'ya karşı çıkmamaya karar verdi - en azından şimdilik. Ama ivit mavisini kaybettiğ için karşılığında portakalı istiyor. Onu tanıdığımı bilmiyor, bu yüzden Jules'a söz vermenin hırsızlığı ciddiye almamı sağlamamanın bir yolu olduğunu düşünüyorum."

"Ve eğer onu ilk biz almazsak, Aemon ve Morgana Valalumir'in ikinci bir parçasına sahip olacaklar," dedi Rhyan donuk bir sesle. "Ve kim bilir diğerklerini ne kadar çabuk bulacaklar. Moriel iktidara geri dönecek. Hay sikeyim. Siktir!" Yüzünü buruşturdu. "Siktiğimin piçi bundan bahsedebilirdi!"

"Baban mı?" Ben sordum.

Rhyan'ın ağızı gerildi. "Mercurial. Eski dostumuz beni hapishanede ziyarete geldi. İşe yarar bir şey söylemedi. Senin kırmızı parçayı bulduğundan bahsetti ama turuncu hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Başka bir şey söyledi mi?" Ben sordum.

Gözleri önce kalbime, sonra tekrar yüzüme kaydı. "Kane'i Shiviell olarak hatırladığımda, onunla birlikte savaşmıştık. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Yani Asherah ve Auriel'in ne yaptığını. Bir çeşit kadim byyd. Çok güçlüydü. Her neyse, Shiviell'i bir şekilde kıldı. Sanırım ruhunu kıldı. Ve Kane bundan dolayı zayıf düştü," dedi. "Onu kalıcı olarak güçsüz bıraktı. Bu hayatta bile olabileceğ kadar güçlü değil."

Kaşlarımı attım. "Bu mümkün olmamalı. Ne tür bir büyü bunu yapar?" diye sordum.

Rhyan başını salladı. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğim. Mercurial bana Meera'nın kimliğini de söyledi. O Cassarya," dedi. "Yani geriye bulmamız gereken sadece Hava kalıyor."

"Cassarya?" Gözlerimi kapattım. Tabii ya. Gözlemci olan. Mavi Tanrıça. Birden onu görebildim, gümüşü beyaz saçları ve iri mavi gözleri hipnotize edici ve hükmediciydi. Meera'nın her zaman sessizce olduğu bir şey. "Ona söylemem gerekecek. Tabii onu görmeme izin verilirse."

"Onu göreceksin," dedi. "Sana söz veriyorum."

Omuzlarını kavradım. "Mercurial'ın Hava'nın kim olduğuna dair herhangi bir ipucu vermediğinden eminim."

"Hava mı? Hayır," dedi Rhyan hızla. "Hayır, yapmadı." Ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi ve omzumun kıvrımını öptü. Sonra bir şeyin farkına varmış gibi durdu. "Lyr," diye nefes aldı, kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Bunun doğru yol olduğuna emin misin? Eğer öyle diyorsan, emrettiğin gibi yapacağım. Ama Tanrılar adına. İçimdeki her içgüdü seni buradan götürmek için bağırıyor."

Kapıda bir tıslama duyuldu ve siyah bir şey çevresel görüşümde sürünerek ilerledi.

"Babanın nahaşimi. Geliyorlar," dedim. "Henüz değil," diye inledi. "Henüz değil."

Başımı salladım. Tıslama şimdi daha yüksekti, yılan halının üzerinde kayıyordu. "Artık çok geç, bizi görebilirler."

"Yani?" diye homurdandı neredeyse. "Bunun bir önemi var mı? Babam bizi zaten biliyor. Yapacağımız hiçbir şey onu yatıştırmayacak - yapacağımız hiçbir şey onu başka türlü hissettiğimize ikna edemeyecek." "Denemek zorundayız. Çabamızı görmeli." Bu sadece kendi sadist tatmini için bile. "Onun çemberinden atladığımızı görmesi gerekiyor. Onunla birlikte oynadığımızı. Yoksa daha kötüsünü , biliyorsun. Bunu yapabiliriz. Yapmak zorundayız. Bağlarını koparmak için."

Ensemi kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Senin yanında olabileceğim anlamına gelseydi onları sonsuza dek takar ve gülümseyerek yanardım. Ama istediğinizi yapacağım. "Ama ne istersen yapacağım."

Her zaman." Gözlerini sıkıca kapattı, parmağı benimkinin etrafında dönüyordu. Sonra geri çekildi ve beni tutmayı bıraktı. Bana bakarken uzun bir an geçti. Sonra eğildi, hareketi resmiydi. Ayağa kalktığında kusmaya hazır görünüyordu. "Yarınki nişanınız için Tovayah maischa."

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerim yeni yaşlarla dolmuştu.

Ağzı gerildi. "Kutlama yapacağımız bir gün olacak. Nişanlanacak tek kişi sen değilsin," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Sana söyledi mi?"

Göğsüm sıkıştı. "Ne? Sen mi? Hayır! Kime?"

Üzüntüyle omuz silkti. "Fark eder mi? Sen olmadığın zaman?" Yılanlar halının üzerinde dalgalanıp tıslarken aniden arkasını döndü. "Biliyorsun, uzun zamandır yeminliyim. Ama bu gece ilk kez bir yemini gerçekten bozduğumu hissediyorum. En önemli olanı. Seni korumak."

Göğsümde bir hıçkırık yükseldi, kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

"Ortak." Omzunun üzerinden bana baktı. Çene kasları çalışıyor, gözleri kıpkırmızı, elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki damarlarının dışarı fırladığını görebiliyordum. Omuzları titreyerek, sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana son bir kez alev alev baktı. Sonra döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Ateşin önünde durdum, alevler parladıkça gözlerim kamaşıyordu. Bir yılan arkamdan yaklaştı. Ve ben onu tekmeledim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

LYRIANA

Ertesi gün, saat kuleleri saat başı çağrılarını bitirdiğinde, Seathorne'un Oturma Odası'na götürüldüm. Büyük pencerelerden dışarı baktım, kalbim yarı yarıya aşvan atlarını, toynaklarının gökyüzündeki mavi ışıltısını görmeyi bekliyordu. Bamaria'dan o kadar uzun süredir uzaktaydım ki evimi özlemeye başlamıştım. Burada aşvan yoktu, gökyüzünü yansıtan ışıltılı su yolları yoktu. Havada baharat kokularını taşıyan bir sıcaklık da yoktu. Sadece uçsuz bucaksız gri gökyüzü ve kış güneşinin zayıf ışığını engelleyen gryphon kanatları vardı.

Dario yanımda duruyordu, yeni kişisel korumamdı, eli kılıcının kabzasındaydı ve bir düzine soturi saldırmaya hazır bir şekilde salonda sıralandığında işe yaramaz bir jest yapıyordu. Kaçmak için başka bir planım olduğundan değil. İmperator Hart adımı kanla imzalamışken ve onun isteğini yerine getireceğime söz vermişken olmazdı. Rhyan'ın, Meera'nın ve Jules'un hayatı tehlikeydeyken olmazdı.

İmparator, Divan'ını çoktan toplantıya çağırmıştı. Önünde yoğun bir gün vardı. Yeni bildirilen akadim tehdidini ve Glemaria'nın yaklaşan Valabellum'a katılımını ele alacaktı. Meera'yı etrafta dolaştırarak halkının bir akadim saldırısından kurtulan kişiye bakmasını ve onu kurtardığı için İmparatorlarını övmesini sağlayacaktı.

Ve duyurması gereken iki nişan vardı. Benimki.

Ve Rhyan'ın.

Rhyan'ın yeminli olarak adlandırıldığı için beraat etmesinden bahsetmiyorum bile.

Meera'nın bölümü şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Sırada ben . Sonra Rhyan gelecekti. Büyük final.

Meera'nın etrafındaki anonsların sona erdiğini duyabiliyordum. Önce bir alkış koptu, sonra tezahüratlar.

"Senin için hazırlar," dedi Dario.

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten mi? Anlayamadım."

Eli kalbine gitti, başı bıçaklanmış gibi geriye düştü. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğini unuttuğum için beni affet. Bir zamanlar sahip olduğunuz soylu statünüz sayesinde her şeyi biliyor olmalısınız." Doğruldu ve buklelerinin etrafındaki deri kravatı düzeltti. "Ama yine de içeride hazır olsan iyi olur. Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Derimdeki kesik hâlâ yanıyordu ve imzamı atarken kanımın parşömene nasıl değdiğini hâlâ hissedebiliyordum.

"Hazırım," diye dişlerimi sıktım ve haberciye başımı salladım. "Devam et. Beni anons edin."

Kapılar açıldı ve aynı anda yüzlerce auranın gücüne maruz kaldım -heyecanlı, meraklı, araştıran. Ve yargılayan. Saldırıya karşı koyarken bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü.

Müjdecî adımı seslendi ve Dario beni eşikten içeri itti.

Bir anda, yüzlerce göz bana çevrilirken, Divan'ın gürültüsü ve kahkahaları sessiz fısıltılara dönüştü.

Bakışlarımı ileriye, Kenna'nın durduğu kürsüye çevirdim. Imperator Hart'ın koltuğunda oturduğu yere, tereddüt etmem için bana meydan okuduğu yere.

Yapmazdım. Adımı kanla imzalamıştım.

Bamaria'daki Güç Koltuğuna kim oturursa otursun ya da kim sahip çıkmaya çalışırsa çalışsın, hiçbir şey benim hâlâ Leydi Lyriana Batavia olduğum gerçeğini ortadan kaldıramazdı. Kızıl Işın Tanrıçası Asherah'ın reenkarnasyonu. Bir Muhafız. Bir Savaşçı.

Tüm gözlerin bana çevrildiğinin farkında olarak orta koridorda yürüdüm. Meera'nın odanın içinde bir yerlerde olduğunun farkındaydım. Ama gözlerimi İmparator'un gözlerinden hiç ayırmadım. Dün beni hazırlıksız yakalamıştı, zayıf yakalamıştı. Ona bunu tekrar yapma şansı veremezdim.

Bu bir savaştı.

"Ekselansları," dedim ön tarafa ulaştığımda. Alçak sesle reverans yaptım ve soylulara arkamı dönerek ayağa kalktım.

"Leydi Lyriana Batavia," dedi Imperator Hart. "Yoksa size Soturion Lyriana mı demeliyiz?" diye sordu kıkırdayarak.

Divan da buna karşılık olarak güldü; onlarca yıldır onun yönetimi altında eğitildiklerini varsaydığım bir tür ani, beklenen ses. Şaka yaptığında gülmek. Yalan söylediğinde ona inanın.

"Gelin leydim," dedi. "Sizi takdim ederken kürsüde bize katılın. Leydi Kenna size eşlik edecek." Rhyan'ın eski sevgilisi. Tabii ya.

Ama aynı zamanda yeni müttefikim.

"Onur duydum, Majesteleri," dedim tatlı bir sesle ve yeşil eteklerimi toplayarak sahneye çıkmaya hazırlandım. Şaşırtıcı bir şekilde Dario yanımdaydı, eli dirseğimdeydi ve ben ilerlerken beni sabitliyordu. Eteklerimi bırakacak kadar dengeli olana kadar bekledi. Sonra sola doğru adım attım ve saygılı bir şekilde Kenna'nın yanına ilerledim.

Bana doğru baktı, kahverengi gözlerini dolduran endişe iyi olup olmadığını sorar gibiydi.

Çabucak başımı salladım, onun istikrarlı varlığı için minnettarım. Ama dikkatim neredeyse bir anda ön sıraya yöneldi. Meera benden önce oturuyordu. O da Glemarian yeşili bir elbise giymişti, küllü kahverengi saçları benimkiler gibi şekillendirilmişti. Yine de bu yabancı tarzın içinde benden daha rahat görünüyordu. Aiden onun yanında oturuyordu, diğer yanında da tanımadığım bir soturion, yani refakatçileri vardı. Hançerinin dışarıda olduğunu hemen fark ettim. Yanında oturan hiç kimse fark etmemişti. Bu benim içindi. Davranmam için bir hatırlatma. Meera'nın Imperator Hart'ın tek bir göz kırpmasıyla incinebileceğini hatırlatıyordu.

"Leydi Meera hepinize akadim'den nasıl kurtarıldığını çok tatlı bir şekilde anlattı," dedi İmparator Hart, bir eliyle sakalını sıvazlayarak. "Onu iki soturi kurtardı. İki cesur kahraman. Biri şimdi karşınızda duruyor. Leydi Lyriana Batavia."

Kıpırdamadım, yüzümü nötr tuttum.

"Hepinizin hikâyeleri duyduğunuzu biliyorum," diye devam etti Imperator Hart. "Leydi Lyriana'nın gücü yok. Gücü yok. Vahiy Töreni'nde büyü olmadan bulundu." O

durakladı, gözleri kalabalığı taradı. "Bu doğru. Ama o mükemmel bir çıraktan yararlanmış bir savaşçı. Benim de yetişmesinde payım olan biri." Haberciyi işaret etti. Rhyan geliyordu.

Ön kapılar açıldı. İki muhafız omuz omuza durarak onu engelledi. Arkadan iki soturi daha yürüdü ve kapılar kapanırken yerlerini aldılar.

Odadaki herkes dönmeye, sandalyelerinde kaymaya, omuzlarının üzerinden onun girişine bakmaya başladı. Sonunda öndeki muhafızlar ayrıldı ve aralarında Rhyan belirdi.

Bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Onu Soturion üniforması içinde kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu. Öne doğru adım attığında nefesim kesildi, yeşil gözleri parlıyordu, saçları öylece kıvrılmıştı. Onun görüntüsünü içime çektim. Emin olamıyordum ama bağları çözülmüş gibiydi ve en azından gözlemleyebildiğim kadarıyla yaralı değildi. Sadece yorgun görünüyordu, yara izi sanki yeniymiş gibi kırmızı ve kızgındı. Ve duyduğum soluklardan ve "yara" kelimesinin aniden fısıldanmasından, bunun Glemarian Sarayı üyeleri için yeni olduğunu tahmin ettim.

Sonra bağırışlar başladı. Ona katil dediler, yemin etti dediler ve sonra odanın arkasından biri ona fahişe dedi.

İmperator Hart ayağa kalkıp "Yeter!" diye bağırırken Kenna metanetini korudu. Bir anda tüm salon dinledi. Ve Rhyan koridorlardan doğru tam bir sessizlik içinde yürütölmek zorunda kaldı. Tek ses etrafını saran soturilerin ayak geliyordu.

Tabana ulaştığında eğildi ve sırtı dik bir şekilde ayağa kalktı. Aurasındaki buzu hissedebiliyordum. Geldiğimizden beri ilk kez. Demek büyüüne erişebiliyordu. Bu da İmperator Hart'ın dün geceden memnun olduğu anlamına geliyordu. Ama hâlâ bizi test ediyor olabilirdi; Rhyan'ın bağları olmadan kontrolü elinde tutup tutamayacağını görmek için.

"Majesteleri," dedi ayağa kalkarken. Kendini gizlediği zamanlardaki gibi kırılmış, resmi bir şekilde konuştu.

Duygularını en çok bastırdığı anda. "Beni tekrar karşıladığınız için teşekkür ederim. Sizin ve Glemaria'nın hizmetindeyim." Kalabalık tekrar patladı, öncekinden daha da öfkeliydi.

Ve Tekrar, Imperator Hart's ses gül Yukarıda, olarak Rhyan'a da kürsüde bize katılmasını işaret etti.

İmparator Hart Divan'a hitaben, "Burada yaşanan trajedileri kimse benden daha iyi bilemez," dedi. "Öfkenizi anlıyorum. Üzüntünüzü. Çünkü bunlar benim de kalbimde. Ama size söyleyecek çok şeyim olduğuna yemin edebilirim." Ayağa kalktı ve kolunu Rhyan'ın omzuna doladı. Rhyan'ın aurası dışarı fırlayacak gibiydi, buzdan acı verici bir soğukluk, keskin ve şiddetli. Ve sonra aynı hızla yok oldu. Duyguları geri çekildi. Emirlerle uyuyor, hizaya giriyordu.

Benim için.

Babası devam etti, "İmparatorun olarak, Arkasva'n olarak sana karşı görevim kutsaldır. Şimdi size söyleyeceklerimi hafife alarak ya da kanıtsız olarak söylemiyorum. Oğlum Rhyan ve Leydi Lyriana, Leydi Meera'yı ölümden kurtardılar. Arkturion Kane'i sınırlarımızdaki akadim tehdidine karşı uyardılar. Onlara teşekkür borçluyuz."

"Forsworn!" diye son bir bağırış geldi.

Imperator Hart'ın gözlerinde ölümcül bir bakış vardı ve ardından protestocu iki soturi tarafından hemen uzaklaştırıldı.

Rhyan'ı daha yakına çekerken herkesin oturmasını ve kıpırdamadan durmasını işaret etti. Parmaklarının Rhyan'ın omzuna nasıl girdiğini ancak kürsünün yüksek noktasından görebiliyordum. Rhyan'ın irkilmemesi onun gücünün bir göstergesiydi.

"İlk eşim Leydi Shakina'nın trajik ölümünün hikâyesini hepimiz biliyoruz."

Seyircilerden biri "Ha Ka Moka" dedi.

Bu çağrıya "Lady Shakina'yı hatırlayın" ve "ruhu serbest bırakılsın" çağrılarıyla karşılık verildi.

Rhyan bana baktı, gözlerinde ani bir parlama oldu, sonra önüne baktı.

"O korkunç gecede neler olduğunu hepinize anlattım," dedi Emperor Hart. "Ve bugüne kadar, yaşanan olayları anladığımı sanıyordum. Bugüne kadar rahmetli karım için, en büyük çocuğumun annesi için yas tutuyordum."

Boğazım kurudu. Geçmiş zaman kullanması beni germiştir. Odayı kaplayan meşaleler titremeye başladı, alevler rüzgârın seslerine karşı çatırdıyor ve bir gryphon'un uçarak geçerken çıkardığı giderek tanıdık sesler duyuluyordu.

"Özel muhafızlarım onun ölümüne tanıklık etti. Arkmage Connal ve hatta eşim Leydi Kenna bile Rhyan'ın Shakina'nın canını alan kılıcı kullandığını gördü."

Kenna hâlâ yanımda gibi görünüyordu. Gerçeği bilen başka biri var mı diye merak ettim. Dario ve Aiden biliyor muydu? Rhyan'ın hayat boyu arkadaşları onun hakkında böyle bir şeye gerçekten inanmış olabilirler miydi?

Babası devam etti: "Acı çekerken, İmparatorların bile hata yapabileceğini öğrendim." Kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. "Geçtiğimiz yıl bir tefekkür yılı oldu. Kendimi önemli bir soruya cevap bulamadan bulduğum bir yıl: neden? Oğlum bunu neden yapsın? Akademimizin en parlak ve en adanmış savaşçılarından birinin kendi kanından birini öldürmesine ne sebep olabilirdi? Ona öğrettiğim onca şeyden sonra, bir soturion olarak öğrendiği onca şeyden sonra, bana, Glemaria'ya ve halkına sadakat yemini ettikten sonra, nasıl böyle bir eylemde bulunabilirdi?" Ciddiyetle başını salladı. "Artık biliyorum. Gözlerimiz aldatılmıştı."

Bunun üzerine birkaç asil tedirginlik içinde fısıldamaya başladı. Emperor Hart'ın aurası soğuk ve öfkeli bir şiddetle karardı.

"Şüpheli olabilirsin. Annesinin canını alan Rhyan'ın eliydi. Bunu inkâr etmiyorum."

Kaşlarımı çattım, bunun nasıl farklı bir sonuca yol açacağını anlayamıyordum. Bunların hepsi bir şaka mıydı? Gözlerim sessizce aynı soruyu soruyor gibi görünen Meera'ninkilerle buluştu, o da dikkatli gözlerle İmparator'u izliyordu. Gözlemci gözler.

Cassarya'nın gözleri.

"Bilmediğim bir şey vardı," dedi Imperator Hart. "İnanmak istemediğim bir şey. İtiraf etmeliyim ki ben bile size söylemekten korktum." Sesi birden hüzünlü, neredeyse savunmasız bir hal aldı. "Bu olay hayatının sonlarına doğru oldu, o kadar geç oldu ki bunu benden bile saklamayı başardı. Benim haberim olmadan Leydi Shakina vorakh geliştirdi."

Ağzım açık kaldı. Seyirciler toplu bir nefes aldı. Salonun yarısı hemen ayağa kalkmış, yumruklarını kaldırmıştı. Bu Barmarian sarayında sayısız kez gördüğüm vorakh'a karşı anlık bir öfkeydi. Jules kendininkini ortaya çıkardığında tapınakta gördüğüm öfkenin aynısıydı. Tristan onun ölmesi gerektiğini söylediğinde de aynı öfke vardı.

Rhyan'ın çenesi sıkıştı. Aurası kontrolünün ötesinde genişliyor, kürsünün üzerine buzdan bir örtü örterek beni titretiyordu.

"Bunu benden saklamayı başardı," dedi babası. "Çünkü bilseydim, ona duyduğum sevgiye rağmen, hemen icabına bakardım. Öldüğü gece, bir hayal onu ele geçirdi. Şiddete başvurdu ve bana saldırdı. Onu sadece nazik olarak tanıdığım için, gücü beni şaşırttı. Kriz geçirdiğini sandım. Ama Rhyan gerçeği gördü. Onun vorakhını gördü."

Oda sessizdi, tüm asiller onun her kelimesine kilitlenmişti. Yavaş yavaş oturmaya başlıyorlar, öne doğru eğiliyorlar ve onun anlattıklarından etkileniyorlardı. Onları gerçekten avucunun içine almıştı.

"Oğlum beni korumak için tereddüt etmedi. Sadece tehdidi durdurmakla kalmadı, Ka'mızı korumak için tüm suçu kabul etti. Glemaria'yı güvende tutmak, annesinin itibarını lekelememek için yemin etti. Bunu benim için yaptı. için yaptı. İmparator'un haksız yere ülkemizi ve ailem olarak gördüğüm siz halkımı onu saklamakla suçlamasını engellemek için."

Neredeyse nefesim kesiliyordu. Soyluların Ka Azria'nın hikâyesi karşısında duyduğu korkuyu alıp kendi sarayına çeviriyordu.

"Oğlum Glemaria için her Şeyini feda etti. Senin için. Ve bunu sessizce yaptı. Biz vorakh'ı onurlandırmayız, değil mi?"

Kalabalık "Hayır!" diye bağırdı.

"Hayır." Sesi koyulaŐtı. "Tehdidi durduracağız! Ve onu durduranları onurlandıracağız."

Omurgamdan aşağı bir őrperti aktı. Rhyan'ın annesi saniyeler içinde sevilen bir liderden bir canavara dőrüŐmüŐtü. Tek bir yalanla tüm őlkeyi onun anısını lekelemeye ikna etmişti.

Imperator Hart, Rhyan'ın kolunu yakaladı ve zaferle başının őrzerinde tuttu. "Oğlum benim! Bundan bşeyle Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Varisi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru olarak bilinecek. Yemin ettiğim unvanı geri alıyorum. Seni tüm suçlamalardan aklıyorum. Sürgünlüğünüz sona erdi Lord Rhyan. Evinize hoş geldiniz."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYRIANA

Rhyan'ın gözleri benimkilerle buluştu, yeşil, geniş ve dehşete kapılmıştı. Bir an için yumuşadılar, bana her baktığında olduğu gibi. Sevgisi ve sıcaklığıyla doldular.

Ve sonra aynı hızla, sanki rolünü, oynamamız gereken oyunu hatırlamış gibi, Saray'a, ona sırt çeviren, ona ihanet eden ve imparatorlarının yalanlarının arkasında duran insanlara baktı.

O anda hepsinden nefret ettim. Ne kadar kolay kandırıldıklarından, ne kadar saf olduklarını kanıtladıklarından nefret ettim. Ve ne kadar vefasız. Rhyan için tezahürat yapan soyluların sesi

-sırtlarını döndükleri oğulları- kulaklarımı tırmalıyordu. Ağlama sesleri de öyle. Hiç bu kadar sahte bir şey duymamıştım. Bu kadar yapmacık. Hiçbiri ona inanmamış ya da onun yanında durmamıştı. Onu hak etmiyorlardı. Ve benim merhametimi de hak etmiyorlardı.

"Rhyan'ı akademimize madalyalı bir soturion olarak ve Saray'a geri dönmüş olarak karşılamaktan heyecan duyuyorum. Elbette bir vorakh çocuğu olarak asla Veliaht olmayacak. Bu unvan doğmamış oğluma ait olacak."

İşaret üzerine Kenna genişçe sırttı ve göbeğini gururla göstererek öne doğru adım attı. Her iki yana dönerek herkesin şişliğin tadını çıkarmasına izin verdi.

"Soyumu devam ettirmekten bahsetmişken," diye güldü Imperator Hart, gözleri muziplikle dans ederek, "Lord Rhyan artık evinde ve bir kez daha Glemarian olduğuna göre, belki de sorumluluğun ağırlığını hissetmesinin zamanı gelmiştir. Bu işte sadece kendi payına düşeni taşımakla kalmayıp, yükünü de çekmesi gerekiyor."

Odadaki erkeklerin kahkahaları beni tedirgin etti. Kahkahaların hepsinde bir şiddet tonu vardı. Imperator Hart'ın emirlerine rağmen.

Şakaklarımdaki keskin ağrıya rağmen Rhyan'a, ağzındaki gerginliğe, çalışan çene kaslarına bakmaktan kendimi alamadım.

"Lord Rhyan'ın evlenme vakti geldi," diye duyurdu babası. Sanki biri rüzgârı içimden çekip almış gibiydi. Bunun olacağını biliyordum. Olması gerektiğini biliyordum, ikimizin de oyunu oynaması gerektiğini biliyordum. Bu gerçek değildi. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Ve yine de... "Nişanlandığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Arkasva'nın Varisi ve İmparator'u, Senatör Oryyan'ın güzel ve zeki daha iyi ve daha uygun kim evlendirebilir?"

Gözlerimi kırptım, ismi tanıyamamıştım.

Ama Kenna kaşlarını çattı ve Rhyan'ın vücudu bir şekilde hem şiddetli hem de hareketsizdi. Teni solmuştu. Aurasının etkisine karşı kendimi hazırladım... ama hiçbir şey hissetmedim. Sadece hiçbir şey değil, tamamen yokluğunu da... Bu genellikle sadece bağlı olduğu zaman hissedilen bir duyguydu. Gözlerine en ufak bir bakış bana boş olduklarını gösterdi.

Duygularını kapatmıştı. Bana babasının gazabından kurtulmak için yaptığını söylediği bir şey. Glemaria'dan kaçıp sürgüne gittikten sonra bile duygularını tekrar açamamıştı. Sonunda açtığında, ilk başta sadece keder vardı. Sonra yavaş yavaş arzu. Ancak son zamanlarda benimle birlikte daha fazla hissetmeye, tüm duygularını yeniden açmaya, sevgiyi ve neşeyi hissetmeye başlayabildi. Ondan bunu yapmasını istediğimi bilmek, bunu atlatabilmesinin tek yolunun yine içine kapanmak olduğunu bilmek beni öldürüyordu.

"Leydi Amalthea Oryyan," dedi Imperator Hart. "Lütfen yeni Ka'nıza katılın ve damadınızın yanında durun."

Leydi Amalthea'nın alevlerin altında kırmızımsı bir renk alan uzun, koyu bukleleri vardı ve bir burun daha kırmak için can atan açgözlü, bilmiş gözlerle Rhyan'ı bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Elbette Glemarian yeşili olan elbisesi göğüslerine iki beden küçük geliyordu. Göğsü kabarmıştı ve gözlerinde bana Naria'yı hatırlatan bir bakış vardı.

İçim iğrenç bir hisle doldu ve Kenna'yla tanıştığımda hissettiklerimin tam tersi olan bir güvensizlik duygusuna kapıldım. Ama Amalthea? Onunla Rhyan'ın arasına girmek, onu uzaklaştırmak istiyordum.

Ne gördüklerini kontrol ederseniz, ne düşündüklerini de kontrol edersiniz.

Sakin kalmalıydım. Unutma, bu oyunda onun hiçbir anlamı yoktu. Sadece babasının seçtiği bir soyluydu.

Ama sonra Rhyan'ın parmakları kıvrıldı ve avucunun içini kaşdı. Kalbim durdu.

Bunu yaptığı çok az zaman vardı, sadece çok sıkıntılı olduğu anlarda. Bu alışkanlık daha çocukken başlamıştı ve Hartavia'dan gelen Senatör onu yalnız yakalamayı başarmış, elini tutmuş ve

Leydi Amalthea Rhyan'ın parmağına gümüş bir yüzük taktı; üzerinde Ka Oryyan'ın mührü olduğunu tahmin ettiğim bir yüzük. Sonra Rhyan kendi yüzüğünü taktı, gümüş gryphon kanatları ve güneşle süslenmiş altın bir bant.

Göğsüm sıkıştı. Ve tek düşünebildiğim benimkiydi. Benimki! Aşkım. Yüzüğüm. Benim ... Rakame'm.

"Tovayah maischa!" diye bağırdı bir soylu, yumruğu havada. Kulakları sağır eden bir alkış koptu ve ardından daha fazla bağırış geldi. Öpüşmeleri için bağıryorlardı.

Lanet olası Tanrılar adına! Hayır. Hayır. Lanet olası hayır.

Rhyan, Amalthea'nın elini tuttu.

Nefes alamıyordum. Tüylerim diken diken oluyordu. Rhyan'ın başka birini öptüğünü hayal bile edemezdim. Eğer bunun şimdi olduğunu görmek zorunda kalsaydım - eğer bu olduğunda aynı odada olmak zorunda kalsaydım ...

"Öp onu!" Bağırışlar artık daha yüksek, daha talepkârdı.

"Gelini öp!"

Rhyan'ın eli Amalthea'nın elini sıkıca kavradı ve ona hayran gözlerle baktı. Ona doğru eğildi. Görüşümde lekeler vardı. Hasta olacaktım. Gerçekten hasta olacaktım. Bunu hissedebiliyordum, safranın boğazımın arkasına doğru yükseldiğini hissedebiliyordum.

Sonra Rhyan başını çevirdi. Yeşil gözleri benimkileri bulduğunda alev alev yanıyor, içime işliyordu. Beni tutuyordu. Amalthea'yı yanağından öptü, bakışlarını hiç ayırmadı, aramızdaki bağı hiç koparmadı.

Yutkundum, irkildim ve Kenna elimi sıktı. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Sadece nefes al. Sırada sen varsın."

"Alay ediyorsun," diye bağırdı Imperator Hart neşeyle. "Yanaktan bir öpücük mü? Bundan çok daha fazlasını yapabileceğinizi biliyoruz."

"Kesinlikle öyle!" diye bağırdı biri arkadan. Kahkahalarla güldüler, yakınlardaki soylular da onlara katıldı.

Düzgün bir öpücük talepleri daha da arttı ve Imperator Hart'ın gözleri üzerime dikildi. Kaşlarını kaldırdı, dudakları büzüldü, açıkça bana öpüşüp öpüşmemeleri gerektiğini soruyordu. Ben de boş gözlerle ona baktım.

Sonra tüm yüzü değişti; içinde yaşadığını ve nefes aldığını bildiğim zalimlikle doldu.

Daha fazla bakamadım. döndüm.

"Pekâlâ, yeterince eğlendiniz," diye bağırdı Imperator Hart. "Heyecanınızı saklayın. Öpücüğünü ve belki daha fazlasını düğün gecelerinde göreceksiniz," diyerek kaşlarını salladı. Ne de olsa dört gözle beklediğimiz bir düğün töreni var." Salon kahkahalar ve tezahüratlarla inledi, ta ki İmparator "Şu anda sizinle paylaşacak daha da mutlu haberlerim var" diye bağırana kadar. Gözleri kısıldı ve bana çarpık bir gülümseme sundu. "Leydi Lyriana'nın neden bizimle birlikte olma şerefine nail olduğunu merak ediyor olmalısınız. Size anlatacağım. Bana özel olarak yaklaştı ve çalışmalarına devam etme arzusunu dile getirdi. Gücü yok, zayıf ama Glemarian soturilerinin gücüne büyük hayranlık duyuyor." Daha fazla alkış almak için durakladı.

"Elbette Leydi Lyriana'nın isteğini yerine getirmek bana düşmez. Ben sadece İmparator'um," diye kıkırdadı. "Arkturion Kane'den onunla tanışmasını ben istedim." Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, dişleri koyu renk sakalına karşı bembeyazdı. "Ve toplantının sonunda, Arkturion'umuzun kusursuz eğitiminin, onun için

Leydi Lyriana üzerinde etki bırakan tek şey." Kaşlarını tekrar salladı ve hatta kalçalarını salladı.

"Büyük savaş lordumuz Arkturion Kane yıllardır bekâr olarak yaşıyor!" Imperator Hart güldü ve sanki Kane'in bekârlığı içkiler eşliğinde düzenli olarak anlatılan müstehcen bir şakaymış gibi salonun geri kalanı da ona katıldı. "Ama bugün, onların nişanlandığını duyurmaktan da büyük mutluluk duyuyorum!"

Gözlerimi sıktım, yaşlarımı geri kırıştırdım.

Kane ortaya çıktı ve görünüşü beni bir kez daha etkiledi. Tamamen keskin açılar ve kaslardan oluşuyordu. Yaklaşırken her hareketi acımasız ve sertti.

Ve aurası. Şiddetini hissedebiliyordum. Ve başka bir şey. Derin bir şey, kadim bir şey. Ruhumun hala Asherah olan kısmına seslenen bir şey.

Kürsüye adımını attı ve sıcaklık tenimde gezindi. Sahnede çok fazla insan vardı. Herkes çok yakındı. Her şey çok fazlaydı.

Kızına sarıldı ve her iki yanağını da öptü. Kenna, yırtıcı bir hayvan tarafından fark edilen bir hayvan gibi tamamen hareketsiz kaldı. Sonra elimi tuttu ve yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi. Midem çalkalandı. Nefesini ağır ağır verirken dudaklarıma değen nefesi iğrenç ve sıcaktı. Bayat biranın içinde boğulmuş et gibi kokuyordu.

"Gelinim," diye homurdandı.

"Beniöpme," diye tısladım, kendimi durduramıyordum. "Yoksa yemin ederim bir kemiğimi daha kırarım."

"Beni tehdit et," dedi Kane, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Ve yemin ederim, gün batımında kız kardeşinle başlayacağım - ve onu kapladığımda, sıradaki seni alacağım."

Dişlerimin arasından nefes alıp veriyor, kokusunu içime çekmemeye, korkumu belli etmemeye çalışıyordum.

"Öpüşmekle ilgilenmiyorum zaten." Sırıttı. "O pis ağzın için başka planlarım var." Beni şiddetle kendine çekti.

Rhyan bir anda babasına döndü, yüzünde okuyamadığım ciddi bir ifade vardı. Bir an için neredeyse farklı bir insan gibi göründü. Binlerce yaşamdır tanıdığım biri gibi. Bir Tanrı gibi.

Auriel. Onu görebiliyordum. Bir zamanlar olduğu ölümsüz Muhafız'ın ipuçlarını görebiliyordum - imgelemim yanıp sönüyordu. Ama daha da önemlisi, Rhyan'ın gözlerindeki tehdidi görebiliyordum. Bir uyarı değil, yerine getirmeye hazır olduğu bir söz.

Birden babasının aurası patladı. Kasırga benzeri bir güç kürsünün üzerinde patladı.

İsteğim dışında, Kane'in elini tutuşum düşmemi engellemek için sıkıştı. Kenna haykırarak tökezledi, Amalthea ise Rhyan'a sarılmak için fırsat kolladı. Soylular bağırmaya başladı ve yerlerinde oturan pek çok kişi çılgınca tuniklerini ve elbiselerini düzeltiyor, dağınık saçlarını düzeltiyordu.

"Özür dilerim," dedi Imperator Hart, gülümsemesi özür dilemekten başka bir şey değildi. "Oğlumun mükemmel eşini bulduğunu görmek beni çok heyecanlandırıyor. Ve Leydi Lyriana'nın en yakın arkadaşım ile bir birliktelik kurması için." Kaşları derin bir V oluşturdu. "Bir Glemarian olarak çok güzel görünüyor, değil mi? Ve şimdi, karımın üvey annesi olacak ve oğlumun üvey büyükannesi olarak hizmet edecek."

Tanrılar adına. Lethea'dan daha uzaktaydı.

Birden Kane'in kocaman eli benimkinin etrafına dolandı, parmakları derimi kazıyordu. Kürsünün ortasına sürüklendim ve Rhyan'ın yanına yerleştirildim. Titriyordum, ona bakmaya cesaret edemiyordum, göz göze gelirse parçalanacağımı biliyordum. Kolu koluma değdi ve kolumdan aşağı bir ürperti yayıldı. Dokunuşunu vücudumun her yerinde hissedebiliyordum.

Imperator Hart biri gümüş diğeri altın iki yüzük çıkardı. Üzerinde Ka Batavia'nın mührü olan altın yüzüğü nasıl bulduğunu bilmiyordum. Belki de her zaman vardı, yıllarca süren entrikalarının doruk noktası için her zaman hazırды. Onca yıl önce annem ziyarete geldiğinde, annem

Hâlâ bir bebektim. Onu benim avucuma bıraktı ve gümüş bir yüzük de Kane'in avucuna düştü.

Arkturion beni kendisine doğru çevirdi, yüzüğü acı içinde parmağıma geçirirken bir eliyle dirseğimi sabitledi. Alevler içinde gümüş gryphon kanatları vardı. Ka Gadayyan'ın mührü. Altın yüzüğü onun eline yerleştirdim. Parmağına geçirecek gücü kendimde bulamadım. Eli metalin etrafına dolandı, serçe parmağındaki tırnak beni tırmaladı.

Ve bitti.

Nişanlanmıştık ve Viktor'la ve tüm Ka Kormac'la olan nişanım sona ermişti.

Soylular tezahürat ve alkışlarla tebrik ettiler ve öpüşmemizi istediler.

İşte o anda Rhyan'ın aurası geri döndü. Soğuk bir hava kozası bedenimi sardı. Amalthea'nın elini bıraktı ve bana doğru bir adım attı.

Bunu görebiliyordum, her şeyin gerçekleştiğini görebiliyordum, tıpkı kendi kaçış planımın zihnimde olduğu kadar net bir şekilde. Bana atlayacak, beni kurtaracak ve götürecekti.

Yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordum. Kimse gözünü kırpmadan gitmiş olurduk. Ama önümüzde oturan çok fazla muhafız vardı. Meera'ya asla zamanında ulaşamazdı.

Jules'a asla ulaşamayacaktık, Morgana ve Aemon'u turuncu parçaya ulaşmada asla yenemeyecektik.

Meera'nın yanındaki soturion Rhyan'ın değişimini hissetmiş, Rhyan'ın oluşturduğu ince tehdide karşı alarma geçmiş gibiydi. Asker bıçağı boynuna doğru kaldırdı ve kül rengi saçlarının altında dikkatlice sakladı. Ama ben gördüm. Bıçağı çevirdi, çeliğin meşale ışığını yakalamasına izin verdi. Gözleri benimkilerle buluştu.

Başımı salladım, gözlerim ona durması için yalvarıyordu.

Rhyan bıçağı takip etti, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda çenesi gerildi. Yerine geri dönerken yüzü düştü, Amalthea'nın elini tekrar kendi eline alırken aurası geri çekildi.

Tehlikeyi sezen Meera'nın gözleri büyüdü. Aniden soturion'a döndü gözleri neredeyse parlıyordu. O

rahatladı, bıçağı hafifçe geri çekti.

"Şimdi," dedi Imperator Hart. "Önümüzde yoğun birkaç hafta var. Numeria'daki Valabellum'a katılmak için hazırlanacağız. İki düğün planlıyoruz. Ancak yeni nişanlanan çiftlerimiz ülke çapında nişanlarını kutlarken birlikte heyecan verici bir zaman geçireceğiz."

Kalbim sıkıştı. Tabii ki. Elbette bizi durmadan gösterecek, her fırsatta rollerimizi oynamaya zorlayacaktı. Gösteriş yapacaktı ki Imperator Kormac'a kaybettiği, Imperator Hart'ın bana sahip olduğu haberi ulaşsın. Bana sahipti.

Bir alkışla birlikte hizmetkârlar, hızla dağıtılan şarap kadehlerinin bulunduğu tepsileri taşıyarak Oturma Odası'na girdiler.

"Arkturion," dedi babası sessizce, "gelininle biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette, Majesteleri." Kane kenara çekildi ve beni İmparator Hart ile yalnız bıraktı.

"Bir dahaki sefere Mahkeme'nin huzuruna çıktığımızda," dedi elimi tutup sıkarak, "onu öpeceksin ve eğer istersem bundan daha fazlasını da yapacaksın. Sana ne emredersem onu yapacaksın. Bugün size karşı yumuşak davrandım. İkinize de. Ama bir sözleşme imzaladınız. Anlaştık mı?"

Yanıt olarak ters ters bakarken burun deliklerim alevlendi. Kane'i öpmeyecektim. Böyle bir şey yapmazdım.

Ama bu düşünceyi düşünmek bile zorlaştı. Kanım sanki Imperator Hart'a tepki olarak ısındı. Bunun bir sözleşme olduğunu ve istediğim şey olmadığını tamamen bilmeme rağmen, bir parçam umutsuzca kabul etmek istemeye başladı.

Göz ucuyla Rhyan'ın bizi izlediğini hissettim. Imperator Hart daha da yaklaştı ve ben artık karşı koyamadım. Şartlarını kabul etmek zorundaydım, ne isterse kabul etmeliydim.

"Anlaşıldı," dedim.

Dudakları kıvrıldı. "O zaman iç."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MORGANA

Dalgalar ayaklarıma vuruyor, gelgit öğleden sonranın sıcaklığına karşı yatıştırıcı oluyordu. Vücudumu kumda kaydurdım, topuklarımı daha derine gömdüm, kumun benimle birlikte hareket etmesini ve yer değiştirmesini sevdim. Güneşin altında beni serin tutmasını sevdim. Yalnız kaldığım bu anları sevdim. Elbisemin geri çektim, kalçalarıma kadar kaydurdım ve sonra bacaklarımı açarak suların merkezime doğru akmasına izin verdim.

Gözlerim birden açıldı. Dizimde bir el vardı, bir savaşçının nasırlı parmakları tenimi okşuyordu. Bir anda yatakta yer değiştirdim ve dokunuşundan uzaklaşırken Aemon'a baktım. Her zaman olduğu gibi Ka Batavia'nın bir Arkturion'u gibi giyinmişti, altın seraphim zırhı ve kırmızı bir pelerin içindeydi.

"Artık bir kral olduğumu sanıyordum," diye alay ettim. "Neden hâlâ eski rolünü giyiyorsun?"

"Kralların bu kadar katı bir kıyafet yönetmeliği olduğunu bilmiyordum."

"Ben de kralların sevgililerine ihanet ettiğini bilmiyordum," dedim.

Kaşlarını çattı, aurası karardı. "Henüz İmparatorluğa kendimi göstermedim. Görevim gereği, görülme ihtimalime karşı kendim kaldım. Ama yakında öğrenecekler. Kim olduğumdan ve neler yapabileceğimden hiç şüpheleri kalmayacak. Ve neden boyun eğmeleri gerektiğini."

"Peki neden ?" diye sordum.

Gözleri yanımdaki çivit parçasına kaydı. Parıldamaya başlamıştı, sadece onun bakışlarıyla parılıyordu. Aralarındaki çekimi görebiliyordum. Ondan alabileceği gücü, ona getirebileceği gücü görebiliyordum.

Parça ile çalışmaya başladığımdan beri geçen birkaç gün boyunca kendi gücümün arttığını hissettim. Enerjim vorakh'ımı geliştirdiğimden beri hiç olmadığı kadar iyiydi. Ve

Son zamanlarda aklımı kurcalayan tek düşünce Parthenay ve hizmetçim, akadimden aldığım kız Lissa olsa da, onları daha önce hiç olmadığı kadar iyi susturabildiğimi fark ettim. Daha önce sadece sekste bulduğum huzuru buluyordum.

"Gel," dedi. "Seni tanıştırmak istediğim biri var." Gözlerimi kısmıştım. "Kim?"

"Bir vorakh. Bir hayatım. Meera gibi. Görüleri var, yani aklını okuyamaz. Ama gördüklerini sana gösterebilir. Ve gördükleri büyük önem taşıyor." "Uygun görünüyor," dedim. "Görmemi istediğin şeyi bana göstermeyi mi planlıyor? Fikrimi değiştirecek bir şey mi? Sana yol vermemi sağlayacak bir şey mi?"

"İstediğimi elde etmek için bu kadar alçalacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

Mağaranın etrafını işaret ettim. "Bu yeterince kanıt değil mi? Beni ve Meera'yı isteğimiz dışında buraya sürüklemek? Lyr'i kandırmak?" "Jules'u tanıyor," dedi Aemon.

Sustum.

"İlginizi çekebilecek pek çok şey gördü. Sen ayırt edicisin. Çivit parçasına sahipsin. Senden ayrılalı daha birkaç gün oldu ama şimdiden sendeki değişimi hissediyorum. Gücündeki büyümeyi. Bunu gördüğüme sevindim. Bana bir zamanlar sahip olduğun gücü hatırlatıyor. Daha büyük bir gücü kontrol edeceğin günü bekliyorum. Ama önce onu kendin görmelisin. Onu kendin yargıla. Kendi kararını kendin ver."

Aemon ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. Aurası sakinleşmişti ama yanımda, battaniyemin içinde duran parçaya uzandığımda gözlerinde bir karanlık parladı. İliklerime kadar hissettiğim ezici bir güç dalgası.

Nefes alışımı yavaşlattım. "Belki de henüz bir ziyaretçiye hazır değilimdir."

"Yatakta kahvaltı ister misin? Ayaklarına kapanmamı mı istiyorsun? Senin için dizlerimin üzerine çökmemi mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bacaklarının arasını yalamamı?"

Lissa köşede nefesini tuttu.

Aemon kıkırdadı. "Merak etme... Lissa," dedi onun adını aklından çıkararak. "İzlenmeyi sever."

"Onu rahat bırak." İnledim. "Gelip senin hayatım'ınle tanışacağım." Temkinli olmama rağmen merak ediyordum. Ve Jules'la ilgili sahip olabileceği tüm anıları zihninden çekip çıkarmaya açtım. Dikkatle parçayı yere bıraktım ve Parthenay'in emrimle bir akadime aldirdığı bir çift uzun siyah binici çizmesine doğru yürüdüm. Ben bağcıklara uzanamadan Aemon önümde diz çökmüş, her bir çizmeyi geçirip bağlarken mümkün olduğunu düşünmediğim bir dikkatle bana bakıyordu.

"Senin için dizlerimin üstüne çökeceğimi söylemiştim." "Ve bacaklarımın arasına," dedim.

Sırıttı. "Güven bana kedicik, benden istediğin anda yapacağım." İçimde bir şeyler ısındı. Birlikte geçirdiğimiz onca zamanı hatırlatan bir kıvılcım. Ama önüme baktım. Hazır değildim. Hatırlamak istemiyordum. Affetmek istemiyordum. Sadece Lumeria'daki yanlışları düzeltmek istiyordum. Jules'u özgür bırakmak. Tüm türümü özgür bırakmak. Gerisi çok karmaşıktı.

Son bağcığı da bağladıktan sonra elini dizimin üzerinde gezdirdi ve dokunuşun aramızda kalmasına izin verdi.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama seni bulmak için kaç yüzyıl beklediğimi biliyor musun?" diye sordu.

Parçaya uzandım, başının üzerinde tuttum ve alaycı bir şekilde göz hizasında tuttum.

"Planınızın kötü bir şekilde uygulandığını düşünürsek, daha uzun süre beklerdim," diye tersledim.

"Yapamadım," dedi, hareketlerimi takip ederken gözlerindeki yoğunluk bir şekilde artmıştı. "Zamanı gelmişti."

Başımı salladım. "Bazen benimle mi yoksa kristalle mi konuştuğunu anlayamıyorum."

"Neden ikisiyle de konuşamıyorum?" diye mırıldandı. "Bildiğinizden, hatırladığınızdan çok daha bağlısınız." Ayağa kalktı ve siyah bir şala uzanarak onu saygıyla omuzlarıma sardı. "Bir şala ihtiyacın olacak."

Sırada taç var" dedi. "Maraaka. Kuzguni saçlarının üzerinde çok güzel duracak."

Bana "kraliçe" dediğinde omurgamdan bir ürperti geçti ve parmaklarımı avucunun içine koydum. Günlerdir kendime kraliçe diyordum. Kraliçe gibi de davranıyordum. Ama bir akadim mağarasında hoplayıp zıplamak, emirlerimi yerine getirecek sadece iki ölümlü tebaaya sahip olmak... sanki elbise giydirme oyunu oynuyormuşum, bitmek bilmeyen ateşli bir rüyanın içindeki bir çocukmuşum gibi hissettiriyordu. Bunu onun dudaklarından duymak gerçekmiş gibi hissettirdi. Kendimi gerçek bir kraliyet mensubu gibi hissettirdi.

"Bu fikir hoşuna gitti," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek. "Pek çok fikri severim."

"İnatçı kız." Güldü.

"Lissa, burada bekle," dedim. "Odamı topla ve sonra uzun bir kahvaltı yap. İstediyin kadar ye."

"Evet, Maraaka," dedi ayaklarına bakarak. Tüm çabalarım rağmen neredeyse hiç yemek yemedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lissa," diye mırıldandı Aemon. Sonra bana döndü ve kulağıma fısıldadı, "Saray'da sana katılmasını istemezsin."

"Akadim'den korkuyor," dedim.

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Ve onu hala burada mı tutuyorsun?"

Bu konudaki düşüncelerini bilmek için aklını okumama gerek yoktu. Ama omuz silkti ve beni Allurian Geçidi'nin taş koridorlarına, koridorun sonundaki Oturma Odası'na götürdü.

Mağara duvarlarının her köşesinden meşaleler parıldadı ve bir anda akadim'den gelen homurtular sessizliğe bürünerek hepsi diz çöküp yalvarmaya başladı. Boyunlarındaki yüzlerce gümüş tasma meşale ışığında parlıyordu. Ceset yığını, pençelerle son bulan büyük uzuvları, hala korkudan sinmek istememe neden olanları eledim.

Ama onların arkasında, aralarına serpiştirilmiş diğerlerinin sayısı gittikçe artıyordu. Gözleri zeki kalanlar, vücutları açıkça akadim, keskin ve ölümcül olanlar. Ve yine de...

Daha az. Daha küçük ve tehditkâr olmayanlar. Bakması daha kolay olanlar.

Aemon beni koltuğuma kadar geçirdi. Gerçek bir Koltuk değil. Ama bir ömür boyu bu şekilde bahsettikten, on iki ülkeyi yöneten kral ve kraliçelerin olmadığı bir İmparatorlukta yaşadktan sonra, "taht" kelimesi bana hala yabancı geliyordu. Sadece İmparator'un bir tahtı vardı. Yine de önümde duran şey buydu. Bir taht. Bir kral için bir taht. Bir kraliçe için.

Oturdum, parça fener ışığında parlıyordu. Daha parlak görünüyordu, eşsiz aurası daha önce olduğundan daha fazla enerjiyle titreşiyordu.

Bu Aemon'dan geliyordu. Sadece onun yakınlığı bile gerçek gücünü, tüm özünü tetikledi. Ve eğer tek gereken buysa, onu kontrol etmek için ne umudum vardı? Ona karşı durmak için?

Bu sadece Turuncu Işın'ın gücü olmadan geçerlidir. Benim parçam. Valalumir'in Turuncu Parçası. İkisini de kontrol edebilirsin.

Yutkundum. Bu bir Ereşya düşüncesi idi. Bana ait değil.

Yoksa öyle miydi?

Çizgiler gittikçe bulanıklaşıyordu.

Aemon'un gözleri topladığı kabus gibi mahkemeye odaklandı.

Aemon sonunda kolunu kaldırarak, "Kalk," dedi.

Akadim ayağa kalktı, vücutları hareketsizleşti, kaslı kolları yanlarında "Maarak. Maaraka."

Zihnimdeki oniks duvarı serbest bıraktım ve sonunda gardımı düşürdüm. Birdenbire çıplak kalmış gibi garip bir hisse kapıldım.

Aemon hemen fark etti, canavarlarına bakmaya dönmeden önce başını bana doğru salladı.

Neden farklılar? Ben sordum.

Başını yana eğerken dudağı kıvrıldı. Oh, şimdi de beni içeri mi alıyorsun?

Omuz silktim. İsteğini yerine getirdim. Şimdi benimkilerden birine cevap vermeni istiyorum. Neden buradaki bazı akadimlerin görünüşleri daha küçük ve daha ölümlü?

Onlar ölümlü değil, diye düşündü. Her şey olabilirler. Hayatın boyunca tanıdığın Akadim'in tüm gücüne sahipler. Seni buraya getirenlerle aynı güçlere ve eğilimlere sahipler. Ruhlarla besleniyorlar. Pençeleri bir insanı hiç düşünmeden parçalara ayırır. Şiddete, ihtiyaçlarını karşılamaya... diğerleri kadar yatkındırlar.

Yutkundum, kalbim tarif karşısında güm güm atıyordu. Son birkaç gündür ne kadar korkunç olduklarını unutmak için neredeyse kendimi kandırmıştım. Lissa'yı neden odama çektiğimi unutmuştum. Ne olmuş yani? Bunlar sadece minyatür boyutta canavarlar mı?

Aemon güldü. Hala senden çok daha büyükler. Ve benden de.

Ama diğer tüm akadim'lerden daha küçük. Sadece bu değil. Gözleri de farklı. Görünüşe göre...

Zeki mi? O teklif etti.

Evet.

Dudağı kıvrıldı. Uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyorum. Dönüşümlerinde bir değişim yaratmak. Ordumu yönetirken aynı anda her yerde olamam. Generallere ihtiyacım var, istihbarata ihtiyacım var. Lejyonlar organize olmalı. İşte bu akadim budur. Benim uzantılarım. Düşünebilirler. Plan yapabilirler.

Beni kaçıran basit fikirli Akadim'den zar zor kurtulmuştum. Canavarlar en temel ihtiyaçlarının ötesinde düşünemiyorlardı. İnanılmaz derecede vahşiydiler. Ama kolayca kandırılıyorlardı. Ve sonunda, tamamen Aemon'un emirleriyle kontrol ediliyorlardı. Eğer onlar olmasaydı, ben hayatta olmazdım. Meera da olmazdı.

Ama kendileri için düşünebilen akadim ...

Bunu senin için yaptım, diye düşündü. Onlarca yıldır onları nasıl daha lezzetli hale getirebileceğini bulmaya çalıştım. Parçaya daha önce erişmiş olsaydım, tutsaklığın çok daha rahat .

Ters ters baktım. Belki de yakalanmama hiç gerek yoktu. Ne de Meera! Belki sorabilirdin-

Asherah ve Auriel'den mezarı açıp benim için almalarını mı istedin? Basitçe etmelerini mi?

Evet!

Kedicik, diye mırıldandı. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.

Asherah ve Auriel'e sormuyordun! Lyriana ve Rhyana'a soruyordun.

İkisi de aynı! Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi. Yoksa neden onlara ihanet edesin ki? Forsworn'larla gidebilecekken neden parçayı sakladın?

Burun deliklerim alevlendi. Onlara asla ihanet etmek istemedim. Sadece ne yapılması gerektiğini anlamıştım. Bunun gerçekleşmesi için yeterince kirli oynamaya istekliydim. Onlar değildi.

Ama Aemon bana baktıkça daha fazla şüphe duymaya başladım, ta ki bu düşüncemi zihnimin derinliklerine itene kadar.

Dudakları kalktı ve düşüncemi net bir şekilde okuduğunu biliyordum. Hay sikeyim.

İstersen bu tartışmaya tekrar dönebiliriz, diye düşündü. Geçmişteki hallerinden farklı mı yoksa aynı mı oldukları. Ya da bu yeni Akadimi diğerlerinden ayıran şeyin ne olduğunu söyleyebilirim.

Önüme baktım, gözlerinin bizimkileri takip edişini izledim. Zihin okuyamıyorlardı ama bir şekilde yine de kendimi açıkta hissediyordum, sanki ne düşündüğümü, ne hissettiğimi hissedebiliyorlardı.

Kalbim çarparak sordum, onları öne nedir?

Bu kez yüzüne tam bir sırtış yayıldı. Güneşte avlanabilirler.

Ağzım açık kaldı. Akadim sadece geceleri avlanabilirdi. Her çocuğun canavarlar hakkında öğrendiği ilk şey buydu. Herkesi onların kötülüklerinden koruyan anahtar buydu. Tehdit ettikleri kabuslara karşı tek teselli. Eğer güneş artık onlara zarar veremiyorsa...

Başımı salladım. Aemon, bu çok tehlikeli. Düşünebilen, geceye bağlı olmayan Akadim... ortalığı kasıp kavururlar. Her şeyi yok ederler.

Benim kontrolüm altındalarsa hayır. Eğer senin kontrolün altındalarsa.

Kontrol.

Moriel'in bin yıl önce onları kontrol edeceğine yemin ettiği gibi. Nasıl oluyordu da başka bir hayatta, farklı bedenlerde aynı tartışmayı yapıyorduk? Gerçekten aynı mıydık?

Daha büyük bir soru dikkatimi çekmek için yarışırken midemin düğümlendiğini, kalbimin göğsümde çarpmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Bu kontrolü istiyor muydum? Bununla ilgili her şey kötü hissettiriyordu. Yanlış.

Ve yine de... gündüz saldırabiliyorlarsa, bu gündüz de seyahat edebilecekleri anlamına geliyordu. Plan yapabilen ve organize olabilen akadimler, soturilerden saklanabilen akadimlerdi. Bunlar lejyonları alaşağı edebilen akadimlerdi. Bunlar İmparator'a ulaşabilen akadimlerdi. İmparatorlara ulaşabilecek. Bir İmparatorluğu yok edebilecek.

Elimizde rakamlar yok, kedicik. Henüz yok. Ama ... bir Valabellum'u bozmaya yetecek kadar olabilir. Şimdi, bilmek istediğin başka bir şey var mı?

Onları gördün mü? Umutsuzca sordum. Kız kardeşlerimi gördün mü?

Ben yaptım, diye düşündü Aemon.

Kalbim küt küt atarken koltuğumda döndüm. "Ve?" Neredeyse bağıracaktım, düşünemeyecek kadar endişeliydim.

Elimi tuttu ve başını sallayarak beni uyardı. Dilini şaklatarak, seyahatlerimde dikkatle dinlemek için zaman ayırdım, diye düşündü. Güvendeler. Imperator Hart tarafından kabul edildiler.

Kaşlarımı çattım. O zaman güvende değiller.

Güvenlik fikri şu anda onlar için göreceli. Ama duyduğuma göre, eski dostumuz artık yemin etmemiş. Lyriana sayesinde. Imperator'la iyi bir anlaşma yapmış. Aemon bileğimin etrafındaki deriyi okşadı. Bu seni endişelendiriyor mu?

Tüm bunları sindirmeye çalışırken boğazım kurudu. İmparatorlarla uğraşma işi asla iyi sonuçlanmazdı. Yaptığım her şeyin amacı da bu değil miydi zaten?

Tiranlıklarına son vermek mi? Ezdikleri insanları özgürleştirmek mi? Bu lanet olası dünyada hayatı biraz daha iyi hale getirmek mi? Önce yakıp yıkmam gerekse bile.

Ama eğer Lyr -Rhyan ve Meera da öyle- başka bir Gardiyan üzerinde kontrolü olan bir İmparator'a bağlıysa. Gözlerimi sıkarak kapattım. Bütün bu durum bana Bamaria'dan beri yaşamadığım türden bir baş ağrısı veriyordu.

Akadim'in ne kadar gerekli hale geldiğini görüyor musun? Aemon düşündü.

Başımı salladım, zihnimi ve düşüncelerimi bir kez daha ona kapattım. "Yatağımdan sürüklenerek götürüldüğüm boş bir odadan başka bir şey görmüyorum." Ama aklımın bir köşesinde, duyamadığıma cevabının gölgesi vardı. Bu, giderek güçlendiğimin, ona karşı durabileceğimin kanıtıydı. "Önemli bir konuğa söz vermiştiniz," dedim, odayı tararken sesim kızgınlıkla doluydu. "Eee? Neredeler, Aemon?"

Aemon'un gözleri benim çıkışımla karardı ve odanın her yerinde, onun emrini sabırsızlıkla bekleyen akadimlerin tedirginliğini hissedebiliyordum. Kızgınlıkları şimdi bana yönelmişti. Aurasının ani bir patlamasıyla, gölgeler mağarayı baskıcı bir ağırlıkla karartırken, yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Daha da kötüsü. Burada kimsenin kullanmasına izin verilmeyen ismi bağırmıştım.

"Her ne kadar adımı söylemeni sevsem de, kedici," dedi, "bana burada bir daha öyle seslenme." Parmağı avucumun arkasını okşadı ama tehdidi açıktı.

"Moriel," dedim, kelime dilimden rahat edemeyeceğim kadar kolay döküldü. Sanki başka biri söylemiş gibiydi, daha önce milyonlarca kez söylemiş biri. Ereshya.

"Vakit geldi." Aemon önüne baktı. "Parthenay, lütfen misafirimizi içeri al."

Parthenay odaya girdi, altın Valalumir yıldızı yanağında parlarken işaret etti.

Birden kalbim hain bir umutla çarpmaya başladı. Aemon bana yalan mı söylüyordu? Benimle oyun mu oynuyordu? Jules olabilir miydi? Ama hayatım görünür görünmez onun olmadığını anladım. Jules'ten çok daha uzundu ve uzun siyah saçları olan çelimsiz görünümlü bir vücuda sahipti.

Güzeldi, belki de Aemon'dan on yaş büyüktü ama saçlarında tek bir kır yoktu. Parthenay gibi zayıftı, İmparator'a uzun süre hizmet etmiş olmanın bir sonucuydu bu. Ama Aemon'un misafiri bir zamanlar kıvrımlı, daha kalın ve sağlam yapılı birinin vücuduna sahipti. Teni bir zamanlar bronzlaşmış, sanki bir zamanlar Güney'den gelmiş gibi görünüyordu.

Onda tanıdık bir şeyler vardı, onu daha önce hiç görmediğimden emin olmama rağmen tanıdığım bir şey. Aemon'un gibi koyu renk gözleri ve dolgun dudakları vardı. Belki de haftalardır halkımdan mahrum kaldığım halde Bamarian olduğu çok açık olduğu içindi. Ya da sadece Vorakh olması bile ona aşinalık hissi veriyordu.

"Kraliçem Maraaka Ereşya'yı yeniden doğmuş olarak takdim edebilir miyim?" dedi Aemon. "Leydi Morgana Batavia."

Kadın reverans yaptı. "Sizinle tanışmak bir onurdur, Maraaka Ereşya, Leydi Morgana." Dumanlı, derin ve güçlü bir sesle konuştu. Aurasının soğukluğunu hemen hissedebildim, vizyonlardan gelen özel bir tür. Hissiyatı ve mizacı açısından Meera'ninkiyse neredeyse aynıydı.

"Peki senin adın ne?" diye sordum.

Koyu renk gözlerini dikmeden önce çenesini eğdi.

"Andromeny," dedi. "Majesteleri."

"Andromeny," dedim. "Güzel bir isim. Ya senin Ka'n?"

Başını salladı. "Bamaria'dan Ka Melvik."

Gözlerim büyüdü. "Ka Melvik?" Gözlerinin şekline, yüz hatlarının bir araya gelişindeki tanıdık şekle tekrar baktım. Karanlık ve güzel. Tıpkı onunki gibi. O anda benzerlikler gözüme çarpmaya başladı ve bunu daha önce fark etmediğime inanamadım. Renkler, detaylar... her yönüyle o kadar benziyordu ki.

Aemon'un daha yumuşak, daha kadınsı bir versiyonu olması dışında. Pek çok yönden onun ikizi olabilirdi. Belirgin bir fark dışında.

Andromeny'nin dudağının hemen üzerinde belirgin bir güzellik izi vardı.

Aemon'a döndüm, sanki ilk kez görüyormuşum gibi yüz hatlarını tekrar incelerken kalbim kt küt atıyordu.

Başını salladı. "Andromeny benim kız kardeşim. Çocukken kim olduğumu bana o söyledi, hatırlamama o yardım etti. Ve vorakh'ımı kontrol etmeme yardım etti. Lethea'ya gtrlp hayatım'ın hizmetine girmeye zorlanana kadar her Muhafız'ın yeniden doğacağını ve daha pek çok şeyi tahmin eden oydu."

Başımı salladım. "Hiç kimse evinden alınmamalı ya da köleliğe zorlanmamalı. Sana sempati duyuyorum. Ve anlayışımı, Andromeny."

Nezaketle başını salladı. "Majesteleri. Teşekkür ." "Ne zaman kaırıldın?" diye sordum.

"Yirmi yıl önce," dedi, sesi aniden çok daha yaşlı ve yorgun çıkmıştı.

"Vahiy Töreni'nden sağ çıktın mı?" diye sordum. Eğer Aemon'un ablası olsaydı, en az otuz yıl önce on dokuz yaşına girmiş olurdu.

Başını salladı. "O gece Imperator'un incelemesinden sağ ıktım. Bamaria'nın Yüce Leydisi'nden de, annenden de. Ama onun gücünü hissettim, ne olduğumu biliyordum. O gece büyüyü yeniden yönlendirdim ve hepsini kandırdım. Asla bilmediler. Yıllarca bilmediler."

enem düştü. Annemin hüküm sürdüğü zamana dair çok az referans duymuştum. Vahiy Töreni'nden sağ kurtulan Lumeryalıların vorakh'larına sahip olup olmadıklarına dair daha da az referans vardı. Çoğu bizim gibi değildi - çoğu vorakh'larını daha sonra geliştirmişti.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Nasıl keşfedildiniz?"

"Bir imgelemdeydim, güçlü bir imgelem. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Ben de dinledim. İki kişiyi öldürdüm." Gözleri bir şimşek gibi altın rengiyle parladı. "İki büyücü."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. "İki büyücü mü? Öldürülmüş mü? Bamaria'da mı?" Kendimi durduramayacak kadar sersemlemiş bir halde sordum.

"Bir lord ve bir leydi," dedi, aurası tedirginliğe benzer bir şeyle titreşiyordu. "Soylular. Yüksek rütbeli. Varlıklı. Yoluma çıkmışlardı. Beni engelliyorlardı, saklıyorlardı. Çok yaklaştım. Çok yakındım," dedi gözleri uzaklara dalarak. "İmparatorluğu kadim bir kötülükten kurtarmaya çok yakındım." Birden bakışları odaklandı ve doğrudan bana baktı. "Kardeşimi korumak için, Moriel'i korumak için, Tanrımı korumak için, ama beni durdurmaya çalıştılar." Sesi yükseldi. Öfkeli, tedirgin ve çılgına dönmüştü. Engellendiği için hâlâ kızgın olduğu belliydi. Başladığı işi bitiremediği için kızgındı. Ancak saniyeler içinde çılgın enerjisi dağıldı ve yerini sadece memnuniyet olarak adlandırabileceğim bir şeye bıraktı.

Andromeny gülümsedi, dudakları neredeyse şehvetli bir şekilde uzadı. "Beni reddettiklerinde pes etmedim. Öngörülerimi dinledim. Onları parçalara ayırdım."

Nefesimi zar zor tuttum. Aemon elimi kendi eliyle kavradı ve beni sabitledi.

Onları parçalara ayırdım.

Bu şekilde ölen sadece bir asilzade ve asilzade kadın tanıyordum. O da yirmi yıl önce olmuştu. Bamaria'da.

Aemon elimi tuttu, beni sabit tutmak için sıkıca kavradı.

Kendince sebepleri vardı, diye düşündü. Bırak sana göstereyim, böylece anlarsın. Böylece ileriye giden yolu görebilirsin. Hepimiz için.

Neden? Ona baktım. Lethea'dan daha uzakta! Aemon'un çenesi seğirdi. Bunu şimdi söylüyorsun ama unutupyorsun, o da tıpkı Meera gibi. Aynı Jules gibi. Onun ağzı sertleşti.

Hiç kimseyi öldürmediler!

Henüz değil. Aemon gözlerini kıstı. Bildiğiniz .

Kendimi hasta hissettim ve tek bir ayrıntıyı bile bilmeden ya da önümde herhangi bir kanıt olmadan, bunun doğru olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Meera değil. Ama Jules. Bu tamamen mümkündü. Bazen amaç aracı haklı çıkarır. Bazen insanın kendisine karşı işlemek üzere tasarlanmış bir dünyada hayatta kalmak için yapabileceği tek şey budur, diye düşündü.

Gözlerimin arkası yandı.

O da bizim gibi, diye devam etti Aemon zihnimde. Yargılamayın. Onu dinleyin. Sana yardım edebilir. Bilmen şeyleri söyleyebilir. Davanıza yardımcı olacak şeyler. Kardeşlerinize yardımcı olacak bilgiler.

Bu konuda size inanmalı mıyım? Onlara yardım etmek sizin umurunuzda bile değilken.

Başarılı olmayı önemsiyorum. Hoşumuza gitse de gitmese de kız kardeşleriniz bu savaşta çok güçlüler. Hâlâ her şey . Bize yardım edebilirler. Ya da ben onları yok edebilirim. Her şeyi göreceğiz.

Ve benim bunu sorun etmem mi gerekiyor? Zihnimdeki histeriyi duyabiliyordum. Sanki yeniden Ereşya olmak, sevgilisinin ona bin yıl boyunca Akadim'e karşı savaştıktan sonra onlarla ittifak yapacağımızı söylemesini duymak gibiydi.

Yani, o hayatlar aldı. Ben de öyle! Ve gelecek savaşta sen de öyle olacaksın. Şimdi gençsin. Ama uzun sürmeyecek.

Savaşta öldürmekle onun yaptığı aynı şey değil.

Şunu bir düşün o zaman. Aemon bana doğru eğildi. Bir bin yıl daha acı çekmeyi ve köleliği kabul edecek misin? Bir bin yıl daha Vorakhlara rehin alınmasını, evlerinden çalınmasını ve Lumeria Nutavia altında köleliğe zorlanmasını? Tek yapabildiğim ona ters ters bakmaktı, göğsüm sıkışıyordu. Yapmayacağımı biliyorsun.

O zaman sakın . Ve kraliçe olduğunuzu hatırlayın.

Elimi onunkinden çektim ve sözde sarayıma, canavarlar, yalancılar ve... katiller topluluğuma baktım. Tahtıma yerleşmeye, etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım ama kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Göğüs. Daha fazla akadim tedirginlik içinde hareket ediyordu, hala duygularımı . Özellikle de küçük olanlar. Daha akıllı olanları. Gündüz olanlar.

"Bana başka sorunuz var mı kraliçem? Sizin için cevaplayabileceğim herhangi bir soru?" Andromeny sordu. Sesi birden masumlaşmıştı. Ve daha genç. Neredeyse buz gibiydi. Meera'nınki gibi.

Meera'ya benziyor, diye kendime hatırlattım. Ama değildi, olamazdı.

Yutkundum. Daha önce Vorakh'tan hiç korkmamıştım, herkesin korktuğu gibi değil. Ama Andromeny farklıydı. O öldürmüştü. Meera'nın olmasından korktuğumuz şey olmuştu. Meera'nın kendisi hakkında en çok korktuğu şeydi. Ama düşüncelerimi bastırmaya, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım. Anlamaya, yolumu bulmaya ihtiyacım . Belki de anlamamıştım. Belki de kendine göre sebepleri vardı.

Ya da belki ona yardım edebilirdim. Onun için bir yol bulabilirdim, böylece Meera'nın zamanı geldiğinde hazır olurum.

Andromeny'ye başımı salladım. Ama cinayetler hakkında soru sormaya cesaret edemedim, henüz değil.

"Geleceğimi biliyor muydun, Andromeny?" Onun yerine ben sordum, sesim titriyordu. ", bir Gardiyan olduğumu biliyor muydun?"

Başını salladı. "Evet. Bunların hepsini ve daha fazlasını biliyordum. Bir hanımefendi, bir Tanrıça ve bir kraliçe, Majesteleri. Size gösterebilir miyim? Pek çok şey görüyorum. Bazıları kaçınılmaz. Ve bazıları da farklı bir seçim yapılmasını, meyve vermesi için yeni bir tohum ekilmesini gerektiriyor."

Kaşlarımı çattım. "Olasılıkları görebiliyor musun?" "Görebiliyorum."

"Ve senin vizyonlar? Nasıl yap onlar görünür için Sen mi? Sembolik olarak mı? Yoksa daha doğrudan mı?"

"Yollar görüyorum. Semboller yok. Sadece sonuçlar."

Ona yaklaşmasını işaret ettiğimde kalbimin her atışında gürleyen ritmi duyabiliyordum. Ve sonra açtım

Aklıma Bamarıa'daki en acımasız vorakh avcılarından birini
ortaya çıkaran büyücü geldi.
Tristan'ın ailesini öldüren Vorakh.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LYRIANA

Avludaki gryphonun sırtına yerleşirken soturion pelerini kendime çektim. Şaşırtıcı bir şekilde, bunun birkaç koşum takımı vardı.

"Yani bunca zamandır kemerimi bağlı tutuyor olabilir miydim?" Kemerini belime bağlarken sordum. Bu kesinlikle uçuş deneyimlerimi iyileştirirdi.

"Belli ki," dedi Dario, tırmanırken ve önümdeki koşum takımını alırken. "Ne yani, bizi vahşi mi sanıyorsun?" "Peki o zaman geçen gece bunlar neredeydi?" Güvende olduğumu iki kez kontrol ederek sordum.

"Sen söyle," dedi kayışını sıkarak. "Bindiğimiz sizin gryphonunuzdu - belki de Lord Rhyan'ınıza neden sizin için koşum takımı sağlamadığını sorabilirsiniz leydim."

Çünkü Gryphon'u Aemon'dan çalmıştık. Ama bunu söyleyemezdim.

Onun yerine, "Üzgünüm, hayatını kurtarmakla meşguldük" diye tükürdüm.

Ahır ustası Artem, gryphon'un ipini çözmeyi bitirdi ve Dario'ya uzattı.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Her sabah hanımefendi için ulaşım aracına ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu.

"Imperator'un emirleri," dedi Dario. "O Rhyan'ın acemisi." Artem başını salladı. "Eğitim için soturion dairelerinde kalmıyor o zaman?" Gür beyaz bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, O değil İZİN VERİLDİ için," Dario dedi.

"Herhangi bir Başka soru var mı Artem? Yoksa güne başlayabilir miyiz?"

"Sadece meraklı yaşlı bir adam. İyi günler lordum." Dizini tokatladı. "Leydim. Sırada Lord Rhyan'ın gryphon'unu hazırlayacağım," diye ekledi, beni dikkatle aşağı yukarı süzerek.

Dario öne doğru eğildi ve son sözü duymazdan geldi. Bundan bahsetmesi gereksizdi. Dario'yu ilgilendirmiyordu. Rhyan'ın eskortundan o sorumlu değildi. Bunun benim yararına olduğunu fark ettim.

Rhyan'ın yakınlarda olduğunu ve benim gibi Seathorne'da kaldığını gösteren bir ipucu. Tabii ki babası da ona dairelerde güvenmezdi.

"Teşekkür ederim Artem," dedim, anladığımı ifade etmeyi umarak.

Başını salladı ve gryphonumuz arka ayaklarının üzerine kalktı, sonra da havaya doğru süzülerek ileriye doğru koşmaya başladı. İki muhafız tarafından kuşatılmış bir soturionun gölgeli silüetini dışarı adım atarken seçebildiğim anda avlu gözden kayboldu.

Bir gün önceki kadeh kaldırma ve bitmek bilmeyen tebrik turlarından sonra hepimiz odalarımıza geri götürülmüş ve içeriye kilitlenmiştik. Saatlerce şöminenin yanında oturdum, neredeyse nefesimi tutuyordum, kapı çalınacak diye ödüm kopuyordu.

Kane'in ortaya çıkmasını ve tehditlerini yerine getirmesini bekliyordum. Kaslarım gergin bir şekilde oturmadığım zamanlarda, Meera'dan haber vermesi için korumama rüşvet vermeye çalışıyordum. Yalnız kaldığım anda yüzüğümü çıkarmıştım. Parmağımda ağır ve rahatsız duruyordu.

Ertesi sabah, Majesteleri'nden soturion eğitimi için giyinmemi ve Katurium'a ulaştığımda zırhıma ve silahlarıma kavuşacağımı söyleyen bir parşömen aldım. Ve eğer iyi bir gün geçirirsem ve nişan yüzüğümü iyi bir kız gibi takarsam, bir sonraki ihtiyacım olan şeyi alacaktım. Sabah güneşinde parıldayan saldırgan metale baktım ve kazara düşmesine izin vermeyi, aşağıdaki çamların arasında kaybolmasına izin vermeyi düşündüm. Ama İmperator bunu takmamı emrettiği için, bu düşünce bana birden saçma geldi. Hatta biraz acı verici.

İç çektim. Önemli değildi. Sadece bir yüzüktü. Ve bundan sonra gelecek cezaya değmezdi.

Gökyüzünde Dario ile aramızda birkaç dakika sessizlik geçti, sonra midemde ani bir düşüş hissettim.

Gryphon Katurium'un önüne iniş yaptı. Derin nefesler aldım. En azından bu sefer bir koşum takımının korumasına sahiptim.

Yere indiğimizde, Dario ipi bir direğe bağlarken ben kemerimi çözdüm ve yere kaydım. Beni Akademi'ye bakmam için bıraktı. Çok büyüktü. Hayal ettiğim kadar korkutucu görünüyordu. Glemarian Katurium'u her açıdan Bamaria'nınkinden çok daha büyüktü. Durduğum yerden gökyüzünü zar zor görebiliyordum.

"Bu ," diye bağırdı Dario ve beni içeri götürdü.

Heybetli mimariye son bir kez baktım ve Dario'yu takip ederek kapılardan geçip uzun ve dolambaçlı bir koridordan geçerek yeni eğitim odama geldim. En azından burası bana tanıdık geliyordu. Küflüydü ve hafiften ter kokuyordu. Ortada, bir yığın eğitim minderinin üzerinde Bamarian zırhım ve kılıcım duruyordu. Ama kılıcım ya da bıçaklarım yoktu. Asherah'ın göğüs plakası da kayıptı. Ve bana yeni bir zırh verilmediğini fark ettim; kendi Glemarian derilerim de yoktu.

Bu benim büyü gücümle, içimde titreşen soturion gücümle bir Katurium'da ilk seferimdi. Damarlarımda vızıldadığını hissedebiliyordum. İlk defa gerçekten koşmak istedim. Egzersiz yapmak istedim. Ve bir kez olsun gerçek gücümü gösterebilmek, soturi arkadaşlarıma karşı düzgün bir şekilde yarışabilmek için hâlâ yavaş ve zayıfımışım gibi davranmam gerekecekti.

Çünkü Imperator Hart benim böyle görülmemi istiyordu. Ve beni tam olarak böyle tutmayı planlıyordu. Onun kontrolü altında, karşı koyamayacak şekilde.

Dudağımı ısırdım, sonra gelecek olana hazırlanmaya çalışıyordum. "Zırhımın ve silahlarımın geri kalanı iade edilecek mi? Sanırım Majesteleri benim Ka Hart'ın gerçek bir soturion'u olmamı istiyorsa, bir noktada bir kılıca ihtiyacım olacak."

Dario hiç istifini bozmadan homurdandı.

"Ne?" Ben sordum. "Küstah bir geri dönüş yok mu?"

Gözleri kısıldı. Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı.

"Bekle, senin için çok erken. Öyle değil mi? Dur tahmin edeyim," dedi sesim dolu ile sakarin tatlılık, "Hemşirelik a

akşamdan kalma?"

"Ne olduğunu biliyorsun!" Dario bağırdı. "Rhyan sana daha önce ne söylediyse, unut gitsin. Beni tanıımıyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. O da bilmiyor. Artık bilmiyor. O yüzden belki, sadece belki, bir kez olsun çenenini kapa."

"Aynı şekilde," diye .

Burun delikleri alevlendi. "Ben dışarıda olacağım. Zırhını kuşandığında dışarı çık. Tabii nasıl giyeceğini biliyorsan!"

Kapıyı çarptı.

Duvara karşı bir paspas yumrukladım. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Yaşadığım onca şeyden, öğrendiğim onca şeyden sonra, lanet bir soturion akademisinde lanet bir öğrenci olarak geri dönmüştüm.

Sonra, başka seçeneğim olmadığını bildiğimden, altın, seraphim zırhımın her bir kayışını bağlama ve sıkma başladım. Her şey sıkılaştığında ve hançerim kalçamda sabitlendiğinde, dışarıya piste doğru yürüdüm. Yüzlerce soturi yanımdan koşarak geçti, hepsi yerlerini aldı. Hiç şaşmadan, her biri durup bana baktı.

Imperator Hart istediğini almıştı. Her açıdan bir gösteriydim. Altın zırhım siyah deri denizinde bir fener gibi göze çarpıyordu. Ve sabah güneşi saçlarımı parlak alevli bir kızıla boyamıştı.

Ama beni öne çıkaran başka bir şey daha vardı. Evde, Soturi'ye katılan kadın ve erkek sayısı eşitti. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama burada, aktif olarak kadınları aramak zorundaydım. Bana gittikçe yaklaşıyor gibi görünen erkeklerin sayısı çok azdı.

Dario elimi tutana kadar kalbim küt küt atıyordu. Hançerini yere sapladı ve takip etmem için çenesini salladı.

Yaptım, gözlerim umutsuzca Rhyan'ı arıyordu. Onu görmem gerekiyordu. Nasıl olduğunu görmek için. Ve onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bir dakika sonra oradaydı, bana doğru yürüyordu.

Onu görür görmez kalbim yerinden fırladı, ayaklarım hareket etmeye başladı bile.

Ama beni geri getiren, bana oyunu Dario oldu.

"Yüzündeki o ifade," diye mırıldandı, "nişanlın için olsa iyi olur. Tabii çok ama çok boktan bir gün geçirmek istemiyorsan."

Dondum kaldım. Kane, Rhyan'ın hemen arkasında yürüyordu. Imperator Hart, Kane'le nişanlandığım konusunda herkesi ikna etmem gerektiğini açıkça belirtmişti. Ve bir dahaki sefere öpücük isteyecekti. Ve bir anda kendimi teslim olmuş hissettim. Gözlerim Kane'deydi, ayaklarım beni ona doğru götürüyordu. Geri adım atmaya çalıştım ve hemen göğsümde kollarıma doğru yayılan bir acı hissettim.

"Gelinim," diye bağırdı Kane ve arenadaki herkesin bize doğru dönmesine neden oldu.

Rhyan'dan gelen soğuk bir rüzgar geçti.

"Koşudan önce iyi şans getirmesi için bana sarıl," dedi Kane.

"Teşekkür ederim," dedim ve topuklarımın üzerinde zıplayarak ona doğru koştum. Kasmaya hazırdım. Vücudumdaki her içgüdü bana geri dönmemi söylüyordu. Ters yöne koşmamı. Ya da daha iyisi, Rhyan'a koşmamı. Ama bunun yerine, içimdeki her şeye rağmen Kane'in kollarına atıldım ve ona sarıldım.

Ter gibi kokuyordu. Hemen geri çekildim ve sanki etkileşim bitmiş gibi el sallayarak hançerime ve Dario'ya koştum, parmaklarım gerilmişti. Parmağımdaki yüzük çok sıkı, çok küçük geliyordu.

Ama bir an sonra, ağır bir kol omzuma atıldığında midem bulandı, bedenim boşlukta hissetti.

"Bana bir öpücük ver," Kane.

"Hayır," dedim, kanım donmuştu. Imperator Hart burada değildi ve ondan bunu yapmamı söyleyen doğrudan bir emir gelmeden yapamazdım. Reddettim. Ama kalbim acıyla çarpıyordu.

"Imperator Hart'ın sana söz verdiği parşömenleri istiyorsan, yap."

Planlar. İmparator'un Sarayı'nın planları. Jules'u kurtarabilmemin tek yolu.

Onu yumruklamak, bir kemiğini daha kırmak istedim. Ama doğrudan bir emir almasam bile, istediğini yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Çünkü her isyankâr düşünce beni hasta ediyordu. Yine de onu nerede öpeceğimi söylememişti.

Birden başım dönerek parmak uçlarımda ayağa kalktım ve dudaklarımı yanağına değdirdim, zar zor temas ettim. Ama bu, kanımın itaat etmeye zorlandığı emri yerine getiriyor gibiydi.

Güldü. "Böyle mi öpüşüyorsun? Daha iyisini yapabilirsin."

Gözlerimden yaşlar akıyordu, üzerime o kadar sert bastırıyordu ki omzumu zedeledi.

"Arkturion," diye bağırdı Rhyan. "Geri dönmek için ne güzel bir sabah, değil mi? Koşmaya hazırım!"

Kane homurdandı, Rhyan'a öfkeyle bakarken beni tutuşu sıkılaştı. O zaman beni daha da yakına çekti, gözleri hızla bize doğru yürüyen Rhyan'a meydan okuyordu. Rhyan'ın gözleri parladı, yeşil gözleri o kadar parlaktı ki sabah güneşinde neredeyse altın gibi görünüyordlardı.

Kane ofladı, beni tutuşu her geçen saniye daha da acı verici hale geliyordu. Ama beni itti. Kane sahanın ortasına doğru ilerlerken ben de Rhyan'a doğru tökezledim.

Bir yandan ağzımı pelerinine silme dürtüsüyle savaşırken bir yandan da kahvaltımı bastırmaya çalıştım.

Birden boynuma serin bir bez dokundu. Rhyan yanımdaydı.

"Ortak." Başını salladı, aurası titreşiyordu.

Boğazımdaki safrayı yutarak hain gözyaşlarımı geri kırptım.

Gözleri omzumda ve köprücük kemiğimde geziniyor, değerlendiriyordu. Biliyordu. Kane'in basit bir dokunuşla verebileceği zararı biliyordu.

"Ölme vakti geldiğinde," dedi Rhyan, gözleri hâlâ omzumdayken, "Bu yavaş yavaş olacak. Günler boyunca." Elini havludan doğru kaydırды, parmakları

örgümün altından başıma doğru bastırıyordu. Geriye yaslandım ve dokunuşuna doğru eğildim.

"Rhyan," diye nefes nefese kaldım. "Yapma. Bu çok riskli." Ama yine de eline bastırdım, herhangi bir temas için çaresizdim. Kane'in değil, nazik ve hoş bir dokunuş için. Shiviell'in değil. Imperator Hart tarafından emredilen değil.

"O kelimeyi söyle," dedi Rhyan. "Sen söyle ve biz gidelim."

Gözlerimi kapadım, evet demeden önce dilimi ısırdım, kendimi onun kollarına atmadan ve beni alıp götürmesine izin vermeden önce. Çünkü bunu yaparsam ona sadece izin vermeyeceğimi, yalvaracağımı biliyordum.

Boynumu kaydırdığımda, kendi nişan yüzüğünü hissedebiliyordum, serin ve sert bir şekilde tenime değişiyordu. Sonunda geri çekildim, bu alışverişi izleyen Soturi'nin çok fazla farkındaydım.

Dario yanımıza geçerek Rhyan'ın dokunuşunu herkesin göremeyeceği şekilde engellemek için küçük bir girişimde bulundu.

"Siz ikiniz gerçekten o kadar aptal mısınız, yoksa Lethea'dan daha mı uzaktasınız? Söylentileri ortadan kaldırmanız gerekiyor, yenilerini yaratmanız değil!" Hançerine doğru tepindi.

Rhyan'ın gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayarak Kane'in bana dokunduğu yerde durdu. "Koşabilir misin?" diye sordu, sesi kısıktı. "Sadece omzum ağrıyor. İyiyim ben."

Gözleri kısıldı, öfkeyle parlıyordu. ", " dedi sessizce. "Dışarıdaki en kötü kişi sen olmalısın."

Birlikte yaptığımız ilk koşuyu hatırlayarak hüzünle gülümsedim. O zaman da benzer bir şey söylemişti, odaklanmamı sağlamaya çalışıyordu. "En azından bu sefer en kötüsü olmaya çalışıyorum, aslında değil."

Bir adım geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Eğer izin verilseydi en iyisi sen olurdun. Lanet olası İmparatorluk'taki en güçlü soturion. O gün gelecek. Ama şimdilik unutma, kazanan yok. Bu bir yarış değil. Seni ele geçirmelerine izin verme. Seni daha hızlı koşman ya da oyunu bırakman için kandırmalarına izin verme. Dışarıdaki hiç kimse, tek bir tanesi bile buna değmez."

Kane herkesin dikkatini kendisine çekerken, daha fazla soturi göz ucuyla beni izliyordu.

Dario aniden tetikteydi ve etrafımızdaki herkese ölüm bakışları fırlatıyordu. Gözleri Rhyan'ınkilere takıldı ve aralarında bir şey geçti. Bir saniye sonra Dario hareket etti, ben de onunla Rhyan'ın arasına sıkıştım.

Pisliğin tekiydi. Ama en azından korumam olarak işini ciddiye alıyordu.

Zil çaldı. Rhyan bana son bir kez acıyla baktı ve sonra çekip gitti. Yavaşça nefes aldım, gücüm damarlarımda dans ediyordu, ayaklarımı o kadar hafif hissediyordum ki uçabileceğime yemin edebilirdim. Pistin altını üstüne getirmek, herkesi geçmek istiyordum. Tozumu yutarken her soturion'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadenin kaybolduğunu görmek istiyordum.

Ama yavaş ve ölçülü bir adım attım, sonra bir tane daha. Ve oradaki en kötü kişi bendim.

Dario'nun gözleri masanın öbür ucundan bana hançer gibi saplanırken, günün geri kalanında oturmak zorunda kaldığım tüm derslere ve zar zor yediğim yavan öğle yemeğine zar zor odaklanabildim.

Neredeyse Rhyan'la eğitim odasında yalnız kalabileceğime inanacaktım. Ama köşeden gelen tanıdık bir tıslama bu hayalimi bir anda yıktı.

Sonunda ikimiz de terliyorduk, her hareketimizi ikinci kez tahmin ediyorduk. Her egzersizi yapmaya, Akademi kurallarına uymaya çalışırken, babasının yılanının rapor etmek için her şeyi ezberlediğini biliyorduk.

Son çanlar çaldığında kapı çalındı. Kenna'nın kuzeni Soturion Baynan, üzerinde H.H.I.H. harfleri bulunan balmumu mühürle kapatılmış bir parşömen tutuyordu.

Majesteleri, Imperator Hart.

Eğitim kapısını arkasından kapatırken Rhyan'ın gözleri büyüdü. Mührü kırdım ve ikimizin de okuması için parşömeni açtım.

Leydi Lyriana ve Lord Rhyan'a,

Bu akşamki dövüş kliniğinden hemen sonra avluya gelin.

Bir gryphon sizi Glemaria Kütüphanesi'ne götürmek için bekliyor olacak. Orada, sadece baş kütüphanecinin açabileceği ayrılmış bir odada, konuştuğumuz eşyaları bulacaksın. İhtiyacınız olan tüm bilgiler orada saklı olacak.

Hiçbir malzeme binadan dışarı çıkmayacak. İhtiyacınız olan her şeyi ezberlemelisiniz. Size yardımcı olmaları için adamlarımı seçtim. Leydi Meera ile birlikte bu gece size katılacaklar. Zamanınızı akıllıca kullanın. Sadece tek bir şansınız var.

H.H.I.H.

Rhyan'ın gözleri benimkilerle buluştu, damarlarımda dolaştığını hissettiğim kararlılığın aynısı de vardı - babasının emrinden bile daha güçlü. Sonra parşömeni buruşturdu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

RHYAN

Soğukta dışarıda durdum, gece tanıdık ve istenmeyen bir battaniye gibi bedenimi örtüyordu. Savaş kliniği kısa bir süre önce sona ermişti. Ve Lyriana dövüşmüştü. Çünkü elbette savaşmıştı. Onu tüm Saray'ın önünde geçit törenine çıkarmak ya da göze çarpan bir zırhla koşmaya zorlamak yeterli değildi. O her zaman bir gösteri olmalıydı. Arkasva'nın gözden düşmüş varisi, zayıf ve güçsüz soturion.

Ama babamın ve Kane'in ona zarar verme girişimlerine rağmen, o iyi iş çıkarmıştı. İyiden de öte. Her darbeden ve yumruktan kaçışını izlerken gurur duyuyordum. Eski çırağımın züppe kuzenlerinden birini bile nakavt etmeyi başarmıştı. Ve tüm bunları gerçek gücünü ya da gerçek gücünü ortaya çıkarmadan yapmıştı. Asherah'ın gücü.

Beklemeye devam ederken midem bulandı. Ne kadar istemesem de, mağaradaki o an, Dario ve Aiden'in Garrett hakkındaki gerçeği açıkladıkları an, Lyr'i düşünmeden edemiyordum. İyi olup olmadığımı bakmadan önceki bir saniyede yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Korkuyu. Dehşeti. Ve ona anlatacak daha çok şey vardı. Anlatacak çok şey. Ama nasıl yapabilirdim? Yaptığım şeyleri ona nasıl anlatabilirdim? Başarısız olduğum yolları. Sakladığım diğer sırları. Hâlâ sakladığım sırları. Muhafızlar hakkında sakladığım sırları.

Ve onun gücü hakkında. Rakashonim'i.

Asherah'ı öldürmüştü. Ve eğer Mercurial haklıysa onu tekrar öldürecekti. Bunu anlamam gerekiyordu. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliydim. Bu gece Glemaria Kütüphanesi'ni ziyaret ettiğimizde araştırmama başlamak niyetindeydim.

Asherah, Auriel'i başka bir dünya için geride bırakmıştı. Lyr beni aynı şekilde terk ederse lanetleneneceğim. Ben yapabilecekken değil

Durdur onu. Onu kurtarabilecekken olmaz.

Avucumu kaşıdım, sonra aniden durdum. Bu alışkanlığımın farkına bile varmamıştım ama bu gece elimde değildi. Nişanlığımın nişan yüzüğü tenime sürtünüyordu. Taşıdığım bir başka sır. Henüz yüzleşmek istemediğim bir sır. Katurium'un kapıları açıldı ve sonunda Dario ile yeni duş almış Lyr ortaya çıktı. Saçları hâlâ nemliydi ve omzuna düşen gevşek bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı. İkisi de sinirli görünüyordu, bana doğru yürürken kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı.

"Kütüphaneye o zaman?" Dario sordu, bir soturion bir gryphon üzerinde alçalmaya başlarken bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Uçacağımızı varsaydığım gryphon.

Lyr canavarı temkinli bir şekilde izliyordu ama birden Dario'ya baktı, kaşları kırışmıştı. "Umarım bütün gece çok sıkılmamışsındır. Eminim kütüphane sana göre değildir. Sana okuman için birkaç kitap önerirdim ama-"

"Sıkıldınız mı?" Dario sordu. "Neden sıkılayım ki? Okuyamadığımı mı ima etmeye çalışıyorsun?"

Lyr tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii ki hayır. İlgilenmediğinizi varsayıyorum."

Dario homurdandı. "Gerçekten de kendine göre bir fikir oluşturmuşsun. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sıkılmaktan başka bir şey yapmayacağım. Çünkü okumaya gerçekten ilgi duyuyorum. Ve bu küçük projede seninle birlikte çalışacağım için. Imperator'un emirleri."

Lyr'in gözleri büyüdü. "Sen-sen!" diye .

"Oh, evet. Ben ve Aiden." Dudakları bana yönelttiği memnun bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Ve gerekli araştırmayı yapmaya hazır mısınız?" Lyr, Dario'ya doğru ilerleyerek sordu.

Gözlerim Lyr'inkilerle buluştu. Ve onun gözlerindeki soruları görebiliyordum. Ona güvenebilir miydik?

Çenem gerildi. Başka seçeneğimiz yoktu.

"mi?" Dario gryphon'u işaret ederek sordu.

Lyr'in yüzü sertleşti, ela gözleri hâlâ benim zerimdeydi. Başımı salladım ve ilerledim, korumam da arkamdaydı.

Hepimiz binicilik kemerlerimizi baēladıktan sonra gecenin karanlıēına doēru yola çıktık. Lyr nefesini içine çekti ve Dario bakmıyorken elini tutup hızlıca sıktım. Parmakları benimkilerin etrafında öylesine yoēun bir şekilde kıvrıldı ki, bunu her uzvumda hissettim. Sonra aynı hızla birbirimizi bıraktık. Ama elim onu hissettikçe titreşmeye ve nabız gibi atmaya devam etti, tıpkı eēitimin ilk günlerinde, birbirimize zar zor dokunduēumuz, bunun yasak olduēu ve vücudunun temas ettiēim her parçasını tam olarak hatırlayabildiēim zamanlarda olduēu gibi. Tam olarak ne kadar süreyle temas ettiēimi hatırlayabiliyordum.

Bazen saatlerce aramızdaki her bakışı, vücutlarımız arasındaki her sürtünmeyi ve sıyrılmayı gözden geçirirdim. Sedyeler sırasında onun formunda yapmak zorunda kaldıēım her ayarlamayı her yerde hissederdim ve bitmek bilmeyen nöbet vardiyalarım sırasında bu anları tekrar tekrar oynardım.

Gryphon'un açısı deēiřip hızı artarken Lyriana yanımda gerildi. Hızlıca bana baktı ve sonra ileriye baktı, bu şekilde uçma korkusunu yenmeye karardıydı. Bir dakika sonra kütüphanenin önüne indik, tam da Meera ve Aiden'ın gryphon'larıyla aynı anda.

Binaya bakarken zihnimi boşaltmaya çalıştım. Gerçekten ne kadar büyük olduēunu unutmuştum. Ne kadar görkemli. Ve en son içine girdiēimden beri ne kadar zaman getiēini.

Yemin ettirilmeden önce. Turnuvadan nce.

Garrett lmeden önce. Lyriana'ya bakana kadar boēazımda bir yumru oluştu, gözlerimin arkası yandı.

Geri adım atarken gözleri parladı, kütüphaneyi içine çekerken boynu büküldü. Kalbim daha hızlı atmaya bařladıēında kendimi saatlerdir hissetmediēim kadar sıcak hissettim. Günlerdir yüzüne damgalanmış korku ve stresi görmüştüm.

Ama o anda sadece kütüphaneleri seven bir kızdı. Gözlerinde yıldızlar olan ve sonsuza kadar srecekmış gibi gelen ilk gerçek gülümsemesini yaşayan bir kız. Delicesine aşık olduēum kız.

Benim dudaklarım da karşılık olarak kıvrıldı ve arkasından yaklaşıp kollarımı beline dolayarak onu tutma isteğime karşı koydum, böylece arkasına yaslanıp daha rahat bakabilecekti. "Burası senin kütüphanen mi?" diye sordu, sesi merak doluydu.

Ve o anda ona böyle bir deneyim daha yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin etmediysem namerdim. Sevdiği bir şeyi, onu mutlu eden bir şeyi, gözlerini parlatan bir şeyi görmek için bir şans daha. Onu gülümseten bir şey.

Ama aynı hızla midem boşaldı. Böyle bir anı daha yaşamadan önce hayatta kalmasını sağlamalıydim. Saatlerdir zihnimde sessizce derlediğim araştırmayı ele geçirmeliydim.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diye devam etti Lyr.

"Fotoğraflarını gördüm," dedi Meera, "ama hakkını vermiyorlar. Büyüklüğü, detayları." Takdirle başını salladı. "Şahsen, etkileyici olmanın ötesinde."

Tekrar baktım, kütüphaneyi Lyr'in gözlerinden gördüğümü hayal ettim - sanki ilk kez görüyormuşum gibi. Kütüphanenin tabanı bir dizi taş kemerden inşa edilmişti. Her kemer birkaç kat yüksekliğindeydi ve altına birkaç Bamarian binası rahatlıkla sığabilirdi.

Kemerlerin üzerinde, her biri beş kat yüksekliğinde, birbirine bağlı bir dizi kuleden oluşan asıl kütüphane yer alıyordu. Valya'dan sahneleri tasvir eden oymalar kemerleri süslüyordu ve tam önümde Auriel'in Asherah için elini uzattığı bir oyma vardı, ama Asherah ona ulaşamıyordu. Shiviell onun arkasından sinsice yaklaşıyor ve saldırmaya hazır görünüyordu.

"Parşömenlerin hepsi kulelerin tepesinde saklanıyor," dedi Aiden kendinden emin bir şekilde. "Glemaria Kütüphanesi yedi yüz yıl önce inşa edildi. Aradan yüzlerce yıl geçmesine rağmen, Boğulma konusunda, özellikle de kıyıya bu kadar yakinken, gelgitlerin yapıyı sürükleyip sürüklemeyeceği konusunda hala endişeler vardı. Bu nedenle, bir zamanlar köprü olan kemerlerin üzerine inşa edilmiş ve gelgitin yapıyı etkilemeden zaman zaman yükselmesine izin verilmiştir.

parşömenler içeride tutulur. Gerçi sular artık yaklaşmıyor."

"Vay canına, bu görevde tarih profesörü rolünü üstlendiğini bilmiyordum," dedi Dario.

"Ne? Benzersiz bir yapı ve bahsetmeye değer," dedi Aiden, Dario'nun iğnelemesini görmezden gelerek.

Ağzımı açtım, Aiden'ı savunmak üzereydim. Garrett savunacaktı ama... Garrett burada değildi. Benim yüzümden. Ve onların arkadaşı olarak araya girme hakkımı kaybetmiştim.

"Bu eşsiz yapının kütüphane kısmına tam olarak nasıl ulaşacağız?" Lyr yorgun bir şekilde sordu.

"En kuzeydeki kemerde küçük bir asansör var," dedi Aiden. "Beni takip edin."

Bu saatte asansörü kontrol eden sadece bir büyücü vardı ve hepimizin ağırlığı birleşince yavaş bir yolculuk oldu. Sonunda sakinleştiğimizde kapılar açıldı ve raflar dolusu parşömen arasından geçtik. Yolumuzu aydınlatmak için lambaları hazırlamış olan bir kütüphaneci tarafından karşılandık.

"Sitrin mi?" Lyr sordu.

Başımı salladım. "Bunları burada ışık için kullanıyoruz ve biraz fener ışığına izin veriyorlar."

Kaşları merakla çatıldı ve sonra hemen her bölümü merakla incelemeye geri döndü. Ben de baktım, sitrin taşlarının parşömen raflarında sıcak bir altın rengi oluşturmasını izledim.

İlk kuleden geçtik, başka bir kuleye giden küçük bir köprüye çıktık ve sonra bir başkasına, sonunda tüm çalışmaları içeren, akademi sınavlarına hazırlanırken Dario ve Garrett ile sık sık gittiğim kuleye girmeden önce.

Bize daha önce görmediğim özel bir çalışma odası gösterildi. Dario ve Aiden'ın yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bu odanın varlığından onların da haberi yoktu. Gözlerimiz buluştu, omuzlarımız şaşkın bir omuz silkmeye kalktı - sanki artık düşman olduğumuzu unutmuşuz gibi. Bir an için sadece oğullarıydık.

başka bir yerde olmayı tercih ettiğimizde, çalışma seansı için kütüphanede. Eğitim. Dövüşmek. Parti. Dario son sevgilisini getirmek için odaya girip giremeyeceğini merak ederken, Garrett da Aiden'ı odada yalnız bırakmanın planlarını yapıyordu.

Lyr'i hayal ediyor olurdum.

Kapı arkamızdan kapandı ve fantezi sona erdi. Garrett burada değildi. Garrett burada olmayacaktı. Her nasılsa, sürgündeyken onun için yas tutmak daha kolay gelmişti. Benim olduğum yerde olmadığını anlamak, çünkü onun yeri burasıydı. Onu geride bırakmışım, Aiden ve Dario ile güvendeymiş gibi davranmak daha kolaydı. Onu en son gördüğüm zamanı unutmak.

Ama burada eski arkadaşlarımla, Garrett olmadan geçirdiğim süre uzadıkça, onun yokluğu daha da canlı ve titreşen bir şey gibi gelmeye başladı. Onu daha çok özledim.

Ve kendimi daha suçlu hissettim. Onunla ilgili son sırrım üzerimde daha da ağırlaştı.

Eskortumuz dışarıda kaldı ve Dario ile Aiden uzun çalışma masasındaki yerlerini alırken, Garrett'la ilgili düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Odaklanmam gerekiyordu.

Masa zaten düzgünce düzenlenmiş parşömenlerle doluydu. Bir an için hepimiz birbirimize baktık, kimse sorumluluk almak ya da tartışmayı başlatmak istemiyordu.

Sonra Lyr'in gözleri Aiden ve Dario'ya dikildi. "İmperatörünüz size ne söyledi?"

"Yeter," dedi Aiden.

"Hayır. Yeterince iyi değil. Ne biliyorsunuz? Neyin açıklanmasına ihtiyacın var?" diye sordu.

"Bana daha çok sana açıklamamamız gereken bir şeyi açıklamamızı istiyormuşsun gibi geliyor," dedi Aiden. "Ama yapmayacağız. Şimdi vazgeçin. Çabalarınız sonuçsuz kalacak."

"Peki," dedi. "İkinizin de hiçbir şey bilmediğinizi varsayacağım, ancak burada olmanız bir miktar yetkiye sahip olduğunuz anlamına geliyor. yüzden seni bilgilendireceğim. Ve merak etmeyin,

Çok yavaş konuşacağım ve gerçekten küçük kelimeler kullanacağım." Dario'ya ters ters baktı.

"İstedığınız kadar yavaş gidin leydim." Dario göz kırptı, sesi müstehcendi. "Bütün gece devam edebilirim. Bir teslim tarihi altında değilim. Ama senin öyle. Majesteleriyle olan sözleşmeni yerine getirmek için bir ayı olan sensin."

"O halde Valabellum'a gideceğimizi biliyorsun," dedi Lyr.

"Ben de lanet olası Moriel'e," dedi Dario. "Evet, biliyoruz. Ayrıca İmparator'un taht odasındaki büyük kalkanını almayı ve ardından Leydi Julianna'yı Saray'dan çıkarmayı planladığımızı da biliyoruz."

Lyr kaskatı kesildi, gözleri önce bana, sonra da Meera'ya kaydı, onun da gözleri büyüdü.

"Ne?" Meera sordu. "Jules'u kurtarmaya mı gidiyoruz? Imperator Hart'ın yardımıyla mı?"

"Öyleyiz," dedi Lyr nazikçe. "Özür dilerim Meera. Sana hemen söylemek istedim. Ama seninle konuşmam için bana tam olarak izin verilmedi." Aurası öfkeyle alevlendi, duyguları Dario ve Aiden'a yöneldi ama hemen ardından odağı Meera'ya döndü. Meera, Lyr ile ilişkisi günlerdir sallantıdaydı. "Bilmen gerekirdi," dedi.

O zaman fark ettim ki, eğer Meera'nın plan hakkında hiçbir fikri yoksa, o zaman hala Cassarya olduğunu, Mavi Işın Tanrıçası olduğunu da bilmiyordu. Ve ona ne zaman söyleyebileceğimizi bilmiyordum.

Meera birkaç derin nefes aldı, gözleri sulanmıştı.

Lyr elini Meera'ya uzattı ve sıktı. Dario ve Aiden, sanki bir oyundaki seyircilermiş gibi bedenlerini öne eğerek bu etkileşimi izlediler.

"Onları biraz bırakabilir misin?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Aiden hızla, sesi sertti. "Bu nasıl bir oyunsa, baban nasıl bir çılgınlık istiyorsa, hâlâ bizim gözetimimiz altındasın."

Lanet olsun. Meera, Cassarya ve kalkan hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Dario ve Aiden onu çaldığımızı biliyor olabilirlerdi ama onlara kalkanın merkezinde Ereşya'nın parçasının yattığını söylemeyecektik.

"Leydi Julianna'nın kim olduğunu biliyor musun?" Lyr sesi titreyerek sordu.

Dario beni şaşırtarak başını salladı, gözleri yumuşadı. "O senin kuzenin."

Lyr'in yüzü gerildi. "Onun öldüğünü sanıyorduk. Ama iki yılı aşkın süredir İmparator'un tutsağıymış."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedi Dario.

Lyr kaşlarını çattı, onun sempatisine şaşırmıştı. Başka tarafa baktım. Şaşırmadım. Dario'nun dış görünüşünün sert olduğunu, ama her ne kadar saklamaya çalışsa da içten içe hepimizin en yumuşağı olduğunu biliyordum.

Aiden'in gözlerinin üzerimde olduğunu, dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum. Jules benim de arkadaşımdı. Bir süre bir Bamarian soylusuyla mektup arkadaşlığı yaptığımı biliyorlardı ama onlara kim olduğunu hiç söylememiştim. Sonra mektupları kesilince bir daha hiç bahsetmedim. Onlar da hiç sormadı.

Lyr uzaklara baktı, boğazını temizledi, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Aura'sındaki kararsızlığı hissedebiliyordum. "Tamamlamakla görevlendirildiğimiz ana görev bu kalkanı çalmak. Aksi takdirde Jules'u alamayız. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Aiden, "Bunun tasvirlerini gördük," diye önerdi. "İmparator'un taht odasında, koltuğunun üzerinde asılı duruyor."

Meera şaşkın bir ses çıkardı. "Bir kalkan mı çalışıyoruz? İmparator'dan mı? Taht odasından mı?" Eliyle odanın etrafını işaret etti. "Biz ve hangi ordu?"

Aiden, "Şu anda Majestelerinin çalışan birkaç Saray muhafızı var," dedi. "Ayrıca kaçışımıza ve geri çekilmemize yardımcı olacak bir paralı asker ekibi de teklif edildi - eğer iş o noktaya gelirse." Sertçe yutkundu. Aiden her zaman kurallara bağlı biri olmuştu. Babamın emri altında olsalar bile, onları kırma konusunda bu kadar sakin olması onun yapacağı bir şey değildi. Bu beni başka neler yapabileceğini merak ettirdi.

babam için yapmaya zorlandım. Arkadaşlarımı başka ne zalimliklere katlanmak zorunda bıraktım. Başka ne zalimlikler yapmaya zorlanmışlardı.

"Tamam," dedi Lyr yavaşça. Masanın karşısındaki Aiden ve Dario'ya baktı, belli ki bir sonraki konuşmayı onların yapmasını bekliyordu. Ama onlar sessizdi, henüz bilmediğimiz bir şeyi ortaya çıkarırlarsa diye bilgi paylaşmak istemiyorlardı.

"Rhyan'ın vorakh'ını biliyoruz," dedi Aiden aniden, sessizliği bozarak. Kelimelerin üzerinde takılıp kalmış gibi hızlıca konuştu.

"Biliyor musun?" Kalbim küt küt atarken .

"Biliyoruz," dedi Dario. "Biliyorduk. Gizlilik yemini ettik."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Sırtımda aylardır uykuda olan bir yara izi, sanki derime yeni kazınmış gibi aniden yandı. O anda hissedebildim, ilk aldığım geceki kadar net. Sırtımdaki bıçağı hissedebiliyordum. Gecenin içinde söylenen yemini duydum.

Gözlerim Aiden'inkilerle buluştu, midem bulanıyordu.

Başını salladı, ifadesinde okuyamadığım bir şey vardı. Sonra gözlerini kaçırdı, dikkati tekrar Lyriana'nın üzerindeydi. "İkiniz de biliyor musunuz?" diye sordu bana endişeyle bakarak. "Evet," dedi Dario. Parşömenlerden birine uzandı.

"Öylece mi?" İnanamayarak sordum. "Bana böyle mi söylüyorsun?" Kusmak istedim. Bu sırrı onlardan saklamak için neredeyse ölüyordum. Ben bile hatırlayamadım tüm zamanlar benim Baba vardı kullanılmış o karşı

Ben. Şantaj Beni tehdit ediyor, işkence ediyor, isteklerini yapmaya zorluyordu. "Bizden ne istiyorsun?" Dario sordu. "Lanet olası bir çıkış partisi mi?"

Göğsüm kabardı ve Aiden'a baktım. En çok endişelendiğim kişi oydu -Garrett'in-

Boğazımı temizlemeye çalışarak öksürdüm. Aklımdan binlerce soru geçiyordu. Sırrımı öğrenecekleri gün ve nasıl tepki verecekleri hakkında hayal ettiğim yüzlerce farklı senaryo.

Bu gerçekliğe benzer bir şey bir kez bile hayal gücüme girmemişti.

Aiden dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kıpkırmızı olmuştu, sonra omuz silkti ve oturduğu yerin önündeki parşömenlerle oynayarak başka tarafa baktı.

"mı söyledi?" Lyr sordu.

"Başka kim var?" Dario parmaklarını masaya vurarak konuştu.

"Biz buradayız," dedi Aiden. "Yani varlığımızı Rhyan'ın durumunu onayladığımız ve kabul ettiğimiz şekilde algılayabilirsiniz."

Lyr yumruklarını masaya vurarak sandalyesinden kalktı. "Durum mu? Bu lanet olası bir durum değil. Bu onun kim olduğunun bir parçası. Ve inanılmaz bir şey. Vorakh'ıyla kaç kez hayatımı kurtardığını biliyor musun?"

Aiden'in boynu kızardı. "Şimdi hayat kurtarmaktan bahsetmenin sırası değil leydim."

"Bence öyle," diye alay etti Lyr.

Ama o sırada ayağa kalkan Meera'ydı, aurası buz gibi ve güçlüydü. "Lyr haklı. Majestelerinin sizi burada olmanız için görevlendirip görevlendirmemesi umurumda değil. Ama dinleyeceksin, çünkü burada yapmayı planladığımız şey bir hayat kurtarmak. Kuzenimin ve o bir Vorakh. Bu odada yaptıklarımız dışarıdaki başarımızı belirleyecek ve dışarıda olanlar ölüm kalım meselesi, özellikle de Jules için. Eğer bize yardım etmen için sana güvenmememiz için bir sebep varsa, o zaman git. Imperator Hart'la kendim konuşacağım." Gözlerinde bir parıltı vardı, mavi bir ışık. Cassarya'nın.

Aiden sustu.

Ama Dario'nun aurası alevlendi. "Buradayız," dedi. "Cevabınız bu. Şimdi ikiniz de oturun. Muhafızları kızdırıyorsunuz."

"Bana söz ver," dedi Lyr. "Bu görevi tamamlamak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Yapamayız," diye kükredi Aiden. "Sana söz veremeyiz. Tamam mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü!" diye bağırdım ve sonra hepimiz ayağa kalktık. Herkes durdu ve bana bakmaya başladı. "Çünkü" dedim, sesim çatallaşarak. "Babama çoktan söz verdiler." Tekrar oturdum ve sandalyemi şiddetle masaya doğru çektim. "O ne isterse yapacaklar, hepsi bu. Bu kadar yeter! Bir kalkan istiyor ve onu da bu şekilde alacak. Herkes otursun ve lanet parşömenlerini açsın. Bu işi yapıyoruz. Doğru yapıyoruz. Ve şimdi başlıyoruz!"

Sonra Lyr oturdu, onu Meera izledi. Son olarak Dario ve Aiden katıldı, herkes koltuklarını ayarladı ve parşömenlerini yeniden düzenledi.

"Bence başlamak için en iyi yer," dedi Lyr boğazını temizleyerek, "o günkü programı ve Saray'ın düzenini ezberlemek. Chayatim için işaretlenmiş yerler, zindanlar, odalar-" tekrar boğazını temizledi, "İmparator'un kolayca ya da gizlice erişebileceği odalar. Jules'un tutulabileceği her yerin bir listesini yapmamız gerekiyor."

Dario başını salladı. "Jules'un peşinden gitmiyoruz. Kalkanın peşinden gidiyoruz."

"Biliyorum. Ama bir kez özgür kaldığında, bir daha elimizden alınmamasını sağlamak bizim görevimiz."

"Kalkana odaklan," dedi Aiden. "Ekselansları onu kurtarmaya hazır."

Lyr'in burun delikleri alevlendi.

"Kalkan yok, Jules yok. Hırsızlık için bir başlangıç noktasına ihtiyacımız var." Dario çenesini eğdi. "Bak, ben varım. Sonuna kadar varım. Ve kaybetmeyi sevmem. O yüzden çalışalım. Programı ezberleyelim, başlangıç noktalarını seçelim."

Bunun üzerine Lyriana ve Meera birbirlerine baktılar ama ikisi de aynı fikirde görünüyordu.

Herkesin parşömenleri açılmaya başladığında odayı sessizlik kapladı. Kalbim hâlâ çarpıyordu. Bedenim hâlâ sırrının açığa çıktığı bilgisine tepki veriyordu.

Ama sonra Jules'u düşündüm. Bana yazdığı son mektubu. Lyr yüzünden kalbim kırık bir halde Bamaria'dan eve döndüğümde sahip olduğum tek şeyin onun dostluğu olduğunu.

Diğer tüm duyguları bir kenara ittim. Onu oradan çıkaracaktım. Bu gece eski dostlarımla aramda başka ne yaşandığının hiçbir önemi yoktu. Parmaklarımı açarak okumaya başladım ve herkes gibi ben de önümdeki haritalara göz gezdirdim.

Bir süre sonra Lyr hayal kırıklığına uğramış bir sesle parşömenini yere bıraktı. "Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok," dedi. "Yine de birkaç yeri yasak bölge olarak işaretleyebiliriz," diye önerdi Meera. "Bazıları çok uzak ve saklanamayacağımız kadar korunaklı. Bunların hiçbir anlamı yok ve olasılık olarak üzerleri çizilmeli." Haritasını masanın ortasına doğru çekti ve ayağa kalkarak çantasından birkaç işaret aldı ve bazı bölümleri kapattı. Birkaç dakika sonra hepimiz aynı fikirdeydik. Meera haritayı dikkatle inceledi. "Sarayı bu şekilde görünce, başlangıç noktalarımızı yarım düzine yere indirebileceğimizi düşünüyorum. İşte." İlk işareti koydu. "Buraya. Buraya," iki tane daha yerleştirdi. "Ve bu üç koridor boyunca bu noktalardan herhangi biri." Son işaretleri de .

"Ve orada," dedi Lyr, bir tane daha ekleyerek.

Herkes öne doğru eğildi, gözleri Meera'nın haritası ile kendi haritaları arasında gidip geliyordu.

"Bu iyi bir şey," dedim. "Bu giriş noktalarını planlamaya başlayabilir, nöbet çizelgesini ve yerlerini çapraz referans alabiliriz."

Aiden parmaklarını masaya vurdu. "Lyr'in giriş noktası bizi Majestelerinin Saray muhafızlarının çoğuyla aynı hizaya getiriyor." Kaşlarını çattı. "Ama Meera'ninkini takip edersek görülme şansımız azalır." Taht Odası'nın hemen dışındaki bir işaretçi gösterdi.

"Emin misin?" Dario sordu.

"Chayatim'e dikkat etmeliyiz," dedi Aiden. "İmparator'un gizlenmiş olanları. Zihinlerinizi okuyabilecekler, geldiğimizi görebilecekler."

"Korumamız olmayacak mı?" Dario sordu. "Zihnimizi koruyan iksir mi?"

Meera başını ellerinin arasına aldı.

"Imperatorda mı var?" Lyr sesini yükselterek sordu.

"Tabii ki ," dedi Aiden. "Aklımızda bir suç varken oraya giremeyiz. Anında yakalanırız."

"Yani bir vorakh'tan çalınan büyüü mü kullanıyoruz?" Lyr sordu, sesi tiksintiyle doluydu.

Dario, "Ya öyle yapacaksın ya da yakalanacak ve kuzenine katılacaksın," dedi. "Sen-" Lyr başladı ama ben sandalyemi ittim ve ayağa kalktım.

"Artık kavga yok," dedim. "Başarmak için buradayız." Gözlerim Lyr'inkilerle buluştu.

"Güzel. Planlamaya başlamak için bu iki giriş noktasına karar verdik mi?" Lyr sordu.

"Sanırım öyle," dedi Meera.

"Hâlâ yedek planlarımız olmalı," dedi Aiden. "Bunlar ideal, ancak bunu herhangi bir yerden gerçekleştirebilmeliyiz."

Dario dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu çok fazla iş demek." Kimse itiraz edemedi ellerini kaldırdı. "Ama bunu yapmamız gerekiyor." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "İmparator'un tutsaklarından biri olmaya pek niyetim yok."

Lyr ve Meera'ya döndüm. "İkiniz de ne düşünüyorsunuz?"

"Mantıklı," dedi Meera. "Aiden'in yaklaşımı doğru." Lyr dudağını ısırıldı. "Bir yolunu bulup başardığımız sürece, ne kadar çok çalıştığımız umurumda değil."

"Başaracağız," dedim ve elimi kalbimin üzerine koydum. "Me sha, me ka. Ve sonrası için bir planımız olacak." Aiden tekrar ayağa kalktı ve Meera'nın haritasını farklı bir açıdan görmek için masanın etrafında dolaşmaya başladı. "Evet. Bence bu çok sağlam bir değerlendirme, özellikle de ilk gün için."

Lyr, "Doğru, ancak tüm bu konular kelimenin tam anlamıyla tamamen farklı planlar gerektirecek," dedi.

"O zaman ayrılalım," dedim. "Hepimiz aynı anda tek bir yerde olamayız. Ve iki yerden plan yaparsak, birinin başarılı olma ihtimali daha yüksek olur," dedim.

"Burada başarılı olma ihtimaliniz daha yüksek," dedi Dario bir işaretçiyi göstererek, "çünkü açıkta olacaksınız." Meera ve Aiden'ı işaret etti. "Kimse ikinizden de şüphelenmez. Ve bu kadar çok Lümerli seçkin varken, siz hamlenizi yaparken daha fazla kargaşa ve dolayısıyla daha fazla dikkat dağıtma şansı olacağı kesin."

Meera başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Dario kaşlarını çattı. "Sanırım Rhyan ve benim daha şiddetli olabilecek bir görev için plan yapmamız gerekiyor. Giriş ve çıkış yollarımızda savaşmak."

"Peki ya ben?" Lyr sordu.

"Sonunda kalkanı alması gereken kişi sensin. Dolayısıyla, her iki plan arasında hareket edebilirsin."

Aiden, "Her iki durumda da bir cazibe yaratmam gerekecek," dedi. "Kalkanı aldıktan sonra arkanda bir yem bırakabilirim. Ayrıca gerçek olanı da senin elinde gizleyebilirim."

"Tamam," dedi Lyr. "Çalışmaya başlayalım. Aiden ve Meera, siz buradan başlayın. Buna Plan A diyeceğiz. Dario ve Rhyan," dedi haritayı işaret ederek, "siz de buradan başlayın. Plan B. Ben Meera ve Aiden' başlayacağım, sonra ikinize katılacağım."

"Ben ve Rhyan," dedi Dario. "Harika."

Sesindeki mutsuzluğu duyarak sustum. Mağarada şoka girdiği ve benim ona sarıldığım o anı hâlâ kabullenmemişti. Yüzündeki ifadeye ve hayatım boyunca Dario hakkında bildiğim her şeye bakılırsa, tahminimce bunu asla yapmayacaktı.

Saatler sonra, Dario'nun başı öne eğikken ve Lyr gözlerindeki yorgunluğu silerken, saat kulesi gece yarısını haber veren çanları çalmaya başladı.

Kapılar açıldı, babamın özel birkaçıyla birlikte korumam bekliyordu. Hepimiz odadan çıktıktan ve çalışma malzemelerimizden herhangi birini almadığımızdan emin olmak için üzerimiz arandıktan sonra, kulelerden ve kemerlerden geçerek girişe geri götürüldük.

Oraya vardığımda, asansörü beklerken, kemerimdeki keseden küçük bir not çıkardım ve masaya doğru ilerledim.

"Bu konularla ilgili her türlü başlıkla ," dedim sessizce, parşömeni masanın üzerinden kaydırarak.

Kütüphaneci kaşlarını çattı ama parşömeni aldı ve okudu. "Lord Rhyan," diye azarladı refakatçilerimden biri. "Bizimle birlikte asansörü bekleyeceksiniz."

"Seninle birlikte asansörü bekliyorum," dedim. "Şurada öyle yapıyorum."

Kütüphaneci isteklerimi gözden geçirirken Lyr meraklı bir ifadeyle beni izledi.

"Görgü tanığı raporları ve Shiviell'in geçmişı," dedi kaşlarını çatarak. "Bu başlıkları size sunmam için bana izin verilmedi."

"Ben Varis için ve Arkasva ve Imperator," I dedi, Midem bulanıyor. "Kütüphaneyi kullanmak için iznim var." "Evet, var."

"Böyle şeylerden yasaklandığıma dair bir uyarı yok, değil mi?

"Hayır, Majesteleri," dedi.

"O zaman lütfen," dedim. "Herhangi bir hesap. Shiviell'le ilgili her şey."

Dudağını ısırdı, masaya vurarak talebi değerlendirdi.

"Ve," diye devam ettim, "kadim, yasak büyü, Tanrıların büyüü üzerine metinler. Özellikle bu, lütfen." Parşömen üzerindeki notumu işaret ettim, parmağım Rakashonim kelimesinin hemen yanındaydı. Lyr'in Asherah'ı çağırırken yararlandığı güç.

"Sizin için bazı başlıklar çıkaracağım, Majesteleri, yarın hazır olurlar."

Ama Lyr'in onları görmesini istemedim. Henüz değil. "Parşömenleri Seathorne'daki odama teslim edebilir misin?" diye sordum. "Lütfen."

Kütüphanecinin ağzı gerildi. "Evet. Halledilecek, Majesteleri."

"Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten." Sonra refakatçilerimin bakışlarını üzerimde hissederek, asansörü beklerken onlara katılmak üzere geri döndüm.

"Ne oldu o ne hakkında?" Lyr sordu, onu koluma tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Araştırma," diye fısıldadım. "Shiviel üzerine."

"Ona ne yaptığımızı öğrenmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. Elim pelerinlerimizin altından onunkini buldu ve parmaklarımız birbirine geçti. "Her şeyi öğreneceğim."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

"Galen, al şunu," dedim ve para dolu çantayı ona doğru ittim.

"Hayır. Ona ihtiyacım yok." Galen uzaklara, Nutavian Katurium'un arenasına baktı. Kollarını göğsünde . Tunik ya da zırh giymemiş, baharın ilk fısıltılarının ve parlak güneşin tadını çıkarıyordu.

"Lütfen," dedim. "En azından beni sponsorun olarak kabul etmelisin."

"Saray benim sponsorum," dedi soğukkanlılıkla.

İçimi çektim. Elbette, Saray onu barındırıyor, her gün antrenman yapması için bir arena veriyor ve temel yemekleri sağlıyordu. Ama yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı ve en azından bunu ona vermek istiyordum. Ama o çok inatçıydı.

"Neden bana bunu teklif ediyorsun ki?" Galen kollarını çekti, başının üzerine kaldırmadan önce iki yana doğru uzattı. Alanda bir habibellum gerçekleşiyordu. Valabellum için tüm potansiyel soturilerin seçmelere katıldığı ve arenadaki rollerini kazanmak için savaştığı her gün bir tane vardı. Her gün soturiler eleniyor ve evlerine gönderiliyordu. Ama Galen bir sonraki aşamaya geçmeyi başarıyordu. "Buna ihtiyacım olmadığını biliyorsun. Senden hiç böyle bir şey istemedim." Yüzü gerildi. Ve altında en ufak bir kızgınlık sezdim.

Bazen Ka'mın ne kadar parası olduğunu unutuyordum. Ve bu zenginlik seviyesinin diğer soylulardan ne kadar farklı olduğunu. Ka Bilgin de böyle bir soylu statüsünün eşiğindeydi. Halkı çoğunlukla Bilge'nin Limanı'nda kaldığından ve çoğu orada Kütüphane'de veya tapınaklarda görev aldığından, her zaman soylular arasına dahil edilmiyorlardı. Çoğu etkinliğe de davet edilmezlerdi. Ama hiç dikkat etmemiştim. Hiçbir zaman

Galen'in durumu hakkında iki kez düşündüm. Büyükanнем işaret edene kadar düşünmemiştim.

Görünüşe göre Galen fark etmişti. Uzun yıllara dayanan arkadaşlığımızda isteyerek izin verdiğiinden daha fazla.

Kara kaşları çatıldı ve sonunda sıranın üzerindeki tuniğine uzandı. Bir sonraki saat geldiğinde, bir sonraki duruşma setinde olacaktı. Bunlar Muhafızların rolleri içindi. Hiçbir koşul altında Galen rol alamazdı. Bu oyunlar ölümcüldü. Ve en son isteyeceğim şey onun zarar görmesiydi. Bir soturion olarak yeterince risk almıştı zaten.

"Son duyduğumda," diye mırıldandı, tuniğini beline kadar indirerek, "paranı düşmanlarıma veriyordun."

"Siktir," diye mırıldandım. "Bunu bilmemen gerekiyordu."

"En iyi arkadaşına karşı bahse girmek. Gerçekten çok hoş."

"Sana karşı bahse girmiyorum!" Dedim. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum!" Önümüzde gerçekleşen habibellumu işaret ettim.

"Bu kötü bir fikir. İnsanlar ölecek. Zaten çok şey kaybettim."

Göğsümde tanıdık bir sızı hissederek durakladım. "Eğer o burada olsaydı..." sesim çatallaştı, "Ha-" Durdum. Ağlamadan Haleika diyemezdım. "Ama ben tam da bu yüzden buradayım!" diye tersledi.

Birlikte yas tutarak, içerek geçirdiğimiz onca gece... Derinlerde taşıdığı öfke hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sakin, mantıklı Galen'in, Ka Scholar'dan gelen Galen'in böyle bir kin taşıyabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Galen, siktir. Gel . Seni de kaybedemem."

Ama Galen dinlemiyordu. "Bunu yapmak zorundayım," dedi. "Onun görmesini sağlamalıyım. İmparator Theotis'in görmesi gerekiyor." Çenesi gerilmişti ve aurasından öfke yayılıyordu. "En azından gözlerinin içine bakabilir ve ne yaptığını yüksek sesle söyleyebilirsem, buna değer. Bunu istemiyor musun?"

Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, kendi öfkem içimde zonkluyordu. Bunu düşünemiyordum. İçime dolan dehşetin beni boğmaya çalıştığını hissetmeden düşünemiyordum.

ve beni tekrar kederime ve şokuma itti. Galen'in nasıl hissettiğini anladım. Ben de hissettim. Ama bir strateji, bir şeyler yapmanın bir yolu vardı. Ve bu değildi.

Tanrım. Endişelenecek yeterince şeyim vardı. En önemlisi de bana hâlâ neler olduğuydu.

Arkama yaslandım ve Galen'in altın Bamarian zırhının tokalarını göğsüne takmaya başlamasını izledim.

"Esnemem lazım," dedi Galen. "Eğer böyle devam edeceksen, sana burada ihtiyacım yok. Gerçekte ne yaptığını bildiğim halde bana para verip beni desteklediğini iddia etme."

"Auriel'in lanet olası belası. Sana karşı bahse girmeyeceğim," diye tısladım. "Sana karşı asla bahse girmem."

"Sonra ne olacak?" Galen'in sesi karardı.

Bir ittifak kurmaya çalışıyordum, rüşvet verebileceğim herhangi bir soturi bulmaya ve onları Galen'i hedef haline getirmeye ikna etmeye çalışıyordum. Onu denemelerden çıkarmalarını istiyordum. Eğer kendisi gitmezse, gücü tükenmezse, o zaman tek seçeneğim onu diskalifiye ettirmek olacaktı.

Çanlar çaldı.

"Güvende olmanı istiyorum," diye bağırdım. "Anlamıyor musun? Yeterince kaybettim. Ben ... siktir. Sen benim arkadaşımsın. Seni kaybetmek istemiyorum."

Galen başka tarafa baktı. "Sadece ben değilim," dedi. "Majesteleri uzun zamandır popülaritesini kaybediyor. Burada İmparator'un sorumlu tutulduğunu görmek isteyen kaç kişi var biliyor musun? Onun düştüğünü görmek isteyen daha kaç kişi var?"

Koltuğumdan sıçradım ve zırhını kavrayarak onu kendime doğru çektim.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tısladım. "İhanetten bahsediyorsun."

"Ben gerçekleri söylüyorum."

"Güzel. Gerçekler. Eğer buna bir son vermek isteyen başkaları da varsa

..." Durakladım. İhanetten bahsetmek istemedim. Bunu göze alamazdım. Varlığım artık yeterince ihanet sayılırdı. "Eğer başkaları

O zaman bırakalım yapsınlar. Bırak onlar halletsin. Ama siz? Sen hiçbir şey yapmıyorsun."

"Onu seviyordum," dedi.

"Ve ben mi?" Dedim. "O benim kuzenimdi. Onu seviyordum." "Aynı şey değil," dedi.

Başımı salladım. "Peki ya Leander?" Çırağı da onun sevgilisiydi. Sadece Galen değil. Haleika'nın onun sevgisine gerçekten karşılık verip vermediğinden hâlâ emin değilken neden bu kadar hırslı olduğunu anlayamıyordum.

"Umurumda değil. Beni sevdiğini biliyorum. Ben de onu sevdim - başkalarını sevmiş olsa bile, onları daha çok sevmiş olsa bile. Onlar burada değil. O öldü. Bu bana bağlı. Her neyse, sen konuşacak birisin. Lyriana'yı unutmayalım. Ama yine de Naria'yla tüm hareketleri, yani hepsini yapıyorsun."

Lyr. Beni sevmiyordu. Yeminlileri sevdiği gibi değil. Yine de, onun tehlikede olduğunu ya da İmparator'un benden ne talep ettiğini düşündüğümde, benim de buna karşı koyacak, savaşacak gücüm olup olmadığını merak ettim. Eğer forsworn bunu yapamazsa, kalbinin nerede olduğunu bilsem bile öne çıkabilir miydim?

"Gitmem gerek," dedi Galen. Zırhına bir bayrak ilıstirdi. Kırk dört numara. Sonra bana ters ters baktı. "Sadece dur. Yaptığın şeyi bırak. Bu karmaşanın dışında mı kalmak istiyorsun? Güvenli oynamak mı? Statükoyu korumak mı?" Bana doğru eğildi. "O zaman yap, Tristan. Yap o zaman. Ama biri bir şey yapmadığı sürece hiçbir şey değişmez. Ve eğer kimse bir şey yapmazsa, başka bir Haleika olacak. Hayatının aşkı ben olmasam bile fark etmez. Bu da en az diğerleri kadar iyi bir sebep. Birileri bir şeyler yapmalı. Ve bu Leander olmayacak. Ya da sen, ya da Ka Grey." Ben bir şey söyleyemeden geri çekildi ve sonra diğerleriyle birlikte arenaya koştu.

Altınlarım hâlâ elimdeyken bankın arkasına yaslandım. Tamamen işe yaramazdı. Arkadaşıma yardım etmek için kullanamayacaksam paranın ne faydası vardı?

Katurium büyücüsü sahaya çıktı ve savaşçıları bağlamak için yeni gümüş çemberler çizildi. Savaşçılardan birkaçı

Konuştüğüm soturi, Galen'in rakibi, sahaya yürüdü ve beni fark ederek saygıyla çenelerini eğdiler.

Başka tarafa baktım.

"Ne zamandan beri arena oyunlarına ilgi duyuyorsun?" Imperator Kormac çekıştirdi. Arkasva'nın altın defnesi güneşte parlıyordu, tıpkı siyah cübbesinin altın kenarlığı gibi, koridorda benim sırama doğru ilerlerken. Bastardmaker ve yaklaşık bir düzine kurt da onu takip ediyordu.

Ayağa fırladım, eğilirken nabzım hızla atıyordu.

"," dedim çabucak. "Sizi bir süredir göremediğim için özür dilerim."

"Kuzeyden haber aldığımızdan beri hayır," dedi ve oturmamı işaret etti.

Ben , o da hemen koltuğa oturdu. Adamlarına "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Onlar uzaklaşırken biz sessizdik. Çok uzağa değil. Özel olarak konuşabileceğimiz kadar uzaktaydılar. Ama bana oluşturdukları tehdidi hatırlatacak kadar da yakındılar.

"Lord Tristan," dedi, "doğru hatırlıyorsam, bana Leydi Lyriana ve Rhyan Hart'ı getirmeyi başaramazsanız başınıza ne geleceği size tam olarak söylenmemiştir."

Yutkundum. "Hatırlıyorum."

"Pekâlâ," dedi Imperator Kormac, kolunu omzuma dolayarak. Diğer eli göğsümdeydi. Bu dokunuşun yeterince dostça olduğunu sanıyordum. O anda bankımızın yanından geçen birinin aval aval bakmasına neden olacak bir şey değildi. Yine de kalbim gümbür gümbür atıyor, alnımda boncuk boncuk terler birikiyordu. Çünkü bu dostça bir dokunuştan başka bir şeydi. Aniden fark ettim ki, eğer isterse beni ezebilirdi. Tam o anda ve orada. Makamımın ya da ne kadar paraya erişebildiğimin bir önemi yoktu. Eğer Imperator size sırtını dönerse, bu iş biterdi.

O adamın senin yanında olmaması tehlikeli bir şey, hayatım.

Büyükannemin uyarısı zihnimde canlandı.

"Bilmelisin ki," dedi İmparator, "buraya geldiğinden beri seni izliyorum."

Şimdi kalbim durdu. İzliyor muydun? Ne kadar yakından? Beni kim izliyordu? Ve ne zaman? Ne görmüş olabilirlerdi? Midem şiddetle burkuldu ve her yerim aynı anda hem sıcak hem de soğuktu.

Vorakh'ım. İmgelemler. Geldiğimden beri onları tekrar görüyordum.

-Her seferinde aynı şey. Ailemi öldüren canavar. Ailemin, dönüşeceğim şeyden pişman olacağına dair söz. İçimdeki kötülük.

beklerken göğsüm sıkışmıştı. Bana lanetlendiğimi, Lethea'nın sırasının bende olduğunu söylemesini.

Ama hayır, hayır. Bilemezdi. Sadece iki olay yaşadım. İki imgelem. Biri duştaydı ve yalnız olduğumdan emindim. Diğeri ise gecenin bir yarısı ben hala yataktayken geldi. Tekrarlayan görüntüler gelene kadar bunun bir rüya olduğunu düşündüm ve mevsimin aniden bahara dönüşmesi kemiklerimdeki ürpertiye ortadan kaldırmadı.

Aksine, daha bu sabah ona ve davasına olan sadakatimi kanıtlamıştım. Midemi bulandırdı. Hemen ardından tuvalete koşmak zorunda kaldım, bağırsaklarımı kustum. Ama Saray'da bir vorakh bulmuştum, denemelerde yarışan kardeşlerini ziyaret ediyorlardı. Onları yakalamıştım. İmparator Kormac'a haber göndermeden önce Bellamy ve Eric'e onları doğrudan Saray hapisanelerine teslim ettirdim.

"İzledin mi?" Umursamaz bir tavırla, nabzımın hızla attığını söyledim. Galen Beş'in ortasındaydı ve ustalıkla yumruk üstüne yumruk atıyordu. "Elbette, yakaladığım suçluyla ilgili bugünkü heyecanın dışında, gözlemlemek için o kadar da ilginç olmadım."

"Bu davalara büyük bir ilgi duyuyor gibisin," dedi, sesi hafif ve sohbet havasındaydı, sanki beni tehdit etmiyordu, sanki hayatım iki elinin arasında değildi.

"Burada olmamızın nedeni bu," dedim. "Valabellum."

"Burada olmanızın nedeni bu değil," diye tersledi. "Daha sonra da gelebilirdin, nişanlıyla da gelebilirdin. Erken geldin çünkü yapman gereken bir iş vardı. Ve o iş değiştiğine göre, dönmeni beklerdim. Lyriana'nın nişan hikayesinin tamamı gryphon boku kokuyor. Ve senden daha fazlasını öğrenmeni beklerdim. Partiye, gevezeliğe, Kuzey'de gerçekte neler olduğunu öğrenmeye. Belki Hart'ın topraklarında onu yasal olarak avlayamazsın ama her gün Katurium'a gitmeni, arenada ve soturi dairelerinde saatler geçirmeni istemedim. Bunu daha önce hiç yapmadın. Kız arkadaşın bir soturion olduğunda bile."

Önüme baktım, onunla göz teması kurmaktan korkuyordum. Elleri hâlâ üzerimdeydi ve titrememek için tüm dikkatimi enerjimi harcıyordum.

"Hayır. Ama-" Sertçe yutkundum, boğazım daraldı. "Ama bu eşsiz bir etkinlik. Olunması gereken yer gibi görünüyor."

"İnsanlar değişmez. İlgi alanları değişmez. Alışkanlıkları da. Ben böyle şeylere dikkat ederim. Yıllardır zerre kadar ilgi duymuyorsun. Senin Ka'n soturi bile çalıştırmıyor. Hiçbir zaman oyunlara düşkün olmadın."

Omuz silktim, eli omzumu sıktığı için hareket garipti. "Şu anda tam olarak onlardan biri değilim," dedim. "Ama dediğim gibi, bunlar alışılmadık durumlar. İmparator'un onuruna düzenlenen büyük bir etkinlik."

"Sizi izlerken keşfettiklerimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Görünüşe göre denemelerde ilginizi çeken biri var. Sponsor olmaya çalıştığınız biri."

Nefes almayı bıraktım. "Dediğin gibi, hiçbir zaman oyunlardan hoşlanmadığım için bahisleri nereye koyacağımı bilmek zor." "Ka Scholar'dan Galen," dedi.

Boğazım düğümlendi, tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Ellerini kaldırdı ve güldü. Gerçi sesi daha çok ulumaya benziyordu. "Kırk dört numara. Bugünkü denemelerinde oldukça iyi gidiyor, değil mi? Son oyunları kazanması için ona bahis oynamayı planladığını düşünmüştüm."

önemli bir rol. Eğitimini desteklemek için para teklif ediyorsanız, bunun bir yatırım olduğunu varsayabilirim. Belki de kumar oynuyordunuz. Ama sonra para düzeniniz değişti. Onun yerine rakiplerine para teklif etmeye başladınız. Hatta ittifakları finanse etmeye başladınız. Hepsi onun aleyhine işliyordu. Sadık görüldüğün tek Soturion'a." "En azından terk edilmiş kuzeninden sonra," diye fısıldarken ağzını kulağıma dayamıştı.

Önce boğazım sıkıştı, sonra da göğsüm. Zar zor nefes alabiliyordum. Kalkmak, oradan kaçmak, odamı bulup kapıyı çarpmak ve bu iş bitene kadar yatağa girmek istiyordum. Casuslarını nasıl fark etmemiştim? Tüm bunları nasıl bu kadar çabuk fark etmişti?

"Buna ne dersiniz?" Imperator Kormac söyledi. Ayağa kalktı ve öne doğru bir adım atarak bizi çevreleyen duvara yaslandı. Çenesini sallayarak ona katılmamı işaret etti.

Dirseklerimi beyaz duvara dayayıp Galen'in dövüşünü izledim. Bacağına güçlü bir tekme attı ve Beşli'sindeki son soturion da yere düştü. Gümüş bağı koptu ve alanın ortasındaki mücadeleye koştu.

"Onun güvende olmasını istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Evet," diye itiraf ettim.

"O zaman önemli bir rolde yer almamalı. Ve tabii ki Moriel'i oynamasına izin veremeyiz."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Çok iyi. Galen son tura kalamayacak. Asherah'ın Bayram Günü'ndeki oyunlarda da yer almayacak. Sözünüzü yerine getirdiğiniz sürece. Lyriana ve Rhyan yakında Imperator Hart'la birlikte burada olacaklar. Göreviniz hâlâ devam ediyor, onlar ulaşılamazken göreviniz sadece duraklatıldı. Hâlâ avlanmalısın. Sadece vorakh değil - ki bunun için sana daha önce teşekkür etmiştik."

Midem bulandı.

"Gerçeği ortaya çıkaracak ve onları bana getireceksin. Bir yolunu bulacaksın. Saray'ın çatısı altına girdikleri anda, kontrolü geri almak için neye ihtiyacım olduğunu öğrenmeyi umuyorum."

"Yapılacak," dedim.

Sırıttı. "Ne yazık. Soturion Galen gerçekten de büyük bir savaşçı. Sonuna kadar gidebilirdi. Sonuna kadar gitmemesi çok kötü." Sonra uzaklaştı ve ben banktaki yerime çöktüm, Bellamy ve Eric'e uzaktan bakıyordum, kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Ben bir hainim. Her bir hain. Ne yaparsam yapayım, sevdiğim herkese karşı. Ama en kötüsü kendime karşı.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

LYRIANA

Ertesi sabah Numeria'nın, Saray'ın ve Nutavian Katurium'un tüm haritaları zihnimden geçerken uyandım. Sanki parşömenlerin içinde yutuluyormuşum gibi çalıştığım görüntüleri rüyamda gördüm. Antrenmana hazırlanırken kendimi su yollarında yürürken, Saray'ın taht odasına girerken ve arenada adımlarımı sayarken hayal ettim. Meera'dan aldığım imgelem sayesinde planın ayrıntılı bir zihinsel resmine sahip olmam yardımcı oldu.

İmparator Hart'ın bana Jules ve Ereşya'nın parçasıyla ilgili verdiği nahaşım imgelemleri sayesinde Saray hakkındaki bilgilerime güveniyordum. Ne kadar yerimiz vardı, salona kaç kişi sığabilirdi. Saklanacak ve kalabalığa karışacak yerler. Ve tam olarak, hamlemi yapmak ve parçayı almak için hangi ana ihtiyacım olduğunu.

Kane sabah egzersizlerini yapmak için orada değildi. Küçük bir mucize. Batıda yeni akadim modellerinin izlendiği haberi ona ulaşmıştı. Büyük ihtimalle Morgana ve Aemon tarafından gönderilmişti.

Glemarian Katurium'da koşarken gözlerimi kapattım ve Numeria'daki arenayı gördüm. Haritaların üzerinden tekrar tekrar geçtim. Derslerde otururken, Rhyan'la antrenman yaparken, devam ettim. Her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırımdı. Gece olduğunda ve kütüphaneye yeniden girdiğimizde, planımızı işaretlemeye hazırdım. Aiden ve Meera'ya emirlerini verdim. Bu noktadan sonra programa ve ardından İmparator'un konuk listesine odaklanmaya başladık - her bir kişinin tam rütbesini ve nerede olacaklarını, Theotis'e ne kadar yakın olduklarını ve alabilecekleri kalkanı anladık. Ayrıca kimlerin müttefik olacağını ve bu nedenle birlikte duracaklarını, kimlerin düşman olabileceğini ve bu nedenle eşit duracaklarını tartıştık.

Daha yakın. Sonra Rhyan'ın babasının para verdiği her muhafızla çapraz karşılaştırma yaptık.

Rhyan karşımda oturuyordu, derisi sitrin ışıklarının altın parıltısı altında parlıyordu. Gözlerimiz birkaç dakikada bir odanın karşı köşelerinde buluşmaya devam ediyordu. Masanın üzerine eğilmiş, Dario ile yapacağı hamleleri planlarken çenesini sıkmişti. Arada bir durup benimle konuşuyor, ben de onların yanına geçip alternatif plan üzerinde çalışıyordum. Pürüzlerle karşılaştıkça ya da komplikasyonları fark ettikçe, planlar değişmeye başladı ve yeni fikirler ortaya atıldı ve aynı hızla atıldı.

Sonunda, bilmemiz gerekenleri bir araya getirmiştik. Hırsızlığımız için uygun görünen üç zaman vardı. Valabellum'dan önceki gece yarısı, nöbet değişimi sırasında; sabah Taht Odası'nda, kalkan takdim edilmek üzere indirilirken; ve dışarıda geçit töreninden hemen önce.

Ama Jules'un kurtarılması aklımı meşgul ediyordu. Kalkanı İmperator Hart'ın belirlediği yere götürmemiz gerekiyordu. Sonra da Jules'u güvenli bir şekilde duvarlardan geçirmemiz gerekecekti. İmperator Hart ilk başta kimsenin onun kaybolduğunu anlamayacağına yemin etmişti ama yanlış kişi tarafından görülürse derhal geri götürülecekti. Ve kalkanı çalmak için ne kadar iyi hazırlanırsak hazırlanalım, Jules'u Numeria'dan çıkarmak tamamen öngörülemez hissettiriyordu. Rhyan'ın büyük olasılıkla vorakh'ını hemen kullanması gerekecekti. Saray'ın içindeki korumalar yüzünden onu kullanamayacaktı ama dışarıda hazır olması son derece önemliydi.

Her şey bittiğinde İmperator Hart ve Seathorne'dan kaçmak için bir yolumuz yoktu.

Jules'u bulduğumuz an sözleşmem yürürlüğe girecekti. Parçayı ele geçirdiğimiz an onun tarafına dönmem emredilecekti. Ve bu da Meera'yı ve Rhyan'ı da itaat etmeye zorlayacaktı, eğer o zamana kadar son dakika kan yemini etmeye kalkışmazsa.

Planlarımızı derinlemesine incelediğimizde, en başından beri sahip olmamız gereken bir şeyi fark ettik.

Söz verilen paralı askerler bize yardım etmek için orada değillerdi. Kaçmaya çalışırsak bize saldırıp yakalayacaklardı.

Böyle bir şey için plan yoktu. Rhyan'la özel olarak konuşma fırsatım hiç olmadı. Dario gün doğumundan gece yarısına kadar gölgemdi. Sonra her gece nahaşım kapıdan içeri girerken odama kilitleniyordum. Rhyan'la Dario'dan uzakta birlikte olduğumuz tek zaman eğitim odasıydı. O zaman da yılanlar bize eşlik ediyor, tıslayarak ve dalgalanarak her hareketimizi izliyor, siyah gözlerini kocaman açarak her şeyi İmparator Hart'a rapor ediyorlardı.

İşleri yapılandırma şeklimize göre, Dario ve Aiden başarımızın kesinlikle ayrılmaz bir parçasıydı. Ve yine de, sonunda bizi özgür olmaktan alıkoyacak şey tam olarak onlardı.

Rhyan'a tek başıma ulaşmak ya da Meera'ya haber vermek için tek umudum Kenna'dan geçmekti ve onu hafta sonuna kadar göremeyecektim; Glemaria'daki ilk nişan etkinliklerine sürüklenene kadar da göremeyecektim. Ama her birinden korkuyordum. Imperator Hart başka mesajlarla Kane'in elini tutmaya ve aptal, aşık bir gelin gibi yanağını öpmeye devam etmekle kalmayacağımı, her etkinlikte en az iki kez birlikte dans edeceğimizi açıkça belirtmişti.

Rhyan'ın gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluştu. Saat neredeyse gece yarısıydı, nişan moduna geçmeden önceki son hazırlık gecemizdi. Yine avucunu kaşıyordu, yüzüğünün gümüşü sitrin ışığında parlıyordu.

Nişanlısını neredeyse unutmuştum. Leydi Amalthea'yı.

"İyi misin?" diye mırıldandı, tek kaşını kaldırmıştı.

Bir haritayı inceleyen Dario'ya, sonra da Meera'yla bir geçidi tartışan Aiden'a hızlıca baktım. "Seninle konuşmam gerek," diye karşılık verdim. "Yalnız."

Başını salladı, dudakları gergindi. "Bir yolunu bulacağız," dedi.

Muhafızlarımız geldi, bizi odadan çıkardılar, günlük aramalarını yaptılar ve bizi kütüphane kulelerine, her bir köprüye ve asansöre geri götürdüler.

Orada, Rhyan tekrar kenara çekildi, kütüphaneciyle kısık bir sesle konuşurken hareketi hızlıydı. Bana baktı, gözleri endişeyle doluydu, sonra tekrar kütüphaneciye döndü ve teşekkür ederek asansöre doğru koşmaya başladı.

Aşağı inerken onu dikkatle izledim, gözlerimde okuyabildiğini bildiğim bir soru vardı. İç çekti ve başını salladı, izlenirken yapabileceği en fazla şey buydu. Ama ben anlamıştım. Beni bilgilendirecekti. Gerçekten konuşabildiğimiz zaman.

Cumartesi sabahı kapımın rahatsız edici derecede yüksek sesle çalınmasıyla . Yorganımı fırlatarak soğuk zeminde ilerledim ve Dario'ya küfretmeye hazır bir şekilde kapıyı açtım. Ama onun yerine Kenna beni bekliyordu.

"Majesteleri," diye nefes nefese kaldım. "Sizi görmek harika." Ve bunda ciddi dim.

"Siz de öyle leydim. Bugün heyecan verici olacak. Siz Glemaria'yı daha çok ve onlar da sizi daha çok görecekler. Halkımız bunun için çok heyecanlı." Arkasındaki üç büyücüyü işaret etti. Asalarıyla birlikte cüppelerle dolu iki rafın içinde süzülüyorlardı. Hızlı bir bakışta, çoğunlukla yeşil, saten ve kadifeden kesilmiş gibi görünüyorlardı ama kadife ve kürklü soturion pelerinlerinin yanına birkaç tane de beyaz numara atılmıştı. En azından donmazdım.

"Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz," diyerek Kenna onları kovdu. Dario benim odama doğru ilerlemeye başladı ama Kenna elini kaldırdı. "Hiç sanmıyorum. Sen burada bekleyeceksin."

"Emir altındayım, Ken."

"Onu orada korumak için. Şimdi kenara çekil, Dario. Denememiz gereken elbiseler var."

"Beni incitiyorsun Ken," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Elbiseleri de denemek istemediğimi varsayıyorum."

Kenna gülerek onun elini kendi elinin içine aldı. "Bunu telafi edeceğim."

Göz kırptı. "Ben burada olacağım. Elbise denemiyor ve ağlamamaya çalışıyorum."

"Hayatının zorluğu," dedi Kenna odama süzülerek.

Yalnız kaldığımızda, "Çok yaklaştım," dedim. Dario, Rhyan ve Aiden'da gördüğüm standart Glemarian soğukkanlılığından çok farklıydı. Rhyan'ın amcası Sean'la olan birkaç etkileşimimde bile, auralarında, duruşlarında Dario'da olmayan bir ciddiyet vardı. Yine de, karşılaştığım diğer askerler kadar sert ve acımasızdı.

Kenna omuz silkti. "Dario yıllardır en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Ve... şey, bir süre için, biz... daha fazlasıydık."

"Dario senin sevgilin miydi?" Çok fazla sorum vardı.

"Bu uzun zaman önceydi. Ve açıkça görebiliyorsunuz, o da bu konuda en az benim kadar üzgün ve kalbi kırık." Yeşil bir elbise çıkardı ve şezlongun üzerine serdi.

"Nasıl? Neden?" diye sordum.

Kenna odanın etrafına bir göz attı. "Yapacak bir şey. Bulduğumuz rütbe ve makamlarda seçeneklerimiz sınırlı olabilir. Bazen en azından biriyle birlikte olmak güzeldir, hatta
Eğer onlar değil ... tam olarak ne
sen istiyorum." Omuz silkti. "Peki ya bu?"

diye sordu, sesi yüksek çıkıyordu. "Mükemmel bir Glemarian yeşili örneği ama senin tenine çok yakışır. Sanırım halkımız-"
"Sorun değil," dedim. "Özgürce konuşabilirsin. Nahashim yok."
Bana doğru yürürken yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Emin misin?" Gözleri odanın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu, vücudu hareketsizdi.

"Olumlu," dedim. Kulaklarım gerilmiş olsa da, olayların tam olarak değiştiği anı yakalamaya tamamen hazırdım.

"Güzel. Şimdi söyle bana, ?" diye sordu ısrarla, sesi alçaktı.
"Rhyan nasıl?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Hiç gerçekten konuşamıyoruz. Onu her gün görüyorum ama hiç yalnız kalmıyoruz. Asla mahremiyete benzer bir şeyimiz yok. Gerçekten iletişim kurmanın hiçbir yolu yok."

Kenna kararlı bir ifadeyle, "Konuşmanız gerek," dedi.

Ellerimi birleştirdim. "Bunu senin ayarlayabileceğini umuyordum. Zamanımız azalıyor ve kaçış yolumuzu bulmamız gerekiyor. Ya da en azından bu olasılığı tartışmaya başlamalıyız. Ama Rhyan ya da Meera'ya hiçbir şey söyleyemem, Dario ve Aiden görmeden nasıl hissettiklerini bile öğrenemem."

"Öyle bir niyetiniz yok. Ama ikinizi bir araya getirebileceğim herhangi bir açıklık, herhangi bir zaman aralığı arayacağım. Nahashim ya da korumalarınız görmeden."

"Bu çok zor. Hiçbir emre itaatsizlik edemem." Her gün, onun emirlerine uymamı ve yaptığım şeyi yapmaya devam etmemi hatırlatan bir not gönderiliyordu. Eğer bir not yoksa, onu şahsen görürdüm. Koridorda yanımdan geçer, beni selamlar ve emirlerini fısıldardı. Hiçbir zaman emir almadan bir tam günden fazla geçirmedi. Ve her geldiklerinde, kanımda aynı çekimi hissettim, aynı takip etme ihtiyacını. Zihnim ya da bedenim ne kadar isyan ediyor gibi görünse de itaat etmek.

Bir elbise çıkardım, ona bakıyormuş gibi yaptım ama içimde onu umursayan hiçbir şey yoktu. Öfkeyle başımı salladım. "Eğer Imperator Rhyan'la buluşmaya çalıştığımı düşünürse, bana doğrudan yapamayacağımı söyleyecektir. O zaman da yapabileceğim başka bir şey kalmaz. Dinlemek zorunda kalacağım."

Kenna çenesine vurdu. "Muhtemelen bunu bekliyordur. Peki ya yazmaya ne dersin? Aranızda gidip gelen mesajlar iletmeye çalışabilirim."

Başımı salladım. "Çok riskli. Ele geçirilmeyeceklerine nasıl güvenebilirim?"

"Yapmayacaklarına güvenmeniz ve yaptıklarını varsayarak her türlü önlemi almanız gerekir."

İnledim. "Ona Yüksek Lümer dilinde yazabilirim ama bu anlamsız görünüyor. Çok kolay tercüme ediliyor. Keşke yapabilseydim

onunla doğrudan konuş-" Gözlerim büyüdü. "Vadati taşları. Onları kullanabiliriz ve saklaması daha kolay olur. Onları benim için getirebilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bu tehlikeli ve biraz zaman alır. Onları nerede tuttuğunu biliyorum ama erişim sağlamak için Devon'un uzakta olması gerekiyor."

"Elbette." İçimi çektim. "Ve yakın zamanda Seathorne'dan ayrılmayacağını varsayıyorum? En azından Valabellum'dan önce?"

"Hayır." Kenna yüzünü buruşturdu. "O bundan emin. Ama bu hafta sonu hareket etmek için daha fazla alanın olacak. Bütün gözler senin üzerinde olacak ama herkes de içiyor olacak. Hem de çok. Eğer bir pencere bulursam, ikinizi bir araya getireceğim ve elimden geldiğince korunmanızı sağlayacağım. Bu arada, onun bilmesini istediğin şeyi bana söylemen gerekebilir. Tek güvenli seçenek bu olabilir."

Gözlerimi kapattım. Kaçışımızı planlamamız gerektiğini bilmesini istedim. Burada bir tutsak ya da Kane'in karısı olarak kalmaya niyetim yoktu. Ne kendimi ne de onu bu kadere mahkûm etmek istemedim.

Rhyan'a planın değişmesi gerektiğini, öylece kaçamayacağımızı söylemiştim. Ama belki de İmparatorluk'tan ayrılmanın zamanı gelmişti. Ama sadece Meera ve Jules'u da yanımızda götürebilirdik. Onu bunu yapacak kadar seviyordum. Her şeyi feda edecek kadar. Eğer mecbur kalırsak. İş o noktaya gelirse. En azından geri dönmek için savaşacak kadar güvenli olana kadar.

Ama bu Kenna aracılığıyla ifade edilemeyecek kadar büyük bir şey gibi görünüyordu. Onunla yüz yüze konuşmaya, ona dokunmaya, ona sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Bir pencere bulur bulmaz bana haber ver," dedim. Kenna başıyla onayladı. "Peki ya Meera?"

"Evet, onun için de." Ona hâlâ anlatmam gereken çok şey vardı. Kane'in kim olduğunu. Onun kim olduğunu. Ve elbette, gerçekten ne çaldığımızı.

"Elbiselerinizi seçelim mi?" Kenna sordu. Şezlonga birkaç seçenek daha eklemişti.

Önlüklere baktım ve bedenim aniden boşluğa düşmüş gibi hissetti. Kane kaleye geri dönmüştü. Geleceği bir gece önce duyurulmuştu. Bütün gün yanımda olacaktı. Ben önümdekini giymeye zorlanırken yanımda olacaktı. "Sanırım başka seçeneğim yok." Elbiselere ihtiyatla baktım. "Bana hiç zırh göndermedi, değil mi?"

Kenna başını salladı. "Onu geri alabileceğini sanmıyorum. Çubuğunu da. Valabellum'dan önce olmaz."

Derin bir nefes aldım, yenilgiyle başımı salladım ve Kenna beni mükemmel bir Glemarian gelinine dönüştürmek için işe koyuldu.

Sadece yanlış adam için.

Ve yanlış Tanrı için.

Birkaç saat sonra, odamda özel bir kahvaltı servisi edildikten ve Kenna'nın hizmetçilerinden birkaçı saçlarımı toplamak ve yüzümü boyamak için geldikten sonra, ilk etkinliğimize uçtum. Senatör Oryyan'ın özel malikanesinde bir öğle yemeğinin ardından Glemaria'daki tek büyük şehir Harton Şehri'nde bir geçit töreni yapılacaktı. Glemaria Kütüphanesi kenarda duruyordu ve etrafımızdaki binalara tepeden bakıyordu.

Gryphon'dan indim, etrafım bir dizi taş bina ve sokakla çevriliydi. Yakınlarda akan bir nehrin sesi de konuşmalara ekleniyordu. Senatör Oryyan'ın konağı duvardan çok pencereden oluşuyor gibiydi. Hepsinin önünde yeşil perdeler asılıydı. Dario beni içeri götürdü ve gümüş lambalarla aydınlatılmış sonsuz bir koridor gibi hissettiren bir yere götürdü. Koridorun sonunda, anons edilene kadar bekleyeceğim bir giyinme odası vardı. Bir aynanın önünde durup elbisemi inceledim. Satenden yapılmıştı ve kadife korsesi gümüşle işlenmişti. Uzun yeşil kolları bileklerime kadar uzanıyordu ve eteği kalçalarımda öyle bir kabarıyordu ki, iki katı büyüklükte görünüyordlardı.

"Elbisenizin düzeltilmesi gerekiyor," dedi Imperator Hart aniden. Hiçbir uyarıda bulunmadan odaya girmişti, gözleri aynadan beni izliyordu. Yavaşça arkamdan yürüdü, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ki

henüz o günkü emirlerini almamıştı. "Gryphon'dan düşmüş gibi görünüyorsun.

"Ekselansları," dedim reverans yapmak için dönerek. "Bunu düzelteceğimden emin olabilirsiniz."

"İzin ver," dedi, belime uzandı ve beni aynaya bakacak şekilde döndürdü. Ön tarafı sırtıma bastırdı. Dengemi sağlayamadan elleri kalktı ve korsemin üst kısmını kavradı.

Nefesimi içime çektim, kalbim çok hızlı atıyordu. Korseyi daha yukarı kaldırıp şiddetle çekiştirirken bilekleri göğüslerimin üst kısımlarına sürtündü, parmakları kemiğe bastırdı.

Görüşüm bulanıklaştı.

"Brockton," diye bağırdım. "Lütfen. Lütfen. Yapma bunu. Yapma." "Üzgünüm, Asherah." Bıçağını göğsümden aşağı kaydırıp ve kalan ince kumaş -beni örten tek şey- ikiye bölünerek beni açıkta bıraktı. Çırılçıplak.

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

"Çok güzel görünüyor, Majesteleri," dedi Dario, sesi odadakiler için fazla yüksekti. "Korsesi mükemmel yerleştirilmiş. Böyle şeylerden gerçekten anlıyorsunuz."

Imperator Hart hareketsiz kaldı, aynada beni izlerken elleri elbisemin üzerinde kaldı, göğsümün kabarışını, nefesimin kısa, zor nefesler halinde gelişini izledi. Elleri köprücük kemiğime doğru kaydıp, omuzlarıma doğru ilerlerken parmakları tenimde dans ediyordu. Beni kendine doğru çekti ve kulağıma fısıldadı.

"Bugün ikna edici ol, küçük avcı." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "İmparator Kormac'tan oğluyla iptal edilen nişanınızla ilgili haber aldım."

"Öyle mi?" Sesim yüksek, bedenim bana dokunduğu her yerin fazlasıyla farkında olarak sordum. Boynumdan aşağı sümüksü bir his akmaya başlamıştı.

"Hiç hoşnut değil." Aynaya bakarak genişçe gülümsedi.

"Beklediğimiz gibi," dedim dikkatle.

"Tam da beklediğimiz gibi. Sizin üzerinizdeki hak iddiasından vazgeçtiğini bilmek sizi mutlu edecektir. Ama hakarete rağmen seni isteyerek geri alacak. Yatağınızda Arkturion Kane'in arkadaşlığını tercih etmediğinize karar verirsiniz kendisine haber vermenizi özellikle söyledi."

Önüme baktım, gözleriyle buluşmayı reddettim.

"Herkes senin ne kadar iffetli ve saf kaldığını, oğlum tarafından ne kadar dokunulmamış olduğunu söylediğimizi biliyorum. Ama istediğin zaman nişanlının yatağını test etmekte özgürsün. Ya da benimkini."

"Ben oldukça geleneksel biriyim," dedim.

"Hmmm. Elbette. Siz erdem timsali olmaya devam ediyorsunuz. Bu durumda, Kormac'ın herhangi bir yasal talepte bulunmasını engellemek için düğününüzü öne almamız gerekebilir."

"Ah?" diyebildim ama midem dönüp duruyordu, zihnim Kane'in üzerime salacağı dehşeti hayal edemeyecek kadar güçlüydü. Lütfen, lütfen. Valabellum'dan önce olmaz. Bir çıkış yolu bulmadan önce olmaz. "Elbette, böyle bir olayın planlanması zaman alacaktır?"

Gözleri kısıldı. "Evlenmek için acele etmiyor musun?"

"Bir kız yıllarca bu günün hayalini kurar." Zorla gülümsedim. "Böyle bir etkinliğin doğru yapılmasını isterdim. Ve İmparator katılırsa bundan onur duyarım. Sizin de katılacağınıza inanıyorum. Bu kesinlikle diğer tüm iddiaları sona erdirecektir."

İmparator'un gözlerinin kısılmasını izledim. "Orada olacak," dedi.

"Bu harika. Programının dolu olduğunu ve dikkatli, ileri bir planlama gerektireceğini biliyorum." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Şimdilik, katılmamız gereken birkaç haftalık nişan etkinlikleri var. Valabellum hemen sonra. O zamana kadar beklemek zorunda kalacak."

Imperator Hart sırtıttı. "Sonsuza kadar beklemesine izin vereceksin, değil mi?" Boynumdaki nefesi çok sıcaktı, çok yakındı. Ve her nasılsa aurası hâlâ çok soğuktu. "Kormac'a seni talep etmesi için bir sebep verme," diye emretti. "Çünkü hâlâ sizin... ülkenize girmeyi çok istiyor." Başını eğdi

Başını. "Üzgün görünüyorsun. Yaptığın şu küçük şey, nabzının hızla atması, nefesinin kesilmesi, Bamarla için mi endişeleniyorsun? Yoksa," diye fısıldadı, "Brockton'dan bir veda hediyesi mi? Ellerimin üzerinde olması mı? Ya da ben..." korsemi öne doğru iterek göğüslerimin üst kısmını ortaya çıkardı, "kıyafetlerini ayarlarken mi?"

Kendimi baygın hissettim. Gözyaşlarımla gözlerimin arkasına değdiğini, sıcak ve yakıcı bir şekilde ilerlediğini hissedebiliyordum. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, ağlamaya çok yakındım. Ama yapamadım. Eğer başlarsam, bir damla gözyaşı dökmeme izin verirsem, asla duramayacağımı biliyordum.

Derin bir nefes aldım, tüylerim diken diken oldu ve çenemi kaldırdım. "Imperator Kormac'ın beni talep etmek için hiçbir nedeni olmayacak -yaptığım herhangi bir eylemle değil."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ve onu uzak tuttuğumuzdan emin olmak için, tüm bunlardaki rolünü unutma." Dişlerini sıktı, ağzı kulağıma daha da yaklaştı. "Kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda oğlumu izlemeyi bırak."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Başımı salladım.

"Ve seni burada tutarken," omuzlarımı tekrar sıktı, önce sertçe, sonra parmaklarının arasında eziyordu, kemikleri benimkilere gömülüyordu.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum, Dario bizi izliyordu. Öne doğru ani bir adım atmıştı. Eli kılıcının üzerindeydi. Aurası neredeyse koruyucu bir hisle parlıyordu. Parmakları kabzanın etrafında kıvrıldı, yıldız ateşinden çelik kılıcının ucu ateşte parlıyordu ve sonra aynı hızla geri çekilirken ellerini yanlarına bıraktı. Dario'nun gözleri dikkatle bizden öteye, eski bir gryphon resmine kaydı.

Imperator Hart ben irkilinceye kadar beni daha da sert sıktı. Tam da Kane'den yeni iyileşmiş olan yerde bir morluk daha oluşacaktı.

"Sana şimdi söylüyorum," dedi. "Sana ihtiyacın olan her şeyi verdim. Savaşçı eğitimi. Sadece İmparatorların görmesine izin verilen gizli materyallere, haritalara ve programlara erişim. Ve sana yardımcı olması için bir ekip verdim."

Size söyleneni yapmaktan başka bir şeye ihtiyacınız yok."

Tekrar başımı salladım, yüzüm acıdan solmuştu, ensemde boncuk boncuk terler oluşuyordu. "Çok cömert davrandınız, Majesteleri."

"Aynı fikirde olduğunuzu duymak beni çok mutlu ediyor. Ve sen de aynı şeyi hissediyorsun, hmmm?"

"Evet."

Gözleri aynadan beni değerlendirdi. "O zaman arkamdan özel toplantılar ayarlamaya çalışmaktan vazgeç."

Nefesim kesildi. Bundan Kenna'ya sadece bu sabah bahsetmiştim. Odada nahaşım olup olmadığını iki kez kontrol etmiştim. Orada olmadığından emindim. Nereden biliyordu ki? Dario duymuş ve bildirmiş miydi? Başka bir gardiyan mı? Kenna bana ihanet etmeye zorlanmış mıydı? Lanet olsun. Lanet olsun!

Her iki durumda da, şimdi ona gidemezdim. Ally olsun ya da olmasın, açığa çıkmıştı. Riske girmeye cesaret etsem bile, ona söyleyecek kelimeleri bulamazdım. İmparator Hart'ın doğrudan emrine itaatsizlik edemezdim. Çok büyük acılar çekmeden olmaz. İmzaladığım kan sözleşmesi bundan emindi.

"Hanımefendi çok güzel, Dario. Sonunda görülmeye değer biri oldu," dedi Imperator Hart ve geri çekildi, sesi artık neşeli ve hafifti. Sanki az önce beni tehdit etmemiş gibiydi. Kıkırdadı ve odadan çıkmadan önce Dario'ya göz kırptı. Kapı kapandı ve ben öne doğru tökezledim.

Dario bir anda yanımdaydı. "İyi misin, Lyriana?" diye sordu, elleri bana uzanıyordu ama tam olarak dokunamıyordu. "Siktir." Koyu renk gözleri aynada omuzlarımı bir ileri bir geri taradı. Ellerini bıraktı, parmakları seğiriyordu. "Canını yaktı mı?" Başını iki yana salladı. "Elbette verdi. Buraya bir büyücü getirip omuzların için buz büyüsü yaptırabilirim."

Yutkunarak arkamı döndüm ve doğrudan ona baktım. "Bana iyi mi davranıyorsun?"

Alay etti. "O kadar şaşırmış görünme. Burada bekle."

Kollarımı göğsüme doladım, korkunun kalıntıları ve Imperator Hart'ın aurasıyla titriyordum.

Ama ilk kez Rhyan ve Dario'nun neden arkadaş olduklarını anlamaya başlamıştım. Fark ettiğimden daha çok Rhyan'a benziyordu. Aynı korumacı çizgiye sahipti. Mağara olayı yüzünden onu gözden çıkarmak, ona güvenmemek için çok acele etmiştim. Çünkü bizi yakalamıştı. Ama yavaş yavaş anlamaya başlıyordum ki, Imperator Hart'ın yakın çevresindeki hiç kimse, Imperator'un onlar üzerindeki kontrolünü garanti edemediği sürece onun bir parçası olamazdı. Dario ve Aiden'in bizi yakaladıkları gece, bizi bağlayıp geri getirmekten başka seçenekleri olmayabilirdi. Ve bir anda Dario'ya sempati duymaya başladım. Ama yine de temkinliydim. Eğer emir altındaysa, bir kan yemini ya da benimki gibi bir sözleşme altındaysa, sonunda bize her zaman ihanet ederdi. Bu sabah beni ve Kenna'yı duymuş ve bulduklarını rapor etmekten başka çaresi kalmamış olabilirdi.

Bir an sonra geri döndü, yanında bir büyücü vardı, asası mavimsi beyaz bir ışıkla parlıyordu.

"Omuzlarınızı görebiliyor mu leydim?" diye sordu, sesi nazikti. "Sadece omuzlarınızı, başka bir şey yok."

Gözlerimiz buluştu ve kaygımı fark ettiğini anladım. Düşündüğümde daha dikkatli biriydi.

Büyücüye başımı salladım. "Sorun yok."

"Kollarını hareket ettirmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Dario sordu.

"Yapabilirim." Malzemeyi pazularıma kadar kaydurdum ve bunu yaparken yüzümü buruşturdum.

Dario büyücünün yaklaşması için başıyla işaret etti.

"Bu biraz soğuk hissettirecek," diye uyardı büyücü. "Ama acıtmayacak ve hissettiğin herhangi bir acıyı yumuşatacak."

Buz derimi delip geçerken nefesimi içime çektim. "Dario." Bakışlarını buldum, buz yanmaya devam ederken ona bir dayanak noktası olarak ihtiyaç duyuyordum. "Teşekkür ederim."

Gözleri yumuşadı ama sonra arkasını döndü, vücut dili tetikte bekleyen birininkine benziyordu. "Seni çağırmaları uzun sürmeyecek."

Sertçe yutkundum, omzum uyuşmaya başlamıştı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Gözleri üzerimde kaldı, hâlâ yumuşak ama temkinliydi.

"Aiden-" boğazım düğümlendi, "O da Meera'ya karşı senin bana karşı olduğun kadar korumacı mı?"

"Öyle." Dario kapıya doğru baktı. "Lütfen, bir daha sorma. Vakit geldi."

Acı çekmemesi için dua ederek gözlerimi kapattım. En azından Dario'nun henüz güvenilmez olsa bile bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ama en azından, eğer ben Meera'nın yanında olamazsam, Aiden olacaktı. Ve yakalandığımızdan beri ilk kez, bu rahatlatıcı bir düşünce gibi görünüyordu.

Dario'nun yardımıyla kollarımı tekrar omuzlarımdan geçirdim ve Glemarianlarla dolu yemek salonuna doğru yürüdüm. Hemen Kane'in yanına gittim; ona bakmaktan, sarılmaktan ve yanağından öpmekten kendimi alamadım. Tanrılara şükür, İmperator Hart benden daha fazlasını istememişti.

Kane elimi kavradı, herkes alkışlarken parmakları elimi morarttı. Rhyan'ın odaya girdiğini bildiğim halde gözlerimi ondan ayıramadan ona bakmaya devam ederken boğazımdaki safrayı yuttum. Her zaman bilirdim. Aurasını hissedebiliyordum. Ruhunu hissedebiliyordum. Ama sadece çevresel görüşümde onu görebiliyordum, eli Amalthea'nın elinde, çenesi gergin ve zümrüt gözleri üzerimde parlıyordu.

Yeterince tebrik duyduktan, yeterince şarap kadehi boşalttıktan ve ardından kadeh kaldırdıktan ve Kane'le üç şarkı boyunca dans ettikten sonra, nişan törenine götürüldük ve Harton'a kadar çöp arabalarıyla taşındık. Mekân değişikliği sırasında mükemmel bir soylu gibi giyinmiş Meera'yı görmeyi başardım. Aiden onun yanında duruyordu, eli atasının üzerindeydi, kara gözleri de burnu kadar kartal gibi bakıyordu. Onu koruyordu. Ela gözleri benimkilerle buluştu. Ve kısa bir an için gülümsedi, güven verici gülümsemeydi bu. Sadece bir kız kardeşin okuyabileceği bir şey. Dedi ki

"Ben iyiyim" dedi ve iyi olup olmadığımı sordu. Yine de gülümseyemedim, çünkü çekildim.

Ondan sonra dikkatimi vermeyi bıraktım. Kalabalıktan gelen tebrik çılgınlıklarını zar zor fark ettim. Gryphon'a geri binip başka bir şehre uçtuğumuzda irkilmedim bile. Saçımı ve makyajımı tazelemek ve yeni bir elbise giymeme yardım etmek için başka bir arka odaya başka bir hizmetçi grubu geldiğinde kıpırdamadım. İlkinin aynısıydı ama beyazdı.

Bir sonraki etkinlikte Kane elimi tuttuğunda bunu hissetmedim. Ya da Rhyan içeri girdiğinde. Imperator Hart'a bana emir vermesi ya da beni sorgulaması için başka bir sebep vermeyi reddettim.

Tek bir amacım vardı. Valabellum için hazırlanmak. Kalkanı al. Jules'u almak. Ve bu yüzden daireler çizerken, Kane'in parmakları kalçama batarken ya da Rhyan'ın kokusu, misk ve çam kokusu ve ev gibi hissettiren bir şey yanımdan geçerken tepki vermedim. Zihnimde haritaların üzerinden geçtim. Programları zihinsel olarak gözden geçirdim. Eğitime ilk başladığımda Rhyan'ın bana yapmayı öğrettiği şeyi yaptım. Sonunu hayal ettim. İstedğim sonucu gördüm.

Ve bunu tekrar tekrar prova ettim.

Ereshya'nın parçası ellerimde.

Jules kollarımda.

Rhyan ve Meera ile ikimiz Numeria'dan kaçıyoruz. Glemaria'dan kaçıyoruz. Bedava.

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, hafta sonundaki nişan etkinlikleri sona ermişti. Ağzında bir tomarla bir yılan yatağıma girdi.

"Beni şimdiden özledin mi?" Parşömeni çenesinden çekip alarak hırladım.

Hanımım,

Imperator Hart'ın artık tanıdık gelen yazısına donuk donuk baktım.

İyi iş çıkardın. Eğer bu hafta da başarabilirsen, yoğun programın dışında kardeşini görmene izin verebilirim. Bir başka önlem olarak, Rhyan gelecekteki tüm etkinliklerde bağlı olacak. Sonuçta onun gücüne sadece hafta boyunca eğitim için ihtiyaç var.

Sadakatini kanıtlarsan ona daha fazla özgürlük verebilirim.

H.H.I.H.

Not: İlerlerken elbiselerinizin düzgün bir şekilde oturduğundan emin olun. Erkeklerin hayal kurmasına neden olmak istemezsiniz, değil mi?

Parşömeni ateşe attım, içim kaynıyordu. Rhyan için yaptığım her şey, pazarlık ettiğim her şey. Hepsi onun tekrar bağlanması içindi.

Seathorne'un kapılarında günler ve ardından haftalar geçtikçe, İmparator Hart'ın emirlerine uymaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığını hemen anladım.

Ben de öyle yaptım. Antrenman yaptım, koştum, gücümü göstermedim. Gözlerimi Rhyan'inkilerden uzak tuttum, babasıyla son "tartışmamı" duyduktan sonra omzuma endişeli bir el uzattığında dokunuşundan kaçındım. Bana söylendiği için baş başa kaldığımız nadir anlarda elimi onunkinden çektim ve giderek birbirimizden uzaklaştıkça yüzünün düşüşünü izledim. Onu her zaman görmeme rağmen her gece ve gündüz onu özliyordum. Bu kadar yakın olmak eşsiz bir işkence biçimiydi.

Rhyan'ın odasında tek başıma küçük teselliler buldum. Eski eşyalarına bakıyor, eski parşömenlerini okuyarak uykuya dalmama yardımcı oluyor, bir yandan da battaniyelerinden yayılan kokusunu içime çekiyordum. Yılanlar bunu da bildirene kadar. Rhyan'ın kokusu bana işkence etmek içindi. Öyle olmadığı an, yok olmuştu. Eğitimdeyken eve yeni çarşaflarla geldim, çam ve misk kokusu yerini tamamen limona . Her gün bana emredileni yaptım. İmparator'a sadık bir Glemarian tebaasıydım, onun iplerine bağlı bir kukla, gülümsemek, dans etmek, aşık görünmek ve dikkatimi sevdiklerime çevirmek için her yazılı ve sözlü isteğini yerine getiriyordum.

Ve her gece kütüphanede hazırlıklarımıza odaklandım. Sabahları, Rhyan Dario'yla seyahat pratiği yaparken, ben de sabahın köründe eğitim odamızda nöbet tutuyordum.

Kolları, başkentte karşısına çıkacak her şey için yeterince güçlü olduğundan emin olmak içindi. Rhyan bizim odamızla Dario'nun odası arasında ileri geri zıplama alıştırmaları yapıyordu, ta ki ter içinde kalıp minderin üzerine yığılana kadar. Ama gittikçe güçleniyor, her seferinde daha fazla zıplamaya dayanıyordu.

Bir sonraki nişan etkinlikleri geldiğinde, yine süslü Glemarian tarzı elbiseler giydirildim ve farklı şehirlerde ve seçkin soyluların özel evlerinde geçit töreni yaptım. O zamana kadar, etkinliklerin üçüncü hafta sonunda, Kane ile dans etmeye zorlanmaya, ellerini belimde, sırtımda ve omuzlarımda hissetmeye, kaba yanak saçlarını dudaklarıma değdirmeye alışmıştım. En azından, hissetmek zorunda olduğum tek şey buydu.

Ve hafta sonu sona erdiğinde, elimde başka bir not daha vardı.

Nişanlığınıza olan sevginiz konusunda henüz ikna olmadım.

Tekrar dene.

İkna et beni.

Notu buruşturdum, şömineye bile götüremeyecek kadar yorgundum.

Ertesi hafta Glemaria'da havalar ısındı - Valabellum'dan önceki son haftamız. Kenna o sabahlar odama daha sık uğruyordu ama onunla sırası gelmeden cesaret edemiyordum, Rhyan'ı sormuyordum. Meera'yı sormadım. Onunla elbiseler, yüzükler ve baharın eşiğinde olduğumuz için o hafta sonu kürksüz daha hafif bir palto giymek hakkında konuştum.

Sınırın ötesine, Hartavia'ya, Rhyan'ın anne tarafından akrabalarından birine ait bir malikâneye uçmuştuk. Teyzesi Leydi Sheera annesinin kız kardeşiydi ve kocası, Rhyan'ın evlilik yoluyla amcası, Kuzey'de önde gelen bir Ka olan Ka Telor'un Lord Marcus'uydu.

Balonun başlangıcında geleneksel protokol gereği tek tek anons edilerek soylulara takdim edildik. Ka'nın misafirleri ve üyeleri olarak

Kuzey Imperator, baloya en son biz girdik. Ama ben gergindim, özellikle bir adamı bulmaya odaklanmıştım. Hartavia Senatörü. Rhyan'ın çocukluk tacizcisi.

Gecenin ilk dansı bir grup dansıydı; Hartavianların geleneksel dansı olan ve genellikle "Defne Dansı" olarak bilinen, geniş daireler halinde el ele tutuşmayı içeren bir danstı. Kendimi kadınlardan oluşan bir çemberin içinde, Kenna'yla ele tutuşurken buldum ve endişeyle omzumun üzerinden Rhyan'ı aradım. Ama o, Aiden ve Dario'nun arasına sıkışmıştı. Çember dağılıp müzik notaları daha hızlı çalmaya başladığında Kenna'yla kollarımı birleştirdim. Dansın bir sonraki bölümünde birbirimizin etrafında dönerek daire şeklinde zıplıyorduk. Ama Kenna'nın hamileliği çok ilerlemiş olduğu için daha çok yürüyüş yaptık.

Ona doğru eğildim, Imperator'un dikkati dağılmış bir şekilde Leydi Sheera ile dans ettiğini fark ettim. Kenna ıslık ıslık görünüyordu, kahverengi saçları parlıyordu ve sırtından aşağıya doğru gürdü. Geleneksel yeşil elbiselerini, durumuna göre çok daha rahat görünen dökümlü sarı bir elbiseyle değiştirmişti.

Kenna'yla Rhyan hakkında, kaçış hakkında, elbiseler ve partilerle ilgili olmayan her şey hakkında konuşmak masadan kaldırılmıştı. Ama Imperator Hart beni bu tür sorulardan asla men etmemişti.

"Hartavia Senatörü," diye tısladım Kenna'nın kulağına.

Kahverengi gözleri genişledi, odayı araştırdı. "Nerede?" diye sordu.

Başımı salladım. Müzik değişti ve birbirimizin kollarını bıraktık, ellerimizi birleştirmek için döndük, dairesel yürüyüşümüz şimdi saat yönünün tersine hareket ediyordu. "Hayır. Neye benzediğini bilmiyorum. O burada mı?"

Kaşları çatıldı ama yürüyüşü yavaşladı, boştaki eli sanki neden daha sert dans etmediğini soran birine hazırlık yapar gibi karnına gitti. Sessizce odayı taradı, gözleri dans pistindeki farklı çiftleri araştırıyordu.

Sonunda başını memnun bir şekilde salladı, rahatlamış yüz ifadesinden anlaşıyordu. "Hayır. Ondan iz yok."

Nefesimi sertçe verdim. "Güzel." Çünkü o buradaysa...

Notalar tekrar değişti ve şarkının başlangıcına dönerek defneleri yeniden yapma zamanının geldiğini işaret etti. Bu kez halkalar karıştı ve elim Kane tarafından tutuldu. Tekrar sıra geldiğinde beni daha küçük dansın içine çekti, Kenna ise daha önce birkaç kez onunla gördüğümü sandığım asil bir kadın bulmuştu.

Şarkı bittiğinde enstrümanlar yavaşladı ve Kane beni kendisine doğru sürükledi.

Boğazımda düğümlendi ama birden ona yakın dans etmeye başladım, vücutlarımız birbirine yapışmıştı, eli kırımın kıvrımından aşağı kayıyordu. Gözlerimin arkasındaki yaşlar yanarken bile kendimi durduramayarak dokunuşa doğru eğildim. Odanın diğer ucunda Rhyan'ın yüzü solgunlaşırken bile. Geri çekilmeye çalıştığımda midem ağrıyor, kanım ısınıyordu.

Çok geçmeden resmi dans sona erdi ve Hartavian Arkturion Kane'i bir şeyler içmek için kenara çekti. Gece, Jules ve ben gizlice dışarı çıktığımızda şehirdeki kulüplerde gördüğüm daha sıradan bir şeye dönmüştü. Onu özlemek, sadece o anın içinde olmayı, müziğin ve dansın tadını çıkarmayı dilemek kalbimi sızlatıyordu. Eskiden sevdiğim şeyler. Ve şenliklerden etkilenen tek kişi ben değildim. Nöbet tutan soturiler bile rahatlamış görünüyordu, bazıları silahlarını indiriyor ya da şarap, bal likörü ve bira serbestçe akarken görev yerlerini terk ediyorlardı.

Etrafa baktığımda, Imperator Hart'tan hiçbir iz olmadığını fark ettim. Kenna'dan da iz yoktu. Nahashim de yoktu. Dario'nun bile dikkati dağılmıştı, bir an için daha önce dans ettiği bir büyücüyle konuşuyordu. Meera, Aiden'la hâlâ oldukça resmi bir şekilde dans ediyordu. Peki ya Rhyan? Amalthea ile dans ediyordu.

Açılışı gördüm. Göğsüm kabarak odadan boş bir salona doğru koştum. Cezalandırılmam umurumda değildi. İmparator'un emirlerine itaat etmemenin bana fiziksel acı verip vermemesi umurumda değildi. Adımı attığım anda midem guruldadı.

Dışarıdaki ayağımla bağırsaklarıma ve kollarıma doğru keskin bir acı hissettim. Ama orada bir saniye daha duramazdım; Rhyan'ı biriyle görmeye dayanamazdım. Bütün gece Kane'in iğrenç ellerinin dokunduğunu kendi tenimi hissetmeye dayanamıyordum. Sonunda, tüm bunların duygusal ve psikolojik acısı Imperator Hart'ın emirlerinden daha çok canımı yaktı.

Koridordan ayak sesleri geliyordu, gittikçe yaklaşıyordu. Düşünmeden koştum, bir köşenin arkasına daldım, umutsuzca nefesimi kontrol etmeye, duygularımı susturmaya ve auramı geri çekmeye çalıştım. Kişi gelmeye devam etti, daha hızlı yürüyordu. Yürüyüşünün yankısından soturion botları giydiğini anladım. Muhtemelen Dario, gittiğimi fark etmişti. Ama onunla ya da herhangi biriyle yüzleşmeye hazır değildim. Yalnız kalmak, dağılmak için bir ana ihtiyacım vardı. Nefes almak için. Arkamı döndüm, bulduğum köşeye doğru ilerledim ve duvara yaslandım.

Sonra bir anda çam ve misk kokuları duyularımı doldurdu. "Lyr? Seni kaçarken gördüm. İyi misin?"

Gözlerimi sıkarak kapattım, midem bulanıyordu. "Burada olmamalısın. Baban-"

"Sence umurumda mı? Söyle bana. Sorun ne?"

Döndüm ve Rhyan'la yüz yüze geldim. Ve tüm emirlerime, içimde yankılanan acıya rağmen düşünmedim. Bir adım öne çıkıp onu kollarımla sardım.

Boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı, vücudu hareketsizdi. Parmaklarımı sırtına bastırdım, sağlam kaslarını hissettim, onun mahrum bırakıldığım bu kısmının tadını çıkardım. Ellerim omuzlarına doğru kayarak onu daha yakına çekti. İkimiz de hareketsizdik, sadece nefes alıyorduk, haftalarca mahrum kaldıktan sonra birbirimize sarılıyorduk.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, bir şey serbest bırakıldı. Boğazından gelen bir hırıltıyla kalçalarını benimkilere bastırdı ve beni duvara doğru itti. Bana karşı sertleşti. Dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Göğsüm kabarmaya, nefeslerim kısaltmaya başladı. O kadar yoksunluktan sonra, bir şey yapamamak

Onunla konuşmak, ona bakmak, onu böyle hissetmek, her şeyiyle bana karşı olması, neredeyse çok fazlaydı.

Çok tehlikeli.

Babası koridorun sonundaydı. Arkturion Kane. Leydi Amalthea.

Diğer eli sırtımdan aşağı kayarken Rhyan enseme avuçladı. Çok masum bir dokunuştı ama yine de inledim, onun tarafından ne kadar aç bırakılmış ve dokunulmamış olduğuma ağlamak istiyordum. Gözleri parladı, çaresiz ve açlıkla doluydu. Eli daha da aşağıya indi, belimi ve kalçamı sıktı, avucu kıcıma yerleşene kadar beni kendine doğru çekti, kaldırdı.

"Ne biz?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım." Kalçalarını yuvarlayarak beni itti. "Ama duramıyorum."

Karnım zonklasa da, "Yapmak zorundayız" diye haykırsam da, onu daha da yakınımaya çekmeye çalışıyordum. Durmak zorundayız."

Rhyan neredeyse nefes nefese kalarak dişlerinin arasından tısladı. Ama hemen sustu, boynu kıpkırmızı olmuştu. "Kane sana bir şey yaptı mı?" Gözlerimi kapadım, kollarını sıkarak onu kendime çekmeye çalıştım. "Senin görmediğin bir şey değil. Ben sadece-" Yüzümü buruşturdum. "Daha fazla dayanamadım. Uzaklaşmam gerekiyordu. Sadece bir dakikalığına." "Ortak," diye nefes aldı boynuma karşı, sesi duygusalıktan titriyordu.

Gözlerimin arkası yandı. Tanrım. Bana en son ne zaman böyle seslendiğini hatırlayamıyordum.

Sonra beni daha sıkı kavradı, sahiplenici, sahiplenici. "Seni çok özledim," diye homurdandı. Burnunu çeneme sürttüğünde ve diğer tarafımda omzumun kıvrımını bulduğunda nefesinin tenimde sıcak olduğunu ve karnımda ürperti bıraktığını hissedebiliyordum. Beni daha yakına çekti, tekrar içine çekti.

"Rhyan," diye nefes nefese kaldım. "Ben de seni özledim. Hem de çok."

Alnı alnıma yaslanmıştı, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim . İçtiği bal likörünün kokusunu alabiliyordum.

nefesini. Ağzımın kenarını öperken gözlerini kapatmıştı.

"Sen söyle Lyr, emri sen ver, ben de seni buradan götürüyüm. Seni alıp götüreceğim. Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ seni korumaya, seni takip etmeye yeminliyim."

Dudaklarım titredi, her parçam onun dokunuşunda erimek, evet demek, bunu haykırmak istiyordu. "Yapamayacağımızı biliyorsun," dedim gözyaşlarımı kırıştıtarak. "Henüz olmaz. Özür dilerim."

"Biliyorum," dedi üzüntüyle ve alnımdan öptü. "Lanet olsun."

"Rhyan?"

"Sorun yok, Lyr. Sorun yok. Ama söylemek zorundaydım. Sormam gerekiyordu. En azından bir kez daha."

Gözlerim yaşardı. "Bundan nefret ediyorum," diye ağladım. "Seninle konuşamamaktan nefret ediyorum. Sana sarılamamaktan."

"Biliyorum." Titrek bir nefes aldı ve saçlarımı kulağımın arkasından düzeltti, parmakları lobumun kıvrımlarında gezindi. "Sanki... sanki seni kaybetmişim gibi hissediyorum, tam karşımda olmana rağmen."

Böyle hissettiğini bilmekten nefret ederek ürperdim.

Kendini toparlarken çenesi çalıştı. "Bir yolunu bulacağız," dedi. "Başkente gitmek için bir gün içinde yola çıkıyoruz. Neredeyse bitti. Sonra bir yolunu buluruz. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız."

Koridorda bir dizi ayak sesi daha yankılandı ve Rhyan geri çekildi. Dokunuşunun yokluğunu her yerde hissettim, sanki kıyafetlerim çıkarılmış ve soğukta bırakılmışım.

"Söz mü?" Kollarımı kendime sararak sordum.

Soturion kukuletasının pelerinini başının üzerine kaldırdı, gölgelerin içine adım atarken yüzü karanlığın içinde kayboldu. Tepesinde titreyen bir meşale aniden zayıfladı. Bu benim auramdı - duygularım onun yanıp sönmesine neden oldu.

"Yemin ederim," dedi. Sonra da gitti.

OTUZUNCU BÖLÜM

RHYAN

Seathorne'daki yatağıma uzandım, buradaki son gecemdi. Eğer gibi olursa, buradaki son gecem. Kütüphaneden ödünç aldığım tüm parşömenleri gözden geçirdikten sonra uyuyamamıştım. Yanımdaki battaniyenin üzerinde kalan boşluğu dolduruyorlardı. Onları, bulabildiğim her şeyi, kütüphanecinin bana gönderdiği her şeyi tekrar tekrar inceliyordum. İlk buluştuğumuz geceden beri, haftalardır bunu yapıyordum. Yasak büyüyle, kadim büyüyle, Tanrı büyüyle ilgili her metni okudum. Ve Mercurial'ın bana anlattıklarını uzaktan yakından tarif eden hiçbir şey bulamamıştım. Asherah ve Auriel'in Shivieli zayıflatmak için ne yaptıklarını hâlâ anlayamamıştım. Onu şu anda bile Kane olarak değiştiği noktaya kadar zayıflatmak için.

Daha da önemlisi, bunun Aşera'yı nasıl etkilediğini hâlâ anlamamıştım. Rakashonim'e nasıl bağlandığını. Ve şimdi Lyr'e nasıl yardım edeceğimi. Her geçen gün daha da endişeleniyordum. Valabellum'a ne kadar yaklaşırsak, onu tekrar çağırma olasılığı o kadar artıyordu. Eğer başımız derde girerse, Jules' ulaşamazsak ya da birimiz yaralanırsa, hiçbir şey onu durduramazdı. Bunu çok iyi biliyordum.

Onu burada babamdan nasıl koruyacağımı bulmuştum. Kane'in ona dokunmasına, dans etmelerine, kollarında ve omuzlarında bıraktığını bildiğim morluklara engel olamıyordum ama yaptığım tehdit bu kadarla sınırlı kalması için yeterliydi. Lanet olası nişan balolarımızın dans pistiyle sınırlı kalmıştı. Zaten yeterince kötüydü ama çok daha kötüsü de olabilirdi, bunu çok iyi biliyordum.

Ama Numeria'ya gittiğimizde onu nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum. Özellikle de kendisinden.

"Lanet olsun." Parşömenleri yatağın üzerinden ittim ve ayağa kalkarak pencereye doğru ilerledim. Gecenin bir yarısıydı, gökyüzü kapkaraydı, cama küçük bir yağmur çiseliyordu. Hava resmen kar için fazla sıcaktı.

Parmağımla camdan aşağı bir yağmur damlasını izledim ve pencereden dışarı baktım.

Lyr'in şu anda kullandığı yatak odasında büyürken, dağların sonsuz ufkunu görebiliyordum. Ama itilip kakıldığım bu yeni odadan Gryphon Dağı'nın kenarını görebiliyordum. Beyaz Seraphim'i. Ve pencereleri dağdan aşağıya açılan eski odamın aksine, bu oda küçük bir kara parçasının üzerindeydi. Heykele giden toprak. Asherah'ın mezarına. Açtığımızdan beri rüyalarım giren mezara.

Bu onun yakınındaki son gecemdi, onu tekrar görecekim son geceydi. Ve eğer o gece Lyriana'yla gittiğimde bana anılarımı hatırlattıysa, belki yine hatırlatırdı, belki Lyr'e yardım etmek için ihtiyacım olan şeyi öğrenebilirdim. Onu kurtarmak için.

Parmaklarım kaşınıyordu. Bütün vücudum kaşınıyordu. Bağlanmışım. Ama ... inişten o kadar da uzakta değildim. Atlayabilirdim. Aşağı bakarak, zihinsel olarak mesafeyi hesapladım. Bacaklarım hala iyi çalışıyordu. Yapabilirdim. Vorakh'ıma ihtiyacım yoktu.

Pencerenin altından tutarak çıktım ve bir homurtuyla yavaşça kalkmaya başladı, arkasında Harton Şehri'ne ulaşacak kadar yüksek bir gıcırta sesi bıraktı.

Dondum kaldım, koridorda herhangi bir hareket belirtisi var mı diye kulak kabarttım. Eğer gece refakatçim bunu duymadıysa, bu lanet olası bir mucizeydi. Bir an daha kıpırdamadan durdum, kulaklarım dikilmişti ama artık tek ses yağmurdan ve devriye gezen gryphonların belli belirsiz ciyaklamalarından geliyordu.

Pencerenin yanında dururken, soğuk sis yüzüme çarptı. Ama kimse kapıma dayanmayınca ve alarm çalmayınca harekete geçmeye karar verdim. Botlarımı giydim. Sonra soturion pelerinimi omuzlarıma sardım, fazla malzemeyi başımın etrafına katlayarak bir başlık oluşturdum. Normal bir kemer pelerini yerinde tutuyordu.

Sonra sürünerek pervaza çıktım, bacaklarımı salladım, derin bir nefes aldım ve atladım. Yağmur yüzüme çarptı, inişten ayağa kalktığımda daha da sert yağıyordu, bacaklarım çarpmanın etkisiyle sallanıyordu. Bu gece dağın kenarında hiç meşale yoktu. Ve nöbet tutan bir soturi de yoktu.

Artık çivit parçası çıkarıldığına ve anahtarı geri aldığına göre, babamın onu korumanın pek de önemli olmadığını düşündüğünü tahmin ediyordum.

Ama dış hatlarını net bir şekilde görebiliyordum. Ay ışığında parlayan beyaz taşı, yontulmuş tüylerinden süzülen yağmuru görebiliyordum.

Göğsüm sıkışıyor, attığım her adımda kalbim çarpıyor, onun orada olduğunu, onu orada bıraktığımı hatırlatıyordu. Ve eğer şimdi bir şey yapmazsam, bunu tekrar yapacaktık.

Gök gürledi, uzaktan şimşekler çaktı. Bir an için beyaz serafim parladı, kanatları kalkıp çırpınıyor gibi göründü. Tıpkı rüyalarımındaki gibi. Kabuslarımdaki gibi.

Ve sonra ben çamurda kayarak onun önünde dururken o hareketsiz kaldı. Gözlerimin arkası yandı, göğsüm ağırlaştı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve derin bir nefes alarak elimi uzattım, avucum taştan gagasının üzerinde kayıyordu. Hiçbir şey olmadı. Gözlerimi kapattım, alnımı taşa dayadım. Kalbim çarpmaya başladı, rüyalarım, anılarım aniden kafamda canlandı. Aşera'yı dağa taşımak. Mezarı inşa etmek. Kapağını mühürlemek. Mercurial'ı şahin kafasıyla bana sinsice yaklaşırken görmek. Keder, ruhumu delip geçen keder.

Bir rüzgar esti.

Rakame.

Asherah'ın sesi. Tıpkı anılarımda olduğu gibi. Rüyalarımındaki gibi.

Seraphim'in cansız gözlerine baktım. Dizlerimin bağı çözüldü.

"Shiviel," diye bağırdım. "Seni hain."

"Bilmen gerekirdi," dedi gözleri karararak. "Moriel'e ihanet ettim. Tanrıma, Arkturion'uma ihanet ettim. Kralıma. Neden sana daha az nezaket göstereyim ki? Bizi buraya sen getirdin. Lanet ellerini kendine saklayamayan sen. Konsey'in bize ihanet etmesine ve bizi terk etmesine sebep olan sensin."

Dişlerimi gıcırdatarak onun arkasından baktım. Çivit rengi parça - Moriel'in parçası - savaştığımız tapınak kalıntılarında yatıyordu. Shivieli'nin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ve ona dokunmamış olsa da, bu ona benim üzerimde bir üstünlük sağlıyordu. Karşılık vermeyi imkânsız hale getirdi. Beni denemekten alıkoyduğundan değil. Hiçbir şey beni onun için savaşmaktan, onu korumak için savaşmaktan alıkoyamazdı.

"Şimdi indigo'yu aldınız. Ama onun ordularına karşı ne kadar ? Seni hâlâ yenebilir," diye tükürdüm. "Diğer parçalar onda."

"Hepsi onda değil," diye kükredi Shivieli. "Benimkiler onda değil!"

Kılıcımı tutmaya çalışırken ellerim titriyor, gücümü yardım etmesi için beni dinleyen herkese dua ediyordum. Kashonim'i çağırmak istedim. Asherah'nın ölümlü bedenini benimkine bağlayan o ipliği çağırmak için. Onun gücünü. Gücünü. Hayatını.

Ama ben riske . Onu riske atamam. Eğer burada ölürsem - o yaşasın diye ölürsem - bunu kabul edebilirim. Bunu kucaklardım.

Yine de mücadele ettim. Ellerim yine yanmıştı. Valalumir'i ellerimde tuttuğum için etimde yara izleri vardı. Saf ışığı yakalayan bir hırsız olarak düştüğümde tenimi kasıp kavuran ateşlerin izlerini. Shivieli bana işkence etmekten, bir zamanlar Asherah'a, bir Tanrıça'ya dokunmuş olan ellerimi yeniden yakmaktan zevk almıştı. Hepimizin düşmesine sebep olan elleri. Sadece yeşil parçanın, kendi kristalimin lütfuyla iyileşebildim, hayatta .

Ama zayıflıyordum. Fazla zamanım kalmamıştı.

"Onu alt edebiliriz," dedim tekrar, şeyden çok dikkat dağıtmak için. "Bunu yapabiliriz. Birlikte."

Shivieli güldü. "Bana yalan söyleyemezsin."

Öfkeyle ileri atıldım, kılıcım havayı yarıyordu. Onun aurasının acımasız enerjisini yarararak. Ama Shiviell darbeden kolayca sıyrıldı, kılıcı ileri doğru saplandı.

Kenara çekildim, darbesinden zar zor kaçtım. Dilini şaklatarak kabzayı elinde çevirdi, çelik bizi çevreleyen ateşin içinde parlıyordu.

"Çok yavaşsın, Auriel. Her zaman çok yavaş," diye homurdandı. "Tekrar düşmeye hazır mısın? Seninle işim bittiğinde, Cennet'e geri dönmeyeceksin. Seni cehenneme göndereceğim."

"Seni yeminli piç," diye inledim. "Orada ilk ben görüşeceğim." Kılıcımı yeniden kavrayarak, terli ellerimin arasından kaymasına karşı koydum. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Vücudumu düzeltmek için elimde kalan her şeyi kullandım. Dik durmak için. Sonra bir daha göreceğimden emin olmadığım bir manzarayla gözlerim açıldı. Asherah taş bir sütunun arkasından beni izliyordu, kızıl saçları meşale ışığında parlıyordu. Gözleri kendi yanıyordu, esasını çekmişti.

Gelmişti. Beni bulmuştu.

Gözleri odayı taradı ve sonra başını salladı. Büyüsünün mavi ışığı parladı, ardından kırmızı bir geldi. Asherah'nın kırmızısı, hâlâ sahip olduğu Valalumir'in ışığı.

Shiviell'in gözleri büyüdü, gücü bir an için zayıfladı. Asherah bir savaş çılgılığıyla ileri atıldı, sopasının yerini başının üzerine kaldırdığı yıldız ateşiyle parıldayan bir kılıç aldı.

"Şimdi!" diye bağırdı, beklediğim emri verdi.

Ateşler kılıcıma yayılırken parmaklarımı kabza boyunca yeniden ayarladım, nihayet yeterince sıkı kavradım.

Gözlerimiz buluştu ve Asherah'la birlikte kılıçlarımızı Shiviell'in bedenine sapladık, zırhını keserek onu ikiye böldük.

Yıkıntılarda patlayan ışık beni kör etti.

Bedenim geriye doğru savruldu ve Asherah acı içinde çığlık attı, çığlıkları kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Yere çakılmak üzereydim ki bir şey beni yakaladı. Düşüşümü durdurdu.

Nefesim kesildi, tapınağın zeminine yuvarlandım, dizlerimin üzerine sürünürken bakmaya bile zahmet etmedim. Asherah. Asherah'ı bulmam gerekiyordu.

Sırt üstü yatıyordu, kollarını uzatmıştı, gözleri kapalıydı ve göğüs plakası yamuktu. Kılıcı parmak uçlarının hemen ötesinde, yanında duruyordu.

"Aşera," diye kükredim. "Aşera!" İleri doğru süründüm, dizlerim, ellerim, her şeyim acı içindeydi. Ama onun yanına ulaşana kadar, onu kendime çekene kadar, onu tutana kadar, ona sarılana kadar durmayacaktım. "Asherah! Uyan. Uyan!" Nabzını, kalbinin atışını aradım.

Öksürdü, gözlerini yavaşça açıp bana kırptırdı. "Auriel," dedi, sesi zayıftı.

Yüzünün yan tarafını okşadım, alev alev yanan kırmızı saçlarını alnından ittim. "Ben buradayım. Tam . Beni kurtardın. Yine kurtardın."

"Rakame." Gözleri yaşlarla doldu. "Her zaman. Seni her zaman kurtaracağım."

"Ben de seni," dedim sesim . "Mekara. Her zaman." "Yaptık mı?" diye sordu, eli yüzüme değdi. Gözlerimi kapattım, ve dokunuşunu hissetmekten zevk alıyordum. Bunu özlemiştim, onu özlemiştim.

Ama bunun için daha sonra zamanımız olacaktı. Etrafımızda ateşler çıtırdıyordu ve tapınağı garip bir aura dolduruyordu. Etrafımı bir huzursuzluk sarmıştı, vahşi bir büyü gücü, aynı anda hem eski hem de yeni. Yavaşça doğrulduk, hâlâ birbirimize tutunuyorduk ve diğerimizin iyi olduğuna emin olmak istiyorduk.

İleriye baktığımda, Asherah nefes nefese elimi tuttu. Ve sonra onu gördüm.

Shiviel'e yaptıklarımız.

Ona saldırdığımız yerde baygın bir şekilde yatıyordu. Vücudu bütündü ama küçülmüştü. Az önce olduğundan daha küçüktü, sanki kılıç boyundan birkaç santim almış gibiydi. Gözleri yavaşça açıldı, gözlerini kırptırdı.

Korku. Hâlâ sarıydılar. Ama içlerindeki ateş yok olmuştu. Teninden, ruhundan parlayan ışık, bir Muhafızın, bir Tanrının işaretleri, göksel aurasının hissi gitmişti. İnsana benziyordu. Ölümlü. Zayıf. Yıkıntıların diğer tarafında başka bir beden vardı. Küçüktü. Küçük bir çocuğa aitti. Hissettiğim yabancı enerjinin kaynağı buydu. Gittikçe güçleniyor, tapınağı dolduruyor, yok olanın yerini alıyordu. Shiviell'in göksel aurası yok olmuştu. Ama onu o yapan enerji, yani yüzyıllardır tanıdığım, özünü ve kişiliğini içeren parçası hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Asherah elimi bıraktı ve sürünerek ilerledi, yavaşça, temkinli bir şekilde çocuğa doğru ilerledi. Dikkatimi onlara çevirdiğimde, bu beden hem Shiviell olduğunu hem de Shiviell olmadığını hissedebiliyordum. Eski dostum, kardeşim ve Muhafız dostum - bu kaybettiğim Tanrı, neredeyse geri dönmüş gibiydi. Ve her nasılsa, hissedebildiğim geçmişe rağmen, çocuğun aurası sanki yeni doğmuş gibi hissettiriyordu.

Sanırım öyleydi. Shiviell'in ruhunun bir parçası artık yaşıyordu.

Çıplak ve titreyen çocuk hızla atılmış bir battaniyeye sarındı ve onu omuzlarına sıkıca çekti.

Melek yüzüne, iri kahverengi gözlerine baktım. Çocuk masumdu, o kadar küçüktü ki kız mı erkek mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Suçluluk duygusuyla midem bulandı. Sonucun böyle olacağını bilmiyorduk. Büyümüzden bir masum çıkacağını. Ama bunu yapmak zorundaydık-Shiviell durdurulmalı, zayıflatılmalıydı.

Çocuk haykırdı, sonra da inanamayarak başını salladı. "Ben... Ben bunu hissedebiliyorum. Ölümümü. Doğumumu. Hepsini birden." Nefesleri kısa, paniklemiş soluklarla geliyordu. "Bu çok fazla."

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye fısıldadım.

"Çok kafa karıştırıcı olmalı," dedi Asherah nazikçe. "Ama iyi olacaksın. Yemin ederim. Bu konuda yalnız olmak zorunda değilsin. Oynadığım rolü biliyorum. Ve bunun için üzgünüm."

Battaniyeden dışarı fırlayan ayaklarına bakarken çocuğun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Elleri kucaklarında açılıp kapandı. Gözleri genişleyerek kollarını kaldırdılar ve tenlerine baktılar. Yeniliği neredeyse pembeydi. Yaralanmamış, lekesiz. Mükemmeldi.

"Yaralandın mı?" Asherah sordu. "Burada kalamayız. Ama seni yanımızda götüreceğiz. Seni koruyacağız. Yürüyebilir misin?"

Çocuğun gözlerinin kahverengisi derinleşti ve kaşları şaşkınlık hissi veren ama hızla öfkeye dönüşen bir şekilde kalktı.

Battaniyesinin kenarlarını küçük bedenine daha sıkı sarmış, saçları kahverengi bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü.

"Başka seçeneğim yok demiştin. Ama yaptığın şey neydi? Ben neyim?" Asherah cevap vermeden önce gözleri bakışlarını tuttu. "Sen Shiviell olarak bilinen Tanrı'nın bir parçasıydın, Sarı Işın'ın Koruyucusu. Artık değilsin. Artık yenisin."

"Yeni mi?" diye sordular, sesleri dehşetle doluydu. "Ben yeni . Bunu hissedebiliyorum. Ben eskiyim. Her zaman öyleydim. Neremi kestiğinizi hissedebiliyorum... beni kestiğinizi. Hatırlıyorum. Çok fazla şey hatırlıyorum." Yine başını salladı. "Ben yeni olamam. Çok uzun zamandır buradayım. Yeni olsaydım ölmezdim. Bunu hissetmezdim. Ölümümü." Göğsü kabardı ve ben yaptıklarımızdan tamamen pişmanlık duymaya başladım. Shiviell'i zayıflatmanın bedeli buna değer miydi? Ama yapmasaydık, hepimizi yok edecekti. Ve Moriel'e ihanetinden sonra, gücü çok büyük, çok kontrolsüz, çok vahşiydi. Çok tehlikeliydi.

"Haklısın," dedim. "Sen çok eskisin. Bir zamanlar kardeşтик. Birbirimizi korurduk. Ve yemin ederim şimdi de seni koruyacağım. Bunu düzelteceğim. Korkmana gerek yok."

"Sana neden inanayım ki?" Tükürdüler ve bir an için kahverengi gözleri Shiviell'in bedenine kaydı. "Anılar hissediyorum. Başka bir dünyanın. Başka bir varoluş düzlemi. Işığın. Yanmayan bir ışık." Çocuk başını salladı. "Ama ben Shiviell değilim. Artık değilim. Ben ... diğeriyim." Gözlerini dikmişler

Asherah'a bakmadan önce ellerini kaldırdılar. Gözleri parlayan, sarı bir ışıkla parladı. "Ne yaptığınızı hatırlamıyorum. Ama şu kadarını biliyorum. Sen affedilmedin. Hayatta kalamayacaksın."

Bir ışık parladı. Asherah yanımda çığlık attı. Vücudu parladı, altın ve kırmızıyla tutuştu. Ta ki alev olana kadar. O bir ateşti. Ve onu kaybediyordum.

Ağzım yağmur suyuyla dolmuş, tüm vücudum sıırıslıklam olmuş ve donmuş bir halde kendime geldim. Güneş yükseliyordu ve ben inleyerek yan döndüm. Lanet olsun. Uyuyakalmıştım, bütün geceyi burada, Seraphim'in yanında uyuyarak geçirmiştim. Uzakta, saat kulesi bağırmaya başladı ve beni saatin geç olduğuna dair uyardı. Gryphonlar tepemde süzülüyordu, kanatları soluk sabah güneşinde koyu gölgeler gibiydi ve dağlarda şimşekler çakıyordu.

Homurdandım, gök gürlerken ve yeni bir yağmur dalgası etrafıma soğuk damlacıklar halinde düşerken doğrulmaya çalıştım. İçeri girip hazırlanmam gerekiyordu. Numeria'ya gidiyorduk. Ama zar zor hareket edebiliyordum. Tüm vücudum soğuktan ve yağmurdan kaskatı kesilmişti. Kâğıt bulmalıydım, bunları yazmalıydım, hatırlamalıydım. Çünkü nihayet, nihayet, başka bir şey hatırlamıştım, yeni bir şey. Bulmacanın başka bir parçası.

Shiviel'in ruhu ikiye bölünmüştü. Bu yüzden zayıflamıştı. Kane'de vorakh olmamasının sebebi de buydu. Dışarıda bir yerlerde, sekizinci bir Koruyucu vardı. Shiviel'in tüm bunlarla nasıl bağlantılı olduğunu bilmeyen bir parçası. Potansiyel olarak Kane'e tekrar güç verebilecek sekizinci bir Muhafız - eğer birleşirlerse.

"Lütfen söyleyin Lord Rhyan, odanızın dışında tam olarak ne yapıyorsunuz, burada seraphim ile uyuyorsunuz?" diye seslendi babamın sesi arkamdan. "Söyle bana. Şimdi!"

Çok geç dönmüştüm. Babam dağına doğru yürüyordu, kişisel eskortu arkasında. Ben

kuşatılmış.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RHYAN

O anda rüzgâr uludu, sesi neredeyse şiddetliydi. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, zaten sıırıslıkam olan giysilerime batıyordu. Etrafımda, babamın özel muhafızlarını oluşturan soturiler kıpırdamadan durdular, başlarını bana doğru çevirdiler, elleri silahlarına uzandı. Bu piçleri tanıyordum. Özellikle de annemin ölümünde, öldürülmesinde hazır bulunanları.

"Sana bir santim veriyorum," dedi babam, "Bir! Ve sen lanet bir mil alıyorsun."

Dişlerim takırdıyor, her yerim titriyor ve ağrıyordu. Nemli toprak kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. "Bir mil mi? Seathorne'un arazisinden bile çıkmadım," diye homurdandım. "Daha ne istiyorsun? Buradayım, değil mi? Ben kaçmadım!"

Yaklaştı, çeneme uzandı, burnunu tiksintiyle kırıştırırken parmaklarının arasında sıkı. "Gryphon boku gibi kokuyorsun."

"En azından ben tutarlıyım, Majesteleri," diye dişlerimi sıktım. Bunu yapmak için çok fazla enerjiye ihtiyaç duyduğumdan onun elinden kurtuldum. "Şimdi bana izin vererseniz, odama dönüp yolculuğumuz için hazırlanacağım."

"Hayır," diye mırıldandı. "Henüz değil."

"Tanrı aşkına," dedim. "Ben bağlıyım. Buradayım. Benden daha ne istiyorsun?"

Babamın çenesi seğirdi ve kılıcını çekmeden önce sakalının kenarını okşadı. Gerildim. Ama bana doğrultmadı. Elinde çevirdi, kabzasına gömülü kırmızı mücevheri okşadı. Anahtar. Benim . Auriel'in anahtarı.

Başını salladı ve yine dilini şaklattı. "Yapabileceğin her şeyi yapmış gibi davranacak durumda olduğunu sanmıyorum."

yapamam. Sen Amalthea'dan hoşlanıyormuş gibi davranmak için bile en ufak bir şey yapmıyorken olmaz."

Avuç içim kaşındı. Ama kaşımayacaktım. Hareket etmeyecektim. Bu ay için kontrol ondaydı. Lyr'in anlaşmasına uyacak, Valabellum'a kadar bana emrettiği şeyi yapacaktım ama bir saniye daha fazla değil. Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacaktım. Kızı ondan uzaklaştıracaktım.

"Bunun senin için ne önemi var ki? Halkın ona nasıl baktığını umursamıyor ya da fark etmiyor. Tek gördükleri evlenmek üzere olan bir adam. Başka bir şey fark etmiyorlar." Bundan emin oldum. Ve bu kolay olmuştu. Duygularımı kapatmak. Bağlı olduğum için auram çoktan gitmişti.

"Sen sadece bir adam değilsin. Sen benim oğlumsun, Ka Hart'ın efendisisin! Ve bugüne kadar nankör, cahil bir zavallı olarak kaldın." Dudaklarım dişlerimi göstererek geri çekildi. "Bana tam olarak ne için minnettar olmam gerektiğini tekrar hatırlatır mısın? Ne için? Anneme mi? Yeni üvey anneme mi? Bunca yıldır bana gösterdiğin özenli muamele için mi?"

"Saray'da kalıcı bir hayatım pozisyonu ile aranızda duran tek şeyin ben olduğumun farkındasınız değil mi? Ya da daha kötüsü? Anneni köleleştirilmekten korumadığımı mı sanıyorsun? Bunca yıldır seni İmparator'un radarından uzak tutmadığımı mı sanıyorsun!"

Onu boğmak istedim. Beni bir hiçten kurtarmıştı. Ve yaptığı şey benim iyiliğim için değil, onun iyiliği içindi. Her zaman, her zaman onun için. Beni korumakta başarısız şeylerle bir tomar doldurabilirdim. Hartavia'nın ilerlemelerinden Senatör. Katlandığımız Akadim saldırıları. Annemin onun ellerinde ölmesini izlemek. Tüm arkadaşlarımı kaybetmek. Yüzümdeki yara izi. Kalbimin ilk kırıldığı an.

"Asla yetmez. Hiçbiri senin için yeterli değil," diye alay etti. "Kalın kafalı kafana biraz mantık sokmak için daha ne yapabilirim? Belki de yardım etmeye çalışmayı bırakmalıyım. Belki de seni İmparator'a kendim teslim etmeliyim. Bu unutulmaz bir Valabellum mıydı? Seni her şeyinden soymasını izlemek." Gözleri kısıldı.

"Buna cüret edemezsin," dedim. "Benim ne olduğumu biliyorsun ve ikimiz de burada ne yapmaya çalıştığımızı biliyoruz." Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. "Bu kadar yeter. Ben içeri giriyorum." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Bir Tanrı'yı düşmanlarına teslim etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Bir Tanrı mı?" Alay etti. "Artık Tanrı değilsin. Bir Tanrı kütüphanede durmadan araştırma yapmazdı."

Kalbim çarpıyordu, hâlâ Shiviell'e yaptıklarımı düşünüyordum. Onun ruhunu kırarak yarattığım çocuğu. Sekizinci Muhafız. Kane artık daha azdı, zayıflamıştı. Ama hepimiz bir şekilde öyle değil miydik? Ha'Lyrotz'da tehdidimi savurduğum, Lyr'i korumak için yemin ettiğim o gün Auriel'i hissetmiştim. Ama babam her zaman çok şey biliyordu. Ve eski bir endişe zihnimi kurcalamaya başladı.

Yine de anılar çok güçlüydü, bağlantı şimdi bile zayıflamamıştı. Lyr'e karşı davranışını daha korkunç bir boyuta taşımamış olması gücümün kanıtı değil miydi?

Ters ters baktım. "Araştırma mı? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başını öne eğdi. "Gerçekten senin için çekilen her bir parşömeni bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir İmparatorun, bir soturionun okuma alışkanlıklarından daha önemli endişeleri olduğunu düşünürdüm."

"Onunla ilgili olduğunu biliyorum. Aksi takdirde burada olmazdınız," diyerek Seraphim'i işaret etti.

"Tarihimi tazeliyorum." Omuz silktim. "Bunun bir parçası olduğuma göre."

Yaklaştı ve hiçbir uyarıda bulunmadan bana öyle bir tokat attı ki dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim kenetlendi ama kendimi sakinleştirdim. Bana zarar veremezdi. Kalkanı çalmamı, Ereşya'nın parçasını ona getirmemi istiyorsa, hayır. Fiziksel olarak en iyi durumda olmam gerekiyordu ve o da bunu biliyordu. Ama ben de onu hafife alamazdım. Ne zaman on adım önde olsa, öfkesinin onu alt etmesine izin veriyordu. Aurası geri çekilmişti, yüzü tehlikeli bir şekilde nötrdü. Tanrılar. Hâlâ

Bunca yıl sonra bile babamın hangi versiyonuyla karşı karşıya olduğumu bilmek imkansız.

"Tekrar deneyelim," dedi. "Ve cevap vermeden önce iyice düşün. Elimde kız arkadaşının kanla imzalanmış sözleşmesi var. Anladın mı? Ne istersem yapacak. Ben istediğim zaman. Kane'le dans söylediğimde ediyor. Aşıkmiş gibi görünmesini, gülümsemesini, el ele tutuşmasını ve yanağından öpmesini söylediğimde de yapıyor. Ve tek istediğim bu olduğu için şanslısın. Onu becermesine kolayca izin verebilirdim. Onu kendim de sikebilirdim. Ama yapmadım. Şimdi bana neyin peşinde olduğunu söyle, yoksa gerçekten önemli olan başkentte o kadar iyi davranmayabilirim." "Ona tek söylemem gereken şeyin 'yatağına gir' olduğunu ve onun da buna uyacağını anlıyorsun. Ona tekrar tekrar bacaklarını açmasını söyleyebilirim ve o da bunu bir fahişenin gülümsemesiyle yapacaktır. Onun için inlemesini söyleyebilirim ve sen izlerken orada uzanmasını söyleyebilirim."

Ben durduramadan yumruğum havada uçuyordu. Ama babam kaçtı. Bir anda soturileri ileri doğru hareketlendi, ancak hareketsiz kalmaları ve görevlerine devam etmeleri için işaret etti.

"İmparatorunuza vurmanın cezasının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Zindanda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Dişlerimi sıktım. Gözlerim bir o yana bir bu yana bakarken sesinin alçaldığını fark ettim. Adamları dağın kenarında durmuş, mahremiyet sağlıyorlardı. Demek ki onların duymasını istemiyordu ama yine de bana gücünü gösterme ihtiyacı hissetmişti.

Dudakları kıvrıldı. "Lyriana'ya zarar verme mi? Bu muydu yani?"

"Söylediğimde ciddiydim. Ona dokunursan ölürsün. Ve sadece bir kez değil." Ve sözlerimle birlikte, hücrede beni alt eden aynı ateşi, aynı inancı hissedebiliyordum.

"Şansımı deneyeceğim." Bir adım öne çıktı ve ben tepki veremediğimden boğazıma uzandı. Sonra parmağı yara izimi takip ediyordu, tırnağı alnımdan yanağıma doğru çiziyordu, canımı acıtacak kadar bastırıyordu ama derimi delmiyordu.

Kendime rağmen irkildim.

"Daha inandırıcı olsan iyi edersin Rhyan. Amalthea'dan nefret ediyormuş gibi görünüyorsun." Ters ters baktı.

"İstiyorum."

Gözleri kısıldı. "Nişanlını aşık görünerek Lyriana'yı da koruduğunu unutuyorsun. Yine de Tanrı'nın cezası İmparatorluk'taki herkesi sevgili olmadığınızla ikna etmek zorundasınız çünkü bu suç ikinizin de soyulup öldürülmesine neden olabilir."

"Farkındayım," dedim.

"O zaman geçen gece yaptıklarınızı Saray'da tekrarlamayalım. Teyzen ve eniştenle nereye gittiğini bilmediğimi bir an bile düşünme. Ya da koridorların karanlığında kimi aradığınızı."

"Güzel. Beni yakaladın. Artık gidebilir miyim?"

"Soruma hâlâ cevap vermedin." Çenesi seğirdi. "Ne araştırıyordun?" Elini cebine attı ve içinden küçük, siyah bir nahaşım çıktı. "Bana kolay yoldan anlat."

Boğazım kurudu ve pes ettim. Yapacaktı. Ve savaşmak anlamsız görünüyordu. Zaten çok şey biliyordu. Benim Auriel olduğumu, Lyr'in Asherah olduğunu ve Kane'in Shiviell olduğunu biliyordu.

"Rakashonim'i araştırıyordum."

Beklediğim son şey babamın gülmesiydi. Başını geriye eğdi ve karnını tuttu. Koruması bile ruh halindeki bu ani değişimden ürkmüş görünüyordu. "Rakashonim?" diye kıkırdadı. Ses acımasızdı.

Başımı salladım, tamamen tedirgindim. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Yüzünde saf alaydan başka bir şey yoktu. "Eğer dikkat , yıllar önce sana bundan bahsettiğimi hatırladın. Onu çağırabilir, bunu yaparken bizzat gördüm. Benim ve senin şansımıza, onu doğru düzgün kullanamayacak kadar zayıf. Çünkü tam gücünü topladığında, bunu öyle yıkıcı sonuçlarla yapacak ki, hayatta kalmak istemeyeceksiniz."

Titredim. "Peki ya o? Ona zarar verebilir mi?"

"Ne düşünüyorsun? Bu dünyadaki herkesten daha fazla tehlikede." Gözleri parladı. "Ne yapabileceğini görmek için neredeyse can atıyorum."

İçim kıpır kıpır oldu. "Bu yüzden mi araştırmamı yapmama izin veriyorsun?" diye sordum. Parşömenler konusunda risk aldığımı biliyordum. İzinsiz parşömenleri okuduğumu bildiğinin, operasyonu her an durdurabileceğinin ve bunu yaptığında beni cezalandırmanın bir yolunu bulacağının farkındaydım. Ama yine de haftalardır bunu yapmadı.

"Seni şimdiye kadar harekete geçiren tek şey," dedi, "o lanet olası zihninde bir nebze olsun itaat, görev ya da zeka uyandıran tek şey, onun tehlikede olduğu fikriydi. Evet, doğru sonuca varmanı bekleyerek küçük araştırmanı yapmana izin verdim. Bu gücü kullanmasına izin verilemez."

Uzakta bir gryphonun yaklaştığını gördüm, sırtında bir araba vardı - babamın Numeria'ya gideceğini bildiğim bir araba.

"Şimdi," dedi, "bugün vardığımızda ne yapacağınızı biliyorsunuz - İmparator'un ve onun sümüklü yeğeninin karşısına çıktığımızda. Lanet olası görevini yap. İnandırıcı bir şekilde."

Kabzası karnıma saplanana kadar hançeri görmemiştim. Tam bıçaklandığım yere. Dizlerimin üzerine çöktüm, öksürdüm ve nefes nefese kaldım.

"Bir Tanrı'nın gücünü düşmanlarıma teslim etmeyebilirim," diye hırlayarak başımı kaldırmaya zorladı. "Ama yine de seni zayıflatmanın yolları var. Avantajımdan vazgeçmeden seninle işimi bitirmek için." Sonra beni yere itti, yüzüm çamura çarptı. Babam ve adamlarının beni yağmurda yalnız bırakarak geri çekilişini izledim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

LYRIANA

Numeria'ya yolculuğumuza başlamak için bir saat daha yola çıkmayacaktık ama boş boş oturup bekleyemeyecek kadar endişeliydim. Öğleden sonra başkentte, İmparator'un Sarayı'nda olacaktık. Jules ile aynı yerde olacaktım.

Odanın içinde bir ileri bir geri volta atarak şöminede kalan közlerin sönmesini bekledim. Yağmur pencerelere vuruyordu. Dışarıda bir gryphon tedirginlik içinde kükrüyordu. Kapı aniden, keskin bir şekilde çalındı.

"İçeri gel," diye seslendim, kim olduğunu sorma zahmetine girmeden. Dario neredeyse her zaman kapımda nöbet tutan ya da misafirleri anons eden kişiydi.

Kilidim açıldı ve kapı gıcırdayarak açıldı. Sessizlikle dolu birkaç saniye geçti. Soturion'un figürünü görmeyi bekleyerek ileri doğru adım attım ama kapı ürkütücü bir şekilde boş kaldı.

"Dario?"

Kapı çarparak kapandı ve tenim buz gibi oldu.

Odamdaki ve dışarıdaki tüm ışıklar yok olurken ateş de söndü ve beni tamamen karanlıkta bıraktı. Üzerimde tek bir altın Valalumir yıldızı süzülüyor, yavaş bir daire çizerek dönüyordu. Sonra iki oldu, sonra üç, ta ki tüm tavan yıldızlarla dolana kadar.

"Mercurial," diye nefes aldım. Bir adım geri atıp daire çizdim. "Mercurial, göster kendini."

Zil sesini andıran kahkahası karanlığı yardı, ta ki yıldızlar birer birer patlayarak yok olana dek. "Çok talepkârsın, benim unutulmaz Tanrıçam," diye mırıldandı.

"Talepkar mı?" Öfkelendim. "Ben mi talepkârım? Benden talep ettiklerine ne demeli? Ya da senin benden

bir ay boyunca ortadan kayboldu ve nasıl ilerleyeceğimize dair hiçbir rehberlik sunmadı."

"Rehberlik yok mu?" diye sordu. "Rehberlik yok!" Şömine çatırdayan alevlerle doldu ve Mercurial'ın bedeni ortaya çıktı, şezlonga uzanmış, uzun mavi bacakları bileklerinden çaprazlanmıştı. Ayaklarında dizlerine kadar uzanan altın sandaletler vardı ve derisindeki koyu renkli kıvrımlar her birinin ortasındaki elmasın etrafında parılıyordu. "Senin yeniden yaratılmış lordunla konuştum. Ona gitmesini söyledim. Ama şimdi dinlemedi, değil mi?" Tırnaklarını inceledi ve üzerlerine üfledi. Birdenbire, şu anki ten renginden birkaç ton daha koyu, pırlıl pırlıl parlayan metalik bir maviye boyandılar.

"Buradan ayrılma emri rehberlik değildir. Ve sen benimle konuşmadın. Anlaşma yaptığın kişiyle! Kalbinde lanet olası bir ışık olanla!" Elimi göğsüme bastırdım.

Afeya kaşlarını çatarak doğruldu. "Evet, son zamanlarda sizinle iletişim kurmak biraz zor oldu."

"Afeya'nın her şeyi yapabileceğini sanıyordum."

Ayaklarını altındaki halıya vurdu ve öne doğru eğilerek odanın etrafını işaret etti. "İster inanın ister inanmayın, bunu yapamazdım. Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Daha önce Lord olmayan kişiyle konuştum. Ve onu uyardım. Çok da işe yaradı."

"Ama şimdi buradasın?" Başımı salladım.

"Evet, buraya şimdi gelebilirim. Büyük olayın yakınlığı Imperator Hart'ın hata yapma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyor. Zaten bir tane yaptı. Koğuşlarınız çöktü." "Koğuşlar bir Afeya'yı dışarıda tutabilir mi?" İnanamayarak söyledim. Soturion daireme her zaman içinden geçip gittiği korumalar yerleştirmiştım. Ama bu ayrıntıyı sessizce cebime attım. Imperator Hart hata yapıyordu. Bu gergin olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda daha tehlikeli olduğu anlamına da geliyordu.

"Gergin," diye onayladı Mercurial. "Olmalı da. Beni dışarıda tutan koğuşlara gelince, bu onların yapısına bağlı." Afeya ayağa kalktı, elleri önündeydi, parmakları

gerilmiş. "Bir ağ gibi, görüyorsunuz." Bileklerini çevirdi. "Bir sürü çelişkili sözleşme ve pazarlık var. Sana daha erken gelmek bir sözleşme çatışmasıydı. Ve ben bunlarla uğraşmam. Ekselansları, Yıldız Sarayının Kraliçesi, Gece Topraklarının Yüce Leydisi Ishtara'nın İlk Elçisi asla bir sözleşmeyi bozmaz. Asla."

"İlk etapta bu şekilde var olmadınız mı? Bir yemini bozarak?" Midem döndü, onun burada olmasından huzursuzdum. Ve ima ettiği şeyle daha da huzursuz oldum. Çünkü yaşadığımız onca şeyden, tüm etkileşimlerimizden sonra beni hâlâ korkutuyordu. Beni hâlâ tedirgin ediyordu. Ama düşmanlarımla onun yoluna çıkma ya da onu alt etme becerisinden duyduğum tedirginlik kadar değil. Daha aylar önce Aemon onu Allurian Geçidi'nde tuzağa düşürmüştü.

Ama bunun çelişkili sözleşmeye sahip kendi Afeyan Kraliçesi mi yoksa İmparator Hart mı olduğunu anlayamadım. Her iki olasılık da beni dehşet içinde bıraktı.

"Biliyorsun," dedi, kalçaları dalgalanarak ona doğru yürürken.

Ben, "bu Afeya Yapma. al çok nazikçe için

Onları bu tür seçimlere zorlayan Lumeryalılara bunu hatırlatıyorlar. Ne de başka seçimlere girenlerle pazarlık yapıyorlar. Fırsatlar Fırsatlar o raydan çıkarma onların başlangıç anlaşmalar. Özellikle de bu anlaşmalar kanla imzalanmış sözleşmeler olduğunda." "Benim için pek çok planın olduğunu düşünürsek, bu karmaşadan kaçınmamıza yardımcı olabilirdin."

"Yardım mı ettin?" Sırıttı ve elini uzattı. Gümüş bir tarak belirdi ve dişlerini uzun siyah buklelerinin arasından geçirmeye başladı. "Birbirimizi bir tanıyoruz. Herkes kadar iyi biliyor olmalısın ki, ben sadece yardım etmem." "Oh, güven bana. Bunu çok iyi biliyorum. Son birkaç aydır sana ihtiyacım olduğunda hiçbir yerde yoktun."

"O zamanın çoğunda Moriel tarafından tuzağa düşürülmüş bir tutsaktım." "Ereşya'nın parçasını biliyorsun," dedim.

Saçlarını tıraşın etrafında döndürerek bir kısmını sıkı bir sarmal haline getirdi. "Varlığının ve yerinin farkındayım, evet."

"O zaman bu anlaşmaya ondan saklamak için girdiğimi biliyorsun. Ve ondan."

"Ah. Evet. Parçayı iki kötü insandan uzak tut. Onu diğer iki farklı kötü insana teslim ederek." Alkışladı. "Bravo. Harika bir plan. Ama ..." Tarak kayboldu. Tavan karardı ve yeniden parıldayan yıldızlarla doldu. "Kırmızı parçayı talep etmeni istiyorum. Sana gücünü veren parçayı. Senin eline geçene kadar tamamlanmayacak olan. Işığının bir kısmı eksik olan parça çünkü senin içinde, atıyor, nabız gibi atıyor ve daha fazlasını bekliyor. Seni bekliyor."

"şansını kullandın, Mercurial." Ellerimi havaya kaldırdım. "Serbest bırakıldın. Geldin ve bizi gördün. Bir şeyler söyleyebilirdin. Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyebilirdin." Sesim yükseldi, öfkem artıyordu. "Bize bilmemiz gereken bilgileri bir ay önce verebilirdin. Bir şeyler yapabilirdin, böylece yakalanmaktan kurtulabilirdik, böylece senin istediğini yapabilirdik. Imperator'un bizi aradığını biliyordun. Yakın olduğunu biliyordun."

"Biliyor muydun?" Mercurial sordu, sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Biliyordum." Gözleri yarıklar halinde kısıldı, boynu bir yılan gibi dalgalanarak bir o yana bir bu yana uzandı.

Odanın köşesinde bir tıslama duyuldu, gerçek bir nahaşım, casusluk yapmak için gizlice dışarı çıkıyordu.

Mercurial, kolu dışarı fırlayıp parmağıyla yılanı işaret ederken benimle göz temasını kesmedi. Bir ışık parlaması ve bir çığlık oldu.

Döndüğümde nahaşımın gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Vücudu dimdik duruyordu, titriyordu, acınası bir ses çıkararak ani körlüğüne karşı savaşıyordu.

Nefesimi içime çektim ve tekrar Afeya'ya döndüm.

"Bana hakaret etme," dedi Mercurial, "ne bildiğimi ya da bilmediğimi ne sürerek. Ben her şeyi bilirim. Her şeyi! Ve bu ne kadar büyük bir yük olsa da, hepsini sizinle paylaşabileceğim anlamına gelmiyor." O bir adım ne çıktı, ben de bir adım geri çekildim. "Sence benim işim elini tutup sana her şeyi anlatmak mı?

Yapılması gerekeni başarman için her lanet adımı mı? Sana şimdiye kadar pazarlık ettiğim herkesten daha fazlasını verdim. Ve sen, benim leydim, benim unutulmaz Tanrıçam, sen hepsinden daha çok yoldan çıktın."

Kalbim çok hızlı çarpıyordu, avuçlarımda boncuk boncuk ter vardı. "İyi," dedim, sesim titriyordu. "Ben şimdiye kadar karşılaştığın en kötü kişiyim. Şimdi ne yapacağım?"

"Hayır, hayır, hayır," diye şarkı söyledi parmağıyla tavanı göstererek. "Bu bir soru. Ve korkarım cevaplar karşılığında bana sunacağın iyilikler tükendi. Özellikle de senden yapmanı istediğim tek şeyi tamamlamanın yakınından bile geçmediğin için. Şimdiye kadar uğraştığım en sinir bozucu Lumerian. Eğer Bamaria'da kalsaydın, bu kadar kolay kandırılmasaydın ve benim yönlendirmelerimi bekleseydin, şimdiye kadar bir Tanrıça olurdun. Seni öldürmeden Asherah ile paylaştığın bağı kullanabilecek kadar güçlü olurdun. Yıkım olmadan. Moriel'in, Ereşya'nın ve hatta lanet olası Shiviell'in bir parçayı ele geçirmesi söz konusu olmazdı. Değerli Jules'un kollarında olacaktı."

"Peki kız kardeşlerim nerede olacak? Belki Morgana'yı kurtaramazdım... ama Meera? Şimdiye kadar Moriel'in baskısı altında olurdu. Ve unutmayalım ki Allurian Geçidi'nde ortaya çıktığım için şanslısın." Sesim korkuyla titriyordu. Ama unutmamalıydım, bana ihtiyacı vardı. Benim gücüme ihtiyacı vardı. Bende onun istediği bir şey vardı. Onun yapamadığını ben yapmıştım. Yüzyıllar sonra ilk Valalumir parçasını bulmuş ve onun özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmişim.

Mercurial aklımdan geçenleri okuyarak ters ters baktı.

"Haklıyım, değil mi? Seni Moriel'in hapisanesinden kurtaran, parçanın varlığının gücü değil miydi?"

Arkasına yaslandı ve burnunun ucuyla bana baktı. "Ekselansları, Kraliçem benim için gelirdi. Aemon henüz Tanrı değil. O Moriel değil... O hala bir ölümlü. Şanslısınız ki siz ve kız kardeşleriniz. Şimdiye kadar sizi kurtaran tek şey, sizi öldürebilecek olan şeyin ta kendisi." Çenesini eğdi. "Eski lord olmayan hazretleri size küçük araştırmasından bahsetti mi?"

Kütüphanedeki proje? Okuduğu tüm parşömenlerden ya da onu geceleri uykusuz bırakan endişeden bahsetti mi?"

"Shiviel'i araştırıyor. Ona ne yaptığımızı."

Mercurial başını salladı. "Sana böyle mi söyledi?" diye şarkı söyledi. "Yaptığı şey bu değil."

Donup kaldım. Her gece kütüphanecilerle konuşmak için arkada kaldığını, onlara doğru not üstüne not kaydırıldığını görmüştüm, kitap listeleri. Bunu ona defalarca sormak istemiştım ama soramamıştım. O da bana hiçbir zaman özgürce bilgi vermemişti. Aksine, elindeki unvanları gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Boğazım düğümlendi. Benden sakladığı daha fazla sır, daha fazla şey vardı.

"Ah," dedi Mercurial. "Yapmadı." Suratını astı. "Görünüşe göre hassas bir noktayı vurdum."

"Ne araştırdığını biliyor musun?" Ben sordum.

"Elbette biliyorum. Ona neyi araştıracağını kim söyledi sanıyorsun? Asherah ile kaşonim çağırma yeteneğine ne deniyor?"

"Ona söyledin mi? Onu burada görmeye geldiğin ilk gece mi?" Mercurial bir kedi gibi sırttı.

Rhyan gecenin sonunda benimle birlikteydi. Bana Mercurial'ın uğradığını söylemişti ama kaşonim hakkında konuştuklarından hiç bahsetmemişti. Bahsedebilirdi, mahremiyetimiz vardı, sadece o zaman vardı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Yapabilecekleriniz için özel bir kelime var," dedi Mercurial. "Rakashonim. Senin kashonim'in." Parmaklarını şıklattı ve bir ışık parlaması daha oldu. İkinci bir nahaşım acı içinde haykırdı, siyah pullu bedeni yere yığıldı. "Kaşonim," dedi Mercurial yavaşça, sanki bir çocukmuşum gibi, "soyunun tüm gücünü üstlenmek ve özümsemektir. Senin ve senden önce gelenlerin, seni eğitenlerin ve onları eğitenlerin kanlarının zorla akıtılması ve karıştırılmasıyla yaratılan sahte bir soy. Sizin ve sadece sizin olduğunda... bunun anlamı sadece budur. Rakashonim. Sizin kendi

kişisel soy. Bir zamanlar kim olduğunuzu. Hâlâ kim olduğunuz. Bu, ruhunuzun tüm gücünü çağırmaktır."

"Aşera ile olan kaşonimim," dedim. "Bunların hepsini zaten biliyorum."

Mercurial güldü. "Emin misin? Onu çağırdığınızda sizi tüketiyor, değil mi? Ve normal kashonim gibi değil. Nasıl olabilir ki? Senin eski lordun kadar güçlü değil, ve... benim en kaslı, eski lordum çok güçlü, İmparatorluktaki en güçlülerden biri. Ama bir Tanrı'nın gücüyle kıyaslanamaz bile. Ya da bir Tanrıça'nın. Yoksa İmparator'un dokuz nahaşimini tek başına nasıl yenebilirdin?"

"Asherah," dedim.

Mercurial başını salladı.

"Ama bu tehlikeli," dedim dikkatlice, bunu bir soru olarak ifade etmekten kaçınarak.

"Sadece tehlikeli değil. Uçucu. Ölümcül. Özellikle de senin için."

İnledim. "Tanrı aşkına! Bana bunun ne anlama geldiğini söylemeyeceksin. Ya da tüm bunları durdurmak için ne yapmam gerektiğini. Sanırım en azından turuncu parçayla birlikte İmparator'dan uzaklaşmamı istiyorsun, böylece kırmızının izini sürebilirim."

"Hayır. Sana turuncu parçanın peşinden gitmeni hiç söylemedim."

"Ama yapardın," dedim. "Hepsinin peşinden gideceğim, değil mi?"

Mercurial omuz silkti. "Bu adil bir tahmin."

"O zaman bana yardım et! Turuncu parçayı almama yardım et ki kırmızıyı alabileyim."

"Sana söylemiştim. İyiliklerin bitti. Imperator Hart ile olan sözleşmeni bozmayacağım."

"O zaman çık dışarı!" Bağırdım.

Başını yana eğmiş, hareket etmeyi reddediyor, gözleri dans ediyordu. "Siz Muhafızlar her zaman yetkili olduğunuzu düşünürsünüz. Kirk Dörtler Konseyi'ne meydan okuyabileceğinizi, her istediğinizi yapabileceğinizi -Cennet'ten ışıklar çalabileceğinizi, onları parçalara ayırabileceğinizi, imparatorlukları boğabileceğinizi ve hâlâ Afeya'dan taleplerde bulunabileceğinizi. Hayır. Ben istediğim zaman giderim."

"Bu her zaman böyledir! Ne istersen. Ne zaman istersen. Referans aldığınız güç binlerce yıl önce yok oldu. Peki ya Kırk Dörtler Konseyi? Şimdi ne yapıyorlar ki? Onlar da bir efsane olabilir."

"mi? Bir efsane! Onlar senden daha fazla efsane , Asherah - senin ölümlü küçük kalbinin içindeki Tanrı'nın lanetlediği ışıktan daha fazla efsane değiller. Kırk Dörtler Konseyi olmasaydı bugün olduğun yerde duramazdın! Canturiel'e ışığı yapmasını emreden onlardı! Akadim ile savaşı başlatanlar onlardı. Valalumir'i Kayıtlar Salonu'na taşıyan onlardı. Yedi Muhafız olması gerektiğine karar verenler. Hatırlamıyor musun? Onlar seni seçmeden önce bir hiçtin. Onlar seni sürgüne göndermeden önce. Seni lanetlemeden önce! Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsan bana güven. Hâlâ her hareketini izliyorlar. Ve harekete geçmeye tenezzül ettiklerinde de hâlâ çok güçlüler." "Bana Afeya gibi geldi."

Güldü. "Bana hakaret etme."

"Tamam, onlar bir efsane değil. Hâlâ iktidardalar. Ve eğer durum buysa," tavana baktım, "Umarım gösteriden keyif alıyorlar! En az senin kadar." Onun saçmalıklarına, bilmecelerine, gerçek bir yardım sunmayı reddetmesine karşı öfkem artıyordu. "Şu anda Konsey'le uğraşmıyorum, değil mi? Seninle uğraşıyorum. Ve sen de yardım edeceğin zamanı seçme konusunda oldukça yeteneklisin."

Öfkesi aurasında alevlendi. Şöminedeki alevler iniltili bir tıslamayla söndü, sonra tekrar canlandı. "İpleri elinde tutanın ben olduğumu mu sanıyorsun? Bu oyunu kontrol eden kukla ustası Asherah mı? Değilim. Ben sadece bir oyuncuyum, bana emredilen notaları çalmak zorunda kalan orkestranın bir üyesiyim. Olduğumdan daha fazla yardımcı olamam. Ve eğer anlaşmamızı yerine getirmenin bir yolunu bulamazsan, sana yemin ederim, içten dışa yanacaksın."

Vücudum ısındı. Isı bacaklarımdan yükseliyor ve kollarımdan dışarı çıkıyordu. Nahaşım gibi vücudumda dolaştığını hissedebiliyordum, dokundukları her yerin farkındaydım.

inceledim. Alnımda boncuk boncuk terler belirdi ve yeşil elbiseme bakakaldım. Korse gevşemeye başladı, arkadaki bağcıklar göğüslerimin arasındaki Valalumir yıldızı görünene kadar açıldı. Haftalardır soluk altın rengindeydi, ısınmıyordu.

veya alevlenme beri Kane. Ama Birdenbire, ve Çizgiler önce siyah, sonra beyaz, sonra kırmızı ve tekrar altın rengine dönüştü. "Mercurial," diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Yıldızın altın rengi hatları sanki Valalumir hiç var olmamış gibi, sanki sözleşme ortadan kalkmış gibi tenimden kayboldu. Isı yoğunlaştı. Daha sıcak ve daha sıcak.

Tökezleyerek geri çekildim, acı dayanılmazdı. Dudağımı ısırdım, tenimin her yerinde ter oluşuyordu, midem bulanıyor, nefesim daralıyordu. Paniklemeye başlamıştım. Hayır. Hayır, panikliyordum. Acıdan. Lanet olsun. Lanet olsun! Dizlerimin bağı çözüldü ve yere çöktüm, gözlerimden yaşlar akmaya başladı, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Çığlık attım.

"Mercurial!"

Göğsümdeki yıldız gitmişti. Deri yanmıştı ve artık sadece alevler vardı, sadece içimden kükreyen ateş.

"Mercurial!"

"Kırmızı parça. Kırmızı Işık Işını. Asherah onu koruyacağına yemin etti. Ta ki korumayana kadar. Auriel düşene kadar ve saftı. Sonra ışık kristal oldu. Ve hala bütün olabilirdi. Ama Auriel ondan bir şey aldı. Var olan son parçayı, saf ışığın, saf gücün, saf Valalumir'in son parçasını aldı ve onu senin içine koydu."

"Biliyorum, biliyorum!" Yalvardım. "Lütfen. Mercurial! Çok sıcak! Bu... siktir!" Dario'ya seslenmeyi düşünerek kapıya doğru baktım.

"Sana yardım edebileceğini mi sanıyorsun? Seni duyamıyor bile. Şimdi bana bakıyorsun çünkü seninle bir anlaşma yaptım. Işığı geri verdim. Onu sana geri verdim. Ve tek yapman gereken yapacağını söylediğin şeydi. Bana söz ver. Bin yıl önce doğmuş bir Tanrıça'nın yeminini yerine getir.

önce. Ve eğer yapmazsan, bu senin cezan olur. Seni içten dışa yakardım."

"Ama daha bitirmedim!" Bağırđım. "Yemin ederim. Kırmızı parçayı alacağım. Alacağım! Jules'u dışarı çıkardığımda. Onu geri aldığımda... Başkentten ayrılacağım. Bir yolunu bulacağım. Yemin ederim! Yeminimi yerine getireceğim. Ama lütfen," diye bağırđım. "Lütfen." Dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı, alevler içimden çıkarken bir çığlık boğazımda düğümlendi.

Mercurial parmaklarını şıklattı.

Isı kayboldu, alevler gitti. Onun yerine göğsümden kırmızı bir ışık akıyordu; bakamayacağım kadar parlaktı. Ama Mercurial'a dönüp baktığımda dizlerinin üzerine çökmüştü, duruşu benimkini taklit ediyordu.

Mavi bedeninde yedi köşeli bir yıldız, bir Valalumir parlıyordu. İçimden patlayan ışığın bir yansıması.

"Bu bir hatırlatmaydı," dedi. "Ceza değil"

Göğsüm hızla inip kalkıyor, bedenim titrerken ışık kendi kalbinin üzerinde parılıyordu.

"Beni... kandırabilirdi..." diye nefes nefese kaldım.

"Başarısız olursan ne yapacağımı bilmek istemeyeceğin konusunda seni uyarmıştım. Bu değildi. Bu ..." Menekşe rengi gözleri benimkilere kilitlendi, "Rakashonim'in size neler yapabileceğinin sadece bir tadıydı. Ya da zorlarsan başkalarına. Asherah'ı çağırđığınızda, bir Tanrıça'nın gücünü çağırmış olursunuz. Bir Tanrıça'nın gücünü. Onu içinize alıyor ve kullanıyorsunuz. Ama sen ölümlü bir bedenin içindesin." Mercurial başını salladı. "Şimdiye kadar iyi iş çıkardın. Her çağrıda onun gücüyle hayatta kaldın. Kendi gücünle. Ruhunun gerçek gücüyle. Ama... henüz bunu sürdürecekt kadar güçlü değilsin. Ve daha da kötüsü, onu ne zaman çağırđığını bile bilmiyorsun. Şimdi iyileşebileceğini mi ? Kız kardeşinin imgelemlerini alabileceğini mi? Sevgilinin yorgunluğunu ve acısını dindirebileceğini mi?" Dilini şıklattı. "Yapamazsın. Bu ışık. Sen değilsin. Bu Rakashonim. Eğer kırmızı parçaya sahip çıkmazsan, bedenin iflas edecek ve içindeki ışık ya seni yok edecek ya da etrafındaki her şeyi ve herkesi yok edecek."

İmparatorluktaki herkesin sahip olduğundan daha fazla güç ve yıkım yaratma potansiyeline sahip olduğunuzu söyledi.

Dudağım titredi. "Sen... sen bana göğüs plakasını verdin. Bu kilidi açacak şeyi."

Mercurial'ın gözleri yılan gibi yarıklara dönüştü. "Ben yaptım." Başımı ellerimin arasına aldım. "Neden?"

"Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Valalumir asla bu dünya için yaratılmadı. Ve parçalanmış, kırılmış ve geri dönmemiş olarak kaldığı sürece... lanetleneceksiniz. Her bir hayatta. Konsey bunu garantiledi. Imperator Hart ile küçük oyunlarınızı oynayın. Benim için fark etmez. Senin yüzünden birçok anlaşma yaptım, birçok sözümünden dönmek zorunda kaldım. Borcumu almaya geleceğim. Tanrılarınıza dua etseniz iyi olur," diye güldü, "başarılı olursunuz. Lord Rhyan'a bir ay önce söyledim, zamanın tükeniyor, benim hatırlı Tanrıçam. Ateş sensin. Öyle davran. Hatırla. Seni tüketmeden önce alevi kontrol et. Hepimizi tüketmeden önce."

Ve beni nefes nefese bırakarak ortadan kayboldu, yere düştüğümde tüm vücudum hala ağrıyor ve sıcaktı.

ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN: VALABELLUM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LYRIANA

Gryphon arabasının penceresinden dışarı baktım, Glemaria sonunda gözden kayboldu. Mercurial'ın saatler önceki ziyareti yüzünden göğsüm hâlâ ağrıyordu. Elbisemin korsajının tenime değmesine zar zor dayanabiliyordum. Görünüşte her şey yumuşak ve lekesiz olsa da, çiğ ve yanmış hissediyordum. Ama Dario'nun garip ve sorgulayıcı bakışlarına rağmen, Seathorne'dan ayrılırken karşılaşmamla ilgili hiçbir şey söylemedim.

Artem her bir gryphonu yolculuğa hazırlarken avluda Rhyan'la göz teması kurmam yasaklanmıştı. Elbette ondan ayrılmıştım. Meera'dan da. Ama bu tecritten memnundum. Henüz Rhyan'la konuşmaya, benden sakladığı başka bir şey olduğunu söylemeye hazır değildim. Dario ve Numeria'daki muhafızlarımızı oluşturacak diğer birkaç soturi ile birlikte hızla koltuğuma tırmandım ve dağların ve çam ağaçlarının geçişini izledim. Uçuşumuzdan bir saat sonra yağmur nihayet durdu ve güneye doğru ilerledikçe hava oldukça ısınmaya başladı.

Birkaç saat sonra İmparator Sarayı'nı uzaktan görebiliyordum. Parşömenlerde ve çeşitli yerlerde resimlerini görmüştüm ve içinin ve dışının haritasını biliyordum. Yine de hiçbir şey beni bizzat görmeye hazırlayamazdı. Saray, zihnimin kavrayamayacağı kadar geniş bir alanı kaplıyor gibiydi; güneş ağaçlarıyla dolu düzinelerce avlu, içlerinden geçen ışıltılı mavi su yolları. Yakut, aytaşı ve oniks mücevher tonlarında boyanmış sonsuz sütun sıraları vardı. Altın Valalumir'ler giriş yollarının üzerinde parıldıyor ve Saray'ın çatısında mor bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. Gözlerimi alamıyordum.

Sarayın çok yüksek olmadığını, sadece üç katlı olduğunu biliyordum. Bazı yönlerden bana Tristan'ın Vertavia'nın kırsal kesimindeki atalarının evi olan Gri Villa'yı hatırlattı. Yükseklik olarak etkileyici değildi ama yapı olarak inanılmaz derecede uzundu. Sadece uçarak ulaşılabilen bir tür avluya indik. İçeri ya da dışarı açılan kapı yoktu. Bizi duvarların içine hapseden beyaz bir koruma kubbesi vardı. Gryphon'dan indirilip daire şeklinde beyaz mermer bir yüzeye çıkarıldım. Ortada altın bir Valalumir, ise yakut tonlarında sütunlar vardı. Duvarların tepesinde mor duvar halıları asılıydı.

Altın arabaları çeken üç aşvan atı tepemizde belirdi, kubbedeki küçük bir açıklıktan çemberin içine indi, parlayan mavi toynakları ortadaki boyalı altın yıldızın üzerine kondu. Sonra yanaklarında altın Valalumir dövmeleleri olan üç soturi aşvanlardan aşağı inerek etrafımızda dönmeye başladı.

"Silahların tanıtımı," dedi ilk soturion. Sarı saçları dikkat çekiciydi ve hepimizi aşağı yukarı süzerek etrafta dolaşmaya başladı. Imperator Hart'ın önünde durdu ve eğildi. "Ekselansları, Numeria'ya hoş geldiniz. Majesteleri İmparator Theotis sizi görmeyi çok istiyor."

"Ben de onun gibi." Imperator Hart bize el salladı. "Devam edin. Silahlarınızı çıkarın."

Sustum. Bunun için hazırlanmıştım. Oyunun bir parçasının da silahlarımızı teslim etmek olduğunu ve İmparator Hart'ın sabaha kadar silahların iadesini koordine edeceğini biliyordum. Yine de kılıcımın İmparator'un adamları tarafından alındığını görmek, kalçama dayanan ya da kalçamda dinlenen bir kılıç hissinden yoksun olmak sarsıcıydı.

Ancak sunumda yer almayan iki silah vardı. Asherah'ın zırhı. Ve benim çita. Imperator Hart onları kişisel eşyalarıyla birlikte paketlemişti.

Gökyüzünde bir düzine ashvan atı daha belirdiğinde, hepsi de pırıl pırıl parlayan altın arabaları çekerken, soturi tarafından gizli kılıçlar için daha ayrıntılı bir şekilde arandık.

Valalumirs. Arama tamamlandığında, otobüslere bindirildik. Birkaç dakika içinde avludan çıkmış, sarayın üzerinde uçuyorduk.

Uzakta Nutavian Katurium'u seçebiliyordum. Yarım mil uzunluğunda bir su yolu ile Saray'a bağlıydı. Yarın oyunlara katılan Lumerialılarla dolup taşacaktı.

İlkiyle hemen hemen aynı olan başka bir avluya indik, ancak bu avluda pencerelerle dolu dairelere açılan kapılar vardı.

Bir soturion etrafımızdaki boşluğu işaret ederek, "Valabellum için Ka'nızın odası, ," dedi. "Elinizi yüzünüzü yıkayıp bir şeyler atıştırdıktan sonra, gelişinizi resmen duyurmak için Majesteleri ile görüşmek isteyebilirsiniz. Sütitlerinizden Taht Odası'nı ziyaret etme imkânına sahipsiniz."

"Öyle yapacağız," dedi Imperator Hart. "Majestelerine, nazik misafirperverliği için teşekkür etmek üzere kısa süre içinde yanında olacağımı söyleyin."

Soturion başını salladı ve ardından Imperator Hart'ın muhafızlarından biri bizi özel dairelerimize yönlendirmeye başladı.

"Kız kardeşimle kalabilir miyim?" Aniden sordum.

Yaşadığımız yerin otoritesi gibi görünen orta yaşlı bir kadın başını salladı. "Buna gerek yok leydim. Majestelerinin bolluğu hepimize kendi özel dairelerinizi sağlıyor."

Gözlerim Meera'nınkilerle buluştu.

Acımasızca gülümsedi. "Yakında olacağım," dedi sessizce.

Derin bir nefes aldım ve Meera'nın bir kez daha benden uzaklaştırılmasını izledim.

İmparator'un hizmetkârlarından biri, genç bir büyücü Dario ve bana yaklaştı. "Bu taraftan leydim," dedi.

Büyücüyü, kalacağım üçüncü kattaki dairelere kadar takip ettik. Koridorun sonunda Dario'nun eskort süiti vardı. Odam tam da Saray için beklediğim kadar lüks ve gösterişliydi. Yine de bir şekilde kendimi altın ve yaldızlı eşyaların çokluğuna hayretle bakarken buldum.

beni çevreleyen yüzeyler. Duvarlar, dış avlu sütunları gibi koyu yakuta boyanmıştı. Tavanım siyah kenarlıklı parlak beyazdı ve tabii ki ortada yaldızlı bir Valalumir daha vardı. Menekşe rengindeki tül perdeler açık pencereye doğru tembelce esiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve Dario ile yalnız kalana kadar büyücünün yanından ayrıldım.

Derin bir nefes aldı, ağzı açılırken gözleri yumuşadı. Ama kapıya ani bir vuruş oldu ve bir anda yüzü beni korurken takındığı biraz sert, nötr ifadeye geri döndü.

Dario kapıyı açtı ve bizi İmparator'un soturilerinden biri karşıladı.

Gençti, vücuduna bir beden büyük gelen soluk altın rengi bir zırh giymişti.

"Lord Dario," dedi ve küçük bir parşömen uzattı. "Saray'da aktif bir soturion olarak tüm silahlarınızdan arındırıldınız. Soylunuz artık İmparator'un korumasına sahip ve Numeria'nın Turion'uyla bir an önce görüşmeniz yerinde olacaktır." Midem bulandı ama bunu bekliyordum ve devam etmesi için başımı salladım.

Odamda tek başıma kaldığımda ve İmparator Hart'tan aldığım son emirlerden sonra, emirlere uymaktan ve Taht Odası'na ilk yüz yüze ziyaretim için hazırlanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Bir saat sonra Dario geri döndü ve İmparator Theotis ile görüşme vaktimizin geldiğini duyurdu. Beni dışarı çıkardı ve orada maiyetimize katıldım. İmparator Hart ve Leydi Kenna önde, muhafızlarının yanında duruyordu, onları Arkturion Kane takip ediyordu. Pırıl pırıl siyah derileri içinde bir sıra soturi vardı ama kalçalarında ya da sırtlarında kılıçları yoktu. Senatör Oryyan'ın karısı ve Leydi Amalthea ile birlikte yürüdüğünü gördüm. Rhyan onları takip etti ve sonra iki soturi grubu daha onu Meera ve Aiden'dan, sonra da ben ve Dario'dan ayırdı. Kendi soturilerimize ek olarak İmparator'un adamları da bizi yakından takip ediyordu.

Yürürken her adımı kafamda saydım, zihnimde kilitli tuttuğum kalem ve parşömen resimlerini uzun, dolambaçlı Saray'da yürümenin gerçekliğiyle zihinsel olarak bir araya getirdim. Geçtiğimiz her köşeye bakmamak, bir hayatım görebilmek için dua etmemek için tüm dikkatimi toplamam gerekiyordu. Jules'un. Tepkime güvenmiyordum - o anda ona doğru koşmayacağıma ve planların geri kalanını mahvetmeyeceğime güvenmiyordum.

Bunun yerine, Saray'ın büyüklüğünü ve onu geçmek için gereken adım sayısını gerçeğine odaklandım. Her oda tam olarak saydığım gibiydi. Taht Odası'nın önündeki salona çıkan büyük merdiveni tırmanırken yavaşladım. Ve ancak o zaman plandaki küçük kusuru fark ettim. Kalbim çoktan çarpmaya başlamış, içimde küçük bir sıcaklık oluşmuştu. Kalkana yaklaşmıştık ve Valalumir bunu hissedebiliyordu.

Merdivenlerin tepesinde, ayaklarımın altındaki zeminin deseninin mordan siyah ve beyaz karo karışımına dönüşmesini izledim. Tam olarak Nahashim'in imgeleminde gördüğüm gibiydi. İmparator'un müjdecisi tarafından durdurulduğumuzda ensemde ter damlaları oluşmaya başladı. İsimlerimiz toplandı.

Göğsüm kabardı. Valalumir içimde daha da ısındı. Büyük kapılar açıldı ve müjdecî Ekselansları İmparator Hart'ın maiyetinin isimlerini listelemeye başladı, metodik olarak hepimizi ve unvanlarımızı tek tek saydı.

Taht Odası'na adım attım, bir anda şaşkınlık ve sersemlik içindeydim. Parça bana seslendi, çok yakındım. İçimdeki ışığa, bir zamanlar onu bütün kılan parçasına sesleniyordu. Siyah ve beyaz mermer zemine bakarken, gözlerim yavaşça, dikkatlice yükselmeye başladı ve her birkaç adımda bir duran beyaz mermer sütunları gördü. Altın taht, odanın bizim durduğumuz yerin karşı ucunda duruyordu.

İmparator'un iki yanında, her birinin yanağında altın bir Valalumir dövmesi bulunan iki soturi vardı. Onlar

tıpkı yılanın gözlerinden baktığım zamanki gibi görünüyordular. Ve sonra yukarı bakmaya cesaret ettim. İmparator Theotis'le, yani hayatımı mahveden adamla göz göze geldim. Tıpkı aylar önce Bamaria'ya girdiğinde, beni Haleika'yla birlikte arenaya sokup Rhyan'ı izlemeye zorladığında hatırladığım gibi görünüyordu. Kalın beyaz kaşları birbirine çekilmiş, beyaz sakalı kısa kesilmişti. Altın ve mor kadife cübbesi tahtın üzerine örtülmüş, kürsüden aşağıya doğru akıyordu ama uçları yere değmek yerine uzun, mor bir halının üzerine yayılmıştı.

Boğazım kurudu ve gerildi, bakışlarıyla karşılaştım ve neredeyse yirmi yıllık pratiğime rağmen, hiçbir şey yüzümün her tarafına yayıldığını bildiğim küçümseme ifadesini durduramadı. Bu adam kuzenimi yıllarca köleleştiren adamdı. Tecavüze uğramasına izin veren adamdı - eğer bunu yapan kendisi değilse. Bu adam bütün bir Ka'nın öldürülmesini emretmişti. Sırf otoritesini sorgulamayalım diye insanların öleceği oyunlara ev sahipliği yapan adam. Ve kürsüde onun yanında, bu dünyada en nefret ettiğim iki adam daha duruyordu.

Imperator Kormac. Ve Bastardmaker.

Siyah, boncuk gibi ve kurda benzeyen gözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. İçlerindeki zalimlik katmanlarını unutmuştum. Sonsuz yırtıcılığı, şiddetli açlığı. Bir anda Brockton'ı, Geoffrey'i, Brett'i ve Trey'i hatırladım. Hepsinin gözleri aynıydı. Aynı barbarlık vaadi. Tıpkı babaları gibiydiler.

Ve yerde, tam önlerinde Tristan duruyordu.

Ayrıldığımızdan beri, Naria ile nişanlandığından beri onu görmemiştim. Kürsüye yaklaştığımızda kahverengi gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Onlarda daha önce hiç görmediğim bir soğukluk vardı. Ve açıklayamadığım bir şekilde, o anda düşmanımış gibi görünüyordu. Sadece kurtlara yakın durmuyordu, aynı zamanda onlara aitmiş gibi görünüyordu. Sanki artık onlardan biriydi.

Tristan başını yana eğdi, aurasında öfke ifadeleri daha belirgin hale gelirken boynu kırmızıyla doldu. Enerjisi bana doğru bir anda hem yabancı hem de çok tanıdık gelen bir şekilde yayıldı. Garip bir şekilde tanıdık.

Yanımdaki muhafızlar beni tekrar tekrar ileri adım atmaya, kalkana daha da yaklaşmaya zorlarken kalbim daha da hızlı çarpıyordu. Göğsüm daha da ısındı. Ve sonunda, çekim görmezden gelinemeyecek kadar güçlendiğinde, tıpkı imgelemde olduğu gibi gözlerimin yukarıya kaymasına izin verdim.

Bronz kalkan tahtın üzerinde asılı duruyor, ortasındaki turuncu kristal vitray pencerelerden süzülen güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Binlerce renk duvarlarda parlıyor ve mermer zeminde ışıldıyordu.

Isınmış tenime karşı serin ve tuzla dolu bir esinti vardı; başka bir hayattan, başka bir zamandan gelen bir rüzgâr. Görüşümü lekeler doldurdu ve parlak bir güneşin altında kilometrelerce uzanan altın sarısı kumları gördüm. Elimi kaldırdım -Asherah'ın elini- daha koyu, benimkinden daha büyüktü, görüşü engellemek için. Uzakta, kör edici bir ışık ve bana doğru koşan Auriel'in gölgesini gördüm.

Görüntü görüldüğü kadar çabuk kayboldu, esinti gitti. Bu bedene, bu hayata döndüğümde başım dönüyordu, ateş şimdi göğsümün içinde yanıyordu, alevler yükseliyor ve gittikçe daha da ısıniyordu.

İçimden küçük bir altın ışık parlamaya başladı, akıntıları korsajımın üstünden kaçıyordu. "Dario," diye tısladım, kolunu kavradım. "Ekselanslarına haber ver. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ne?"

"Söyle ona. Bana yardım et. Ben-" Söyleyecek sözüm yoktu. O gün Oturma Odası'nda neler olduğunu Dario'ya hiç açıklamamıştık. Pek çok sırrımıza vakıf olmasına rağmen bunu bilmiyordu. Ama Kane bana dokunduğunda kalbimin parladığını görmüştü. Dikkatle aşağıya baktım ve Dario'nun gözleri de onu takip etti.

"Kahretsin." Hiç tereddüt etmedi. Soturion pelerinini çıkardı ve diğer muhafızlar kaşlarını çatarken omuzlarıma sardı.

İmparator, aynı anda hem çok gürültülü hem de çok sessiz olan o sesiyle konuşuyordu.

Dinleyemedim. Odaklanamadım. Tek bildiğim Valalumir'in bir parçasının huzurunda olduğumdu ve ışığın kendi parçam muadilini fazlasıyla tanıdı.

İmparator'un dudaklarından belli belirsiz adımı ve Meera'nın adını duyabiliyordum, sonra da sağ salim bulunduğumuz ve Meera'nın akadim'den kurtarıldığı için herkesin sevindiğini ilan etti.

Ama başımı kaldırıp güneşte parlayan turuncu ışığa tekrar baktığımda, ağlamamak ve kalbimin yandığını haykırmamak için dudaklarımı ısırardım. Mercurial'ın o sabah bana yaptığı şey, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha acı vericiydi. Ama bunun yanında hiçbir şeydi.

Herkesin eğilmesi emredildi. Ama dizlerim çoktan çökmüştü. Çaresizce Dario'nun pelerinine yapıştım ve benden gelen ışığı gizlemeye çalıştım.

"Ekselansları," diye bağırdı Dario. "Hanımefendi! Bayıldı."

Imperator Hart sonunda Rhyon gibi dönüp bana , yüzü endişeyle dolmuştu. Kane'i, Amalthea'yı ve aramızda duran muhafızları geçerek bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Zemin beni karşılamak için yükseliyordu. Biri adımı haykırıyordu. Ve sonra bir daha göremedim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYRIANA

"Bu geceki baloya katılmaktan kurtulabileceğini düşündün, değil mi?" Imperator Hart dilini şaklattı. "Bugün Asherah'ın Bayram Günü'nün arifesi. Böyle bir kutlama herkesi olduğu gibi sizi de memnun eder diye düşündüm."

Yatağımda doğrulup çevreme, tavandaki altın Valalumir'e, gösterişli mobilyalara bakarken nefesim kesildi. Gün batımı, pencerenin perdeleri arasından kırmızımsı bir ışık saçarak odayı koyu gölgelerle dolduruyordu. İmparator'un Sarayı'ndaki dairem.

Kalbim küt küt atarken göğsüme uzandım. Hâlâ elbisemi giyiyordum ve içimdeki ateş sönmüştü. Valalumir artık parlamıyordu. Battaniyemin kenarında, sanki beni örtmek için kullanılmış gibi genişçe açılmış Dario'nun pelerini duruyordu.

"Majesteleri, özür dilerim," dedim, ne kadarını gördüğünden emin değildim. "I ..." Öksürdüm, boğazım acıyordu. "Kendimi baygın hissettim."

"Şimdi mi?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Bunun yarın benim için çalacağın nesneyi almak için tek fırsatın olduğunun farkında mısın? Etrafına bakmak ve kuzeninin hayatını kurtardığından emin olmak için tek şansın?"

Parmaklarım yanımda kenetlendi. "İnanın bana, her şeyi anladım," dedim. "Üzerime düşeni yapmak için olabildiğince hazırım. Anlaşmamız hâlâ geçerli." Gözlerimiz buluştu. "Hazır mısın?"

"Öyle miyim?" Sandalyesinden kalktı ve bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

"Eğer sen değilsen parça bende kalacak," dedim. "Ya da Jules'u göremezsem onu İmparator'un kendisine iade edeceğim. Ve beni zorlayabilir, etmemi emredebilirsiniz. Ama bunlar çok eski

Aklınızın alamayacağı kadar çok sihirle dolu eserler. Böyle bir şeyi geçersiz kılmak için sözleşmemize güvenmezdim."

Alay etti. "O kadar emin olma. Benim görevim basit. Benim erişimim var, gücüm var. Senin yok." Başını iki yana salladı. "Sanırım kendini çelimsiz ve zayıf gösterdin. Acınası. İmparator için bir tehdit değilsin, onun en düşük hizmetkârları için bile bir tehdit değilsin."

"Emrettiğiniz gibi, Majesteleri, uysal görünme alıştırmaları yapıyorum." Dişlerimi sıktım. "Bu sizi memnun edecektir."

Aniden döndü, yatağın üzerine eğildi, iki yumruğunu iki yanımdaki şilteye vurarak beni içine hapsetti. Nefesi çok yakındı, aurası öfkeliydi. "Beni memnun edecek şey," diye kükredi, "bu gece ikna edici bir performans sergilediğini görmek! Ve sonra istediğim şeyi bana vermen." Omuzlarımı geriye attım, yatarken bile bir soylunun duruşunu sergiledim. Ekselansları tarafından tuzağa düşürülmüş olsam bile. Ama çenemi düşük tuttum. "Ne yapacağımı biliyorum. Ve bu gece başaracağım."

"Son birkaç haftadır sana karşı hoşgörölü davrandım," dedi geri çekilerek. "Belki de fazla hoşgörölü. Hatta o kadar hoşgörölüydüm ki, malikâneden kaçmaya karar verdin ve Rhyan'ın seni takip etmesine izin verdin."

Kendimi hazırladım, bir darbe ya da daha fazla bağırma bekliyordum. Ama aurası sakin ve neredeyse mutlu bir şeye dönüşmüştü. Sakin. Kalbim güm güm attı.

Rhyan bir keresinde bana babasının sakin ve nazik olduğu zamanların onun en tehlikeli olduğu zamanlar olduğunu söylemişti.

Imperator Hart ayağa kalktı ve çenesine vurarak gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Görünüşe göre seni takip etmiş. Tam değil." Omuz silkti. "Ne kadar büyük bir yük olabileceğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtladı. Ne yazık ki, eve döndüğümüzde bağlarından asla kurtulamayacağını açıkça belirtti."

Çenemi sıktım, onun sözleri karşısında içimde kabaran öfke ve üzüntüyü gizlemeye çalıştım, kendimi tutmaya çalıştım

Ona üzerimde tutabileceği daha fazla şey vermekten.

Diliyle onaylamayan bir ses çıkardı. "Bütün bunları seni cezalandırmak için yapmıyorum, farkında mısın? Şu anda engerek yuvasındayız, etrafımız sana en çok zarar vermek isteyenlerle çevrili."

Bir engerek yuvasına karşılık başka bir engerek yuvası, diye düşündüm ama ağzımı kapalı tuttum. Dövüşemeyecek kadar yorgundum. Gücümü yarına saklayacaktım.

"Bu gece tüm gözler sizin üzerinizde olacak, siz ve Kane," dedi. "Herkesin onun nişanlandığınız kişi olduğunu hatırlaması özellikle önemli. Bu gece İmperator Kormac ve Viktor'un yanı sıra Lord Tristan Grey'in huzuruna çıkacaksınız. Güney'de daha önce yaşadığınız romantik ilişkilerin bir kadrosu. Tüm çabalarım ve iyi niyetime rağmen, oğlum ve senin hakkındaki söylentiler hala ediyor. Bu gece odadan refakatsiz çıkma. Oğluma, sizi balodan sonra takip etmesi için bir sebep vermeyin. Burada risk altındasın, özellikle de şimdi. Kormac'ın seni kaçırmasını engelleyecek bir şey var mı sence? Seni kurtlarından birinin yatağına girmeye zorlamasını? Bunu yapabilir. Amcası buradayken ve soturilerimin silahları alınmışken, göz açıp kapayıncaya kadar kendini sırt üstü yatarken bulabilirsin."

Midem çukurlaştı. "Sen de... sen de beni aynı şeye zorlayacak mısın?"

"Yapmalıydım," dedi. "Bütün bu zaman boyunca seni ona siktirmeliydim. Seni kendim becermeliydim." Bana doğru gelmeye başladı. Ama sonra aniden durdu. Gözlerinde neredeyse korkuya benzer bir şey parladı.

Benden korkmuyordu. Ama korkuyordu.

Ve bir anda anladım. Rhyan yapmıştı. Rhyan bir şey yapmıştı. Beni daha kötüsünden kurtarmıştı. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Parmak eklemlerini kırdı, sonra kontrolü yeniden kazanıyormuş gibi durdu. "Muhatabıma Kane ile aranızda özel bir düğün gerçekleştiğini bildirdim. Daha dün gece oldu. Bir dakika daha bekleyemezsiniz. Gizlice Şafak Tapınağı'na gittin, Arkmage Connal'a

ve sonra," diye gülümsedi, "dün gece Kane'in yatağını paylaştığınızı duydum."

Başımı salladım. Hikâye bile midemi bulandırıyor. Ama bir hikâye gerçeklikten daha iyiydi. "Bunu Imperator Kormac'a mı anlattın?" diye sordum.

"Ve duyma mesafesinde olan diğer herkes. Oh, neşelen. Ona henüz evlenmediğini söylememi mi tercih ederdin? Viktor Kormac'ın seni sahiplenmesi için yer bırakmamı mı tercih ederdin? Köşelerde ağzı sulanarak bekleyen yeterince kurdu var. Harekete geçmeleri, seni yakalamaları, bir büyücünün önüne sürüklemeleri çok kolay olurdu."

"Hayır."

Sırıttı. "Belki de bugünkü küçük bayılma nöbetin hamileliğinin bir sonucuydu." Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Normalde bu tür belirtilerin bu kadar erken başlamadığını biliyorum ama," diye omuz silkti, "Kane oldukça erkeksi. Ve seninle yatmak için koca bir ayı vardı."

Boğazımda yükselen safrayı geri yuttum. Bu sadece bir hikâyeydi, gerçek değildi. Gerçek değildi.

Ve asla da olmayacaktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Bu gece mi?"

"Kane lanet ağzını öpmek için içeri girdiğinde -ki öyle yapacak çünkü ona bunu emrettim- sen de onu öpeceksin. Vücudunun seninkine her dokunuşunu kabul edeceksin. Ve bunu seveceksin. Ne de olsa artık senin kocan olması gerekiyor."

Kanımın ısındığını hissedebiliyordum. kontratın onun emrine cevap verdiğini hissedebiliyordum. Midem bulandı. İtaat etmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Evet, Majesteleri."

"Giymen için bir elbise seçtim," dedi neşeyle. "Öyle mi?"

"Glemarian tarzı elbiselerle beni çok memnun ediyorsun." Gözleri korsemde geziniyor, kumaşın battaniyemin altında kaybolduğu yere kadar takip ediyordu. "Ama bu gece herkese geldiğinizi hatırlatmamız gerektiğini düşünüyorum,

Hmmm? Onlara Bamaria Arkasva'sının önceki varisinin artık benim, yani Kuzey'in tebaası olduğunu hatırlatın. Ve onun Arkturion'uyla evliyim."

"Elbette," dedim yorganı geriye iterek. O tekrar yaklaşımadan önce yataktan çıkmak istiyordum.

Dolabıma doğru yürüdü ve kapağını açarak elini içeri soktu; ben de onun cıfcaflı ama geleneksel Bamarian tarzı bir elbiseyi ortaya çıkarmasını bekledim.

Ama çıkardığı şey her yönden tam tersiydi. Elinde daracık kırmızı bir elbise vardı - eğer gördüğüm şey buna uygun bir kelimeyse. Elbisenin ön kısmı göbeğimi kesecek bir V oluştuyordu. Belden sarkan kumaş denebilecek bir şey vardı; elbisenin eteği hurdalardan yapılmış gibiydi. giydiğimde neredeyse tamamen açıkta kalacağımı şimdiden söyleyebilirdim, sadece kalçalarımın tamamını değil, kalçalarımı da ortaya çıkarıyordu. Sanki birisi benim ülkemden bir elbiseyi ezberden tasarlamaya çalışmış ve yarı yolda unutmuş gibiydi.

Başımı salladım. "Bunun bir Bamarian elbisesi olması mı gerekiyor?" diye sordum.

"Rengi doğru anlamış mıyım? Batavia kırmızısı mı?" diye alay etti.

"Bu, şey, yakın, Majesteleri. Belki de herkese Ka'mı ve benim üzerimdeki hak iddianızı hatırlatmak istiyorsanız, daha kesin bir gölge daha iyi olur-"

"Bence bu mükemmel," dedi yüksek sesle. "Senin rengin, Bamarian rengi ve nasıl demiştin? Seni gören erkeklerin hayal kurmasını engelleyecek bir elbise." Göz kırptı. "Burada buna yer yok. Hiçbir şey için fazla yer yok." Etrafında döndürdü.

"Oyunlarınızın sonu yok mu? Aşağılanmanızın?" Gün batımının kızıl ışınlarını toplayan malzemeyi izleyerek sordum. Bu şekilde geçen bir aydan sonra çok yorulmuştum.

Imperator Hart, elbise olduğunu iddia eden şeyi bir şezlongun üzerine koydu, aurası bir kez daha çok sakin, mutluluğu andıran bir şeye çok benziyordu.

"Oyunlar, gerçekten oynamaya karar verdiğinizde sona erer. Kimseyi tek bir konuda bile ikna edemedin. Zayıf fikirli oğlum da öyle. Çok saçma. Kane'i iğrenç bulduğunu biliyorum. Ama Rhyan? Amalthea söz konusu olduğunda samimiymiş gibi davranmasına bile gerek yok."

"Yakınlık numarası yapmak zorunda değil mi?" Midem bulandı.
"Sen yapmadı biliyor musun?" O güldü. "O zaten Amalthea'yı becerdi. İki buçuk yıl önce."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Göğsüm sıkıştı ve yatağa geri düştüm.

Amalthea'yı çoktan sikti.

Rhyan'ın bir ay önce, nişan yüzüğünü parmağına takmaya zorlandığı gece nasıl görüldüğünü, avucunu nasıl kaşıdığını hatırladım. Hâlâ benden bir sürü sır saklıyordu.

Bu konu gizli tutulmuştu ama babası, onun kur yapmaya devam edeceğini bildirmişti.

Kenna'nın sözleri aklıma geldi ve midem bulandı. Amalthea da bu flörtün bir parçası mıydı? Ellerim istemsizce büküldü.

Ancak İmparator Hart'ın söylediklerini düşünmeye fırsat bulamadan, İmparator'un hizmetkârları beni baloya hazırlamak için içeri girdiler. Saçlarım kıvrıldı, kirpiklerim karartıldı ve o iğrenç elbise parçası onlar beni hazır bulana kadar zorla .

Kısa bir süre sonra balo salonunun dışında sıraya girmiş, uzun, karanlık bir koridorda ayakta durmak zorunda kalmıştım. Sadece oradan çıkmak istiyordum. Rhyan'la konuşmak için onu yalnız yakalamak istiyordum.

Bunun yerine sıkışıp kalmış, üstümdeki lambada yanan ateşin çıtırtısını ve Kane'in düzensiz nefes alışını dinleyerek bekliyordum. İleride Ka Elys'in geleneksel mor kumaşını görebiliyordum ama Bamaria'dan kimseyi görmemiştim. Sunulan ilk Kavim'lerden biri olmalıydılar. Ancak her Ka tanıtıldıktan sonra İmparatorlar ve maiyetleri içeri giriyordu. O zamana kadar kolum Kane'inkine dolanmış, temas yüzünden midem bulanıyor ve çekilmeyi her düşündüğümde kanımda acı patlıyordu.

Rhyan , kolu Amalthea'nınkiyle birleşmişti. Imperator Hart'ın sözleri zihnimde tekrar tekrar oynadı. Amalthea'yı çoktan becermişti.

Amalthea'yı çoktan sikti.

Çenemi sıktım. Imperator Hart saldırıyordu. Bana zarar vermeye çalışıyordu. Ama yapmıyordu, en azından istediği şekilde yapmıyordu. Kenna'yla beni incitmeye çalıştığı gibi değil. Çünkü tek görebildiğim Rhyan'ın incinmiş ve mesafeli bakışları, duygularını geri çekişi, avucunu kaşmasıydı.

Rhyan'ın gözlerinin çıplak sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. Bakışlarını her zaman hissedebilir, gözlerinin gittiği yerin sıcaklığını hissedebilirdim. Ama o anda aurasının omuzlarıma nazik bir fırça gibi uzanması ve ardından serin, güven verici bir esintiyle beni kucaklaması beni şaşırtmıştı. Tanıdık, sakinleştirici hissi etrafımı sarıp beni çalışırken kalbim çarpmaya başladı. Bağları çözülmüştü. Ve bir an için kendimi daha az çıplak, elbisemin içinde daha az açıkta hissettim.

Ama sonra etrafımdaki hava soğudu ve bir meşale titreyerek söndü, koridor karardı. İmparator Hart'ın aurası hoşnutsuzluğuyla titreşiyordu. Ka Hart'ın İmparator Theotis'ten önce içeri giren son Ka olmasını istemişti - iki İmparator arasında daha güçlü olduğunu kanıtlamak için. Ama kurtlar şimdi arkamızda durmuş, en son takdim edilmeye hazır bekliyorlardı. Birden Kane öne çıktı ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Oflayıp pufladım ve vücudumu mümkün olduğunca ondan ayırmaya çalışarak doğruldum. Ama sonra Imperator Hart'ın emri aklımdan geçti ve kollarımda keskin bir acı hissederken Kane'in dokunuşundan kaçınma isteğim yok oldu.

Bunu istemediğimi biliyordum. Geri çekilmek, hayır diye bağırarak istediğimi biliyordum ama yapamadım. Çünkü bunu yaparsam sadece acı çekecektim. Çünkü Imperator Hart'ın haklı olduğunu biliyordum. Ka Kormac gitmeme izin vermeyecekti. Savaşmadan olmazdı.

Kane homurdandı ve beni koridorun sonundan geçirip mor halılarla kaplı büyük bir merdivenden aşağı indirdiler.

Parlak yüzeyine binlerce altın yıldız yerleştirilmiş beyaz mermer zemine adım attığımda etrafımdaki duvarlardan altın lambalar fışkırıyordu. Yüzlerce şarap dolu tepsi odanın içinde bir ileri bir geri süzülürken müzik hafifçe çalıyordu. Tavandan çağılayanlar halinde düşen gardenyalar odanın her yerinde gölgelikler oluşturunuyordu. Çiçeklerle örülmüş sarmaşıklar her masanın ortasından geçerken, mumlar yeşilliklerin arasında titreşiyordu. Koku sarhoş ediciydi, neredeyse ezici bir güce sahipti ve aldığım her nefeste daha güçlü hale geliyordu.

Başları dik, gözleri yavaşça her bir soylunun kıyafetinin ve mücevherlerinin detaylarını inceleyerek odada yavaşça ilerleyenler İmparatorluğun en seçkin Lumerian'larıydı. Saten, ipek ve dantelden oluşan kat kat kumaşlar, Kavim'lerini temsil eden çeşitli renklerde, gördüğüm her kadının figürlerinin üzerine örtülmüştü.

Yanaklarım kızardı ve birdenbire bana ne kadar az kumaş verildiğinin ve vücudumun ne kadarının açıkta bırakıldığının farkına vardım. Saçlarımla oynama, onları göğsümün genişliğine yayma dürtüsüne direndim. İmparator'un hizmetkârları uzun katlarını kıvrımış ve bir omzumun üzerine düşecek şekilde bükmüşlerdi. Mercurial ile yaptığım sözleşmenin kanıtlarını gizlemek için bukleleri göğsümde ortalamak için elimden geleni yapmıştım. Düşük ışıklar arasında Valalumir'in altın çizgileri . Ama de kendimi fazla teşhir edilmiş hissediyordum.

Müjdecinin sesi gürledi ve dikkatlerin bir anda değiştiğini, yüzlerce gözün üzerime, elbiseme, açıkta kalan göğüs dekolteme, açıkta kalan kalça kemiğimin keskinliğine ve sonra ince kumaşın beni zar zor örttüğü bacaklarımın arasına düştüğünü hissettim.

Sertçe yutkundum, boştaki elimin yanımda kalmasını, saklanmaya çalışmamayı ya da dikkatleri üzerime daha fazla çekmemeyi diledim. Ama auralarındaki yargılamayı şimdiden hissedebiliyor, fısıltıları ve skandalla karışık soluklarla karışık kahkahaları duyabiliyordum. Soylular birbirlerine uzanıyorlardı,

parmakları beni gösteriyordu. Sonra da yanımdaki Arkturion'u. Imperator Hart beni sadece Glemarian olarak işaretlememişti. Beni fahişesi olarak işaretlemişti. Ve tüm soylular bunu biliyordu.

Çenemi dik tuttum ama titriyordum ve yanımdaki Kane eğlenerek homurdandı.

Hareketsiz kalmak için mücadele ederken sanki sonsuzluk yavaş yavaş geçiyormuş gibi hissettim ama sonunda duyurumuz tamamlandı ve hepimiz kenara çekildik. Sırada Imperator Kormac vardı.

Müjdecinin okuduğu her isim beni dehşete düşürüyordu. Imperator Avery Kormac. Arkturion Waryn Kormac. Ve sonra, Lord Viktor Kormac. Brockton'ın ismi özellikle eksikti. Ama yokluğunu tüm benliğimle duyabiliyordum. Kalbim küt küt atıyordu.

Kurtlar merdivenden inmeye başladı, lambaların titrek alevleri her bir topağa çarptıkça gümüş zırhları parlıyor ve bıçaklarının keskin çeliği parlıyordu.

"Tabii ki hâlâ silahlılar," diye mırıldandı Dario. "Her zaman silahlıdırlar," dedim. Belli ki İmparator'un bir amcası olmasının getirdiği ayrıcalıklar başkentte ve Saray'ın duvarları içinde de geçerliydi.

Ka Kormac'ın kurtları dans pistinin kenarında bir araya toplanmış, kendi mühürlerini taşıyan bir bayrağın altında duruyorlardı. Girişimizden o kadar etkilenmişim ki, herkesin gözlerinin üzerimde olduğunun o kadar farkındaydım ki, on iki Kavim'in her birinin bir bayrağı olduğunu fark etmemiştim. Hepsi de titreyen lambaların yanındaki pencerelerden giren yumuşak esintilere karşı nazikçe dalgalanıyordu.

Hiç düşünmeden mühürleri aramaya başladım, kalbimi her zaman yerinden hoplatan, evim gibi hissettiren mührü ararken kalbim küt küt atıyordu. En çok sevdiğim ve umutsuzca özlediğim. Altın serafim kanatları arasında gümüşten yapılmış bir dolunay. Balo salonunun dans pistinin karşısında, odanın neredeyse diğer ucunda, yüksek tavandan sarkan kırmızı bir bayrağın üzerine boyanmış olarak buldum. Kırmızı mükemmeldi,

benim cafcaflı elbisemin aksine. Batavia kırmızısıydı. İçimden bir gurur dalgası geçti.

Hevesle altına, Ka'mın üyelerine baktım, Arkasva'nın altın Defne'sini ve onun altında babamın siyah saçlarını aradım.

Ama yaprakları ateş ışığıyla parlayan altın defne görüldüğünde, dolanmış kızıl saçları gördüm. Arianna'nın saçları. Arianna, Arkasva Batavia'ydı.

Bir an için unutmuştum. Babamın öldüğünü unutmuştum. Onu bu gece göremeyeceğimi. Onu hiçbir gece göremeyeceğimi. Bir daha asla.

Biri elimi tuttu, sıkıca sıktı.

Meera. Gözleri aynı manzaraya takılınca çenesi titredi. Babamızın defnesini taşıyan Arianna. Sağında, benim olması gereken altın diademi ve Meera'nın hakkı olan Varis Vekili unvanını taşıyan Naria duruyordu. Ve onun elini tutan, yüzünde az önceki kızgın ifade, parmağında kalın altın bir yüzükle Tristan'dı.

Diz çökme emri müjdeciden geldiğinde neredeyse başımın döndüğünü, dizlerimin titrediğini hissettim. İmparator Theotis'in eşi içeri girdi, üzerinde Valyati balosuna katıldığında onu gördüğüm elbisenin neredeyse aynısı olan ışıltılı bir elbise vardı. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Trompet sesi duyuldu, notaları yankılandı ve ardından "O geliyor!" diye bağırıldı. Herkes Majesteleri, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu İmparator Theotis için diz çöksün!"

Meera dizlerinin üzerine çökerken elimi bıraktı ve ben de onu takip ettim, otururken umutsuzca kendimi teşhir etmemeye çalışırken midem bulanıyordu. Elbise bana çökmek için neredeyse hiç yer bırakmamıştı. Dizlerimin üzerinde durmam ve bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmam, sonra da çok aşağı inmeden omuzlarımın üzerindeki askıları yeniden ayarlamam gerekiyordu. Çabucak, buklelerimin göğsümün ortasını kapladığından emin oldum.

Milyonlarca sebepten ötürü İmparator Hart'ı boğabilirdim. Ama şu anda, beni böyle terk ettiği için onu affedemezdim.

maruz kaldım. Sadece aşağılayıcı değildi. Tehlikeliydi de. Bu ışıkta Valalumir işaretimi görmek hâlâ zordu. Ama gizli kalacağına güvenmiyordum. Ve bahse girerim ki İmparator ve ona en yakın olanlar Afeyan sözleşmelerini iyi biliyorlardı ve işaretin ne olduğunu anlayacaklardı.

Odayı bir sessizlik kapladı. İmparator Theotis ve Savaş Lordu, Kılıç olarak bilinen Arkturion Pompellus Agrippa merdivenlerden indi.

Theotis odanın önündeki kürsüyü ortalayarak konuşmaya başladı. Sesi daha önce olduğu gibi ürkütücü bir şekilde yumuşak ama emredici bir tondaydı. Ama söylediği tek kelimeyi bile duyamadım. Çünkü elbisemi tekrar düzeltmek için başımı kaldırdığımda, balo salonunun tam karşısında Bastardmaker'ın durduğunu fark ettim. Siyah, boncuk gibi gözleri her nefes alışımı izliyor, özellikle de elbisemin artık var olmadığı boşluğu gözlüyordu. Eli kılıcına gitti, kırmızımsı parmakları kılıcın kabzasını sıkıca kavradı, bakışları hiç değişmedi.

Gözlerindeki suçlamayı görebiliyordum. Aurasında hissedebiliyordum. Öfkeyi. Açlığı. Nefreti. Katil. Katil.

Viktor onun yanında diz çökmüş, sarı saçları diademinin gümüş pençeleri tarafından geriye çekilmişti. Ka Kormac'ın selam vermek yerine nöbet tutmalarına izin verilen soturileri teker teker bakışlarını İmparator'dan bana çevirdi. Yavaşça bacaklarını açarak dövüş duruşuna geçtiler, elleri kabzalarına doğru kaydı ve parmakları sıkılaştı.

"Numeria'ya hoş geldiniz," dedi İmparator kollarını kaldırarak. "Kalkın. Asherah'ın Bayram Günü'nün bu arifesinde beni şımarttığınız için hepinize teşekkür ederim. Atalarımızı en son böyle bir kutlamayla -bir Valabellum ile- onurlandırmayalı çok uzun zaman oldu. İmparatorlukta bu kadar çok değişim yaşanırken, bir araya gelmek hepimiz için iyi oldu. Yakın zamanda Arkturion Pompellus'un liderliği sayesinde yeni bir akadim tehdidini yendik."

Alkışlar koptu. Kılıç öne çıktı, keskin gözleri tetikte ve gözlemciydi, eğilirken bile kırmızı Arkturion pelerini omuzlarına düşüyordu.

"Ve" diye devam etti İmparator Theotis, "İmparator Kormac'ın kazandığı zaferleri kutluyoruz. Onun gücü ve liderliği sayesinde Güney'deki yeni akadim tehdidi yok edildi."

Yok mu edildi? O hiçbir şey yapmadı. Rhyan ve ben onun karşılaştığından daha fazla akadim öldürmüştük.

"Canavarlar tarafından kaçırılan birinin hayatını kurtarmayı bile başardık," diye devam etti İmparator, "Leydi Meera Batavia. Öne çıkın."

Meera tereddüt etmedi. Elbisesinin alt kısmını kaldırdı; Flaman yeşili ve gerçek bir Bamarian elbisesi tarzında kesilmişti. Teni fener ışığında parlıyordu ve gülümseyerek ileriye doğru süzülürken odadaki herkese dönüp el salladı. Arianna'ya doğru durakladığında aurasındaki soğuk değişimi sadece ben fark ettim.

Soylular alkışladılar, onu kurtardıkları için tebriklerini ve iyi dileklerini haykırdılar. Bazılarının duygularının samimi olduğunu, onun çektiği çileye empati duyduklarını hissedebiliyordum.

Ama herkes mutlu değildi. Yanımda, İmparator Hart'ın rahatsızlığının dalgalanmasını hissedebiliyordum. İmparator'un sözleri özenle seçilmişti. Kendisini Meera'nın kurtarıcısı ve kurtarıcısı ilan eden Devon Hart'a itibar edilmiyordu. Ve Meera üzerindeki hakimiyeti sorgulanıyordu. Bu da sıranın bende olduğu anlamına geliyordu.

"İmparator Kormac," diye devam etti İmparator, "Güney'de yeni bir tehdit gördü ve hemen bir görev gücü oluşturdu. Soturion Rhyan Hart'ı Leydi Meera'yı bulması için göndererek yaptığı zekice planlama ve görevlendirme sayesinde, Leydi Meera güvende bulundu ve daha sonra İmparator Hart tarafından nezaketle bakıldı."

Meera gülümsedi ve Imperator Kormac'a yaklaşarak önünde reverans yaptı.

Bu manzara midemi bulandırdı ama yine de ayağa kalkıp Imperator Hart'la yüzleşmek için döndüğünde gözlerinde bir meydan okuma vardı. Onun üzerinde hak iddia etmesine meydan okuyordu.

Bu küçük isyan göğsümde bir hafiflik bıraktı ama bu kısa sürdü.

Imperator Kormac'ın alkışları arasında Meera, Imperator Hart'ın acımasız bakışlarını üzerinde tutarak yanıma doğru ilerledi.

İmparator alkışladı. "Evet. Evet. Imperator Kormac'ın çabaları sayesinde Güney'de iktidar sorunsuz bir şekilde el değiştirdi ve yeni Arkasva'mız, Bamaria'nın Yüce Leydisi Arianna Batavia'ya hoş geldin dedik."

Odadan yeni tezahüratlar yükselirken dudağımı ısırdım. Meera'nın gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Ağzı gerildi, bu onun da etkilendiğini gösteren en küçük bir işaretti. Ama sonra asil eğitimi geri döndü ve yüzü bir kez daha tarafsız oldu. "Kalplerimiz ve zihinlerimiz Bamaria ve Ka Batavia'yı rahatsız eden son trajedilerdeyken," diye devam etti İmparator Theotis, "hepsinin hesaba katılmadığını kabul etmeliyiz. Leydi Morgana hâlâ esaret altında."

Oda sessizleşti, herkesin aurası sanki beni dürtüyormuş gibi aniden uzandı. Acıma ve endişe duygularının yanı sıra korku ve dehşeti de hissedebiliyordum. Aynı anda bu kadar çok şeyi hissetmek midemi bulandırdı.

"Ve Arkturion Aemon Melvik'ten hâlâ haber alamadık. Onu bulması için soturi göndermemizin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Ancak onun güvenliğine dair korkularımız her geçen gün artıyor. İşte bu yüzden Arkturion Waryn Kormac'a sadece Korteria'daki evini değil, Bamaria'yı da korumak için verdiği büyük hizmetten dolayı teşekkür etmek istiyorum. Bu zor zamanlarda kendisi vekil Arkturion olarak atandı ve Güney'in akadim tehdidine karşı hiç bu kadar güvende olmadığını söylemekten gurur duyuyorum."

Soylular tezahürat yapıp bağırdılar ve Bastardmaker öne çıktı, nefret dolu boncuk gözleri Meera'nın hafif formunu süzerken yumruğunu havaya kaldırdı ve

Alkışlar. Alkışlar daha yüksek, daha heyecanlı hale geldi. Bir kahraman olarak selamlanıyordu.

Ama tek gördüğüm bir canavardı. Brockton'a gözlerini veren, zalim doğasını ve iğrenç eğilimlerini aktaran adam

Ve en kötüsü. Ona Jules'a serbest erişim sağlayan adam.

Kalçamda olmayan bir kılıcın kabzasına uzandım. Tanrım, kaşınıyordum. Onu tam o anda ve orada ezip geçme şansı için.

"Artık Güney güvende. İmparator Kormac'ın liderliğini takdir ediyorum. Ancak İmparator Hart'ın liderliğinde Kuzey'deki son faaliyetlerden de bahsetmeliyiz." İmparator Theotis'in gözleri kısıldı, gür kaşları birbirine yaklaştı. "Öncelikle, Soturion Rhyan'ın Leydi Lyriana'yı güvenli bir yere ulaştırdığını görmekten memnuniyet duyuyorum. Bir süredir ikiniz için endişeleniyorduk. Tanrılara şükürler olsun ki güvendesiniz."

"Bu benim görevimdi," dedi Imperator Hart, kollarını iki yana açmış neşeyle konuşurken. Ama kontrol etmeye çalıştığı gerginliği hissedebiliyordum. Aurasındaki kıskançlığı ve belirsizliği. Umutsuzca arzuladığı itibarı göremiyordu.

Güzel.

"Şimdi," diye devam etti Theotis, "Leydi Lyriana'nın bulunduğu evine döneceğinden emindim. Ve nişanlısının, yani büyük yeğenimin kollarına dönecekti. Ne de olsa böyle bir çileden sonra bir kız, niyetlendiği kollarında güvende olmaktan ve Ka'sının yeni Arkasva'sının kendine geldiğini görmekten başka ne isteyebilir ki?" İmparator kaşlarını çattı. "Ama bana söylenenlere inanacak olursam, kalbi bir başkası tarafından mı etkilendi?"

"Genç aşkım, Majesteleri," diye seslendi Imperator Hart. "Ne yapabilirsin ki? Arkturion'umuzu gördü ve onun muazzam gücünü ve kudretini gözleriyle gördü." Durakladı, yanaklarım yanarken sözlerinin iması havada asılı kaldı. Oda kahkahalarla doluyordu. "Leydi Lyriana'nın kendini... aşk tarafından... ısırılmış bulması hiç zaman almadı."

Kahkahalar artık kakofonik bir kıkırdamaya dönüşmüştü. Kane arkamdan geldi, kollarını belime doladı, elleri karnıma bastırdı. Kaskatı kesildim, nabzım hızlandı ve tüylerim diken diken oldu. Dans pistinin öbür ucundan Ka Kormac'ın aç, yırtıcı gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, yalanın koşullarını hayal ediyor, bana da aynısını yapmanın fantezisini kuruyordu.

Rahatsızca yer değiştirdim, kaçamıyordum. Kane aramızdaki küçük kumaş parçasından karnımı çimdikledi. "Isırılan tek kişi o değil, Majesteleri," dedi Kane, "Isırılan tek kişi o değil. Güzelliğine, gençliğine,... esnekliğine bakın." Sonra ben tepki veremedim beni kollarının arasında döndürdü, geriye doğru yatırdı ve dudaklarını ağzıma yapıştırdı. Bir çığlığı bastırdım. Nefesi kokuyordu, beni çekerken tırnakları tenime batıyordu ve o anda ne kadar heyecanlı olduğunu tam olarak hissetmemi sağlıyordu.

Boğazımda safra birikti ve nefesim kesildi ama dudaklarımı kapalı tutmaya, bu işin daha fazla ilerlemesine izin vermemeye kararlıyım. Ondan uzaklaşmak, onu itmek istiyordum. Yine de içimdeki her şey onu daha da yaklaşıtıyordu. Dengem bile. Kayıyordum ve merkezimi bulamıyordum. Beni çok geriye itmiş, düşmemek için tamamen ona güvenmeye zorlamıştı. Eğer düşersem, elbisemin yerinde durmayacağını biliyordum. En büyük düşmanlarımdan, Lumeria'daki en güçlü liderlerin önünde ifşa olacaktım.

Kane sadece bana daha çok bastırdı. Görüşümde siyah noktalar vardı. Başımı çevirmeye, öpücüğü kesmeye çalıştım, hatta ona daha büyük bir şevkle sarılmak, ayakta kalmak için çaresizliğimle vücudunu daha da yakınımaya çekmek zorunda kaldım. Ayakkabılarımdan altı kaymaya başladı. Yine de ağzımı her geri çekme girişimimde kanım acıyla ısınıyor ve uzuvlarımda bıçak saplanırcasına hisler dolaşıyordu.

Tısladım, uzuvlarım tiksintiyle titriyordu, bedenim çaresizce geri itmeye çalışıyordu ama tamamen, çaresizce kan sözleşmemin merhametine kalmıştım. Ve nişanlığımın.

Kane inledi, dudakları ben gözlerimdeki yaşlarla savaşına kadar beni cezalandırdı. Ancak o zaman beni bıraktı ve ben de geriye, Meera'nın kollarına doğru tökezledim, safralarımı geri öksürdüm. Midem çalkalanıyordu. Tanrım, kusmak istiyordum. Duş almak, bu lanet elbiseyi yırtıp atmak, sonra da onunla Kane ve Imperator Hart'ı boğmak . Ama tek yapabildiğim orada durmak, emirlere uymak ve akılsız bir zafer dansı yapmak için öne çıkmasını izlemektir. Sanki ödöl benmişim gibi.

Müzişyenler bir melodi çalmaya başladılar, her nota bir tür aşğıılık mizahla koparılıyordu.

Küfürlü kahkahalar kulaklarıma çarptı ve ellerim omuzlarımla acıtacak kadar gergin bir şekilde yanımda yumruk oldu. Sonra birden sadece tek bir şeyin farkına vardım. Rhyan'ın fırtınalı, soğuk ama koruyucu aurası etrafımı sarmıştı. Beni kucaklıyordu. Beni tutuyordu.

Birkaç adım ötede duruyordu, eli Amalthea'nın eliyle birleşmişti. Ama gözleri üzerimdeydi, ağır ve acılıydı, çenesi gergindi. Sergilediğı kısıtlama, yüz hatlarının her keskin çizgisinde açıkça görölüyordu. Dışarıdan herhangi bir duygu göstermiyordu, hatta öfke bile, ama yüzeyin altında fokurduyordu. Bunu kendi duygularımla aynı netlikte hissedebiliyordum. Ve yine de, bulabildiğı tek yolla beni rahatlatılabilmek için kendini tutuyordu.

İmparator Theotis müzişyenlere durmalarını işaret etti ve Kane'in dansı nihayet sona erdi. "Evet, evet, güzel bir gösteriydi. Ka'na dönebilirsin, Arkturion Kane. Bir dahaki sefere bizi bir dansla eğlendirmeye karar verirsen, gelini de getir."

"Evet, Majesteleri," dedi.

İmparator'un gür kaşları birbirine yaklaştı, gözleri yarık gibiydi. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama bu nişanın biraz aceleye geldiğini duydum?"

"Öyle de diyebilirsiniz Majesteleri," dedi İmparator Hart, Kane'in sırtını sıvazlayarak. "Hanımefendi... duygularına karşılık bulduktan sonra evliliğın getireceğı tüm faydaları beklemek istemedi, diyelim."

"İlginç," dedi İmparator. "Lord Tristan Grey için tam iki yıl beklediği düşünülürse."

Tanrılar adına. Az önce ... Yanaklarım kızardı.

İmparator kalabalığa baktı, bir elini arıyormuş gibi gözlerinin üzerine koydu. "İşte buradasınız, Lord Tristan." Ona bir adım öne çıkmasını işaret etti. "Bu ani gelişmeye ne ?"

Tristan odanın ortasına doğru yürürken nefes almak için kendimi zorladım.

"Gerçek aşkım Leydi Naria'nın uyanmasını ve beni görmesini bekliyordum, Majesteleri." Eğildi. "Belli ki Leydi Lyriana da aynı şeyi yapıyordu, sadece henüz tanımadığı bir adam için."

"Peki ya," diye sordu Imperator Kormac, dudakları alaycı bir ifadeyle geriye çekilerek, "hanımefendinin oğlumla nişanlanmasına ne demeli? Majesteleri ve Arkasva Batavia tarafından onaylanan tek nişan."

İmparator sırtıttı, gülümsemesi daha önce hiç görmediğim kadar kurda benziyordu.

"Bu önemli bir soru," dedi İmparator. "Belki de henüz hiçbir şey karara bağlanmamıştır. Leydi Meera'nın bir an önce ülkesine döndüğünü görmeliyiz - artık tamamen iyileştiğini güvenle görebiliyoruz. Misafirperverliği için İmparator Hart'a teşekkür ederiz. Ancak, her şeyin bir sonu vardır. Leydi Meera, lütfen şimdi Ka'nızla birlikte ayağa kalkın."

"Nasıl isterseniz," dedi Imperator Hart sıkıca. Meera'ya başıyla işaret etti ve Meera hemen eteklerini toplayıp odadan geçerek Arianna'nın yanına gitti. Orada kucaklaştılar ve sarıldılar. Her zaman midemi bulandıracak bir manzaraydı bu.

"Çok iyi." İmparator alkışladı. "Geri dönüşlerden bahsetmişken, Soturion Rhyan'ın varlığıyla şerefendirildiğimizi görüyorum. Ama sadece Soturion Rhyan değil, Lord Rhyan bir kez daha." Alkışlamaya devam etti. "Anladığım kadarıyla, yeminli Bamaryalı mültecimiz geçmişteki tüm suçlarından arındı ve artık yeniden bir Varis mi?"

"Öyle, Majesteleri," dedi Imperator Hart.

İmparator Theotis başını sallamadan önce uzun bir süre İmparator Hart'ı izledi. "Pekâlâ. Durum böyle olduğuna göre, İmparator Hart, umarım onun Glemaria dışındaki seyahatlerini kontrol edersiniz. Bir daha evinden bu kadar uzaklaşmasına izin vermeyin, olur mu?" Gözleri Rhyan'a kaydı ve bir an için kalbim duracak gibi oldu. Ama sonra tüm dikkatini bana verdi. "Şimdi, Leydi Lyriana'ya gelince. Öne çık canım. Lumeria'da seninle ne yapacağız?"

Yanaklarım kızardı. Dans pistinin ortasına geri adım atarken umutsuzca elbisemi düzeltmeye ve alçakgönüllülüğümü korumaya çalıştım. İmparatorun önünde reverans yaptım, gözlerim ondan ayrılmadı.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi usulca, "büyüleyici. Biliyorsun, Majesteleri'nin kızlarının en küçüğünü yıllarca görmedik. Batavia'nın en genç varisini. Sonunda onu Valyati'de gördük, sonra da arenada cesurca savaşırken. Şimdi onu bu gece yine çok şık giyinmiş olarak göreceğiz." Gözleri yavaşça vücudumda aşağı yukarı gezindi. "Sizi hiç," diye öksürdü, "bu kadar çok görmemiştik leydim."

Bana en yakın duran soylular kıkırdamaya başladı.

Burnumdan olabildiğince yavaş nefes aldım, omuzlarımı geriye attım, çenemi kaldırdım ve yüzümü nötr kalmaya zorladım. Dudaklarımın tiksintiyle dolduğunu unutmak için kendimi zorladım. Ya da kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi çarptığını.

"Görülecek başka bir şey kalmadı," diye bağırdı bir soturion.

Kane bir saniye sonra yanımdaydı, kolunu omzuma atmıştı. "Yakından görmediğim bir şey değil," dedi.

İmparator bir adım öne çıktı, aurası sessiz ama emrediciydi. Hoşnutsuzdu. Bu oyunlarla ilgilenmiyordu. Yüz ifadesinden, sahip olduğu mutlak güçle bunu kendisine yakışmayan bir şey olarak gördüğü belliydi.

"Her ne olursa olsun," dedi usulca ve ellerini bu alışverişte kirlettiğini hissetmiş gibi birbirine sildi, "biliyorsun, bizim bir üyemiz için düşün yok

Kavim'e hükmetmek, benim törende bulunmam olmadan da bağlayıcıdır."

İmparator Hart bir adım öne çıkarak odanın ortasında bize katıldı. "Elbette, Majesteleri. Bunun farkındayız. Ancak, çiftimizin hevesinin Valabellum'a müdahale etmesini istemedik." Imperator Hart çenesini indirdi ve ilk kez elini fazla zorlamış olabileceğini fark ettim. Kına yakmak mı istiyordum, yoksa bunun benim için ne anlama geldiğinden mi korkuyordum, karar veremiyordum. Her iki durumda da bu işin ortasında kalmıştım ve İmparatorlar arasında asla bir kazanan olmazdı. "Tam düğün planları daha sonraki bir zaman için hazır," dedi.

Bunun üzerine Kane elini karnıma doğru kaydırды ve lanet olası söylentilere eğildi.

"Hanımefendi genç," diye seslendi İmparator Kormac. "Bu tür yaratıklar kararsızdır. Belki yine de fikrini değiştirebilir. Sonunda daha sıcak bir iklim de isteyebilir."

İmparator Hart, "Sizi temin ederim ki soğuğa çok iyi uyum sağladı," dedi.

"Ben şahsen genç kadınlarımızı akıllarıyla düşünmeyi öğrenmeleri konusunda her zaman teşvik etmişimdir," dedi İmparator. "Belki de nikah törenine katılmadan önce, hanımefendiye seçeneklerinin hatırlatılmasına izin vermeliyiz. Tüm şakalar bir yana, ne kadar komik olurlarsa olsunlar, benim şahitliğim olmadan böyle bir evliliğin ya da söz konusu töreni takip edecek faaliyetlerin gerçekleşmeyeceğini kabul ediyoruz. Öyle değil mi, Majesteleri?"

Devon Hart'ın aurasının gücüyle saçlarım savruldu.

Eğildi ve sonra geri çekildi, eli omzumdaydı, parmakları kemiğime doğru bastırıyordu.

"Güzel," dedi İmparator. "Ve şimdi, hepimizin burada bulunma sebebini kutlamak için. Asherah'ın Bayram Günü'ne!" Köşedeki müzisyenlere işaret etti. "Bir Voladarım," diye emretti.

Herkes tezahürat yapmaya başladı ve kalbim sıkıştı. Bu, eğitimini aldığım geleneksel bir Lümer dansıydı. Bu elbiseyi asla ama asla giymeyeceğim bir dans. Voladarım uçan bedenlerin dansı anlamına geliyordu. Hareketler büyük partnerin zıplamaları ve kaldırmalarıyla doluydu.

Imperator Kormac bir anda dans pistini geçti, yırtıcı gözleri beni içine çekti.

"Kane'e hitaben, "Hanımefendi dansa benimle başlarsa sorun olmaz," dedi. Başka dans partnerleri almakta hâlâ özgür, değil mi?"

Kane nefesinin altından homurdandı ama İmparator'un açık ve net bir şekilde başını sallamasıyla Kane beni serbest bıraktı.

"Leydi Lyriana," Imperator Kormac'ın kurt gibi sırtışı yüzüne yayıldı. "Voladarım'e aşinasınız, değil mi?"

Öyle olduğumu çok iyi biliyordu. Ama tatlı tatlı gülümsedim. "Öyleyim, Majesteleri. Tüm danslarda eğitim aldım."

"Tüm danslar mı?" diye sordu. "Ah, evet. Bağışlayın beni. Seni sahnede görmeyeli uzun zaman oldu. Bamaria'dan yolculuğunuz başlayalı aylar oldu." Belimi kavradı ve elimi tutarak beni kendine çekti. "Güney'deki son balonuzdan bu yana daha da uzun zaman geçti."

Neredeyse elbisemin eteklerine takılıp düşüyordum ve hemen belimi yukarı çektim.

"Bir süredir uzaktaydım, Majesteleri," dedim. Onun burun delikleri parladı. "Ve söyleBen, yaptışen Keyfini çıkarın Yolculuğunuz?" Elim tuttu ve Imperator cübbesinin altın kenarlığı üzerinden omzuna doğru itti. Sonra müzik daha da yükselirken belimi tekrar sıkı, ritim adımları işaret ediyordu.

"Minnettarım," dedim açılış adımlarını atarken, "beni kız kardeşime geri götürdüğü için."

"Hmmm. Seni başka nereye götürdü?" Imperator Kormac bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekmeden önce döndürdü, beni kaldırdı, döndürdü ve tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Buyurun," dedim. "Ekselansları."

"Evet, ama Glemaria'ya nasıl geldiniz?"

Boğazım kurumuştı. "Akadim'den kaçınmak için kıyı şeridine çok yakın durduk ve kuzeye doğru doğuyu koruduk."

"Ve orada gerçek aşkı ve tutkuyu buldun," diye sırttı, "Arkturion Kane ile mi?"

Imperator Hart'ın gözlerinin arkamdan beni deldiğini ve doğru cevap vermemi emrettiğini hissedebiliyordum.

"Evet."

Kormac hiçbir uyarıda bulunmadan beni tekrar döndürdü ve dengemi bozarak ona çarpmana neden oldu; elbisemin kaydığını ve eskisinden daha fazla dekolte gösterdiğini fark etmiştim. Mercurial'ın kontratının en kötü kısmını örten, ortadan aşağı dökülen saçlarım bile beni korumak için çok az şey yapıyordu. Gözleri daldı ve ben kumaşı düzeltmeye fırsat bulamadan beni sıkıca kavrayıp bir daire çizmeye başladı.

"Eğer Ka Kormac benim seçimimden dolayı herhangi bir hakaret hissettiyse özür dilerim," dedim. Lord Viktor elbette güçlü bir eş. Ama benim kalbim Kuzey'e ait."

Alay etti. "Eminim öyledir." Döndü ve Amalthea ile dans ederken hasta görünen Rhyana'ya dikkatle baktı. Rhyana'nın gözleri büyüdü, sonra Amalthea'yı döndürerek gözden kayboldu. Yakınlarda, Tristan'ın Naria'yı dansa götürdüğünü gördüm.

"Bana yolculuğundan biraz daha bahset," dedi ve kollarını sırtıma dolayarak beni kendine çekti.

Kollarımı boynuna dolamaktan ya da dengemi kaybetmekten başka çarem yoktu.

"Bana Korteria ziyaretini anlat." Parmakları sırtıma, tam eski yaralarımın üzerine bastırdı. İrkildim. "Bana Brockton'ın son anlarında ne dediğini anlat."

"Özür dilerim," dedim, boynumun arkasında boncuk boncuk ter vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, aurası aniden yırtıcı bir hal almıştı.

"Birden kendimi... biraz baygın hissettim."

"Gryphon boku hamileliğinden mi?" diye sordu. "Oldukça genç bir kadına dönüştün. Ama bir anneye dönüşmediğini söylememde sakınca yok. Henüz değil. Bence iyi hissediyorsun. Belli ki o hayvandan etkilenmemişsin." Göğsüm sıkıştı. "Nereden biliyorsun?"

Avucuyla yanağımı sıyırdı ve dokunuşundan geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Çürük değilsin." Elbisemin kesimine baktı, kırmızı kumaşın V'sini belime kadar takip etti. "Kuzey Imperator'un daha iyi bilmeliydi. Üstünü örtmeliydi." Ellerini kollarımdan aşağı kaydırды ve göstermek için uzattı. "Anlayabiliyorum. Kane'in geçmişte sevgililerine neler yaptığını gördüm. Ve sen onlardan biri değilsin."

Kalbim cevap veremeyeceğim kadar hızlı atıyordu.

"Sadece şunu bil," dedi ve beni tekrar kollarına aldı. Bir daire çizerek döndü ve beni ayaklarımın üzerine yatırdı. "Brockton sana Vrukshire'da her ne söylediyse yalandı."

"Vrukshire mı?" Başımı salladım. "Kafam karıştı. Bana hiçbir şey söylemedi. Çünkü ben-"

"Yeter. İkimiz de gerçeği bildiğimiz halde bu oyunu oynamayı reddediyorum." Başını salladı ve beni kendisine doğru bastırdı. "Sen de oradaydın. Ve tam olarak ne yaptığını biliyorum. Rhyan'ın da ne yaptığını biliyorum. Ve yeğenimin son, çaresiz anlarında sana söylediği her şey bir yalandı ve tekrarlanmaması gerekiyordu." Siyah gözlerini benimkilere dikecek kadar geri çekti.

Nefesim kesildi, dudaklarım durduramadığım bir hırıltıya dönüştü. Ama sonra fark ettim ki korkuyordu. Brockton'ın bana Jules'tan bahsettiğini biliyordu. İmparatorluğun en derin, en ölümcül sırrını taşıdığımı biliyordu. Bunca ay boyunca elini tutan şey buydu - Tristan'ı beni avlaması için göndermesinin nedeni buydu.

"Şimdi leydim, bu nişan saçmalığına bir son verin ve kendi isteğinizle Güney'e dönün. Yoksa Leydi Meera ile birlikte sizi oraya kendim sürüklerim. İkinizi de bir hafta içinde yetiştiririz, teyzeniz çoktan onayını verdi.

Ve eğer Moriel'in lanet olası bir şansıyla o gryphon boku Arkturion seni hamile bıraktıysa - ya da daha büyük olasılıkla, o forsworn boku Rhyan yaptıysa - onu çıkaracağız. Seni temizleyebiliriz. Sonra da yeni bir başlangıç yaparız."

"Söyle o zaman," dedim öfkeyle. "Brockton bana ne söyledi sanıyorsun?"

Dişlerini gösterdi. "Hiçbir şey. Çünkü dediğiniz gibi, orada değildiniz."

"Aynen öyle," diye homurdandım.

"Dikkatlice düşünün. Çünkü yaptığınızdan şüphelendiğim konuşmayı yapmış olsaydınız, büyük bir tehlike altında olurdunuz. Bazı sırlar paylaşılabılır, ancak sadece sonuçlarını kabul etmeye istekliyseniz. Çok fazla şey bildiğinizde, bir sorumluluk haline gelirsiniz. Etrafınızdakiler de öyle."

"Meera orada değildi," dedim çabucak.

"Hayır, hayır, elbette değil. Ama Lord Rhyan öyleydi." Tekrar ona baktı. "Ve oraya nasıl geldiğini ya da seni içeri kilitledikten sonra Gölge Kalesi'nden nasıl çıkardığını tam olarak çözemediğimi sanıyorsan, bana söyleyip durdukları kadar zeki değilsin demektir. Küçük koruman senin için işe yaramaz, tıpkı tüm Ka'sı gibi. Tristan'ı hatırlıyor musun? Eski avcın? Tek kelime edersem Rhyan'ı ifşa eder. Ve Saray bunu yapmak için mükemmel bir yer. Koğuşlar vorakh'ını kullanmasına izin vermez. Kaçamayacağı tek yer orası. Sırlar açığa çıkma tehdidi altındayken herkes tehlikededir. Ve siz leydim, kapana kısılmış durumdasınız."

Müzik daha da yükseldi, kulaklarım çınladı. İmperator beni bırakmadan önce son bir kez kaldırdı, elleri bileklerimi sıkıyordu.

"Nişanı ve bu oyunları bitirirsen, gerçek sevgilin, gerçekten seviştiğin kişi yaşar. Başarısız olursan, ülkenle birlikte onun da düşüşünü izlersin." Müzik sona erdi ve kalbimin göğsümün dışında çarpmasına izin vererek uzaklaştı.

Rhyan bana doğru gelmeye başladı ama İmperator Hart onun önünü keserek belime uzandı.

"Sana onu ikna etmeni söyledim!" diye hırladı.

"Denedim! Önemli değil!" Neredeyse bağıırıyordum. "Bu onun umurunda değil."

"Neden? Sana ne dedi o?" Imperator Hart kollarımı kavradı.

Gözlerimi diktım ve elinden kurtuldum. "Beni almaya geleceğini söyledi. Ve eğer teslim olmazsam, bu Rhyan'ın sonu olur. Çünkü biliyor. Rhyan'ın vorakh'ını biliyor."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

TRISTAN

Bir İmperator'un Lyriana'yı iterek uzaklaştırmasını izledim, bir sonraki gelmeden önce ona nefes alması için bir saniye bile vermedi. Kuzey ve güney arasında sıkışıp kalmıştı. Naria tırnaklarını avucuma geçirdi ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Voladarım sona ermişti ve başka bir dans çoktan başlamıştı. Naria'yı döndürerek dans pistinin ortasına, Lyriana'nın durduğu yere yaklaştırmaya çalıştım. Ona yaklaştırmam gerekiyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu. İmperator Hart'ın nişan, düğün ya da her ne halattan bahsediyorsa onunla ilgili gryphon hikâyesinin yalan olduğunu teyit etmeliydim. Buna inanamazdım. İnanmayı reddettim. Asla birlikte olamayacak olsak bile, bunu istemeyeceğini biliyordum. Böyle bir şeyi asla isteyerek kabul etmezdi. Bunu düşündükçe kendimi daha da hasta hissediyordum.

Taht Odası'nda bayılmış olması da beni ikna etmeye yardımcı olmuyordu, özellikle de hamilelik söylentileri ortalıkta dolaşırken. Umutsuzca kendi ağzından durumu hakkında bir şeyler duymak istiyordum. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Başka ne olursa olsun, yeminli piçin -daha doğrusu önceden yeminli piçin- buna izin vermemesi için dua etmeliydim. Onu tanıdığım için, izin vereceğini sanmıyordum. Ama yine de unvanını geri alacağını ya da Naria'yla nişanlanacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım artık her şey mümkündü.

Göz ucuyla Lyr'i izledim, yanakları kızarmıştı, elleri yanlarında zayıfça hareket ediyordu, elbise için o saçma bahaneyi ayarlamak için boşuna bir girişimde bulundu.

Naria'nın aurası dikenli bir kızgınlıkla alevlendi ve çenemi tutarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Baktım, nefes nefese kalmıştım ve yaklaşan başka bir auranın farkındaydım.

Imperator Kormac yanımıza geldi, acımasızca sırtıyordu. Naria'nın elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu.

"Ekselansları," dedi Naria tatlı bir sesle, bana tutunmayı bırakarak reverans yaptı, göğüsleri neredeyse elbisesinin dışına taşıyordu.

İmparator'un gözleri Naira'nın vücudunu taradı ve bir anlığına Naira'nın aurası yeniden alevlendi - bu sefer gergin, ürpertici bir hisle. Bir saniye sonra sakinleşti. Annesiyle birlikteyken olduğu gibi. Etkilenmemiş, korkmamış gibi davranıyordu. Aralarına girmek için ani bir dürtü hissettim. Onu korumak için.

"Majesteleri," dedi İmparator. "Size daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu gece ne kadar güzel görüldüğünüzü söylememe aldırılmazsınız herhalde."

Naria gülümsedi ve dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Sanki ona yeterince övgü sunmamışım gibi gözleri suçlayıcı bir ifadeyle benimkilere kaydı. Tabii başka bir şey anlatmaya çalışmıyorsa. Anlayamadım. Onu her zaman okuyamazdım. Her zaman çok kapalıydı.

"Hmmmm," dedi Imperator başını yavaşça sallayarak, gözleri hâlâ Naria'nın bedenindeydi. "Dansı nefret ediyorum. Ama," çenesini bana doğru eğdi, "nişanlınızla biraz konuşabilir miyim?"

Gerildim.

Naria gülümsedi. "Elbette, Majesteleri. İstedığınız kadar konuşabilirsiniz."

"Ne kadar cömert." Kıkırdadı. "Teşekkür ederim." Elini kavrayarak kolunu başının üzerine kaldırdı. Bu pozisyon acı verici görünüyordu ama adam onu bir daire çizerek döndürürken Naria'nın ifadesi etkilenmemişti. "Her zamanki gibi güzelsin. Tıpkı annen gibi." Onu serbest bıraktı, bunu yaparken de biraz geriye itti.

Ağız gerildi ama başını salladı ve bizi yalnız bıraktı, uzaklaşırken yüzen bir kadeh şarap aldı, Leydi Pavi ve Ka Elys'in üyelerine doğru ilerledi.

Kalbim küt küt atıyordu, şimdi kurtla baş başaydım. "Ekselansları," dedim ve eğildim, bu mevcut etkileşimde henüz bunu yapmadığımı fark ettim.

Arkasına yaslandı, beni incelerken ağırlığını topuklarına verdi. Müzik yükseliyor, şarkı yeni bir melodiye dönüşüyor ve oyunculara eşlik etmek için ilave müzisyenler gerekiyordu. Birisi "Rapatayim!" diye bağırdı.

"Şerefe!" diye bir bağırış daha geldi.

Imperator Kormac'ın kaşları çatıldı. "Hâlâ aynı fikirdeyiz, değil mi? Bana birini getirmen için yeni bir fırsatımız var. İki kişi," dedi ve Imperator Hart ile samimi bir şekilde konuşan Lyr'e kurt bakışlarını çevirdi.

Ağzı o sahte gülümsemelerinden birine dönüştü.

"Buradalar," dedim, neredeyse meydan okurcasına. "Unutmadım. Ama onu hâlâ istediğine emin misin? O..." Omuz silktim. "Hamile olabilir."

"Hamilelik kalıcı olmak zorunda değil. Ve bana kalırsa, onu kendi gözlerimle siktiğini görmediysem, bunun olduğuna inanmakta güçlük çekerim. Eğer kız becerildiyse, bu onun tarafından yapılmamıştır."

Hart tarafından. Kendimden Moriel'e. Kanım kaynıyordu. Bunu düşünmekten, onun hakkında böyle konuşmaktan nefret ediyordum. Sanki o alınıp satılacak bir şeymiş gibi, sanki bu pisliklerden herhangi biri onun hayatını nasıl yaşayacağı ya da kiminle evleneceği konusunda söz sahibi olmayı hak ediyormuş gibi. Ya da kiminle yattığı.

Asla ben olamayacak olsam bile.

"Galen'in güvenliği karşılığında," dedim, nabzım hızla atıyordu. "Ne yaptığınızı biliyorum. Ve sana teşekkür ediyorum." Imperator Hart'ın gelişinden önce arenadaydım ve yarın dövüşmek üzere seçilenlerin son antrenmanını izliyordum. Galen'in ortalıkta görünmemesi beni rahatlatmıştı. Onunla konuşmak için dairesine istemiştim. Denemelere katılamadığı için üzgün olduğumu söylemek için.

Ama Taht Odası'nda görünmem gerekiyordu. Sarayda o vorakh'ı yakaladığımdan beri, bana özel

tedavi - kendi Çıtamı taşıma izni ve Ka Kormac'ın yanında mahkemede hazır bulunmak için günlük davetler.

"Plan hâlâ geçerli," diye kabul etti İmparator Kormac. "Gerekli düzenlemeleri yaptım. Yine de tüm bunlar size . Üzerinize düşeni yapmanızı istiyorum. Kuzey'le büyük bir siyasi baş ağrısına neden olmadan onu Kane'in yatağından öylece alamam."

Boğazım düğümlendi ve başımı salladım. Kabul etmeye devam etmek zorundaydım. Kabul et ve hiçbir şey yapma. Galen güvende olacaktı. Zaten oyunlardan diskalifiye edilmişti, hiçbir rolde yer almamıştı. Oyunlara saatler vardı, sabah başlayacaklardı. Lyr'e başarısız bir girişimde bulunacaktım. Sonra da Imperator Hart'la birlikte gidecekti. Başarısızlığımı kabul eder ve ayaklarına kapanırdım. Sonuçlarına katlanırdım. Galen yaşadığı sürece. İmparator Kormac'ın manipülasyonları yüzünden bir arkadaşımı daha kaybetmeyeceğim anlamına geldiği sürece.

Bir adım daha yaklaştı ve aniden eli tıpkı o gün arenada olduğu gibi omzumdaydı. "Yine de o koca devin onu yatağına almadığının teyidini istiyorum. Karnında canavar yumurtası yok. Bu Devon'ın olduğu kadar onun da karakterine uygun olurdu." Başını iki yana salladı. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Bu sadece Devon'ın tebaamdan birini elinde tutmak için yaptığı umutsuz bir girişim."

"Madem gerçeği zaten biliyorsunuz, Ekselansları, neden bunu teyit etmemi istiyorsunuz?"

" nk " dedi, diğer eli karnımın üzerindeydi, "eski bir arkadaşına sırrını açtığında gerçek çok daha inandırıcı oluyor. Tıpkı senin gibi birine. Başka kim olabilir ki? Ne de olsa sen de onunla evlenmeyi ve yatmayı başaramadın."

enem gerildi ve elleri beni ezebileceğini hatırlatarak bana doğru itti.

"Karnına bir bebek koymayı da başaramadın." Dudaklarını yaladı. "İşte bu bizim işimiz. Peki ya sen? Naria ile şansın yaver gitti mi? Göğüsleri her zamanki gibi dik görünüyor. Bu iyiye işaret değil."

"Uzaktaydım," diye homurdandım, gözlerimi önüme dikerek. "Ben buradaydım ve o Ka Batavia ile daha yeni geldi."

Şimdi Kane yine Lyr ile dans ediyordu. Bir an için midesinin bulandığını hissetti. Ama sonra gülümsedi, bu neredeyse inandırıcı bir gülümsemeydi ve kalçalarını Arkturion'a doğru dalgalandırarak hareket ettirmeye başladı. Gözleri kapalıydı, yüzü utanç ve öfkesini açığa vuruyordu. Neler oluyordu? Lyr'i tanırdım. Aynı fikirde değilse asla emirlere uymazdı. Bir İmparator'dan gelse bile. Özellikle de bir İmparator'dan. Oyunu nasıl oynayacağını, soylular arasında nasıl yer alacağını ve kurallara nasıl uyacağını biliyordu. Ama bir isteğe karşı çıktığında yüzündeki küçümsemeyi her zaman görmüşümdür.

Dans etmeye devam etti ve attığı her adım, o lanet olası elbise bahanesiyle bacaklarının ve kalçasının tüm genişliğini ortaya çıkardı. Bu kimin fikriydi? Devon Hart'ın mı? Hay sikeyim. Onu oradan çıkarmalıyım. Ama sonra ne olacaktı? Kane'in çocuğuyla birlikte olmadığını kanıtlayabilirsem ve onu Hart'tan, Kuzey'den uzaklaştırabilirsem, o zaman ne olacaktı? Onu başka bir Imperator'a mı teslim edeceğim? En az onun kadar manipülatif, en az onun kadar canavar, sadece daha gösterişli birine mi?

Müzik durdu ve herkes İmparator'a döndü. Baloya katılanların neşesi hâlâ hissediliyordu ama sessizlikte kaç kişinin gergin olduğunu daha iyi hissedebiliyordum.

Auriel merdivenlerin başında belirdi. Aslında Auriel değil, onun gibi giyinmiş bir soturion. Tüm vücudu altın bir zırh ve yeşil bir pelerinle kaplıydı. Yüzünün yarısını kaplayan yeşil bir maske kimliğini gizliyordu. Bir peruktan geldiğinden şüphelendiğim kısa altın bukleler miğferinden dışarı taşıyordu. Kim olduğuna ya da hangi ülkeden geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu.

"Ah," dedi Imperator Kormac, sonunda ellerini üzerimden çekerek. Taze bir kadeh şarap aldı ve yavaşça yudumlamaya başladı. "Yarınki son savaş için Muhafızların sunumu. Heyecan verici."

Uyuşukça başımı salladım.

Asherah merdivenlerde sıradaydı. Kırmızı bir maske ve altın bir miğfer takmıştı. Saçları, soturion pelerinine uyan parlak bir kırmızıyla vahşi, gevşek dalgalar halinde miğferden dökülüyordu. Merdivenlerin dibinde Auriel'in elini tuttu. Sırada turuncu giysili, maskeli bir başka soturion vardı. Ereshya. Onu sarı maskeli ve pelerinli, inanılmaz iri ve kaslı bir asker izledi. Shiviell. Bileklerinde dirseklerine kadar uzanan altın kelepçeler vardı ve ortalarına Valalumir'in sarı parçasını temsil eden sarı kristaller yerleştirilmişti.

Kalbim çarpmaya başladı. Çok fazla sarı. Çok fazla sarı. Vorakh'ın o gece bana baktığında söylediği şey buydu. Birdenbire Villa'ya geri döndüm. Babam hayattaydı. Kılıçlar odayı kesiyordu.

Görüntüleri göz kırparak uzaklaştırdım.

Ardından mavi ve mor pelerinleriyle önce Cassarya, sonra da Hava göründü.

"Sadece bir tane daha," dedi Imperator Kormac. "Moriell. Soturion yarın ölüme mahkûm edildi."

"Evet," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

Merdivenlerin tepesinde belirdi, yüz hatları balonun titreyen parlak ışıklarının ardında bulanıktı. Ardından Moriell'i canlandıran soturion, çivit rengi maskesinin örttüğü karanlık yüzüyle aşağı inmeye başladı. Kol manşetlerinde çivit renkli kristaller yanıyordu. İnerken tanıdık bir yürüyüşü vardı ve sonra yıllardır tanıdığım bir auranın odanın içine doğru uzandığını hissettim.

Kalbim durdu.

Soturiler ayrılarak kürsünün iki yanına doğru yürüdüler. "Size tanıdık geliyor mu?" Imperator Kormac sordu. Hayır. Hayır!

Haberci şöyle bağırdı: "Yarınki Valabellum'da Işık Savaşı'nı yeniden canlandıracak olan Muhafızlarınız. Ancak bu gece, Asherah'ın Bayram Günü arifesinde, tarihimizi anarken ve hayatta kaldığımızı hatırlarken onları onurlandırıyoruz."

Tanrıların düşüşüne rağmen hâlâ burada olduğumuzu. Yarın arenada, Cassarya ve Hava ile güçlerini birleştiren Auriel ve Asherah arasındaki destansı savaşı izleyeceksiniz. Birlikte Shiviell, Ereşya ve ardından

... Nutavian Katurium'da, gelenek olduğu üzere, hepimiz Moriel'in düşüşüne tanık olacağız."

"Onun güvende olduğunu söylemiştin!" Dedim, ellerim o kadar kötü titriyordu ki şarabım döküldü. "Diskalifiye olduğunu söyledin." Siktir. Siktir!

"Hmmm," dedi Imperator Kormac. "Maskeler ve miğferler yüzünden kimin kim olduğunu kesin olarak söylemek zor. Kimlikleri, biliyorsunuz, halktan çok gizli tutuluyor. Ta ki tüm Lumeria'nın huzurunda açıklanacakları sabaha kadar. Bu ifşa gerçekleştiğinde, geri alınamaz. Tabii eğer birisi o zamana kadar olan süreci kesintiye uğratmazsa. Bir Muhafızı görevinden alabilir. Yerine bir başkasını getirin. Çabuk olun."

Muhafızlar şimdi öne çıkıyorlardı. Teker teker İmparator'un önünde eğilip reverans yaptılar ve diz çökerek yalvardılar.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Odanın öbür ucuna koşup ellerinden tutup buraya mı sürükleyeyim? Imperator Hart tam orada!"

Muhafızlar çok hızlı hareket ediyordu. Galen İmparator'un önünde diz çökene kadar her biri bir sonraki için kenara çekildi. Başını kaldırdı ve sesi gürleyerek bağırdığında kalabalık sustu. "Selam size Majesteleri, İmparator Theotis, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu." Ayağa kalktı. "Hepimize Moriel'in ölümünü ve bu en kutlu Aşera Bayramı Günü'ndeki başarımızı hatırlatarak onur ve saygıyla ölmek üzereyim. Sizi selamlıyorum."

İmparator Theotis'in kalın beyaz kaşları eğlenerek kalktı ve elini uzattı, mühür yüzüğü ışığı yakaladı. "Selamınızı, cesaretinizi ve fedakârlığınızı kabul ediyorum."

İmparator'un eşi alkışladı.

Galen kürsüye çıktı, dizlerini bükerek İmparator Theotis'in yüzüğünü öpmek için eğildi.

İzleyemedim. Buna katlanamazdım. Imperator Kormac beni köşeye sıkıştırmış, harekete geçmeye zorluyordu. Kendime tekrar ihanet etmem için. Ne olursa olsun, bu iş bitmeden başka birini kaybedecektim. Sonra her şey oldu. Gördüklerimi algılamam için çok hızlıydı.

Galen saldırdı. İmparator için değil. Ya da eşine. Ama Kılıç için. Yumruğu Arkturion'un yanağına çarptı ve onu Galen'e bir açıklık, yaşlı adamın kılıcını geri çekme şansı verecek kadar geriye itti.

Herkes çılgılık atıyordu. Bazı soylular ileri atılırken, diğerleri odadan dışarı koşuyordu.

Ama tek gördüğüm, en iyi dostumun kılıcını İmparator Theotis'e doğrultup "Bu Haleika için!" diye haykırarak kılıcı Majestelerinin karnına sapladığında kendi sonunu getirdiğiydi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

LYRIANA

Tanrılar adına! Lanet olası Tanrılar adına. Gözlerimi hızla kırıştırdım, gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum.

Her şey bir anda olup bitiyordu. Soturi, Moriel'i oynayan askeri yakaladı. Büyücüler İmparator'un etrafına koruyucu kubbeler örerken, İmparator havaya kaldırıldı ve peşinden koşan bir soturi lejyonu gibi hissettiren şeyle birlikte odadan süzüldü.

Kılıç yediği yumruğun etkisinden kurtulmuş ve Moriel'i oynayan adama doğru koşmaya başlamıştı. Çoktan bağlanmış ve İmparator'un adamları tarafından kuşatılmıştı. Ama Arkturion hırlayarak ileri atıldı ve soturionun burnuna bir yumruk indirdi. Çatırtı odada yankılandı ve beni ürpertti.

Imperator Hart harekete geçmişti, Kane'e güçlkle anlayabildiğim emirler yağdırıyordu. Ve işte o anda hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi fark ettim. Eğer bir suikastçı varsa, daha fazlası da olabilirdi. Emartis gibi.

Kalabalığın içinde Meera'yı ararken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Aiden çoktan onu bana doğru götürüyordu. Rhyan'ı görebiliyordum, Amalthea'yı bırakıp yanıma koşarken gözleri çılgına dönmüştü.

"LYR!" diye bağırdı ama sesi her yönden gelen bağırışlar arasında zorlukla duyulabiliyordu.

Dario kollarımdan tuttu ve beni geri çekti, ben de ona karşı koymaya çalıştım. Varlığımın her zerresi Rhyan'a ulaşmak için çaresizdi. Ona iyi olduğuma dair güvence vermek için. Yaralanmadığından emin olmak için. Ona ulaşmam gerekiyordu. Ona dokunmaya. Onu hissetmeye. Onu oradan çıkarmak için.

Moriel'i oynayan adam odadan çıkarılırken Soturi'yi yolundan itti. Çok sayıda kişiden gelen emirler

refakatçiler yerde bir ileri bir geri uçuyordu. Arkasvim'i, Arkturi'yi, Varisleri korumak için bağırışlar vardı.

Meera ve Aiden yakındaydı ve bir elimi ona, diğeri Rhyan'a uzattım. O da bana ulaşmak üzereydi. Parmaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

Ve sonra etrafımız sarıldı. Soturiler kılıçlarını çektiler, her bir kılıç doğrudan bize doğrultulmuştu, gözlerini dikmiş bakıyorlardı ve içeri girdiler. İmparator'un adamlarından refakatçilerimize ve muhafızlarımıza emirler yağıyordu; asil olalım ya da olmayalım hepimiz işbirliği yapacaktık. Bizim soturilerimiz İmparator'unakilere cevap vermek zorundaydı. Ve eğer herhangi birimiz itaatsizlik edersek, mevkimiz ne olursa olsun, bedelini ödeyecektik.

"Eller yukarı," diye bağırdı biri. "Kimse kımıldamasın. Kimse ayrılmamasın." Önce Rhyan'ın, sonra da Meera'nın kılıçlarla çevrelenmesini izlerken nabzım hızla atıyordu.

Rhyan'ın gözleri benimkilerle buluştu, yüzünün her yerinde endişe vardı. "Sakin ol," diye fısıldadı Dario. "Sakin ol."

"Sen de," dedim, "Dikkatli ol," ama gözlerim hâlâ Rhyan'inkilerdeydi.

Bir trompet çaldı ve müjdecî bağırdı. "Majestelerinin ikinci adamı, Lord Emmaron."

Hepsi de yanaklarında altın dövme taşıyan bir düzine soturi merdivenlerden indi. Beyaz bir kubbe belirdi, ardından hepsi de İmparator'un zırhının soluk altın rengini giyen bir düzine soturi daha geldi.

Lord Emmaron orta yaşlı bir adamdı, siyah ve gri karışımı saçları kısa kesilmişti ve kalın siyah bir sakalı vardı. Ayrıca soluk mor bir cübbe giyiyordu ama Theotis'inkinde bulunan altın süslemelerden hiçbirî yoktu. Theotis ve Kılıç gibi o da yaşına göre doğal görünenden çok daha formdaydı; kalın bir gövdesi ve inanılmaz derecede kaslı kolları vardı.

Sahneye ulaşan Lord Emmaron ayağa kalktı, koruma kubbesi hâlâ . Bunu yapan büyücüler gözle görülür bir şekilde terliyordu ve İmparator'un neden daha önce bir tane yaptırmadığını merak ettim. Bu odadaki büyülü korumalar

o kadar aşırı olmalıydı ki, onu tamamen korumak için gereken uygun büyüden bile yoksundu. Zaten karnına saplanmış bir kılıca karşı bir sopa da pek işe yaramazdı. Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Eğil," diye emretti haberci.

Etrafımızı saran soturiler hareketsiz ve metanetli duruyordu. Bıçakları ateş ışığında parlıyordu. Hareket etmediler ya da silahlarını çekmediler. Bunun yerine çenelerini yere doğru sallayarak düşeceğimizi işaret ettiler.

Sertçe yutkundum ve yine ne kadar az elbise giydiğimin fazlasıyla farkında olarak dizlerimin üzerine çöktüm, dengemi kaybetmemek ve kazara kendimi kazığa oturmuş halde bulmamak için karnımı sıktım.

"Majesteleri, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu İmparator Theotis'e bir suikast girişiminde bulunuldu," diye bağırdı Lord Emmaron. Devam ederken ağzından tükürükler saçıldı. "Kendisinin durumu hâlâ vahim. Sıhhiye büyücülerimiz şu anda onunla birlikte. Hepimiz Majestelerinin bir an önce iyileşmesi için dua ediyoruz."

Durakladı, odaya baktı, devam etmeden önce gözleri yavaşça herkesi içine çekti.

"Müstakbel suikastçı yakalandı ve gözaltına alındı. Valabellum'un tüm soturileriyle birlikte sorgulanacak. Valabellum, Majestelerinin durumu uygun bir şekilde değerlendirilip tedavi edilene kadar ertelenmiştir." Yönetici Kavim'in mühürlerinin asılı olduğu dans pistinin kenarını işaret etti. "Tüm Arkasvim, İmparatorlar ve Arkturi beni takip edecek. Taht Odası'na sığınacağız. Şu andan itibaren Saray'ın en katı güvenlik protokolleri yürürlüktedir ve resmi olarak Arkchayperam'dayız."

Sadece tecrit değil, yeni imparatorun belirlenmesi için yapılacak oylamaya hazırlık.

Imperator Hart bana baktı, gözleri küçük kalabalığımızın üzerinde yavaşça gezindi, Rhyan ve Meera'da durdu. Neredeyse emirlerini hissedebiliyordum; ona itaat etme ihtiyacım acele ediyordu.

kanıma karıştı. Ama doğrudan bir emir veremezdi. Şimdi veremezdi. Taht Odası'ndan çıkana kadar olmaz.

Kane, İmparator Kormac, Bastardmaker ve Arianna Hala ile birlikte dışarı çıkarılışını izledim. Teker teker çıktılar, balo salonunda sadece her Ka'dan soylu kümeleri kalmıştı, hepsi de odanın etrafında toplanmıştı.

Kapılar tekrar kapandığında Lord Emmaron, "Tüm Kavim'ler soturilerimiz tarafından odalarınıza götürülecek, bir sonraki emre kadar içeride kilitli kalacaksınız," dedi.

Büyücüler emir üzerine öne çıktılar ve gölgelerin arasından belirdiler.

Devam etti, "Her biriniz kendi güvenliğiniz için refakat sırasında bağlı olacaksınız ve kendi odalarınıza girdikten sonra bağlarınız çözülecek. Sabah olmadan odalarınızdan ayrılmayı düşünmeyin. Çıkan herkes hapishanelerimize götürülecektir." Biri çığlık attı ve başka bir suikastçı bulmayı beklerken kalbim yerinden fırladı. Başka bir cinayet.

Ama bu sadece bir soyluydu - Vahiy Töreni'nden sonra bağlanmanın acısını ya da aşağılanmasını hiç yaşamamış bir soylu. İpler siyahtı, parıldıyor ve tütüyordu, odanın her yönüne doğru yılan gibi kıvrılıyor ve kalan her Lumerian'ın etrafında dolanıyordu.

Acı çığlıkları ve öfke dolu haykırışlar dans pistinde bir ileri bir geri koşuyordu.

Sadece Rhyan bağlanırken irkilmedi.

Sonra İmparator Hart'ın Ka'sının geri kalanıyla birlikte sraya sokuldum ve Saray'dan hızlı adımlarla kamaralarımıza doğru yürütüldüm. Meera da aramızdaydı; Ka Batavia'ya geri dönmesi emredilmiş olabilirdi ama odası Ka Hart'ta kalmıştı. Hepimiz dairelerimize götürüldük ve sadece kapılarımızda bağlarımız çözüldü. Dario benimkinin dışında nöbetçi bırakılmıştı ama yalnız değildi. İmparator'a sadık Soturiler koridorun aşağısında mevzilenmişlerdi.

Kapı arkamdan çarpılarak kapatıldı, sonra da kilitlendi. Odanın içinde bir ileri bir geri volta atıyor, pencereden dışarı bakarak herhangi bir yaşam belirtisi ya da haber arıyor, sonra da o Allah'ın belası elbiseyi çıkarıp bir çift uyku pantolonu ve hafif bir üst giyiyordum.

Başka ne yapacağımı ya da zamanı nasıl geçireceğimi bilemeden yatağıma oturmaya geri döndüm. Sabaha kadar kilitliydik. Asherah'ın bayram gününe kadar. Oyunlar başlayana kadar. Ama bir anda durumun vahameti ortaya çıktı. Valabellum olmayacaktı. İmparatorlarla dolu bir Taht Odası ve Lumeria'daki tüm hükümdarlar ve savaş lordları kalkanla aramızda duruyordu.

İmparator iyileşmedikçe asla parçaya ulaşamayacak, onu çalamayacaktık. Oyunların oynanmasına izin verilmedikçe olmaz.

Ve eğer yapmazlarsa, Jules'u nasıl alacağız?

Sertçe yutkundum, bir kez olsun İmparator'un iyi olmasını istiyordum. Sağlığının iyi olmasını. Çünkü plana devam etmem gerekiyordu. Bunca yolu sırf şimdi başarısız olmak için gelmedim, ona bu kadar yaklaşmadım.

Ellerimi birbirine , volta attım, ta ki kapı çalınana kadar.

Ama kapıda değil. Penceremde. Gerildim. Esintiyi hissetmek için camı kısmen açık bırakmıştım. Ve şimdi pencere kenarında bir el vardı.

Birisi binaya tırmanmış ve içeri giriyordu. Bir silah ararken kalbim küt küt atıyordu. Ama sonra Rhyan'ın "Lyr." diye tısladığını duydum.

"Tanrılar aşkına," dedim ve hemen oraya koşarak bardağı sonuna kadar ittim.

Rhyan bir saniye sonra kendini pencerenin pervazına itti. Aniden ayağa kalktı ve nefesi kesilmiş bir halde pencereyi çarparak kapattı.

"Avluyu korumuyorlar," dedi, "nasıl olsa çıkış yok. İçeri girmek dışında. Neyse ki tek istediğim buydu. Sana ulaşmak."

"Burada olmamalısın," dedim. "Bu tehlikeli."

"Seni görmem gerekiyordu." Sesi çaresiz ve acılı geliyordu ama kendini tutup beni bekledi.

Karnımı tuttum, şimdiden acıya, Imperator Hart'ın emirlerine itaatsizlik ettiğim için kanımın ıssısının yükselmesine hazırlanıyordum. Zihnimi yokladım, umutsuzca son konuşmamızı gözden geçirdim ve Rhyan'a bakabileceğimi ve ona doğru adım atabileceğimi fark ettim. Onu uzaklaştırmak zorunda hissetmiyordum, acı duymuyordum. Bununla ilgili bir emir yoktu. Rhyan'ın odamda yalnız kalmasına karşı bir emir yoktu. Sadece balodaki Kane hakkında.

Gözlerine baktım, geçen ay çok fazla mahrum kaldığım parlak zümrüt yeşili rengini aldım. Ve başımı salladım. "Ortak," dedi. Bu tek kelime tüm evreni içinde barındırıyor gibiydi.

Ve işte bu . Birbirimizin kollarına koştuk.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

"Rhyan," diye soludum, tam onun kucağına gömülmüşken, kolları etrafımda sıkılaşıırken, elleri sırtıma bastırırken, parmakları saçlarıma dolanırken. Bir an için sadece birbirimize sarıldık, birbirimizi içimize çektik. Kalplerimiz çarpıyordu, görünüşe göre tek bir kalp gibiydik.

"Lyriana," diye mırıldandı Rhyan saçlarıma. "Lyriana." Beni içine çekti, aurası yoğunlaştı. "Tanrılar adına. Burada güvende değiliz." Üzerimdeki zaten sahiplenici ve güçlü tutuşu daha da sıkılaştı.

"Hiçbir yerde güvende değiliz," dedim, sadece son bir gün içinde olanları düşünerek. Mercurial ile konuşmamı. Rhyan'ın babasının söyledikleri. Imperator Kormac'la yaptığım konuşma. O kadar çok şey oluyordu ki, endişelenmemiz, düşünmemiz gereken o kadar çok şey vardı ki.

Ona yukarıdan aşağıya bakabilmek için geri çekildim. Yüz hatlarına, son bir aydır bakamadığım yüzündeki küçük ayrıntılara bakıyordum. Kuzeyli solgun tenine karşın yanaklarının pembeleşmesi. Çenesinin etrafında neredeyse her zaman bulunan koyu renkli kirli sakal. Dudaklarının yumuşak dudak büküşü, her zaman çok öpülesi görünmeleri ve saçlarında parmaklarımı gezdirmek istediğim yumuşak bukleler.

"Rhyan, konuşmamız gerek."

"Yaralı değil misin?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu. Beni de içine çektiğini fark ettim. "Endişelendim. Geldiğimizden beri, sen bayıldığından beri. Sana gelmek istedim. Ama yapamadım." Bunu itiraf ederken çok suçlu görünüyordu.

"Parçaydı," dedim sesim titreyerek. "Işığın parlamasına neden oldu."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başını salladı ama sonra eli karnıma kaydı, yavaşça gömleğimin önünden yukarı çıktı, avucu göğüslerimin arasında durana kadar. Kalbimin üzerine. Altın Valalumir'in işaretinin üzerinde. "Bir şey var mı?" diye sordu. "Acıyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Ve şimdi ona yakın olduğum için, umarım o ilk buluşma parıltısını aradan çıkarmıştır."

Rhyan'ın ifadesi gerildi, kaşları birbirine yaklaştı. "Az önce orada olanlara inanamıyorum."

"Biliyorum." Soturion aniden saldırmıştı. Ama odanın ön tarafına, kılıcın İmparator'un midesine girdiğini, içeri itildiğini ve sonra yukarı kalktığını görecektik kadar yakındım.

Brockton'a yaptığının aynısını.

Rhyan içini çekti. "Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum."

Dudağımı ısırdım, gözlerimin arkası yanıyordu. "İmparator'un sağlığı için dua edeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Dua etmek mi?" Rhyan'ın yüzü sertleşti. "Etmeyorum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Yaptığı onca şeyden sonra. Cehennemde yanabilir."

"Ama Valabellum-"

"Fark etmez," dedi nazikçe. "İçimden bir ses yaşasa da ölse de bir şey fark etmeyeceğini söylüyor. Bu gece Lyr adında yeni bir İmparator olsa bile, yarın Valabellum olmayacak. Onun yerine bir sürü başka olay olacak. Ve çok daha fazla güvenlik olacak."

"Sizce onun yerine kim geçebilir?" Ben sordum.

Rhyan kalçalarımın yerleşmeden önce ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Keskin bir nefes verdi. "Biliyorsam ne olayım. O piçlerden herhangi biri olabilir." Boğazı düğümlendi. "Babam olmaması için dua etmeliyiz."

Eğer Devon Hart İmparator olursa, bunun pazarlığımız için ne anlama geleceğini bilmiyordum. İmparatorluğu çalmak zorunda kalmayacaktım.

Kalkan. O kadarını biliyordum. Onun hakkı olacaktı. Onu kolayca alabilir, Seathorne'da saklanmasını emredebilirdi. Jules da onun olacaktı. Ona dünyadaki tüm erişim hakkına sahip olacaktı.

Ve benim üzerimde mutlak ve tam bir kontrolü olacaktı. Rhyan üzerinde.

Tıpkı başından beri planladığı gibi.

Kalbim şimdi başka bir nedenden dolayı çarpıyordu.

"Artık yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Rhyan sessizce. "İkimiz de en azından sabaha kadar bu dairelerde kapana kısılmış durumdayız. Seyahat edemem ve muhafızları da geçemeyiz, çok fazlalar. Taht Odası da öngörülebilir bir gelecek için yasak bölge."

"Belki hâlâ parçayı alabiliriz," dedim umutla. "Taht Odası boşaldıktan sonra."

Rhyan kaşlarını çattı. "Lyr, beni dinle. Kalkanı çalma planımız yeterince riskliydi. Başarılı olma şansımız çok azdı. Ve bu bir aylık planlamadan sonra oldu. Hazırladığımız her şey belirli bir programa ve protokole sahip belirli bir olaya dayanıyordu. Az önce olanlarla birlikte, hesaba katılması gereken çok fazla bilinmeyen faktör var." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmamızın hiçbir yolu yok. Beklememiz gerekiyor."

Başımı salladım ve geri çekildim. "Hayır. Hayır! Tüm bu planlamayı bir ay boyunca acı çekerek yapmadık. Bir hiç uğruna değil." Göğsüm kabardı. "Siktir!" Gözlerim yaşardı. "Bir ayımı seni özleyerek geçirmedim. Meera'yı özleyerek, baban tarafından alay edilerek ve işkence edilerek. O lanet olası canavar tarafından dokunulmak ve öpülmek. Hepsi sonunda başarısız olalım diye."

O zamana kadar görevin sona ermesinin beni ne kadar ayakta tuttuğunu, tüm mutsuzluk ve tiksinti anlarımda bana mücadele etme yeteneği verdiğini fark etmemiştim bile. Yalnız gecelerim, sürekli ağağılanmam ve endişelerim... Bunlarla zar zor başa çıkabildim ama çıktım. Çünkü Jules'u kurtarmak anlamına geliyorsa, buna değerdi. Ama eğer bunu bile yapamadıysak... eğer her şey anlamsızsa...

Rhyan'ın çenesi gerildi. "Gördüm. O lanet öpücüğü gördüm," diye homurdandı, zümrüt gözleri alev alev yanıyordu. Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Ve o lanet olası elbiseyi." Göğsü kabardı ve gözleri uzun bir süre benimkileri aradı. Ve sonra, tıpkı bazen yaptığı gibi, düşünüp taşıyor, seçeneklerini dikkatle tartıyor gibi görüldüğünde, beni daha da yakına çağırdı. "Buraya gel. Buraya, yanıma gel."

Yaptım. Ve yanaklarıma uzandı, avuç içleri boynumdan aşağı kayıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve sonra dudakları dudaklarımdaydı. Yumuşak ve nazik, sadece ağzımın köşesini öpüyordu. İlk başta sadece bir öpücüktü ama sonra daha fazlası oldu. Çok daha fazlası.

Ama geri çekildim. Bu gece o kadar çok şey olmuştu ki, midemdeki mide bulandırıcı hissi ve Kane'in dudaklarının dudaklarımda yarattığı iğrenmeyi görmezden gelebilmişim. Hayatta kalma içgüdülerim beni güvende tutmuştu, tıpkı tüm ay boyunca olduğu gibi. Ama burada, biz durağanlık içindeyken, her şey belirsizken, birdenbire ağzını tekrar üzerimde hissedebildim. Ellerini vücudumda hissettim. Elbisemin üzerindeki istenmeyen gözlerini.

"Bekle," dedim aniden, elini bırakıp . Rhyan başını salladı. "Ne? Neden?"

"Kendimi iğrenç hissediyorum." Dudaklarımı sildim. "Onu hâlâ hissediyorum. Onu orada hissediyorum." kaçırdım. "Beni öpmek zorunda . Ondan sonra olmaz."

"Lyr, izin ver," dedi Rhyan. "Seni öpmeme izin ver. Bırak dokunuşunu öpeyim. Sana dokunduğu her yeri öpeceğim. Sana baktığı her yeri. Seni öpeceğim ve öpeceğim, sen unutana kadar. Tekrar sadece ağzımı tanıyana kadar seni öpeceğim." Gözleri ısındı.

"Bu çok fazla öpüşme demek," dedim, sesim yenilmiş gibi çıkıyordu.

"Eh," dedi Rhyan'ın iyi kaşları kalkarak, "oldukça zor bir durum." Göz kırptı. "Ama sanırım bu iş için hazırım. Eğer beni istiyorsan."

Koridorda yürüyen botların sesi duyuldu ve boğazım sıkıştı, o an geçti. Rhyan sustu,

İçeri biri girirse pencereden geri çıkmaya hazırlanıyordu ama ayak sesleri kayboldu.

"Eğer İmparator ölürse," dedim sessizce, "başımızda babanla karşı karşıya kalabiliriz. Ya da Kuzey için yeni bir İmparator seçen bir İmparatorla karşı karşıya kalabiliriz. Jules'a şu anda sahip olduğumuz her türlü erişim elimizden alınabilir." "Henüz kaybetmedik," dedi. "Sadece asıl planımız yarın gerçekleşmeyebilir."

Kalbim sıkıştı. "Hiç olmayabilir de." Ellerini sıktım. "Imperator Kormac biliyor. Senin Vorakh olduğunu biliyor." Rhyan'ın rengi soldu. "Ne? Bunu sana o mu söyledi?"

İçimi çektim. "Bunu benim üzerimde tutuyor. Geçen ay yaptığımız hiçbir şeyin -en azından benim yaptığım hiçbir şeyin- önemi yok. Kormac nişanı atmamı istiyor. Viktor'a geri dönersem güvende olacağını söylüyor."

"Ve sen ona inanıyorsun? Gryphon boku." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım! Sana kaç tane talip çıkarabilirler ki?"

Acı acı güldüm. "Endişelendi," dedim. "Sadece Bamaria'ya ulaşmak için beni kullanmak istediğinden değil. Brockton bize Jules'tan bahsettiği için endişeliydi. Sanırım bildiğimizi biliyor."

"Lanet olsun. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama eğer bu doğruysa," parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi, "O zaman hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı."

"Belki de teklifini kabul etmeliyim," dedim.

"Ne?" Rhyan bağırdı. "Lyr, hayır! Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Benim için hayatını riske atamazsın."

"Başka ne seçeneğim var ki?"

"O değil. Kendini o lanet olası kurtlara teslim etmeyeceksin! Bana düşünmem için bir şans ver. Bırak ben halledeyim."

"Tıpkı diğer her şeyi arkamdan hallettiğin gibi mi?" Sesim, taşıdığımı fark ettiğimden çok daha fazla acılıkla çıkmıştı.

Gözleri karardı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Mercurial'ı gördüm," dedim, sesim soğuktu. "Bana Rakashonim'den bahsetti. Bir aydır bildiğini söyledi. Seathorne'da olduğumuz ilk gün biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin. Hiçbir şey söylemedin. O gece konuşabilirdik ve bana söyleyebilirdin, beni uyarabilirdin, endişelerini paylaşabilirdin ama bana söylemedin." Başımı salladım, göğsüm sıkıştı. Bir anda kendimi çözülüyormuş gibi hissettim. Rhyan için o kadar endişelenmiş, aramızdaki mesafe için o kadar kaygılanmış ve üzölmüşüm ki, tam anlamıyla öfkelenecek yerim olmamıştı. Sakladığı sırlara üzölmek için. Ama kızmıştım. Ve bunu daha fazla saklayamazdım, çünkü tüm o gömölü duygular şimdi yüzeye çıkıyordu.

Rhyan'ın rengi soldu. "Lyr, yapamam. Uyguladığımız kısıtlamalar yüzünden yapamayacağımı biliyorsun."

"Onlardan önce!" Bağırdım. "Belki o gece bana Rakashonim'den bahsetme fırsatın olmadı. Peki ya Kenna? Ya da Garrett'a ne oldu?" Nefesimi içime çektim. "Peki ya Amalthea?" Duramadım. Sakladığını bildiğim her sır içimden dökölüyordu.

Rhyan'ın çenesi çalışıyordu, nefesi ağırlaşmıştı. Uzun bir süre sessiz kaldı, aurası değişirken neredeyse okunamaz hale geldi, gittikçe soğudu ve sonra sanki bir anda yok oldu.

"Sana Amalthea'dan kim bahsetti?" Sesi sertleşmişti, söylediği her kelime kırılmış ve sertti.

"Baban," diye tükürdüm. "Başka kim olacak?"

"Tanrılar." Boğazının altından inledi. "Bilmeni istemedim. Bilmemen gerekiyordu."

"Ne demek yapmamam gerekiyordu?" Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. "Başka neyi bilmemem gerekiyor?"

Gözleri öfkeyle parladı. Ama sonra, aynı anda, tamamen yenilmiş görünüyordu. Yanımdan geçip gitti, başını ellerinin arasına alarak yatağın kenarına çöktü. "Özür dilerim." Sesi titriyordu. "Özür dilerim."

Yatağa, onun yanına oturdum ve bir süre sessizce oturduk. Sonunda başını kaldırdı ve bana baktı, gözleri kıpkırmızıydı. "Bilmeni istemedim," dedi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Ve aynı zamanda istedim de. Ama sana söyleyemedim. Çünkü korkuyordum. Çünkü ben lanet olası bir korkağım." "Bu doğru değil," dedim.

"Evet, öyle!"

Sesindeki ıstıraba hazırlıksız olduğum için midemde bir düğüm oluştuğunu hissettim. Çok acı çekiyormuş, ızdırap içindeymiş gibi görünüyordu. Dario ve Aiden bizi yakaladıklarında, Garrett'tan ilk bahsettiklerinde takındığı ifadenin aynısıydı bu. Rhyan kendini perişan ediyordu. Ve o zaman onu, sakladığı sırlardan daha çok önemsedığimi fark ettim. Ona, içimde tuttuğum öfkeden daha fazla değer veriyordum. Bunu ifade etmem gerekiyordu ama hepsi bu kadardı. Geçmişte benden sakladığı sırlar ne olursa olsun, bunu hep iyi niyetle yapmıştı. Rhyan her şeyi iyi niyetle yapardı.

Sırf ben bileyim ya da ona güveneyim diye bana her şeyi anlatmasına gerek yoktu. Bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu. Onun ruhunu zaten biliyordum. Ona zaten tamamen güveniyordum. Ama bu ay bizim için sandığımdan daha zor geçmişti.

"Rhyan," dedim. "Bana bak." Çenesini avuçladım. "Bana bak." Baktı. "Ani janam ra."

Burnunu çekti, gözleri kırıştı. "Seni tanıyorum."

Başımı salladım. "Seni tanıyorum. Seni seviyorum. Ve sana güveniyorum. Sen bir korkak değilsin. Sebeplerin olduğunu biliyorum. Ama bana her şeyi anlatabilirsin. Yardımı olacaksa, anlatmanı istiyorum. da söyleme. Eğer hazır değilsen, anlarım. Ama hazırsan, ben buradayım. Ben sadece, karanlıkta kalmak istemiyorum. Benim güvenliğim söz konusu olduğunda değil. Senin güvenliğin söz konusu olduğunda da. Biz ortağız." Sonra yumruğumu kalbime bastırdım ve iki kez bastırdım, sonra elimi düzleştirdim. "Me sha, me ka."

Rhyan titreyerek nefes aldı. "Lyr," dedi. "Haklısın. Bilmen gereken şeyler var. Sana anlatacağıma söz verdim.

Sen. Sanırım artık sana her şeyi anlatmaya hazırım. Sanırım buna ihtiyacım var." Dudağını ısırdı. "Sadece..." Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Çok fazla."

Elimi koluna koydum, sonra elimi onun eline doğru kaydardım, parmaklarımız birbirine dolandı. "Biraz zamanımız var. Hiçbir yere gitmiyorum. Bu gece olmaz."

Gözleri yüzümde yavaşça ileri geri hareket etti.

"Söz veriyorum," dedim. "Bana söyleyeceğin hiçbir şey hislerimi değiştirmeyecek."

Sonra başını salladı ve sanki hazırlık yapıyormuş gibi uzun, derin bir nefes aldı.

"Biliyorum." Gözlerini sıkıca kapattı. "Sadece... nereden başlamalıyım?"

"Herhangi bir yer."

Elimi sıktı. "Rüyalar görüyorum," dedi. "Anılar. Auriel olarak kendimi. Aklımdan çıkmıyorlar." Gözleri yaşardı. "Seni her gördüğümde, seni Asherah olarak görüyorum ve rüyamda sanki... sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Ona olan aşkım, sana olan aşkım gibi. Ezici. Çok derin ve yoğun." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama rüyalarımda çoğu zaman sen ölüyorsun." Gözlerini kaçırdı ve kalbimde bir şeyler kıpırdandı.

"Onun çılgınlıklarını duyuyorum," diye devam etti. "Neredeyse her gece rüyalarımda Gryphon Dağı'na tırmanıyorum, mezarı inşa ediyorum, onu kapatıyorum. Onun bedenini. Seni. Ve Tanrılar. Bu bir ıstırap. Ve bu

..." Dudaklarından hava üfledi. "Seni kaybetmekten korkmama neden oldu. Zaten korktuğumdan daha fazla."

Başparmağımı elinin üzerinde ileri geri gezdirdim ve o da bana daha sıkı sarıldı.

"Mercurial beni görmeye geldiğinde," dedi, "ve bana senin iyileştirme yeteneğinin, Asherah'ı çağırma yeteneğinin Rakashonim denen bir şey olduğunu ve bunun tehlikeli olduğunu söylediğinde, bu... bu beni şaşırttı. Bunu araştırıyordum. Anlamaya çalışıyorum. Cevaplar bulmaya çalıştım. Kendine zarar vermeden kullanabileceğin bir yol bulmak istedim."

Kütüphaneden ek parşömenler talep ettiğini bildiğim için başımı salladım. "Shiviel'i araştırdığını sanıyordum."

"Öyleydim. Bakıyorum. İkisine de bakıyordum. Çünkü rüyalarımın birinde, Asherah'yı öldürenin ona yaptıklarımız olduğunu fark ettim. Ya da en azından bunun başlangıcı olduğunu. Bu çok fazlaydı. Formunun kaldıramayacağı kadar çok büyü. Dün gece, tüm okuduklarımdan sonra bile, hala ne yaptığımızı bilmiyordum. Uyuyamadığım zaman, gizlice dışarı çıktım ve Seraphim'e doğru yürüdüm. Her gece yaptığım gibi, ama bu sefer uyanıktım. Onun yanında, yağmurun altında uyuyakalmışım. Daha önce orada anılarım olmuştu, bu yüzden tekrar deneyebileceğimi düşündüm. Ve haklıydım. Rüyamda Shiviel beni yakalamıştı-Auriel. Ve sen geldin. Asherah, beni kurtarmaya geldin. Ben zayıftım. Ama birlikte biz-onlar-"

Elini sıktım.

Dudakları büküldü. "Ruhunu kestik, en azından benim anladığım bu. Onu ikiye böldük ama bedeni aynı kaldı. Daha az ama bütün. Ve ondan yeni bir hayat doğdu. Küçük bir çocuk."

"Ne?" diye sordum. Hafızamın gerisinde bir şey kıpırdandı. Kahverengi gözler. Ama aynı hızla hafızamda kayboldu. "Onu öldürmüşüz gibi görünüyordu. Ama biz . Sanırım ..." Rhyan keskin bir nefes aldı. "Sanırım dışarıda sekizinci bir Gardiyan var. O kadar güçlü olmayan biri. Kane'in vorakh'ı yok. Ama sanırım bunun var. Ve başka bir şey daha var. Sana söylemediğim başka bir şey, çünkü emin değildim. Hâlâ da emin değilim. Ama artık aramızda sır yok."

"Artık sır yok," dedim.

"Seathorne'daki o ilk gece, babamın Jules'u kurtarması konusunda kavga ettiğimizde söylediklerimi hâlâ muhafaza ediyorum. Pazarlık ne olursa olsun onu senin için kurtarmayacaktı. Seni mutlu etmek ya da ona yardım etmek için hiçbir şey yapmazdı. Kendisine faydası olmadığı sürece. Mercurial bana Meera'nın Cassarya olduğunu söyledi. Ve geriye sadece Hava'yı bulmak kalmıştı. Ama sonra garip bir şey söyledi. Hava'yı bulduğumu söyledi. Bir kere."

"Onu bulduğunu mu söyledi?" Ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerim büyüdü. "Rhyan." Kalbimin gümbürdediğini hissedebiliyordum. Babası Jules'u kurtarmaya sadece kendi yararına olacaksa yardım ederdi. Rhyan onu sadece bir kez bulmuştu. Hava, Menekşe Işınının Tanrıçası ve Koruyucusu.

Jules'un menekşe rengini her zaman nasıl sevdiğini o zaman çok net hatırladım. O gece menekşe rengi bir elbise giymişti. Saçları aslan yelesi gibi dökülüyordu. Hava'nın da aynı şekilde tasvir edildiğini. "Jules?"

Suratsızca başını salladı. "Sanırım öyle."

"O zaman baban onu gerçekten kurtaracak." "Onu kontrol etmek için, hepimizi kontrol etmek için."

"Parçayı almak zorundayız. Morgana ve Aemon'un almasına izin veremeyiz. Jules'u kendilerine almalarına da izin veremeyiz." Meera'dan aldığım imgelemden onun için de gelmeyi planladıklarını biliyordum. Ama şimdi nedenini tam olarak görebiliyordum. Kuzenimiz olduğu için değil. Çünkü bize karşı savaşmak için ona ordularında ihtiyaçları vardı. Başka bir Muhafız. Ben de Moriel'e. Jules bir Muhafızdı. Bir Tanrıça.

"Nasıl?" Aniden sordum. "Baban tüm bunları nereden biliyor?"

Rhyan gözlerini ileriye dikti. "Jules benim açımdan bir tahmin. Ama kanıtlara dayanarak iyi bir tahmin. Sanırım... Sanırım babam annem hakkında gerçekten doğruyu söylüyor." Çenesi gerildi, gözleri kızardı. "Onu asla bir vorakh ile görmedim. Ama tüm yalanlarına rağmen, bazen içlerinde bir tür gerçek var. Yaptığı diğer şeylerin yanı sıra onu bağladı, kanını akıttı. Son birkaç yıldır büyüüne neredeyse hiç erişemiyordu. Ama sanırım bizim geldiğimizi gördü, olacakları gördü. kendi isteğiyle mi söyledi, yoksa adam mı onu gördüklerini anlatmaya zorladı bilmiyorum." Başını üzüntüyle salladı. "Ama mantıklı olan tek şey bu ve şimdi geriye dönüp her şeye baktığımda... Öldüğünde bana bir şey söyledi." Sesi titriyordu. "Bunun doğru olduğunu söyledi."

"Doğru olan neydi?" Nazikçe sordum.

Omuz silkti. "Benim için öldüğünü mü? Beni kurtardığını mı? Belki de başından beri nasıl biteceğini biliyordu. Bilmiyorum. Ama turnuvadan hemen önce, Garrett öldüğünde, gizemli bir şekilde konuşuyordu. İpuçları veriyordu. Onun Vorakh değil de sezgileri kuvvetli biri olduğunu düşünmüştüm ve sonra bu fikri bir kenara bırakıp sadece babamın entrikalarını bildiğini düşünmüştüm. Beni uyardığını düşünmüştüm. Ama şimdi düşünüyorum da... Sanırım başına gelecekler hakkında benim anlayabileceğimden çok daha fazlasını biliyordu."

"Jules Hava," dedim, hâlâ inanamıyordum. "Ve başka bir Gardiyan daha var. Daha küçük bir Shiviël."

Rhyan uzaklara bakarak, "Evet," dedi. "Tanrım. Kane burnumu ilk kırdığında daha güçlü olabilirdi. Muhtemelen beni öldürebilirdi."

Aiden ve Dario'nun söylediklerini hatırladım. Garrett ölmeden bir gün önce Kane'in Rhyan'a zarar verdiğini. Ve Aiden onu iyileştirmişti, Garrett da oradaydı.

"O zamanlar ne oldu?" Başparmağımla teninde küçük daireler çizerek sordum.

"Sanırım şimdi sana geri kalanını anlatacağım kısım geldi. Her şeyi." Derin bir nefes daha aldı, gözleri benimkilerle buluştu. "Garrett vorakh'tı."

Gözlerim büyüdü. "Hangi güçle?"

"Benim," dedi Rhyan kasvetli bir sesle. "Seyahat ediyorum. Sana sırtımdaki yara izini gösterdiğim zamanı hatırlıyor musun? Bir kan yemininin izi. Sana onun uykuda olduğunu söylemiştim, çünkü yerine getirilmişti ve çünkü - çünkü onu yazan kişi öldü."

Bamaria Muhafızı'nın yanında, sahildeydik. Dalgalar ayaklarımıza vuruyordu. Rhyan, Meera'nın imgelem gördüğünü yeni öğrenmişti. Onu neden koruduğumu öğrenmişti.

"Hatırlıyorum." Tüm kan yeminleri gibi onunki de görünmezdi ve yalnızca kabarmış derinin verdiği hisle fark ediliyordu. "Ne olmuştu?" "Akadim yaz sonunda saldırdı, ben yeminli olarak Bamaria'ya dönmeden bir yıl önce. O gece herkes dışarıda, tarlalarda içiyor ve eğleniyordu. Ben bile. Sonra çanlar

çaladı. Akadim yakındaydı ve soturilerimiz ortalıkta görünmüyordu. Dario çok kızgındı, dövüşemeyecek kadar sarhoştı. Onu Kenna ile birlikte göndermekten başka çaremiz yoktu, o sırada... ben de onunla birlikteydim." Dudaklarını birbirine bastırdı, devam edip etmeyeceğinden emin değildi.

" yok," dedim. "Söz veriyorum. Onun hakkında konuşabilirsin." Sonra gülümsedim. "Kenna'dan hoşlanıyorum."

Rhyan küçük, rahatlamış bir nefes verdi, gözleri daha da sulanmıştı ve başını salladı. "O da senden hoşlanıyor."

Derin bir nefes aldım. "Yani Dario'yu onu koruması için mi gönderdin?"

"Ve Aiden. İkisi de büyücü, yani ..." Çaresizce eliyle işaret etti.

"Bir akadim dövüşünde pek iyi değil," diye önerdim.

"Hayır." Rhyan devam etti. "Garrett ve ben tehdidi durdurmaya gittik. Canavarları öldürme konusunda hâlâ yeniydim. Şimdiki kadar yetenekli değildim. Bir tanesi neredeyse beni yakalıyordu. Bir an orada hayatım için savaşıyordum ve sonra... Yakındaki bir nehre gitmiştim. Ne yaptığımı fark ettiğimde çıldırdım. Ama bunu yapan ben değildim. Garrett'tı. Bizi oradan o çıkardı. O benim hayatımı kurtardı." Yere baktı. "O gece kan yemini ettik. Tam olarak birbirimizin sırrını saklamak için değil. Ama birbirimizi güvende tutmak için. Diğerini korumak için. Onu bilen tek kişi bendim. Dario değil. Aiden bile. Garrett onun bu yükü taşımasını istemedi. Ben de onun için sakladım. Sonra turnuva sırasında, vahşi doğada gryphonlarımızın izini sürerken saldırıya uğradık. Allurian Geçidi yakınlarında." Başını iki yana salladı. "Akadim tarafından pusuya düşürüldük."

"Tanrılar aşkına," dedim Rhyan'a yaklaşıp, kalbim küt küt atıyordu.

"İyi olduğumuzu sanıyordum," diye ağladı. "Gerçekten sanmıştım. Garrett birini öldürdü ve biz de kaçıp diğerlerini uyarmaya çalıştık. Arenaya geri uçmak zorunda kaldık. Saatler sürdü. Ve Garrett," göğsü kabardı, "bütün bu süre boyunca sessizdi. Zar zor tek kelime etti. Terk edilmişti... dönüyordu. Ve sadece-" Rhyan gözlerini sildi. "Sessizce bununla başa çıkıyordu. Kaderini kabulleniyor." O

yutkundu. "Arenanın içinde hava kararıyordu. Gün batımında akadim olacaktı, belki birkaç dakikası vardı. Bana o zaman söyledi. Benden..." Omuzları sarsıldı. "Benden istedi..." Ama devam edemedi. Çok fazla duyguyla doluydu.

Ama ben anladım. "Onu öldürmek zorundaydın," dedim. "Onu kurtarmak için."

Rhyan başını salladı. "Ve yeminimi yerine getirmek için. Onu korumak, daha büyük bir canavara dönüşmesini engellemek için."

Rhyan'ı kendime çektim ve kolları belime dolandı. Ama sonra geri çekildi, sanki konuşmaya devam etmek zorundaydı. Sırrı çok uzun süre saklamıştı ve şimdi başladığına göre bitirmek zorundaydı.

"Babam daha sonra beni hapse attı. Mutlu değildi. Kazanmamı istiyordu. Ama bu şekilde değil. Arenada olanlar beni mahvetti ama o sadece siyasi sonuçlarıyla ilgileniyordu. Kan yemini etmemi istediği gece beni dışarı çıkardı. Annemi öldürdüğü gece. Beni öldürecekti. Ama annem aramıza girdi. Ve sonra, ben bir süre hapiste çürüdükten sonra, Kenna ortaya çıktı. Anahtarı getirdi, eskortuma verdi. Bowen'a. Beni dışarı kaçırdı. Ama başaramadı. Öldü." Neredeyse kendinden geçmiş bir halde konuşuyordu. Ama eski muhafızının adını söyleyince sesi çatallaştı. "Tam sınıra ulaştığımda Dario'nun babası beni buldu. Artem'in bana sağladığı bir gryphon sırtında kaçıyordum. Ve saldırıya uğradığımızda, gryphon

-" Çenesi sıkıştı.

"Gryphon Dario'nun babasını mı öldürdü?" Ben sordum. "Sen değil."

"Pek bir şey fark etmez. Yine de ölmesi benim hatam. Diğerleri de benim hatam."

"Rhyan, hayır. Hayır. Beni dinle. Bunların hiçbiri senin suçun değil." Gözlerinden serbestçe akan yaşları sildim. "Bunların olacağını bilmiyordun. Kimseye zarar vermeye çalışmıyordun. Sadece kaçmaya, hayatta kalmaya çalışıyordun. Ve imkansız seçimler yapmak zorunda kaldın."

"Her neyse, Dario ve Aiden'ın benden nefret etmesinin nedeni bu."

Asi buklelerinden birini parmaklarımla geriye ittim, sonra avucumu yanağında gezdirdim. "Öyle olduklarını sanmıyorum," dedim usulca. "Bence acı çekiyorlar. Sanırım ... Sanırım anlarlardı." Kenna'nın sözlerini hatırladım, Rhyan'ı sevdiklerini ve bunu çözeceklerine inandığını söylemişti. Şimdi ben de buna inanıyordum, özellikle de Dario'nun gardının düştüğü o küçük anları düşündüğümde. "Bence seni affederler. Daha da önemlisi, bence affetmek istiyorlar."

"Onlardan uzaktım. Uzun zamandır. Garrett'la olanlardan önce bile. Gündönümünden sonra, o yıl, biz... bilirsin işte."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Boğazından kısık bir gırtlak sesi çıkardı. "Lanet olsun. O yaz sana çok aşkıttım. Kendimi tamamen kaybetmişim. Seni incittiğimi düşündüğümde hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Ama pişman değilim. Çünkü seni korumak için yapmam gerekeni yaptım. Eve döndüğümde seni bir daha asla göremeyeceğimi, Bamaria'ya bir daha adım atamayacağımı düşündüm. Ve bu benim için sorun değildi, ya da en azından öyle sanıyordum. Buna dayanabileceğimi düşündüm. Ama perişan haldeydim. Seni özlüyordum. Ve yalnızdım. Çok yalnızdım. Bir yıl boyunca içime kapandım. Kur yapmadım. İstemiyordum. Kimseyi istemedim. Sadece seni." Gözleri parladı. "Çünkü her zaman, her zaman sendin. Ve bunun hakkında konuşmak istemedim. Hiç kimseyle. Ama sonra... şey?" Acı acı güldü. "Devon Hart'ın oğlu bekâr olamaz." Babasının temposuyla alay ederek konuştu. "İnsanlar konuşuyor. Başka seçeneğim yoktu. Yeniden kur yapmaya başlamak zorundaydım. Ben de öyle yaptım. Babam bana kimi ittiyse. Soylular, ziyarete gelen ileri gelenler, onların kızları."

Yutkundum, başka bir itirafa geçtiğini fark ettim. Daha derin bir tanesine.

"Ve tüm o soylularla birlikte, sen... istemedin mi...?" Sözümü bitiremedim. Anlattığı şey kulağa tecavüz gibi geliyordu. "Hiçbiriyle değil mi?"

Rhyan yutkundu, uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları uzaklara daldı, çenesi sıkıldı. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır. İstemedim." Gözleri kızardı ve ağzı gerildi. "Yani, ben asla... asla güçsüz olmadım. Ne de fiziksel olarak incindim. Herhangi biriyle, aslında hepsiyle, elim kolum bağlıyken bile ter dökmeden dövüşebilirdim. Kolayca. Ben sadece... yapmadım." Boğazı düğümlendi. "Karşı koymadım. Hayır demedim." Sesi çatallaştı. "Olmasına izin verdim. Her şeyin olmasına. Çünkü uyuşmuştum. Çünkü başka seçeneğim olmadığını düşündüm. Çünkü umurumda değildi. Kenna'ya kadar. Kenna'nın varlığıyla her şey durdu. O beni kurtardı."

Göğsüm acıyordu, kendi gözyaşlarım dökülüyordu. "Kenna için Tanrılara şükret o zaman."

Burnunu çekti ve başını salladı. "Amalthea ilkiydi. En kötüsüydü. O kadar bitmişim ki. Ve ben onu istemedim. İstemedim. Ama ..." Başını üzüntüyle salladı. "Babamın tehditlerinden sonra.. ve... şey... Jules'un kaçırıldığını o gün öğrendim. Sen ve Tristan'ı da biliyordum. Enkaz halindeydim."

"Peki ya Amalthea?" Öfkeyle sordum. Amalthea yanındayken avucunu kaşıdığı onca zamanı, onun yanında duygularını nasıl kapattığını düşündüm. Kendini ona nasıl bastırıldığını, bedensel teması nasıl zorladığını. Çünkü bu ona yabancı değildi. "Biliyor muydu?" Öfkelen dim. "İstemediğini biliyor muydu?"

Rhyan perişan görünüyordu. "Bilmiyorum, Lyr. Olabilir. Bilmiyorum Lyr."

... gerçekten hatırlayamıyorum. Çok sarhoştum."

"Bu yeterli olmalıydı," diye bağırdım. "Onu tekrar gördüğümde ..." Ellerim, sahip olabileceğimi bilmediğim bir öfkeyle titredi.

"Yapma," dedi Rhyan, sesi artık yumuşaktı. "Yapma. O buna değmez. Artık her şey bitti. Ne olursa olsun ona bir daha asla dokunmayacağım ve onun da bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Başka birine asla izin vermeyeceğim. Babam ne derse desin." Yatağın üzerinde kıpırdandı, yüzü duygularla doluydu, ama bir şey vardı

Başka. Aurasında bir hafifleme. Yükünün bir kısmını benimle paylaşmış olma hissi.

Ben de yer değiştirdim, dizlerimiz birbirine değdi, ellerimiz kenetlendi. "Lyriana. Lyr." İç çekti. "Artık bir önemi yok. Çünkü ben seninim. Her zaman senin oldum. Onca yıl geçti ve ben seni hiç unutmadım. Aklımda sen olmadan, arzularımın ön saflarında sen olmadan bir gün bile geçirmedim. Ve özür dilerim. Bütün sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Bunları bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın üzgünüm. Bunlardan herhangi biri seni incittiye özür dilerim. Ya da beni sorgulamana neden . Bir an için bile olsa. Şimdiye kadar sana söylemekten korktuğum için özür dilerim. Çünkü ben seninleyim. Sadece seninle. Gözlerindeki bakışı gördüm. Kendi lanet korkaklığım yüzünden sebep olduğum acıyı. Geri almak için her şeyi yaparım. Geçen ayki tüm acılarını silmek için. Bu yüzden bölgeni işaretlemen , yap. Bana ne istiyorsan yap." Yere çöktü, önümde diz çöktü.

"Rhyan?" Ben sordum.

"Al beni," dedi, sesi neredeyse çaresizdi. Yalvarıyordu. "Beni olduğum gibi al. Beni sahiplenmek mi istiyorsun? Beni işaretlemek mi? Yap zaman. Tırmala beni, yara izi bırak. Umurumda değil. Senin dokunuşun şimdiye kadar istediğim tek şey. İhtiyacım olan tek şey. Ve bunu her şekilde alacağım. Bu gece varken. Burada kapana kısılmışken. Hatırlat bana. Kendine hatırlat, sana söylediğim onca şeyden sonra. Tüm bu sırlardan ve yaşadıklarımızdan sonra. Ben seninim. Tanrılar, Lyr. Ben seninim. Her zaman öyleydim."

Kalbim Rhyan'a olan sevgimle kabarıyor ve bir şekilde aynı anda kırılıyordu. Onu tanıyordum. Ruhunu tanıyordum. Samimiyetin, birbirimizi tanımanın doruğuna ulaştığımızı düşünüp duruyordum. Ama her nasılsa, artık tüm sırlarını bildiğim için kendimi ona daha da yakın hissediyordum. Ve ani, yakıcı bir açlıkla başka bir şeyin farkına vardım.

Ona ihtiyacım vardı.

Ama içimdeki arzu onun tarif ettiği gibi değildi.

Ayağa kalktım, ellerini ellerime aldım ve o da birlikte ayağa kalktı. Auramı genişlettim, sıcaklığımı dışarı ittim.

Aşk, onun serin ve yatıştırıcı doğasıyla iç içe geçmesine izin veriyordu. Bunu neredeyse hissedebiliyordum, enerjilerimiz birleşiyor ve etrafımızda çatırdıyordu. Sıcak ve soğuk, güneş ve ay, mükemmel bir kombinasyon halinde bir araya geliyordu.

Sonunda başımı salladım. "Hayır.

Rhyan." Yüzü düştü.

Gözlerim onunkileri aradı. "Seni sahiplenmeme gerek yok. Ne de seni işaretlememe. Benim olan senin bedeninin değil. Kalbin, ruhun. Tıpkı benim kalbim, bedenim ve ruhumun senin olduğu gibi. Bu hayatta, her hayatta. Sonsuza dek. Rakame."

O sırada derin derin nefes alıyor, duygusal bir rahatlama hissi yayıyordu. Ve sonra bedenlerimiz bir araya geliyor, auralarımızla eşleşecek şekilde yakınlaşıyordu. Gözleri artık kapüşonluydu, kararmış ve arzuyla açlaştı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Ve birden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kane'in değil. Amalthea değil. Ne İmparator'un ölümü, ne de buradaki herhangi biri. Rakashonim'i kullanma tehdidim bile. Önümüzdeki birkaç çalıntı saat boyunca sadece ben ve Rhyan. Onlar bizimdi. Sadece bizim. Ve ben onları alacaktım.

Babasının emirleri burada bana dokunamazdı, beni uzaklaştıran, durmamı söyleyen bir kan dürtüsü yoktu. Özgürdüm. Burada, Rhyan'la baş başa, sonunda özgürdüm. Bunu onunla yapmakta özgürdüm. Ve tek bir saniyeyi bile boşa harcamayacaktım.

Bana yaptığı gibi dudaklarının köşesine yumuşak bir öpücük kondurdum ve bukleleri hafifçe çekiştirerek ağzını kendime yaklaştırdım. "Sorun sensin," dedim dudaklarım onunkilere değerken. "Gücünü geri almalısın." Ondan uzaklaştım, gömleğimin eteklerine uzandım ve başımın üzerinden çekip köşeye fırlattım. Gözleri açlıkla çıplak göğüslerimi izliyor, her hızlı nefes alışımda yükselip alçalan göğüslerime dikkatle bakıyordu.

Gözleri sadece ellerimin pantolonumun bel bandına gittiğini fark ettiğinde kaydı. Bakışları yakıcıydı, beni yakıyordu, çünkü dikkatle benim bakışlarımı takip ediyorlardı.

hareketleri yaparak, kumaşın ayak bileklerime kadar kaymasını izledim ve onları bir kenara attım. Kalçalarımın bağı iç çamaşırımdan başka bir şeyim kalmamıştı.

Sonra tekrar yatağı oturdum, bacaklarımı iki yana açtım. "Rhyan," diye nefes aldım. "Bana sahip çık."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

RHYAN

Çıplaklık bedenime, ruhuma yapışmıştı. Tamamen giyinik olmama rağmen hiç bu kadar çıplak ya da açıkta olmamıştım. Zırhım vücudumu sarmış olsa bile.

Ama sonunda, sonunda, yapmıştım. Ona her şeyi anlattım. Son sırrımı, son utancımı. Ve o kaçmamıştı. Gerçeklerimden kaçmamıştı. Beni ben yapan şeylerden. Kendimden nefret etmeme neden olan şeylerden. Kendimden şüphe etmeme. Onu hak ettiğimden şüphe etmeme.

Ama bunları Lyriana'ya anlatmak, sözlerimi kabul etmesini, beni kabul etmesini izlemek... içimde bir şeyler değişmişti. Kalıcı olarak. Geçmiş eskisi kadar ağır gelmiyordu. Hâlâ acıtıyordu. Hâlâ acıtıyordu. Ama yine de daha hafif hissettiriyordu. Sanki Lyr bir kısmını üstlenmişti. Acıyı yakmıştı. Beni iyileştirmiş, ateşle beni dönüştürmüştü. Bu Rakashonim'den değildi. Herhangi bir büyüden ya da ışık parçasından da değildi. Bu oydu. Sadece oydu.

Ruh eşim.

Ama itirafımla ilgili tüm düşüncelerim, onu neredeyse çıplak bir halde yatağın üzerinde otururken gördüğümde yok oldu. Teni ışıktaki parlıyordu. Gözlerimi, benim için ardına kadar açtığı bacaklarının kışkırtıcı uzunluğundan alamıyordum. Göğüsleri -Tanrım, göğüsleri. Onları görmekten hiç bıkmadım. Ya da onun herhangi bir parçasından.

Bir an için yanakları kızardı ve neredeyse utangaç görünüyordu. Onu çıplak görebildiğim, tüm vücuduna bakabildiğim ve sadece benim için sergilendiğini bildiğim tek geceyi hatırladım. Birlikte olduğumuz ilk geceyi. Çok uzun zaman olmuştu. O geceden bu yana çok uzun zaman geçmişti. En son birlikte yattığımızdan beri. Onun içine en son girdiğimden beri. Bir ay.

O kadar sertleşmişim ki pantolonumu zorluyordum. Kemerim çok daraltıcı geliyordu ve nefesim zaten ağırdı.

Üzerine atılmamak için kendimi zor tutarak ilerlemeye başladım. Çıplak olsaydım yapardım. Ama hâlâ resmi kıyafetlerimi giyiyordum. Üzerimde silah yoktu ama soturion üniformamın sert derileri ve metalleri her yerdeydi.

Bu yüzden durakladım, önünde durdum ve kalçalarına uzandım, ellerim pürüzsüz, ipeksi teninde yukarı ve kalçalarının kıvrımına kayıyordu. Gözlerimi bacaklarının arasına diktim ve bir şekilde daha da sertleştiğimi hissettim. Bakışları benimkileri takip ederken dudaklarından boğuk bir nefes kaçtı. Karnı yükselip alçaldı, ben dolgunluğuma bakmaya devam ederken nefes alıp vermesi yoğunlaştı, uyarılmışlığının kokusunu aldım.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Ellerim iç bacaklarına doğru kaymaya başladı. Ama sonra altına uzandım, kıcını kavradım ve hızlı bir hareketle onu yukarı kaldırdım. Vücudu benimkiyle birleştiğinde şaşkın bir ses çıkardı, bacakları içgüdüsel olarak belime dolandı, ayak bilekleri arkamda kilitlendi. Kıcını sıkarken aynı anda onu daha da yakınımaya çektim.

"Sen benimsin," diye fısıldadım, neredeyse konuşamayacak kadar kendimden geçmişim. "Benimsin."

"Ben seninim," dedi.

"Başka kimsenin değil," diye emrettim. "Başka kimsenin değil," diye tekrarladı.

"Zırhımı çıkar," dedim, dudaklarım boynunu ararken. Dilim dışarı fırladı, ısırmadan önce yaladı ve emdi. Uylukları tepki olarak etrafımda sıkıştı, kalçaları kalktı, kendini bana sürtmeye çalıştı. Tekrar ısırdım, aramızda bir kez daha ilkel ve kadim bir şeyin mayalandığını hissettim.

"Çıkar şunu," dedim, sesim gırtlaktan geliyordu. Ben boynunu yalamaya ve öpmeye devam ederken ellerinin hızla omuzlarıma doğru hareket ettiğini, her bir tokayı ustalıkla açtığını ve çözdüğünü hissettim,

Narin teninin her santimini örtmeye kararlıydı. Zırhının gevşediğini hissettiğimde, tek elimle onu tuttum ve vücudumdan geriye kalan derileri itmesine yardım ederek düşmelerine izin verdim. Birlikte pelerinimi omuzlarımdan çözmeye başladık, ta ki aynı anda belime ulaşana kadar. İkimiz de kemerimin tokalarına ve kopçalarına saldırdık, ta ki o da bir gümbürtüyle yere düşene ve sonunda aramızda sadece pantolonum ve gömleğim kalana kadar.

Sonra öpüşmeye başladık, dudaklarım onunkilere karşı sıcaktı. Bekleyemedim, ağırdan alamadım. Ağzını özlemiştim, bunu çok uzun zamandır reddediyordum ve dilim şimdiden onunkini arıyordu. Ağzını benimkine açtı ve öpücüklerime aynı şevk ve tutkuyla karşılık verdi. Dilini ağzımın içine çektim, onun her şeyi için çaresizdim, bana karşı inlemesinden zevk alıyordum. Ama daha fazlasına, daha fazla temasa ihtiyacım vardı.

Bacaklarımın arkası yatakla aynı hizaya gelecek şekilde döndüm ve öpüşmemize ara vermeden arkama yaslandım. Sonra iki elim de göğüslerindeydi, avuçluyor ve sıkıyordum, bu kadar yoksunluktan sonra onları hissetmek için açgözlüydüm.

Lyr zevkle nefes aldı, göğsü inip kalktı, ben onu okşadıkça nefesleri ağırlaştı, kıvrımlarının kabarıklığını yoğurdum, zaten hassas olan meme uçlarını okşamadan önce avuçlarımda ağırlıklarını hissettim. Hissettiklerinden, dokunuşumla sertleşmelerinden asla bıkmadım. Tadına bakmaktan.

Ancak o zaman öpüşmeyi kestim.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Hırladım. "Ya da bunları ne kadar özlediğimi." İkisini de sertçe sıkarak meme uçlarını parmaklarımın arasından dışarı çıkarmaya zorladım.

İnledi.

"Yakalandığımızdan beri her gece bunları düşündüm." Tekrar sıktım. "Bunları hayal ettim. Onlara dokunmayı. Onları yalamayı." Ve sonra eğildim, sertleşmiş bir meme ucunu ağzıma aldım.

Lyr haykırarak gömleğime uzandı ve onu başımın üzerine kaldırdı. G6mleği çıkarmasına yardım edecek kadar uzun süre göğüslerini serbest bıraktım. Ama sonra geri döndüm, dudaklarım diğer meme ucuna yapıştı, boştaki elim diğerini parmaklarımın arasına aldı, hafifçe çekiştirdi, sonra çıkardığı o sesi duyana kadar sıktım - ona özgü olan, sadece zevkini tutamadığında çıkardığı ses. Buna bayılmıştım. Onunla alay etmeyi seviyordum. Ve sonra tekrar yaptım, başka bir çığlık ortaya çıkardım. Göğüslerinin arasından, teninde belli belirsiz parlayan Valalumir yıldızının üzerinden öptüm.

Parmakları saçlarımın arasındaydı ve benim bakıcılığıma karşı kıvranıyordu. Ve Tanrım, onu böyle seviyordum. Kontrolünü kaybettiğini görmeye bayılıyordum.

Ama sonra ben çenesini kavrayıp tekrar ağzını ararken elleri tekrar belimdeydi. Pantolonumun bağcıklarını çözmüş, ereksiyonumu okşuyordu. Ve ilk kez ona izin verdim. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca, paylaştığımız yakınlıkların çoğu ona odaklanmıştı. Benimkinden önce onun zevkine. Onunla ilgilenmeme. Bunların hepsini sevmiştim, onu duymak, izlemek, hatta zevk aldığını hissetmek bile beni açıklayamayacağım kadar tahrik ediyordu. Ama her zaman onunla ilgiliydi. Çünkü ben öyle istemiştim. Ve bu geceden önce, nedenini ifade edemiyordum.

Daha önce anlamadığım bir şey itirafımla netleşti. Gücümü geri alma, ona sahip çıkma, onu işaretleme konusunda haklıydı. Seçebilmek, istediğim, özgürce arzuladığım şey dışında hiçbir neden olmadan onunla birlikte olmaya karar verebilmek. Babamın bana yaşattığı onca şeyden, Amalthea ve diğerleriyle yaptığım o lanet olası kurlardan sonra anılarımı alkolle boğmaya çalışmış, pasif davranmıştım. Arkama yaslanıp istediklerini yapmalarına, zevk almalarına izin verdim. Hiçbir şey hissetmediğimden değil, bedenim her zaman tepki veriyordu. Ama zihnim değil. Benimkiler yerine onların orgazmlarına odaklanmak daha kolaydı. Çünkü hiçbiri istenmemiştı. Çünkü kaybetmek daha kolaydı.

Uyuşmak, orada olduğumu unutmak daha kolaydı. Onların Lyr olmadığını unutmak.

Ama içimde bir şeyler değişmişti. Artık hazırdım. Bana istediğimi vermesi için hazırdım. Beklediğim bir şeyi. Uzun zamandır arzuladığım ama hoş karşılanmayan bir şey. Ta ki ona kadar.

Hâlâ beni okşuyor, beni kızdırıyor, ona karşı zıplamama neden oluyordu. Tekrar kıcını avuçladım ve ayağa kalktım, sonra niyetimi çok iyi anlamış gibi bacaklarını serbest bıraktı, titreyerek önümde durdu, elleri pantolonumun bağcıklarından geriye kalanları çekiyordu.

"onları," dedim. "Dizlerinin üzerine çök."

Yüzü önce şokla sonra da heyecanla kızardı, başını sallarken gözleri parladı ve yere çöktü. Pantolonum ve altıma giydiklerim de onunla birlikte gitti. Sikim serbest kaldı, arzumun kanıtı çoktan ucunda boncuk boncuk olmuştu.

Lyr dudaklarını yaladı, gözlerinde hayal etmeye cesaret edemeyeceğim kadar büyük bir açlıkla bana bakıyordu. Tanrım, o benim sonum olacaktı.

"Bunu sen istedin," dedim, sesim alçaktı ve sözcüklerin etrafında kıvrılıyordu.

"Evet," dedi, elleri çıplak bacaklarıma doğru kayıyordu.

Seğirdim. Hay sikeyim. Henüz orama dokunmamıştı bile, çıplak değildi. Ama her saniye o eller daha da yaklaşıyordu, ta ki avuçlarını kalçalarıma doğru kaydırana kadar, gözleri sikimde, benim ona yaptığımın aynısını yapıyordu. Bakıyor, beni içine alıyordu. Nefesim kesildi ve başıma doğru bir nefes verdiğinde sarsıldım.

"Bana nasıl sevdiğini söyle," dedi nefes nefese. Bir eli etrafımı sarmış, diğeri taşaklarımı avuçluyordu.

Gözlerimi kapattım, başımı arkaya yatırdım, kalbim patlamaya hazırdı. "Hoşuma gitti..." Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Her şekilde. Her şekilde." Saçlarına uzandım, parmaklarım kafa derisine girerek onu kendime çektim. "Bunu yapan senin lanet olası ağzın olduğu sürece."

Dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı, yanakları pembeleşti, sonra eğildi, başını öptü, sıkarken dili yavaşça yukarı aşağı yalamak için dışarı fırladı.

"Siktir," diye .

"mi?" diye alay etti. "Aynen böyle."

Tekrar yaladı, parmakları aşağı yukarı kayıyordu ve sonra hiç uyarmadan beni ağzına aldı.

Her emişinde, her çekişinde, ellerinin, dilinin, ağzının her içimden çekip çıkardığı hazzın etkisiyle yatağa düşmemek, gözlerimi kapatmamak için tek yapabildiğim buydu.

Tanrılar.

Nefesim kısa, daha sert ve daha hızlı geliyordu. Parmaklarım saçlarına dolanmıştı ve çok geçmeden sesler çıkaran, kontrolünü kaybeden, kalçalarım farkında olmadan hareket eden, onu itmeye, daha derine inmeye ihtiyaç duyan bendim. Beni sorgusuz sualsiz kabul etti, etrafımda inliyordu. Bu çok iyiydi. Çok iyiydi. Zaten sınırdaydım ve başka bir gece, daha fazla zamanımız olduğunda, bir yarın vaat edildiğinde, burada durmaktan, ağzına dökülmekten memnun olurdum. Ama bu gece değil. Daha fazlasına, onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Kalçalarımı pompaladım, kendimi bir şekilde daha da derine ittim, aniden kontrolü tekrar ele geçirdim, ta ki son bir hamleyle tıslayana kadar. Boşalmadan başarabileceğimi bildiğim son hamleydi bu. Lyr'in dudakları etrafımda kapandı, sertçe emdi.

"Yatağın üzerinde," dedim, kelimeleri zar zor oluşturalıyordum. "Şimdi." Lyr hemen itaat etti ve ağzından çıkan bir sesle beni serbest bıraktı. Battaniyelerin üzerine sürünerek oturdu ve bana baktı, ela gözleri şehvet, arzu ve aşkla parlıyordu.

Onu öpmek için eğildim ve dilim yavaşça hareket etti, alt dudağını ısırmadan önce uzun, durgun okşamalarla onunkini okşadı.

"Benim sıram," dedim ve karnının üzerine döndüm. Onu dizlerine kadar ittim ve sonra yatağın kenarında kendi dizlerime çöktüm, kalçalarını kavradım ve kıcını yüzüme doğru çektim. Parmaklarım kalçalarının her iki yanındaki bağların arasından geçti. Bir saniye sonra iç çamaşırı gitmişti.

Lyr kıpırdandı ve ben de bacaklarındaki tutuşumu sıkılaştırdım, yüzümü ortasına bastırarak onu içime çektim.

"Rhyan," diye haykırdı, sonra dilim kıvrımlarına dokunur dokunmaz durdu.

"Beni tatmak hoşuna gitti, değil mi?" Hırladım. "Bundan çok hoşlandın."

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Uyarılmaktan sıırıslıkam olmuştu, bacağından aşağı akmaya başlamıştı bile ve kokusu, hissi ve tadı baş döndürücüydü. Uyluklarının iç kısmına minik öpücükler kondurdum, o titrerken bulabildiğim her şeyi yalayıp yuttum. Sonra dudaklarını buldum ve emdim, alay ettim, öptüm ve yaladım, merkezine daha da yaklaştım.

Dirseklerinin üzerinde ağırlığını taşıyarak bana karşı geri itmeye başladı. Ama ben durmadım. Hiçbir şey beni bundan alıkoyamazdı. Lyriana'yla ziyafet çekmeyi seviyordum. Onun tadını anlatamayacağım kadar çok seviyordum. Ona en sevdiğim yemek olduğunu söylemişim. Ve her kelimesinde ciddiydim.

"Rhyan, lütfen," diye yalvardı. "Lütfen."

Sonunda dudaklarımı merkezinin etrafında birleştirdim ve bağırdı, küfredip miyavladı, tüm vücudu titriyordu. Kendi uyarılmışlığı bu açıdan çenemden aşağı akıyordu. Ama buna rağmen bacaklarını tuttum ve titremeleri yatışana kadar ağzımı ona doğru hareket ettirdim. Sırtı kavislendi ve ben arkasındaki yatağa geri sürünürken kendini ellerinin üzerine kaldırdı. Dizlerimin üzerindeydim ve karnına uzanarak onu kendime doğru çektim. Baş omzuma düştü, ağzı hâlâ O şeklinde açıktı.

Sikim kıvrımlarının altında okşandı ve kalçalarımı kaldırdım, sadece daha fazla baskı uygulayacak kadar, ileri geri ittim.

Aşağı uzandı, ben göğüslerini ararken o da beni bacaklarının arasına sürttü.

Boynunu eğerek başını çevirdi ve dudakları benimkileri buldu, beni derinden öptü.

"Benim için hazır mısın, Lyr?" Bir parmağımı içine sokmak için geri çekerek sordum, hemen hareket etmeye başladı ve iki parmağımı içeri pompaladım, sonra üçüncüsünü. "Oh, hazırsın amına koyayım," dedim boğazımın altından.

Tek tepkisi etrafımda sıkışmak oldu.

Parmaklarımı çektim. "Benim için sırtını eğ, ortak." "mi?" diye sordu boğuk bir sesle, bir eli boynumun arkasına uzanırken kıcı geriye doğru bastırdı. Mükemmel bir şekilde hizalanmıştık.

"Aynen böyle," dedim ve sikimi kavradım, kıvrımlarıyla bir kez daha alay ettim, kendimi onun uyarılmışlığıyla kapladım. Başını içeri bastırdım, birleşene kadar yavaşça, dikkatlice hareket ettim. Bunu ancak birkaç kez yapmıştık ve beni almaya hâlâ alışmaya çalıştığını biliyordum.

Ben tıslarken o nefesini içine çekti, mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışarak uyum sağlamasına izin verdim. O kadar iyi hissediyordu ki, beni o kadar ki, işkence gibiydi, ama yavaşça nefes aldım, merkezini okşadım ve boynunu öptüm. "İyi misin, Lyr?" Patlamaya hazır bir şekilde sordum.

"Mmmhmmm," tek yapabildiği buydu, ama nefesi yumuşadığında ve bu pozisyondaki hareketlerini test ederek kıpırdadığını hissettiğimde, hazır olduğunu biliyordum.

Kalçalarını kavradım, yavaş ve derin bir şekilde içine pompaladım, ilk başta dikkatlice hareket ettim, ama kısa süre sonra ritmim arttı ve Lyr hareketsiz kaldı, ben tekrar tekrar iterken vücudu benimkine yaslandı. Yumuşak inlemelerinin çığlıklara ve ardından bir dizi lanete dönüşmesi uzun sürmedi.

"Rhyan, ben gidiyorum... gidiyorum..." Ama asla bitirmedi. Etrafımda sıkılaştı, bağırırken çırpınıyor ve nabız atıyordu, vücudu öne doğru sarsıldı ve onu dört ayak üzerine geri itti.

Onunla birlikte gittim, hâlâ itiyordum, hâlâ kendimi tutmaya çalışıyordum. Ama çok geçmeden kalçalarını gıcırdatmaya başladı, ben saçlarına uzanıp omzunun üzerinden çekerken o da beni itmeye başladı. "Bana ağzını ver," dedim ve onu tekrar öptüm.

sıkılaştığında, kasıldığında, işimin bittiğini biliyordum ve onu sırt üstü çevirerek dışarı çektim.

"Lyr," dedim, tekrar içeri iterek. "Siktir." Ayak bilekleri arkamda kilitlendi, tırnakları sırtıma batıyordu.

"Benim için gel," diye fısıldadı.

Ve hepsi bu kadar sürdü. Üç vuruş daha yaptım ve homurdanarak içine boşaldım. Tüm vücudum sarsıldı, her parçam titredi ve zevkim geldikçe geldi ve geldi ve geldi. Küfrediyor ve onun adını haykırıyordum, tekrar tekrar bağıırıyordum. Hiç bu kadar uzun sürmemişti, hiç bu kadar iyi olmamıştı.

"Lyr. Lyr. Lyr."

Kaybolmuştum, çok ileri gitmiştim, ona çok aşkıttım.

Sonunda sakinleştiğimde, yüzümü boynuna gömdüm ve onu kendime sardım. Alnımdan öptü, beni hala içinde tutuyordu ve tırnaklarıyla sırtımda aşağı yukarı yumuşak tembel okşamalar yaptı. Gülümsedim, bunun onun hoşuna giden bir şey olması hoşuma gitmişti. Ve bu iyi bir şeydi çünkü çekilmeye isteksizdim, kendim de bundan hoşlanıyordum, ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyordum. Gözlerimi kapattım, bir kez olsun sadece onunla, onun kollarında olmaktan memnundum. Sadece olmaktan memnun.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Ben de seni seviyorum."

Başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım, o anda ne kadar güzel görüldüğünü görünce dehşete kapıldım, saçları dalgalıydı, yanakları kızarmıştı, dudakları öpücüklerimden şişmişti.

Tüm vücudu sanki Valalumir içinde yanıyormuş gibi parlıyordu. "Gülümsüyorsun," dedi.

Kendimi neredeyse aptal gibi hissederek daha da geniş sırttım. "Duramıyorum." Güldüm ve yanağını okşadım.

"Gülümsemeni seviyorum. Bunu yeterince yapmıyorsun, biliyorsun. Ama bunu yaptığında çok yakışıklı görünüyorsun." O

Beni öpmek için eğildi, sonra geriye yaslandı, ela gözleri altın parçacıklarıyla parlıyordu. "Daha da iyisi. Mutlu görünüyorsun."

O kadar geniş sırttım ki neredeyse canım yanacaktı. "Kendimi mutlu hissediyorum," dedim. Ve o anda ciddiydim. Mutluluk, hatta bu duygunun kısacık saniyeleri bile, yıllarca imkânsız hissettiren bir şeydi. Mutluluk benim için olmayan, benim için yaratılmamış bir duygu gibi gelmişti. Sanki yanlış doğmuştum ve herkesin kolayca elde ettiği, herkesin sahip olduğu, herkesin aradığı bu şeyi hissetme yeteneğine sahip değildim. Ama o an için sanki bir sırrı öğrenmiş gibiydim. Daha önce hep kilitli olan bir kapıdan içeri girmiştım.

Dünyamdaki hiçbir şey doğru değildi. Korkular hala vardı. Geçmiş. Ve bu odanın dışında yattığını bildiğim şey hala oradaydı. Kendimiz için inşa ettiğimiz bu küçük sevgi, güvenlik ve neşe kozası geçiciydi. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sadece Lyr önemliydi. Sadece kalbimin çarpması, ruhumdaki ışık ve bedenimin onu tutarken hiç bu kadar mükemmel hissetmemiş olması.

"Sanırım mutluyum," dedim. "En azından seninleyken öyleyim."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Tanrılar adına. Bunu söylediğimde o kadar neşe dolu görünüyordu ki kalbim yerinden çıkacak sandım. Sözümü geri aldım, onu bu hale getirdiğim zamanki kadar mükemmel hissetmemiştim. Endişelerini, kaygılarını unutarak.

"Elbette," dedim, çenesini ve yanağını öperek. "Seninle bu şekilde birlikteyken, sanki kötü olan her şey bir anda yok oluyor. Ve yüzleşmek zorunda olduğumuz şeyleri, önümüzdeki tüm sınavları düşündüğümde, bilmiyorum. Seninleyken böyle mi? Her şey daha katlanılabilir geliyor. Sanki kazanabilirmişiz gibi. Sanki bunu yapabiliirmişiz gibi. Birlikte." Belki de sadece seks sonrası parıltıydı ama o anda söylediklerime gerçekten inanmıştım. Kendimi daha güçlü, daha yetenekli hissettim. Onu tekrar öptüm. "Sadece yanımda olduğunu bilmek bile her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissettiriyor. Herkesle savaşıabilirim. Seninle olmayı seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Fırçaladım

Yüzünden bir tutam saçı çekti. "Beni çok mutlu ediyorsun, Lyr. Her zaman. Her zaman seninleyken."

Gülümsemesi duraksadı. "Peki ya benimle olmadığında?" diye sordu, sesi birden kısılmıştı.

İçimi çektim, sırtışıam artık pişmanlık vericiydi. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

Başını salladı, yüzümü tekrar kendine çekti ve beni çıldırtıcı bir yavaşlıkla tekrar öptü. Sanki sonsuza dek yaşayacakmışız gibi. Ve Tanrılara öyle olmasını diledim. Bütün gece o öpücüğün içinde kalabilirdim.

"Peki ya sen ortak?" Nefes alırken sordum. "Mutlu musun?"

"Seninleyken," dedi dudaklarımın kenarını öperek. "Her zaman."

"Peki ya benimle olmadığında?" diye sordum.

"Ben de bunun üzerinde çalışıyorum," dedi sesi titreyerek. Ve büyüünün sona erdiğini anladım. Gerçeklik tekrar içime çöküyordu.

"Alıştırma yapmak ister misin?" diye sordum, nazikçe ondan uzaklaşarak. Onun içinde yumuşuyordum ve aşırı hassastım.

Çekilmeme izin verdi ama beni kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı. "Hayır, gitme. Henüz gitme. Yatağımdan uzakta çok fazla gece geçirdin. Hem zaten çırağıma hâlâ burada ihtiyacım var. Farklı bir pratik için."

"Şey," diye takıldım. "İhtiyacı olan bir acemiye asla terk edemem. Özellikle de daha fazla derse ihtiyaç duyduklarında."

Oradan ayrılıp odama dönmem gerektiğini biliyordum. Ama içimde bir şey beni yatakta tuttu, hareket etmemi engelledi. Ruhumda onun yanından ayrılmak için bir isteksizlik.

"O zaman mutlu kalalım," dedim. "Seninle burada biraz daha çalışacağım. Mekara."

"Rakame." Lyr başını salladı, ben de başımı göğsüne yasladım ve gözlerim kapanana kadar saçlarımı okşamasına izin verdim.

Bir süre sonra, pencereden giren hafif bir esintiyle uyandım. Baharın müjdecisi. Lyr'in çıplak vücudu ay tarafından aydınlatılmıştı. Yan yatmış, bana sarılmıştı, battaniye kalçasına kadar düşmüştü. Elimi uzattım.

dışarı çıkardım ve kolunu okşadım, sonra elimi göğüslerinin arasından atan kalbine doğru kaydırdım. Valalumir içinde nabız gibi atıyordu.

Uyuyakalmıştık ama ayın gökyüzündeki konumuna bakarak yaptığım tahminlere göre aradan bir saatten fazla zaman geçmemişti.

Derin bir nefes aldım, onu çektim.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. Uyumam gerektiğini biliyordum, ya uyuyacaktım ya da gidecektim. Ama onu izlemeyi bırakamıyordum. Böyle çok huzurlu görünüyordu. Önümüzde duran sınavlardan habersizdi. Mutlu görünüyordu. Onunla birlikteyken mutlu olduğum gibi. Onu her zaman görmek istediğim gibi.

Ama bu his zayıflıyordu. O anda bundan sonra olabileceklerin fazlasıyla farkında olduğumu hissettim ve onu tekrar kollarıma almak, kucaklamak ve korumak için bir dürtü duydum. Hâlâ beni dinleyen tüm Tanrı ve Tanrıçalara söz vermek, Kırk Dörtler Konseyi'ne ya da her kim sorumluyorsa ona onu güvende tutmaları için yalvarmak, iş o noktaya gelirse bu sefer benim hayatımı onunkine tercih edeceklerine yemin etmek istiyordum.

Lyr aniden kıpırdandı. Kirpikleri titredi, gözleri açıldı ve yer değiştirdi, bana bir aşağı bir yukarı baktı, nefes alıp vermesi eşit ve yavaştı.

Konuşmadık. O zamana kadar iletişimin ötesine geçmiştik. Bir bakışı, bir baş sallaması yetti. Bana uzandı ve sırt üstü dönerek beni üstüne çekti, bacakları zaten açıktı.

Kendimi ellerimin üzerine ittim, ağırlığımı ondan uzak tuttum, parmaklarını etrafıma sardı, beni içeri yönlendirmeden önce okşadı ve sıktı.

Bir hamlede tamamen kılıfına sokmuştum, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, gözlerimiz birbirimizde sabitti. Geri çekildim, pelvisimi öylece yatırdım ve tekrar içeri ittiğimde inledi. Ben de inledim.

Elleri sırtımı bulurken, tırnakları içime batarken bu açığı korudum. Sonra tekrar tekrar içine pompaladım. Alışılmadık derecede sessizdik, sanki üzerimize bir büyü yapılmış gibiydi. İkimiz de hızla boşaldık, gözlerimizi dört açarak birbirimizin kıvranışını izledik.

"Evlen benimle," dedim aniden, hâlâ içinde nabızı atıyordu.

"Ne?"

"Evlen benimle. Sadece... evlen benimle." Elbette bu imkansızdı. Kaderlerimizle ilgili her şey bunu yasaklıyordu. Ama umurumda değildi. Onunla gizlice evlenecektim. Başka türlü yaşamaya çalışmaktan, rol yapmaktan bıkmıştım. Ve onun eğlendirmek zorunda kaldığı erkeklerden de bıkmıştım.

Sırıttı. "Zaten ruh eşi olduğumuzu hatırlıyorsun değil mi?"

Güldüm ama yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Rhyan." Gözyaşımı sildi.

"Biz ruh eşiyiz," dedim. "Senin için cennetten düştüm. Hayattan hayata izini sürdürdüm ve bu hayat bittikten sonra da seni bulmaya devam edeceğim. Seni tekrar bulacağım. Seni her zaman bulacağım, seni her zaman tanıyacağım. Ama bu hayatta daha fazlasını istiyorum. Her istiyorum. Seni sahiplenmemi söyledin. Ve ben daha bitirmedim. Seni her şekilde benim yapmak . Sadece her hayatta değil, her şekilde. Ve senin de bana aynısını yapmanı istiyorum. Tüm benliğime sahip olduğum her şeye tam ve eksiksiz olarak sahip olmanı istiyorum. Çünkü ben seninim. Çünkü her zaman senin olacağım." Lyr sıırttı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Ama o daha cevap , uzaklardan çanlar çalmaya başladı, ses önce yumuşaktı, sonra daha yüksek, daha ısrarlı hale geldi, desen kendini tam olarak zamanlanmış notalarda ortaya çıkardı. Bu ne saatlik bir çağrı ne de akadim tehdidiydi.

Bu bir ölüm çanıydı.

İmparator için. O geçti.

Gözlerimi sıkıca kapattım, nabzım hızla atıyordu. Ruhunu bir an bile huzur bulamasın.

Lyr ayağa kalktı, gözleri büyüdü, anladı.

İçimi çektim, battaniyeleri geri çektim ve ona son bir kez daha baktım. Her bir özelliğini ezberlemeye çalıştım. Onu böyle hatırlamak istiyordum. Tam o anda nasıl görüldüğünü. Çıplak, güzel, mutlu, sevilmiş.

Sonra yataktan çıktım ve boyun eğerek elini uzattım. "Hadi," dedim. "Giyinmemiz gerek. Şimdi her şey olabilir."

KIRKINCI BÖLÜM

MORGANA

Çalan çanların sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Çanlar İmparator'un ölümünü duyuruyordu. Lanet olası Majesteleri, İmparator Tanrı'nın cezası Theotis ölmüştü. Jules'u kaçıran. Tecavüzcüsü. Halkımı köleleştiren canavar. Ülkemi terörize eden. Ailemi. Ka'mı. Sonunda. Öldü. Gitti. Cehennemde çürüyor. O çanların sesi artık en sevdiğim melodi olacak.

Tanrım, dans edebilirdim. Güneş birkaç saat içinde doğacak, dalgalar uzaklara çarparken Saray'ı ıslı ıslı yapacaktı. Hiçbir zaman gün doğumu ya da gün batımını seven biri olmadım. Sabahları ya da geceleri derin bir nefes alan biri asla olmadım. Ya da hiç.

Ama bu sabah, bu sabah yapabiliirdim. Bu sabah, bunu dört gözle bekledim.

"Sana söylemiştim," dedi Andromeny. "Sana bu gece öleceğini söylemiştim. Valabellum olmayacak demiştim."

Boğazım düğümlendi. İmparator'un düşüşünü görmek beni ne kadar sevindirir de, Andromeny beni hâlâ tedirgin ediyordu.

"Haklıydın," diye kabul ettim. "Ve Ereşya'nın parçası içinde yatıyor."

Hissetmiyor musun? Aemon sordu, sesi zihnimde bir okşama gibiydi. Sadece yakınında olmak bile gücünün arttığını hissettirmiyor mu?

Gözlerimi kapattım. Ve kapattım. Onun çağrısını, büyüünü hissettim. Buradan bile hissedebildiğim eşsiz bir imzası vardı ve hafızamda bir şimşek çaktı. Büyük bronz bir kalkan. Turuncu parça merkezinin içine gömülmüştü, kristalin geri kalanı etrafındaki metal tarafından gizlenmişti. Onu Boğulma'dan sonra kendim yapmıştım. Ve birçok savaşta beni güvende tutmuştu.

Olmayana kadar.

Hazır mısın? Aemon sordu. Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. Arkturion zırhını giymişti, omuzlarında altın seraphim kanatları, arkasından akan kırmızı bir pelerin vardı. Arkasında, gölgelerin arasında saklanan en güvendiği akadim vardı.

Yalan söylemediğini nereden bileceğim? Ben sordum.

Kedicik, bu onun öngöruları için yeterli bir kanıt değil mi? Olasılıkları gördün. Potansiyel sonuçları gördün. Kız kardeşin hala büyük tehlikede. Parçayı kendisi için almayı planlıyor. Bunu içindeki ışıkla, kontrol edemediği ışıkla birleştirdiğinde, bu çok fazla olacak. Bunu gördün. Düşüşünü gördün. Eğer parçayı kendin almazsan, o ölecek.

Andromeny onu kullanacağından emin mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

Cevabını zaten bildiğin soruları neden bana soruyorsun? Onun zihnini gördün. Lyr onun peşinden gidecek ve onu kendisi için kullanacak. Ve bu onu öldürecek.

Ya Jules ve Meera? Ben sordum.

Onları güvenli hale getirebiliriz. Ama birlikte çalışmamız gerekiyor.

Arkamı dönüp Saray'a baktım ve ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturdum.

Andromeny'nin zihnimde canlandığı imgeler. Sonuçlar, kaderin potansiyel ipleri. Bazıları hâlâ belirsizdi. Ama o bundan hiç şüphe etmemişti, ben etmiş olsam bile. Tanrı Moriel İmparatoru nasıl öldürebilirdi? Moriel artık orijinal haliyle var değilken bu nasıl mümkün olabilirdi? Şu anki enkarnasyonu Saray'ın yakınında bile değilken?

Yine de İmparator, Moriel'in eliyle ölmüştü. Sadece Moriel gibi giyinmiş biri olsa bile.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve yan tarafta, ağaçların arasında uyuyan gryphon'a baktım. Özel arabam sırtına bağlıydı. Ve içinde eskisinden daha da güçlü bir şekilde parlayan çivit rengi parça vardı.

Eğer Jules saraydan kurtulursa ve Meera da Imperator Hart'tan kaçarsa, diye düşündüm.

birlikte çalışmak.

Lyr için pazarlık yapmayacak mısın? Aemon sordu. Sesi eğlenmiş gibi ydi.

Ama Andromeny'nin bana gösterdiklerini hatırladım. Karşılaştığı tehlikeyi. Ve oluşturduğu tehdidi. Sadece kendisi için değil. Ama hepimiz için.

Derin bir nefes aldım ve gryphon'uma doğru yöneldim. Bütün gece uçtuktan sonra yorulmaya başlamıştım. Ve dünyaya, mağaraların ötesine geri döndüğümde, sesler geri geliyordu, yanımdaki parçanın gücüyle bile vorakh'ım yeniden etkinleşiyordu. Gücümü geliştirmek için birkaç saat daha uyumak istedim. Lissa bana yatağımın hazır olduğunu işaret etti.

Lyr kendi kaderini belirledi diye düşündüm. Ve ben onu takip etmeyeceğim.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Galen imparatoru öldürmüştü. Galen lanet olası imparatoru öldürmüştü.

Sikeyim. SIKTIR! Onu kurtarmaya, korumaya çalışıyordum. Ne düşünüyordu ki?

Odamda bir ileri bir geri volta atıyor, olayı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordum. Neden bu kadar inatçıydı? Yapılacak doğru şeyin bu olduğundan bu kadar emin miydi? Bu onu öldürtecekti, tıpkı bildiğim gibi. Başarabileceğini düşünmemiştim. Hiç hayal etmemiştim.

Ama yapmalıydım. Denemeleri kazanmaya devam etmesinin, bir sonraki seviyeye geçmesinin bir nedeni vardı.

Valabellum'a gelmesine şaşırmamıştım. Bir rol almasına. Ama Moriel-Moriel hep ölürdü. Ve şimdi ne olursa olsun, ister oyunlara devam etsinler ve kaderini mühürlemek için onu oraya yerleştirsinler, ister cinayetden yargılasınlar, ölecekti. Ve sadece ölmekle kalmayacak, işkence görecekti.

Dünyadaki en iyi arkadaşım ve o beni dinlemedi, onu kurtarmama izin vermedi.

Bir şeyler bulmalıydım. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama nasıl? Lanet olsun. Bunu nasıl yapabildi?

Kapıma yüksek sesle vuruldu. Sonra o kadar güçlü bir ses daha geldi ki odam sarsıldı.

Eric ve Bellamy hemen kapıdaydı. Kalmalarına ve beni korumalarına izin verilmişti ama silahsızlardı, kilit altına alındığımızdan beri sopaları yoktu. Artık gerçek muhafızlarımız İmparator'un ya da sanırım Numeria'nın muhafızlarıydı. Artık İmparatorumuz yoktu.

"Kim var orada?" Bellamy sordu.

"Senatonun ve İmparatorun emriyle, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu, bu kapıyı derhal açacaksınız."

Solgunlaştım. O sesi tanıyordum. Bastardmaker.

Boğazım düğümlenerek başımı salladım ve doğruldu, saçlarımı geriye iterek nefesimin eşitlenmesini istedim.

Bastardmaker içeri girdi, siyah boncuk gözleri odamı inceliyordu. "İmparator derhal yardımınızı istedi," dedi.

"İmparator mu?" diye sordum. "Ama... çanlar." "Theotis gitti," diye onayladı.

"Şimdiden yeni biri mi seçildi?" Ben sordum.

"Elbette. Saraydaki suikastçılar yüzünden hızlı hareket etmek zorundaydık."

"Ama çanlar daha yeni çaldı. O sadece-"

"Sen aptal mısın?" diye sordu Bastardmaker. "Nefes almayı bıraktığı anda çanların çaldığını mı düşünüyorsun? Tam ölüm zamanının bir işareti olduğunu mu sanıyorsun? Onlar lanet olası bir duyuru. Hazır olduğumuzda çalarız. Kontrolü ele alacak, bu karmaşaya düzen getirecek yeni bir İmparatorumuz olduğunda. Ve o seni şimdi görmek istiyor. Tek başına."

Bellamy'nin kaşları endişeyle çatıldı ve olduğu yerde durdu. Benimle gelmesi gerekiyordu. Ama bu geceyle ilgili hiçbir şey protokole uygun değildi. Bir İmparator suikasta uğramıştı. Ve hepimiz biliyorduk ki Bastardmaker isterse Bellamy'nin hayatını yasal olsun ya da olmasın birkaç dakika içinde sona erdirebilirdi.

"değil," dedim. "Ben de geleceğim."

Bastardmaker topuklarının üzerinde döndü, kırmızı Arkturion pelerini arkasında uçtu ve kapıdan çıktı. Onu takip ederken otomatik olarak kemerime uzandım, parmaklarım asamı sarmak için kaşınıyordu. Bu bir içgüdüydü, ne zaman bir düşmanla karşılaşsam yaptığım bir şeydi. Ne zaman tehdit altında hissetsem. Bastardmaker'la dövüşmeyi deneyecek kadar aptal değildim ama onu üzerimde taşımanın verdiği güvenlik hissi güven vericiydi. Güvence zayıf olsa bile.

Saray'daki yürüyüş sonsuzmuş gibi geldi ve bir an için beni teknik bir suçtan dolayı hapsedmek üzere zindanlara götürmesinden korktum.

Yapabilirdi. Yapabilirdi. Başından beri beni izliyorlardı. Ve belki de güvende olduğum konusunda yanılmıştım, sırlarımın gizli kalması konusunda yanılmıştım. Belki de Vorakh olduğumu biliyorlardı. Belki de onlara Lyr ve Rhyan'ı getirmeyi başaramadığım içindi.

Belki de Galen ile arkadaş olduğum içindir. İmparator'un katiliyle arkadaş.

Ama sonra aniden yön değiştirdik ve Taht Odası'na giden merdivenlerden yukarı çıktık. Yerdeki karoların mordan siyah ve beyaz karışımına geçişini izledim.

Daha önce hiç görmediğim kadar çok muhafız girişin önünde hazırdaydı, içeride ise sessiz, öfkeli sesler derin bir sohbete dalmıştı.

"Geçmemize izin verin," diye talep etti Bastardmaker.

Bir anda soturi sıraları ayrıldı ve içeri girmemize izin verildi. Tüm Arkasvim ve onların tüm Arkturi'leri oradaydı. Tahtın yanındaki kürsüde Kılıç duruyordu, yüzü soğukkanlıydı.

Kalabalığın içinde Arianna'nın yüzünü buldum. Ama bana karşı ilgisiz görünüyordu. Yavaşça saymaya başladım, bulabildiğim her Arkasva'yı hızlıca tespit ettim. Kuzeyliler kolayca tespit edilip hesaba katılmıştı. Sindhuvine'den Ka Kether, Aravia'dan Ka Lumerin, Eretzia'dan Ka Sephiron, Hartavia'dan Ka Taria ve Payunmar'dan Ka Valyan. Ve orada, sakalı özenle kesilmiş bir şekilde en önde duran kişi Glemaria'lı İmparator Hart'tı. Hepsi kürsünün önünde durmuş, Arkasva'nın altın defnelerini takmışlardı.

Demek Hart İmparator ilan .

Yine de kürsüdeki taht boştu ve üzerinde daha önce gördüğüm kalkan parlıyor gibiydi, ortasındaki taşın rengi akıldan çıkmıyordu. Gözlerimi ona diktiğim andan beri ona çekilmiştim ve neredeyse transa giriyormuşum gibi hissediyordum. Gördüğüm bir imgelemekten çok korkmuştum.

özellikle de bir vorakh'ı adalete teslim ettikten sonra, ama o kalkan başka bir şeydi.

Hızlıca odanın diğer tarafına, güneyli Kavim'in Arianna'nın yanında toplandığı yere baktım. Lethea'dan Ka Maras, Giritanya'dan Ka Zarine, Damara'dan Ka Daquataine ve Elyria'dan Ka Elys vardı.

Tahtın arkasından bir kapı açıldı ve yeni İmparatorumuz ortaya çıktı.

Imperator Kormac.

Kürsüye çıktı ve tahtına oturdu, siyah Imperator cübbesinin yerini artık İmparator'un mor cübbesi almıştı.

"Eğilin," diye bağırdı Kılıç. "Hükümdarınız, Majesteleri, İmparator Avery, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu'nun önünde eğilin."

Hayır. Hayır.

Bastardmaker sırtıma bir tokat attı ve hemen yere yığıldım, dizlerim morartıcı bir hızla yere çarptı.

Etrafımdaki herkes, tüm Arkasvim ve tüm Akrturi de aynı şeyi yaptı. Sadece Blade ve nöbetçi soturilerin geri kalanı silahları ellerinde dimdik ayakta kaldı.

Bir seçim yapılıp yapılmadığını ya da burada ne gibi kararlar alındığını bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Ka Kormac'a sadık olan birkaç kişi dışında hiç kimse bu durumdan memnun değildi.

"Ayağa kalk," dedi İmparator Avery. "Tıpkı selefimin güneyde İmparator olarak hüküm sürerken bana tavsiye ettiği gibi, bu İmparatorluğun güvenliğini sağlamak için bir an önce göreve başlamalıyız. Sınırlarımızı güvenli hale getirdim, akadim tehdidini sona erdirdim ve hepinize yemin ederim ki bunu da sona erdireceğim. Şimdi, adet olduğu üzere, hepiniz sabaha kadar burada kalacaksınız."

Etrafıma baktım, İmparatorluğun tüm yöneticileri perişan görünüyordu ve yanlarında Arkturi'leri olmasına rağmen gözleri etraflarını saran silahlı muhafızlara kayıyordu. Onlar da en az kadar tutsaktı.

Bir kez olsun Arkasva olmamak güzeldi. En azından odamda biraz mahremiyetim vardı.

En azından ben öyleydim. Şimdi ben de bir tutsaktım.

"Lord Tristan," dedi İmparator Avery. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Çok acil bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. Beni takip edin." Tahtından kalktı ve aniden beliren bir kapıdan geçerek tekrar kürsünün arkasına yürüdü.

Bastardmaker beni ilerlemeye teşvik etti. Arkama dönüp herkese baktım, ensemden boncuk boncuk ter vardı. Gitmek istemiyordum. Ona güvenmiyordum. Bunların hiçbirine güvenmiyordum. Seçimler bu kadar hızlı gerçekleşemezdi, iktidar değişimleri zaman alırdı. Uygun bir seçim yapılana kadar İmparator'un ikincisi hükümdar olarak atanmalıydı. Gerçek bir geçiş için en az bir ay geçmesi gerekirdi.

Ama aynı şeyi aylar önce Bamaria'da da yapmıştı. Harren Batavia'nın yerine geçen Lord Eathan'ı görevden almış ve Arianna'yı iktidar koltuğuna oturtmuştu. Ve ona, ülkemin Arkasva'sına ve Yüce Leydi'sine, müstakbel kayıinvalideme bakarken, gözlerimle ona yalvardım. Koruma, güvenlik ve af için yalvardım.

Ama yüz ifadesi soğuktu, sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi davranarak önüne bakıyordu.

Taht Odası'nın dışına açılan uzun bir koridorda gözden kaybolduk. İmparator beni bir köşeye götürürken dikkatle izledim. Önümüzde basit, siyah bir kapı duruyordu.

"Dikkatli olun," diye emretti İmparator Avery. "Çok az kişinin buraya girme izni var."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için başımı salladım. Kapıyı çaldı ama normal bir vuruşla değil. Bunun çok özel bir ritmi vardı. Bir dizi vuruş.

"Bu Voladarim'in açılış vuruşları. Biliyor musun?" diye sordu.

Boğazım . "Tabii ki."

"Müziğe yatkın mısın?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

"Ne?" Lanet olası Lumeria'da şu anda neler oluyordu?

"Sadece bir soru. Bu odaya tekrar girmek için bir kod. Bunu biliyor musun?"

Güçsüzce başımı salladım. "Evet."

Siyah kapı açıldı ve bir soturion başını dışarı uzattı. "Majesteleri." Tamamen kel, orta yaşlı bir adam başını dışarı uzattı. "Hazır mısınız?"

"Bir dakika. Kapıyı kapatın. Lord Tristan'ın şifreyi öğrenmesini sağlayacağım. Doğru yaparsa kapıyı aç."

"Elbette, Majesteleri." Kapı çarparak kapandı ve İmparator beni ileri doğru itti.

"Ee?" diye sordu. "Kapıyı çal."

Yaptım, siyah kapıda şarkıyı çaldım.

İmparator alay etti ve ben de yanlış yaptığım korkusuyla geri çekildim. Ama kapı açıldı ve aynı kel soturion içeri girmemizi işaret etti.

Sonunda yanan birkaç lamba dışında neredeyse kapkaranlık olan başka bir koridora girdim. Yürüdükçe koridor daha da daraldı ve yeni İmparator'un arkasında yürümek zorunda kaldım.

"Bir sorgulama yapıyoruz," diye duyurdu. "Belli ki amcamın katilini yakaladık."

Galen.

"Elbette," dedim tarafsız bir şekilde.

"Protokol." İmparator Avery güldü. "Evet.

Protokol."

Kenara çekildi ve büyük, loş bir oda ortaya çıktı. Hiç pencere yoktu. Mobilya da yoktu. Birkaç büyücü bir köşede toplanmış gibi görünüyordu. Onlarda garip bir şeyler vardı. Hepsi zayıftı ve başlarında kukuletalı mavi pelerinler vardı. Yüzleri asıktı ve şok edici bir şekilde hareketsiz duruyorlardı. İmparator bir meşaleye uzandı ve odayı bir anda aydınlatan bir dizi lambayı yaktı.

Nefesim kesildi. Parlak sarıya boyanmıştı.

Çok fazla sarı. Çok fazla sarı.

Kötülüğü doğurdun. Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi ruhunun içini gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!

Kalbim çarpmaya başladı, korku hissi elle tutulur bir duyguydu.

Ancak daha parlak ışıklar yandığında, bakışlarım odada bornoz giymeyen tek kişiye takıldı. Neredeyse hiçbir şey giymemişti. Elbiseleri yırtılmış, elleri başının üzerinde zincirlenmişti. Sadece kısa pantolonu kalmıştı ama o da yırtılmıştı ve yakında düşecekmiş gibi görünüyordu. Sırtında kan vardı, çok fazla kan, soturilerde kullanılan türden bir kırbaçla yapılmış bir düzineden fazla kesikten damlıyor ve sızıyordu. Lyr'in üzerinde kullanılan türden.

Gözlerimi kaçırmaya hazırdım. Midem döndü, yediğim her şeyi geri getirmekle tehdit ediyordu. Kan görmeye dayanamıyordum. Bakamıyordum. Çok tanıdık, o gece gördüklerime çok yakındı. Vorakh'ın ailemi parçaladığı gece.

Ama ilerlemeye başladığım gibi, aynı hızla durdum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir asam vardı ama müttefikim yoktu ve bir soturion tek çıkışı kapatmıştı. Kurtulmak için savaşabilirdim ama sonra ne olacaktı? Saraydan nasıl kaçacağımı bilmiyordum.

İmparator Avery, "Arkadaşınız pek işbirlikçi davranmıyor," dedi.

"Sorulara cevap vermiyor musunuz, Majesteleri?" Ben sordum.

"Hayır. Cevap verdi. Biz sadece onun cevaplarına katılmıyoruz."

İlerledi ve kemerinden bir anahtar çıkardı. Ve ben tepki veremedim Galen'in kafasına yumruk attı.

Tekrar inledi ve İmparator Avery sağ kolunu serbest bırakmadan önce ayaklarına kan tükürdü.

"Dön," diye emretti ve kolunu sürükleyerek onu bir kez daha duvara zincirledi, ama şimdi yüzü dışarı dönüktü. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Burnu kırılmıştı, vücudu ter içindeydi.

Gözlerimiz buluştu.

Galen başını salladı. "Tristan'ın hiçbir fikri yoktu. Hiçbir parçası yok," dedi yorgun bir şekilde, sanki söylediği her kelime canını yakıyormuş gibi.

"Kesin olarak görelim." İmparator daha sonra tekrar odayı geçerek cüppeli büyücülerin önüne geldi.

Hepsi onun varlığında küçülmüş, hareketsiz ve sessiz kalmış gibiydi.

Sonra birini işaret etti, görünüşüne bakılırsa ergenlikten yeni çıkmış bir kadındı bu. Kadın bir adım öne çıktı ve Galen'e doğru yürüyerek tam önünde durdu.

"Başlığını çıkar," diye emretti İmparator Avery.

Öyle yaptı, hemen arkasına baktı. Aklıma bir şey takıldı. Onu daha önce görmüştüm.

"et," dedi İmparator.

Büyücü başını salladı, Galen'e dönmeden önce gözleri benim üzerimdeydi. "Lord Tristan seninle çalıştı mı?" diye sordu. Adımı neredeyse tükürüyordu.

Galen burnunu çekti. "Hayır."

Büyücü onun cevabına tepki vermedi, sadece niyetle bakarak onu izledi.

"Tekrar," diye emretti İmparator Avery.

"Lord Tristan sizinle birlikte mi çalıştı? Size herhangi bir şekilde yardım etti mi?" diye sordu büyücü. Tristan derken bir kez daha sesindeki kin ve nefreti hissedebiliyordum.

"Hiçbir fikri yoktu," dedi Galen, sesi bitkin geliyordu. Başı öne eğildi ve acı içinde öksürdü. "Beni oyunlardan uzak tutmaya çalıştı."

Büyücü bakmaya devam etti.

"Eee?" İmparator Avery sordu. "Gerçek mi?"

"Evet, Majesteleri," dedi büyücü.

"Peki ya siz?" diye sordu, bir araya toplanmış işaret ederek.

"Biz de aynı şeyi duyuyoruz," dedi bir ses, küçük ve neredeyse çocuksu.

Şaşkınlık içinde bir ileri bir geri baktım. Kadın büyücü Galen'e başka bir soru sorarken İmparator Avery yanıma geldi.

İmparator onu işaret ederek, "Zihin okuyucu," dedi.

"Ne?" Neredeyse sıçrayacaktım. "Ama onlar... vorakh," diye tısladım.

Başını salladı. "Evet. Öyle. Sanırım daha önce neredeyse bir anlaşmaya varmıştık, sen ve ben. Lyriana'nın ve Hart'ın o piç oğlunun hayatına karşılık arkadaşının hayatı."

Başımı salladım. "Ama... ama sen onu gördün, öldürdüğünü gördün-" Kendimi kestim. Bu Galen'a yardım etmeyecekti. Ama ona nasıl zarar verebilirdi ki? İmparatoru öldürmüştü ve herkes buna şahit olmuştu.

"Herkes onun Moriel'i oynayan Soturion olduğunu biliyor." Omuz silkti. "Maskelenmişti. Gerçek kimliğini sadece birkaç kişi biliyor. Biraz soruşturursam ne kadar büyük bir sorun olduğunu anlayabilirim. Belki de katil son anda onunla kıyafet değiştirmiştir. Kim bilir? Hâlâ serbestçe dolaşabilir."

Kalbim küt küt atıyordu. "Yapabilir mi?"

"Daha fazla bilgi verebilirse, ona yardım etmiş olabilecek başka biri. Bu gece bağışlayıcı bir ruh halindeyim. Amcamı kaybettim. Ama bir İmparatorluk kazandım."

Ürperdim. Amcası gözlerinin önünde öldürülmüştü. Ama hiç pişmanlık duymuyordu. Suçluluk duymuyordu. En ufak bir üzüntü bile. Lanet olsun. Bilmesem, bıçağı Galen'ın eline onun verdiği bahse girerdim. Ona saldıracağı anı söyledi. Bu sonucu o istemişti. Ve nasıl umurunda değildi. Düşündükçe, Galen'ın bu şansı nasıl elde ettiğini daha çok merak ediyordum. Kormac benden intikam almak için onu Moriel olarak seçmişti. Ama İmparator'a ulaşmayı nasıl başarmıştı? Bu kadar yaklaşmayı. Şüphesiz Theotis'in böyle bir şeye karşı daha fazla koruması vardı, değil mi?

Galen'in bana İmparator'un gitmesini isteyen tek kişinin kendisi olmadığını söylediğini düşündüm. Ve Kormac beni gözetliyordu. Soturi'yi gözetlemesine, suikast planlarını ortaya çıkarmasına ne engel olabilirdi? Ve sonra onları durdurmasını?

Ama bu şu anlama gelir.. Hayır. Hayır.

Lethea'dan daha mı uzaktaydım? Kormac Galen'e tuzak mı kurmuştu?

Yutkunarak Kormac'a baktım. "Anlamıyorum. Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum. "Neden beni buraya getirdin?" Huzursuzca büyücülere baktım. Vorakh'a. "Onların amacı ne?"

Bir anda tüm dikkatleri üzerimdeydi, auraları nefret doluydu.

Ve benden nefret etmeleri gerektiğini fark ettim. Ben de onlardan biriydim ve içlerindeki en büyük haindim.

İmparator Avery sırtıttı. "Onlar mı? Hepsi senin burada. Onlara bu olacak. Lethea test içindir. Yeteneklerinin derinliğini ve kapsamını daha iyi anlamak için. Yeterince güçlüyse, İmparator'un zevkine hizmet etmek için buraya gelirler. Artık benim zevkime. Onlar hayatım olarak bilinirler, gizlenmiş olanlar."

Ona inanmayarak başımı salladım. Bunun bir tür hile ya da kâbus olduğundan emindim. "Soyulmamışlar mı?" diye sordum. "Kilitli değiller mi?"

"Hayır. Bazıları öyle, ama çoğu yararlı. Ve biz değerli kaynakları çöpe atmaktan nefret ederiz." Sırtıttı, yüzü hiç görmediğim kadar kurt gibiydi. "Bu hayatım'leri özellikle getirttim. Sadece senin için. Onları tanımadın mı?"

"Hayır, tabii ki değil," dedim hemen, beni de öyle göstermeye çalıştığından, bunun büyük bir şaka olduğundan, sırrımı bildiğini söylemenin hastalıklı ve çarpık bir yolu olduğundan korkarak.

Ama sonra Galen'den önceki büyücü tekrar arkasını dönüp yüzüme baktı ve o zaman onu tanıdım.

İki yıl önceydi. Onu sonbaharda yakalamıştım. Yüzündeki acı ifadesini, migrenini ve gözlerinin şehirde bir insandan diğerine dikkatle bakışını fark etmiştim. Kim olduğumun, ne yaptığının farkındaydı. Ve gözleri benimkilere takıldığı anda kaçtı. Anında anladım ve kovaladım. Birkaç dakika sonra bağlanmıştı.

Ve şimdi o buradaydı. Bir hizmetçi. Soyulmamış. Hapsedilmemiş. En azından hayal ettiğim gibi bir hapisyanede değil.

Onu son gördüğümünden daha zayıftı. Çok daha zayıftı ve tekrar arkasına baktığında, daha fazlasını fark ettim.

Daha önce fark etmediğim detaylar. Cildinin solgunluğu, sağ yanağında, onu İmparator'unkilerden biri olarak işaretleyen altın Valalumir dövmesinin hemen altında bir çürük.

Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi onun ruhunu gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!

Benim yüzümden buradaydı. Benim yüzümden. Bunu ben yaptım. Onu bu kadere ben mahkum ettim. Ve diğerlerini de. Tüm diğerlerini.

Boğazımdaki safra tekrar yükseldi.

Kapının açıldığını ve kel soturion'un koridorda yürüdüğünü duydum, eli başka bir büyücünün omzundaydı. Bir hayatım. Pelerinli biri.

Benimkilerden biri değil. Lütfen, Tanrılar, bir başkasıyla daha yüzleşemezdim. "İşte burada," dedi soturion, büyücünün suratına bir tokat atarak onu yere fırlattı. Tam benim ve İmparator'un önüne düştü.

İnanamayarak geri adım attım. Yaptığımız şey bu muydu? Tüm Vorakları buraya mı gönderiyorduk? İmparatorluğun geri kalanı onların öldüğüne inanırken, dayak yemeleri ve zihinsel sorgulamalar yapmaları için lanet olası Saray'a mı?

Büyücü homurdandı, kukuletası başından düştü ve uzun kahverengi dalgalar ortaya çıktı. İnce kolları ve bacakları pelerinin içinden çıkıyordu, hepsi yara bere içindeydi ve çeşitli iyileşme aşamalarında küçük kesiklerle doluydu.

Kendini dizlerinin üzerine çekerken göğsü kabardı. Sonra döndü ve ağzındaki kanı sildi. Öfkeden kudurdu. "Bu gece terfi ettiğini duydum. Tovayah maischa." Tükürdü.

İmparator kıkırdadı. "Seni buraya bunun için mi getirdiğimi sanıyorsun?"

"Sen söyle," dedi sesi titreyerek.

Onda tanıdık bir şeyler vardı ama zihnim boştu.

"Anlatayım mı? Anlatmak mı! Senin lanet olası işin görmek. Bilmek. Ve sen bunu görmedin!" diye bağırdı İmparator. Birden kadının çenesini kavradı ve onu sürükleyerek

Zemine. Adam kızın yanağına sert bir tokat attı ve kızın başı bana doğru döndü.

Gözleri parladı ve tanıdık bir ela rengi ortaya çıktı. Ve sonra bir anda gözlerindeki tanıma hissini gördüm. Beni tanıyordu.

Ve onu tanıyordum. Son iki yıldır öldüğüne inandığım biriydi.

Jules. Julianna. Leydi Julianna Batavia.

Tanrılar aşkına.

Gözlerini hemen başka tarafa çevirdi ve bu alışveriş hiç olmamış gibi davrandı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Tebriklerimi değil. Sempatilerimi mi?"

"İşini yapmanı istiyorum. Ve eğer bunu yapamazsan, o zaman diğerine razı oluruz."

Gözle görülür bir şekilde titredi, ama sadece bir saniyeliğine. O kadar çabuk oldu ki, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Çünkü şimdi yüzünde kararlı ama boyun eğmiş bir ifade vardı. "Bu yıl öleceğini gördüğümü söylemişim. Bu gece olacağını bilmesem elimden bir şey gelmezdi. Bu işler böyle yürümez."

"Dil, evcil hayvan."

Onu ayağa sürükledi, gözleri onunkilere dikilmiş, ağzı geriye kıvrılmıştı. Her zaman onda bir kurt enerjisi olduğunu düşünmüştüm, Ka Kormac'ın zırhındaki canavara, mührüne uygun bir enerji. Ama o ana kadar onun gerçekte nasıl bir hayvan olduğunu görmemiştim. Canavar.

Ruhumu bir iblise satmışım ve bunu hiç bilmiyordum.

Çok fazla sarı. Çok fazla sarı.

İmparator aniden Jules'un göğsüne uzandı ve sertçe sıktı.

Ama sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi hareketsiz, kıpırtısız kaldı. İmparator Avery'nin gözleri vücudunu taradı, pelerinini kenara çekerek çıplak bir omzunu ve ardından bir diğerini ortaya çıkardı. Altındaki bol siyah elbise onu zar zor da olsa örtüyordu.

Tanrılar aşkına, neler oluyordu? Yapmak üzere miydi? Yapacak mıydı? Hayır. Hayır. Hayır.

Bunu , bunu göremiyordum.

"İşe yarıyor," diye kükredi, "ben nasıl diyorsam öyle işe yarıyor." Sonra onu tekrar yere itti ve Galen'i işaret etti. "Şimdi oraya git ve bana bundan sonra ne gördüğünü anlatmaya başla." Hâlâ yerlerinde, hareketsiz ve sessiz duran grubun geri kalanını işaret etti. "Ve siz de. Doğruyu söyleyip söylemediğini siz söyleyin." Her nasılsa, tüm bunlara rağmen Jules zarifçe ayağa kalktı ve çenesini kaldırdı. Galen'e doğru dikkatle yürürken omuzlarını geriye attı.

"Şimdi, Lord Tristan," dedi İmparator Avery, "Anlaşma şu. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Muhtemelen onu emerek kurutmam gerekecek. Her şeyi öğrenene kadar onu yıpratmalıyım. Kiminle konuştuğunu. Fikri nereden aldığını. Hepsini. Ama daha fazla motivasyona ihtiyacın var gibi görüldüğünden ve seni burada, Saray'da bana hizmet etmen için getirdiğimden, onu serbest bırakacağım. Bir iyilik olarak. Ama sadece istediğim şeyi yaparsan."

Hala Jules'u izliyordum. Hâlâ şoktaydım. Yavaşça İmparator'a döndüm ve başımı salladım.

"Daha önce neden başarısız olduğunu anlıyorum. Devon Hart yıllardır başımın belası oldu. Ama elimizde eşsiz bir fırsat var. O ve sersem Arkturion'u Taht Odası'nda kalıyor. Odaları kilitli. Ama İmparator olarak anahtar bende. Size onu ve bunu vereceğim." Som altından yapılmış bir parşömen çıkardı, yan tarafına İmparator'un mührü kazınmıştı. Her ikisini de bana uzattı.

Yere baktım, ellerimde ağırlıklarını hissettim.

"Bu seni benim elçim olarak işaretler. Bunu elinde tuttuğun sürece Saray'ın herhangi bir hizmetkârından yapacağın her talebe uyulmalıdır. Bu gece gerçekleşmeli. Lyriana'yı ve Rhyan'ı istiyorum. Onu almak için motive olmalısın. Bu eşsiz bir şans. Aylar önce Lyriana'yla birlikte Gölge Kalesi'nden nasıl kaçtığını biliyor musun?"

"Hayır, Majesteleri."

Tekrar kıkırdadı. "Bu seni memnun edecektir. Vorakh'tı."

Hemen kaşlarımı çattım, burun deliklerim alevlendi. "O zaman o hepimiz için bir tehlike."

"Burası hariç," dedi İmparator Avery. "Saray buna karşı korunuyor. Artık Devon'un üzerinde olduğuma ve Rhyan kaçamayacağına göre, bu bizim için bir şans."

"Rhyan ve Lyriana'yı getir," dedim. "Galen'e karşılık." "Aynen öyle."

"Sormamın sakıncası var mı?" Çabucak söyledim. "Neden onları kendiniz çağırmadınız?"

"Yapabilirim," dedi. "Kolayca. Ancak bir kişi İmparator için çalışıyorsa, belli bir güven seviyesinin korunması gerekir. Buna senin kabul törenin diyelim."

İçimden bir ses yalan söylediğini söylüyordu. Onları öylece alamayacağını. Devon Hart Taht Odası'nda olabilirdi ama siyaset kaba kuvvetle bir gecede bitmezdi. O da bunu biliyordu. Ben hâlâ onun piyonuydum. Ama gözlerim Galen'in morarmış ve kanlar içindeki vücudunu incelerken onun sözlerini düşündüm.

"Galen özgür olacak. Ve benim de Saray'da bir pozisyonum olacak?" Kötülüğü doğurdun. Büyüdüğünde pişman olacaksın. gibi ruhunun içini gördüğünde. Onun ne olduğunu öğrendiğinde!

"Yapacaksın. Yeteneklerini çok değerli buldum. Rütbelerimizi arttırmamız gerekecek. Daha önce Lyriana ile konuştum." Göz ucuyla Jules arkasına baktı, vücudu kaskatı kesilmişti. Sonra Galen'e döndü.

"Lyriana yeminli sevgilisinin sırrından haberdar olduğumuzu biliyor. Önce ona git ve onu bağla. Göster ona. Ona teklifimin geçerli olduğunu söyle. Eğer kendi isteğiyle bana gelirse, Hart'ı babasına geri vereceğiz."

"Ya reddederse?" Ben sordum.

"Fark etmez. Neyi ettiği önemli değil. İkisini de bana getireceksin."

Jules tekrar arkasına baktı, gözleri benimkilere takıldı, başını hafifçe salladı. Benden Lyr'i getirmememi istiyordu.

İmparator Avery kabul etmem için sabırsızlanarak boğazından hırladı.

Altın parşömeni kemerime yerleştirdim.

"Yalnız mı gideceğim?" Kayıtsızca sordum. "Hart duvarların içinde seyahat edemiyor olabilir ama hâlâ müthiş bir soturion. Lyriana da öyle. Kendi refakatçilerimi getirebilir miyim?"

İmparator alay etti. "Adamlarım sana destek olacak." Cübbesinden bir vadati çıkardı ve üç soturiye beni kapıda karşılamalarını emretti.

Çenem sıkıştı ama başımı salladım.

"Bir saatin var," dedi. "Geç kalmayın."

"Halledilecek," dedim, yakalanmasına yardım ettiğim vorakh'a bakarak. Lyr'in bana yalan söylediği onca zamanı, Rhyan Hart'a duyduğum nefreti düşündüm. Artık bana ihanet ettiklerinden, beni küçük düşürdüklerinden nasıl emin olduğumu. Ve İmparator'a gülümsedim. "Döndüğümde ikisini de alacağım."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Soturion üniformamı tamamen giymiştim, gerçek silahlarım hariç. Bamarian zırhımı giymiştim ama Asherah'nın göğüs plakası hâlâ eksikti. Ve çıta. Bunların hepsi Imperator Hart'ın kişisel eşyalarıyla birlikte saklanıyordu.

Yatağımın kenarına oturdum, tüm vücudum gergindi. Rhyan elini omzuma koydu, enseme sıktı, başparmağı ve işaret parmağı kaslarımı yoğurdu. Kalbim küt küt atıyordu. İçimde garip bir his vardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Kalabilirim," dedi Rhyan yanaklarımı okşayarak. Çanlar çaldığından beri giyinmiş, odasına dönmeye hazırды. Ama dönmemişti.

Dudağımı ısırdım. "Ya görölürsen?"

"Pencereden geri tırmanabilirim. Kapıda bir şey duyduğumuz anda gitmiş olacağım."

Başımı salladım.

Ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çok hızlı geçtiğini hissediyordum.

Ama sonra kapımın dışında bir kargaşa ve bağırış çağırış oldu. Pencereyi açtım.

"Bekle," dedi Rhyan, tüm vücudu tetikteydi. "Doğru olmayan bir şeyler var."

"İçeri tek başıma gireceğim," diye bağırdı dışarıdan bir ses.

"Ben İmparator'un yasal elçisiyim ve itaat etmek zorundasınız."

"Ve ben," diye kükredi Dario, "hanımefendinin özel kavalyesiğim! Sen içeri gir, ben de seninle geleyim."

"Muhafızlar," dedi ilk ses. "Yakalayın onu."

"Dario!" Rhyan tısladı. Kapıdan fırlamaya ve arkadaşı için savaşmaya hazır görünüyordu.

Kapım açıldı ve Tristan içeri girdi. Yalnızdı.

"Leydi Lyriana," dedi, sesi aşırı yüksekti. "Majesteleri, İmparator Avery, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu adına geldim." Kapıyı arkasından çarparak kapattı, asasını bana doğrulttu.

Aynı anda birkaç şey oldu.

Önce ne dediğini anladım. İmparator Avery. İmparator Theotis değil. Bu isimde sadece bir hükümdar vardı. Yani Imperator Kormac artık Imperator değildi. İmparator'du. Rhyan'ın babasının korktuğu gibi. Benim hep korktuğum gibi.

İçimi bir batma hissi kapladı. Mutlak bir korku hissi.

Sonra Tristan odamda yalnız olmadığımı fark etti. Rhyan'ın ona saldırdığı gibi.

İkisi aynı anda hırlar gibi oldu ve birbirlerine çarptılar, yere yuvarlandılar, güreştiler ve yumruklaştılar. "Ona dokunursan seni öldürürüm," diye tısladı Rhyan.

"Lanet olsun!" Tristan yumruk attı. Sopasına uzanmaya başladı ama Rhyan onu elinden aldı. "Yeminli piç." Tristan Rhyan'ın elinden kurtuldu, asayı kaptı ve ilahi söylemeye başladı. Siyah ipler oluşmaya başladı.

"Hayır!" Saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçtim, çıtaya atladım ve onu Tristan'ın elinden aldım.

Büyüden kurtuldum ve hâlâ birbirine dolanmış ve kavga etmekte olan ikisine doğrulttum. Tristan bir yumruk atıp Rhyan'ın kulağını yakaladı, tam o sırada Rhyan da onun karnına bir diz attı.

"," diye hırladım. "İkiniz de."

Rhyan ters ters baktı, göğsü kabarmış, aurası öfke doluydu. Tristan'ın sırtına vurarak onu yere yapıştırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde Tristan teslim oldu. "Bir dakika oldu," dedi rahatça, alt dudağını emerken. Kanıyordu. "Birbirimizi gördüğümüze sevindiğimiz konusunda şakalaştığımızı biliyorum ama kendini bu kadar kolay üstüme atmanı beklemiyordum."

"Kapa çeneni," dedi Rhyan.

Tristan öksürdü. "Lyr'in kalkmanı istediğinden oldukça eminim." Ellerini açarak artık dövüşmediğini belli etti.

"Ayağa kalkmanızı istiyor Lord Grey ve onun neye ihtiyacı olduğunu düşündüğünüzü bana söylemeye çalışırken dikkatli olun."

"Auriel'in belası," dedim. Rhyan başını bana doğru çevirdi ve bunun benim kullandığım ifadeden daha fazlası olduğunu biliyordum. "Özür dilerim," dedim hemen, sonra sesimi alçalttım. "İkinizin de kalkmasını istiyorum."

Rhyan'ın ağzı kararımı kabul ederek gerildi. Ama hareket etmek yerine, Tristan'ın ellerini başının üzerine kaldırmaya zorladı ve bir eliyle onları yerinde tuttu.

"Lumeria'da ne var?" Tristan bağırdı.

Rhyan ona susmasını söyledi, sonra da bana, "Çubuğu ona doğru tut," dedi.

"Silahım yok," dedi Tristan, ama şimdi tüm kabadayılığını kaybederek daha ısrarlı konuşuyordu. "Çıta dışında. O kadar. Zaman kaybediyorsun. Onu kullanamaz bile." "Sen öyle sanıyorsun," dedi Rhyan. "Senin İmparator'un küçük evcil hayvanı olduğunu biliyoruz. Her zaman . Şimdi bana başka kimin geldiğini söyle, o da sana zarar vermesin."

"Sadece benim," dedi Tristan, şimdi ayağa kalkmak için mücadele ediyordu. Ağzı seğiriyordu ve gözleri vahşi ve korkmuş bir şekilde aramızda gidip geliyordu. "En azından şimdilik. Ve o artık İmparator değil. O bir İmparator ve çok daha tehlikeli. Eğer bir saat içinde onun karşısına çıkmazsam, daha fazla soturi sizin için gelecek. İkiniz de büyük tehlikedesiniz. Sizi uyarmak için buradayım." Yutkundü. "Ve yardımınızı istemek için. Lütfen yardım edin. Aksi takdirde Galen ölür."

"Galen?" Ben sordum. "Ne demek istiyorsun? O Bamaría'da değil mi?" Midem bulandı.

"Peki bunun bizimle ne ilgisi var?" Rhyan sordu. "İmparator Avery ikinizi de huzuruna getirmem için beni bizzat gönderdi. Galen karşılığında." Tristan ters ters baktı. "Eğleniyor musun Hart? Yoksa kalkabilir miyim?"

Rhyan hırladı ama dizlerinin üzerine çöküp ayağa kalkarak Tristan'ı serbest bıraktı.

Ayağa kalktı, silahı olmadığını ve dövüşmeyeceğini göstermek için ellerini birbirinden ayırdı. Ama gözleri onun üzerindeydi.

çita hala elimdeydi. Kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla bana baktı.
"Bunu kullanabilir misin?"

Bir adım öne çıktım. "Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok şey değişti." Çubuğunu bir meşaleye doğru salladım ve ışığı söndürdüm. "İkimizden birini tehdit edersen, bu " Kavrayışım sıkılaştı ve kolumu kaldırdım, ucu kalbine yöneldi. Tristan başını yana eğdi, boynu kızarmıştı. "İşler değişti." Gözlerini Rhyan'a dikti. "Yine de bazı şeyler aynı kalmış gibi görünüyor."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Dinleyin," dedi Tristan, teslim olmak için iki elini de yukarı kaldırarak. "İkinizi de incitmek istemiyorum. Yemin ederim. Buradayım çünkü beni İmparator gönderdi. Ve eğer ben değilsem, başka biri gelecektir. Ateşkes istiyorum. Yardımınız için, çünkü bu gece İmparatoru öldüren Soturion Galen'di."

Nefesim kesildi. "Galen! Galen, Moriel miydi?"

Tristan'ın göğsü kabardı ve acımasızca başını salladı. "Denemelere İmparator'a yaklaşmaya çalışmak için girdi. O... O Haleika'nın intikamını almak istiyordu. Onu dışarı çıkarmaya çalışıyordum ya da en azından güvende olması için düşük bir rolde oynamasını sağlamaya çalışıyordum. Ama ikinizi de bulamayınca, Kormac intikam olarak onun Moriel olmasını sağladı. Galen'in kimliğini gizli tutacağına ve onu serbest bırakacağına söz verdi, ancak Lyr'in Arkturion Kane ile olan nişanını bozması şartıyla. Rhyan da vorakh olmakla suçlanarak İmparator'un huzuruna çıkarılacak."

"HAYIR!" Bağırdım.

"Siktir!" Rhyan tükürdü. "Siktir!" Ellerini saçlarında gezdirdi. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Galen için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Onu hep sevdim. Ama Lyr'i Kormac'a göndermeyeceğim." "Anlamıyorsun. Ben de bunu yapmak istemiyorum. Onu tehlikeye atmak istemem ama bu oluyor ve onu başkasının getirmesindense benim getirmem daha iyi."

"Siktir ," dedi Rhyan. "Bunu yaptığını zaten gördüm ve bu oyunun nasıl oynandığını çok iyi biliyorum."

"Geçen seferki gibi mi?" Titredim. "Beni bağlayan sen olduğun zaman mı?"

Ben .

Tristan'ın Vahiy Töreni gecesi söylediği sözler hâlâ aklımdan çıkmıyor.

"Hayır," dedi Tristan ama sesi yumuşamıştı.

"Nedir bu?" Rhyan sordu. "Galen üzerinden sempatimizi kazanmaya çalışıyorsun, sen yaparsan daha az acı vereceği bahanesiyle Lyr'i mi getiriyorsun? Gryphon boku! Onu Kormac'a teslim etmeyeceğim. Önce beni öldürmen gerekecek."

"O zaman ben de senin yanında ölürüm,"

dedi Tristan. "Ne?" Rhyan gerçekten ürkmüş görünüyordu.

"Sadece beni dinle. Lütfen!" Tristan derin bir nefes aldı, umutsuzca soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Onu ya da seni teslim etmeye hiç niyetim yok Rhyan."

Gözlerimi kırptım. Tristan'ın Rhyan'a ilk ismiyle hitap ettiğini hiç duymamıştım.

"Buraya sizin için gönderildim ve yanıma İmparator'a sadık üç muhafız verildi. Şu anda bize eşlik etmek için dışarıda bekliyorlar. Bana yardım edin. Onlarla savaşmama yardım edin. Sonra eskortlarımı geri alabiliriz. Onlar bana sadık. Hepimiz Galen'i tuttukları yere geri döneceğiz. Ve savaşabiliriz. Kapıda sadece bir Soturion var, ve içeri girmek için bir kod. Ve bende var. Bunu yapabiliriz."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Rhyan sordu. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Seninle içeri girip ne için savaşacağız? Galen'i kurtarmak için mi? Sonra da İmparator'un tutsağı mı olacağız? Bütün bunlar kulağa kötü planlanmış bir tuzak gibi geliyor."

"Öyle," dedim yavaşça. "Ama buna gerek yok. Bunların hiçbiri bizim için yeni bilgiler değil. Şey, Galen. Ama gerisini biliyorduk. Bizi istediğini biliyorduk, Tristan'ın onun adına bizi avlamak için gönderildiğini biliyorduk. Onunla gitmemiz için bizi başka bir sebeple kandırabilirdi. Ya da sadece talep etti."

Bunu bize söylemesi için bir sebep yok. Yoksa neden muhafızları dışarıda bıraksın ki?"

"Aynen öyle. Lyr, güven bana. Lütfen," diye yalvardı Tristan. "Fazla zamanımız yok."

"Oda nerede?" Rhyan ağzı sıkı bir şekilde sordu.

"Bu koridorun dışında, Taht Odası'nın arkasında," dedi endişeyle. "Daha önce hiç görmedim. Halka açık değil, hatta çoğu soyluya bile açık değil. Bir çeşit sorgulama odası."

Gözlerim Rhyan'inkilerle buluştu ve bütün ay boyunca çalıştığımız haritaları düşündüm.

"Batıda mı?" diye sordum.

Tristan'ın ağzı açık kaldı. "Evet."

"Onu gördük," dedim Rhyan'a. "Tanımlanmamış bir açık alana açılan uzun bir koridoru var. Penceresiz ve tek kapılı olan. Halka açık haritalarda işaretli değil. Ama Imperator'un kinde öyle."

Rhyan'ın gözleri büyüdü. "Kahretsin. Haklısın, Lyr."

"Peki ya Taht Odası? Ben sordum. "Tüm Arkasvim'lerle birlikte hâlâ dolu olacak mı?"

"Yeni İmparatorumuz hariç hepsi," dedi Tristan.

"İmparator bu sorgu odasında mı? Tek başına mı? İçeride başka kimse var mı?" Rhyan sordu. "Başka muhafız var mı?"

"Vorakh var," dedi Tristan. "Zihin okuyucular. Onlara ... hayatım diyordu."

Sustum. "Hayatım mı? Onları gördün mü?" İlerlemeye başladım. "Tristan, bana her şeyi anlat."

Ama bana bakmıyordu. Gözleri uzaklaşmış, korkmuştu. Aurası parladı. Vorakh'tan bahsettiğinde aurasını daha önce binlerce kez hissetmiştim. Buna her zaman öfke, nefret, çirkin ve keder dolu bir şey eşlik ederdi.

Ama şimdi aurası? Bunların hiçbirisi yoktu. Üzüntü vardı. Suçluluk. Ve korku. Mide bulandırıcı bir seviyede.

"Vorakh - hayatım, onlar... onlar benim yakalayıp tutukladıklarım," dedi sesi titreyerek. "Ben asla

biliyordum. Lethea'ya gitmiyorlar. Vorakh'ları ellerinden alınmadı. Hiçbir şey bana söyledikleri gibi değil, hiçbir şey vaat ettikleri gibi değil." Histerik bir sesle ellerini sıktı. "Hepsi burada. İmparatora hizmet ediyorlar. Acı çekiyorlar. Benim yüzümden."

Dışarıda bir itiş kakış ve uzaktan gelen bir bağırış oldu.

Ama Rhyan başını sallayarak Tristan'a odaklandı. "Eminim bu konuda kendini gerçekten suçlu hissediyorsundur, Bamaria'nın büyük vorakh avcısı."

Tristan'ın gözleri kızarmıştı ve onu son gördüğümde nasıl baktığını hatırladım. Jules için çektiğim acıyı ilk kez kabul etmiş, ilk kez anlamış gibi görünmüştü.

"Rhyan," dedim ve başımı salladım.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," dedi Tristan, neredeyse transa geçmiş bir halde. "Gerçekten öyle sandım. Ama bütün hayatım bir yalanmış. Ne olduğumu biliyorum. Neye dönüştüğümü. Ruhumun içinde ne olduğunu." Başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı. "Meğer ben hep korktuğum şeymişim. Ben bir canavarım. Ve üzgünüm. Eğer hepsini özgür , yardımımı kabul ederlerse, bunu yapacağım. Lütfen. Bana inanıyor musun, Lyr?" Tristan aniden çaresiz bir sesle sordu.

Sözleri içime işlerken kalbim küt küt atıyordu. Aurasını hissettim, gözlerindeki gerçeği gördüm. Dizginlenemeyen acıyı. "Sana inanıyorum," dedim.

"Bilgin olsun, sana güvenmiyorum," diye ekledi Rhyan.

Tristan hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Anlıyorum. Ama başka bir şey daha var. Sen... muhtemelen Lethea'dan daha uzakta olduğumu düşüneceksin, az önce gördüklerimden sonra öyle hissediyorum ama orada başka biri daha vardı. Diğer hayatım olmasaydı gördüğüme inanamayacağım biri. İlk başta onu tanıyamadım bile."

Başka biri mi? O mu? Kalbim durdu. "Kim? Tristan! Kimi gördün?"

"Jules," dedi.

"Jules'u gördün mü?" Sesim titriyor, nabzım hızla atıyordu. Kanımın kulaklarımda aktığını duyduğuma yemin edebilirdim ve vücudumdaki her şey ısınıyordu. Her şeyi bilmem gerekiyordu. En ufak bir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde doğruyu söylediğinden emin olmalıydım. "İmparatorla birlikte mi? Şimdi orada mı?"

Çıta birdenbire bana yetmemeye başladı. Bunun için değil. Arkamdaki pencereyi kapattım ve kolumu öne doğru çekerek arkamı döndüm. Deri kelepçelerimden birini yukarı kaydırđım. Ve sonra kolumu geri çektim. Dirseğim cama çarptı. Hepsini pencereden düşmeden önce en yakın parçayı yakaladım. Kalın bir parçaydı. Güzel ve keskin. Sonra odanın öbür ucuna, Tristan'ın yanına koştum ve kollarını arkasına kilitledim. Camı boynuna bastırdım ve ölümcül derecede ciddi olduğumu anlamasını sağlayacak kadar baskı uyguladım. "Şimdi bana bildiğın her şeyi anlatacaksın. Nerede o?"

Rhyan'ın gözleri büyüdü ve bu sorgulamadaki ani sert değişimim karşısında şok olduysa da söylemedi. Sadece bir adım geri çekilip bize biraz alan açtı.

"Lanet olsun, Lyr!" Tristan çevresel görüş alanından bardağa endişeyle baktı ve nefesi kesildi. "Sana doğruyu söylüyorum. O oradaydı. Onu gördüm. Vorakh'lardan biri şu anda Galen'i sorguluyor, zihnini okuyor. Ona işkence ediyorlar, alabildikleri kadar çok bilgi almaya çalışıyorlar," diye hızlıca konuştu, kelimeleri aceleye gelmişti. "Ve Jules getirildiğinde, İmparator çok öfkelen-di. Gördükleri yeterince ayrıntılı değilmiş ya da onun için yeterince doğru değilmiş ya da öyle bir şeymiş. Hatırlamaya çalışıyorum. İmparatorun bu yıl öleceğini bildiğini ama ne zaman öleceğini bilmediğini söyledi."

Nefes nefese kaldım, "Başka?"

"Jules'un bugün öleceğini bilmemesine kızmıştı, sanırım, ya da daha fazlasını görmemesine ya da daha fazlasını bilmemesine mi kızmıştı? Bilmiyorum. Ama onu incitti. Ve bunun ilk kez olduğunu sanmıyorum." Dondu kaldı. "Yapacakmış gibi görünüyordu..." Tristan yeşile döndü. "Ama onu Galen'in önüne itti

zihin okuyucunun onu sorgulamasıyla. Sanırım başka neler olacağını görmek için vorakh'ını kullanması gerekiyordu."

Dinlemeye, söylediği ve söylemediği her şeyi anlamaya çalıştım. Ama tek düşünebildiğim Tristan'ın Jules'u gördüğü gerçeği idi. Onu gerçekten görmüştü. Ve Kormac ona zarar vermişti. Onu incitmişti. Yaptığını zaten biliyordum. Yıllar boyunca bunu ima etmişti. Brockton bunu doğruladı. Onunla ilgili hayallerim de öyle. Ama bunu Tristan'dan duymak, şu anda Saray'da, şu anda içinde bulunduğum lanet binada gerçekleştiğini duymak

-Kararımı vermiştim.

"Lyr," dedi Rhyan, sesinde bir uyarı notu vardı. "Lyr. Bekle. Önce bunu iyice düşünmemiz gerek. Daha fazla detaya ihtiyacımız var." "Rhyan, hayır." Tüm vücudum hareketsiz kaldı. Kalbim bile atmayı bırakmış gibi hissediyordum. "Bunu tekrar yapmayacağız. Jules burada. Şu anda burada! Ve ilk defa ona ulaşmanın bir yolunu bulduk. Tam olarak nerede olduğunu biliyoruz."

"Ne hakkında-?" Çenesi gerildi. "Buraya aslında ne yapmak için geldik?"

Ereshya'nın parçasını çal. Ve babasına ver. Başımı salladım. "Siktir et."

Rhyan'ın dudakları büküldü ve başını salladı.

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" Tristan sordu. "Galen ve Jules'u yakalamak için mi? Ve eğer isterlerse diğerlerini?"

"Sana söz veriyorum. Lyr yüzünden. Sana yemin ederim, Galen'i çıkarmak için elimden geleni yapacağım. Ve diğerlerini de," dedi Rhyan. "Ama şu anda önceliğimizin Jules olduğunu bilmelisin. Ve sadece Jules. Peki ya benimki? Lyriana. Eğer ona bir şey olursa ya da bu iş bir numaraya dönüşürse seni öldürürüm. Bunu yapacağız ve sonra adamların arkamızı kollamaya hazır olsalar iyi olur."

"Yapacaklar," dedi Tristan.

"Şimdi de sen yemin et," dedi Rhyan, tek kaşı konsantrasyonla çatılmıştı. "Beni aynı tarafta olduğumuza ikna et." Tristan inledi. "Ciddi ol Hart. Şimdi sana başka ne verebilirim ki? İkna etmek için zamanım yok.

ya da verebileceğim herhangi bir şey."

"O zaman çok hızlı düşün," diye hırladı Rhyan.

"Rhyan!" Onu uyardım. Tristan'a tamamen güvenip güvenmemesi değildi. Ben güveniyordum. Ondaki değişimi görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Doğruyu söylüyordu.

"Ortak, sadece... bekle," diye emretti Rhyan. "Bırak kendini bana kanıtlasın."

Bir dakika geçti ve Tristan daha da tedirginleşmeye başladı. Sonunda pes etmiş gibi başını salladı. "Peki. Kanıt istiyorsun. Senin tarafında olduğumun kanıtı. Sizinle olduğumu mu? Sizden biri olduğumu mu? Ben ..." Ağzını kapattı ve neredeyse safra yutuyormuş gibi görünüyordu. Sonra burun delikleri alevlendi, yüzü kararlılıkla doldu. "Ben vorakh'ım," dedi sesi titreyerek. "Ben vorakh'ım, Rhyan. Senin gibi." Derin bir nefes aldı. "Tamam mı? Ben de senin gibi. Ve sen... Sen bunu söylediğim ilk kişisin."

Rhyan hızla göz kırptı, tam ben .

"Ne?" Sanki fiziksel bir kanıt görecekmışim gibi Tristan'ı bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Hayır. Ama sen...? Hangisi? Ne zamandan beri?"

Kesinlikle perişan görünüyordu, omuzları o güne kadar gördüğüm en Tristan'a benzemeyen duruşla öne doğru eğilmişti. "Üçünün en kötüsü." Sesi kısılmıştı. "Benim için en kötüsü."

Çünkü ailesi öldürülmüş, parçalara ayrılmıştı. Bir vorakh tarafından. Özellikle biri tarafından. "İmgelemler mi?" Ben sordum.

Tristan başını salladı. "Sen gittikten birkaç hafta sonra başladı. Bilmiyorum. Bir anda oldu. Ve durduramıyorum. Ve şimdi, Tanrılar, Lyr, ne yaptığımı gördüm. Ve ben... Galen'i dışarı çıkarmalıyız. Jules'u ve çıkarabildiğimiz herkesi. Ama şimdi! Zamanımız tükeniyor."

"Ona inanıyorum Rhyan," dedim. "her şeyi biliyoruz. Bu kadar yeter. Odayı biliyoruz, planı biliyoruz. Gidiyoruz."

Rhyan yavaşça başını salladı, burun delikleri açıldı. "Ortak. Önce bana bir iyilik daha yapar mısın?"

Ona dikkatle baktım, gergindim. O benim ruh eşimdi ve az önce bana evlenme teklif etmişti ve her ne kadar imkânsız görünse de evet demek istiyordum. Ama Seathorne'daki o ilk geceki tartışmamızı unutmamıştım -düşmanlarımızın beni Jules ile manipüle ettiğine dair şüphelerini. Hâlâ bu fikri düşündüğünü ve Tristan'ın da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettiğini biliyordum.

Rhyan bir adım öne çıktı, yavaşça beni aşağı yukarı süzdü. "O bardağı benim için tekrar kaldırmanı istiyorum. Ve esasını ona geri ver. Sanırım bu plan için bağlı görünmemiz gerekecek? İmparator'a esir olarak gelmek için mi? Devam edin." Ellerini kaldırdı. "Bir büyü kullan ve benim için birkaç ip hazırla." "Beni gerçekten bağlamaya cüret edersen, seni keser." diye hırladı.

Tristan tereddüt etmeden, "Anlaştık," dedi.

Rhyan'a başımı salladım ve cam parçasını boynuna tutarak Tristan'a esasını uzattım.

İpleri atıp Rhyan'ın vücudunu kapladı. "Ee?" Ben sordum.

"Mükemmel," dedi Rhyan. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Şimdi bana parçayı getir, o da seninkini yapsın."

Bir an sonra ikimiz de iplerle büyülenmiştik. Rhyan hâlâ elindeki bardağı tutuyordu.

"Lord Grey," dedi Rhyan. "Söylediklerimde ciddiydim. Lyr'e bir şey olursa, ne olursa olsun, her şey biter."

Ama Tristan cevap veremeden, daha önce duyduğum itiş kakış geri döndü. Daha yüksek sesle. Dışarıda bir kavga oluyordu. Soturi bağıırıyordu. Biri duvara çarptı ve etin ete çarpmasının o eşsiz sesini duyabildim. Ve kemiğin.

"İşaretimi bekleyin," diye tısladı Tristan ve kapımı açtı.

Dario bir Beş'in ortasındaydı. baskıdan kurtulmuştu. Ve şimdi salonumuzdaki her bir soturionla savaşıyor gibi .

Şimdiden üç kişi bayılmıştı. Silahları bile yoktu. Sadece kendi saf, kaba

Zorla.

Rakibine bir yumruk ve bir tekme daha savurdu. "Siz çocuklar arenadan çok uzun süre uzak kaldınız," diye homurdandı. "Sana tehlikeli olduğunu söylemiştim," dedi Rhyan ve artık Tristan'ın işaretine ihtiyaç duymadan ileri atıldı. Sırada ben vardım, kendimi gördüğüm ilk soturiona fırlattım. O kadar ürkmüştü ki yumruğumu fark etmedi bile.

Yere düştü ve hemen bir yumruk daha attım. Görünüşe göre burun kırmak artık benim uzmanlık alanımdı.

Rhyan'ın rakibi düştü, kafası duvara çarptı. Döndü, sahte ipler üzerinden uçtu ve iki soturi için daha koşarken ortadan kayboldu. Arkamdan biri geldi ve düşünmeden önce dönerek vurdum.

Göz ucuyla Dario'nun kendisine doğru yaklaşan uzun boylu soturiona tekme attığını gördüm ve birden elinde mavi bir şey parladı. Bir vadati.

Bir darbeden ve ardından bir diğerinden kurtuldum, rakibimin kolunun altından eğildim ve koştum. Son saniyede döndüm ve ona doğru koştum, zıpladım ve göğsüne bir tekme attım. Tökezleyerek geri çekildi ve ben de bu fırsatı arkasından koşmak için kullandım. Bir sıçrama daha yaptım ve kollarım boynuna dolanıp onu boğdu.

Bir dakika sonra, İmparator'un tüm soturileri yere saçılmıştı; bazıları bilinçsiz, bazıları kanlar içinde, bazılarının kemikleri kırılmıştı. Ama görünüşe bakılırsa hepsi hayattaydı. "Ne haltlar dönüyor burada?" Dario saçlarını toplayarak sordu. Bir an durup bizi süzdükten sonra Tristan'ı duvara çarptı, eliyle boğazını sıktı. "Onlardan ne istiyorsun?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen Lord Tristan'sın, değil mi? Imperator'un kucak köpeğisin."

"İmparator şimdi," diye öksürdü Tristan.

"Dario, bırak gitsin," dedim. "Biz de onunla gidiyoruz." "Ne sikime gidiyorsun."

"Dario," dedi Rhyan. "Yaptığım şey için çok üzgünüm. Aramızda olanlar için. Bildiğinden daha fazla. Ama-" Dövüşmeye hazırlanırken parmak eklemlerini kırdı.

Dario, Tristan'ı kenara itti. "Tanrı aşkına, Rhyan! Lanet olası yoluna çıkmayacağım. Şu anda ne halt ediyorsan, ben de seninle geliyorum." Vadati'yi ağzına götürdü. "Aiden," dedi. "Lyr'in odasına git. Meera'yı getir."

Donup kaldım. "Meera'yı neden istiyorsun?"

"Kız kardeşini geride bırakmak istemiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yani, o da planın bir parçası. Olan şey bu değil mi? Zaman çizelgemizi hızlandırmamız gerektiğini düşündüm. Ve sonra... eşyalarımız ya da herhangi biri için buraya geri gelemeyeceğiz. Birlikte olmalı ve birbirimizden ayrılmamalıyız."

"Planı uygulamıyoruz," dedi Rhyan. "Plan iptal oldu. Bu başka bir şey."

"Peki, o zaman Lyriana'ya eşlik edeceğim."

"Dario, yeter. Dur. Gitmemiz gerek," dedi Rhyan. "Ve bu konuda seninle kavga etmek istemiyorum. Aiden'a Meera'yı korumasını ve üzgün olduğumu söyle."

"Lanet ," dedi Dario. "Ona kendin söyleyebilirsin."

Aiden belirdi, Meera hemen arkasında olduğu halde koridorda aceleyle ilerliyordu. Elinde neredeyse ona ağır gelen büyük bir deri çanta taşıyordu.

"Leydi Kenna'nın nezaketi," dedi ve çantayı yere fırlattı.

Silahlarımız içerideydi. Bıçaklarımız, hançerlerimiz. Asherah'ın göğüs plakası. Benim sopam bile.

"Şimdi de kalkanın peşinden mi gidiyorsun?" Aiden sordu. "Planlar değişti," dedim, hâlâ sersemlemiştim.

"Pekâlâ, herkes silahlarını alsın ve biri bana ne halt ettiğimizi söylesin." Aiden, akadim saldırdığında olduğu gibi dehşete düşmüş görünüyordu ama yüzü kararlılıkla doluydu.

," dedi Rhyan.

"Bekle," dedi Dario aniden, bıkkın görünüyordu. "Rhyan, bizimle tekrar tartışmaya çalışmadan önce, biliyoruz. Her şeyi biliyoruz. Garrett hakkında, annen hakkında..." Rhyan'ın rengi soldu. "Öyle mi?" diye sordu sesi titreyerek.

"Lanet olsun. Tabii ki biliyoruz. Nasıl bilmeyelim? Seni tanıyoruz. Tamam mı? Bak, babanın Lyriana'ya imzalattığı sözleşme," dedi Dario. "Bizim de bir sözleşmemiz var. Bir günden fazla geçmedikçe emirlere karşı gelemeyiz. Bu yüzden bir şey söyleyemedik. Ama her şeyi berbat etti. Her şey olup biterken bugün bize emir vermeyi unuttu."

Rhyan'ın nefesi kesildi. "Sen... Garrett için beni suçlamıyor musun? Ya da... annem için? Baban için?"

Dario'nun çenesi sıkıştı. "Hayır, yok. Yani, bak, sana çok kızgıyım. Ve o yumrukları hak ettin. Senin elindi. Ve hemen ardından gittin ve bir daha geri dönmedin, yazmadın bile. Bunu daha sonra konuşuruz, zamanımız olduğunda. Tamam mı? Ama şimdi seninleyiz. Me sha, me ka. Hayatım üzerine." Elini kalbine bastırdı.

"Ve benimkini de," dedi Aiden sessizce. "Yemin ederim. Biz hazırız. Bu her neyse, her ne yapıyorsak, emrinizdeyiz."

Birden Rhyan, Aiden ve Dario'ya doğru ilerledi ve üçü de kucaklaştı.

"İç açıcı. Gerçekten," dedi Tristan. "Ama şu anda zamanımız azalıyor ve o zamanın da sonuna geldik."

Rhyan'ın gözleri kızarmıştı ama geri çekilerek başıyla onayladı.

Herkes silahlarını toplarken ve ben Asherah'nın göğüs plakasını boynuma geçirirken, onlara bilgi verdim. Onlara Jules'un peşinden gittiğimizi, haritalarda hangi odada olduğunu ve asıl buluşma noktamıza kaçacağımızı söyledim. Kalkanı tamamen terk ediyorduk. Jules ve Galen'e yaklaşmak için Rhyan ve ben bağılıymışız gibi davranacak ve teslim izin verecektik.

"Üç korumanız vardı," dedi Aiden hızla. Zihninin hızla çalıştığını, az önce ona söylediğimiz tüm ayrıntıları takip ettiğini görebiliyordum.

Tristan başını salladı.

Aiden kumral saçlarını geriye itti ve gözleri yarıklara dönüştü, yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı. "Bunu çok uzun süre tutamam. Ama bizi sorgu odasına sokacak kadar uzun süre. Onları şaşırtacak kadar uzun."

Asasını göğsüne doğrulttu ve yüz hatları, kendisinin daha yaşlı, daha soluk, daha koyu saçlı ve sakallı bir versiyonu gibi görünene kadar bozuldu. Mavi büyücü cübbesinin yerini yeşil bir pelerin ve İmparator'a hizmet eden soturilerin soluk altın zırhı almıştı. Yanağında altın bir Valalumir dövmesi belirdi.

Kendini bir saray muhafızına dönüştürmüştü.

Tristan'ın çenesi düştü ama Dario alkışladı. "Evet! Evet, bu mükemmel. Şimdi yap beni!"

Ardından Dario değişti, yüz hatları da benzer bir bozulmaya uğradı, ancak Aiden son anda saçlarını sarıya çevirdi ve Meera'ya geçti. Meera bir erkek görünümüne büründüğü için biraz tedirgin görünüyordu, Tristan ise her şey karşısında şok olmuş gibiydi. Belli ki Glemaria'nın Çırağı'nı Casusların Efendisi'nin iş başında hiç görmemişti. Bu sefer bana karşı büyü sihrini kullanmadığı için mutluydum.

Sonunda Rhyan ve ben değişmiştik. Hâlâ kendimiz gibi görünüyorduk ama zırh yerine uyku elbisesi giymiş gibiydim, saçlarım yataktan çekilmiş gibi dağınıktı. Rhyan'ın üzerinde basit bir tunik ve pantolon vardı. Ve en önemlisi, bağlı görünüyorduk. Aiden alnındaki teri sildi, tüm vücudu gerilmişti.

"Beni takip edin," dedi Tristan.

Odamızdan çıktık ve her birkaç adımda bir duran soturilerle dolu uzun bir salona girdik. Her birinden geçerken nefesimi tutuyordum. Sonunda daha önceden tanıdığım boş bir salona geldik.

"Oradaki kavgayı nasıl kimse duymadı?" Tısladım.

"Bir susturma büyüü yaptım," dedi Tristan. "Başka hiçbir soturinin alarma geçmesini istemedim ve bunun nasıl yapıldığını gerçekten bilmiyordum."

gideceğini biliyordum. Özellikle de Hart'la."

Rhyan'a baktım ama o sadece omuz silkti. "Yani, o haklı." Sonra bir köşeyi dönerken Rhyan bana yaklaştı. "Lyr, oraya girdiğimizde. Bana bir iyilik daha yapmanı istiyorum," dedi, sesi alçaktı.

"Bunlardan çok fazla arıyorsun," diye , midemin dönmesinin durmasını dileyerek.

Ama sonra Rhyan'ın iyi kaşları çatıldı, yüzü ciddileşti. "Jules'a dokunamazsın. Hem de hiç. Ne kadar istesen de onu kurtaran kişi ve onu iyileştiremezsin. Saray'ın dışına çıkana kadar olmaz.

Başımı salladım. "Ama-"

"Hava," diye fısıldadı. "O Hava olabilir. Emin değilim ama eğer haklıysam, sana ne olacağını biliyorsun." Gözlerini göğsüme dikti.

İç çektim. Jules Hava'ysa, Valalumir harekete geçecekti. Etkisiz hale gelirdim. Ve kaçamayabilirdik.

"Yemin et," dedi Rhyan. "Bunu yapmama izin vereceğine yemin et. Bekleyeceksin."

Gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim küt küt atıyor, vücudumun her zerresi isyan ediyordu. Ama o haklıydı. "Yemin ederim."

"Aferin kızıma," dedi ve elimi sıkmak için uzandı. Yere, gecenin karanlığında renkleri daha koyu ve mücevher tonlarında olan mor karolara baktım. Derin nefesler almaya, belimdeki görünmez silahların ağırlığına . Haritaları hayal ettim, geçen ayki görselleştirmelerimin zeminin ve etrafımdaki odaların düzeniyle eşleştiğini gördüm.

Fayanslar değişip siyah beyaz desenlerine dönüştüğünde kalbim daha sert çarpmaya başladı. Taht Odası'na yaklaştık, tıpkı daha önce olduğu gibi ve göğsümdeki ani sıcaklığı hissedebiliyordum. Işık, Valalumir'in başka bir parçasının tanınması.

Tristan sessizce, "Bu koridorun sonunda," dedi ama ben bunu zaten biliyordum. "Ve köşeyi dönünce. Önce içeri girmeliyiz.

Bulundukları yere giden uzun bir koridor var. Biz oraya varana kadar kimse harekete geçmesin."

"Sadece bir muhafız mı?" Dario sordu. "Bu kadar olduğuna emin misin?" Sesi şüpheli geliyordu.

Tristan, "Ben yarım saat önce oraya gittiğimde hepsi bu kadardı," diye onayladı.

Rhyan şüpheli görünüyordu ama bunun hâlâ doğru olup olmadığını bilmemize imkân yoktu. Tristan'ın yalan söyleyeceğini sanmıyordum. Ama Kormac görevde kaç muhafız olduğunu kolayca değiştirebilirdi.

Tabii yaptığı şey gerçekten gizli kalması gereken bir şey değilse. Odayı biliyordum. Rhyan'ın babasının bize gösterdiği planlarda vardı. Ve sadece onlarda. Bu da çoğu soylunun oranın varlığından haberi olmadığı anlamına geliyordu. Ve eğer şimdi imparatorsa, bu şekilde kalmasını isteyecektir. Tabii orada korkunç bir şey olduğu için değilse. Diğerlerinin görmesini istemediği bir şey.

"Hazır mısın ortak?" Rhyan, sesi ancak fısıltıyı aşan bir tonda sordu.

Tristan'ın tarif ettiği, resimlerini gördüğüm kapı şimdi görünüyordu. Ve arkasında Jules vardı.

"Ben hazırım," dedim, içimde bir ateş yanıyordu. Bu benim gücüm değildi, Rakashonim, Valalumir ya da Mercurial ile yaptığım sözleşme de değildi. O iki basit kelimeyi duyduğumdan beri içimde yanan öfkeydi.

O yaşıyor.

Daha gergin olacağımı düşünmüştüm. Daha çok korkacağımı. Ama korkmadım. Öfkeliydim. Ve ne olursa olsun Jules'u geri alacaktım.

Kapının önünde durduk ve Meera'yı bulmak için arkamı döndüm. Kılık değiştirmesine rağmen onu kolayca fark ettim. Kendini nasıl tuttuğunu, nasıl durduğunu biliyordum.

İletişime gerek yoktu. İkimiz de birbirimizin ellerine uzandık. Gözleri sulandı -daha doğrusu, sert, orta yaşlı soturion'un gözleri sulandı. Sonra başını salladı, çenesi sağlamdı. Aurasını hissedebiliyordum, sulu ve keskin. Ve intikam dolu.

"Bekleyin," diye emretti Meera. "Şimdi herkes beni dinlesin. Eğer Kormac oradaysa, odanın güvenliğinden ve onu koruyan muhafızlardan daha fazlasına sahiptir. Chayatim'i var. Zihin okuyucular. Hepsi kan yemini ya da kan sözleşmesi altında olabilir. Orada ne görürseniz görün, görmezden gelin. Rolünüz gibi düşünmelisiniz, sadece rolünüzü oynamamalısınız. Her düşüncenizde bunu düşünmeniz gerekir. Ona sadık, emirlerini yerine getiren ve bunu yapmaktan mutluluk duyan bir soturion olmalısınız. Vorakh aksini hissederse onu uyaracaktır. Ve biz hazır olmadan önce destek çağıracaktır."

Nefesim kesildi. Haklıydı. Ve elbette Morgana'nın etrafında o kadar çok bulunduktan sonra, bu Meera için ikinci doğaydı. Arianna'nın yaptığı şey buydu. Yıllarca kimsenin gerçeği öğrenmesini nasıl engellemiştir. Bu ve chayatim'den çalınan güçle yapılan iksirler. Imperator Hart Saray'a varmadan önce hepimize içki içmemizi emretmiş, kalkanla ilgili planımızı dikkatle gizlemişti. Ancak şimdi yapmayı planladığımız şeyle ilgili düşüncelerimize karşı hiçbir korumamız yoktu.

"Ne gördüklerini kontrol edin," dedim.

"Ne düşündüklerini kontrol et," diye mırıldandı Meera.

Herkes başını salladı, yüzler asıktı. Kapıya yaklaştık. Tristan hızlı bir vuruş kombinasyonu ile kapıyı çaldı.

Bir dakika geçer gibi oldu ve sonra kapı açıldı. Kel bir soturion başını uzattı ve Tristan'ı aşağı yukarı süzdü. İmparatorun zırhını giyiyordu. Ama ben bir Kormac gördüğümde tanırdım. Gözleri boncuk gibi, ağzı kurt gibi ve acımasızdı. "Majestelerine söyleyin, Lord Tristan bu işin bittiğini söyledi."

Asker başıyla onayladı ve kapı kapandı.

Kalbim çarpmaya başladı. Ve sonra kapı tekrar açıldı.

Soturion beni aşağı yukarı süzmeden önce Tristan'a başıyla selam verdi. Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "İstediği bu mu?" diye sordu. "Batavia mı?"

Tristan kaskatı kesildi. "Evet. Leydi Lyriana."

"Güzel," dedi soturion, kirli elini uzatıp saçlarıma dokunarak. Parmaklarından kaçmak için hemen geri çekildim.

Rhyan gerildi, aurası kısa bir an için alevlendi ama kıpırdamadan duracak kadar akli vardı. Ne de olsa bağlı olması gerekiyordu. Aurası bile olmamalıydı. Ama muhafız sadece bana odaklanmıştı.

Tekrar uzandı, bu sefer saçlarıma dokundu. "," dedim, karşı koymamaya kendimi zorlayarak.

"Oynamayı seviyorsun, ha?" Elleri aşağıya doğru inmeye başladı, buklelerime takıldı ve omzuma doğru ilerledi.

"Sakıncası var mı?" Tristan soğukkanlılıkla sordu. "O İmparator için. O da beni bekliyor."

"Gidin," dedi soturion ve Tristan'ı içeri soktu, ben ve Rhyan da arkasından. Aiden ve Dario da onu takip etti ama Meera kapıda durduruldu. "Sen, Soturion. Burada bekle. Bunun için içeride üç kişiye ihtiyacımız yok."

Meera'nın gözleri büyüdü ve ben de hemen Tristan'a baktım. Onu geride bırakmak istemedim. Ya da yalnız. Ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Aiden'dan çok uzakta olduğu için büyüğü bozulursa ya da muhafız herhangi bir şekilde ondan şüphelenirse, her şey biterdi. Ama Tristan onunla bu konuda, tanımadığı rastgele bir soturion yüzünden savaşırsa, bu da alarm zillerini çaldırırdı.

Başka seçeneğimiz yoktu. Devam etmek zorundaydık.

Ama Tristan'ın sopası aniden dışarı çıktı, siyah parıltılı ip tepesinden döküldü.

"Bu da ne-?" Soturion çığlık atıyordu, vücudu bağlıydı ama söylediği tek kelimeyi bile duyamıyordum.

"Susturma büyüğü," dedi Tristan. ". Hepimiz gidiyoruz."

Rhyan tek kaşını kaldırdı, neredeyse Tristan'dan etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Bir şey daha var," dedi Rhyan ve yumruğu o kadar hızlı hareket etti ki zar zor görebildim. Ama Soturion'un boğazına saplandı. Soluk altın rengi zırhının içinde ses çıkarmadan yere yığılırken askerin gözleri geri yuvarlandı.

"Aslında iki şey daha var," dedi Aiden. Ve soturion'un bedeni ortadan kayboldu, sanki duvarın bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Hepimiz durduk, birbirimize endişeyle baktık. Hepimiz içerideydik. Ve gardiyanı geçmiştik. Ama sonra koridordan gelen acı dolu bir çığlık hepimizi ileri doğru yürüttü ve sonra da koşturdu. Kalbimi ve ruhumu delip geçen bir çığlık. Çünkü o sesi tanıyordum. Jules'du. Jules çığlık atıyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RHYAN

Neredeyse hiç ışık almayan uzun ve karanlık bir koridor vardı. Koridor o kadar dardı ki Tristan'ın arkasından koşmak zorunda kaldım - yeterince hızlı hareket etmediği için rahatsız edici bir durumdu. Ama bunun üzerinde çalıştığımız haritaya ne kadar benzediğine odaklanmaya çalıştım.

-Lyr haklıydı. Koridor, rahatsız edici derecede parlak bir sarıya boyanmış, penceresiz büyük bir odaya açılıyordu. Bana Shivieli'i hatırlattı. Lanet Kane'i.

Lyr'in olduğunu, daha hızlı hareket ettiğini, öne geçmeye çalıştığını hissettim ama onu engellemeye, Tristan'ın yanılma ihtimaline karşı odaya giren ilk kişi olmaya kararlıyım. Ya da... bize ihanet etmiş olabilirdi. Ama artık içeride olduğumuza göre, kendini tutamazdı.

Jules'un acı çığlığını duydum ve öldürmeye hazırdım.

Ama Lyr, Lyr'in kalbi kırılıyordu. Çığlık attı, sesi iç burkucuydu.

"JULES!"

İmparator Kormac, İmparator'un mor cübbesini giymiş, odanın köşesinde duruyor, meşale ışıkları titriyor ve kurt gibi yüzüne gölgeler düşürüyordu. Ve işte oradaydı. Jules kollarında, yaralı ve kanlar içindeydi. Yarı çıplak, dövülmüş ve duvara zincirlenmiş Galen'i kasvetli bir şekilde gördüm. Chayatim odanın karşı tarafında toplanmıştı, mavi büyücü cüppeleri yüzlerini gizlemek için başlarına geçirilmişti.

Ama en çok Jules'u gördüm. Arkadaşımı. Sırdaşım. O yaz yalnız kaldığımda içimi döktüğüm tek kişi, sonra da o kader gündönümünden sonraki yıl. Kalbim kırıldığında yanımda olan ilk kişiydi, Lyr'i ne kadar sevdiğimi bilen ilk kişiydi. Jules tıpkı Lyr'in babamın nahaşimi tarafından çekilen görüntüleri gördükten sonra tarif gibi görünüyordu. Çok solgun. Çok zayıf,

saçları dağınık. Gözleri perili ve acılıydı. Şayatim ile aynı cübbeyi giyyordu ama cübbesi açılmış, omuzlarından düşmüştü. Altındaki elbise siyahtı ve derin bir V ile göbeğine kadar iniyordu; kirli, yırtık pırtık ve ona çok büyüktü. Yüzü lekeli, kolları morarmış ve göğsü kızarmıştı. Parmaklarım gerildi. Avery Kormac'ı öldürecekdim.

Chayatim'lerden birinin kafası bana doğru sallandı. Sonra daha fazlası geldi.

Ondan nefret ediyordum. Bu bir sır değildi. Ama artık bu konuda bir şey yapamazdım.

Elim kolum bağılydı.

Jules yine de sessizdi, gözleri hemen Lyr'e sabitlenmişti. Beni görmediğini biliyordum. Henüz görmedi. Ne de başkasını. Meera'nın da burada olduğunu anlayamazdı. Hepimizin burada olduğunu. Onun için. Onu kurtarmak için. İmperator'un elinden kurtulmaya çalıştı, kazanamayacağını bilse de hâlâ mücadele ediyordu. Ama onu aniden geri çekti ve duvara çarptı.

"HAYIR!" Jules'un kafası çatlarken Lyr bağırdı. Solgunlaştı, baygın görünüyordu. Ama gözleri açıldı ve hâlâ nefes alıyordu. Yüzünde mutlak bir acı ifadesi vardı. Ama gözlerinde meydan okuma vardı. Son birkaç yıldır neler yaşadığını anlayamıyordum bile. Ve bir parçam da anlamak istemiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı. O daha önce tanıştığım Jules değildi. Daha güçlüydü, hayatta kalmıştı, savaşçıydı. Ve Tanrılar ve ettiğim tüm yeminler adına, özgür olmak üzereydi.

"Leydi Lyriana," dedi yeni İmparatorumuz. "Sanırım sır ortaya çıktı. Artık çok geç."

Lyr neredeyse homurdanıyor, cazibesine - bağlarına - zorlukla tutunuyordu. Çok fazla hareket ediyordu, kontrolünü kaybediyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ona doğru koşmak istiyordu. Onu öldürmek istiyordu. Chayatim'lerden biri aniden ona baktı, gözleri kısılmıştı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

İmparator'un dikkatini üzerime çekmeye çalışarak aniden, "Görüyorum ki bazı tebrikler sıraya girmiş," diye bağırdım. Onun yerine bana saldırmasına izin verdim. Jules ve Lyr'i rahat bırakmasını istiyordum. Oynamaya hazır olduğu oyunları, ikisine de nasıl işkence etmek istediğini ancak hayal edebiliyordum. "Terfiniz için Tovayah maischa. Ekselansları. Ya da sanırım artık Majesteleri diyebiliriz?"

Ama işe yaramadı. Jules hâlâ mücadele ediyordu, hâlâ karşı koyuyordu. Sersemlemiş görünüyordu ve ayakları üzerinde dengesizdi ve İmparator onun kolunu kavradı, sıktı. Jules hırladı ama İmparator onu kenara çekti, gücü Jules'un karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. Birden gözleri kapandı, yaraları onu eziyordu.

Lyr yanımda sıkıntılı bir ses çıkardı ve ben onun güçlü olmasını, hareketsiz kalmasını diledim. Sadece bir dakika daha.

"Lord Rhyan," dedi. "Her zamanki gibi inatçısın. Önümde eğilmeniz gerekiyor. Hepinizin. Yoksa unuttunuz mu?"

Tristan'a dikkatle baktım ve o da başını sallayarak . Hepimiz onu takip ettik. İmparator'un gözlerinin arkamda dolaştığına yemin edebilirim. Mee-'ye, yani adı her ne haltsa o soturion'a. Tuhaf biriydi. Muhtemelen nasıl selam verileceğini bile bilmiyordu. Muhtemelen reverans yapmıştır. Lethea'dan daha uzağa.

Yutkundum ve ayağa kalktım; neyse ki İmparator'un gözleri benim üzerimdeydi. Güzel.

Jules aniden kendine geldi, eskisinden daha odaklanmış görünüyordu, sanki ani bir güç patlaması yaşamış gibiydi. Hiçbir silahı olmadan, sadece kendi içsel gücü ve iradesiyle İmparator'a doğru hamle yaptı.

"LYR! LYR! Çık buradan! GİT!" Jules kükredi.

İmparator döndü ve onun yüzüne bir tokat attı. Çatlama sesi beni ileri doğru koşturdu. Ama Tristan beni durdurdu.

Bunu bitirmeye iki saniye uzaklıktaydım. Bitmesine. Bir şey hariç. İmparator'n üzerinde Vadati olduğunu biliyordum. Ve Bastardmaker'ı çağıracağını da biliyordum,

Sonra da babam. Başka bir ziyaretçiyi karşılayamazdık. Özellikle de onları.

Üç hayatım bana baktı.

"Seni küçük orospu," diye hırladı İmparator ve Jules'a bir tokat daha attı.

"Neden bana yumruk atmıyorsun?" diye bağırdım. "Bunu istediğini biliyorsun, bu fikre ağzın sulanıyor. Rakibinin oğlunu cezalandırmak. Onu aşağılamak. Devon'a senin kazandığını göstermek. Devam et."

İmparator sırtıttı. "Lord Rhyon, acı çektiğinizi görmekten büyük keyif alacağım."

"Neden bekliyorsun?" diye sordum. "Şimdi başla. Bunun için her türlü sebebin var. Orada olduğumu biliyorsun. Vrukshire'da. Brockton öldüğünde oradaydım. Onu yenilmiş, bir hiçmiş gibi gördüm. Acınacak haldeydi. Sonunda yalvardı. Senden vazgeçti, bize Jules'u anlattı, hayatı için sızlandı. Ve başka ne yaptım biliyor musun? Diğerlerini öldürdüm. Yeğenlerini mi? Lanet isimlerini bile hatırlayamıyorum. Zayıflardı. Acınacak haldeydiler. Hiçbiri hatırlanmaya değer değil."

İmparator ellerini Jules'un boğazına doladı. "Bu fahişeyi kurtarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Odaya baktım. Hayatım peşimizde olabilirdi ama sessizlerdi. Ve vadatileri olmadığından oldukça emindim.

Artık Tristan'ın işaretini beklemiyordum. Lyr'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da beklemiyordu.

İleri koştum ve İmparator'un suratına yumruk attım.

"Bu ne lan!" diye kükredi ve bana doğru savurdu, ama çoktan kemerinin cebine girmiş, vadatiyi çıkarmıştı.

Siktir!

Şayatım bize doğru koşmaya başladı, savaşmak için değil, fark ettim. Ama dışarı çıkmak ve alarmı çalmak için. Soturi bir anda bu odayı doldurabilirdi.

"Durdurun onları!" diye bağırdım. Lyr ve Dario hemen hayatım'e doğru gittiler. Meera ve Aiden doğrultmuş koşuyorlardı.

Aiden odaklanabildiği her bir hayatım'i bağlamaya yöneldiğinde büyüler o anda düştü. Ama yorulmaya başladığını görebiliyordum. Bağların zayıf olduğuna şüphe yoktu. Ve hayatım dışarı çıkmaya kararlıydı. Lyr ve Dario'nun elleri doluydu, savaşıyor ve geri itiyorlardı.

"GİT," diye kükredim Tristan'a, çenem Galen'e doğru sarsıldı.

Sonra dişlerimi birbirine geçirerek topuklarımı yere gömdüm. Çok uzun bu dövüş için can atıyordum. İmparator'un kılıcını savuşturmak için tam zamanında kılıcımı geri çektim. Geri savurdu ve ben sola kayarken yine çelikler çarpıştı.

Tekrar saldırmaya hazırlanırken, aniden vadati parlak mavi bir ışıkla parladı.

"Waryn," diye kükredi İmparator. "Buraya gel. ŞİMDİ!"

"Avery," diye yanıtladı Bastardmaker. "Geliyorum."

Siktir. Siktir!

Bunu hemen bitirmeliydik. Zamanımız yoktu.

"DARIO!" Çığlık attım. Saniyeler içinde yanımdaydı. "Hayatım'in canı cehenneme! Muhafızlar geliyor. Gitmemiz gerek!"

İmparator'a tekrar saldırdım ve bu sefer kolunu keserek vurdum. Zırh giymediği tek yeri vurmaya başardım.

Dario bir saniye sonra yanımdaydı. Yanımda patlamaya benzer bir şey oldu.

Tristan Galen'i serbest bırakmış ve omzunun üzerine kaldırmıştı.

İmparator'un yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekle büründü. Bizi öldürecek. Bütün nezaket maskeleri düşmüştü. Sonra gözleri büyüdü.

Bir hançer yüzüne doğru uçtu ve kabzası gözlerinin arasına saplandı.

"Biliyorsun, öldüren sivri tarafıdır," dedim, İmparator dizlerinin üzerine çöküp yere yığılırken, bedeni baygın Jules'un üzerine düştü.

"Evet, buradan çıkamama ihtimalimiz çok az, sanırım İmparator'u bayıltmanın cezası daha az," dedi Dario, vücudunu geriye doğru itmeye başlamıştı bile.

"Git," diye emrettim. "Tristan'a Galen konusunda yardım et."
Jules'a uzandım, onu kollarımın arasına aldım. Göz kapakları açıldı, gözleri odaklanmadan yavaşça hareket ediyordu.

"Jules? Jules!" Bağırđım.

Birden bakışları bana odaklandı.

"Rhyan?" diye sordu, sesi çatlayarak.

Gözyaşları dökölmeye başladı. "Merhaba dostum," dedim.

"Benim."

Ağlamaya başladı, dudakları titriyordu. "Burada olamazsın."

"Ama buradayım ve seni buradan çıkaracağım."

Başını hızla salladı. "Hayır. Hayır yapamam. İşe yaramaz."
Sonra aurasında ve yüzünde bir şeyler bozulmuş gibiydi. Sanki artık beni görmüyordu. "Haklıydım," diye bağırđı, sesi histerikti.
"Haklıydım. Haklıydım amına koyayım." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Onunla birlikte odadan çıkıp karanlık koridora doğru ilerliyordum, bir yandan da herkesin orada olduğundan emin olmak için hızlıca sayıyordum. Meera, Aiden. Dario, Tristan ve Galen ile birlikte. Ve en önde, dışarı çıkanlara liderlik eden Lyr vardı. Haritaları herkesten iyi biliyordu. Çıkış yolunu biliyordu.

"Aiden," diye kükredim. "Bir şeyler yap."

Lyr nereye gideceğini biliyordu. Ama iki yaralıyı taşıırken ancak bu kadar kavgayla başa çıkabilirdik. Aiden bizi tekrar gizleyebilirse, çok daha iyi bir şansımız olabilirdi.

"Hallediyorum," diye bağırđı. Lyr'in ve ardından Meera'nın formu, İmparator'un soluk altın zırhını giyen insanlara dönüştü.

"Haklıydım," dedi Jules tekrar.

"Biliyorum Jules, öyle olduğunu biliyorum," dedim nazikçe, onu sakinleştirmeye çalışarak. Onu korkutmak ya da üzmemek istemiyordum. Yediğı dayaktan sonra zar zor ayakta duruyor gibiydi ve başka ne şekilde değişmiş olabileceğini bilmiyordum. Ama koridorlarda çığılık atıp gardiyanlara belli etmesine izin veremezdim. Ya da onun çığılıklarını duyduğunda Lyr'i yavaşlatmasına.

Odadan fırladık ve dönerek Taht Odası'ndan kaçımaya başladık.

Köşeyi döndüğümde koridorda bir soturion gördüm.

"Daha hızlı," diye tısladım.

Sonsuz bir koridor gibi hissettiren bir yerden aşağıya doğru koştuk, bir diğerine ulaştık ve sonra bir kapının arkasına gizlenmiş bir merdiven boşluğuna daldık. Bu merdiven hizmetliler tarafından kullanılan ve mutfaklara inen bir merdivendi. Lyr bana baktı, yüzü endişeliydi ve ben başımı sallayarak onu koşturmaya devam etmesi, daha hızlı gitmesi ve arkasına bakmaması için teşvik ettim.

Hızını artırdı ve beni gururlandıran bir tempoda koşturmaya başladı. Sorun hızla Aiden, Tristan ve Meera'ya dönüşüyordu. Hepsi büyücü. Hiçbiri koşturmaya için eğitilmemişti.

Merdiven boşluğunun dibine ulaştık ve sonra bir başkasına. Pencereler ay ışığının ve yakındaki ay ağaçlarının parıltısının içeri girmesine izin veriyordu.

Pencereler dışarıyı demekti. Burada kapı yoktu. Dışarı çıkmak için daha çok yolumuz vardı. Meera yoruluyordu. Herkes yorulmuştu ama en alt kata ulaşırsak pencereden kaçabilirdik. Dışarıda nöbetçiler olduğundan emindim ama burada tüm programlara göre nöbetçiler dönüşümlüydü, çünkü kapı yoktu.

Buluşma noktasına asla varamayacaktık. Ama buna gerek yoktu. Hepimiz buradaydık.

Sadece bir çıkış yoluna ihtiyacımız vardı. Ve bir tane bulduk.

"Lyr!" Seslendim. "Merdiven boşluğunun dibine. Tüm yol boyunca. Pencereye kadar. Git!"

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet!" Meera bağırdı. "Evet. Hatırlıyorum. Yakınlarda ahırlar var."

Gryphonlar. Siktiğimin gryphonları. Tabii ya. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve yemin ederim, bitkin olmama ve tüm kaslarımın yanmasına rağmen kendimi hafiflemiş hissettim. Enerjik hissettim.

Çünkü birden umutlandım. Daha önce bir kez kaçış anısı, gryphon sırtında kaçış, güvenli bir yere ulaşma

Gecenin bir yarısı.

Bunu yapacaktık. Buradan çıkacaktık. Jules'u sarsmamaya çalışarak kendime yaklaştırdım. Hâlâ ağlıyor, hâlâ "Haklıydım, haklıydım," diye mırıldanıyor ve her sarsıntıda acı içinde kıvranıyordu.

Bacaklarım yanıyordu. Kollarım ağrıyordu ama hepimiz dibe çökene kadar devam ettim.

Aiden'a bir kez daha baktım. Zırhımızın illüzyonunun tekrar düşmesine izin verdi. Ama çok yorgundu ve daha ne kadar büyü yapabileceğini bilmiyordum.

Meera onun yerine öne çıktı ve pencereye baktı. "Bunu ben hallederim," dedi ve asasını cama doğrulttu. "Lumir dorscha!" diye bağırdı. Asasından mavi bir ışık fışkırdı. Ve aniden, alışkın olduğumuz o hafif uğultu kesildi.

Korumaları çözmüş.

Başka bir gürültü başladı. Bizden birkaç oda ötedeydi. Bir çan sesi gibiydi. Bir uyarı zili. Birileri biliyordu ve her an bu tarafa doğru gelebilirlerdi.

Meera alnındaki teri sildi ve sonra tekrar işaret ederek asasını sıkıca kavradı, kendi kendine mırıldanırken bileğini yavaşça çevirdi.

Cam kırıldı ve yağmur gibi yere döküldü.

"Meera!" Lyr bağırdı, sesi duygu ve gurur doluydu. Herkes pervaza tırmanmaya ve sonra da dışarı çıkmaya başladı. Ben en son Jules'un yanıdaydım, onu kollarımda daha yükseğe kaldırdım ve kırık camlara dokunmamaya dikkat ettim.

Dışarıdaki toprak zemine indiğimde nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Ama şimdiden soturilerin içeriden bağıarak koştuklarını duyabiliyordum. Meera yeterince hızlı hareket edemiyordu. Koğuşları yıkmak onu zayıflatmıştı. Galen'i destekleyen Tristan da öyle. Şimdi açıktayız, soturi yeterince yaklaştığında kolay bir hedef olacaktık.

"KOŞ!" Kükredim. Herkes hızını artırarak koştu. Ama hâlâ çok yavaş hareket ediyorlardı.

Ahırlara kadar gitmeyi başaramayacaktık.

Tabii...

"Dario," dedim, "İşte, al onu. Herkes ahırlara doğru ilerlesin!"

Ben gözden kaybolduğumda Jules'u kollarımdan daha yeni almıştı, karnım çekiştiriyordu ve ayaklarım bir dizi açık ahır kapısının önünde yere değiyordu. Biraz samana basıp hafifçe sersemledim ve hızla etrafıma bakındım. Dost canlısı ve uysal görünen bir gryphon'a ihtiyacım vardı. Benimle ilk göz teması kuran, parlak gümüş gözleri olan orta boylu bir canavar kazandı.

Ona doğru koştum, miyavladım ve gagasını okşadım. "Sen iyi bir çocuksun, evet öylesin. Sen iyi bir çocuksun."

Gryphon beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gagasını elime bastırdı. Bacağını eğerek pençesini toprakta ileri geri sürttü. Önce merakla. Ve sonra ... kahretsin.

Elimi ısırdı. Piç kurusu.

Diğer gryphonlara bakarak geri çekildim. Kahretsin. Lanet olsun! Hızlı olmalıydım ve birini bana güvenmesi için ikna etmeliydim. Bu işte iyiydim ama bu bir gryphonla bir dakika içinde tatlı tatlı konuşabileceğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de sinirlerimi hissedebiliyorlarsa.

Gümüş kanatlı bir tanesinin yanından geçtim, bana bakamayacak kadar kibirliydi.

Bu yüzden, kızgın bir ciyıklama dikkatimi çekene kadar nabzım çarparak ahır sırasının aşağısına doğru koştum. Daha önce de duymuştum. Hemen koştum, sıranın sonunda bronz kanatların parıltısını gördüğümde kayarak durdum.

"Hayır. Burada mısın?" Allurian Geçidi'ndeki gryphonumuzdu. "Tamam dostum. Beni hatırlıyorsun ve benden hoşlanıyorsun. Hazır mısın?"

Gözlerini kapadı, gagasını elime bastırdı, boğazından tatmin olmuş bir ses yükseldi.

Onu bağlayan ipi kestim. Karnımı çekiştirdim ve sırtına çıktım.

"Vra," diye bağırdım. "Vrata mahar!"

Birkaç saniye hareketsiz kaldı ve acaba komutu anlamadı mı diye düşündüm. Ona koşmasını söylemişim, uçmasını değil. Herkesin binebilmesi için alçaktan gitmemiz gerekiyordu.

"Vrata mahar!" Tekrar bağırdım. Ve bu sefer, kapılarından fırladı ve kaçtı.

Herkesin bize doğru koştuğunu gördüm ve gryphon'u doğrudan onlara yönelttim.

Arkalarında, soturiler Saray'dan avluya doğru akın etmeye başlamıştı.

"Kal!" İstedim ve sonra gitmişim. Yere geri döndüm.

Lyr'i tuttum, karnım çekildi ve gryphon'a bindik. Başka bir çekiş. Meera'yı yakaladım. Çekiştir. Lyr'in yanındaki koltuğa düştük. Kucağımdan kardeşine doğru koştu.

Tug. Galen'i Tristan'ın kollarından alıp yukarı kaldırdım. Bir çekiş daha. Başım dönmeye başlamıştı. Ama Galen'i Meera'nın yanına yatırdım ve Meera onu kendine doğru çekti. Tekrar sıçradım ve Tristan'a uzandım. Ona sarıldığımda irkilmiş görünüyordu ama ben sadece tutuşumu sıkılaştırdım ve göz kırptım, sonra çekiştirme geldi. Onu gryphon'un üzerine bıraktım. Nefes almaya çalışarak aşağı baktım ve Aiden'in yukarı tırmandığını gördüm.

Geride sadece Dario ve Jules kalmıştı. Ve yalnız değillerdi. Bir düzine soturi hemen arkalarındaydı. Bir dakika içinde onlara yetişeceklerini biliyordum. Şimdi her yönden bağırışlar geliyordu. Etrafımız sarılacaktı. Dario daha hızlı koşmak zorundaydı.

Bunu gören Lyr bağırarak acele etmelerini istedi. Jules'un adını haykırıyordu, sesi panik içindeydi. Sonra bir soturion onlara yetişti, Dario'nun hemen arkasındaydı. Jules haykırdı, onları görmek için geri döndü.

Lyr gryphon'un sırtında ayağa kalkmaya başladı. Ben sıçradım. Botlarım yere çarpıyor, dizlerim titriyor ve görüşüm bir anlığına kararıyordu. Hay sikeyim. Birçok kez bundan daha uzağa atlamışım ve hepsi

Lyr'i tutarak. Ama daha önce hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok atlayış yapmamıştım.

"Onu bana ver," diye bağırarak Jules'u Dario'nun kollarından çektim. Çenesi sanki onu bırakmaya isteksizmiş gibi gerilmişti. Yerde koşan botların sesi her yönden duyulmaya başladı. Sonra başını salladı.

"Uçabiliyor musun?" Onunla birlikte hareket ederek sordum. O anda kendime güvenmiyordum. Başım dönmeye başlamıştı.

"Elbette," dedi Dario, koşarak ilerlerken. Artık engelsiz olduğu için hızı dikkat çekiciydi ve yukarı tırmanan gryphon'un tüylerine uzandı.

Jules'u yakınımnda tutarak tekrar zıpladım, bu gece son kez. Midem bulanırken gözlerim bir gardiyanınkilerle buluştu. Biz gözden kaybolurken gözlerinin açıldığını gördüm. Vorakh'ım açığa çıkmıştı.

Bir saniye sonra gryphon'un üzerindeydik, Dario gryphon'un sırtına ulaşip tüylerine hâkim oldu ve başının yanına yerleşti.

"Herkes açık mı?" Dario ters bir şekilde sordu, gözleri çılgınca etrafta geziniyordu. Deri kravatını kaybetmişti ve şimdi bukleleri her yerde uçuşuyordu.

"Hepimiz buradayız," diye bağırdı Lyr. Gözlerimiz buluştu, ela gözleri sulanmıştı ve Dario'ya dönerek başını salladı. "GIDİN!"

"Vra! Volara!" diye bağırdı ve bu sefer gryphon hemen dinledi, dönüp koşmaya başladı.

"Çıta kullanabilen herkes," diye bağırdı Aiden, "buna binmeli. Şimdi! Sahip oldukları her şeyle üzerimize koğuşlar ve koruyucu kubbeler fırlatacaklar."

"Haklıydım," dedi Jules tekrar.

Bir patlama oldu. Biri bir koğuşu yıktı. Ve sonra bir tane daha.

Jules'un saçlarını alnından ittim ve başını destekleyerek onu kucağıma yatırdım.

"Ne? Ne konuda haklıydın?" diye sordum. Bunun bir imgelemle mi ilgili olduğunu yoksa olanlardan dolayı histerik mi olduğunu anlayamadım. Bu bana neredeyse annemin öldüğünde söylediklerini hatırlattı.

Haklıydı.

Sonra Jules bana baktı, gözleri birden berraklaştı. Akli başındaydı. Nerede olduğunu ve benim kim olduğumu biliyordu.

"Bu konuda. Sana söyledim," dedi. "Sana söyledim." Başını şiddetle sallıyordu. "Bunun imkânsız olduğunu söylemiştin. Ama ben biliyordum. Birbirimizi tekrar göreceğimizi biliyordum."

Onu son gördüğüm zamanı hatırlayarak kalbim çarptı. O da aynı şeyi söylemişti. Ona inanmamıştım, Bamaria'ya dönmeyi hiç planlamamıştım. Sonra bana şey söyledi, her zaman mektuplarında yazdığı şeyi.

Her şey mümkün.

Gözlerim yaşardı ve başımı salladım. "Öyleydin," dedim sesim titreyerek. "Haklıydın, Jules. Hem de çok haklıydın." Burnunu çekti ve gözlerini kapattı.

Ve sonra gryphon'un kanatları genişledi, bir rüzgâr bize doğru esti. Son bir ışık patlaması oldu ve Lyr'in asası parladı. Mavi ışık patladı, bir büyü patlaması yağdı. Bu sadece bir Arkbüyücüsünün yapabileceği türden bir sihirdi. Ama hepsi Lyr'in eseriydi. Özgürlükle aramızdaki son engel de yıkılmıştı. Kolaylıkla içinden geçtik ve geceye doğru uçtuk.

Saraydan uzakta. Ücretsiz.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYRIANA

Kaçarken ilk bir saat boyunca sessiz kaldık. Bir zamanlar bu şekilde uçmaktan duyduğum korkuyu artık hissetmiyordum. Az önce yaptıklarımızdan sonra herhangi bir tür korku hissetmek zordu. Başardığımız onca şeyden sonra.

Ama bunun ağırlığı hissedilmiyordu. Lumeria İmparatoru'na saldırmıştık. Avery Kormac, kurtların lideri, ülkemi işgal eden soturilerin. Ve az önce onun en değerli iki esirini serbest bırakmıştık. Bir hayatım. Ve İmparator Theotis'in katili.

Imperator Hart'ı geride bıraktık, itaatsizlik ettik ve kan sözleşmelerimizden kaçtık. Vorakh suçundan tutuklanmaktan kurtulduk. Ve artık herkes bunu biliyordu.

En azından, bizi avlama ve incitme gücüne sahip olan herkes bunu biliyordu. Peşimizde olacaktı. Muhtemelen sonsuza kadar, biz ölene ya da İmparatorluk'tan temelli ayrılana kadar. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bundan sonra ne olacağını hayal bile edemiyordum. Ama yaptıklarımızdan hiç pişman değildim. Sadece Kenna'yı geride bıraktığım için pişmanlık duyuyordum. O bir arkadaş olmuştu ve şimdi o canavarlarla yalnızdı. Ama Dario, ona zamanında ulaşabilseydik bile bizimle gelmeyeceğine dair beni temin etmişti.

Zaferimizin tadını çıkarmaya çalıştım. Özgürdük, kaçmıştık ve Jules elimizdeydi ve önemli olan tek şey buydu.

Aiden'la birlikte sessizce gryphon'un başının yanına oturduk. Güneye doğru uçarken hava soğuk ama ferahlatıcıydı. Buradan bile sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Ve gökyüzünde yıldızlar çılgınca parılıyordu. Derin bir nefes aldım ve arkadaşlarımın, ailemin herkesin yaralarını sarmak için birlikte çalıştığını görmek için arkamı döndüm. Tristan ve Meera kısıtlı imkânlarla Galen'in yaralarıyla özenle ilgileniyorlardı.

kemer çantalarımızdaki ilk yardım malzemeleri. Dişlerimi sıkmaktan kendimi alamadım. İyileştirme yeteneğimin tamamını kullanmama izin yoktu, henüz değil.

Rhyan ve Dario arkamda çömelmiş Jules üzerinde çalışıyorlardı. Yanımda Aiden umutsuzca uyanık kalmaya çalışıyordu. Kullandığı büyülerden ve koğuşları kaldırmamızdan dolayı neredeyse bitkin düşmüştü. Daha fazlasını arıyordu. Ama geçen bir saatin çoğunda başka bir gryphon ya da ashvan görmemiştik.

Arkama döndüm ve Rhyan'ın Jules'un elini Dario'nun pelerinininden kopardığı bir parçaya sarmasını endişeyle izledim.

Sanki beni hissetmiş gibi Rhyan başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu ve aramızdan binlerce mesaj geçiyor gibiydi. Sevgi. Minnettarlık. Endişe. Yatakta birbirine dolanmış, yanan bedenlerimizin anıları. Rhyan karanlıkta beni sevdiğini fısıldıyordu. Bana ruh eşim diyordu. Duygu seline kapılıp bana evlenme teklif etmişti.

Gülümsedim ve başka tarafa baktım. Çünkü şu anda istediğim tek şeyle arama giriyordu. On yedinci yaş günümün gecesinden beri istediğim tek şeyle. Jules.

Onu yakında göremezsem, ona dokunamazsam Lethea'dan daha uzakta olacaktım. Onu iyileştiremezsem. İhtiyaçtan ellerim neredeyse kaşınıyordu. Şimdi iyi olabilirdi. Uyanık, sakın, acı çekmeden. Bana ne yaptığı umurumda değildi. Üstesinden gelirdim. Onun için her şeyi yapardım. Galen'i de iyileştirmek istiyordum. Umutsuzca.

Birden Rhyan'ın kolunu omzumda hissettim, vücudu yanıma bastırmıştı. Vücut ısısı gecenin soğuğuyla hoş bir tezat oluşturunuyordu.

"Ortak," diye nefes aldı ve bana sarıldı.

Bir anda başımı göğsüne gömdüm ve tehlikeli bir şekilde hıçkırığa yakın bir ses çıkardım.

Sırtımı okşadı ve başımın üstünü öptü. "Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Herkes iyi."

"Tanrılar adına."

"Bana bak," dedi çenemi yukarı kaldırarak. "Bu gece çok cesurca savaştın. Senin sayende herkesi dışarı çıkardık."

"O sendin," dedim.

"İkimiz de öyleydik. Ve buradaki diğer herkes."

Bu doğruydı. Herkes kendi rolünü oynamıştı.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Dario bir bezle Jules'un alnını siliyordu. Bunu yaparken saygılı görünüyordu. Önemsiyordu. Bana genelde gösterdiği Dario'dan çok farklıydı. Ama bu benim bildiğim empatik Dario da değildi. Bu başka bir şeye benziyordu. Yeni birine.

Rhyan bakışlarımı takip etti, çenesi gerilmişti.

"O nasıl?" Kollarında geriye dönerek sordum.

Beni sıktı. "Sanırım çoğunlukla şoktayım," dedi. "Bilmiyorum. Imperator'un -yani İmparator'un- bu gece ona yaptığı şey korkunçtu. Ama atlatamayacağı bir şey değil. Daha çok son zamanlarda başka neler olduğuyla ilgili... şey, bir süredir... Neler yaşadığını gerçekten bilmiyorum. Ama sanırım bu biraz zaman alacak. Sabrınıza ihtiyacı olacak."

Elimi tuttu. "Artık Giritanya'ya girmiş bulunuyoruz. Neyse ki saatlik aşvanlardan kurtulduk. Daha önce kaldığımız hanı hatırlıyor musun? Sean'ın kayınvalidesinin sahibi olduğu hanı?"

"Hatırlıyorum," dedim.

"Bu gece orada kalmalıyız," dedi Rhyan. "Yaklaştık. Hemen inmemiz gerek. Herkes yorgun ya da yaralı. Orada da başka bir yerdeki kadar güvende oluruz. Gryphon'dan inince kendimi daha iyi hissedeceğim. Ashvan devriyesini ve başkentteki diğer gryphonları düşünürsek şanslıyız. Ahırlarda bir envanter ve hangi gryphonu aldığımızı bilecekler. Gökyüzünde bizi arıyor olacaklar, onu koruyacaklar." "Gitmesine izin vermemiz gerekecek," diye iç geçirdi. "Zaten gryphon için çok güneydeyiz. Bu onun havası değil."

"O iyi bir gryphon," dedim üzüntüyle, onu bırakmak zorunda olduğumuzu fark ederek.

"Ve sen onların üzerinde uçmayı sevmediğini söylemiştin," diye alay etti.

Güldüm. "üzerinde büyüyor." "Öyle."

Bir dakika sonra Rhyan herkese dayanmalarını söyledi ve gryphon'un inişini yönetmeye başladı.

Hanın yanındaki parktan çok da uzak olmayan bir ormana indik. Galen hâlâ baygındı ve yaralarının etkisiyle uyuyordu. Aiden çabucak cüppesini çıkardı ve yere serdi. Sonra Tristan ve Aiden Galen'i cübbenin içine aldılar. Dario, kollarında Jules ile aşağı indi. O da derin bir uykudaydı. Ona doğru ilerledim ama geri durdum, onun yerine Meera'nın elini tuttum ve Rhyan gryphon'a veda ederken ona sarıldım. Onu kovaladı ve gryphon nihayet kanatlarını açtığı anda ağlamaya hazır görünüyordu. Gryphon son kez bizsiz gökyüzüne doğru havalanırken kılıcımı çekip nöbet tuttum. Artık özgürdü. Dağlara ve soğuğa doğru uçarken arka bacağından sarkan tek bir yırtık ip vardı. Tıpkı Rhyan'ın dövmesi gibiydi.

Rhyan atladı ve hepimize oda tutmak için hanın içinde gözden kayboldu.

Jules aniden gözlerini açtı ve Dario'ya baktı. "Uyanmışsın," dedi Dario, sesi yorgunluktan boğuklaşmıştı. "Sen nasılsın?"

"Ayağa kalkabilirim," dedi hemen. Adamın kollarından kurtulmak için mücadele ederken sesi endişeli geliyordu.

"Elbette leydim." Aksanı her zaman kalındı. Bunu saklamaya çalışmayan ya da Rhyan'ın babasının yaptığı gibi sarayın resmi üslubuyla konuşmayan Glemarialılardan biriydi. Ama tam o anda Dario'nun aksanı daha da ağırlaştı. Kaşlarını çattı ve Jules'un ayağa kalkmasına yardım etti.

Sallanıyordu, ayakları üzerinde tam olarak sabit durmuyordu ama uzun zamandır görmediğim bir kararlılık ifadesi takınmıştı.

Gözlerimiz buluştu ve bir an için başka hiçbir şey olmadı. Bana bakıyordu, konuşmuyordu ve kalbimin durduğuna yemin edebilirim. öne doğru adım attı, aynı güç

adımlarında kararlılık. Ve sonra bir tane daha. Sanki bana doğru geliyordu.

Kollarım bilinçsizce havaya kalktı ve koşup onu kucaklamaya hazırlandım.

Meera aniden hareketlendi ve aramıza girdi.

"Jules," dedi, kollarını ona dolamaya çalışarak. Ama Jules onu silkeleyerek yanından geçip gitti ve ben onun hepimize baktığını fark ettim.

"Bu Auriel'in Alevi mi?" diye sordu.

Meera kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü acı doluydu. Jules'a sarılma isteğiyle kollarım ağrıyordu. Sonra sorusunu tamamen duydum. Auriel'in Alevi mi? Lumeria'da ne var? Omzumun üzerinden baktım, yarı yarıya bir ateş ya da bir hayalet görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu, sadece Thene şehri vardı.

"Jules?" Ben sordum. "Ne görüyorsun?"

Bana Lethea'dan daha uzaktaymışım gibi baktı. "Han," dedi neredeyse sabırsızca. "Thene'de miyiz?"

Başımı salladım, daha yeni uyanmışken bunu bilmesine şaşırmıştım.

"Han," dedi kendinden emin bir şekilde. "Adı Auriel'in Alevi."

Bunu bile bilmiyordum ve Rhyan'la neredeyse bir hafta boyunca orada kalmıştım. Yine de tam olarak ön kapıdan içeri girmemiştim. Birlikte olduğumuzu herkesten saklamaya çalışıyorduk, Rhyan'ın güvendiği kişilerden bile. Ama Jules buraya hiç gelmemişti. Gelmiş olsaydı bilirdim. Onunla gelirdim. İlk kez Rhyan'la gelmiştim ve Jules bensiz Bamaria'nın dışına hiç çıkmamıştı. Auriel'in Alevi'ni bilmesine imkân yoktu.

"Nasıl-" Sormaya başladım ama beni savdı.

"Çünkü buraya daha önce de gelmiştim," diye tersledi. "Ve bu handa kalmıştım."

"Ne zaman?" Meera sordu. "Bizi hiç hatırlamıyorum-"

"Sonra," dedi Jules, sesi kısıktı. ". Tamam mı?" Başını salladı. "Tanrılar." O sinirleniyordu. Onun

Tedirginliği ve kızgınlığı hissediliyordu ve aurasından yayılıyordu.

Ağlamak istedim. Tekrar bir araya geldiğimizde bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ona sarılmak istedim. Henüz sarılmadığım için kızgın mıydı? Rhyan'ın ona başıma gelenleri ve güvende olana kadar ona neden dokunamayacağımı doğru dürüst aıklayabileceğinden şpheliydim. Bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyordum. Ama sonra Meera ona gitmişti. Jules da onu itip geçmişti.

"Chayatim sırasında buraya gelme şansın oldu mu?" Dario nazikçe sordu. "Leydi Julianna?"

"Hayır," dedi Jules, kaşları çatılmıştı. "Tabii ki hayır." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben İmparator'un bir esiriydim. Seni hanlarda kalman için dışarı çıkarmazlar. Ben kaçtım."

"Yaptın," dedim, sesim yüksek çıkmıştı. Ona doğru bir adım attım. "Ne oldu?"

"Yakalandım," dedi ve kaçırdı.

Rhyan aniden yanımda belirdi ve tökezledi. Kimse fark etmeden belinden tutup ağırlığını destekledim.

Derin bir nefes aldı, kendini toparladı ama kolunu bana dolamaya devam etti. "şansımız varmış," dedi. "İki odaları varmış. Ayrılmamız gerekecek, dördü bir odaya, dördü diğerine. Cal ve Marisol herkes için fazladan karyola ve battaniye getirebileceklerini söylediler. Yani rahat edebiliriz ama bazılarımızın paylaşması gerekecek. Yiyecekleri de var, Marisol şu anda sıcak tabakları karıştırıyor. Herkes burada olduğu için çok heyecanlı."

"Kim bunlar?" Tristan aniden sordu. Kaçıştan beri sessizdi, tamamen Galen'a odaklanmıştı. Saray arazisinin ötesine ve Numeria'ya uçarken koğuşlarla savaşmamıza yardım etmişti. Ama sonra sessizleşmiş, sadece Galen'e bakmaya başlamıştı. Arkadaşımız için endişelendiğini biliyordum. Ama aynı zamanda gerçekle yüzleşmeye çalıştığından da şüpheleniyordum.

Bu gece yaptığı şeyi. Ka'sını, servetini, statüsünü feda etti. Her şeyden vazgeçmişti. Galen için. Jules için.

Ve diğer vorakh için.

Tanrılar. O da Vorakh'tı. Vahiy Töreni'nden bu yana ilk kez onları avlamıyordu. Artık avlanan oydu. Zavallı Tristan. Onunla bu konuda konuşmak istedim. Ama bu konuşmanın beklemesi gerekiyordu.

"Cal ve Marisol hanın sahibi," dedi Rhyan. "Amcam Sean onların torunuyla evli."

"Onlara güvenebiliriz," dedim hemen. "Rhyan'ı daha önce birçok kez sakladılar. Ve beni de."

Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştu, çenesi sıkıştı. Az önce söylediğim şeyin ciddiyetini kavradı. Rhyan'la birlikte olduğumuzu biliyordu. Bilmemesine imkân yoktu, özellikle de bu gecedan sonra. Artık bunu saklamıyorduk. Ama burada birlikte birden fazla gece geçirdiğimizi açıkça itiraf etmek, bu bilginin daha fazla bir şeymiş gibi hissettirmesine neden oluyordu. Bir çeşit onaylama. Özellikle de Tristan'ın gözünde.

Sonunda bakışlarını benimkilerden çekti, ağzı sıkıydı, eli kemerindeydi. "Tamam. Hadi içeri girelim." Aiden'a işaret etti ve bir kez daha Galen'i aldılar.

"Yürüyeblecek durumda mısınız?" Dario Jules'a sordu.

O da cevap olarak ondan uzaklaştı ve hana doğru yürümeye başladı. Hepimiz sessizce ormandan ayrıldık, bu saatte tamamen terk edilmiş olan parkın içinden geçtik ve sonra dikkat çekmemek için caddeye ve ara sokağa doğru ilerledik.

Sonra tüm ziyaretlerim ve konaklamalarım boyunca ilk kez ön kapıdan içeri girdim.

Resepsiyonun arkasında, yüzünden sıcaklık ve nezaket akan yaşlı bir adam duruyordu. Cal, diye düşündüm. Rhyan beni sakladığı için önceki kalışım da onunla tanışmamıştım. Ama Rhyan'ı kontrol etmeye ya da odaya yemek getirmeye geldiğinde sesini birçok kez duymuştum. Rhyan

Her zaman ikimize yetecek kadar sipariş eder ve hepsi onun içinmiş gibi davranırdım. Ama Cal'in bunu anladığına dair bir şüphem vardı. Marisol'un da.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi Cal neşeyle. Kollarını kaldırdı, gözleri herkesin üzerinde gezindi. "İşte oda anahtarlarınız." İkisini de Rhyan'a uzattı, sonra tekrar grubumuzun geri kalanına baktı. "Hepinize sahip olduğumuz için çok mutluyuz. Rhyan'ın tüm arkadaşları Auriel'in Alevi'ne her zaman davetlidir." Durakladı. Birden ağzı açıldı ve gözleri Jules'un üzerine düştü. Kıpırdamadan durmasında tehlikeli bir şey vardı. Onu tanıdı.

İçgüdüsel olarak ilerlemeye başladım, onu savunmaya ve ne kadar iyi olursa olsun Cal ile dövüşmeye hazırdım.

"Tanrılar adına. Tatlım." Bir hayalet görmüş gibi soldu. "Geri döndün. İyisin."

Kimildamadan durdum, bir ileri bir geri baktım.

Jules omuz silkti. "Sanırım. Yaşıyorum. Umarım bu sefer farklı koşullar altında giderim."

Cal kaşlarını çattı. "Ben de öyle umuyorum. Kardeşin nasıl?"

Jules başını salladı. "Hayır." Gözleri karardı ve Cal'dan uzaklaştı, tüm vücudu merdivene doğru döndü. Arkasına bakmadı.

Özür dilemek istedim. Birine karşı kaba, zalim ya da kısa boylu olmak Jules'a hiç yakışmıyordu. En azından benim tanıdığım Jules'a hiç benzemiyordu. Onun farklı olacağını, bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra -hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayat yaşadktan sonra- onu yeniden tanımak zorunda kalacağımı anlamaya başlıyordum. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Ona nasıl yaklaşacağımı.

Cal masasına baktı. Jules tarafından küçümsendiği için utandığından değil, fark ettim. Ama üzgün olduğu için. Gözünde bir damla yaş vardı ve bu duygu kendisini aurasından dışarı itiyordu. Rhyan'ın koluna uzandı ve fısıldadı, "Bunu duymaya hazır olduğunda, ona kaybı için üzgün olduğumu söyler misin? Bar Ka Moka."

Rhyan kaşlarını çatı, tek kaşı çatıldı. "Yapacağım, Cal." Rhyan şaşkınlıkla Jules'a baktı, sonra tekrar yaşlı adama döndü. "Odalarımıza çıksak iyi olur. Böylesi daha güvenli."

Cal başını salladı. "Elbette. Marisol birazdan yiyecek gelecek, o yüzden telaşlanmayın - büyük olasılıkla kapıyı çalan biziz."

"Teşekkür ederim Cal," dedim. "Gerçekten minnettarız."

Yaşlı adam sırtı. "Bizim için bir zevk."

Birkaç dakika sonra, nasıl ayrılacağımıza karar verebilmek için hepimiz bir odada toplanmıştık.

Elbette Jules ve Meera ile kalmak istiyordum. Tristan'ın Galen'la birlikte olmak istediğini, Aiden ve Dario'nun da birlikte kalmak isteyeceklerini biliyordum. Ve Rhyan'ın benimle kalacağına hiç şüphe yoktu. Kız ve erkekleri eşit olarak bölmek cazip gelse de, bu doğal bir dörtlü ve dörtlüydü. Ve böylece karar verildi. Dario nöbet tutarken Aiden ve Tristan Galen'a bakmaya devam edecekti.

Bize gelince, Jules ve Meera dinlenebilirken, Rhyan ve ben tetikte kaldık.

Rhyan dışındaki çocuklar, bizim odamız olmasına karar verdiğimiz yerden isteksizce çıktılar ve yandaki ikinci anahtarı aldılar.

Sonra Rhyan ve ben Meera ve Jules ile yalnız kaldık.

Jules hemen, "Tek başıma uyumak istiyorum," dedi. "Sorun olacaksa yerde yatabilirim."

"Buna hiç gerek yok," dedi Rhyan.

İki yatağımız vardı. Ve dördümüzden sadece üçü uyumayı planlıyordu. En azından Rhyan'ın böyle düşündüğünü biliyordum. İstese de istemese de bir noktada uyuyacaktı. Buna ihtiyacı vardı.

"İlk yatağı sen alabilirsin Jules, diğerini de Meera alabilir. Rhyan ve ben ayakta kalacağız ve dinlenmemiz gerekirse yere alışacağız."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, birbirine uyan iki yatağa bakıyordu.

Dudağımı ısırdım.

"Jules, uh..." Rhyan başladı. "Sen... benim burada olmamı sorun etmiyor musun? Eğer seni daha rahat ettirecekse dışarıda nöbet tutabilirim."

Arkasını döndü, bana ve Meera'ya bakarken yüzünde ani bir panik ifadesi belirdi. Gözleri parladı ve sonra sadece Rhyan'a baktı. "Kal. Ben zaten uyuyacağım." "Sen... temizlenmek ister misin?" Nazikçe sordum.

Alay etti. "Neyin içine? Duştan sonra bu boku tekrar giymeyeceğim. Ve çıplak uyumayacağım."

Sertçe yutkundum ve Meera'nın gözlerinin yaşardığını gördüm.

"Sana yeni giysiler bulacağız," dedi Rhyan. "Mağazalar açılır açılmaz."

Başını salladı. "Yüzümü yıkayacağım ve sonra uyuyacağım. Lütfen." Gözleri Meera'ya kaydı, sonra da bana dikildi, ifadesi sertti. "Beni rahatsız etmeyin."

"Kimse yapmayacak, söz veriyorum," dedi Rhyan. "Me sha, me ka." Yumruğunu göğsüne bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi kısıktı.

"Ben bir süre koridorda olacağım," dedi elini saçlarının arasından geçirerek. "İstediğinizi yapmanız ve yatağa girmeniz için size biraz mahremiyet vereceğim. Acele etmeyin. Girmeden önce kapıyı çalacağım."

Rhyan kapıya doğru yöneldi ve midem bulandı. Panik atağın eşiğindeymişim gibi hissettim. Neler olduğunu bilmiyordum. Ama birden o odada kalamaz olmuştum. Tek başıma, Rhyan olmadan olmazdı. Onu dışarı kadar takip ettim. Kalbim çarpıyor, midem bulanıyordu. Oda çok küçük, tavan çok alçak geliyordu. Nefes alamıyordum. İstediğimi elde etmişim ama hâlâ nefes alamıyordum, iki yıl önceki o gece gibi hissediyordum. Jules'un gözlerimin önünde benden izliyordum ve hiçbir şey yapamıyordum. Hareketsiz ve sessiz olmak zorundaydım. Ona uzanamadım.

Tıpkı şimdi ona ulaşamadığım gibi.

"Rhyan'la konuşmam gerek," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sonra sırtımı duvara dayadım, dizlerim titriyordu ve gözlerimi kapattım.

"Ortak mı?" Rhyan'ın aurası üzerimden geçti ve başımı kaldırdım. Yanımdaki duvara yaslanmış, kalçama uzanıyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?" Gözleri kapıya doğru kaydı. "İstemiyor musun...?"

Başımı salladım. "Sana ihtiyacım var," dedim, sesim titriyordu. "Sana ihtiyacım var. Bizi buradan götürebilir misin? Lütfen? Sadece birkaç dakikalığına? Yapamam... Burada kalamam." Kaşlarını çattı, gözleri benimkiler üzerinde hızla gidip geliyordu. "Emin misin?"

Benim göğüs başladı için Kaldır, benim nefes geliyor Kısa. "Lütfen. Şimdi!"

"Tamam, tamam. Tamam," dedi ve kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Karnım çekiştirildi ve hanın karanlık koridoru gözden kayboldu.

Ayaklarım Thene'deki ana tapınağın çatısına değdi. Oradan tüm şehri görebiliyordum, yukarıda yıldızlar parlıyor ve sokaklar boyunca her birkaç metrede bir ateş meşaleleri yanıyordu. Çoğunlukla boştu ama birkaç soturi nöbet tutuyordu ve birkaç büyücü de işe erken geliyor gibiydi. Handan çok uzakta olmayan bir yerde ashvan atlarının ahırı vardı. Birkaçı avluda koşuyor, toynaklarının attığı her adımda küçük mavi ışıklar patlıyordu.

Rhyan nefesini tutup atlayıştan kurtulurken onu kendime çektim. Kendini toparladığında dizlerimin üzerine çöktüm. O da benimle geldi, beni yakaladı ve kendine doğru çekti. Arkasına yaslandı ve beni kucağına, yüz yüze, bacaklarım ona sarılmış bir şekilde oturttu. Soturion pelerinini dikkatlice üzerime çekti, ikimizin de kukuletaları bizi gizlemek için kaldırıldı.

Ve ancak o zaman, yalnız ve neredeyse görünmez bir halde, gecenin bir yarısı, şehrin tepesinde, kolları beni sımsıkı sarmışken, kokusu burnumda, vücudunun sıcaklığı benimkine doğru yayılırken hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Rhyan konuşmadı. Sadece ağlamama izin verdi, bütün gece hissettiğim korku ve stresi içimde tuttuğum her duyguyu dışarı atmama izin verdi. Bütün kış boyunca. "O yaşıyor." sözlerini duyduğumdan beri. Bu

Kırık bir sel kapısı gibi içimden akıyordu. Ve duramadım.

Sırtımı okşadı ve sesler çıkararak gözyaşlarım bitene kadar beni salladı.

"Biliyorum," dedi usulca. "Şşşt. Biliyorum. Bu çok fazlaydı."

"Sadece o değil. Jules konusunda ne yapacağımı bilmiyorum," diye ağladım.

Rhyan saçlarımı kulaklarımın arkasına taradı. "Kimsenin bildiğini sanmıyorum, onun bile. Ama onu kurtardın ve bunu unutmamalısın, bunu sen yaptın. Tamam mı? Bu gecelik bu kadar yeter. Bundan sonra ne yapacağını bilmek zorunda değilsin. Yapabileceğin bir şey var mı bilmiyorum. Kesinlikle bu gece olmaz. Bırak dinlensin. Saraydan uzakta, onu en çok inciten insanlardan uzakta. Artık bunu yapamazlar. En önemlisi de bu."

Burnumu çektim. "O... o çok farklı. Bir yabancı gibi hissediyorum. Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum. Tabii ki öyle olacak. Ve sadece birkaç saat olduğunu biliyorum ama ..."

"O farklı biri," dedi Rhyan. Sanki bu gerçekmiş, kötü bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. Alnını benimkine bastırdı. "O her zaman farklı olacaktı. Hiç kimse onun yaşadıklarını yaşayıp da aynı kalamaz."

Başımı salladım. "Onu zar zor tanıyormuşum gibi hissediyorum." "Belki de. Ama bu gece gördüğüm kadarıyla, tanıdığım Jules hâlâ orada. . O hâlâ Jules, Lyr. Her zaman öyle olacak. Sadece farklı bir versiyonu. Onu dışarı çıkması için zorlamayacağım. Bir süre için olmaz. Dinlenmeye ve yeni koşullarına alışmaya ihtiyacı var. Ona zaman verin. Sanırım şokta."

"Hana daha önce de gelmişti. Kaçtığını söylemişti. Ama ne olduğunu sorduğumda tek söylediği yakalandığı oldu."

Rhyan içini çekti. "Sanırım hâlâ geri dönmekten korkuyor. Sadece bunun olmasından değil, dönerse ona ne de korkuyor. Glemaria'dan ayrıldığımda da aynı şekilde hissettiğimi hatırlıyorum. Sanki babam ya da adamları beni bekliyordu."

Her köşe başında, sanki her an geri dönebilirmişim ve döndüğümde daha kötü olacakmış gibi. O zaten bunu yaşadı." Başını üzüntüyle salladı. "Hayal bile edemiyorum." Saçlarını okşadı. "Bir süre daha rahatlayabileceğini sanmıyorum. Kendini güvende hissedene kadar. Ancak o zaman iyileşmeye başlayacak. Ama iyileşecek."

Anladığım için yutkundum. "Haklısın."

"Geri dönelim mi?" diye sordu. "Ailenizden uzun süre ayrı kalmak istemediğinizi biliyorum. Özellikle de şimdi." Başka ne istediğini de biliyordum. Dario ve Aiden ile yeniden bir araya gelmek istiyordu. Sonunda konuşmak ve artık kendisine karşı olmadıklarını bildiğine göre aralarındaki buzları eritmek istiyordu.

"Yapmalıyız," dedim. "Diğer herkesi de kontrol etmeliyiz, yerleştiklerinden emin olmalıyız. Ama," gözlerimiz buluştu, "bir dakika daha konuşabilir miyiz? Sadece sen ve ben."

"Ne kadar istersen," dedi. "Emrinde olduğumu biliyorsun, Lyriana. Her zaman."

Dudaklarımız şiddetli ve tutkulu bir öpücükle buluştu, sanki gecenin erken saatlerinde kaldığımız yerden devam etmiştik. Vücudum uğulduyordu, Rhyan'ın beni nasıl ele geçirdiğini hatırlıyordum. İçime nasıl girdiğini ve ikimizin de kontrolümüzü nasıl kaybettiğimizi.

"Geri dönmemiz gerek," dedim aniden, nefes nefese, elleri yanlarımdan yukarı kayarken.

"Biliyorum," dedi ama bana karşı hareket ediyordu, kalçaları kalkıyordu. "Tanrım, seni hâlâ istiyorum."

Midemde ani bir sıkışma hissettim. Bir uyarı gibi. Tekrar yalnız kalmamız için bir süre geçmesi gerekecekti. Sadece biz ve Meera varken mahremiyet zordu. Şimdi ise altı kişiyle birlikte kaçıyorduk. Eğer tekrar yalnız kalırsak, bu yakın bir zamanda olmayacaktı.

"Beni al," dedim. "Buraya. Şimdi. Çabuk."

Yeşil gözleri parladı.

Bir saniye sonra ben kemerimi çözerken Rhyan da onunkiyle uğraşırken sırtüstü yatıyordum. Tokalar bir telaş içinde çözüldü,

Botlarımızı tekmeledik, pantolonlarımızı ve iç çamaşırlarımızı birbirimize erişebilecek kadar çıkardık.

Diğer seferler gibi değildi. Ne bir birikim, ne bir incelik, ne bir alay ya da sataşma vardı. Kaba ve sertti. Zevk almaya ya da birlikte oynamaya odaklanmamıştık. Bu tamamen başka bir şeydi. Bir tür hayvani katılma ihtiyacı, ne yaptığımızı hatırlamak, geceyi atlattığımız gerçeğinin tadını çıkarmak. Hayatta olduğumuzu.

Rhyan homurdanarak bana çarptı. Çok gergindim, bir kez olsun ona tam olarak hazır değildim. Ama umurumda değildi. Onunla tanıştım, itiş için geri ittim.

"Siktir," diye inledi, neredeyse hemen. İçimde sarsılmaya başlamıştı bile. Uzun süre dayanamayacaktı. Ama ona ihtiyacım yoktu. Bu öyle bir şey değildi. Bu ilkel bir şeydi. Bu ihtiyaçtı. Umutsuz bir bağ. Karşılaştığımız tüm ölüm ve tehlikelerden bir kaçış.

Ve sonra içime döküldü, yüzü zevk ve acının karışımına dönüştü, kaşları terden boncuk boncuk oldu, saçlarının uçları kıvrıldı.

Göğsü inip kalktı ve yüzünü boynuma gömüp inlerken kısa, zor nefesler aldı. "Özür dilerim," dedi. "Sen-"

Ona sıkıca sarıldım, sonra yüzünü kendime çektim ve onu öptüm. "Buna gerek yoktu. Söz veriyorum. İstedğim şey buydu. Seni istedim. Sadece seni."

Ama o çekildiği anda endişem artmaya başladı. Rhyan ve ben sessizce giyindik ve sonra ayağa kalktık.

"Biliyor musun ortak," dedi, sesi sakinleşmişti, "soruma hiç cevap vermedin."

Evlen benimle.

"Ne sorusu?" Anı hafif tutmak, bunu biraz daha sürdürmek isteyerek alay ettim. "Tam olarak ifade ettiğinizi hatırladığım kadarıyla, bir emir gibi geldi."

Boynuma sokuldu. "Ben mi? Sana emretmek mi? Hayır. Tamamen senin merhametine kalmış durumdayım."

"Hmmm. O zaman buna ne diyorsunuz?"

"Yalvarmak," dedi.

Alt dudağını kendi dudağımın arasına aldım, şakacı bir şekilde ısırđım, sonra onu yaladım ve öptüm. "Sen sormadan önce cevabım evetti."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, gözleri parlıyordu ve mutluluk ifadesi geri dönmüştü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Beni tekrar öptü ve bu sefer uzun ve yavaştı.

Geri çekildiğinde yüz ifadesi ciddi idi. Ellerimiz birbirine dolandı ve parmağı benimkinin üzerinde gezindi - tam da yüzüğünün gidebileceğı yerde. Sonra beni kollarının arasına aldı ve şehrin ışıkları yanıp sönerken o tanıdık çekişini hissettim.

Odalarımızın dışındaki koridora döndük ve Rhyan beni duvara yaslayarak son bir öpücük daha çaldı. Sonra kapıyı çaldık ve Meera içeri girebileceğimizi söylemek için seslendi. Marisol ve Cal'ı az önce kaçırmıştık ama ziyaretlerinin etkileri gözden kaçacak gibi değildi. Oda taze meyve tabakları, su sürahileri, güveç kaseleri, sıcak ekmekler, çırpılmış yumurtalar, kızarmış patatesler ve küçük bir tabakta çeşitli keklerle doluydu. Bunlar hepimizi üç kez kahvaltıya doyurmaya yeterdi.

Meera kendine küçük bir tabak hazırlamış, yavaşça küçük ısıkları alıyordu. Ama Jules yatağında derin bir uykundaydı.

"Bir şey yedi mi?" Ben sordum.

Meera üzüntüyle başını salladı. "Dinlenecek. Daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı."

Endişeyle onu izledim.

Midem gurulduyordu ama kendimi yemek yiyemeyecek kadar gergin hissediyordum. Ancak Rhyan masaya doğru ilerledi ve bir tabak hazırlayıp bana uzatmaya başladı.

"Ye, ortak," dedi. "Beslenmeye ihtiyacın var."

Jules'a baktım, çok zayıf olan Jules'a. Jules artık kendinde değildi. Yemeğe dokunmamıştı bile.

Tabağı yere koydu, bir çatal aldı ve dudaklarıma götürmeden önce yumurtalara batırdı.

"Ona fazlasıyla yetecek kadar var. Yemek yememesi, yemediği gerçeğini değiştirmez. Yemek. Benim için."

Ağzımı açtım ve yemeği kabul ettim.

"Aferin kızıma," dedi. "Daha fazla ye. Bundan sonra olacaklar için güçlenmen gerek."

Çatalı bana uzattı ve ben de onun yaptığıını yaptım. "Sırada ne var sence? Kaçmak mı? Mercurial için kırmızı parçayı mı talep ediyorsun? Ya da..." Kahretsin. Donup kaldım.

"Ne?"

"Kalkan," dedim. "Baban ve Kane artık ona dokunamazlar ama... Saray'da da kalamaz."

Meera başını salladı. "Düşünüyordum da. Başkentte bu kadar çok büyüünün çalışmasına izin veren şey o parça olabilir. Bildiğimiz kadarıyla yolculuğa karşı koruma sağlayabilen tek yer burası."

Düşündüm. Bu çok mantıklıydı - ellerinde ne olduğunu bildiklerine inanmak zorundaydım - bunu başka ne için kullanıyor olabilirlerdi?

"İmparator'un elinde olmasa bile, yine de bir tehlike. Morgana ve Aemon onu ele geçirmeye çalışacaklar." Meera'nın aurası endişeyle parladı.

"Kendi parçalarına sahip olacaklardı." Ve bizde hiç yoktu. Ve korumamız gereken çok daha fazla insan.

Rhyan başını salladı. "Bu yarın konuşulacak bir konu. Bu gece yemek yiyeceğiz ve dinleneceğiz."

Meera tabağını bitirip kısa süre sonra uykuya daldı ama ben Rhyan'la birlikte uyanık kaldım ve bu dünyada en çok sevdiğim üç insana göz kulak oldum. Ve saatler sonra güneş doğduğunda ben hâlâ ayaktaydım. Hâlâ izliyordum.

Ta ki kapıya şiddetli bir çarpma sesi gelene kadar.

Kıpırdamadan durdum, gözlerim Rhyan'ınkilerle buluştu. "Cal?" Fısıldadım.

Ama Rhyan başını şiddetle salladı. "Hayır," diye mırıldandı, eli çoktan bana uzanmıştı.

Kendimi kapıya yasladım ve gözetleme deliğinden bakarken nefesimi tutmaya çalıştım.

Salon nahaşım ile doluydu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

"Rhyan," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu, tüm bedenim hareketsizdi.

Çoktan yanıma gelmişti, eli sırtımın alt kısmındaydı. Bir adım geri çekildim, o gözetleme deliğinden bakarken ellerimiz birbirine kenetlendi. Gözlerinin daralmasını, omuzlarının gerilmesini izledim.

"Küçükler," dedi, kılıcını sallarken çenesi çalışıyordu. "Onları alt edebiliriz."

"Çok fazla var. Hâlâ bizi ısırabilirler," dedim, kolumda bir titreme vardı. Zehirlerinin verdiği hissi hâlâ hatırlıyordum. Felcin mutlak yayılımı, hareket edememe, uyanık kalamama ya da kontrol edememe korkusu. Ve sonra Brockton tarafından alınışımı.

Rhyan'ın burun delikleri alevlendi, dışarı baktı ve kararlı bir şekilde, "Yapabilirler ama bizi hareket ettiremezler," dedi.

"Sorun nedir?" Meera sordu. Sesi uykuluydu ama gözleri uyanıktı ve yatağından kaymaya başlamıştı bile.

Jules inledi ve doğruldu, battaniyeler ince omuzlarından düştü. Hemen paniklediğini hissettim.

"Bizi buldular mı?" diye sordu. "Kormac?" Gün ışığında yanağındaki altın dövmeyi açıkça görebiliyordum. Aniden başını çevirdi, Meera ve bizim aramızda bir ileri bir geri bakarken gözleri irileşmişti. "O burada mı? Benim için burada." "Hayır." Rhyan sanki onun korkmasını engellemek istercesine elini uzattı. "O benim babam. Nahashim'i o gönderdi."

Jules durgunlaştı, yüzü solgunlaştı. "Aynı fark. Tanrım, biliyordum. Biliyordum amına koyayım." Gözlerini sıkıca kapattı. "Kaçış yok."

Meera saniyeler içinde odayı geçip Jules'un yanına oturdu ve battaniyeleri üzerlerine çekti. Ve beni şaşırtacak şekilde Jules yumuşadı, Meera'nın ona sarılmasına izin verdi.

"Evet var, Jules. Kaçtık. Ve pes etmeyeceğiz."

"Meera haklı. Onlarla savaşacağız," dedim. "Bunu daha önce de yaptık."

Jules'un gözleri kısıldı, belki de onu kurtardığımızdan beri ilk kez zırhımı ve silahlarımı inceliyordu. Gözlerindeki soruları ve şoku görebiliyordum. O anda, ayrı geçirdiğimiz iki yılın, birbirimizden habersiz yaşadığımız ayrı hayatların tüm ağırlığını hissedebiliyordum.

"Lyr senin için gelmelerine izin vermeden önce her birini öldürecek. Ben de öyle yapacağım. Dario da öyle," dedi Rhyan. "Bekle."

Ortadan kayboldu.

"Dario?" Jules aniden sordu, gözleri Rhyan'ın olduğu yerde açılmıştı. Zaten onunla birlikte ve onun önünde yolculuk etmişti ama şoktayken ne kadar çok şey kaçırdığını şimdi görebiliyordum.

"Dün gece sana yardım eden soturion o," dedim. "Güçlü bir savaşçıdır. En iyilerden biri."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Jules. "Rhyan öylece... ortadan kaybolabilir mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Onun vorakh'ı."

Bunun üzerine Jules'un yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Başını salladı ve sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Yapamam. Geri dönemem. Bir daha olmaz."

"Değilsin," dedim şiddetle. "Seni götürmelerine asla izin vermeyeceğim. Cesedimi çiğnemedenden geri dönmeyeceksin."

O anda gözleri benimkilerle buluştu ve bir anlığına bana inandığına yemin ettim. Sanki anlamıştı. Ama sonra gözyaşlarını avuçlarının içiyle sildi ve dizlerini göğsüne doğru kıvrıp başını onlara yaslamadan önce alay etti.

Rhyan kuağıında Dario ile yanımnda belirdi. "Kapiyı kilitli tutun," diye emretti Rhyan. "İçeri girmelerini engellemek için elinizden gelen her şeyi kapiya doğru itin. Ne olursa olsun kapiyı ya da pencereleri açmayın."

"," dedi Meera.

Rhyan bana ve Dario'ya döndü, nefesi çoktan ağırlaşmıştı. "Hazır mısın?"

Dario'nun elinde iki kılıç vardı ve yüzünde sert bir ifade vardı. "Hayatım üzerine."

Rhyan kollarını Dario'ya doladı, zümrüt gözleri üzerimdeydi, bakışlarını tutuyordu ve sonra ikisi de gözden kayboldu.

Bir saniye sonra geri döndü. Gözlerim Meera ve Jules'unkilerle buluştu.

"Tehdidi durduracağız. Sadece dayanın." Başımı salladım, onlara güven vermeye çalıştım, onları koruyacağımıza, güvende olduklarına dair her türlü güvenceyi vermeye çalıştım.

Rhyan'ın elleri etrafımda sıkılaştı, karnım çekildi ve koridora indik. Düşünmek için durmadım bile, ya da önümde ne olduğunu değerdendirmedi. Koştum, kılıcım hareket eden her şeyi kesiyordu. Gördüğüm ilk nahaşimi kestim, sonra ikincisini. Üçüncüsü bana doğru dalgalandı, dişlerinden zehir damlıyordu. Bir bağırıyla kafasını kopardım ve vücudunun çöküşünü izledim. Rhyan'ın iki yanında orta büyüklükte iki nahashim vardı. Ve biri bana doğru koşuyordu.

Dario araya girdi ama hemen ardından kalan yılanlar tarafından kuşatıldı. Yine de kolayca karşılık verdi, ustaca dönerek dişlerinden kurtuldu. Nahashim tehdit oluşturmamayacak kadar genç ve küçüktü. En azından tek başlarına. Ama birlikte, hesaba katılması gereken bir güçtüler. Döndü, yılanı duvara doğru tekmelemeden önce bıçakladı ve kafalarını kopardı, kalçasındaki bir ısırıktan kıl payı kurtuldu. Koridor boyunca koştu ve bir saniye sonra yılanın kafası çizmesinin altında dümdüz olmuştu.

Kolayca düşüyorlardı.

Çok kolay.

Midem döndü, daha önce hissettiğim endişe geri geldi. Karşılaştığımız nahaşimlerin en büyüğü, bizi sürükleyip götürmeye layık olabilecek tek kişi, koridorda geriye doğru kaydı, vücudu kavgadan uzaklaştı ama gözleri odaklanmıştı, her şeyi görüyordu. Ne olduğunu anlayacak kadar etraflarında bulunmuştum. Gördüklerini kaydediyor ve rapor vermek için ayrılıyordu.

"Bu bir tuzak!" Bağırdım.

Rhyan dehşet içinde bana baktı ve onun da bunu fark ettiğini görebiliyordum.

"Herkesi dışarı çıkarmalıyız. Hemen," dedim.

O yılan Imperator Hart'a geri döndüğü an, o da burada olacaktı. Ve çok hızlı olacaktı. Nahashim'in neler yapabildiğini görmüştüm. Uçabiliyorlardı. Seyahat edebiliyorlardı ve şimdiden ne kadar yakın olduğunu söylemek mümkün değildi. Büyük ihtimalle kaçtığımız saat bizi izlemeye başlamıştı.

Rhyan koridoru geçip elimi tuttu, beni kendine doğru çekti ve Meera ile Jules'un bulunduğu odaya geri döndüm.

"Kaçmamız gerek," diye bağırdım. "Şimdi! Ayakkabılarınızı giyin, diğer her şeyi geride bırakın."

Rhyan ortadan kayboldu ve ben de gözetleme deliğini kontrol ettim. Kalan yılanlar geri çekilmişti. Kendilerini sadece bizi dışarı çekmek için göstermişlerdi, burada olduğumuzu doğrulamak için.

Birkaç dakika geçti ve Rhyan geri döndü, yüzü yorgunluktan kıpkırmızıydı.

"Diğer herkesi aldım," dedi nefes nefese, "ormana geri döndük. Orada saklanacağız, birkaç mağara bulacağız, belki vahşi bir ashvan ya da gryphon bizi daha uzağa götürebilir." Sonra kollarını açarak bana doğru ilerledi ama ben başımı salladım.

"Önce Jules ve Meera."

Kaşları çatıldı, ağzı protesto için açıldı ama kapatıp Jules'a uzandı.

"Sıkı tutunun," dedi ve gittiler. "Geçen seferki gibi mi?" Meera sordu.

"Evet. Biri kaçtı, Rhyan'ın babasına gideceğinden eminim."

"Kahretsin," dedi Meera.

Rhyan duvara doğru tökezleyerek geri döndü. Çok fazla enerji harcıyordu ve yirmi dört saattir neredeyse hiç uyumamıştı.

"Onu al," dedim. "Koşup seninle orada buluşacağım."

"Lyr!"

"Git! Ben de aynı hızdayım." Kapıyı açtım ve hızla odadan çıktım.

Merdivenlerden aşağı uçtum, son birkaç basamağı atladım ve şok olmuş Cal ile Marisol olduğunu tahmin ettiğim kadının önüne indim.

"Herkes iyi mi?" Marisol sordu.

"Imperator Hart yolda. Burada olduğumuzu biliyor. Gidecek son kişi benim. Kaçmanız gerekiyorsa kaçın. Lütfen. Güvende olun!" Kapıya doğru koşarken bağırdım. "Ve teşekkür ederim!" Kollarımı havaya kaldırarak ara sokaktan aşağıya doğru koştum ve bir fırının önünde boş boş duran bir soturiondan kaçarak caddeyi geçtim. Sonra parka, Rhyan'ın Meera'nın yanında durduğu ormana doğru ilerledim. Hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"Git!" Elini elime alarak bağırdım. "Herkes bir arada kalsın. Dümdüz koşmaya devam edin."

Rhyan, "Belki yarım mil ötede içine girip kaybolabileceğimiz bir orman var," dedi. "Ve onu Cal ve Marisol'dan uzaklaştırabiliriz."

"Sonra ne olacak?" Ben sordum.

"Batıya. İnsan topraklarına," dedi. "Gidebildiğimiz kadar uzağa."

Endişeyle Galen'a baktım. Soturion gücünün büyüyle birleşen uyku son birkaç saattir mucizeler yaratmıştı. Ama hâlâ yaralıydı, hâlâ büyücüler gibi çok yavaş koşuyordu.

"Ortak," dedi Rhyan, sesi duygu doluydu. O tek kelimeyle, söylenmemiş yüzlerce şeyi aktarıyor gibiydi. Aramızda olacaklara dair binlerce söz. Güç ve sevgi yemini ve birlikte savaşacağımız bir gelecek.

Onu kendime doğru çektim, dudaklarım hızlı ve sert bir öpücükle buluştu, aynı şeyi söylemeye çalıştım. Ona bildiğimi, anladığımı, onu sevdiğimi söylemek için. Dudaklarımın tek bir dokunuşuyla önümüzde çok şey olduğunu bilmesini istedim. Ve bundan sonra nereye gideceğimiz umurumda değildi. Birlikte gittiğimiz süreç.

Elini bıraktım. "Jules'u al," diye emrettim ve Meera'ya uzandım. Hız eksikliklerini telafi edebilmemizin tek yolu buydu.

Rhyan'ın ağzı gerildi ama dediğimi yaptı ve Jules'u öne doğru itti.

Galen'e Tristan'a, Dario'ya da Aiden'a yardım etmeleri için bağırdım. Soturiler güçlerini büyücüleri itmek için kullanırlarsa başarabilirdik. Ormanın içinde kaybolup saklanacağız. Daha fazla Nahashim gelirse pusuya yatarız. Ve Devon Hart'la savaşıyoruz.

Ama onu düşündüğüm anda, arkamızdan koşarak ortaya çıktı.

"GİT!" Çığlık attım, bacaklarım daha hızlı koşuyordu. Meera geride kalıyordu, ayakları tökezliyor, hızıma yetişemiyordu. Rhyan Jules'u kucağına almış, onunla yarışlıyordu. Ben de Meera'yı kucağıma almış, yarışlıyordum.

"Dur!" Bu doğrudan emir omurgamdan aşağı keskin bir ürperti bıraktı. Ama koşmaya devam ettim, ayaklarımın daha hızlı koşmasını tüm eğitimimin beni yakalamasını istedim.

"Derhal durun!" Imperator Hart kükredi. "Lyriana, Aiden, Dario! Kımıldamayın!"

Kanım ısındı, kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı acı fışkırdı. Meera'ya tutunamıyordum, bir adım daha atamıyordum.

"Hayır. Hayır!" diye bağırdım, acı yoğunlaşıyordu. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. Meera kollarımdan çıktı, ellerimi çekiştirerek beni ileri doğru çekmeye çalıştı.

"Hadi, Lyr." Daha sert çekti. "Haydi! Savaşın." Ama I yapamadım. Her girişim için Hareket et, için asi anında durdu, cam parçaları gibi acı her sinirimi kesiyordu. Bana daha önce hiç bu kadar doğrudan, bu kadar güçlü bir şekilde emir vermemişti.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Yapamıyorum. Hareket edemiyorum."

"Hayır. Hayır!" Ellerimi sıktı. "Kaç," diye ısrar ettim.

Meera başını salladı. "Seni bırakmayacağım!"

"Gitmek zorundasın! Git hadi. Herkesi dışarı çıkar."

Rhyan çoktan dönmüş, bana doğru koşuyor, Jules'u Tristan ve Galen'le birlikte önden koşturmaya teşvik ediyordu. Dario ve Aiden çoktan oldukları yerde donup kalmış, yüzleri acıdan iki büklüm olmuştu.

Imperator Hart bize yaklaşıyordu. Neredeyse ulaşmak üzereydi. Ve yalnız değildi. Arkasında beş dev nahashim sürünüyordu. Vrukshire'da öldürdüklerimle aynı büyüklükteydiler. Yenmek için Rakashonim'i çağırmamı gerektirenler.

"Koşturmaya devam et!" Rhyan kükredi. "Gidin!"

"Leydi Lyriana!" Imperator Hart emretti. "Lord Dario, Lord Aiden. Dönün ve yüzünüzü bana dönün. Silahlarınızı bırakın. Ellerinizi başınızın üstüne koyun."

Aiden ve Dario kollarını kaldırdı ve yavaşça, uzuvlarım yanarken, döndüm ve aynısını yaptım, tüm vücudum hareketsiz kalana kadar, hareket edemedim. Sadece kalbim çarparken göğsümün hafifçe inip kalkması hissediliyordu. İçim titriyor gibi hissediyordum ama dışım donmuştu. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Imperator Hart'ın gözleri dans etti, topukları üzerinde geriye doğru sallanırken elleri kalçalarında idi.

"Himai," diye emretti. Nahashim öne doğru kaydı, dişleri açıktaydı ve zehir damlıyordu, saldırmaya hazır dılar. "Rhyan, kaç!" Dinlemesi için dua ederek çığlık attım. Kaçırılmayı kaldırabilirdim, bundan sonra olacakları da kaldırabilirdim. Eğer bu Jules ve Meera'nın özgür olması anlamına geliyorsa. Rhyan'ın güvende olduğu anlamına geliyorsa.

"LYR!" diye

kükredi. Hayır.

Hayır.

"Seni öldüreceğim," diye homurdandı Rhyan. Sesi daha yüksek, daha yakındı.

Babası başını salladı. "Benimle dövüşürsen, yanıma yaklaşırsan, nahaşim Lyriana'nın etinin her santimini ısıtır.

benim emrimle. İkimizle birden savaşılamazsın. Bu yüzden bir kez olsun akıllı ol."

Yılanlar çoktan üzerimize gelmişti. Bir tanesi etrafımda bir daire çizerek kayıyor, pullu derisi gittikçe yaklaşıyordu.

"Siktir," diye tükürdü Dario.

Aniden yılanın kuyruğu bacağıma dolandı ve sonra vücudunu etrafıma sararak dönmeye devam etti, etrafımda kaydıkça tıslama sesi geliyordu.

Başımı oynatamıyordum ama göz ucuyla Asherah'nın göğüs plakasını görebiliyordum, her yıldızın içinde kırmızı elmaslar parlıyordu. Asherah'ın kanı. Benim kanım. Başlığım geriye düşmüştü ve güneşin altında saçlarım parlak, ateş kırmızısıydı.

"Ani petrova kashonim-" diye başladım, sesim titriyordu.

"Lyriana, sen Ara üzerinde Rakashonim, ve sen öldü," diye bağırdı Imperator Hart. "Çeneni kapalı tut."

Durdum, gök gürültüsü kulaklarımda çınlıyordu, kanım kaynıyordu. "Şimdi hepimiz başkente dönebiliriz ve ben de sizin adınıza İmparator'a başvurmayı deneyebilirim. Ya da bunu zor yoldan yaparız. Seçim senin Rhyan."

Aiden acı içinde bağırdı.

Rhyan yanımdaydı, yüzü solgundu.

Ve sonra kendi nahaşimimin sıkışmasını hissetmeye başladım. Nefesim kesildi ve paniklemeye başladım. Hareket edemiyordum, karşı koyamıyordum.

"Lyr," dedi Rhyan, sanki adım bir duaymış gibi.

"Rhyan," dedi babası. "Uzaklaş. Yoksa onu daha hızlı öldürürsün." Elini uzattı, bileği bükülüyordu. "Hepsini öldürürsün." Hırladı, sesi boğazında düğümlendi.

Dario acıyla bağırdı ve yılan etrafımı sararak yüzünü bana yaklaştırdı, ağzını sonuna kadar açtı. Diğer iki yılan görüş alanımdan kaybolmuştu ama hedeflerini bildiğime dair bir his vardı içimde - Jules ve Galen. İmparator'un tutsakları.

Rhyan ortadan kayboldu.

Nefesimi tuttum, Rhyan'ın yeniden ortaya çıkmasını beklerken bir an için etrafımı saran yılanı unuttum. Kılıcının babasının karnında ilerleyişini zihnimde canlandırabiliyordum. Ama bu yeterli olacak mıydı? Yılanlar çoktan emirlerini almışlardı.

Ve sonra yeniden ortaya çıktı, kılıcı babasının arkasında parlıyordu.

Imperator Hart seslendi, bir sonraki emri dudaklarındaydı. Rhyan onunla savaşmayacaktı. Bunu çok geç fark ettim. Tehdidi durduracaktı -komutanlarını ortadan kaldırarak nahashim'den komutayı kaldıracaktı. Kendi felcimizi ortadan kaldırarak. Kolları babasına sarıldı.

Çığlık atmaya çalıştım. Ama ses çıkaramadım. Rhyan'ın bakışları benimkileri bulduğunda Imperator Hart'ın gözleri büyüdü.

İkisi de ortadan kayboldu.

" ne lan!" Tristan bağırdı.

Ama aniden Dario bir savaş çığlığı attı. Kollarımı tekrar hareket ettirebildim ama zar zor. Hâlâ emirlerime itaatsizlik etmenin acısını bastırmaya çalışıyordum ve nahaşim hâlâ beni çok sıkı sarıyordu. Imperator Hart gitmişti ama emri hâlâ yürürlükteydi. Ve kanımın hissedemeyeceği kadar uzaklaşana kadar da öyle olacaktı. Ama nahashim'in kasları, pullu vücudunu etrafımda sıkılaştırarak esnediğinde, bunun önemli olmadığını fark ettim. Yılan bana sahipti.

Öksürdüm, nefes almaya çalıştım, vücudumu kaydırmaya, kaçmaya ve silahlarıma ulaşmaya çalıştım.

Galen bağırdı, elleri Aiden'ın nahaşiminin etrafını sarmış, parmakları pulları deliyordu.

"Lyr, dövüş!" Meera sopasını doğrultarak bağırdı.

"Deniyorum. Çok sıkı... nefes alamıyorum." Panik yükseliyordu ve bunu Meera'nın yüzünde de görebiliyordum.

"Lyr!" Tristan bağırdı. "Lyr, geliyorum!"

"Meera!" Jules aniden bağırdı. Sesi değişmişti. İçinde emredici ve kadim bir şey vardı. "Onları kontrol et," diye emretti. "Şimdi!"

Durdum, ne demek istediğinden emin değildim. Jules bile şaşırmış görünüyordu, sanki az önce ne söylediğinden emin değilmiş gibiydi.

Ama Meera'nın gözleri büyüdü, ışık parlak ela rengini yakaladı. Sonra gözlerini kırptırdı ve gözlerinin artık mavinin ışıltısıyla parladığını gördü. Pulları ateş gibi sıcak olan yılan beni sıkıca kavrarken bile tenime soğukluk sızıyordu.

Meera uzak görünüyordu, neredeyse kaybolmuştu. Ve en kötüsünden korktum, bir imgelemden.

Ta ki kollarını kaldırıp bir rüzgâr saçlarını savurana kadar. Bu vorakh değildi - en azından şimdiye kadar gördüğüm hiçbir vorakh değildi. Gözleri geriye kaymıyordu. Odaklanmış, yoğun ve vadati taşının mavisıyla parlıyorlardı.

Cassarya ile ilişkilendirdiğim mavi. Mavi Işının Koruyucusu. Tanrılar adına.

"Ani Cassarya, nahashim. Ani petrova ra shah. Nahashim, ani turio, teka." Meera'nın sesi yabancı, neredeyse başka bir dünyadan geliyordu. Sanki onun sesiyle Cassarya'nın sesi birbirine karışmıştı. Son birkaç haftadır onu sık sık gördüğüm o emredici bakış, Tanrıça'nın bakışıydı. Ve az önce yılanlardan kendisine ettikleri yemini yerine getirmelerini ve diz çökmelerini istemişti.

Şok olmuşum, vücutları utanç içindeymiş gibi aşağı doğru eğildi, ağızları kapandı, dişleri artık gizliydi.

Cassarya'nın nahaşim ile her zaman yakın bir bağlantısı olduğunu hayal meyal hatırlamaya başladım. Onları Lethea ve sonra da Imperator Hart'la o kadar özdeşleştirmiştik ki kökenlerini unutmuşum.

Cassarya gözlemci olan, diğer Muhafızlardan çok daha fazlasını görebilen büyük gözlere sahip olan kişiydi. Yılanlar her zaman Cassarya'yı korumuştı. Ve onun sayesinde, biz düştüğümüzde tüm Muhafızları korumuşlardı.

"Vra," diye emretti.

Ve sonra bir anda yılanlar sürünerek uzaklaştı.

Kollarım yavaş yavaş yeniden benimmiş gibi hissetmeye başladı ve acı çekmeden adım atabiliyordum. Imperator Hart'ın emirleri gevşiyordu -bu da Rhyan onu nereye götürdüyse

tutuşu kırmaya yetecek kadar uzaktaydı. Aiden ve Dario arkamda Imperator Hart'ın emirlerinden kurtulmaya başladılar.

Meera sonunda kendine gelmiş gibi görünürken herkes yavaşça bir araya geldi, biraz şaşkın görünüyordu ve bir çember oluşturdular.

"Az önce olanlar hakkında... konuşacak mıyız?" Galen sordu. Meera'dan biraz korkmuş görünüyordu.

"Sonra," dedi Aiden. "Gerçekten bilmek istediğimi sanmıyorum, henüz değil."

Sonra Jules "Rhyan nerede?" diye sorana kadar sessiz kaldık.

Tehdit sona erdiğine ve sakinleşmek için bir dakikam olduğuna göre, endişeyle nabzım yeniden yükseliyordu. Babasını bizden uzaklaştırmıştı, emrini geri alabilecek kadar uzağa. Ve her neredeseler, onun iyi olduğundan emindim. Babasından daha güçlüydü, daha iyi bir savaşçıydı. Ve bağları çözülmüştü, tam gücündeydi. Bu haldeyken yenilmezdi.

Ama gücü aynı zamanda enerjisine, ne kadar yol kat ettiğine ve ne kadar çabuk toparlanabildiğine de bağlıydı. Bir kerede çok uzağa atlayamazdı, hele de babasını taşıırken. Bizi kurtarmak için ne kadar uzağa gitmesi gerektiğini bilmeyebilir ve birkaç sıçrama yapabilirdi. Bunun görebiliyordum. Biz güvende oldukça, o daha da zayıflayacaktı.

Midem bulanıyordu ve tekrar ortaya çıkmadığı her saniye hayal gücümü daha fazla endişe kaplıyordu. Yanlış yere gitmiş ve Soturi tarafından görülmüş olabilirdi. Ya da yere indiklerinde tökezlemiş olabilirdi - babasının üstünlüğü ele geçirmesine yetecek kadar.

Ama bu olsa bile Rhyan savaşırdı. Kaçacaktı. Geri dönerdi. Tabii ki dönecekti. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordu. Sadece ona zaman vermeliydik.

"İyileşmesi biraz zaman alır, değil mi?" Dario sordu. "Ne zaman... seyahat ediyor?"

Başımı salladım. "Genelde biraz iyileşme süresine ihtiyacı olur." "Bu ne kadar sürer?" Tristan sordu.

Başımı salladım. "Ne kadar uzağa gittiğine bağlı."

"Peki oraya vardığında ona ne oldu?" dedi Dario, sesi karararak. Gözlerimin arkası yandı.

"İyi olacak," dedi Aiden. Ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. Yine de şiddetle başımı salladım. İyi olacaktı. "Ona biraz zaman vereceğiz. Burada bekleyin. Nahashim gitti. Ve sadece babası vardı, başka soturi yoktu. Yani..."

"Peki ya İmparator?" Jules sordu. "Um."

Sesim titriyordu.

"Lyr, ben de Rhyan'ı bulmak istiyorum," dedi. "Ama... Imperator Hart'ın tek başına çalıştığını varsayamayız. Asla öyle olmazlar. Kormac kurtları şu anda Thene üzerine yürüyor olabilir. Ve bu ilk kez olmazdı."

"Yetki sende," dedi Dario. "Ne yapmak istiyorsun? Koşmaya devam edip Jules ve Galen'i buradan çıkarabiliriz. Yoksa onu mu bekleyelim?"

"Ona biraz zaman vermemiz gerekiyor. Sadece biraz zaman." Gözyaşlarımı geri kııptım.

O sırada elimi tutan Tristan oldu. "Lyr. Burada kalamayız." Gruba döndü. "Bölgeyi bilen var mı? Saklanabilecek kadar iyi?"

Herkes yavaşça başını salladı. "Peki ya han?" Tristan söyledi.

Ben hâlâ yanıt vermeyince Meera, "Tristan haklı," dedi. "Açıkta kalamayız. Ama Rhyan hana gitmemiz gerektiğini bilecektir. Oraya bakacaktır."

Midem bulandı. Sonunda Rhyan'ın, Nahashim'le dövüştüğümüz son seferde ona bunu yaptığım da neler hissettiğini anlamıştım. Elini bırakmıştım, atlamayı başaramamıştım. Ama en azından o zaman hâlâ iletişim kurabiliyorduk. Bu sefer hiçbir şey yoktu. Çok fazla bilinmeyen vardı.

"Hadi, Lyr. Herkesi içeri alalım. Seni bulacaktır." Tristan'ın elini titreyerek bıraktım ve sessizlik içinde, hep birlikte yürüdük.

geri için Auriel'in Alev. Dışarı. ve Park, Biz

Herkes kapüşonlarını yukarıda, yüzlerini aşağıda tutmaya dikkat ederek ayrıldı.

Cal ve Marisol girişte duruyorlardı, ikisi de ellerinde sopalar vardı ve yaşlarına rağmen dövüşmeye hazır görünüyorlardı.

"Dönmüşsünüz," dedi Marisol, gözleri hemen yüzlerimizi taradı. Kaşlarını çatı. "Rhyan?"

Ağlayacaktım. "Henüz dönmedi. Önden gitti." Marisol gülümsedi. "Geri dönecek canım. Üzülme."

Cal'ın yüzü sertleşti. "Onu arıyor olacağız. Sen merak etme."

Hepimiz bir odaya geri döndük. Herkes oturdu. Kimse konuşma havasında değildi ve ben buna minnettardım çünkü kimseyle konuşmak istemiyordum. Pencerenin yanında yerimi almış, Thene sokaklarına bakıyordum. Rhyan'ın dönmesini bekliyordum. Onu hana doğru yürürken göremeyeceğimi biliyordum. Aniden ortaya çıkabilirdi. Ama elimde değildi. Gördüğüm her soturion pelerinde nefesimi tutarak izlemeye devam ettim.

Hiper alarmdaydım. Her ani ses, döşeme tahtasının her gıcirtısı, her adım ya da nefes alış beni zıplatıyordu. Rhyan döndüğünde onu yakalamaya hazırdım. Saatler yavaşça geçti. İkisi de hâlâ yaralı olan Jules ve Galen uykuya dalıp çıktılar. Marisol ve Cal gelip öğle yemeği ve ardından akşam yemeği öncesi atıştırmalıklar getirdiler.

Sonra aniden odayı bir soğukluk hissi kapladı. Keskin, tanıdık bir soğuk. Son iki yılımı en çok korktuğum şeyle geçirmiştım. Bir vorakh'tan gelen soğuk. Bir imgelemden.

Tristan hemen gerildi, gözleri tetikte ve yırtıcı.

Meera'ya baktım, endişe beni boğuyordu, ona yardım etme, onu saklama içgüdüm hemen devreye girmişti. Tristan'a neredeyse hırlayacaktım ki onun da onlardan biri olduğunu hatırladım. Onun da imgelemleri vardı. Ama o Meera değildi.

Jules'du.

Geçen sefer yaptığı şeyi yapmadı. Acı çekiyor gibi görünmüyordu. Kontrolden de çıkmadı. O değildi

Görünmez bir rakiple savaşıyor ya da korku içinde çılgılık atıyordu. Meera'nın sık sık görüldüğü gibi değildi. Jules sadece gözlerini kapattı, vücudu tamamen hareketsizdi. Başını arkaya yaslayıp kaşlarını çatarken neredeyse sakın görünüyordu.

"Jules?" Ben sordum. "Sen... sen iyi misin?"

Seğirdi, nefesi kesildi, gözleri göz kapaklarının arkasında hızla ileri geri hareket etti.

"Jules?" Tekrar sordum.

Nefes nefese kaldı, gözleri irkilerek açıldı. Nefes nefese kalmış gibi görünüyordu, sonra dimdik oturdu. "Yakalandı. Onu Saray hapishanelerinde tutuyorlar. Onu Nutavian Katurium'a götürüyorlar. Valabellum yerine, vorakh bulundurduğu için onu soyacaklar."

"Soymak mı?" Dario bağırdı. "Gerçekten soy onu!"

"Hayır," dedi Aiden. "Hayır. Burada kimse soyulmadı... Hayır."

Hareketsiz kalmıştım. Kalbim atmayı bıraktı. Beynim düşünmeyi bıraktı. Vücudumdaki her şeyin kapandığını hissettim. Üşüyordum. Uyuşmuştum. Tam olarak orada değildim. Nefes almıyordum.

Onu soyacaklar.

Bunu aklım almıyordu. Soyulmak bir Lümeryalıya verilebilecek en kötü cezaydı. Çok iğrençti çünkü karada çok nadir görülürdü. Sadece Lethea'da olduğunu duymuştum. Vorakh'a.

Ama Rhyan Vorakh'tı. Ve oyunlar iptal edildi. Ve Chayatim'in varlığı ortaya çıkmıştı. İmparator Avery sadece bir gündür tahttaydı ve değerini kanıtlaması gerekiyordu. Gücünü kanıtlaması. Imperator Hart'a kazandığını kanıtlamalıydı. Sırlarının açığa çıkmayacağını.

Rhyan'ı tekrar görmeyi umarak odaya baktım çünkü burada olmalıydı, kaçmış olmalıydı. Vorakh'ı vardı ve güçlüydü, çok güçlüydü. İmparatorluktaki en güçlü soturion. Yeniden doğmuş bir Tanrı.

Ama o gitmişti. Yakalanmıştı, ve o ... olacaktı ...

Düşüncelerim uzak geliyordu, sanki başka birinden, başka bir zihinden, daha tutarlı birinden, hala odada olan birinden geliyorlardı. Çünkü ben değildim. Burada değildim. Rhyan burada değilse, ben de değildim. Çünkü az önce duyduklarımı duymamın imkânı yoktu.

Rhyan'ın bizi kurtarmak için kendini feda etmiş olmasına imkan yoktu. Beni kurtarmak için. Çünkü dünya bu kadar acımasız olamazdı. Çünkü Rhyan'ın kaderi böyle olamazdı. Çünkü o daha iyisini hak ediyordu. Dünyayı hak ediyordu. Çünkü daha fazlasına sahip olacaktık. Evlenecektik.

Onu zihnimde savaşıırken, her seferinde hayatta kalırken, kaçarken, kazanırken gördüm.

Ve şimdi, gücünün aniden azaldığına mı inanmam gerekiyordu? Hapsedildiğine mi?

Eğer bunu gerçekten yaparlarsa, tüm gücünü, tüm sihrini kaybedecekti. Ve o... o ölecekti. Hayal edilebilecek en kötü, en acı verici şekilde.

Lethea'dan gelen müfettiş Kunda Lith'i hâlâ hatırlıyordum; hücremde yarı çıplak ve dehşet içindeyken büyüü nasıl açıkladığını. Soyunmayı açıklama şekli hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Büyü, bedeninin içinde fiziksel bir biçimde var olur. Kaslarınızın ve kemiklerinizin içinde. Bu yüzden bağlandığınızda derinizden dışarı gibi , bu yüzden soyunmak neredeyse her zaman öldürür. Büyü etin her çıkarılmalıdır ve bu işlem -acı verici, evet- organların birbirinden ayrılmasına neden olur.

Lumerian'ın yaşamasına izin verecek bir yöntem bulmaya çok yaklaştım, yine de acıyı henüz inkâr edemiyorum. "Lyr? Lyr?" Biri adımı söylüyordu. Ama sesi tanıyamadım. Çok uzak ve mesafeli geliyordu. Sonra beni tekrar çağırdılar, sesleri daha yüksekti.

Topuklarımin üzerinde döndüm, Tristan'a doğru döndüm ve bir elimi uzatıp boynuna doladım.

"Lyr!" diye bağırdı. "Benim. Tristan!"

Elimi bıraktım ve öksürerek boynuna uzandı. "Lyr, beni korkutuyorsun. Herkesi korkutuyorsun," dedi.

Yere baktım. Ellerim titriyordu, tüm vücudum titriyordu. Sakin olmaya çalıştım ama yapamadım.

Jules ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Bir elini omzuma koydu.

Bir anda kalbim ısınmaya, parlamaya başladı. Valalumir'in ışığı yanıyor, onun dokunuşuyla ısınıyordu. Ama bu sefer acımadı. Çok üşümüştüm, acıyı hissedemeyecek kadar uzaklaşmıştım. O anda Rhyan'ı kaybetme fikrinin herhangi bir ateş ya da alevden çok daha fazla acı verdiğini fark ettim. Acının, Kane içimdeki kırmızı ışığı tutuşturduğunda hissettiğim duyguların belli belirsiz farkındaydım. Bir daha asla canımı yakmayacaktı. Hiçbir şey veremezdi. Bu şekilde değil.

Jules'un gözlerinin içine baktım ve usulca şöyle dedim. "Senin hakkında haklıydı. Sen Hava'sın."

Kaşlarını çattı. "Lyr? Sen neden ?"

"Meera açıklayacaktır. Yılanlarla yaptığı şeyle ilgili."

Yutkundum. "Şimdi mi oluyor? Nerede o?" Jules derin bir nefes aldı. "Olacakları net bir şekilde görmek için eğitildim. Ama zamanlamam," diye başını salladı. "Her zaman doğru değil."

"Yani henüz gerçekleşmemiş olma ihtimali var. Durdurulabilir mi?" diye sordum.

Jules başını salladı.

"Lyr," dedi Meera. "Ne yapacaksın?" "Gidip onu getireceğim," dedim.

Dario bir adım öne çıktı. "Lethea'dan daha uzaktasın. Onu başkentte öylece yakalayamazsın."

Ama yapabilirdim. Yapabilirdim. Işığın hâlâ içimde olduğunu hissettim. Asherah'nın göğüs plakasına dokundum, onun kanının -benim kanımın- damarlarımda aktığını hissettim. Gücümle olan bağlantımı, kadim Tanrıça benliğimi. Mercurial ya da Imperator Hart'ın gücüm hakkında söyledikleri umurumda değildi. Bunu yapıyordum. Arenada zayıfmışım gibi davranmış olabilirdim ama

Rhyan'la kıcımlı yırtarak çalışıyordum. Ben de zihnimde büyü pratiği yapıyordum.

"Evet, yapabilirim," dedim, sesim soğuk ve sertti.

"Lyr, bekle," dedi Tristan. "Bir plana ihtiyacımız var. Seninle kimin gelmesi gerektiğine karar ver."

"Kimse benimle gelmiyor." Bağırdım. O itiraz edemedi elimi kaldırdım. "Galen cinayetle aranıyor. Tristan, sen de onun kaçmasına yardım ettin. Jules kaçak bir hayatı. Ve şimdi Imperator Hart, Dario ve Aiden'in ona ihanet ettiğini biliyor. Meera tüm içinde çok büyük bir piyon. Bu imkansız. Hiçbiriniz başkente geri dönemezsiniz."

"Peki sen yapacak mısın?" Dario sordu. "Az önce söylediğin her şeyden suçlusun, hem İmparator hem de Imperator tarafından gelin olarak istenmenden bahsetmiyorum bile. Yüzün çok tanınmış, saçların da öyle. Bu kadar güneyde seni ele verirler."

"Önce beni yakalamaları gerekecek."

Dario başını salladı ve parmaklarını çıtlattı. "Peki o zaman, karar verildi. Hadi gidelim. Ben de seninle geliyorum. Ben senin korumanım."

"Hayır," dedim. "Rhyan'ı yakalayıp serbest bıraktığımda benimle birlikte Saray'dan uzaklaşacak. Aynı anda sadece bir kişiyle başa çıkabilir. Yalnız olursam daha hızlı hareket edebilirim. Eğer orada olursan hayatını riske atarsın ve bizi yavaşlatırsın. Şu anda korunmaya ihtiyacı olan ben değilim. Değer verdiğim ve sevdiğim herkes bu odada. Rhyan'ın da aynı şeyi hissettiğini biliyorum." Gerçi benim için dikkate değer bir istisna vardı. Ulaşamadığım bir kız kardeş. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Hepsinin yüzüne baktım, onları ezberlemedim çünkü geri dönecektim, herkesi tekrar görecektim ve döndüğümde Rhyan yanımda olacaktı.

"Sana burada ihtiyacım var Dario," dedim. "Yeterince güçlü olan tek kişi sensin. Herkesi korumaya ihtiyacım var -Rhyan da bunu isterdi ve sen de biliyorsun. Bu iş bittiğinde seni bulacağız. Eğer buradan kaçmak zorunda kalırsan, nereye gideceğine dair bir mesaj bırak."

seni Cal ve Marisol'la bulacağım. Ama Jules haklıysa, geri dönmem uzun sürmez."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Dario.

Hırladım, "Umurumda bile değil. Ve hiç zamanım yok. Şu anda dışarı çıkıyor olabilir. Ve oraya önce benim gitmem gerek." Oraya nasıl gideceğime dair planımı çoktan yapmıştım. Rhyan'la tapınağın tepesindeyken, buradan çok uzakta olmayan ashvan ahırlarını görmüştüm. Önce oraya gidecektim. Bir at çalacak ve doğruca başkente, Rhyan'ın yanına gidecektim.

Dario'nun kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu yaparsan kendini tutamazsın. Herkes düşmandır. Öldürmek zorunda kalacaksın. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Brockton'ı düşündüm. Son anlarını. Kılıcımın karnına saplanışını. Ve keşke daha fazla zamanım olsaydı, daha fazlasını yapsaydım diye düşündüm. Bunlar aynı insanlardı. Jules'a zarar verenler. Aşkıma zarar verenler. Ve eğer roller tersine dönseydi, beni öldürmekte tereddüt etmeyeceklerini biliyordum.

Belimdeki kemerimi sıkarak silahlarımın tam olarak ulaşabileceğim yerde olup olmadığını kontrol ettim. Çıtam, hançerim, bıçağım, kılıcım, kemer kayışlarımın altındaki Valalumir yıldızlarım. Ve Asherah'nın göğüs plakası, ki bu hamlemi yaptığımda çok önemli olacaktı.

Kapı koluna uzandım, "Onu geri alacağım. Ve benimle onun arasında duran herkes bunun bedelini ödeyecek. Her biri. Ona zarar verirlerse ve ben onları bulursam, aramıza girerlerse, hiç doğmamış olmayı dilerler."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LYRIANA

Bir ay boyunca kendimi tuttuktan, yavaşmışım gibi davrandıktan, kendimi uysal kalmaya ve zayıflık numarası yapmaya zorladıktan sonra, her adımında botlarım yere zar zor değerek sokaklarda uçuyordum.

Acı çekiyoordum, yeni keşfettiğim tüm gücümü ve kuvvetimi arenada harcadığım için nefret ediyordum. Ama şimdi? Şimdi vücudumda çatırdadığını, kan dolaşımında aktığını, canlı ve güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Sanki son birkaç haftadır kullanmadığım tüm hızım şimdi bana yardımcı olmak için biriktirilmişti. Sokaktaki sersemlemiş büyücülerin ve kapüşonum açıkken beni tanımayan bir soturionun yanından sıyrıldım. Güneşin altında sakladığım ateş kırmızılığını kimse görmesin diye saçlarımı arkaya .

Ahırları gördüğümde yavaşladım. Giritanya'da hüküm süren Ka'nın, Ka Zarine'nin resmi ahırlarıydı. Arkamdaki binaların duvarına yaslandım, içeri girmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Sadece bir at çalmam değil, aynı zamanda bana güvenmesini de sağlamam gerekiyordu. Rhyan bu konuda daha iyiydi.

Bu düşünce hemen kalbimi sızlattı.

Ama bu düşünceyi bastırdım. Şimdi zayıf olamazdım. Tereddüt edemezdim. Her saniye önemliydi.

Ahırın kapıları kapalıydı ve içeride üç seyisin çalıştığını görebiliyordum. Aşvanları besliyor görünüyorlardı. İkiisi benden uzaktaki uçta, biri de neredeyse girişteydi.

Kukuletamı aşağı çektim, sonra biraz daha düşünerek hançerimi aldım ve pelerinimden bir şerit kesip ağzıma ve burnuma geçici bir maske olarak bağladım. Sonra hançeri elimde tutarak, dün gecedan farklı olarak boş olan avluya çıktım ve yavaşça kapıyı açtım

kapıyı açtım. Diğer uçtaki iki görevli fark etmedi ama bana en yakın olan üçüncü görevli hemen başını kaldırdı.

Gençti, benden ancak birkaç yaş büyüktü ve kıvırcık saçları vardı. Gözleri parladı ve hemen şöyle dedi: "Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?"

Her şeyin olduğu anı gördüm, maskemi ve elimdeki bıçağı aldığı ve yüzünün düştüğü anı. Bağlamak için ağzını açtı, ama bir saniye içinde onun üzerindeydim, elim ağzının etrafındaydı ve bıçağım boynundaydı.

"Tek bir ses çıkarırsan," diye tısladım, "boğazını keserim. Bana bir ashvan lazım. Şimdi." Bıçağı derisine sapladım, kan akıtacak kadar değil ama ciddi olduğumu anlatacak kadar. Titredi, aurası gerçekten de korkusuyla kokuyordu. Neredeyse kendimi kötü hissedecektim. Ama bunu düşünmeme izin veremezdim. Rhyan güvende olana kadar olmazdı. "Yardım çağırmayacaksın. Beni en hızlı atına götüreceksin ve ben de sana zarar vermeyeceğim. Anladıysan bir kez göz kırp."

Gözlerini kırptırdı.

"Güzel. Otuz saniyeniz var. Akıllıca seçim yap. Bana bir fiyasko verirsen, ortaklarım öğrenir ve bir saat içinde ölmüş olursun," diye blöf yaptım.

Yine göz kırptı. Ve o zaman ona itaat etmesini bile söylememiştim.

"Aferin oğlum," dedim, "Git. Sessizce."

Ne yapacağından emin değilmiş gibi gözleri büyüdü, ama benim itmemle yürümeye başladı, elim ağzındayken ve boğazında bir bıçak varken elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu. Altın yeleli, aytaşı bir külvanın bulunduğu bir tezgâhın önünde durdu.

"En hızlısı mı?" Ben sordum.

Kuvvetle başını salladı.

"Eyer," dedim.

Tekrar başını salladı ve işaret etti. Çoktan eyerlenmişti, bu da yakında soturion görevi için çekileceği anlamına geliyordu. Mükemmel.

"Çıkarın onu," diye emrettim ve elimi ağzından çektim. "Aşvan'ı bana ikna etmeyen tek bir ses çıkarırsan ölürsün."

Seyis şimdi terliyordu, bukleleri yüzüne yapışmıştı. İki elini atın yüzüne koydu ve sesi titreyerek ama kısık bir şekilde hızlıca konuştu.

"İyi olacaksın... iyi olacaksın," dedi Aşvan'a.

Atı ön tarafa doğru götürdük ve seyisi tehdit edemeyeceğim bir an geleceğini, o çığlık atmadan önce aşvana tırmanıp gitmem gerektiğini fark ettim. Sonra kafamın içinde Rhyan'ın sesini duydum, mağaramızdan ayrılmadan önce kendimi korumamı emrediyordu.

Kendinizi savunmanız gerekiyorsa önce saldırın, sonra düşünün.

Bunu yaparken kendimi çok kötü hissettim. Ama eşiği geçtikten sonra hançerimin kabzasını aldım ve çocuğun kafasının ark indirdim. Gözleri kapandı ve yere yığıldı. Ahırın kapısını sürükleyerek içeri girdim ve arkamdan kapattım, sonra arkama bakmadan atın üzerine tırmandım, eyerine yerleştim, onu okşadım, dizginlerini tuttum ve tekmeledim.

"Vraya. Ya!"

Hemen havalandı, yüksek bir kişnemeyle hızlandı, toynaklarının etrafında mavi kıvılcımlar parılıyordu. Sonra atın arka ayakları üzerinde doğrulduğunu hissettim. Tutuşumu sıkılaştırdım ve kalbimin çarpmasına neden olan bir açıyla koşarak havalandık. Önümüzdeki binalara doğru koştu ve sonra onların üzerinden geçerek daha da yükseldi.

Ne yöne gittiğimizi hızlıca değerlendirdim ve bizi kuzeye, Numeria'ya doğru yönlendirdim. Bakışlarımı ileriye dikerek aşvan'ı ilerlemeye teşvik ettim. Rüzgâr yüzüme acımasızca esiyordu ve hava güneşe rağmen soğuktu. Ama sadece önüme baktım, sadece Rhyan'ı düşündüm. Ve atım yavaşladığında, hızlanana kadar bağırdım. Şehre varana kadar durmadım.

Devriye tarafından görülmemek için sınırın hemen ötesine indik. Tamamlamam gereken tek bir görev vardı. Sınırın neresinde

O başkentti.

Şehrin içine doğru ilerledim. Pırıl pırıl su yolları, kuzey ve güney lehçelerinin karışımıyla konuşan soylular ve Lumeryalılarla dolup taşıyordu. Auriel'in Şölen Günü'nden beri böyle bir insan topluluğunun içinde bulunmamıştım. Söz verildiği gibi, Valabellum İmparatorluğun her köşesinden Lümerlileri çekmişti. Ama bu iyiydi, çünkü Rhyan yanımdayken daha kolay ortadan kaybolabilir, kalabalığın içinde kaybolabilirdik.

Bir diğer iyi şey de, hepsinin tek bir yöne, arenaya doğru gidiyor olmasıydı.

Küçük bir rahatlama nefesi aldım. Rhyan henüz soyulmamıştı. Eğer soyulmuş olsaydı, her şey bitmiş olsaydı, çekip giderlerdi. Arenadaki maçlardan ya da eğlence için gidilen habibellumlardan sonra görülen türden bir toplu göç olurdu.

Herkese ayak uydurarak birkaç adım daha yürüdüm ve ashvan'ın kısa bir mola vermesine izin verdim.

"Arenaya!" diye bağırdı bir soturion, bana çarparak. Hemen geri ittim ve onu yere düşürdüm. "Ne oluyor lan?" Zırhına bakılırsa Ka Kormac'tı. Ayağa fırladı, belli ki intikam almaya kararlıydı. "Ne bakıyorsun lan sen?"

Ama cevap vermedim, sadece yürümeye devam ettim, kalabalığın içinde kaybolana kadar ittim. Yürürken zihnimde sarayın haritasını gözden geçirdim. Rhyan zindanda mıydı? Yoksa onu Jules ve Galen'in bulunduğu sorgu odasında mı tutuyorlardı? Arada büyük bir konum farkı vardı. Sorgu odası Taht Odası'nın yakınında, Saray'ın ön tarafına doğru, arenadan uzakta olmalıydı. Ama hapishanelerin alanın karşı tarafında olması, Katurium'a çok daha kısa bir yürüyüş anlamına geliyordu.

"Yeminli piç," diye bağırdı biri kalabalığın içinden ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Başka telefonlar da geldi.

"Theotis'i öldürdüğünü
duydum." "Kendine ait
olanı alacak."

Pislikler. Başıımı eğdim, kapüşonumun yukarıda kaldığından emin oldum ve maskeyi yüzümün etrafında sıktım. Bamarian olduğumu gizlemek için zırhımın üzerine pelerinimi giymiştim.

Ama tam o sırada biri fark etti. "Pelerinin yanlış giyilmiş," diye bağırdı bir Saray Turion'u bana. "Zırh üste gelecek. Dur ve düzelt, Soturion. Hemen şimdi."

Hızlandım, daha hızlı yürüyordum, ellerim aşvanın dizginlerini sıkıyordu.

"Hey! Sana bir emir verdim! Dur!"

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. Dikkatleri daha fazla çekmek istemiyordum. Korkmuş görünmeye çalışarak omuzlarımı öne doğru ittim.

"Neden maskelisin?" diye sordu, önümde daireler çizerek, gözlerini kısarak.

"Antrenmanda bir yerim kesildi," dedim yere bakarak. "Kötü bir yara izi. Erkek arkadaşım bakılamayacak kadar çirkin olduğunu söyledi." Burnumu çektim.

Turion gözlerini devirdi. "Pelerinini düzelt," diye hırladı, sonra yanımdan geçip herkese düzeni korumaları ve itmemeleri için bağırdı.

Midem düğümlenmişti ama değerli bir bilgiye sahip olup olmadığını merak ederek arkasından yürüdüm.

"Kalabalık," diye mırıldandı, başka bir soturion'a rastladığında. Bu Glemarian'dı.

Kapüşonumu alnımdan daha da aşağıya çektim. Beni tanıyacak biri varsa, o da onlardan biriydi. Özellikle de tüm ay boyunca etrafta dolandıktan sonra.

"Lanet olası İmparatorluğun tamamı burada," dedi Glemarian askeri.

Turion, Glemarian'ın gözünü işaret ederek, "Bunu sana onun yaptığını duydum," dedi.

"Evet, öyle yaptı. Siktiğimin piçi. Önemli değil. Bu sefer paçayı kurtaramayacak. Babasının hücresinin önünde yüz tane soturi var. Şimdi oraya gidiyorum. Onu dışarı çıkarmak üzereyiz. İmparator herkesi orada istiyor. İmparator da." Güldü. "Sanki kaçabilirmiş gibi.

Yeminli piç en az üç kez cehenneme kadar . Ve vücudunun her parçası zincirlenmiş."

Turion güldü. "Güzel. Dört gözle bekliyorum. Bir striptiz görmeyeli uzun zaman oldu."

"Ben de öyle," dedi soturion. "Ben . Dışarıda görüşürüz."

Turion başını salladı ve ilerledi.

Hay sikeyim. Hapishanedeydi. Soturion'un abartıp abartmadığını anlayamadım. Ama Imperator Hart daha önce Rhyan'ı iki kez bağlamıştı. Bugün için üçlü bağlama çok mantıklıydı. Ve ne kadar güçlü olduğunu bildiğimden, onu koruyan yüz soturi olduğuna inanmak kolaydı.

Biri ona "yeminli" diye bağırdı ve ben de aşvanı yanıma alarak kalabalığın arasından fırladım.

Su yolundan uzaklaşıp tekrar bindim ve onu ağaçlara doğru yönlendirdim.

Bir korna çaldı. "Mahkumların yürüyüşü saat başı başlıyor! Lütfen, çabuk içeri girin!"

En yakın saat kulesini aradım. O da yirmi dakika içindeydi. Hayal kırıklığı içinde ellerimi başımın üzerine koydum. Düşün. Düşün!

Kalbim küt küt atıyordu. Pek çok imkânsız durumdan kurtulmuştum. İlk habibellum'um güçsüzdü. Arenada Haleika'ya karşı verdiğim mücadele. Korterla'daki nahashim. Her zaman daha fazla güç, daha fazla kuvvet bulmuştum. Birden zihnim berraklaştı ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Uyarıların bir önemi yoktu. Sonuçları da. Ya Rhyan'la birlikte buradan ayrılacaktım ya da hiç ayrılmayacaktım. Gidip parçayı almalıyım.

"Volara," diye emrettim ve bir kez daha havalandık.

Saray görüş alanımdaydı ve ezberlediğim harita ve planlar sayesinde Taht Odası'nın pencerelerini kolaylıkla fark ettim. Vitray pencereler güneşin altında ıslık ıslıldı. Dizginleri bir bileğime doladım, diğeriyle de asamı kavradım. Ashvan'ı ileri doğru yönlendirdim, mavi kıvılcımlar uçuşuyordu. Kalbim

ama onu teşvik ettim ve duvarların ve kapıların üzerinden uçtuk.

"Hey!" diye bağırdı bir soturion ve belli belirsiz bir korna sesi duydum. Bir alarm. Ama arenadan gelen sesler bu sesi bastırdı. Heyecan çığlıkları giderek yükseliyordu. Rhyan'ın adının söylendiğini ve ardından daha fazla hakaret edildiğini duyabiliyordum.

Onu dışarı çıkarıyorlardı.

Çubuğumu pencerelere doğrulttum. Sonra büyüü serbest bıraktım ve cam bölmeleri tekrar tekrar patlattım.

"İndirin onu!" diye bir bağırış geldi. "İndirin onu!" Soturiler ön duvarda toplanıyordu ve daha fazlası Saray'dan dışarı doğru yürüyordu. Ama beni durduracak kadar değil.

"GİT!" Çığlık attım ve parçalanmış camların arasından uçtuk, tüm göğsüm bir anda ısındı.

Kalkan Taht'ın üzerinde görünüyordu. Gücü beni çağırıyordu, Valalumir kalbimle birlikte atıyordu. Bir düzine muhafız siyah beyaz karoların üzerinde koşuyordu. Bir düzine büyücü de asalarını çekmiş arkalarından koşuyordu. Arkchayperam'dan arta kalanlar.

"Dorscha," diye emrettim.

Mavi ışık neredeyse bize çarparken ashvan sıkıntıyla inledi. Başka bir büyücü bağlama büyüü yapıyordu. Ama ipten kaçmak için tam zamanında hareket ettik.

Birden aşağıda gümüş yeleli, bronz renkli bir aşvan daha belirdi. Sırtında Kılıç vardı. Lumeria'nın Arkturion'u.

"Vra!" Kükredi ve aniden beni karşılamak için uçmaya başladılar.

Kılıcımı geri çektim ve ashvan'ı ileri doğru ittim. Kılıçlarımız havada çarpıştı ve kapüşonum geri düşerek parlak, ateşli kızıl saçlarımı ortaya çıkardı.

"Leydi Lyriana Batavia." Başını iki yana salladı. "Bunun için bir sonraki soyulacak kişi sen olacaksın."

Tutuşumu sıkılaştırdım ve kılıçlarımız tekrar karşılaştı. Geri çekildim ve saldırdım, bıçağı sapladım ama Kılıç benden kıl payı kurtuldu.

"Bekle," dedi. "Senin gücün yok. Soyulacak bir şey yok." Kolu kalktı ve çok hızlı bir şekilde yere düştü.

Çığlık attım ve yaklaşan tehdidi gören aşvanım geri çekildi ve sıkıntıyla kişnedi.

Duvara yaklaşmıştık ve aşağıda iki ashvan daha bize katılmak için hazırlanıyordu.

"Bekle," diye emretti Bıçak. "İşaretimle."

Arkamdaki duvarı yokladım ve tam olarak kalkanın asılı olduğu yerde hizalandığımızı fark ettim.

Ona uzandım, kalbim ısındı, daha da ısındı. Alamıyordum, ip onu çok sıkı tutuyordu.

Kılıç ashvanını değiştiriyor, hücumla hazırlanıyordu.

Arkamı döndüm ve kılıcımı kullanarak arkasındaki ipleri kestim. Kanım vızıldamaya başladı, göğsüm alev alev yanıyordu. Ama bu sefer uzuvlarıma yayıldı ve parmaklarımdan dışarı çıktı. Kalkan düşmeye başladı ve onu yukarı çektim, ağırlığı karşısında şok oldum ama eğitimim sayesinde buna dayanabildim. Ve bir an için, içimde bir huşu ve merak duygusu titreşti. Valalumir'in kayıp bir parçasını daha tutuyordum. Ama o an neredeyse anında yok oldu.

Bıçak'ın kılıcı bana doğru geliyordu, darbeyi engellediğimde yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Yıldız ateşi çeliğinin elimdeki bronzla çarparak yankılandığını hissettim.

Şok olmuş görünüyordu ve tükürdü. "Seni kaltak."

"Bildiğinden daha fazla gücüm var," diye homurdandım ve ashvanımı ileri doğru tekmeleyerek pencerelerden dışarı fırladım.

"Hayır, ," diye kükredi Bıçak. "Vra!"

Kalkanı kaldırdım ve aşvanı çevirdim, elimden parlak turuncu bir ışık yayılıyordu. Mavi kıvılcımlar Taht Odası'nı kaplıyor, atların attığı her adımda ışığın içinde ve dışında titriyordu.

Ama Kılıç pes etmemişti. Kılıcını görebiliyordum, ucu doğrudan bana doğru geliyordu.

Kalkanı önüme iterek vuruşunu engelledim. Beni neredeyse kör eden turuncu bir ışık patlaması oldu ve sonra döndüm, düşünmeden hamle yaptım ve bıçakladım.

Kendi bıçağım karnını yarıp zırhında geçmeme izin veren küçük bir nokta bulduğunda Bıçak'ın gözleri büyüdü.

Ağız dehşet içinde açıldı ve elleri aşvanının dizginlerini serbest bırakırken kan fışkırdı. Tüm vücudu Ereşya'nın parçasının turuncu ışığıyla parlıyordu. Yana doğru eğildi ve düştü.

Yerdeki büyücüler, artık Bıçak hedeflerini engellemediğı için hemen yeniden büyü yapmaya başladılar.

"Volara!" Kükreyerek kırık pencereye doğru yöneldim. Neredeyse varmıştık, sadece birkaç adım sonra dışarıda olacaktık.

"Şimdi!" diye bir bağırış geldi.

Aşvan aniden sarsıldı.

"Hadi," diye yalvardım, neredeyse pencereye varmıştık. Neredeyse varmıştık.

Ama düşüyorduk. Arkama baktım ve sağ böğrüne gömülmüş bir kılıç gördüm.

Yere inerken hırıltılı bir ses çıkardım. Düşüşün çoğunu at üstlendi ama vücudumun her yeri ağrıyordu. Ondan yavaşça yuvarlandım ve ayağı kalktım. Görüşüm bulanıklaştı ama sonra aynı hızla her şey kendini düzeltti.

Sıcaklık içimde büyüyor, beni güçlendiriyordu. Varlığım boyunca nabız gibi atıyordu.

Kılıcımı kaldırdım ve dışarı çıkmak için savaşmaya hazırlandım. Şimdi gördüğüm bazı yüzleri tanıyordum. Theotis'in yanında olan muhafızlar. Onu koruyanlar. Kaçtığımızda bizi kovaladığından emin olduğum biri. Bir düzine soturi kılıçlarını kaldırmış, gözlerini bana dikmişlerdi. Bazı büyücüler odadan kaçmış, yardım çağırmışlardı.

Soturion dövüşünde büyü. Ama yarısı kalmıştı ve beni bağlamaya hazır asalarının parladığını görebiliyordum.

Kendimi onların büyülerine karşı korumaya hazır bir şekilde elimi uzattım. Bir anda gözleri büyüdü ve asaları sanki ellerinden fırlamış gibi yere yuvarlandı.

"Ne oluyor lan?" dedi biri. Sonra hepsi birden döndü, odanın diğer tarafındaki bir kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir büyücü yürüdü, hareketleri yavaş ve büyüleyiciydi. Uzun, parlak kuzguni saçları mavi bir büyücü cübbesinin altından beline kadar dökülüyordu. Belindeki altın kemere kadar inen derin bir V'si olan turuncu bir elbise giymişti. Bamarian stili kumaş kıvrımlarını örtüyor ve hafifçe bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyordu. Derin çivit rengi bir ışık etrafına aurasını yayıyordu. Tanıdığım bir ışık. Yüzyıllardır biliyordum. Elinde bir asa gibi tuttuğu çivit parçasından geliyordu. Bir kraliçe gibi.

Morgana.

Büyücüler sopalarını bulmaya çalışırken, soturiler sersemlemiş görünüyordu, dövüş duruşları genişliyor, gözleri sanki kimin tehdit olduğunu bilmiyormuş gibi aramızda gidip geliyordu. İki soturinin elinde parlayan vadati taşları vardı. Sonra bir anda taşlar beyaza döndü.

Kapı kapandı ve bir vızıltı sesi odanın içinde titreşti. Koğuşlar. Kapana kısılmıştık.

Morgana durdu. Koyu renk gözleri kocaman, ağzı sıkı bir şekilde beni içine aldı.

"Lyr." Başını iki yana salladı. "Seni duyduğumu sandım. Sende ihtiyacım olan bir şey var." Gözleri kalkanın üzerinde gezindi. "Yine."

"Morgs?" Sesim titriyor, elimi sıkarken bile kalbim küt küt atıyordu. "Morgs, ne yapıyorsun?"

"Yakalayın onu!" diye bağırdı bir soturion, şaşkınlığını üzerinden atarak. "İkisini de yakalayın!"

Geri adım attım, kılıcımı kaldırdım ve Morgana irkildi, ama sonra parçayı havaya kaldırdı, güneş ışığı kristali yakaladı

ve ışığını odanın içinde döndürüyor.

Başını yavaşça salladı ve kapüşonunu çıkardı. "Bugün kimse ele geçirilmeyecek. Hiçbiriniz tarafından değil." Parmaklarını şıklattı ve kapı bir kez daha açıldı. Taht Odası'na üç adam girdi.

Hemen geri çekildim, nabzım hızla atıyor, midem korkuyla dönüyordu. Onlarda korkunç bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha uzundular, Morgana'dan bir karış daha uzunlardı. Kolları kaslarla şişmiş, güç ve şiddet yayıyordu ve parmakları uzun, sivri tırnaklarla bitiyordu. Dişleri o kadar keskindi ki dudaklarının ötesine uzanıyordu. Neredeyse sanki...

Hayır.

Tekrar geri adım attım. Ve aynı anda üçü de yüzlerini kaldırarak kırmızı parlayan gözlerini ortaya çıkardılar.

Akadim.

Hayır.

Hayır.

Bu mümkün değildi. Gündüzdü. Böyle bir şey olamazdı. Gözlerim bana oyun oynuyordu. Zaten çok küçüklerdi. Ve ne tür bir şeytan olurlarsa olsunlar, Morgana'yla birlikte olamazlardı. Morgana yapmazdı, yapmazdı.

...

Maraaka Ereshya.

Yapardı.

Kapılar Morgana'nın arkasından parmaklarını bir kez daha şıklatarak kapandı ve bizi içeriye hapsetti. Uğultu daha da arttı.

"Kapana kısıldın," dedi Morgana. "Kaçış yok. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Ama tüm İmparatorluklar düşmeli. Bizimki bile." Bir soturion hançerini ona doğru savurdu. Bıçak doğrudan yüzüne doğru uçtu.

Bağırdım.

Ancak Morgana parçayı sadece önünde hareket ettirdi ve bıçak dönerek askere doğru uçtu ve onu karnından deldi.

Dizlerinin üzerine çöktü, acı içinde ağlıyordu.

"Unutma," dedi, "sen de bu zulmün bir parçasıydın. Acının. Ona hizmet eden, onun emriyle Lumeryalılara boyun eğdiren ve işkence eden hiçbiriniz masum olduğunuzu iddia edemezsiniz. Ölürken bilmenizi isterim ki, hak ettiğiniz kader hep buydu."

Sonra arkasında beliren akadimlere döndü. Üçünün de boynunda gümüş kelepçeler vardı; bu kelepçeler Aemon'a sadık, onun kanını ve gücünü paylaşan iblislerin işaretiydi.

"Himai," dedi Morgana.

Akadim saldırdı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

LYRIANA

Kalkanımı ve kılıcımı kaldırarak geri çekildim. Bacaklarım genişledi, dizlerim büküldü.

Bir akadim yakaladı ve en yakın Soturion, ve saniyeler içinde boğazını parçalamıştı.

Kan duvara sıçradı. "MORGS!" Çığlık attım.

Kendimi bir sütuna hizalamaya çalışarak biraz daha geri çekildim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Kim beni savunacaktı ve kim ölmeme izin verecekti. Akadim'in odayı yırtıp geçmesini, en yakındakileri yakalamasını, boyunlarını ısırmasını ve onları parçalamasını dehşet içinde izleyebildim. Teker teker düşüyorlardı, algılayamayacağım kadar hızlı, tepki veremeyeceğim kadar çabuk. Bundan daha büyük akadimlerle savaşmışım ve bunu çok daha az güçle yapmışım. Ama şimdi Morgana'yı görmek, onun onları kontrol ettiğini, onlara hükmettiğini görmek çok fazlaydı. Hareket edemiyordum.

Bir soturion daha düştü ve sonunda geldim. "Onları geri çağırın!" Bağırdım. "Onları geri çağırın!"

Ama Morgana kıpırdamadı. Kan Taht Odası'nın beyaz fayanslarını doldururken, orada bir heykel gibi hareketsiz durup beni izledi. Ölümün yaklaşmasını izlerken çığlık üstüne çığlık atıyordum.

Gözlerim yaşlarla doldu ve kalbimin içinde bir şeyler kırıldı. Göğsümdeki acı, içimde kıvrılan bu his, Arianna'nın ne olduğunu öğrendiğim zamankinden çok daha kötüydü. O ilk ihanet beni hazırlıksız yakalamıştı.

Çünkü bu sefer biliyordum. Bir ay önce akadim ona kraliçeleri olduğunu söylediğinde anlamıştım. Ben sadece

inanmak istemişti. Tüm bunların gerçek dehşetini kabullenememişti.

Çünkü bir parçam tutunmaya çalışıyordu. Hâlâ iyi olduğuna, bunun o olmadığına, bunun geçici olduğuna inanmak için çaresizce kız kardeşime tutunuyordum. Çünkü içten içe, aklının başına geleceğini, bize geri döneceğini düşünmüştüm. Çünkü onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum.

Dışarıda tezahüratları duyabiliyordum, bağırışlar gittikçe yükseliyor, heyecan artıyordu. Bir korna daha çaldı. Kalabalığın enerjisi, auraları, hissedilebilirdi, şiddetli ve aç. Rhyan dışarıdaydı. Göğsüm sıkıştı. Arenadaydı. Ve zamanı dolmuştu. Lanet olsun. Lanet olsun!

"Morgana," dedim her kilitli kapıya bakarak. "Lütfen! Geçmeme izin ver."

Başını iki yana salladı. "Hayır." Gözleri kalkanın genişliğini ve içinde titreşen turuncu parçayı taradı. "Ne için burada olduğumu biliyorsun."

Başımı salladım. Bağırışlar artıyor, bir ateş perdesine ulaşıyordu, heyecan buradan bile hissedebildiğim bir kana susamışlıkla doluydu. Hayır. Hayır.

"Morgana, lütfen! Orada neler olduğunu biliyorsun! Lütfen! Bu Rhyan. Tanrılar, eğer bir parçan hâlâ kız kardeşimse, bırak gideyim! Bırak ona gideyim."

Kıpırdamadan durdu, yavaşça gözlerini kırptırdı, koyu renk gözleri odayı dolduran tüm ölümü içine çekti. Ve sonra akadim'lerden biri düşen son soturion'un kemerini koparıp Morgana'ya uzattı. Bir dizi altın anahtar şingirdadı ve Morgana onları cebine yerleştirdi.

"Çünkü o vorakh!" Bağırdım. Bunun ne olduğunu biliyordum. Anahtarlar. Chayatim. Hepsini serbest bırakacaktı. Ve ben onu durdurmayacaktım. Ama Rhyan'ın bedel ödemesine izin veremezdim.

"Onları kurtarmaya mı geldin?" Bağırdım. "Onu kurtarmaya!"

"Kalkanı bana ver, onu kendin kurtarabilirsin."

"Ona ihtiyacım var. Ve gitmem gerek. ŞİMDİ!" Binlerce soturi benimle onun arasında duruyordu. Her türlü avantaja ihtiyacım vardı. Hiçbir şeyim yoktu.

Ashvan, Vorakh yok. Sadece ben ve Asherah ile Valalumir'den alabileceğim güç. Her şeye ihtiyacım vardı.

"Anlamıyor musun?" Morgana tısladı. "Bu ondan daha büyük bir şey. Bizden daha büyük! Bu tüm Vorakh'larla ilgili. Bir hayat için hepsini lanetlemem. Ama sen edersin. Aramızdaki fark bu. Jules'a ne yaptıklarına bak. Ve bu odadaki herkese bak. Bunu onlar yaptı. Onu incittiler. Ve şu anda dışarıda olanlar için daha fazla acıya izin veriyorlar. Ve midemi bulandıran şey, bunu yapmak için Vorakh'ı kullanmaları. Kendi güçlerimizi bize karşı kullandılar, bizi aldılar, büyüümüzü çaldılar. Artık sona erdi. Kalkan benim hakkım. Ve bunu biliyorsun."

"Burada yapılan şey çok kötü," dedim. Duygularım boğazımı sıktı. İçim içimi kemiriyordu. "Ama Aemon'un -Moriel'in- daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu sana verirsem makul davranacağını mı düşünüyorsun? Nazik?"

"İyiliğin acı çekmekle ne ilgisi var?" Başını iki yana salladı. Aurası keskin bir öfkeyle titreşiyordu. "Ben yapmam gerekeni yaptım. Ve sen bir aptal gibi davranıyorsun. Kalkanı ver! İndigo parçası hâlâ bende. Henüz ona vermedim. Güven bana."

"Ama sen yapacaksın?" Kalbim gümbür gümbür atarak sordum, dışarıdan biri sesini yükseltmişti - Rhyan'ın suçlarının bir listesini okuyor, kalabalığı onun kınanmasını kabullenmeye ve bundan zevk almaya teşvik ediyorlardı.

Morgana bir adım öne çıktı. "Etrafına bak, Lyr. Akadim'e artık ben komuta ediyorum. Bunu bir düşün. Bir tanesi bile sana yaklaştı mı? Hayır! Onlardan ya da benden zarar gördün mü? Hayır. Ben senin kardeşinim!"

"Geçen sefer öyle olmadı. Beni kandırdın!"

"Yapmam gerekeni yaptım." Morgana'nın sesi titredi ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez gerçek duygularını gösterir gibi oldu. Sonra yüzü düzeldi, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Ben senin düşmanın değilim. Sana zarar veren kişi ailemizi , Lumeria'daki yaşamı çekilmez hale getiren kişi.

yaşayan bir cehennem. Ve İmparatorluk," diye pencereyi işaret etti, "sevgilini soymak üzere olan kişi. Ben değilim. Ben bunu bitirmek için buradayım. Vorakh'ı özgür bırakmak için. Onların oyunlarını oynamaktan bıktım." "Benim de öyle," dedim.

Gözleri kısıldı. "O zaman parçayı ver."

"Kalkanı sana vereceğim," dedim, içimdeki his keskinleşmişti. Yoğunlaşmıştı. Kalkan elimde nabızı atıyormuş gibi hissediyordum. Daha da güçleniyor, Morgana'yla olan bağlantısının daha çok farkına varıyordu. Ereşya'ya. Ama bu Moriel'e de yakınlaşmak anlamına geliyordu. "Eğer indigoyu bana geri verirsen. Bir takas."

Morgana'nın dudakları yukarı kıvrıldı, yüzü neredeyse üzgündü. "Lyr, pazarlık edecek hiçbir şeyin yok. Burada güç bende. Sen değil. Karar ver. Kalkan mı? Ya da Rhyan'ın hayatı."

Korna tekrar çaldı, bu ses gök gürültülü alkışlara karşı şiddetli bir savaş veriyordu. Suçların okunması sona ermişti. Sesin yerini kalabalıktan yükselen "soyun onu" sloganı aldı.

"Tanrım." Göğsüm kabardı, tüm yüzüm ısındı. Üç akadim, artık gün ışığında dışarı çıkabilecek olanlar, Morgana'nın arkasında yürüyor, onun emrini bekliyorlardı. Gözleri kızardı ve bana aç gözlerle baktılar.

Elim kılıcımda sıkılaştı ama dikkatimi onlardan uzak tutmaya çalıştım. "Nasıl? Ona nasıl ulaşabilirim ve onu tek başıma nasıl kurtarabilirim? Ekstra güç olmadan nasıl?"

"Kalkanı bana getir. Onu tut ve elini çivit parçasının üzerine koy. Sana güç vereceğim. Savaşacak kadar. Onu kullan ve Asherah'ı çağır. Önerebileceğim tek şey bu."

Kalabalık gittikçe artıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Zihnimin arkasında bir uyarı alevlendi. Aemon parçaların kontrolünü ele geçirirse ne olurdu? Rakashonim'i çağırırsa. Moriel tekrar serbest bırakılırsa.

Umurumda değildi. Rhyan'ı kurtaracaktım.

Odanın öbür ucuna koştum ve elimi uzatarak parçaya uzandım. "Önce ben dokunacağım," dedim. "Yoksa anlaşıyor yok."

Gözleri kısıldı ama aklımı okuyabiliyordu, doğru söylediğimi biliyordu.

Elimi üzerine koyar koymaz parça parlamaya başladı, kristal saf çivit rengi ışıkla doldu. Güneş ışığında bu rengi karıştırmak mümkün değildi.

Gözlerimi kapattım. Tıpkı Meera'dan aldığım imgelemde olduğu gibi, saf turuncu ışık ve çivit mavisinin birbirine karıştığını gördüm. Işığın içime aktığını, beni güçlendirdiğini hayal ettim. Ve kırmızı ışığı, Valalumir'in orijinal parçasını en saf haliyle kalbimin içinde hayal ettim.

Bir anda vücudum ısınmaya başladı. Görmezden geldiğim ağrılar ve morluklar, karnımdaki açlık, baldırlarımdaki gerginlik, hepsi yok oldu. Kalkan elimde hafifledi ve sonra her şey hafifledi, sanki uçabilirmişim gibi. Kanım ısınmaya başladı, damarlarımda nabız gibi atıyor ve vızıldıyordu - bu iliklerimde hissedebildiğim bir güçtü. Bildiğim hiçbir güce benzemeyen bir güç.

Gözlerimi açtım ve Morgana'nın kilerle buluştum. Kalkan nabız gibi atmaya başladı, parça da öyle. Odada turuncu ve çivit rengi ışıktan başka bir şey yoktu. Morgana'dan yayılıyor ve içime akıyordu. Tökezleyerek geri çekildi ve ışıklar kayboldu, bedenim titreşmeye başladı, görüşüm ve zihnim berraklaştı.

"Şimdi!" Morgana söyledi. "Git! Şimdi!"

Parçayı ve kalkanı bıraktım. Onlar senin, diye düşündüm. Teşekkür ederim.

Aklımın bir köşesinde seni seviyorum düşüncesi vardı. Ve onun da beni sevmesi için dua ediyordum. Bunun başka bir ihanet olmaması için.

Ama o sadece başını salladı. "Biliyorum," dedi, gözleri kıpkırmızıydı. "Şimdi kaç!" Kapı açıldı. Ve bir soturi duvarı saldırmaya hazır bekliyordu.

Taht Odası'ndan koridora doğru koştum, saflarından kayarak geçtim, ayaklarım yere zar zor değiyordu, bacaklarım o kadar hızlı hareket ediyordu ki onları zar zor görebiliyordum. bağırıp çağırdılar. Ama bir anda merdivenlerden aşağı indim, görüşüm

Önümdekilerle ezberlediklerim arasında gidip geliyordum. Her şeyi çok net görebiliyordum, arenaya giden yolu görebiliyordum. Soturi arkamdan çılgık atarak Taht Odası'na destek çağırırdı. Kaç kişinin öldüğünü anladıkları anda biliyordum. Kılıç gitmişti. Ve aniden, tüm dikkatleri benim üzerimde değil, oradaydı. Morgana'nın bir kez daha kilitlediğini bildiğim Taht Odası'na dönmüşlerdi.

Avluya ve oradan da arenanın önündeki alana açılan bir pencere bulana kadar koşmaya devam ettim. Doğruca cama doğru koştum, sıçrarken vücudum camı parçalara ayırdı ve ayaklarımın yere çarpması için destek aldım. Tek bir cam parçası bile beni kesmemişti. Bana dokunulmamıştı ve durmayacaktım. Bir alarm çalmaya başladı ama ben çoktan koşmaya başlamıştım, gittikçe daha hızlı ilerliyordum.

Dış duvara ulaştım. Bir soturion nöbet tutuyordu. Hiç vakit kaybetmeden maskemi tekrar yukarı kaldırdım.

"Hey! Yavaşla!" diye bağırdı ama ben daha hızlı koşmaya devam ettim. "Silahlarınızı bırakın!"

İç salona girdim.

"Nesin sen? Siktir! Durdurun onu!" diye bağırdı.

Bir soturion soldan bana doğru koştu ama ben hazırdım. Yumruğumu savurdum ve tam gözüne isabet ettirdim. İki kat geri çekildi ve bir başkası geldi, yumruğumu tekrar yakaladı. Arkamdan birinin geldiğini hissettim ve kolumu kaldırıp göğsüne dirsek atarak tökezlemesine neden oldum. Koşmaya devam ettim, koridorlarda ilerliyordum. Yoluma çıkan kimse uzun süre kalmıyordu. Bir büyücünün suratına yumruk attım ve başka bir soturionu yere serdim. Ondan sonra herkes geri çekildi, geçmeme izin verdi, beni bir tehdit olarak gördüler. Ve saniyeler sonra, dışarıda arenanın tribünlerindeydim. Nutavian Katurium tıpkı imgelemimdeki gibiydi ve tıpkı diğer Katuriumlar gibi düzenlenmişti; etrafı çevrili stadyum koltukları ve açık bir alan vardı.

Ortada bir kürsü vardı ve kürsünün üzerinde Rhyan oturuyordu.

Onu bu halde gördüğümde şok geçirerek donakaldım. Neredeyse çıplaktı, teni kıpkırmızıydı ve terle uzun bir karışımla kaplıydı.

kalın yaralar, hepsi kanıyordu. Uzun altın bir direğe bağlanmıştı. Sınav görevlisi Kunda Lith onun yanında duruyordu. İmparator Avery, Bastardmaker, Rhyan'ın babası ve Kane arkasındaki kürsüde onu izliyordu.

Rhyan'ın başı öne düşmüş, güneşte bronzlaşmış koyu renk bukleleri kan ve terle keçeleşmişti. Omuzları aniden sarsıldı, vücudu direğe doğru itildi. Bilincini zorlukla koruyor gibi görünüyordu.

Kunda kolunu geri çekti. Uzun, parlak bir nahaşım bileğinin etrafını sarmış gibi görünüyordu. Kalın ve pulluydu. Soyma kırbağı. Daha önce hakkında sadece bir şeyler okuduğum bir silah. Görmeyi hiç beklemediğim bir silah. Kabuslarımın dışında değil.

Mavi ışık Kunda'nın elinin etrafında titreşiyor, ürkütücü parıltısı bileğinden aşağı bir lanet patlamış gibi akıyordu. Büyü, uzun olan ve arkasında havada akan kırbağın kalan uzunluğunu dışarı itti. Kolunu geriye doğru kaldırdı ve ruhumu parçalayan bir sesle vurdu, kırbağ Rhyan'ın sırtına indi.

HAYIR!

Bankların ve kapıların üzerinden atladım. Ayaklarım arenanın içine değdiğinde Rhyan'dan mavi bir ışık patlaması aktı ve kırbağtan yukarı, Kunda'nın eline doğru koştu.

İmparatora hizmet eden soluk altın zırhlı yaşlı bir soturion döndü, hançerini tam göğsüme doğrultmuştu.

İçini boşalttım, düşmesini izledim, iki elimle önümde kılıçları tutarak başka birinin bana dokunmasına cesaret ettim. Kalabalık değişmeye başlamıştı, dikkatleri Rhyan'dan ayrılıp bana odaklanmıştı.

Ama kürsüde Rhyan'ın tüm vücudu sarsıldı, çünkü kırbağ ona bağlı kalmaya devam ediyordu. Acı içinde kükredi, elleri bağlarının içinde titriyor, tüm vücudu seğiriyor ve sarsılıyordu. Ama kırbağ ona tutunmuş, gücünü çekip çıkarmıştı. Onu büyüsünden mahrum bıraktı.

Yere yığılmasını dehşet içinde izledim. Sonra Kunda kırbacı geri çekti. Kırbaç Rhyan'ın bedenini terk ettiği anda, içinden bir çığlık koptu. Beni de. Rhyan'ın büyüğü parıldıyor ve ısıldıyordu, kırbacın ucunda bir ışık topu, Kunda'nın elinin üzerinde titreşiyordu. Seyirciler heyecanla bağırıyor, tezahürat yapıyordu. Kunda büyüğü siyah bir kutuya bıraktı.

Rhyan'ın vücudu sarsıldı, kasları kasıldı, gözleri büyü görüş alanından kaybolurken onu takip etti. Bir an için kendini tutmaya, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyor gibi göründü ve sonra başını geriye atıp uludu, daha önce ondan hiç duymadığım bir sestir bu.

Kürsü ile aramda yüz soturi duruyordu. Beni durdurmak için yeterli olmayacaktı.

Etrafım odak noktamdandır çıktı. Şiddeti kutlayan kana susamış Lumeryalılar. Etrafımı saran soturiler, yıldız ateşi kılıçları ateşle parlıyordu.

Sadece Rhyan'ı görebiliyordum. Kılıcım bir diğerine, bir diğerine saplanırken sadece onun acı dolu yüz ifadesini görebiliyordum. Yumruğum etle buluştuğunda, tekmelerden, yumruklardan ve bıçaklardan kaçtım.

Daha fazlası geliyordu. Dikkatler üzerimdeydi. Rhyan artık bir gösteri değildi. Kurtların yırtıcı gözlerini bana çevirmelerinin ince değişimini hissettim. Imperator Hart geri döndüğümü fark etmişti. Yine de sadece Rhyan'ı görüyordum. Ellerim kılıçlarımın üzerinde sıkılaştı ve sallanmaya ve çığlık atmaya devam ettim, önüme çıkan herkesi devirerek ilerledim.

Sallanan bir kılıçtan kaçmak için eğilerek kemerimin deri kayışlarına uzandım ve bilenmiş Valalumir yıldızlarından birini çıkardım. Ve sonra ayağa kalktım, maskem yüzümden düştü, akşam güneşi saçlarımı parlak, ateşli alevlere dönüştürürken soturion kukuletam geriye savruldu. Yıldızı doğruca Imperator'un Hart boğazına fırlattım.

Son anda hareket etti, gözleri hançer gibiydi. Ve bir tane daha çıkardım, tam Kunda'nın kalbini kesmek üzereydim. Ama onu kenara iten lanet Bastardmaker oldu,

kolundan darbe aldı. Hırladı ama bu ölümcül olmayacaktı.

Artık daha fazla bağıış vardı. Adım söyleniyordu. Yeminli, suçlu, İmparatorluğa ihanet eden biri olarak anılıyordum. Tutuklanacaktım. Ve sıradaki ben olacaktım, herkesin önünde soyulacaktım.

Ve ancak o zaman, lanet İmparator Avery Kormac'ın dudaklarında benim adım, Rhyan aniden toparlandı ve başını kaldırdı, ilk kez onun için geri döndüğümü fark etti. Ve neredeyse varmışım.

gelmişti. Asherah'ı çağırma zamanı. Rakashonim'i çağırma zamanı. Valalumir'den gelen ışık kalıntıları ve kalbimdeki kırmızıyla dans eden çivit mavisi ve turuncu parçalar solmaya başlarken son bir hamle yapmanın. Tüm sonuçlara lanet olsun.

"Ani Asherah!" Kimin gücüne ihtiyacım olduğuna dair hiçbir soru işareti kalmadığından emin olarak söyledim. "Onun kanını çağırıyorum, kendimi çağırıyorum. Şimdi bana yardım et."

Önümde bir büyücü belirdi, çıtasından bağlar fırlıyordu. Kılıcım indi ve ipi ikiye böldü.

İleriye doğru koştum, neredeyse kürsüye varacaktım.

"Ani petrova rakaşonim, me ka el lyrotz, dhame ra şukroya, aniam anam. Chayate me el ra shukroya. Ani petrova rakashonim!"

Bir anda boynumdaki Valalumir yıldızlarının elmas merkezleri parlamaya başladı ve ilk kez alevler göğsümün dışında dans etti. Gözlerimin köşesinde ateş gördüm, auramı saran ateşler. Güç içimde kabardı, başımdan ayak parmaklarıma kadar aktı, parmak uçlarımdan patladı, aldığım her nefeste tutuştu.

Şimdi benden kaçıyorlardı. İmparator Avery ve Bastardmaker kürsüden alınıp arenanın dışına Lumerianlar dehşet içinde çığlık atıyordu. Yardım çığlıklarıyla birlikte benim adım da haykırılıyordu.

"Majestelerini koruyun!" diye bağırdı biri.

"Ekselanslarını koruyun!"

Ashvan arabaları çekerek gökyüzünden inmeye başladı. Seçkinler için kaçışlar.

Yerde yatan diğer soturileri -hâlâ benimle dövüşecek kadar cesur olanları- geçtim.

Son bir soturion, Ka Kormac'ın bir üyesi, Bastardmaker'inkini andıran bir kurt postu giymiş, iki elinde birer kılıçla bana doğru koştu. Benimkileri birbirine bastırdım ve o daha saldıramadan iki kılıcı da karnına sapladım.

Gözleri büyüdü, çenesinden aşağı kan akarken ağzı açıldı ve sonra düştü.

Kürsüde Imperator Hart'la birlikte sadece Kunda kalmıştı. Kane onun arkasından çıktı. Bir yıldız daha aldım ve yüzüne fırlattım. Yanağını keserken çığlık attı ve kürsüden düştü.

Kunda dönüyor, koşmaya hazırlanıyordu.

"Bitir şu işi!" Imperator Hart çığlık attı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde karanlık bir zafer parıltısı vardı. "Lyriana! Durun! Silahlarınızı bırakın. Şimdi!"

Damarlarımdaki tanıdık kan akışı, kan kasılmasının acısıyla birlikte geldi. Bedenim durdu, donup kalmak ve itaat etmek, son bir aydır zorlandığı gibi onu dinlemek istiyordu. Sonra içimde bir ateş yandı.

Kürsü ile aramdaki mesafeyi kapatarak hızla ilerledim.

Valalumir ışıkları mı yoksa Asherah'ın gücü mü, bilmiyordum. Ama sözleşme az önce bedenimden yakılıp atılmıştı.

"Sonuncusu!" Rhyan'ın babası bağırdı, sesi aceleciydi. Aurasındaki korkuyu şimdi hissedebiliyordum. Ne olduğumu , bir süredir bundan korkuyordu. Ama hâlâ Denetçi üzerinde kontrolü vardı. "Bitir şunu. Kunda, şimdi!"

"HAYIR!" Çığlık attım. "Seni öldüreceğim!"

Ama Kunda gözlerinde acı dolu bir bakışla kırbacı .

Kürsüye ulaştım, ayağa fırladım ve doğruca Denetçiye doğru koştum. Ellerini havaya kaldırdı ve ben de onu ittim, sahneden uçup sırt üstü düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde. Yere düştüğünde büyük bir çatırtı duyuldu. Gözleri kapandı.

Soyma kırbağı hâlâ Rhyan'ın sırtına bağlıydı ve sanki bir bıçak onu tekrar tekrar bıçaklıyormuş gibi çılgın atıyor ve ağlıyordu. Kırbağı ondan çekip almaya, iyileşme gücümü kullanarak zarar vermesini engellemeye kararlı bir şekilde uzandım ama babası önce davrandı. Yakaladı ve çekerek çıkardı. Şerit koptu ve sonra Rhyan çıkarılması mümkün olmayan bir ses çıkardı. İlkel, eski, acı dolu ve korkutucuydu ve ruhumun içinde bir şey ikiye bölündü. Bir an İmperator Hart'la savaşıp Rhyan'ın sihriyle dolu kutuyu almak mı yoksa Rhyan'a gitmek mi gerektiğine karar vermem gerekti. Onu kurtarmak için.

Bir saniye sonra İmperator Hart kürsüden korkmuş bir soturionu yere iterek bekleyen ashvan'a doğru koşarken ben de direkt eydim. Kane onun arkasından koştu, sadece bir kez arkasına baktı, gözlerinde ölüm vaadi vardı, yüzü kan içindeydi ve şişmişti.

Kılıçlarımı kınına soktum ve etrafımıza bakındım. Şu an için yalnızdık ama uzun sürmeyecekti. Asamı çıkardım, Rhyan'ın bana aldığı deri kından kaydardım ve koruyucu bir kubbe için gereken büyüü söyleyerek gökyüzüne doğrulttum. Ucundan beyaz bir ışık fışkırdı ve köpüklü dalgalar halinde yayıldı. İçerdeydik ve dokunulmazdık. Ama uzun sürmeyecekti.

Rhyan'ın vücudunu kan kaplamıştı. Kasları seğiriyor ve kasılıyordu. Direğe doğru yığılmıştı. Üzerine keskin bir ter kokusunun yanı sıra bakırımsı ve metalik bir şey sinmişti. Onun kanı. Ama dahası da vardı.

Kusmuk kokusu aldım. Havadaki diğer koku da ayaklarının yanındaki küçük sıvı havuzundan geliyordu. O da altını ıslatmıştı.

Bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Auramı uzatıp onu ısıtmaya, rahatlatmaya çalıştım.

Ama o an fark ettim ki... Bana seslenişini hissedemiyordum. Soğuk yoktu, yeni yağmış kar kadar sessiz ve yumuşak, rahatlatıcı bir gece hissi yoktu. Sıcaklığıma merhem, ateşime denge, acıma yumuşama yoktu.

Rhyan'ın aurası gitmişti.

Bu son şerit onun tüm sihrini almıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, soturion pelerinimi çıkarıp ona sardım, sırtını incitmemeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Hayatının son anına kadar kırbaçlanmıştı. Vücudunda yaralanmamış ya da dokunulduğunda ona dayanılmaz acılar vermeyecek hiçbir yer yoktu. Kırbaçlandığımda nasıl hissettiğimi hatırladım. Sırtım nasıl paramparça olmuştu. Ona dokunan her şey acıyordu ve şimdi Rhyan'da da aynı his vardı, sadece her yerdeydi.

Enerjimi ellerime odakladım, omuzlarında temiz bir nokta gibi görünen yere uzanırken sahip olduğum iyileştirici gücün içimden akmasına izin verdim. Büyü bir anda aktı ve nefesi yavaşladı. Sadece birazcık. O zaman acısını hissedebiliyordum, kırbağı hissedebiliyordum. Derimin , kaslarımın morardığını hissettim.

Kahretsin. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ve daha fazla enerji harcadım.

"Lyr?" Rhyan aniden sordu, sesi çığ ve çizikti. Yavaşça gözlerini açtı, kırmızı ve kan çanağıydı. Gözlerinde bir şey vardı; yaşadığı kayıp ve travma, şimdi sahip oldukları garip renkte kendini belli ediyordu. İçindeki ışık gibi, zümrüt renginin ardındaki parıltı, özülle, ruhuyla olan bağlantısı da gitmişti. Göğsündeki kanla karışık kusmuk vardı. Altında, başının düştüğü yerin hemen altında bir havuz . "Sen..." diye öksürdü, korkunç bir öğürme sesi çıkardı ve çenesine kan damladı, "gerçekten burada mısınız?" "Gerçekten buradayım Rhyan," dedim, ağlamamak, çığlık atmamak için dudakımı ısırarak. Onun acısını üstleniyordum.

Ama bu Yeterince. Bu değildi. lanet olsun Yeterli. Hiçbiri onun

yaralar kapanıyordu. "Seni yakaladım. Her şey yolunda. Artık geçti. Her şey yoluna girecek. Seni koruyacağım."

"Buradasın," dedi tekrar. Ama kelimeleri zar zor duyabiliyordum. O kadar zayıftı ki sesi bile kendisi gibi çıkmıyordu. Her yeri titriyordu ve teni ne kadar kırmızı olsa da çok soğuktu. "Burada olmamalısın."

"Şu anda senin kararın değil."

Etrafımızdaki kubbeye bir saldırı olduğunun uzaktan farkındaydım. Büyücüler büyüleriyle vuruyorlardı. Soturi kılıçlarıyla dövüyordu. Her şey geri sekiyordu ama darbelerin şiddetini hissedebiliyordum ve zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum.

Rhyan kendini örtmek için pelerini tutmaya çalıştı ama çok güçsüzdü ve düşmesine izin verdi. Pelerini tekrar alıp omuzlarına sardım ve kollarının altından uzanıp onu ayağa kaldırdım. Topukları yere değdiği anda öne doğru tökezledi, dizlerinin üzerine düştü ve acı içinde haykırdı.

O kadar yaralıydı ki bayılmaya hazır görünüyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve ben ona daha fazla enerji akıtarak tekrar uzandım. Bu beni tüketmeye başlamıştı. Yorgunluğun auramdan bedenime doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Henüz değil!

Bir kez daha onu ayağa kaldırdım ve bu sefer tüm ağırlığını ellerimle destekledim, onu kendime doğru çektim ve acı vereceğini bile bile ona sarıldım. Ama yapılması gerekiyordu. Tekrar düşmesine izin veremezdim.

Hayvansı bir ses çıkardı, sonu ağlamayla biten bir tür acınası miyavlama.

"Özür dilerim," diye nefes aldı.

"Sorun yok," dedim. "İyi olacaksın. Bunu düzelteceğiz. Yemin ederim."

Başını salladı, hareket zorluydu. "Tutamayacağın sözler verme. Artık çok geç," dedi. "Çok geç."

"Hayır. Hayır! Değil. Çünkü biz beraberiz. Seni buradan çıkaracağım, sadece benim için ayağa kalkmanı istiyorum. Tamam mı Rhyan? Bunu benim için yapabilir misin? Bana yaslanmaya devam et. Tüm ağırlığını bana ver, sorun yok. Tuttum seni. Buradan çıkıyoruz."

"Yapamam. Ben... Ben yapamam. Lyr." Sesi benim adımla kesildi ve başını salladı. "Bitti artık. Onu aldılar. Hepsini aldılar." Hıçkırmaya başladı.

"Hayır, yapmadılar! Yapmadılar. Çünkü sen hâlâ hayattasın!" Bağırdım. "Hayatta kaldın!"

Ama o dinlemiyordu.

"Seni iyileştireceğim," dedim, auramın daha fazlasının ona ulaşmasına izin vererek, kalbimdeki kırmızı ışığın onun aurasına aktığını hayal ettim.

Büyüsünü geri getir, emrettim. Geri getir. İyileştir onu. İyileştir onu.

Her zerresi titriyor, sarsılıyordu. Pelerinime ihtiyatla baktı. Ona dokunan her parça canını yakıyordu ve ben bunu durduramıyordum. Geri alamadım. Büyümün artık onu yatıştırmak için bir işe yaradığından emin değildim.

"Özür dilerim. Pelerin için üzgünüm. Canını yaktığını biliyorum. Ama seni örtülü tutmalıyız. Tamam mı? Elimden geldiğince çabuk seni temizleyeceğim. Söz veriyorum. Acını dindireceğim. Tanrılar üzerine yemin ederim, kimse sana zarar vermeyecek. Kimse sana elini bile süremeyecek. Seninle ilgileneceğim, Rhyan. Yemin ederim!"

Gözlerini kapatarak yere baktı.

"Rhyan! Hey! Hey! Bana bak. Benimle kal."

Başını zar zor kaldıracabilmek için harcadığı çabayı gördüm. Ondan daha fazlasını isteyemezdim. Güvende olana ve onu tamamen iyileştirene kadar olmazdı.

Dizlerine uzandım ve kolumu dizlerinin altından geçirdim. Bacaklarımdan akan bir enerji dalgasıyla, kalçalarım titreyerek onu yukarı kaldırdım ve göğsüme yaslardım.

Başı bir iniltiyle omzuma düştü. Baldırlarım yanıyordu. Onu tutabilecek kadar güçlüydüm ama o kadar büyüktü ki rahat bir açı yakalamak imkânsızdı. Geriye yaslandım ve homurdanarak kolunu daha fazla destek için boynuma doladı.

Hırıltılı, acılı bir ses çıkardı.

"Ortak," dedi dudakları zırhıma değerken. "Ben ölüyorum. Bırak beni. Buradan, babamdan uzaklara git. İmparator. O dönmeden önce. Büyü bitmeden önce."

"Hayır." Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı. "Ölmüyorsun! Bu sadece bir ip! Sadece lanet bir halat." Sahneden inerken sesim titriyordu. Odaklanmaya devam etmeliydim, kubbeyi güçlü tutmalıydim, arenadan çıkana kadar devam etmeliydim, sonra bize bir at bulacaktım ve buradan çıkacaktık. Sadece devam etmek zorundaydım. Yürümeye devam etmeliydim. Rhyan'ı tutmaya devam etmeliydim. Ölmeyecekti. Buna izin veremezdim.

"Her zaman... inatçı." Rhyan'ın yüzü düştü ama gözleri benimkilerle buluştu. "Seni seviyorum." Ben sahada tökezlerken irkildi. "Ben de seni seviyorum." Onu kollarımda yeniden ayarladım, göğsüm eforla kabarıyordu. "Tanrım. Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

İçinde bulunduğu acıya rağmen dudağını bükerek gülümsemeyi başardı. "Öyleydi."

Ben koştum. Etrafımızdaki soturiler de büyücüler gibi kubbeye girmekten vazgeçmeye başlamıştı ve biz de daha hızlı hareket ederek içerideki kapalı bölmelerden birine doğru ilerlemeye başladık. Önümüzde bir sıra bank uzanıyordu ve alçak taş tavan güneşten biraz gölge sağlıyordu.

Başaracaktık. Bundan emindim. Rhyan soyulmuştu, hayatta kalmanın neredeyse imkânsız olduğu söylenen bir süreçti ama o hayatta kalmıştı. İmkansızı başarıyorduk. Ve bunu yapmaya devam edecektik, bedeli ne olursa olsun.

Uzaktan biri bağırdı. "Mahkûmlar kaçtı!"

Midem bulandı ama sonra bizden, Katurium'dan kaçmaya başladılar.

Ve Morgana'nın ölü Soturion'dan aldığı anahtarları hatırladım. Vorakh'ı serbest bırakıyor, dikkati yeterince dağıtıyordu, bir umut vardı. Gizlice kaçabilirdik. Rhyan'a "Bunlar vorakh," dedim. "Serbest bırakılıyorlar."

"Nasıl?" diye .

Dudağımı ısırdım, ona söylemek istemiyordum ama söylemem gerektiğini biliyordum. "Morgana. O... Kalkanı ona ben verdim. Hepsini serbest bırakmak için kullanıyor."

"Artık iki parçaları mı var?" diye sordu.

Başımı salladım, kararımdan daha da emin olamıyordum.

Ama bir şey söyleyemeden bir çığlık duydum. Tüyler ürpertici, dehşet verici, acı dolu bir ses. Hâlâ kaçmaya çalışan yüzlerce Lumeryalı ile dolu olan alana doğru döndüm.

Midem bulandı. Aemon arenanın ortasında yürüyordu ve arkasında iki düzine akadim vardı. Bir düzinesi de tribünlerdeydi ve yakındakilere saldırıyorlardı.

Rhyan'ın gözleri büyüdü. Neye baktığını fark ettiği anda yüzündeki şoku, ağzının açık kaldığını görebiliyordum. Neler olduğunu ya da nasıl ortaya çıktıklarını bilmiyordum. Bu akadimler daha küçüktü, tıpkı Morgana'yla birlikte olanlar gibiydiler. Karşılaştığımız diğerleri kadar vahşiydiler, onlar kadar hızlı, onlar kadar güçlüydüler. Ve sayıları çok fazlaydı. Lumerianlar sağlıklı sollu kesiliyordu.

Rhyan, belki de gördüğü şey yaralarının bir sonucuymuş gibi hızla gözlerini kırpıştırarak, "Günaydın," dedi.

Başımı salladım. "Onlar farklı. Evrim geçiriyorlar."

Ve eğer bir şey varsa, daha şiddetli, daha hesaplıydılar. Bunu hareketlerinden anlayabiliyordum. Birlikte koordine oluyor, plan yapıyor ve saldırıyorlardı; bir kişiyi yakalayıp diğerine teslim ediyorlardı.

Hatırlayana kadar koruma büyüüne yeniden odaklandım. Akadim büyüden etkilenmezdi. Ve Rhyan'da hiç yoktu. Oradan çıkmamız gerekiyordu.

Ama bulunduğumuz sıranın tek çıkışı insanlarla doluydu, hepsi birbirine sıkışmıştı. Enerjimi kaybetmeye başlamıştım, büyüm içimi yakıyordu. Rhyan'ı taşıyamaz, kubbeyi sağlam tutamaz ve aynı anda savaşamazdım.

"Beni yere bırak," diye .

Ve henüz taşınamadığımız için ben taşındım.

Başını duvara yasladı, tüm vücudu terden sırlıslam olmuştu. Nefes alış verişi hızlıydı ama göğsü her soluk alış verişinde zar zor inip kalkıyordu. Saçlarını alnına doğru ittim.

"Benimle kalamazsın," dedi, gözleri artık sahadaydı. Aemon'a. Akadim'e. "Savaş."

"Seni bırakmayacağım," diye bağırdım.

"Lyr, buna ihtiyacın var. Sorun yok. Seni bulacağım, yemin ederim. Bir sonraki hayatta."

"Rhyan. Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Beni dinle, çünkü yetkili benim. Sen de emir komuta zincirine uyacağına söz verdin." Alnımı onunkine bastırdım. "Rhyan lanet olası Hart'ım. Ölmeyeceksin." Yanaklarını ellerimle kavradım ve göğsümdeki sıcaklığı tekrar hissedebiliyordum, yayılmaya başladığını hissediyordum. "Sakın vazgeçeyim deme! Yemin et! Yaşayacağına dair bana hemen şimdi yemin et!"

"Yapamam," dedi, sesi arkamdaki çığlıkları keserek. "Ben senin emrindeyim. Her zaman. Ama bir yemini bozamam. Hele ki sana."

"O zaman bunu kırma."

"Lyr. Mekara." Başını iki yana salladı. "Artık beni sen bile iyileştiremezsin."

"Her şey mümkün," diye bağırdım. "Sadece dayan. Yaşıyorsun. Rakame. Senin ruhun benim. Sen benim ruh eşimsin. Her yönden benimsin ve seni bırakmıyorum."

"Nasıl?" diye sordu aniden. "Bunu nasıl yaptın? Buraya nasıl geldin? Bu... mümkün görünmüyordu." Öksürdü.

"Rakashonim," dedim.

"Lyr." Başını iki yana salladı. "Hayır."

Ama sonra sıramız netleşmeye başladı.

Yutkundum ve Rhyan'ı tekrar kucağıma almaya hazırlandım.

"Biz gidiyoruz."

Ama tam belini kavradığım anda gözleri açıldı ve üzerine berraklık gibi bir şey geldi. "Hepsi dönecek. Garrett gibi. Bitmeyecek. Gün içinde ortaya çıkabilirler. Moriel'e sadıklar. İstila edileceğiz. Masum insanlar... ölecekler. Onu kurtaramadım."

"Garrett?" Ben sordum.

Başını salladı. "Savaşamayacak kadar güçsüzüm. Ama bunu yaparsam... bu sefer doğru olanı yapabilirim. Sadece Garrett için değil. Ama Haleika için. Leander için. Seni de rahatsız ettiğini biliyorum. Bunu durdurabilirsin. Ve ben... ben seni kurtarabilirim."

Bir akadim homurdandı ve sıranın aşağısından bize doğru gelmeye başladı.

Rhyan'ı omzuma attım ve sıranın üzerine sıçradım, bir sonraki sıraya tırmandım, eforla homurdandım. Sonra onu yere yatırdım ve kılıcımı çekerek titreyen ellerine yerleştirdim.

"Tehdidi durduracağım," dedim. "Beni bekle." Parmaklarını kabzanın etrafına çektim. "Rhyan, bununla ne yapacağını hâlâ biliyorsun! Kullan onu."

Sonra ilk sıraya sıçradım ve akadime doğru koştum. Bir çığlıkla havaya sıçradım, ayaklarım göğsünü tekmeliyordu. Kendimi geri fırlattım, zar zor ayaklarımın üzerine düştüm ve kılıcımı salladım. Koruyucu kubbenin sona erdiğini ve ani bir kırbaçlanma ve yorgunluk hissini hissedebiliyordum. Rakashonim içimi yakmaya başlamıştı. Şimdiye kadar kullandığımdan daha fazlasını kullanmıştım. Ve daha fazla dayanamayacaktım.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kılıcım akadimin kolunu kesti.

Tükürdü ve ben de kolumu tekrar kullanmaya hazır bir şekilde geri çektim. Çalım attım ve sonra aynı noktaya vurarak kestim. Bunlar

Canavarlar alışık olduklarımdan daha küçüktü ama derileri aynı derecede sert, kasları aynı derecede kalındı.

Kırmızı gözleri beni delip geçerek geri yürümeye başladı. Bir an için görüşüm bulanıklaştı ve sanki onlardan iki tane varmış gibi göründü. Ama sonra her şey düzeldi. Sadece tekrar tökezledim, elimdeki kılıç aniden ağırlaştı. Akadim koştu ve pençelerini boynuma geçirerek beni yere düşürdü.

Çığlık attım, tırnaklarının derime battığını ve havamın kesildiğini hissettim.

Tekmeledim ve kalçalarımı büküm ama hiçbir yere varamıyordum. Birden ayağa kalktı, hâlâ beni boğuyordu ve ayaklarım yerde sallanırken beni tuttu. Karşı koyamadım. Hiçbir şey yapamadım.

Kapıdan sahaya atladı, ben ellerini tekmeleyip yumruklarken benimle birlikte koştu, umutsuzca onu üzerimden atmaya çalıştı. Gözlerimi kapattım, enerjimi çektim ve tekmeledim. Yeterli oldu. Beni serbest bıraktı.

Bir akadim daha geldi. Tükürdüm, iki elim de kılıcımın üzerindeydi ve onu ezdim. Bir diğeri yakınlardaydı, bir büyücünün tuniğini parçalıyordu. Çığlık atarak onlara doğru koştum ve kolunu kesmeyi başardım, sonra kılıcımı geri çektim ve kafasını kopardım.

Artık daha fazla soturi sahadaydı ve akadim ile savaşıyordu. İblisler sonunda geri çekilmeye başlamıştı.

Aemon'un silüetinin alanı terk ettiğini gördüm, kalan iblisler de onun arkasında yürüyordu.

Artık her yerde alarmlar çalışıyordu. Uyarı zili üstüne uyarı zili. Ama geri çekilmenin tek bir anlama geldiğini varsayabilirdim.

Morgana başarmıştı. Vorakh serbest bırakılmıştı.

Kılıcımı düşürdüğümde göğsüm kabardı ve dizlerim büküldü, kılıcın ucu yere saplandı. Kabzaya yaslandım, yıldızlar görüyordum, görüşüm kararıyordu. Göğsümde bir ateş vardı. Çok fazla güç. Çok fazla. Çok güçsüzdüm. Tükenmişim. Rakashonim bana zarar veriyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Ama Rhyan tribündeydi ve beni bekliyordu. Ve her şey olup biterken, bir fırsatımız vardı. Dışarı çıkabilirdik. İyileşecektim, onu iyileştirecektim ve sihrini geri getirmenin bir yolunu bulacaktım.

Onu, aşkımı ve söz verdiğimiz her şeyi, dört gözle beklediğimiz her şeyi düşünerek tekrar ayağa kalktım ve kollarım öfkeyle pompalanarak tribünlere doğru koştum. Duvara uzandım ve kendimi yukarı çektim. Ve sonra tekrar bankların üzerine.

"Rhyan!" Bir sonraki sıraya tırmanarak bağırdım. Ayaklarım yere çarptı ve otomatik olarak ona doğru uzandım.

Ama orada değildi.

Kanı beyaz taşla bulaşmıştı. Ve onun sıvılarıyla kaplı pelerinin yerdeydi.

Ellerim titreyerek onu tuttum. Kumaşın altında ona bıraktığım kılıç vardı.

"Rhyan!" Çığlık attım. "RHYAN!" Kılıcı elime aldım ve bir sonraki sıraya tırmandım. Sıranın aşağısına koştum, sonra geri döndüm, bir sonrakine ve bir sonrakine tırmandım ve sonra tekrar aşağı , gözlerim her koltuğu, zeminin her santimini, sıkışabileceği her olası köşeyi hızla araştırıyordu.

"RHYAN!" Duvarın üzerinden tekrar arenaya atladım. Kalbim küt küt atıyordu, panik tam gaz devam ediyordu. Neredeydi? Hangi cehennemdeydi? "RHYAN!"

Mercurial arenanın karşı tarafında, stadyumun duvarına rahatça yaslanmış bir şekilde belirdi. Vücudu maviydi. Ama ilk kez tam olarak insan değildi. Kedi yüz hatları ve uzun saçlarıyla güzel yüzü yerine, bir şahin kafasına sahipti.

İçimde bir şey değişti. Bir anı. Eski hali. Eskiden bu şekilde görünürdü. Her zaman bir şahin kafasıyla içeri girip çıkardı. Nefesim kesildi, karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ve aniden, harabeye dönmüş eski bir tapınak gördüm. Ve Auriel, zayıf ve Kane'e karşı savaşıyordu. Kane değil. Shiviell.

Ve sonra kalbim çatladı ve görüşüm karardı, beni anılardan arenaya geri itti.

Mercurial merakla beni izledi, boynunu uzatırken şahin kafası bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu.

Sevgilini mi kaybettin? Sesi zihnime mırıldandı.

Nerede o? diye sordum. Koşmaya devam ettim. Yakınlarda olmalıydı. "RHYAN!"

Rakashonim'i aradığınızı görüyorum. Tekrar. Uyarılmıştın. Şimdi içini yakıyor. Seni . Seni daha önce bir kez öldürmüştü. Ama sen yine riske girdin. Kötü kız.

Git kendini becer, diye düşündüm. Nerede o? Nerede lan o? Söyle bana! Şimdi söyle!

Omuzlarını silkti ve mavi ellerini uzattı, avuç içleri kararan gökyüzüne doğru kalktı.

Gün içinde bir akadim saldırısı. Mercurial bir tür tıklama sesi çıkardı ve ardından zihnimde bir ısıklık çaldı. Kendi zamanımda bile böyle bir şeyi görecektim kadar yaşayacağımı düşünmemiştim. Sana bunun senin savaşın olmadığını söylemiştim, izlenecek yol bu değildi.

Nerede o?

Beni dinlemedin, benim hatırlı Tanrıçam. Ve şimdi, her şeyini kaybedeceksin.

Ortadan kayboldu.

Yardım et bana, Mercurial! Zihnimde çılgılık attım. Lanet olsun! Yardım edin. Kimse yok mu! Asherah! Auriel! Lütfen. Beni Rhyan'a getirin. Beni Rhyan'a getirin. Beni Rhyan'a getirin. Bana nerede olduğunu göster! Gösterin bana!

Ve sonra biri dinledi. Çünkü onu gördüm. Arenanın diğer tarafında. Bir akadimin kollarındaydı. Karşı koyamayacak kadar zayıftı. Canavar boynunu ısırды, bir eli çıplak göğsündeydi. Pençelerini çektiğinde Rhyan'ın derisinde siyah bir gölge oluştu. Rhyan'ın kalbinden beyaz bir ışık yayıldı. Akadim onun ruhunu yiyordu.

Dehşet içinde çılgılık attım ve kolumu geri çektim, içimde kalan her şeyin doğru nişan almasını istedim. Ve kılıcı fırlattım.

Bıçak canavara doğru uçuyordu. Iskaladım.

Düşünmeden koşuyordum, çığlık atıyordum, korkutup kaçırmaya çalışıyordum. Ama Rakashonim tükeniyordu. Tükeniyordu.

Rhyan'dan daha fazla ışık döküldü ve başı geriye düştü, gözleri kapandı.

Bir kez daha. Sadece bir kez daha, Asherah'ı çağırmak zorundaydım. Bunu durdurmak için ona ulaşmaya yetecek kadarına ihtiyacım vardı.

İlahi söylemeye başladım. Ve bu sefer kelimeler dudaklarımdan çaba sarf etmeden, sanki hiç konuşmuyormuşum gibi akıyordu.

"Ani petrova rakashonim, me ka el lyrotz, dhame ra shukroya, aniam anam. Chayate me el ra shukroya. Ani petrova rakashonim!"

Kalbimdeki ateş patladı. Tüm vücudum alevler içinde kaldı. Rhyan'ın adını haykırırken acı içindeydim, enerji içimi yakıyordu. İleri doğru koştum, kollarım iki yanımda, bacaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, kalbim çarpıyordu. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Sonra midemde o tanıdık çekilmeyi hissettim ve aniden Katurium yok oldu.

Engabeli zemine çarpıp kayarak ilerledim, önümde Rhyan'ı arıyordum, kılıcımı çekmiş, iblisi öldürmeye hazırdım.

Ama o burada değildi.

Ve ben Katurium'da , hatta dışında bile değildim.

Kum. Kumun içindeydim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve aylardır hissetmediğim bir sıcaklığın üzerime çöktüğünü hissettim.

Okyanusun dalgaları ayaklarıma vuruyordu.

Ufka baktım, batan güneş altın yerine parlak kırmızı renkte parlarken gökyüzü bin bir renge bürünmüştü.

Hayır. Hayır. Hayır!

Neydi bu? Bu bir hayal miydi? Bir anı mı? Kendi başıma mı seyahat ettim? Yoksa bu sadece Mercurial'ın bir oyunu muydu? Endişeyle etrafıma bakındım. Kumsal Saray'dan çok uzakta değildi. Hâlâ geri dönebilirdim, hâlâ kaçabilirdim. Onu tekrar bulup kurtarabilirdim. Ama nasıl? Buraya nasıl ?

Rakashonim'in. Seni uyarmıştım. Mercurial'ın sesi zihnimdeydi. Ve sonra güldü, sesi çınlıyordu ve acımasızdı. Kalbim paramparça oldu.

Birkaç metre ötede üç kat yüksekliğinde siyah bir gryphon heykeli okyanusu izliyordu. Sadece bir ülkeye özgü bir heykel.

Bamaria'nın Muhafızı.

Evdeydim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

"HAYIR!" Çığlık attım. "HAYIR!"

Okyanus dalgaları yükselmeye başladığında rüzgâr hızla kararan gökyüzüne karşı kükrüyordu.

"BENİ GERİ GETİRİN!" Dalgalar kıyıya köpükler bırakarak çarparken kükredim.

Cevap gelmedi.

"Beni hemen geri getirin! Mercurial! Lanet olsun sana. Mercurial! Bir anlaşma yapacağım!" Bağırdım. "Pazarlık yapacağız! Sadece beni geri getir. Onu iyileştirmeme izin ver! Lütfen! Sana ne istersen veririm. Mercurial!"

Ama hala cevap yoktu. Ne Mercurial'dan ne de beni duyabilecek başka bir Afeya'dan.

Ne yaptığımı bilmeden Muhafız'a doğru koşmaya başladım, öfke beni ileri doğru çekiyordu. Kendimi Lethea'dan daha uzakta hissediyordum, artık kontrol bende değildi, ne yaptığının farkında bile değildim.

Ama Rakashonim'in yeni patlamasının içimi yaktığını hâlâ hissedebiliyordum. Hâlâ gücünü hissediyordum. Azalıyordu ama oradaydı. Ve son zerresine kadar kullanacaktım. Bayılana kadar. Başka seçeneğim kalmayana kadar.

Titriyordum, yanıyordum, kalbim ikiye bölünmüştü. Siyah oniks heykele ulaşmadan hemen önce kılıcımı çıkardım ve ilkel bir çığlıkla onu taşa sapladım, bıçak kabzasına kadar kesti. Sonra gryphon'a yumruk attım, tüm gücüm yumruğumdaydı. Ve tekrar yumrukladım. Öfkeli ve kederli bir şekilde, parmak eklemlerim kanayana kadar Rhyan'ın adını tekrar tekrar bağırdım.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken geri adım attım ve tekrar tekmeledim. Yapının içinden yüksek sesli bir inilti geldi.

Geri sıçradım.

Bir inilti daha duyuldu. Hareket eden taşların kalın sesi, gelgitlerin ritmini kesintiye uğrattı.

Kılıcımı çıkardım, kalçamda tekrar kınına soktum. Ses yoğunlaştı, daha yüksek, gök gürültüsü gibi. Ve sonra Muhafız'ın kafasının boynundan kayarak suya düşüşünü şok içinde izledim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ön tarafa doğru koştum, pençelerine tırmanıp içine baktım, kalbim küt küt atıyordu. Bamaria Muhafızı her zaman eşsiz olmuştu. Seraphim ülkesinde bir gryphon. Ve Glemaria'da, gryphonların ülkesinde, bir seraphim vardı. Asherah'ın mezarı, bizzat Auriel tarafından inşa edilmiş. Bu mümkün müydü, bu ...?

Daha fazlasını görmeyi umarak aşağıya baktım. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece daha sert bir kaya vardı. Sahip olduğum küçük umut kırıntıları da yok olmuştu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama artık hiçbir şeyin istediğim gibi gitmesini beklemiyordum. İşlerin yoluna girmesini.

Suya doğru koştum, kumda kayarken bacaklarım sıırılsıklam oldu ve suyun derinliklerine doğru ilerledim. Ta ki heykelin başına ulaşana kadar. Benden daha büyüktü ve hayal bile edemeyeceğim bir ağırlık taşıyordu. Ama o anda bunun bir önemi yoktu. Siyah taşla uzandım ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu başımın üzerine kaldırdım.

"Size meydan okuyorum," diye bağırdım gökyüzüne. "Hepinize meydan okuyorum! Her Tanrı'ya. Her Tanrıça'ya. Tüm Cennet'e. Kırk Dörtler Konseyi! Hepinizin gücü var! Bunu biliyorum! Ve ben size hizmet ettim! Sizi onurlandırdım. Sizin için fedakârlık yaptım. Ve ben de karşılık veriyordum! Üzerimize saldıgın lanet iblislerle savaşıyordum!" Cevap gelmedi.

Sadece içimde büyüyen bir öfke, daha önce hiç hissetmediğim bir karanlık. "O zaman siktir git! canı cehenneme. Ben Asherah'ın yeniden doğuşuyum! Yüzyıllardır lanet ışığınızı korudum! Ve bu! Bana borcunuzu böyle ödüyorsunuz! Her şeyimi aldınız!" Kükredim. Gryphon'un kafasını, mümkün olmaması gerektiğini bildiğim bir güçle okyanusa fırlattım.

Rakashonim'di. Buna alışmaya ve aldığım tüm uyarıların

kullanmamaktan, bana zarar vermesinden korkmamın sadece bir yanlış yönlendirme olduğunu düşündüm. Eğer gerçek korku başkalarına zarar verebileceğimdi.

Dalgaları geri ittim, zihnim onların kıyıda daha da uzaklaştığını hayal ediyordu. Dinlediler ve nedenini bilmiyordum, her zamankinden daha güçlü olduğumdan mı, kederimden mi, yoksa bu yeni anlayıştan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Ama dalgalar geri çekilmeye devam etti, gryphon'un başı uzaklaştı. Su çekilmeye devam ederken nemli kuma adım attım, daha da ilerledim.

Şimşek çaktı ve gök gürledi. Havada ürkütücü bir durgunluk vardı.

Suyun toplandığını, bir araya geldiğini hissedebiliyordum. Sonsuza kadar geri çekilemezdi. Parmak uçlarımda hissedebiliyordum, ayak parmaklarımda hissedebiliyordum. Bir tsunamiye neden olacaktım.

Ve bunu durduramayacaktım.

Ellerimi havaya kaldırdım ve gökyüzüne doğru çığlık attım. Gücümü hissedebiliyordum, içimden çıktığını hissediyordum. Uçucu. Yıkıcı. "Ne yaptığını görüyorsun! Görüyor musun? Kuzenimi kaybettim! Kız kardeşimi! Evimi kaybettim! Ülkemi! Ben daha yürüyemeden annemi aldınız. Ve babamı öldürdünüz! Canavarların hayatta kalmasına izin verdiniz! Tecavüzcülerin kazanmasına izin verdiniz! İblisler güneşte yürüyebilir. Ama Rhyan gücünü kaybediyor? Hayatını!" Sesim kesildi. "Ona yaptığın onca şeyden sonra. Bana yaptıklarından sonra! O da sana hizmet etti! O iyiydi, o saftı ve o benimdi! Çektiği onca acıdan sonra, bu onu yıkmadı! Hâlâ seviyordu! Ama sen yine de onu aldın! Ne oldu biliyor musun? Artık umurumda değil. Doğru olanı yapmaya çalıştım. Ama yarattığın hayat buysa ve kaderimiz buysa, ben bittim! Benden bu kadar. Yanıyorum ve umurumda değil. Bırak beni yaksın. Beni içten yaksın. Bırak her şeyi yaksın. Gerekirse her şeyi yerle bir ederim. Yapmayacağımı mı sanıyorsun? Bu adayı yok edeceğim. Lanet İmparatorluğun geri kalanını da yok edeceğim. Ve işim bittiğinde, Lumeria'ya katılıp okyanusun dibini boylayabilir."

Şimşek tekrar çaktı ve tekrar. Gök gürledi.

Dalgalar yükselmeye, yuvarlanmaya, çırpınmaya ve kıyıya geri dönmeye, bana, karaya geri dönmeye başladı. Hava durgunlaştı ve yaklaşan yıkımın gücünü hissedebiliyordum. Sonra kararan gökyüzünde parlak altın bir ışık parladı. "Bekle!" dedi bir ses. Tanıdık. "Bekle."

Işık büyümeye devam etti ve ben onu engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Beni kör etmesini önlemek için.

Geriye doğru tökezledim.

"Suları serbest bırakın. Şimdi. Bu dünyayı yok etmeyin. Kim olduğunu hatırla. Sen Kırmızı Işık Işınının Tanrıçasısın," dedi ses.

Dinlemek istemedim. Umursamak istemedim. Ama sonra ışık önüme düştü ve şekil aldı.

Bir adam şekli. Parlak yeşil gözleriyle çok tanıdık geliyordu.

Her parçası ışıkla parlıyordu.

"Ani janam ra," dedi ve ancak o zaman tüm bu süre boyunca Yüksek Lümerce konuştuğunu fark ettim. Bilinçsizce çeviri yapıyordum. Ama o cümle, o tek cümle, "Seni tanıyorum," beni geri çekmişti.

"Rhyan?" Gözyaşlarım yüzümden akarken sordum.

"Dalgaları serbest bırak Mekara," dedi. "Bırak onları. Güven bana."

Sönmüştüm. Güç beni terk ediyordu. Ve tutuşumu bıraktım. Bir anda kendimi sersemlemiş ve güçsüz hissettim. Rakashonim sonunda sona ermişti. Gücüm tükenmişti.

"Bitti." Ona doğru yürümeye başladım ve donakaldım. Işık azalıyor ve yüz hatları daha net ortaya çıkıyordu. Saçları her zamanki gibi kıvrılmıştı ama altın sarısıydı ve gözleri yeşilin parlak bir tonuydu ama Rhyan'ın yeşili değildi. Yüzünün yapısı Rhyan'inkine benziyordu ama onunki gibi değildi. Normalde soluk olan teni bronzlaşmış, altın rengini almıştı.

Geri adım attım. "Sen Rhyan değilsin."

Hüzünle gülümsedi ve elini benimkine uzatarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. Sonra parıltısı tamamen azaldı.

"Hayır, ben Rhyan değilim. Şu anda değilim."

Kalbim gümbür gümbür atarken donup kaldım. "Ne demek şu anda değil? Kimsin sen?"

Sonra gülümsedi, gözleri Rhyan'ın yapacağı bir şey gibi tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde beni yukarı aşağı süzdü. Elimi sıktı ve sonra göğsü hızla inip kalkarak beni bıraktı. Nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Rhyan'ın atladıktan sonraki haline çok benziyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, elleri kucağında açılıp kapanıyordu.

Nefesim kesildi.

Rhyan'ın geçmiş hayatını ilk hatırladığında yaptığı şeyin aynısıydı. Rhyan'ın aylar önce rüyamda gördüğüm hareket ve pozisyonunun aynısıydı. Ben tapınaktaydım ve o düşmüştü.

Seni sularıyla serinletebilirim, demiştim rüyamda. Yanmak zorunda değilsin.

"Ateş sensin," dedi yabancı, Rhyan'ın sözlerini aklımdan çıkararak. Sonra inanamayarak başını salladı. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Zamanında yetişebileceğimi sanmıyordum. Artık buna izin verilmiyor." Sertçe yutkundu. "Buraya gelmeyeli asırlar oldu. Fiziksel forma girdiğimden beri."

Geri çekildim. "Rhyan nerede?"

"Şu anda Numeria'da. En azından cesedi orada."

Ürperdim, bir hıçkırık göğsümü parçaladı.

"Ama," dedi yabancı, "onun ruhu başka bir yerde. Bu alemden değil. Bu yüzden bunu yapabileceğimi düşünüyorum." Adam başını salladı. "Evet. Bu yüzden buradayım. Nasıl şekil aldığımı. Geri döndüm."

"Kimsin sen?" Sesim titreyerek sordum.

Titreyerek ayağa kalktı ve yeşil gözleri parlayarak eğildi. "Ben Auriel."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

RHYAN

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Ormanda tek başıma kendime geldiğimde fark ettiğim ilk şey bu. Nefes alamıyorum. Ve yine de, bir şekilde, hala hayattayım. Hâlâ yaşıyorum. Göğsüm hareket ediyor. Ama nefes almıyorum. Bu başka bir şey, karanlık bir şey.

Hissedebiliyorum. Eksikliği hissediyorum. Atan kalbimin eksikliğini. Ciğerlerimden akan havanın. Damarlarımda pompalanan kanın. Beni hayatta tutan her şeyin. Beni ölümlü yapan her şey. Ve beni ben yapan her şey. Hiçbiri burada değil. Hiçbiri olmuyor. Tanrılar. Bununla ilgili hiçbir şey doğru değil. Sanki nefes alıyormuş gibi yapıyorum. Yaşıyormuş gibi yapıyorum. İnsanmışım gibi davranıyorum. Canavar değilmişim gibi davranıyorum.

Ama öyleyim. En azından olmak üzereyim.

Bunun dışında yaptığım her şey yalan. Gerçeklerden kaçmanın korkakça bir yolu. Aldığım her nefes bir efsane, göğsümün her inip kalkışı bir yalan.

Ben de durdum. Her şeyi durdurdum. Göğsümün hareketsiz kalmasını sağlıyorum. Nefes almayı bıraktım. Hareket etmeyi bıraktım. Gözümü bile kırpmıyorum. İrkilmiyorum bile. Ve saniyeler geçiyor, sonra bir dakika. Sonra bir dakika daha. Ve ben hala nefes almıyorum. Hala hareket etmiyorum. Ve acımıyor. Hiç acımıyor. Acımalı. Acı içinde olmalıyım, çaresiz olmalıyım, acı içinde ve nefes nefese olmalıyım.

Ama ben değilim. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ve bu, kafamı her şeyden daha çok kurcalıyor.

Çünkü nefes almamak bana nefes almakla aynı şeyi hissettiriyor. Nefes almamak da en az nefes almak kadar doğal geliyor.

Neden olmasın ki? Terk edildim. Doğal değilim. Artık değilim. Ve bir daha asla olmayacağım.

Her şeyin kesinliği beni donmuş halimden kurtarıyor ve parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum, tırnaklarım derimi kesiyor, saçlarımı itiyor. Bu da yetmediğinde göğsüme ve omuzlarıma yumruk atıyorum. Sadece bir şeyler hissetmek, nefes almak, iç çekmek ya da soluk almak için ulaşabildiğim her yere. Ne olursa olsun.

Ama yapamam.

Şimdiden unuttum. Nasıl nefes alacağımı unuttum. İhtiyaç nasıl bir şey olduğunu unuttum. Ama nasıl? Bu nasıl çoktan gitti? Hayır. Hayır. Olamaz. Henüz değil. Henüz ölmedim. Göğsümü dışarı çıkarmaya çalışıyorum ama tek yaptığım bu. Nefes almıyorum.

Birden içimde yükselen paniği hissedebiliyorum. Karnımda bir kasırga kopuyor. Kaçma, saklanma, çığlık atma, ağlama ihtiyacı.

Ben hayatta değilim. Yaşamıyorum. Yaşamıyorum.

Ama ben ölmedim. Terk edildim. Arada kaldım. Dönüşüyorum.

Hala gözlerimin arkasında hissedebiliyorum. Sıcak, ıslak, yakıcı gözyaşı hissi orada. Öyle olduğunu biliyorum. Ama bu sadece bir anı - bir zamanlar hissettiklerimin hayaleti. Hala sahip olduğuma yemin ettiğim kayıp bir uzuv gibi. Ağlamıyorum. Ağlayamam. Akadim'in bunu yapacağını sanmıyorum. Doğru duygulara sahip olduklarını sanmıyorum. Ya da kalpleri.

Ya da ruh.

Gün batımı yaklaşıyor. Gökyüzü canlı bir mor ve mavi. Dışarıya baktığımda, güneşin ağaçların arasından ufukta altın rengi bir parıltı olduğunu görebiliyorum.

Siktir. Siktir.

Dakikalarım var. Dönüşümü tamamlamadan önce dakikalar. Vücudum uzamadan önce. Azı dişlerim inmeden, tırnaklarım pençelere dönüşmeden önce. Dakikalar sonra artık ben olmayacağım. Çabuk olacak. Olduğunu gördüm. O kadarını biliyorum.

Ve sonra bir damla gözyaşı düşer. Tek bir gözyaşı. Belki de son gözyaşı. Çünkü gitmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Onlardan biri olmak istemiyorum.

Tam o anda Garrett'ı hatırladım. Gözlerindeki korkuyu. Terk edildiğini anladığında yaşadığı dehşeti. Değişeceğini. Kendini kaybedeceğini ve bir canavara dönüşeceğini. Ne dediğini hatırlıyorum, sesindeki çaresizliği.

Bırak kendim olarak öleyim. Hala kendimken. Hâlâ hissederken. Hâlâ severken.

Onu öldürmek zorundaydım. Tehdidi durdurmalıydım. Ama sonunda, onu öldürmek bile yeterli olmadı. Çünkü hala dönüşmüştü. Öldürmek için yıllarca eğittiğimiz canavara dönüşmüştü.

Hâlâ görüyorum. Hala rüyalarımda onun yüzünü görüyorum. Kabuslarımda. Unutamıyorum. Nasıl değiştiğini, onu tekrar bulduğumda nasıl farklı olduğunu. Bamarian sınırında vahşi doğada bir akadim olarak onunla savaştığımda. Artık o değildi. Garrett değildi. En iyi arkadaşım değildi.

Yine de kim olduğunu hatırladı, beni hatırladı. Ama hepsi bu kadardı. Ruhu yoktu. Kalbi yoktu, sadece arkadaşlığımızın, çarpıttığı bir hayatın renksiz, boş anıları vardı. Ve bir akadim olarak yaptığı şeyler... İncittiği insanlar...

Tanrılar. Tanrılar!

Bu ben olacağım. Tabii hızlı hareket edemezsem. Kendime son vermenin bir yolunu bulmazsam. Ama bir terk edilmiş ne öldürür? Garrett ölmeden önce hâlâ nefes alıyordu. Neden? Neden ben değil? Ruhu daha mı az alındı? Yoksa dönüşüme çok yakın olduğum için mi?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Nefes alamazsam, boğulamam. Boğulamam.

Kendimi karnımdan bıçaklayabilir miyim? Lanet olası bir silah bulabilir miyim?

Önümdeki gümüş ay ağacını tekmeliyorum. Yalınayağım. Çırlıçıplak. Ve bu gerçeğe rağmen, tüm gücümü, tüm sihrimi kaybetmiş olmama rağmen, bu ağacı tekmelediğimde hareket ediyor. Kalın gümüş gövdesiyle bu ağaç

Toprağa gömülü, yüzlerce yıllık ağaç isteğime boyun eğiyor.
Gücüm, bu zaten çok fazla.

Sonra, işte orada, ağaçların arasında, ölmekte olan güneşin altında. Ateşli, güzel, kızıl bir saç parıltısı görüyorum.

Batavia
kırmızısı.

Lyriana.

Hayır. Hayır!

Ondan uzaklaşmalıyım. Kaçmak zorundayım. Çünkü neredeyse bittim. Neredeyse bir canavar. Ve eğer o bana yakınsa, ve eğer ona zarar verirsem...

Birden diş etlerim tutuşuyor ve içimdeki her şey yanmaya başlıyor. Derim geriliyor, kemiklerim ağrıyor. Gökyüzü kararırken dişlerim ağızımı dolduruyor. Oluyor işte. Oluyor.

Ve ben bunu durduramıyorum. Durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Ölmek dışında. Ondan uzaklaşmak, sevdiğim kızıdan uzaklaşmak dışında. Aramıza mesafe koymalıyım. Toplayabildiğim kadar mesafe.

Yapabileceğim tek şey bu. Tehdidi durdurabilmemin tek yolu.

Ruhumu tekrar yok edecek tek şeyi yapmaktan kendimi alıkoymalıyım.

"Rakame." Sesi havada, pürüzsüz ve ruhani. Çok güzel. Eski ve yeni.

"Ly-Ly-" Kahretsin. Ağızım o kadar kuru ki zar zor konuşabiliyorum. Ve artık nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Dişlerim bana yabancı. Çenemin şekli bozulmuş gibi hissediyorum. "Lyr," sonunda nefes nefese kaldım, kelimeyi zorlayarak söyledim. "Mekara."

"Rhyan," der ve ağacın arkasından çıkar.

"Hayır!" Bağırıyorum, geri çekiliyorum. "Yapma! Defol git buradan. Benden uzak dur!" Ama ona baktığımda, gerçekten baktığımda, birden dizlerimin üzerine çöküyorum, ışığı parlarken ellerim çaresiz yumruklar halinde açılıp kapanıyor. O canlı, güzel ve parlıyor. Ve kalbim kırılıyor. O çok hayat dolu. Sevgi, güzellik ve bu dünyada iyi olan her şeyle dolu.

-Benimkinde iyi olan her şey vardı. O çok zeki. Ve bu

Sadece göğsünden parlıyordu. İçindeki Valalumir'den. Her yerde, derisinin altında. Ve çok parlak.

Cennetteki en parlak yıldızdan daha parlak. Güneşten daha parlak.

"Lyr, lütfen," diye bağıyorum. Yüzünü göremiyorum, yaydığı ışıkla değil. Keşke görebilseydim. Tanrım, keşke ona son bir kez daha bakabilseydim. Yaşarken. Bu gözlerle. "Lütfen. Öldür beni. Bir canavara dönüşmeden önce öldür beni. Değişmeden önce. Sana zarar vermeden önce."

"Hayır," diyor. "Rhyan. Bana bak. Rhyan, bak. Ben Lyriana değilim."

İşte o anda itaat edip yüzüne bakıyorum ve güzelliğini görüyorum. Onun uhrevi güzelliğini. Bir Tanrıça'nın güzelliği.

"Henüz Lyriana değil," diyor.

"Asherah?" Adı dilimden kolaylıkla dökülüyor ve bir anlığına tekrar nefes alabildiğime neredeyse yemin ediyorum. Göğsüm yükselip alçalıyor, damarlarımda kan dolaşıyor.

Ama sonuçta öyle değil. Hâlâ terk edilmiş durumdayım.

İleri doğru adım atıyor, vücudu hala çok parlak bir şekilde parlıyor. Kırmızı alevlerden oluşan bir aura gibi bir şey onu çevreliyor. Gerçek gibi bile görünmüyor. Kesinlikle bu dünyaya ait değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Beni öldürebilir misin?" diye sordum. "Buna bir son verebilir misin?"

"Hayır," diyor üzüntüyle. "Yapamam. Gücüm olsa bile. Fiziksel formum olsaydı bile, yapamazdım. Sen Auriel'densin. Ebedi. Bir Gardiyan. Benim aşkımsın. Sen onun ruhunun taşıyıcısı ve o senin geçmişin olduğu kadar sen de onun geleceğisin. Birbirinize bağlısınız. Sen o değilsin. Ama seni öyleymişsin gibi seviyorum. Sana asla zarar veremem."

Başımı salladım. "Lütfen mi? Lütfen! Eğer beni seviyorsan, yapmalısın. Bir yolunu bulmalısın. Ben tehlikeliyim. Senin için. Onun için. Geleceğin için. Herkes için tehlikeliyim."

"Hayır, değilsin. Çünkü sen gitmedin."

"Gitmedi!" Ağlıyorum. "Burada değilsem neredeyim o zaman? Ruhum mu? Terk edildim! Ruhum bedenimden koparıldı. Yenildi. Yok edildi!"

"Gitmedi," diyor. "Tabii ki gitmedi. Asla. Asla gitmiş olamaz. Gerçekten değil."

Hiç yeni bir şey yaratılmadı. Hiçbir şey yok edilmedi. Ama korkarım ki bunlar sadece Valya'nın sözleri. Sadece ölümden korkan ve sonsuzluk için dua eden insanlar tarafından yazılmış sözler - bir zamanlar sahip olduğumuz sonsuzluk, düştüğümüzde kaybettiğimiz sonsuzluk.

Başımı sallıyorum. "Madem kayboldum, o zaman," diyorum usulca ve bacaklarım titreyerek ayağa kalkıyorum. "Can ... ?" Bir adım öne çıkıyorum. "Parçaları bulmama yardım edebilir misin? Beni iyileştirebilir misin?" Ve bir an için umut gibi bir şey en ufak bir kıvılcımla içimi ürpertiyor ve birlikte geçmişimizi o kadar net hatırlıyorum ki. Zihnimde bir sonsuzluk yanıp sönüyor. Asherah'la tanıştığımı, onu kaybettiğimi, yakalandığımı ve onun beni bulup kurtardığını, Auriel'i kurtardığını hatırlıyorum.

Ama kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Gözleri sulanır. "Seni iyileştiremem. Üzgünüm."

"Siktir." Sesim kesildi. "O zaman bu ne? Neden seni görüyorum? Burada ne işin var?"

"Çünkü kalbinden bana seslendin. Çünkü birine ihtiyacın vardı. Çünkü yalnızsın. Buradayım çünkü sen ölüyorsun. Ve bunun için üzgünüm."

Bunun üzerine ağladım. Dizlerimin üstüne düşüyorum, ellerime. Dört ayak üstündeyim, ilkel, çıplak. Terk edilmiş bir çocuk gibi kırılmışım. Yüzyıllar önce Shiviell'den kopardığımız ruh kadar öfkeli, korkmuş ve çaresizim.

Bir şekilde, insan yanımla kazanıyor, savaşıyor. Umutsuzca son nefesini vermeye çalışıyor. Hayatı pençeliyor. Hıçkırıklar vücudumu sarıyor. Göğsüm ağrıyor ve çok ağladığım için mi yoksa ruhumun yokluğunu hissedebildiğim için mi bilmiyorum ve bu beni öldürüyor. Aslında beni öldürüyor. Hiçbir şey bundan, ruhumun, özümün yokluğundan daha fazla acı vermemiştii. İnsanlığımın.

"Ayağa kalk," diye emrediyor. "Benimle otur." Yanıma diz çöktü, kollarını uzattı.

Dediğini yapıp oturuyorum ve o da bana yaklaşıp kollarını bana doluyor. Ama gerçekte değil. Gerçekten burada değil. Onu bir şekilde hissediyorum ama fiziksel olarak değil. O sadece ruh. Işık. Belki daha az, belki de bir yanılsamadan başka bir şey değil. Son anlarımda beni rahatlatacak bir rüya. Ama hepsi bu olsa bile, bunu kabul edeceğim. Başımı onun göğsüne yaslıyorum. Gerçekmiş gibi davranıyorum. Onu hissediyormuşum gibi.

"Beni tutacak mısın?" Daha sakın bir şekilde soruyorum.

"Elbette sana sarılacağım. Sana her zaman sarılacağım Rakame."

"Hâlâ Rhyan olduğum sürece benimle kalır mısın? Olmayana kadar mı? Sonuna kadar?" Soruyorum.

"Sonuna kadar" diyor.

Kollarımı ona doluyorum, içinden geçiyorum. Doğrusu, kendimi tutuyorum. Hâlâ hıçkırıyorum. Ama gözyaşlarım durdu. Nefeslerim de öyle. Gökyüzü kararıyor. Neredeyse siyah. Güneş kayboldu. Havada iğrenç, soğuk bir serinlik var. Bahar için çok soğuk. Son gün batımım, güneşi son görüşüm, son kez hissedişim. Bu gerçekten son.

"Nerede o?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Lyr nerede? O..." Midem düğümleniyor. Ve sonra bu, hayatımın en kötü acısı haline geliyor, ruhumun kaybolmasından daha kötü. Onu özlemek. "O güvende mi?"

"O güvende," diyor Asherah, yarı saydam parmakları saçlarımda geziniyor, gözyaşı damlacıklarıyla dolu yüzümü düzeltiyor. "Uzaklara gönderildi."

"Yakalandı mı?" Şimdiden babamın onu ya da yeni İmparatorumuzu ele geçirmiş olmasından korkarak soruyorum.

"Hayır. Artık İmparatorluk'tan hiç kimse onu elinde tutmuyor. Daha yüce bir güç tarafından gönderildi. Senden uzağa."

Benden uzak dur.

Gözlerimi kapatıyorum, başım öne düşüyor. Tabii ya. Çünkü tehdit benim. Çünkü ölü ya da diri ondan uzak duramazdım. Çünkü o da benden uzak duramaz. Bunu şimdiden görebiliyorum. Benim için gelirdi. O

beni iyileştirmesi için Rakashonim'i çağırırdı. Orada benim tarafıma geçmeye, bana ulaşmaya çalışıyordu. Ve bunu yapmaması iyi oldu. Bu onu öldürebilirdi. Ve eğer bu bir şekilde olmasaydı, değiştiğimde onu öldürecektim. Ve bu korkuyla yaşayamam.

Tanrım, Lyriana'yı istiyorum. Onu özlüyorum. Ona ihtiyacım var. Onu görmek istiyorum. Onu öpmek, ona sarılmak ve onu kucaklamak istiyorum. İçine dalmak ve unutana kadar onu becermek istiyorum. Onunla konuşmak, onun tadına bakmak, kollarına uzanıp ağlamak istiyorum. Ve en önemlisi, bana sarılmasına ihtiyacım var.

Ama o güvende. Ve önemli olan tek şey bu. Benden uzakta. Lyr'imden. Ortağımdan. Aşkı. Ruh eşim. Artık bana ulaşamaz.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldanıyorum.

Sert bir rüzgâr esiyor ve Asherah'nın formu neredeyse sönen bir ışık gibi kayboluyor.

"Özür dilerim," diyor Asherah. "Seninle birlikte olmak için geldim. Böylece yalnız kalmayacaktın. Ama bu formu daha fazla taşıyamam. Artık buraya gelmemem gerekiyor. Diğer parçam hâlâ yaşarken olmaz."

"Biliyorum."

"Rhyan, yakında unutacaksın, seni sen yapan şeyi unutacaksın. Hayatındaki pek çok şeyi unutacaksın, detayları değil, geçmişini değil, anlamı unutacaksın. Her şeyin nasıl hissettirdiğini. Neyin önemli olduğunu unutacaksın. Yine de, eğer bir şey hatırlayabiliyorsanız, bunu hatırlayın. Sakın vazgeçme."

Vazgeçmiyor musun? Ama artık çok geç.

"Unutma. Anı janam ra," diyor.

Ve o gitti. Ve ben

çığlık atıyorum.

Çünkü bu bir ıstırap. Çünkü ölüyorum. Çünkü değişiyorum. Çünkü bedenim genişliyor ve büyüyor ve derimdeki yırtıkları görebiliyorum ve kendimi parçalanırken hissediyorum. Bir canavar beni kesiyor, bana dönüşüyor. Çenemin şiştiğini ve dişlerimin dilimi kestiğini hissedebiliyorum ve göğsüm kendini dışarı ve dışarı ve itiyor. Sanki ben

Arıyorum. Ruhumu arıyorum. Sonsuz hissettiren bir şeyi içime sığdıracak kadar büyümek.

Ama gitti. Ve ben boşum.

Artık çok geç. Vücudum . Ve ölüyor. Hayır, hayır, hayır.

O öldü. Ben de öyle.

Kendime, yıkılmış ve yeni yapılmış halime bakmadan önce bunu zaten biliyorum.

Ben Akadim.

Ve ben yalnızım.

Ayağa kalkıyorum ve her şey daha net görünüyor. Karanlıkta sanki gündüzmüş gibi görebiliyorum. Hiç ışık yok. Ama artık ona ihtiyacım yok. Her şey farklı görünüyor, çünkü ağaçları yeni bir yükseklikten görüyorum. Yer hatırladığımdan daha uzakta. Gökyüzü daha yakın.

"Pes etme," diyor havada bir ses. Bir dakika öncesine kadar tanıdık.

Ama şimdi, hatırlayamıyorum... hatırlayamıyorum. Benimle kimin konuştuğunu hatırlayamıyorum. Kimin burada olduğunu hatırlayamıyorum. Kimin dokunuşu hala tenimde bir hayalet gibi.

Sadece bir kız hatırlıyorum. Saçları güneşte kıpkırmızı parlayan bir kız. Gözlerinde altın benekler olan bir kız. Ulaşamayacağım kadar uzakta olan bir kız. İçimde bir sızıya ve açlığa neden olan bir kız. Onu bulmak istiyorum.

"Pes etme," diyor ses tekrar.

Homurdanıyorum. Çünkü sesini rahatsız edici buluyorum. Ve açım. Çok açım. Hiç olmadığım kadar açım. Ve hepsini birden hissediyorum. Beslenme ihtiyacı, avlanma ihtiyacı. Kana ihtiyacım var. Yaşama ihtiyacım var. Yemek istiyorum. İçmek istiyorum. Ve sevişmek istiyorum.

Ormanda ilerliyorum ve bir geyik buluyorum. Farkına bile varmadan ölmüştü. Ve Tanrılar. Kan bana yaşadığımı hissettiriyor. Daha fazlasını istememi sağlıyor. Ama tatmin olmadım. Sadece açlığımı derinleştiriyor. Bu duygudan asla tatmin olmayacağımı şimdiden söyleyebilirim.

Havayı kokluyorum, koku alma duyum daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Artık her şeyi, her notayı algılayabiliyorum. Uzaktaki okyanusun, havadaki tuzun, denizdeki balıkların kokusunu alabiliyorum. Yakındaki bir geyiğin ve başka bir tavşanın dışkısını. Karıncaların, solucanların, toprağın kokusunu alabiliyorum. Her şeyin kokusunu alabiliyorum.

Ama başka bir şey daha var. Çok daha fazla istediğim bir şey. Yanan, kanayan bir arzuyla açlık çektiğim bir şey.

Yakınlarda bir kız var. Bir büyücü. Yirmili yaşlarda. Tüm bunları kokusundan anlayabiliyorum. Ve onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Beslenmeliyim.

Çünkü Tanrılar aşkına, açlıktan ölüyorum.

Ne olduğunu anlamadan koşuyorum, havada onun kokusunu alıyorum. Yasemin ve tütsü kokusu. Tanıdık bir şey. Kadınsı bir şey. Hızlıyım ve gittikçe hızlanıyorum, hızla ilerliyorum, daha fazla hayat görüyorum, daha fazla koku alıyorum, yaklaşıyorum ve yaklaşıyorum.

Yasemin.

Tütsü.

Kan.

Ter.

Köşeyi dönüyorum, ağaçların arasından geçip ay ışığıyla aydınlanan bir açıklığa çıkıyorum. Ve işte oradaydı. Tek başına. Koyu renk saçlar ve koyu renk gözler.

Hırlıyorum, burun deliklerim

açılıyor. "Dur," diye

emrediyor.

"Hayır." Dudaklarımı yalıyorum, dilimi dişlerimin keskinliği etrafında kaydırıyorum.

Ama onda garip bir şey var. Çok güçlü. Sihirli.

Önemli değil. Büyü bana dokunamaz. O kadarını hatırlıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök" dedim.

Kıkırdıyor. "Komik. Ben de sana aynısını söyleyecektim." Sonra onu görüyorum, arkasında parlak turuncu bir ışık parlıyor.

Zihnimin arkasında bir şey uyanıyor.

Turuncu ışık. Bir anlamı vardı. Önemli bir şeydi. Ama hatırlayamıyorum... hatırlayamıyorum.

Artık bir önemi yok. İleri atılıyorum, kararlıyım. Ve ışık beni kör ediyor.

"Bana hizmet edeceksin," diyor. "Karşılığında ben de seni koruyacağım ve sana bakacağım."

"Korunmaya ihtiyacım yok," diye kükrüyorum ve gözlerim kapalı ilerlemeye devam ediyorum. Onu yine de öldüreceğim. Onu göremesem bile.

Ama sonra bayılıyorum. Dizlerim keskin bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve gözlerimi açıyorum. Buradan doğrudan onunkileri görebiliyorum. Ve daha tanıdıklar.

"Seni tanıyorum," diyorum.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyor, gümüş bir şey çıkararak. Ay ağaçlarına karşı parıldıyor ve ışıltıyor.

Benim var. Ve istemiyorum. Ama o anda, ölmek istediğime dair belirsiz bir anım var. Bir kızı. Kızıl saçları ve güneşi. Ve bir ihtiyaç. Her şeyi sona erdirmeye ihtiyacı.

Kafam çok karışık. Belki de en iyisi budur. Belki de bu kılıç hayatımı sona erdirecek. Açlığımı bitirecek. Ve aklımın bir köşesinde, bunun bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Bir amaç.

Ama metali yaklaştırdığında, bunun bir kılıç olmadığını görüyorum. Bıçak değil, silah bile değil. Ortasında bir kristal olan bir yaka.

Parmağını uzatıyor. Kesebilecek kadar keskin metal bir çiviyle kaplı ve çiviye derisinden geçirip kanının kabarcıklar oluşturarak taş damlamasını açıklıkla izliyorum. Midem gurulduyor.

"Şimdi de sen," diyor.

Neden dinlediğimi bir türlü anlayamıyorum. Neden uzanıp kan damlalarını yalamadığımı ya da kolunu ısırmadığımı. Ama elimi uzattım ve o da beni kesti. Kanımızı birbirine karıştırıyor. Kristal parlıyor, kırmızı. Parlak kırmızı. Hayal meyal zırhı hatırlıyorum. Kashonim. Güç ve kuvvet paylaşımı. Ve sonra boynuma dolanıyor.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Adını biliyordum. Bildiğimi biliyorum. Neden hatırlayamıyorum?"

"Hâlâ yenisin. Hala geçiş sürecini atlatmaya çalışıyorsun. İlk başta kafan karışıyor ama zamanla anıların geri gelecek. Döndüklerinde sana yardım edeceğim. Onları sıralamana yardım edeceğim, çünkü seni tanıyorum."

Güvenle başımı sallıyorum. "Sana ne diyeyim?"

Gülümsüyor ve başına bir taç yerleştiriyor. "Ereshya."

Ek 1: Lumeria İmparatorluğu

Lumerian İmparatorluğu, Lumeria Nutavia altında birleşmiş on iki ülke vardır. Her ülkeye On İki Yönetici Kavim'den biri başkanlık eder. Her ülke, yönetici Ka'nın Yüce Lordu veya Leydisi olan bir Arkasva tarafından yönetilir.

On iki ülkenin tamamı İmparator'un yönetimine ve yasalarına boyun eğer. Her Arkasva aynı zamanda İmparatorluğun Kuzey ya da Güney yarımkürelerindeki her ülke üzerinde yargı yetkisine sahip bir Arkasva olan bir İmparator'a hesap verir. İmparatorun yönetimine ek olarak, her ülkeden bir tane olmak üzere on iki senatör Senato'nun on iki sandalyesini doldurur. Bir senatör kendi ülkesinin yönetici Ka'sına mensup olmamalıdır.

İmparatorluk ve İmparatorluk makamları ömür boyu süren atamalardır. Aile üyelerine devredilmezler, bunun yerine yönetici Kavim tarafından seçilmeleri gerekir. Kavim, bir önceki İmparator veya İmparatorumuz kendi Ka'larına mensupsa, her iki rol için de aday gösteremez.

İmparatorlar Ka'larıyla bağlarını koruyabilir ve kendi ülkelerinde hüküm sürmeye devam edebilirler ama bir İmparator meshedildikten sonra Ka'sını kaybeder ve tüm Lümerliler için bir baba veya anne gibi olmalıdır.

Ampirik Komuta Zinciri

İmparator Theotis, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu

İmparator, başkenti Numeria'dan tüm İmparatorluğu yönetir. İmparator, Senato'nun ve İmparatorluk altında birleşmiş on iki ülkenin işleyişini denetler.

Devon Hart, Kuzey İmparatoru

Kuzey İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp aynı zamanda Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Onun yönetimi

şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri içerir:

**Glemaria, Ka Hart
Payunmar, Ka Valyan
Hartavia, Ka Taria Ereztia,
Ka Sephiron Aravia, Ka
Lumerin Sindhuvine, Ka
Kether**

Avery Kormac, Güney İmparatoru

Güney İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp aynı zamanda Güney'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Görevdeki İmparator aynı zamanda İmparatorun yeğenidir. Onun yönetimi şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri kapsamaktadır:

**Bamaria, Ka Batavia
Korteria, Ka Kormac
Elyria, Ka Elys (daha önce Ka Azria)
Damara, Ka Daquataine
Lethea, Ka Maras
Cretanya, Ka Zarine**

Ölümsüz Afeyan Mahkemeleri*

**Güneş Sarayı: El Zandria, Kral RaKanam tarafından
yönetilen Ay Sarayı: Kraliçe Ma'Nia tarafından yönetilen
Khemet**

**Yıldız Mahkemesi: Kraliçe Ishtara tarafından yönetilen
Gece Toprakları**

*Afeyan Mahkemeleri Lümer İmparatorluğu'nun bir parçası sayılmaz ve İmparator'a boyun eğmezler. Ancak tarih, önceki antlaşmalar ticaret anlaşmaları mahkemeleri barış içinde ve birlikte çalışmaya devam ettirmiştir. Lumeria Matavia kıtasında yaşamı paylaşan tek iki gruptur.

Ek 2: Bamarian Konseyi

Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin her birinde, yönetim ve karar alma süreçlerinde Arkasva'ya yardımcı olan soylulardan oluşan on iki üyeli bir konsey bulunur.

Bamarian Konseyi aşağıdakileri içerir:

Arkasva: Arianna Batavia

Atın Efendisi: Romula Grey

Arkturion: Waryn Kormac (Aemon Melvik dönene kadar)

Turion: Dairen Melvik

Arkmage: Kolaya Bilgin

Eğitim Yüksek : Shanna Kasmar

Casusların Efendisi: Sila Shavo

Finans Ustası: Trajan Grey **Hukuk**

Ustası: Kiera Ezara **Naturion:**

Dagana Bursiyeri **Senatör:** Janvi Elys

Barış Ustası: Brenna Corra

Ek 3: Unvanlar ve Adres Biçimleri

İmparator: Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin tamamının hükümdarı. İmparator, iktidardaki Arkasvim tarafından seçilir. Ömür boyu görev yaparlar. Bir İmparator veya İmparatoriçe öldüğünde, Kavim yeni bir hükümdar seçmelidir. İmparator meshedildiğinde Ka'sından feragat etmelidir ama hiçbir Ka üst üste iki kez İmparator/İmparatoriçe doğuramaz.

Imperator: Yarımkürenin başı. İmparatorluğun her zaman biri Kuzey yarımküre, diğeri Güney yarımküre için olmak üzere iki İmparatoru vardır. Imperatör aynı zamanda ülkesinin Arkasva'sı olacaktır. Kendi yarımküreleri üzerinde yetki sahibidirler ve her Arkasva ile İmparator arasında bir ses ve doğrudan elçi olarak hareket ederler.

Arkasva (Ark-kas-va): Ülkenin hükümdarı, kelimenin tam anlamıyla "en yüksek ruhun iradesi" olarak tercüme edilir.

Arkasvim (Ark-kas-veem): Arkasva'nın çoğulu.

Görünür Varis: Arkasva'nın en büyük çocuğuna veya Varisine verilen unvan. İktidar Koltuğunun sıradaki varisi veya Koltuktan Gelen İlk Varis.

Arkturion (Ark-tor-ree-an): ülkenin savaş lordu, soturi/ordularının generali.

Arkmage: Ülkenin yönetici büyücüsü. Büyü kullanımıyla ilgili etik anlaşmazlıklar onlara getirilir. Yedi Işık Gözcüsü'ne liderlik ederler ve tapınağın yanı sıra ülkenin Valya parşömenleri koleksiyonunu da korurlar. Kendilerine on büyücünün gücünü kullanmalarını ve önemli bayramlara, ayinlere ve törenlere başkanlık etmelerini sağlayan bir stave verilir.

Chayatim (Kheye-ah-teem): Pelerinliler, İmparator'a ve Lumerian seçkinlerine hizmet etmek üzere Saray'da köleleştirilmiş vorakhlar.

Leydi: Soyluların kadın veya kadın kimliği taşıyan üyeleri için kullanılan resmi unvan.

Lord: Erkek ya da erkek olarak tanımlanan asalet mensubu için resmi unvan.

Soturion: Asker, sihirle güçlendirilmiş savaşçı. Bedenleri aracılığıyla büyü dönüşümü yapabilen bir Lumerian. Asil olmayanlar için bir hitap şekli olarak kullanılabilir.

Turion: Komutan, soturi lejyonlarına liderlik edebilir. Arkturion'larına hesap vermelidir.

Büyücü: Büyüler aracılığıyla sihir dönüştüren bir Lümeryalı. Büyülerini odaklamak için bir stave kullanılır.

Çırak: Eğitiminin ilk üç yılını tamamlamış bir soturion veya büyücü. Bir çırak olarak, zamanları kendi çalışmaları ve bağlı oldukları çömeze öğretmek arasında bölünür. Bu, kaşonim gücünü güçlendirmek için ve bir konuyu öğrenmenin ve ustalaşmanın en iyi yolunun o konuyu öğretmek olduğuna dair Bamaryan felsefesi nedeniyle yapılır.

Acemi: Meshedilmiş bir büyücü ya da soturion olmak için eğitimlerinin başında olan bir soturion ya da büyücü.

Majesteleri: İmparator veya İmparatoriçe için resmi hitap şekli. Daha önce Lumeria Matavia Kral ve Kraliçeleri için kullanılırdı. Afeyan Güneş ve Ay Saraylarının Kral ve Kraliçeleri için de kullanılabilir.

Ekselansları: İmparatorlar için resmi hitap şekli. Bu hitap şekli Afeyan Yıldız Mahkemesi tarafından da benimsenmiştir.

Majesteleri: Arkasva da dahil olmak üzere, İktidar Koltuğu'nda sırası gelen herhangi bir yönetici Ka üyesi için resmi hitap şekli. Bir soyluya "Ekselansları" diye hitap edilebilmesi için o soylunun Makam sırasına girmiş olması gerekir.

Ek 4: Sözlük ve Telaffuz Kılavuzu

İsimler

Lyriana Batavia (Leer-ree-ana Ba-tah-via): Daha önce Bamaria'daki İktidar Koltuğunun üçüncü sırasındaydı.

Morgana Batavia (Mor-ga-na Ba-tah-via): Daha önce Bamaria'daki Güç Koltuğunun ikinci sırasındaydı.

Meera Batavia (Mee-ra Ba-tah-via): Daha önce Bamaria'daki Güç Koltuğunun ilk sıradaki varisi (Varis Görünür).

Julianna Batavia (Jool-lee-ana Ba-tah-via): Lyriana, Morgana ve Meera'nın kuzeni.

Naria Batavia (Nar-ria Ba-tah-via): Bamaria'daki İktidar Koltuğunun ilk sıradaki Varisi.

Arianna Batavia (Ar-ree-ana Ba-tah-via): Mevcut Arkasva ve Bamaria'nın Yüce Leydisi.

Aemon Melvik (Ae-mon Mel-vik): Bamaria Savaş Lordu, Bamaria Konseyi'nde Arkturion.

Parthenay (Par-tha-nay): Önceleri İmparatora hizmet eden bir hayatım ya da pelerinli olan Parthenay, zihin okuyabilen ve Aemon'a hizmet eden bir vorakh.

Rhyan Hart (Ry-an Hart): Yemin etti ve Glemaria'dan sürüldü. Daha önce Güç Koltuğunun ilk sırasındaydı (Varis Görünür).

Tristan Gri (Tris-tan Gri): A ASİL . Daha önce Lyriana Batavia ile bağlantılı olan Bamaria, şu anda onun kuzeni, Veliaht Leydi Naria Batavia ile nişanlıdır. Tristan aynı zamanda Bamarian Konseyi'nin iki üyesinin de torunudur. **Galen**

Bilgin (Gay-len Skal-ar): Önde gelen bir Bamarian Ka Bilgin, Galen o a soturion Daha önce merhum Haleika Grey ile romantik bir ilişkisi vardı. O Tristan'ın en iyi arkadaşı.

Theotis (Thee-otis): Lumeria Nutavia'nın mevcut İmparatoru. Theotis daha önce Korteria'lıydı ve Ka Kormac'ın bir soylusuydu. Yeğeni Avery Kormac, İmparatorluğun Güney yarımküresinin mevcut ve Korteria'nın Arkasva'sıdır.

Avery Kormac (Ae-very Core-mac): İmparatorun yeğeni. Güney İmparatoru olarak İmparatorluğun altı güney ülkesini yönetir ve Arkasva olarak Korteria'yı yönetir.

Devon Hart (Deh-vawn Hart): Kuzey İmparatoru, İmparatorluğun altı kuzey ülkesini yönetir ve Arkasva olarak Glemaria'yı yönetir.

Aiden DeKassas (Ai-dan Deh-cah-sus): Rhyan'ın yanında büyüyen ve Casusların Efendisi'nin Çırağı ve İmparator Hart'ın en güvenilir çevresinin bir parçası olmadan önce en iyi arkadaşlarından biri olan bir Glemarian büyücüsü.

Dario DeTerria (Dar-ree-yo Deh-tair-ree-yah): Rhyan'ın yanında büyümüş ve onun en iyi arkadaşlarından biri olmuş bir Glemarian soturion. Babası daha önce Glemarian Konseyi'nde Barışın Efendisi idi ve şu anda Imperator Hart'a hizmet ediyor.

Kane Gadayyan (Cain Gaw-die-yan): Arkturion ve Glemaria ve Kuzey'in Savaş Lordu.

İsimler (Tanrılar ve Tanrıçalar)

Asherah (A-sher-ah): Tanrıça, Kızıl Işının Koruyucusu. Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra bir ölümlü olarak Dünya'ya sürüldü.

Ereshya (Air-resh-she-ah): Tanrıça, Turuncu Işının Koruyucusu. Cennetteki Valalumir'in asıl Koruyucusu.

Shiviel (Shiv-ay-el): Tanrı, Sarı Işının Koruyucusu. Cennetteki Valalumir'in Orijinal Muhafızı.

Auriel (Or-ree-el): Tanrı, Yeşil Işının Koruyucusu. Cennetteki Valalumir'in orijinal Muhafızı. O çaldı

ışığı Dünya'ya getirdi ve burada Boğulma sırasında parçalanmadan önce bir kristale dönüştü.

Cassarya (Cah-sar-ree-ah): Tanrıça, Mavi Işının Koruyucusu. Cennetteki Valalumir'in Orijinal Koruyucusu.

Moriel (Mor-ree-el): Tanrı, Çivit Işınının Koruyucusu. Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ve Asherah'ın ilişkisini Kırk Dörtler Konseyi'ne rapor ederek Asherah'ın sürgün edilmesine, Auriel'in ışığı çalmasına ve ardından yok edilmesine yol açtı. Dünya'ya sürüldü ve burada Boğulma'ya yol açan savaşta akadim ile ittifak kurdu.

Hava (Ha-vah): Tanrıça, Menekşe Işınının Koruyucu . Cennetteki Valalumir'in Orijinal Muhafızı.

İsimler (Afeya)

Afeya (Ah-fay-ah): Boğulma'dan kurtulan ölümsüz Lümerliler. Bundan önce Afeya, Lumeria Matavia'daki diğer Lumerialılardan ayırt edilemezdi. Tanrı ve Tanrıçaların soyundan geliyorlardı, ölümlü bedende sıkışıp kalmışlardı, ancak savaş çabalarına katılma talebini reddettiler. Bazı kaynaklar Moriel'in güçleri ve Akadim ile ittifak kurduklarına inanıyor. Valalumir parçalandığında, sonsuza dek yaşamakla lanetlendiler, evlerine dönemедiler, hayattan kurtulamadılar, dokunamadılar ya da büyü yapamadılar - bir başkası tarafından istenmedikçe.

Mercurial (Mer-cure-ree-el): Ölümsüz bir Afeya, Gece Toprakları'nın Yüce Leydisi, Majesteleri Kraliçe İştaranın İlk Elçisi.

Ramia (Rah-me-yah): Yarı Afeyan kütüphaneci.

Zenoya (Zen-oy-ya): Yarı Afeyan kütüphaneci.

Yerler

Allurian Geçidi (All-or-ree-an Geçidi): Glemaria'nın batı sınırını ve büyülmeyen insan topraklarını dağ. Lumerian İmparatorluğu'nun sınırını belirler ve Glemaria üzerinden büyülmeyen topraklara girmenin tek yoludur.

Aravia (Ar-ay-vee-ah): Kuzeyde, Glemaria'nın güney sınırında yer alan ülke. Ka Lumerin tarafından yönetilir. Canlı bir mağara sistemi içerir.

Bamaria (Ba-mar-ria): Lumerian İmparatorluğu'nun en güney ülkesi, Güney'in en prestijli Üniversitesi ve Büyük Kütüphane'ye ev sahipliği yapıyor. Ka Batavia tarafından yönetilir.

Giritanya (Creh-tawn-yuh): Ka Zarine tarafından yönetilen Lumerian İmparatorluğu'nun güneyindeki en kuzeydeki ülkelerden biri. Thene şehri ve canlı gece hayatıyla tanınır.

Elyria (El-leer-ria): Tarihsel olarak Ka Azria tarafından yönetilen Elyria'nın yönetimi artık aslen Bamaria'lı soylular olan Ka Elys'e geçmiştir.

Damara (Da-mar-ra): Ka Daquataine tarafından yönetilen, güçlü savaşçılarıyla bilinen bir Güney ülkesi.

Glemaria (Gleh-mar-ria): Ka Hart tarafından yönetilen, İmparatorluğun en kuzeyindeki ülke. İmperator Devon Hart Arkasva ve Kuzey İmperatorudur. Rhyan Hart daha önce Koltuğun ilk sırasındaydı.

Hartavia (Har-tah-via): Glemaria'ya sınırı olan ve İmperator Hart ile yakın ilişki içinde olan Kuzey ülkesi.

Korteria (Kor-ter-ria): İmparatorluğun en batısındaki ülke. Büyü dağlarında en az etkilidir, ancak Korteria'nın Lumerian silahları için yıldız ateşine erişimi vardır. Ka Kormac tarafından yönetilir.

Lethea (Lee-thee-a): İmparatorluğun Lümerya Okyanusu'nda bulunan tek parçası. Ka Maras tarafından yönetilen bu ülke, yetkileri elinden alınan veya vorakh ile suçlanan suçluların hapsedilmek üzere gönderildiği yerdir. "Lethea'dan daha uzak" ifadesi, adanın ötesinde okyanustan başka bir şey olmamasından kaynaklanmaktadır. Boğulma nedeniyle, adanın ötesine geçme fikri kişinin aklını kaybetmesine benzer.

Lumeria (Lu-mair-ria): Boğulma sırasında Lumerian Okyanusu'na batana kadar Tanrı ve Tanrıçaların ilk cisimleştiği kıtanın adı.

Matavia (Ma-tah-via): Anavatan. Lumeria ile birlikte kullanıldığında batan kıtayı ifade eder.

Numeria (New-mair-ria): Lumeria İmparatorluğu'nun Başkenti, İmparatorun evi, Saray ve Nutavian Katurium'un bulunduğu yer. Numeria, Lumeria'nın merkezinde yer alır ve Kuzey veya Güney'in bir parçası olarak kabul edilmez.

Nutavia (Yeni-tah-via): Yeni topraklar. Lumeria ile birlikte kullanıldığında, Boğulma'dan sonra hayatta kalan ve Bamarria'ya -önceden Dobra'ya- ulaşmayı başaranlar tarafından kurulan İmparatorluğu ifade eder.

Vrukshire (Vrook-shire): Ka Kormac tarafından yönetilen Korterria kalesi.

Boğulmadan Kurtulduğu Bilinen Eski Dünyanın Tanınmış Canlıları

Serafim (Ser-a-feem): Altın kanatlı kuşlar, kartal ile güvercinin karışımını andırırlar.

Ashvan (Ash-van): Uçan atlar. Bunlar kanatlara sahip olmayan tek gökyüzü yaratıklarıdır. Uçuşları toynaklarında bulunan büyüden gelir.

Nahashim (Naw-ha-sheem): İsteddiği zaman büyüüp küçülebilme yeteneğine sahip, arayış amacıyla her yere sığabilen yılanlar. Kaybolan veya istenen herhangi bir şey bir nahashim tarafından neredeyse her zaman bulunabilir.

Gryphon (Grif-in): Yarı kartal, yarı aslan olan gökyüzü yaratıkları.

Akadim (A-ka-deem): Tüm yaratıkların en korkuncu olan akadim, kelimenin tam anlamıyla ruhsuz bedenlerdir. Kurbanlarının ruhlarını yiyerek öldürürler.

Şartlar/Öğeler

Bağlama/Bağlama: Bir Lumerian'ın gücüne dokunmasını engellemek veya fiziksel hareket kabiliyetini kısıtlamak için etrafına bir ip bağlayan büyü. Bir Bağlama geçicidir ve büyüü yapan büyücüye bağlı olarak az ya da çok güç ve ısıya sahip olabilir.

Doğum Bağlaması: Geleneksel Bağlamanın aksine, Doğum Bağı iz bırakmaz. Tüm Lumeryalılara yaşamlarının ilk yılında verilir,

Ergenlik döneminde geliştiklerinde büyü güçlerine erişmelerini engelleyecek bir büyü. Doğum Bağı ancak Lumerian yetişkinlik yaşı olan on dokuz yaşına girdikten sonra kaldırılabilir.

Hançer: Soturi'ye verilen törensel bir silahtır. Hançerin kendi başına özel bir gücü yoktur, çünkü bir soturionun büyüü bedenleri aracılığıyla dönüştürölür.

Ka (Kah): Ruh. Ka bir ruh kabilesi veya ailesidir.

Kaşonim (Ka-show-neem): Ataların soyu ve güç bağı. Kaşonim'i çağırarak soyunuzun gücünü emmenizi sağlar, ancak duruma bağılı olarak kullanımı tehlikeli olabilir. Birincisi, uzun veya özellikle güçlü bir soydan geliyorsanız, sizi bilinçsiz bırakan ezici bir güç miktarı olabilir. İkincisi, çağırmanın güç aldığı büyücöleri veya soturileri zayıflatma potansiyeline sahiptir. Kaşonim'i diğler öğrencilere karşı kullanmak da yasa dışıdır.

Kavim (Ka-veem): Ka'nın çoğuludur (yukarıya bakınız). Evlilikler gerçekteştiğinde, birlikteliğın herhangi bir üyesi diğlerinin Ka'sının adını alabilir. Tipik olarak, daha prestijli veya asil olan Ka kullanılır, böylece en güçlü Kavim'in büyümeye devam etmesi sağlanır.

Arkasva'nın Defnesi (Ar-kas-va'nın Lor-el'i): Arkasva tarafından takılan altın bir kolye. Arkasva, Lumeria Matavia'da kullanılan Kral ve Kraliçe unvanlarının yerini almış ve Defne de tacın yerini almıştır, ancak aynı yüksek saygıya sahiptirler.

Mekarim (Mee-kah-reem): Ruh eşleri.

Mekara (Mee-kah-rah): Sevgi ifadesi, "Ruhum senindir" anlamına gelir.

Rakame (Rah-kah-may): Sevgi ifadesi, "Ruhun benimdir" anlamına gelir.

Rakashonim (rah-ka-show-neem): Kişinin ruhuyla olan güç bağı, kendi yaşam soyunuzun ve geçmiş benliklerinizin gücünü özümsemenizi sağlar, ancak ölümlü bedenın dayanamayacağı kadar uçucu olabilir.

İktidar koltuğu: Tahta benzer. Lumeria Nutavia'da tahtların yerini Koltuklar aldı, çünkü birçok kraliyet üyesi Lumeria vatandaşları tarafından Boğulma'dan sorumlu tutuldu. Bir hükümdarın taht odası olabileceği gibi, Arkasvim'in de bir Oturma Odası vardır. Arkasva'nın tipik olarak Ka's kalesindeki Oturma Odasında bir Güç Koltuğu ve tapınağında başka bir Koltuğu vardır.

Çıta: Bükülmüş ay ve güneş ağacından yapılan çıta, büyücüler tarafından yaratılan büyüü dönüştürür. Büyü yapmak için bir çıta gerekli değildir, ancak büyüü büyük ölçüde odaklar ve güçlendirir. Daha fazla büyü dönüştürmek için daha büyük bir çıta gerekebilir.

Vadati (Va-dah-tee): Lumeryalıların çok uzak mesafelerde birbirlerini duymalarını ve konuşmalarını sağlayan taşlar. Bu taşların çoğu Boğulma sırasında kaybolmuştur. İmparatorluk şimdi bilinen her taşın sıkı bir kaydını tutuyor.

Valabellum (Val-la-bell-um): Soturilerin Asherah'ın Bayram Günü şerefine Işık Savaşı hikayesini canlandırmak için gün boyunca savaştığı geleneksel bir arena oyunu. Son savaşta soturiler sürgün edilen yedi Muhafız rolünü oynar. Oyun, Moriel'i oynayan savaşçı öldüğünde sona erer.

Valalumir (Val-la-loo-meer): Cennet'te başlayan ve Boğulma ile sona eren Göksel Savaşı başlatan Cennet'in kutsal ışığı. Işık, Asherah ve Auriel'in ilişkisine kadar yedi Tanrı ve Tanrıça tarafından korunuyordu. Asherah ölümlü olmak için sürgün edildi ve Auriel ona ışığı getirmek için düştü. Işığın bir kısmı kristalleşmeden önce Asherah'ın içine girdi. Savaş sona erdiğinde Valalumir yedi parçaya bölündü ve hepsi de Boğulma'da kayboldu.

Valya (Val-yah): Lumerian halkının Boğulma'ya kadar olan tarihini anlatan kutsal metin. Her biri küçük farklılıklar gösteren birden fazla Valya kaydedilmiştir, ancak Mar Valya standarttır. Bir diğer popüler çeviri de, Boğulma'dan sonra Mar Valya'dan daha iyi korunduğuna inanılan, ancak hiçbir zaman kopyalama için standart haline getirilmeyen Tavia Valya'dır. Küçük değişiklikler veya olası

Su hasarının etkileri, Auriel'in Asherah ile ilk karşılaşmasına dair farklı içgörüler sunuyor.

Vorakh (Vor-rock): Tabu, yasak güçler. Boğulma'dan sonra kaybolan ve artık yasadışı kabul edilen üç büyülü yetenek: vizyonlar, zihin okuma ve zihinle seyahat. Vorakh, Yüksek Lümerce'de "Tanrıların hediyesi" olarak çevrilebilir, ancak artık "Tanrıların laneti" olarak çevrilmektedir.

Teşekkür

Öncelikle, buraya kadar okuduysanız size teşekkür etmek istiyorum. Bir serinin dördüncü kitabını (ya da Rhyan'ın önceki "novellalarını" okuduysanız altıncı kitabını) yazabilmek büyük bir ayrıcalık. On yılı aşkın bir süredir bu ana gelmeyi bekliyordum - evet, buraya geleceğimizi hep biliyordum ve şimdi geldiğimize göre, her şey çok daha ilginç hale gelmek üzere. Bana bu kadar güvendiğiniz için teşekkür ederim, onur duydum ve tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.

Elbette, sen olmasaydın buraya asla gelemezdim Sara DeSabato! Yüksek lisans okulunda bu kitapların ilk taslakları üzerinde çalışırken başından beri yanımda olduğun, en iyi arkadaşlarımdan biri olduğun ve sonra da gelmiş geçmiş en harika gelişim editörü olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az! Bu konudaki tüm korkularımın üstesinden gelmeme yardımcı olduğun ve ayrıca her zaman anlatmak istediğim hikayeyi anlatmak için her fikri olması gerektiği gibi şekillendirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca, beyaz tahta oturumlarının geri gelmesine çok sevindim.

Marcella Haddad, akıl sağlığımla yakından ilgilendiğin, etkinliklerdeki en iyi asistanım, en iyi arkadaşım, birlikte yolculuğa çıkmayı en çok sevdiğim kişi, kız kardeşim ve tabii ki uzun yıllardır kafamda yazılamayacak kadar zor ve büyük hissettiren bir sona nasıl yaklaşacağımı çözen kişi olduğun için milyonlarca kez teşekkürler. Seninle bir kafede oturup yapmayı planladığım her şeyi anlattığımı ve sonra senin bunları benim için anlamlı bir taslak haline getirmeni izlediğimi asla unutmayacağım. Ve sonra Enya çalmaya başladığında babamdan doğru yaptığımıza dair onay aldığımı.

Kurumsal, sürekli ilgilendiğiniz ve düzenli konferans görüşmeleriniz için teşekkürler. Yaklaşan kurumsal inzivalarımız ve seyahatlerimiz için çok heyecanlıyım.

Asha Venkataraman, beta okuyucum olduğun ve bunca yıldan sonra hala en iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. Ülkenin iki ayrı ucunda yaşamamıza rağmen birbirimizi daha sık görebildiğimiz için çok mutluyum!

Dylan, Blake, Hannah ve Dani, çünkü var olduğunuz ve hayatımın bir parçası olduğunuz için size her zaman teşekkür edeceğim.

Taryn Fagerness, Boğulmuş İmparatorluk kitaplarının yeni evler bulmasına ve yeni okuyuculara ulaşmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Gelecekler için çok heyecanlıyım.

Natasha Qureshi, kitaplara inandığınız ve beni Hodderscape Ekibine kattığınız için teşekkür ederim!

Molly Powell ve Sophie Judge, hayatımın en zor dönemlerinden birinde Savaşçı'yı bitirirken devreye girip kitaplarla ilgilendiğiniz ve benimle birlikte çalıştığınız için ikinize de çok teşekkür ederim.

Andy Ryan, kopya düzenlemelerini yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Stefanie Saw ve Saint Jupiter, bağımsız kapaklarımızın muhteşem kapak tasarımları için tekrar teşekkürler.

Steve Kuzma, dijital imparatorluğu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederiz.

Boğulmuş İmparatorluk Ark Okurları ve Forsworn Mayhem üyeleri, kitapları okuduğunuz ve heyecanınızı paylaştığınız için size her zaman çok çok minnettar olacağım.

Ve tabii ki, okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Sevgilerimle,

Frankie

İSTİYO RUZ DAHA FAZLA MI?

Visit liuJdür.cape.co.uk tur
ve yayınladığımız

benzer kitaplarla ilgili

bilgi edinmek

isterseniz, bize

ulaşmanızı çok isteriz.

çevrimiçi bilim kurgumuza
katılın,

Fantezi ve Korku

topluluk, Hodderscape.

yazarlarımızdan özel içerikler, ne us, cDfTt CfîîDPS ve -genel
düşünceler ve yorum yapmak, katkıda bulunmak veya sadece
ne hakkında bir Cyc kCCp hissetmek ağaç hissedin.

Orada görüşürüz!

HODDERSCAPE

NEVEH MF8AI) €II(E MUT NF 1ŕSÜ.(1KEU

BookDrop

Bir sonraki okuma için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sadece sınırlı bir süre için seveceğiniz yazarların en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan gelen kutunuza alın.

Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan birçok türde yeni favorileri ve özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin.

Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

[Bookdropdeals.com](https://bookdropdeals.com)
[adresinden bugün katılın](#)

Ya da bizi sosyal

medyada takip edin:

BookDropDeals

